A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 1. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc, 1956. január 13

Egyetemünk hallgatói, oktatói!

Fejezzük be sikeresen a félévi munkát!

A DISZ KV ülése után

Az egyetemek DISZ-szervezetei életében igen jelentős esemény volt a DISZ KV január 6-i kibővített ülése. A Központi Vezetőség az egyetemek párt, állami és DISZ vezetőinek bevonásával a párt egyetemekre vonatkozó határozatának szellemében értékelte a DISZ-szervezetek munkáját és meghatározta feladatait.

Az intéző bizottság beszámolója és a hozzászólások tükrözték azt az optimista hangulatot, amelyet az egyetemek DISZ-szervezeteinek elért eredményei alapoztak meg.

A párt márciusi, az augusztusi egyetemekre vonatkozó, majd az ipari határozat ismertetése, feldolgozása és a végrehajtásukban megtett első lépések kedvező feltételeket teremtettek a DISZ munkája számára is. DISZ-szervezeteink eredményesen segítették az egyetemeken folyó oktató-nevelő munkát és ma már egyre többen győződnek meg arról, hogy erős, ütőképes DISZ-szervezetek nélkül eredményes oktató-nevelő munka nem valósítható meg az egyetemeken.

Az elmúlt félévben egyetemünk DISZ-szervezetei is szép eredményeket értek el. Javult a tanulmányi fegyelem, a kötelező tanrendi elfoglaltságra vonatkoztatott hiányzás 2 százalék alatt volt. Többet tanultak hallgatóink a félévben, a vizsgaeredmények mögött alaposabb a tudásuk. Lényegesen kevesebb volt a félévben a lemorzsolódás. A munkás- és paraszthallgatók vizsgaeredménye alig marad el az összátlagtól, a szakérettségis hallgatók tanulmányi eredménye is kedvezőbb képet mutat. Különösen szép eredményeket értek el elsőéves szakérettségiseink. A letett vizsgákra vonatkoztatott utóvizsgaszázalék 7 százalék alatt van.

Ezek az eredmények azt bizonyítják, hogy kedvezően változott hallgatóink hozzáállása a munkához, megszűnt a perspektivátlanság, megnőtt hallgatóink önbizalma és egyre jobban érdeklődnek a szakmai és politikai kérdések iránt. Ezeknek az eredményeknek az eléréséhez hozzájárultak DISZ-szervezeteink is, elsősorban a munkaértekezleteken és a tematikus vitákon keresztül.

Az intéző bizottság beszámolója és néhány hozzászólás az eredmények mellett igen mélyrehatóan elemezte és feltárta az egyetemi DISZ-szervezetek politikai nevelőmunkájának gyengeségeit is. Ezek a hibák a mi egyetemünkre is vonatkoznak. Nálunk is megtalálhatók még a különböző jobboldali nézetek, a klerikális reakció hatása. A mi egyetemünkön is vannak még Font Péterek, Vasvári Gyulák, akik meglapulva, eltagadva osztályidegen, kizsákmányoló mivoltukat, beférkőztek egyetemünk becsületes hallgatói közé és passzív politikai magatartásukkal igyekeznek távoltartani hallgatótársaikat is pártunk politikájáért való harcos kiállástól. És mindazok a becsületes munkás- és parasztszármazású egyetemi hallgatók, akik követik a Font Péterek és Vasváriak passzív politikai állásfoglalását, azok akarva, akaratlanul az ellenség malmára hajtják a vizet, mert ezáltal csökkentik a politikailag aktív tömegek erejét. Nálunk is felvetették egyesek a határkérdést, holott mindenki jól tudja, hogy Erdélyben autonóm magyar terület van, hogy a magyarajkúak teljesen egyenjogúak a testvéri népi demokratikus köztársaságokban. Ezeknek a kérdésfelvetőknek azonban egészen más céljuk van. Céljuk az, hogy elhomályosítsák a lenini—sztálini nemzetiségi politikát, hogy felszítsák a sovinizmus és a nacionalizmus valójában népellenes tüzét.

Igen fontos ezért, hogy DISZ-szervezeteink nevelőmunkája céltudatos, támadó és leleplező legyen. Le kell választani a megtévesztett, becsületes hallgatókat és le kell lepleznünk a tudatos ellenséges elemeket. Ezt a harcot becsületes hallgatóinkra támaszkodva DISZ-vezetőinknek kell megvívni.

A DISZ politikai nevelőmunkájának a vizsgaidőszakban sem szabad gyengülnie, sőt a nagy feladatok végrehajtása csak úgy valósítható meg, ha DISZ-szervezeteink is fokozzák tevékenységüket.

DISZ alapszervezeteink és DISZ-vezetőink alaposan tanulmányozzák és vitassák meg az intéző bizottság beszámolóját. Mérjék fel alapszervezeteik helyzetét, hogy a következő félév feladatainak meghatározásánál helyesen járjunk el és a reális helyzetet vegyük alapul.

DISZ-szervezeteink az elmúlt félévben sok nehéz feladatot oldottak meg eredményesen. Eredményeink elsősorban annak köszönhetők, hogy mindenben segített bennünket a párt. Elért eredményeink megszilárdításával és továbbfejlesztésével a következő félévekben végre fogjuk hajtani a Központi Vezetőség határozatait.

Március 4 és április 4 között rendezik az 1956. évi magyar—szovjet barátság hónapját

Kedden a különböző állami és társadalmi szervek képviselőiből megalakult az 1956. évi magyar-szovjet barátság hónapjának országos operatív bizottsága. A bizottság megtárgyalta a hónap feladatait és megállapodott abban, hogy az idei barátsági hónapot március 4-től április 4-ig rendezik meg. (MTI)

SIKERESEN VIZSGÁZNAK HALLGATÓINK

Még jobb eredménnyel...

Ha az eddig letett vizsgák számszerű eredményeit vizsgáljuk, akkor viszonylag megnyugtató kép tárul elénk. A 3,27-es kémia és a 3,47-es marxizmus vizsga átlaga mögött DISZ-csoportunk többségének megfeszített munkája rejlik. Eredményeink nagyrésze a tanulmányi idő jó kihasználásának, a jövőre nézve is példamutató fegyelemnek köszönhető.

Jó eredménynek könyvelhetjük el, hogy a két vizsgán egyetlen utóvizsga született csak. Ez is elkerülhető lett volna, egy kissé jobb felkészüléssel. Természetesen nem elég csupán az utolsó pillanatban fáradtságot nem ismerve tanulni, hanem egész évben állandóan dolgozni kell. Az évközi kihagyás sajnos néhány hallgatónak az eredményére rányomta bélyegét.

Vannak olyan hallgatók, akiknek munkáját már az eddig elért eredményeik is dicsérik. Első ezek közül: Vigh György és Győri Ferenc, akik az eddigi vizsgájukat jeles eredménnyel tették le.

A feladatunk az, hogy a hátralevő vizsgákat ilyen hasonló, vagy még jobb eredménnyel tegyük le.

K—101 DISZ alapszervezet

Fiatal Karunk megállja helyét...

A Fölöméröménöki Kart egyetlen tanulókör képviseli ez évben egyetemünkön. A tanulókör létszáma: 22. Ez két szakra oszlik, 17 gedétára és 5 geofizikusra.

Az itt töltött hónapok tapasztalatai alapján kissé szorongva vártuk a vizsgákat. Az első vizsgánk matematikából volt. A zárthelyi dolgozatok alapján mindenki elérte azt a legalacsonyabb pontszámot, amivel vizsgára lehet menni. A felkészülésben sokat segített *Hammer József* tanársegéd elvtárs, akinek ezuton is megköszönjük lelkiismeretes és odaadó munkáját. Minden nap délelőtt, délután a tankörben tartózkodott és segített bennünket. Délelőtt többnyire elméletet vettünk, délután pedig példákat dolgoztunk ki. A vizsgaeredményünkkel nem lehet dicsekedni, de a várt eredménynél jobb. Alapszervünk vizsgaátlaga: matematikából 2.3. Jeles eredmény nincs. Jó eredményt ért el *Dér Éva.*

Most ábrázoló geometria vizsgára készülünk, ismerve a tárgy nehézségét, szorgalmasan, minden időt kihasználva, igyekszünk elsajátítani annak lényegét, annál is inkább, mert a mérőszámos ábrázolás nélkülözhetetlen műszaki életünkben. Bízunk abban, hogy fiatal Karunk megállja helyét a hátralévő vizsgákon is.

Engelchart Lajos
F. 101.

Egymást segítve tanulunk...

AZ ALAPSZERV vezetősége határozati javaslatot készített, melyet a tagság munkaértekezleten megvitatott és elfogadott. Ennek lényege, hogy a tanulókörben a csoportok tagjai közösen tanulnak. Minden vizsga előtt rendszeresen közös konzultációt tartunk, ezeket tanársegéd elvtársak vezetik. A gyengébb hallgatók egy-egy jobban tanuló hallgatóval közösen tanulnak, így készülnek a vizsgákra.

Már három tárgyból vizsgáztunk; az első vizsga matematikából volt.

Az átlag 2,23. Jeles eredményt nem ért el senki és 6 hallgató nem érte el a kivánt szinvonalat, így utóvizsgát szerzett.

Mechanikából 2,5 átlagot értünk el, ebből a tárgyból 3 hallgató szerzett utóvizsgát.

HARMADIK VIZSGÁNK marxizmus-leninizmusból volt. 8 hallgató vizsgázott jelesre, ebből a tárgyból is van egy utóvizsga. Az átlag 3,5. Eddig a tanulókörben 10 utóvizsgát szereztek a hallgatók, az eddigi összeredmények átlaga 3,2. Az eredmények nem kielégítőek, nem értük el azt az eredményt, amelyre számítottunk. Oka a hiányos évközi munkában keresendő. Teljesen szervezetlenül tanultunk a félévben, a tanulókör általában üres volt. Bizonyos fokig elbizakodottság uralkodott az évfolyamon, az a téves nézet alakult ki, hogy sok időnk van, nincs rajz és ráérünk, hogy ebben a félévben csupán „értelmi tárgyat" tanulunk és ezek könnyűek. Ezek miatt az elmélet gyakorlati alkalmazásában tapasztalatlanok lettünk és a vizsgákon — ahol ez döntő — nehézségek, bajok származtak belőle.

E HIBÁKAT egyik vizsgaértekező munkaértekezleten megvizsgáltuk és határozatot hoztunk, amely az elkövetkezendő időben jobb eredmények elérését segíti elő. Még 2 vizsga van hátra, quantitativ analizis és fizika. Igyekszünk és egymást segítve tanulunk, hogy jó eredményt érjünk el.

Szarka János
K. 201.

AZ ELSŐ LÉPÉS

Egyetemi életünkben első lépésünk volt a matematika vizsga, amely beszámolást jelentett egy félév munkájáról. Erről az első lépésről sok szó esett tanulókörünkben a B/101-ben.

Mint az új környezetbe került gyermek, mi is alkalmazkodni akartunk az új élethez, ezért több idősebb hallgatót megkérdeztünk a vizsgákkal kapcsolatban. A hallottak után zavaros elképzelésekkel ugyan, de szorgalmasan készültünk az első vizsgánkra. Egymást biztattuk a felkészülési idő alatt a tanulásra. Tóth elvtárs, az alapszervezet DISZ-titkára a tanulóköri tanulást szorgalmazta, de mi sokszor nyomasztónak éreztük a tanulókör levegőjét, azonban máshol a tanulás címén eltöltött idő nem sok eredményt hozott.

Hiába volt a sok munka, amelyet néhányan — Tóth és Benyőcs elvtársak segítségével — végeztek, az eredmény rossz, mert Bártfai Valér, Falvai Miklós, Horváth Jenő és Papp Miklós elégtelen felelete nagyon rontja az átlagot. Azt hiszem azonban, nem veszett kárba Szabó Miklós adjunktus elvtársnak, a gyakorlatvezetőnknek munkája, mert a szerzett tapasztalatok lelkiismeretesebb munkára serkentenek. A 2-es átlag matematikából, egyesek szorgalmas, mások felületes munkájának az eredménye. A gyenge eredmények eléréséhez hozzájárult az is, hogy nagyon izgultunk a vizsgán és az először vizsgázókat zavarta a szép számmal jelenlévő vizsgát hallgató közönség.

Ezután józan ésszel, nem kapkodva, idegesen, hanem higgadt és erős akarattal fogjuk — a hibákon okulva és a tapasztaltakat felhasználva — megtenni a második lépést, a következő vizsgát.

Bártfai Valér
B/101

A PÁRT- ÉS DISZ-VEZETŐK PÉLDÁT MUTATNAK

Krakler László V. éves kohómérnökhallgató. A DISZ VB tagja, Rákosi ösztöndíjas. Eddig minden vizsgája jeles, magatartása példamutató.

Kovács Endre IV. éves gépészmérnökhallgató. Eddig minden tárgyból jelesre vizsgázott. A DISZ alapszervezet egyik vezetője.

Schirhuber János III. éves kohómérnökhallgató, szakérettségizett. Ugy a tanulmányi munkában, mint a pártmunkában példamutató.

Kröel Dulay Imre V. éves gépészmérnökhallgató minden vizsgája jeles. Tanulmányi munkája mellett eredményes DISZ-munkát is végez.

Róka Péter V. éves gépészmérnökhallgató. A DISZ VB tagja, mozgalmi és tanulmányi munkájában példamutató. Minden vizsgája jeles.

Bírálat — önbírálat

Nem új dolog pártunkban a bírálat, önbírálat, nem először vetődik fel, szinte állandóan beszélünk róla. „Meg kell teremteni pártunkban a helyes bírálat és önbírálat légkörét!"

„Nem szabad elfojtani az alulról jövő bírálatot!" „Milyen legyen az építő bírálat?" Gyakran hallunk ezekről a kérdésekről és ez nem véletlen. A bírálat évtizedek óta pártunk fegyvere, amelylyel harcol a pártonbelüli elhajlások, az önelégültség, sikereinkkel való megelégedés ellen, pártunk tisztaságáért. Természetesen fejlődésünknek ez a záloga annál hatékonyabb, minél többen és minél jobban élnek vele. Az újtipusú pártok tapasztalata — elsősorban a bolsevik párt, de a magyar kommunista párt története is — arra tanít bennünket, hogy a hibák elkendőzése, a nyárspolgári önelégültség elterjedése újabb és egyre nagyobb hibáknak, sőt téves politikai áramlatoknak szolgáltatnak melegágyat. „A bolsevizmus ereje éppen abban rejlik — tanítja Sztálin elvtárs —, hogy nem fél beismerni a hibáit."

Most, pártszervezeteink újraválasztás előtt állnak. Nem lesz szükségtelen, ha végignézünk eddigi munkánkon és tárgyilagosan megállapítjuk, hogy milyen hibákat követtünk el ezen a téren.

Hosszú volna mindazokat az általában elkövetett hibákat felsorolni, melyeket ismerünk és amelyek ellen megfelelő módon harcolunk is. Szócséplés lenne mindezeket most mégegyszer felsorolni, mégegyszer felhívni rájuk a figyelmet. Csupán egyet, egy lényegeset emeljünk most ki, amiről talán eddig kevés szó volt: megszokottá vált a bírálat. Gyakran előfordul taggyűléseinken is, hogy egy kommunista megbirál valakit, vagy valamit, vagy önkritikát gyakorol, ezt mindenki meghallgatja és azután minden megy úgy, ahogy azelőtt. Megtörténik, hogy az alapszervi vezetőségek beszámolójukban taggyülésről-taggyülésre ugyanazokat a hibákat ismerik be, anélkül, hogy valami változás lenne a munkában. Megtanultunk kifogástalanul bírálni — betartva a bírálat és önbírálat összes szabályait —, nagyszerűen feltudjuk tárni saját hibáinkat, ha erre szükség van, csak valahogy az élet, az átütő erő hiányzik ebből. Hiányérzetünk van, ha egy taggyűlésen nem hangzott el bírálat, de sok esetben hamis ez az érzésünk, mert csak a megszokás táplálja. Még az is előfordul és ez már a szélső eset, — amikor valaki annak tudatában, hogy bírálatát úgysem veszi komolyan senki, felelőtlenül bírál, csak azért, hogy bíráljon, csak azért, mert az úgy szokás.

Hogy a bírálat ilyen elfajulásának milyen káros következményei vannak, azon érdemes elgondolkodnunk. Milyen érzést kelt ez abban a becsületes kommunistában, aki őszintén elmondja bírálatát, de annak semmi eredményét nem látja? Azt, hogy nem érdemes bírálni. A bírálatra való nem reagálás nem más, mint a bírálat elfojtásának egyik formája. Ez a légkör a párttagokban egy hamis, álbírálat-formát fejleszt ki, amit mindig el lehet mondani, amire senki sem „sértődik" meg és aminek semmi hatása sincs. Az így kialakuló helyzetnek elsősorban két oka van. Az egyik, hogy párttagjaink nem mernek élesen, elevenbe vágóan bírálni; a másik, hogy alapszervi vezetőségeink nem reagálnak eléggé a bírálatra, nem képesek a bírálat által felvetett hibák gyors és erélyes kijavítására.

Helytelen volna persze azt mondani, hogy ez az egészségtelen szellem általánosan uralkodó jellemvonása alapszervezeteinknek. Ez a megállapítás ilyen formában nem igaz. De igaz az, hogy többékevésbé valamennyi alapszervezetünkben megtalálható; ha pedig megtalálható, harcolnunk kell ellene. Az új vezetőségek ne tűrjék a felelőtlen bírálgatást, de sürgősen és hathatósan intézkedjenek a jogosan felvetett hibák kijavítására.

A bírálat nemcsak pártunk fegyvere, de motorja is. Úgy tudunk csak előrehaladni, ha bátran és őszintén, kommunista módon felvetjük hibáinkat és határozottan hozzálátunk azok kijavításához. Az új vezetőségek kezébe van letéve, hogy ez a motor hogyan mozgatja majd pártszervezeteinket, de nem kevés mértékben hozzájárul ehhez az, hogy mi párttagok hogyan támogatjuk a vezetőség munkáját.

TÓTH ÁRPÁD

EGYETEMI HIREK

Sályi István rektor, országgyülési képviselő december 20-án képviselői beszámolót tartott egyetemünkön. Ezután minden hónap második keddjén, délután 2—4-ig képviselői fogadóórát tart az E/III. 102. sz. helyiségében.

★

A DISZ-bizottság rendezésében december 31-én szilveszteri bál volt a VI-os szálló klubhelyiségében. A bálon résztvevők kellemes, vidám hangulatban bucsuztak az ó-évtől.

★

1955 december 21-én a kohómérnöki karon diplomaterv megvédés volt. A nappali tagozaton ketten, az esti tagozaton hárman nyertek kohómérnöki oklevelet. Az új mérnökök közül kiemelkedő eredményt ért el Gál Béla, aki az 1954—55. tanév esti tagozat első vizsgázója volt és diplomatervét jeles eredménnyel védte meg.

★

A kohómérnöki karon kiadták a most végző hallgatók diplomaterv feladatokat.

A diplomaterv feladatokat a kohómérnöki karon, a nappali tagozaton végzett hallgatóknak f. év április 15-ig, az esti tagozaton f. év április hó 1-ig kell beadni. A diplomatervek megvédése f. év április 15 és május 1 között történik.

★

Mind a kohó-, bánya- és földmérőmérnöki, mind a gépészmérnöki karon a vizsgaidőszakban gyakran üléseznek az operatív bizottságok. Céljuk a vizsgák állandó figyelemmel kisérése és az esetleges nehézségek elhárítása.

★

Az egyetemünk Haladás sportköre a mult évhez viszonyítva több mint 100.000 Ft-tal nagyobb költségvetési keretet kapott. A költségvetés szakosztályonkénti felosztását f. hó 11-én elnökségi ülésen vitatták meg.

★

A Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége és az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület diósgyőri csoportja 1956. I. 12-én 6 órakor a Lenin Kohászati Művek Műszaki Klubjában előadást tart. Az előadáson dr. Diószeghy Dániel tanszékvezető egyetemi tanár számol be cseh szlovákiai utjáról.

Fejezzük be sikeresen a félévet!

Teljes lendülettel folyik egyetemünkön a vizsgaidőszak. Az összes vizsgáknak csaknem a felét már letették hallgatóink. Érdemes megvizsgálni ezeket az eredményeket, mert világos képet adnak az elmult félév és a most folyó vizsgaidőszak eredményeiről és hibáiról. Az elmult félév, — közel másféléves hullámvölgy után — kedvező politikai légkörben zajlott le. Ezt a kedvezőbb politikai légkört olyan nagyfontosságú határozatok biztosították, mint a párt márciusi, augusztusi — az egyetemek munkájára vonatkozó — valamint a novemberi, az iparra vonatkozó határozatai. Ezek a határozatok mind oktatóinkban, mind hallgatóinkban megerősítették azt a tudatot, *hogy az ő munkájuk a szocializmus építésének fontos része.* Ennek eredményeképen megszünt egyetemünkön a perspektivátlanság, tovább emelkedett az oktatás eszmei és szakmai színvonala. Tovább javult a tanulmányi fegyelem, növekedett a kommunista tanárok és a munkás hallgatók befolyása és tekintélye.

Egyetemünk oktatói, az állami vezetés, a párt- és DISZ-szervezetek a félév végén, a vizsgaidőszak előtt megfelelő intézkedéseket tettek annak zavartalan és eredményes biztosítására. Az egyetemi DISZ VB vizsgaidőszakra vonatkozó határozata megszabta hallgatóink feladatait a vizsgaidőszakban és oktatóink teljes mértékben támogatják ezt. Már most lemérhető, hogy néhány kisebb hibától eltekintve, eredményesen folyik a határozat végrehajtása.

Nézzük meg ezek után a számszerű eredményeket:

Évf.	Tanulm. átl.	Utóvizsga %	Évf.	Tanulm. átl.	Utóvizsga %
I. B.	3,06	6,7	*Kohász Kar*	*3,4*	*5,3*
II. B.	3,11	4,9	I. G.	2,88	5,7
III. Bg.	2,88	7,5	II. G.	2,96	10,5
Bányász Kar	*3,06*	*6*	III. G.	3,2	6,15
I. K.	3,27	3,8	IV. G.	2,97	7,9
II. K.	2,89	9,6	V. G.	3,75	1,9
III. K.	3,5	1,9	*Gépész Kar*	*3,09*	*6,8*
IV. K.	3,39	2,8	I. F.	3,21	3,9
V. K.	3,58	11,4	*Egyetem*	*3,14*	*6,45*

Az elmult hasonló időszak eredményeivel összehasonlítva ezeket a számokat, komoly eredményként könyvelhetjük el az utóvizsgaszám és százalék jelentős csökkenését. Különösen értékes ez az eredmény akkor, ha figyelembevesszük, hogy az elmult egy év alatt fokozatosan, de határozottan nőttek a hallgatóink elé állított követelmények.

Különösen kiemelkedik a V. Gépész és III. Kohász évfolyamok alacsony utóvizsgaszázaléka. Meglepően magas a V. Kohász és II. Gépész évfolyamok bukásainak száma. A lemorzsolódások csökkentése terén már a félév folyamán jelentős eredményeket ért el egyetemünk és a vizsgák utáni lemorzsolódások száma is csökkenni fog. Figyelembe kell venni még azt is, hogy az új vizsgaszabályzat szigorú előírásai — vizsgárabocsátás feltételei — között érték el évfolyamaink ezeket a javuló eredményeket.

Néhány évfolyamunkon — III. Gépész, V. Gépész — még ezután kerül sorra egy-két nehezebb vizsgának a letétele. Ezeken az évfolyamokon még komoly erőfeszítésekre van szükség a vizsgaidőszak folyamán, hogy ezeket a javuló eredményeket tartani tudják. Különösen aggasztó a III. gépészek mechanika utóvizsgaszázaléka, ha figyelembevesszük, hogy fizikából is csak ezekután következik a vizsgák zöme.

A tanulmányi átlagokat nézve is tapasztalható némi javulás. Azok a számok, melyek a Karok átlagait mutatják, néhány tizeddel magasabb az elmult vizsgaidőszak számainál és ezek mögött kétségtelenül *hallgatóink fegyelmezettebb és eredményesebb tanulmányi munkája rejlik.*

A Kohász Kar megtartotta vezető helyét, azonban a legjobb évfolyam büszke címére úgy látszik az V. éves Gépész évfolyam pályázik. Az V. éves Kohászok és III. éves Kohászok is elég szép eredménnyel dicsekedhetnek. Figyelemreméltó még az I. Kohász évfolyam szép eredménye.

Örvendetes eredménye ennek a vizsgaidőszaknak az is, hogy *szakéretteink átlaga tovább javult* és általában csak 0,3 tizeddel marad el a nem szakérettségizettekké mögött. Elsőéveseinknél pedig valamivel több mint 0,1 ez a különbség. Különösen szépen alakultak elsőéves szakéretteink matematika eredményei.

Munkás- és paraszthallgatóink tanulmányi eredménye számos tanulókörünkben meghaladja, általában azonos színvonalú a többiek eredményeivel, ami azt mutatja, *hogy munkás- és paraszthallgatóink sikeresen küzdik le nehézségeiket.*

A vizsgaidőszak második, nehezebb fele még hátra van, a számok még változni fognak, de bizonyos, hogyha hallgatóink továbbiakban is a félév és vizsgaidőszak eddig elmult idejében tanusított fegyelmezett tanulmányi munkát végzik, akkor bátran elmondhatjuk, hogy előreléptünk a párthatározatok végrehajtásában, hogy megalapoztuk a további eredményes munka előfeltételeit és sikeresen fejeztük be a félévet.

E. F. — K. L.

UTOLSÓ FÉLÉV

Melyik egyetemi hallgató nem gondol erre, amikor átlépi az egyetem kapuját? Mikor is lesz és vajon elérem-e? Mi, mostani ötödéves gépészek is hasonló gondolattal kezdtük meg egyetemi éveinket s az álom, a vágy immár megvalósult. Eljött az utolsó félév, s már a vizsgák is lassan leperegnek.

Emlékszem, amikor elsőévesek voltunk, leginkább a felsőéves évfolyamok hallgatóit tekintettük példaképünknek, eredményeinket az ő eredményeikhez hasonlítottuk, tőlük igyekeztünk tanulni. Bizonyára most is kiváncsiak az elsőévesek, — vagy talán más évfolyamok hallgatói is — hogy dolgoznak ötödéveseink, példát mutatnak-e, nem hoznak-e szégyent egyetemünkre?

Nos, kedves hallgatótársaink, nyugodtan állhatunk elétek, eddigi 3,63 átlagunk azt bizonyítja, hogy jól dolgoztunk. Eddig öt tárgyból vizsgáztunk, az évfolyamnak mindössze 10 utóvizsgája van, amely százalékosan 1,5 százalék. Sok olyan hallgatónk van, akik eddigi eredményeiket messze felülmulták, mint

Balázs László, Lanyi Mátyás, Bertalan Rudolf, Csató Vidor, Nagy Albert, Vas Tibor, Győri Sándor.

Az évfolyamunk közel 20 százaléka kitünő, illetve jelesrendűséget ért el. Ezek az elvtársak megérdemlik, hogy névszerint ismertessük őket:

Kázsmér János, Róka Péter, Molnár József, Kováts Ferenc, Lőrinc Károly, Gaál Béla, Horváth András, Erdélyi Ferenc, Pázsit János, Nagy István, Bodnár Béla, Nagy Lajos, Majoros László, Begazi Dénes, Csapek József, Horváth Zoltán, Rozgonyi László, Meskó Sándor, Szabó Lajos, Szentiványi Ede, Berzsenyi Béla, Szoboszlai Lajos, Gulyás Imre, Szabó László (Bg 506) Laboda Tibor, Győri Sándor, Kremser Ferenc.

Nemcsak egyének, hanem az alapszervezeti kollektívák is jó eredményeket értek el. **A G 505-ös tankörben egy utóvizsga sincs** és az eredményeikre büszkék lehetünk. Gyárépítésből **4,46-os** párttörténetből **4,17-es** átlagot ért el. Az **501-es** hegesztésből **3,75,** ipargazdaságtanból **3,7,** az **502-es** kovácsolásból **3,52,** az **504-es** gyárépítésből **4,3,** ipargazdaságtanból **3,66,** az **506-os** energiagazdálkodásból **3,8-as** átlagot ért el.

Évfolyamunk sohasem tartozott az utolsók közé. Azonban az a munka, amelyet most végeznek az ötödévesek, messze felülmulja az előző félévek teljesítményét. Minek lehet köszönni ezt a nagy változást?

Ugy gondolom, két dologra lehet visszavezetni az évfolyam lelkesedését, nagyobb munkakedvét. Az egyik az, hogy utolsó félévesek vagyunk és mindenki szép eredménnyel akarja befejezni egyetemi tanulmányait. Ehhez kapcsolódik az is, hogy február 1-én megkapjuk a diplomatervet és minden uv. megrövidíti a diplomaterv kidolgozási idejét. A másik ok az ország eredményeiben kereshető. Ebben a félévben vesztette el talaját a perspektivátlanság, a bizonytalanság — a jobboldali elhajlás káros következményei. A Központi Vezetőség levele az ipari funkcionáriusokhoz, a KV novemberi, iparra vonatkozó határozata, a második ötéves terv célkitüzései, az ingadozás nélküli út a szocializmus felé, meggyőzte a kételkedőket, hogy egyedül pártunk politikája biztosítja népünk felemelkedését, a szocialista Magyarország megteremtését. Meggyőződhettünk arról, hogy a magyar nép, a magyar ipar, csodálatos fejlődés előtt áll és ebben a nagy munkában számítanak ránk. A ránk váró feladatokat azonban csak úgy tudjuk megoldani, ha megfelelő politikai és szakmai tudással rendelkezünk. Éppen ezért eddigi eredményeinknél nem állhatunk meg. Minden erőnkkel dolgoznunk kell tovább, hogy a hátralévő vizsgáinkat is jó eredménnyel tegyük le. Utána pedig uj feladat előtt állunk, megkezdjük diplomaterveink kidolgozását. Legyen ez a jelszónk:

Ne legyen egy hallgató sem, aki május 1-ig meg ne védené diplomáját!

Azt akarjuk, hogy május 1-e százötven uj, lelkes diplomás mérnököt köszöntsön, a Rákosi Egyetem neveltjeit!

K. D. I. V. gmh.

Egyenletes tanulás, jó vizsgaeredmények

Most, amikor elérkeztünk a vizsgaidőszakhoz, minden elsőévesnek úgy tünik, hogy az egyetemen töltött első félév szokatlanul gyorsan mult el. A vizsgák még el sem kezdődtek, de a hatása már jóval előbb érezhető volt közöttünk. A G 102-es tanulókörben pl. több felsőéves hallgató kijelentése alapján sokan azt hitték, hogy a vizsgán a legkisebb tévedés miatt kidobják az embert. Ez egyáltalán nem növelte a biztonságérzetet. A hallgatók többsége azonban tisztában volt azzal, hogy komoly tanulással teljesíteni lehet a vizsgakötelezettségeket.

AZ I. ÉVES GÉPÉSZ tanulócsoportok közül a G 102-es csoport az, ahol megvalósították az egyenletes tanulást. Ennek köszönhető, hogy a vizsgák előtti 1—2 napon nem volt szükség semmiféle egészségtelen, vizsgaelőtti hajrára. Négy hallgató tett elővizsgát. Marxizmusból 3,2, ábrázolóból 2,43 lett az átlageredmény. A tanulókörre jó hatással van **Miklovicz József** egyenletes, szorgalmas tanulása és **Vancsisin József** tanulmányi eredménye, akiknek az eddigi 2 jó osztályzat kivételével minden eredményük jeles.

A G 109-ES TANULÓCSOPORT eredményeire az jellemző, hogy nagyok a különbségek, a szép eredmények mellett igen rosszak is vannak.

Ungváry Rudolf

A DISZ-tagkönyvcseréről

Az egész ország dolgozó és tanuló ifjúsága nagy szeretettel és érdeklődéssel készülődik életének egyik legszebb és legfelelősségteljesebb eseményére, a tagkönyvcserére.

Mindenhol meg kell hallgatnunk a fiatalság problémáit, véleményeit, figyelembe kell venni igényeit, a felvetett kérdésekre megfelelő választ, ügyes-bajos dolgaikban baráti tanácsot kell adni. Ez nem könnyű feladat, de ezt a DISZ-nek meg kell oldani, mert azon áll vagy bukik munkája, hogy magával tudja-e ragadni az egész ifjúságot, ki tudja-e vonni az esetleges ellenséges ideológia befolyása alól, s megmutatni, hogy ott a helyük, ahol minden becsületes, osztályhű fiatalnak: a DISZ-ben.

A tagkönyvcsere igen sok problémát hoz felszínre, s ha ezeket jól oldjuk meg, akkor ez a DISZ-tagság nagy nevelőiskolájává válhat. Természetes, a sok probléma felvetése igen nagy feladatot ró a DISZ tagságra és főleg a vezetőkre. Most válik el, ki a jó vezető, hiszen a jó vezetőnek nemcsak az a feladata, hogy gyűléseket rendezzen, hogy a felsőbb szervek felé eredményeket mutasson fel. Nem eredmény az, ha gyűlést tartunk, s azon megvitatjuk, érdemes-e, avagy miért kell marxizmust tanulnunk. Azt hiszem, hogy az ilyen probléma felvetése igen jól mutatja a hiányosságot a politikai nevelés terén.

Az új tagkönyv kötelezi a tanságot, hogy tegyen rendet saját portáján, vesse fel, bírálja a hiányosságokat, s mutasson rá a hibák kiküszöbölésének módjára.

A vezetők feladata, hogy minden DISZ-taggal folytassanak egyéni beszélgetést, ismerjék meg a fiatalokat, de a fiatalok is ismerjék meg egymást, s ne történhessék meg az, hogy ellenséges ideológia befolyása alatt álló egyének évekig működnek a DISZ-szervezeten belül. Fel kell kutatni, kik azok az emberek, akik alapjábanvéve becsületesek, csupán baráti körük húzza le őket a legalsó régióba, a züllöttség posványába.

A tagkönyvcsere felszínre hozza a szervezeti hiányosságokat is. Található olyan egyetemi hallgató, akinek a tagsági könyve hónapok óta rendezetlen volt. Ezeknek a hiányosságoknak a kiküszöbölése a tagkönyvcsere előkészítése folyamán történt. Az új tagkönyv sokkal több, sokkal tartalmasabb politikai nevelőmunkára kötelez minden DISZ-fiatalt. A politikai nevelőmunkát össze kell kapcsolnunk a tagság társadalmi munkába való bevonásával. Az egyetemen kell megtanulni a szervezeti és társadalmi munka gyakorlatát, hiszen nem az a cél, hogy csupán mérnökök legyünk, hanem életképes, mindenirányú problémával megbirkózó, egészséges, kollektív szellemű szakemberekké kell válnunk. *Az új tagkönyv kötelezi tulajdonosát, hogy becsülettel állja meg helyét az élet minden nehézségével szemben.* Nekünk egyetemi hallgatóknak fokozott tanulással, minden erőt latbavetve kell küzdeni a jobb tanulmányi eredményekért. Az a tény, hogy éppen a vizsgaidőszakban kapjuk meg az új tankönyvet, munkánknak újabb lendületet ad, erőt a nehézségek leküzdésénél, hogy a vizsgaidőszak végén büszkén mondhassuk, megérdemeltem az új tagkönyvet.

Győri Ferenc
K—101

A Magyar Tudományos Akadémia jutalmazta a tudományos diákkörökben legjobb munkát végzett hallgatóinkat

Egyetemünk Tudományos Diákkörében az elmult év folyamán legjobb munkát végzett hallgatóinknak kiosztották a Magyar Tudományos Akadémia által adományozott jutalmakat.

Az ünnepélyes kiosztáson jelen voltak: **dr. Horváth Zoltán** egyetemi tanár, a kohómérnöki kar dékánja, a rektor elvtárs képviseletében **Simon Sándor** tanszékvezető docens, egyetemünk pártbizottságának titkára, **dr. Diószeghy Dániel** tanszékvezető egyetemi tanár.

Dr. Horváth Zoltán dékán a jutalmazásban részesült hallgatókhoz szólva méltatta a jutalmazás jelentőségét. Kiemelte beszédében, hogy a tudományos körökben végzett jó munkát folytatni kell, mert az eddig felmutatott eredmények csak így válnak véglegessé. A diplomaterv készítésénél tartsák meg munkalendületüket és annak eredményével is bizonyítsák be, hogy érdemesek voltak az Akadémia jutalmazására.

A jutalmazottak között első helyen volt **Gruber Imre** V. éves kohómérnök hallgató. Gruber elvtárs 1000 Ft jutalomban részesült, mert 3 éven keresztül a Metallográfia Diákkörben a legaktívabban működik és az 1954—55. tanévben a titánnak az acél másodlagos keménységére való hatásáról a Tudományos Diákkörök Országos Konferenciáján első díjjal kitüntetett előadást tartott.

Reményi Éva V. éves kohómérnökhallgató Gruber Imrének nyujtott hathatós segítséget.

Ferencz József IV. éves kohómérnökhallgató a Villamosgépek Diákkörének legjobban dolgozó tagja, az elmult félévben erősítőgépekkel foglalkozott, a tanszéken rendelkezésre álló motorokból rototról-szerű gépcsoportot készített.

Kocsis István V. éves kohómérnökhallgató a Metallográfiai Diákkörben 2 féléven keresztül dolgozott eredményesen a titánnak az acél keménységére gyakorolt hatásának vizsgálatával.

Mindhárman 500 forint jutalomban részesültek.

Salánki József IV. éves gépészmérnökhallgató az optikai feszültség vizsgálati módszerek elsajátításával foglalkozott. Pomázi Lajos és Hajek Árpád évfolyamtársaival végzett közös munkában kiemelkedő eredményt ért el. 500 Ft jutalomban részesült. Munkáját a Mechanikai Tanszék Tudományos Diákkörében végezte.

Berzsenyi Béla V. éves gépészmérnökhallgató a fizika tanszék Tudományos Diákkörében végzett kiváló munkát, **Galvács László** évfolyamtársával egy 8 csatornás hangkeverőt készítettek az egyetemi hangos híradó számára. 500—500 Ft jutalomban részesültek.

Szabó Lajos és **Emődi Károly** V. éves gépészmérnökhallgatók a Mechanikai Technológia II. Tanszék Tudományos Diákkörében végeztek eredményes munkát, egy ujtipusú szegelőautomatát terveztek. 500 Ft jutalomban részesültek.

Pázsit János és **Horváth András** V. éves gépészmérnökhallgatók a Mechanikai Technológia I. Tanszék Tudományos Diákkörében végeztek kiemelkedő munkát. A C-görbék felvételi módszereiről és ipari hasznosításukról értékes dolgozatot készítettek. 500 Ft jutalomban részesültek.

A kitüntetett hallgatók eddigi tanulmányi eredményeik mellett a tudományos diákkörben végzett munkájukkal bebizonyították a tudományos munka iránti érdeklődésüket. Példát mutattak hallgatótársaiknak, hogyan kell törekedni a kutatási problémák önálló megoldására és hogyan lehet elérni a tudományos munka módszereinek elsajátítását. A szocialista társadalom felépítéséért folytatott harcban, mint egyetemi hallgatók azon az úton haladnak, amelyen megvalósítható a kiváló szakképzettséggel rendelkező szocialista értelmiség képzése.

A jutalmazott hallgatók mellett egyetemi hallgatóink közül még sokan végeztek jó munkát. Bizunk abban, hogy a tudományos diákkörök munkájába a jövőben mind többen és többen kapcsolódnak be.

A tudományos diákköri munkához egyetemünk tanszékei eddig is és ezután is készséggel adnak segítséget, útmutatást. A tények birtokában joggal remélhetjük, hogy a folyó év végén ezen a téren is még szebb eredményekről számolhatunk be.

F. L.

Szakszervezetünk oktató-nevelő munkája

Szakszervezetünk egyik főfeladata a dolgozókról való fokozottabb gondoskodás mellett, hogy maximális segítséget nyujtson a párt- és állami szerveknek az ifjúság nevelésében. Egyetemünkön is a legutóbbi vezetőségválasztó taggyülésen többen hangsúlyozták annak szükségességét, hogy szakszervezetünk többet foglalkozzék az állami vezetés oktató-nevelőmunkájának segítésével. Ennek érdekében, miként más egyetemeken és főiskolákon már korábban, a mi egyetemünkön is megalakult a Nevelési Bizottság, melynek feladatait az alábbiakban vázolhatjuk:

a) Szervezi és irányítja a tapasztalatcsere mozgalmát s így a tanszékek közötti kapcsolatot elmélyíti. Résztvesz tanszéki értekezleteken s az ott szerzett tapasztalatok alapján a jó módszereket népszerüsíti.

b) Előadási, gyakorlati és szemináriumi óra, valamint vizsgalátogatásokat szervez. A látogatások tapasztalatait összefoglalja s tájékoztatásul minden tanszéknek, esetleg a kari ülésnek, dékánnak megküldi. Különös figyelemmel kiséri és segíti a fiatal oktató személyzet munkáját. A bizalmiakkal megbeszélve, a jól dolgozókat az Sz. B.-n keresztül jutalomra és kitüntetésre terjeszti fel.

c) Segítséget nyujt a kari módszertani bizottságoknak a helyes egyetemi oktató-nevelő munka kialakításában, s azokat népszerüsíti.

Az egyetemünkön megalakult Nevelési Bizottság munkáját megkezdte s a vizsga hónap alatt a vizsgák látogatása mellett azt a feladatot tűzte maga elé, hogy — a DISZ V. B. határozatának figyelembevételével — a vizsgaértékelő gyülések oktatói látogatását megszervezi.

(Obádovics J. Gyula)
Tevan György

A szakszervezeti tagsággal járó előnyök kibővítése és a tagdíjfizetés új rendszere

A SZOT elnöksége 1955 október 29-én határozatot hozott a szakszervezeti tagdíjak mértékének leszállításáról. A szervezett dolgozók régi kívánsága öltött testet e határozatban, melynek elsőrendű célja az egész szakszervezeti mozgalom erősítése. Az új tagdíjrendszer szerint lényegesen kevesebb tagdíjat fizetnek a szervezett dolgozók. (Pl. 1800 Ft fizetés után 27.— Ft helyett 18 Ft-os a tagdíj.) Ez azért vált lehetővé, mert a szakszervezetek eredményesen gazdálkodtak a befizetett összegekkel és nagy erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy az ügyviteli költségeket a minimálisra csökkentsék.

A tagdíj mértékének csökkentésével növekedtek a szakszervezeti tagsággal járó előnyök. 1956 január 1. napjától kezdve csak olyan dolgozó kaphatja meg a munkabér 75 százalékának megfelelő táppénzt, akinek a 2 éves folyamatos munkaviszonya mellett legalább 1 éves szakszervezeti tagsága van. A szervezetlen dolgozók 65 százalékos táppénzt kapnak. Magasabb táppénzt kapnak tehát a szakszervezeti tagok abban az esetben, ha rendszeresen fizetik tagsági díjukat. Három hónapos tagdíjelmaradás esetén a szervezett dolgozók is alacsonyabb táppénzben részesülnek. Átmenetileg 1956 június 30-ig 75 százalékos táppénzt kapnak azok a szakszervezeti tagok is, akiknek 3 hónapnál több, de nem haladja meg az egy évet a tagdíj elmaradásuk.

A szakszervezeti tagságon alapuló szülési és temetési segélyeket 1956 január 1-től kezdődően az SZTK fizeti. Az a dolgozó, aki szakszervezeti tag, az alapsegélyen felül a felemelt segélyt, illetve segélykülönbözetet is megkapja. Igy pl. az a dolgozó anya, aki első gyermekét szülte, ha megvan az előzetes három orvosi vizsgálata, a 700 Ft-os anyasági, mint alapsegélyen felül kapja a felemelt segélyt, amit szakszervezeti tagdija és tagsági évei alapján állapit meg az SZTK. A dolgozó férj ebben az esetben csak akkor kaphat segélyt, ha szakszervezeti tag.

Mi tette szükségessé ezt a határozatot?

Népi demokráciánkban a szakszervezeteknek minden ténykedése közvetlen vagy közvetve az összes dolgozók érdekeit szolgálja; beleértve a szervezetlen dolgozókat is. A szervezett dolgozók nemcsak munkájukkal, hanem tagsági díjukkal is hozzájárulnak a közjólét emeléséhez. Igy érthető, hogy a szervezeti dolgozók jogosan vették fel számtalan esetben, hogy helytelen és méltánytalan az egyenlősítés, mely ugyanúgy bírálta el a szervezetlen dolgozókat, mint a szervezetteket a társadalmi előnyök szempontjából.

Ez a határozat bebizonyítja azt, hogy a társadalombiztosítás mindinkább a szakszervezeti munka szerves részévé válik.

E határozat megvalósítása hozzásegít ahhoz, hogy fokozatosan növekedjen a szervezett dolgozók száma. Egyetemünk dolgozói közül e határozat megjelenése után tömegesen kérték felvételüket a szakszervezetbe. Jelenleg összesen 20 szervezetlen dolgozónk van szemben a 2 hónappal ezelőtti 80-al.

Nagyobb hiányosság mutatkozik a multévi tagdíjhátralék terén. Egyetemi viszonylatban 122 dolgozónak 3 hónapnál kevesebb és 30 dolgozónak 3 hónapnál több tagdíjelmaradása van. (Egyedül a Matematika Tanszéknek kb. 78 hónap tagdíjelmaradása mutatkozik.)

A multévi tagdíjelmaradásokat csakis az 1,5 százalékos rendszer szerint 1955 decemberi címletű bélyeggel lehet pótolni. Akiknek ilyen elmaradásuk van, f. év június 30-ig saját érdekükben rendezzék, mert elveszítik a szakszervezeti tagsággal járó előnyöket.

Ezek az elvtársak vessék fel maguk felé az anyagi érdekeltség mellett elsősorban az erkölcsi kötelességet, melyet önként vállaltak, amikor felvételüket kérték a szakszervezetbe.

Közös erővel teremtsünk szakszervezetünkben szilárd fegyelmet, hogy eredményes munkánkkal mi is hozzájáruljunk a II. 5 éves terv célkitűzéseinek valóraváltásához.

IVANICS JÁNOS
Sz. B. titkár

A
MI EGYETEMÜNK
A TE LAPOD!
IRD, OLVASD,
TERJESZD!

EGY PIKOLÓ VILÁGOS

Jegyzetek egy új magyar filmről

Egy-egy jól megalkotott film mindig új színt hoz, gazdagabbá teszi kultúrális életünket. Ezért tekintünk várakozással új filmjeink bemutatói elé, s ma már elmondhatjuk, hogy egyre fejlődő filmgyártásunk sorra sikerrel oldja meg feladatát, művészi, maradandó értékű filmek alkotásával. Ha vannak még hibák, az utóbbi hónapokban bemutatott filmjeink mind arról tesznek tanuságot, hogy sikerült elérni a helyes utat, amelyen konfliktusokban gazdag életünk problémái eljutnak a nézők szívéhez, értelméhez és ott egészséges visszhangra találnak. De talán beszéljünk éppen erről az egyről, amelynek sikerült utat törni ezen a többé-kevésbé még járatlan területen.

★

AZ ELMULT ESZTENDŐ utolsó napjaiban került filmszínházaink műsorára az „Egy pikoló világos" című új magyar film és már az első előadások sikere is azt bizonyítja, hogy ez a film megtalálta a mindannyiunk szívéhez vezető utat. És nem véletlenül. **Máriássy Judit** forgatókönyve ugyanis ifjúságunk életének égető kérdéseivel foglalkozik, két fiatal szerelmének kibontakozásán keresztül. Hogy ki ez a két fiatal? — Kincse Marci, a vígkedélyű, de életkérdésekben józan és mélyen érző ifjúmunkás és Cséri Julika, egy özvegy varrónő egyetlen lánya, aki belecseppen az élet forgatagába és tapasztalatlanságánál fogva kérlelhetetlenül elveszne annak örvényében, ha egy mély szerelem ki nem ragadná romlott társasága polipként tapadó öleléséből. A cselekmény pergő, ritmikus láncolatának vonalvezetése azonban több helyen bizonytalanná, a konfliktusok kiélezése, a problémák felvetése néhol lapossá teszi a filmet. Ugyan ki hinné, hogy a lépcsőházbeli futó csók egy életreszóló szerelem bimbója? Hogy Marci és Julika egy pesti bérház két fiatal lakója, akik éveken keresztül éltek kétemeletnyi távolságban, most, Marci búcsújának pillanatában ébrednek rá — szeretik egymást. Majd később Julika gyárba kerül és romlott társaságba sodródik, olyanok közé, akik életének középpontjába a könnyelmű semittevést, az életörömökben való tobzódást állítják. Hol marad az ifjúsági szervezet, melynek feladata lenne foglalkozni az ilyen fiatalok életének kérdéseivel, megmutatva az élet igazi célját? A közbelépés bizony elmarad, hiszen az öltözőbeli jelenetben a kiéleződött ellentétek eltompulnak, Emmi, az üzemi DISZ-szervezet titkárának szerepe mindvégig szürke, semmitmondó marad, holott lényegében az ő alakján keresztül akarja az író az élet becsületes oldalának szépségeit, értelmét a néző elé vinni. Minden a régi úton halad tovább, mígnem Julikát az igazi, mély szerelem meg nem szabadítja romlott társainak hatásától.

HIBÁI ELLENÉRE IS az „Egy pikoló világos" filmművészetünk nagyszerűségére mutat. Hősei, alakjai olyan élethűek, megformázásuk és életrekeltésük annyi művészetet rejt magában, hogy méltán szólhatunk az elismerés hangján róla. Ugyan ki ne ismerné Cséríné alakját, a gyermekéért dolgozó anyát, aki azonban — mint ez manapság gyakran sajnos így van — nem képes követni gyermeke fejlődését, talán észre sem veszi, hogy lánya már nem kis csitri, hanem komoly életkérdésekkel küzdő fiatal. Tanácstalanul nézi a lány jellembeli változásait, de egy egészen más világban él — nem ismeri, vagy talán úgyis mondhatjuk, rosszul ismeri mai fiatalságunk életét. Képtelen elnyerni lányának bizalmát, nem tudja az anya, egyben a barátnő szerepét is betölteni, ezért járja Julika egyedül az élet útját és már-már majdnem elbukik.

ISMERJÜK MINDNYÁJAN a „lalákat" és „gizusokat" is, ezeket a megtévedt, süllyedő alakokat, akiket előbb-utóbb elnyel a mélység, mert hiszen gyengék és szánalmasak, akik céltalanul élnek egyik napról a másikra. A szerelmet nem ismerik — „döglenek" egymásért és „egy nylon zokniért" adják a boldogságot. Látjuk őket a filmen, ahol azonban szinte törvényszerű elemeivé válnak a társadalomnak, hiszen egy-két kemény szón kívül úgyszólván nincs más erő, mely megtörné hatalmukat.

Egymás után peregnek a képek — elevenen lüktet a minden ízében pesti levegőt árasztó élet. — Éles kontúrokat, gazdag színeket kapnak az alakok, hiszen az alakítók, a színészek művészetük legjavát adják. Julika — **Ruttkay Éva**, — Marci — **Bitskey Tibor**, Cséríné — **Bulla Elma** és a többiek mind átélik szerepeiket — plasztikussá teszik ezt a kedves, mély mondanivalóval telített filmet. De nem szabad megfeledkeznünk a rendező — **Máriássy Félix** és az operatőr — **Eiben István** minden mozzanatában művészi munkájáról sem. A művészi képkomponálás, a zene, színészi játék és a rendező munkájának harmonikus összhangjából nagyszerű jelenetek születnek, melyek a drámai feszültség fokozásával magukkal ragadják a nézőt.

GONDOLJUNK CSAK az utolsó esti „Fekete rigó"-beli jelenetre, amikor Marciban elmélyül a szakítás gondolata, viszont Julika érzi, hogy választania kell a „laláik", vagy az őt szerető Marci között. Majd a zuhogó esőben a szerelmi csalódásnak fájdalmától vakként hazatérő Marci után szaladó lány könnytől, esőtől ázott arcát látjuk, s szinte nem is a könyörgő szavak, hanem a kifejezésteljes arc adja meg a jelenet gazdagon megfogalmazott mondanivalóját. Fokozódik a zene hangereje, Julika mereven tekint a közeledő vonat elé, csattognak a kerekek, gőzfelhőbe burkolózva közeledik a roppant gépezet s ugyan, mit jelent neki egy emberi élet. A lány teste előrelendül, áthajol a korláton — de nem. Elrobog a szerelvény s a lelkitusát vivó lányban győz az élet, hiszen még nincsen veszve semmi, még megtalálhatja Marcit feloldódik a feszültség, hogy helyet adjon az utolsó jelenetnek, az igaz szerelem győzelmének. Kétségtelenül magas művészi munkáról, kiforrottságról tanuskodnak ezek a jelenetek, melyek elevenségét fokozza **Vincze Imre** kísérőzenéje.

VÉGEZETÜL ELMONDHATJUK, hogy nem másfélórát betöltő, hanem maradandó élményt nyujtó, mély érzelmi hatást keltő, valóban jól sikerült uj magyar filmet ismerhettünk meg az „Egy pikoló világos"-ban.

Ifj. Tornyos Ferenc

Művészeti jegyzetek

KRITIKA HELYETT

Shaw szivesen tesz meg színművei főhőséül fiatal lányt, akivel leleplezteti kora társadalmának ellentmondásait, bűneit. *Vivie* alakja a *Warrenné mesterségében* — ő nemcsak anyja romlottságát leplezi le, hanem azt is, hogy a kapitalizmus milyen fertőbe kényszeríti a szegénysorsú lányokat. Álljunk meg egy pillanatra Vivie alakjánál és miskolci alakításánál. Shaw Vivieje nem egységes, nem teljesen következetes. Az első felvonásban modern lánynak mutatkozik be, csak a matematika, a whisky, a cigaretta és a ponyvák érdeklik, irtózik a művészettől, Beethoven és Wagner zenéje neki kínszenvedést okoz. Később pedig elszörnyed anyja foglalkozásától, a pénzhajhászók erkölcstelenségétől, visszautasítja anyja pénzét s önálló életet kezd. Honnan meríti ehhez az erőt? Ezt Shaw nem mutatja meg, sőt, az első felvonásbeli Vivietől, aki legszívesebben ponyvaregényeket olvas, ezt a hősiességet nem várhatjuk el!

A nagy gúnyolódó itt túllőtt a célon, az első felvonásban a korabeli modern lányokat akarta kigúnyolni, de ezzel nem alapozta meg, hanem inkább aláásta Vivie hősies alakját. Aki ennyire szereti a tisztaságot, a becsületességet, az nem lelheti kedvét csak ponyvaregényekben, nem utálhatja Beethovent! — Ezt az ellentmondást érzi *Zolnay Zsuzsa* is, aki inkább a hősies, mint a ponyvaolvasó Viviet akarja bemutatni s így nem tehet róla, hogy az első felvonásban nem őszinte. Nem őszinte azért, hogy annál őszintébb legyen a második és harmadik felvonásban. Lemond Vivive jellegzetesen Shaw-i ellentmondásos — szatírikus ízű, de mégis hősies — alakjáról és inkább Schiller-i hőst alakít, hogy lázadása, leleplezése minél őszintébb legyen.

A művész Praed alakjával Shaw annak a művészetnek tesz jogos szemrehányást, amely a forradalomért kiáltó igazságtalanságokat finomkodásával elkendőzi, a szépért való rajongásában nem látja meg a valóság rútságait. Ezt a művészetet nem csoda, ha Vivive visszautasítja. De ez nem az igazi művészet, nem Beethoven és Wagner művészete, amelynek angliai népszerűsítéséért éppen Shaw küzdött teljes erejével...

EGY KÉPKIÁLLITÁSRÓL

Budapesten jártamban betévedtem egy képszalonba, ahol *Bényi László* és *Nagy Gyula* képeit állították ki. Bényi képei először szokatlanok voltak számomra, mert modern, színfoltos akvarelljeit kidolgozatlanoknak, vázlatosaknak véltem. Mit akar ilyen képekkel, mi a célja, tárgya a művésznek? — kérdeztem kíváncsian és elégedetlenül. Témáiban — főleg tájakat fest — nem találtam semmi különöset. De aztán felfigyeltem — *a színeire.* Remek színei kaptak meg először, színein keresztül megértettem témáit, célját s a képek kezdtek élményt jelenteni számomra. Az „Őszi szántás" szélben hajladozó kopár fái és lilás-szürkés ege tökéletes őszi hangulatot árasztottak, a „Malomárok" patakja ezüstösen csillogott a nyári napsütésben — minden képnek megláttam, megéreztem sajátos hangulatát, amely a választott témákhoz tökéletesen alkalmazkodó színekből fakadt. Többször visszatértem egy-egy képhez s most már majdnem mindegyik kép tetszett annyira, hogy ha vásárolni akartam volna, nagyon nehéz lett volna a választás.

Persze a vásárláshoz nemcsak művészet-rajongás, hanem duzzadó erszény is kell, mert a legtöbb képnek — bár nagyságuk műszakilag kifejezve A3 és A4 méret körül van, — az ára ezer forinton felüli. Egy férj, aki még nem jutott el a műélvezet magaslatáig, ezt mondta feleségének: „Ennyi pénzt egy ilyen kis vacakért!" — „Próbáld utánacsinálni!" — gondoltam magamban, bár én is sokallottam az árakat...

Nemcsak a képek jelentettek számomra élményt ezen a kiállításon, hanem a vendégkönyv beírásai is. Érdekes egy ilyen nevektől tarkálló kiállítási vendégkönyvet végigböngészni! *Pór Bertalan* festőművész ezt írta be: Bényi igazi művész, mert, mint ahogy az énekes hangokkal énekel, úgy a festőnek színekkel kell énekelnie... *Pethes »Sanyi«* tréfás szójátékot írt be Bényinek: Tempera mutantur — de a Te képeid örökké élnek!... Én egy kis tűnődés után ezt írtam be: „Bényi festményei megragadóan hangulatos színköltemények". *F. J.*

ZENEI HIREK

Az egyetem kultúrbizottsága január 19-én, csütörtökön este 7 órakor a VI.-os diákszálló kultúrtermében *lemezhangversenyt* rendez.

Műsor: Beethoven: Hegedűverseny. Muszorgszkij: Egy kiállítás képei.

Január 18-án este 7 órakor a miskolci Zeneművészeti Szakiskola nagytermében *Kovács Dénes* hegedűművész, a londoni nemzeti hegedűverseny díjnyertese, *Szabó Zsuzsa* zongorakíséretével, hangversenyt tart Bach, Mozart és Franck műveiből.

Jegyeket a három bérleti hangversenyre, bérleteket, az Országos Filharmónia árusít.

ELŐSZÓ A SPORTROVATHOZ

A Mi Egyetemünk sportrovata az eddiginél sokkal alaposabban fogja ismertetni az egyetem sportéletét. Az a célunk, hogy lehetőleg minden hallgató és dolgozó megismerje az egyetemi sportéletet és ennek hatására mind többen és többen kapjanak kedvet a rendszeres sportoláshoz. Az egyetemek szerte a világon mindenütt a minőségi és tömegsport fellegvárai. A mi egyetemünkön létesítményekben még elég nagy hiány van, ennek ellenére még vannak kihasználatlan lehetőségek. A Haladás SE a DISZ sportegylete lett. Az uj elnökségnek az a célja, hogy kellő szervezéssel, az anyagi eszközök helyes és igazságos elosztásával minden szakosztály működését és fejlődését biztosítsa.

Ebben a számunkban a kézilabda szakosztály működését ismertetjük. A következő számunkban más szakosztályok kerülnek sorra. A beszámolók elkészítésére „benfenteseket" kértünk fel minden szakosztályból, a választott propagandistákon keresztül. Ha esetleg az olvasó nem ért majd egyet a cikkek tartalmával, ezuton is közöljük, hogy a sportrovat szivesen közli az „ellenvéleményeket" is és helyet ad a kibontakozó vitának. Ezután az egyes szakosztályok eredményeit is folyamatosan ismertetni fogjuk. Ezzel kapcsolatban kérjük a szakosztályok propaganda felelőseit, hogy az eredményeket ne mulasszák el leadni. (K—403-ban *Brunner Mihálynak.*)

B. M.

Áttekintés a Kézilabda Szakosztály működéséről

Amióta sportélet folyik egyetemünkön, azóta a kézilabda csapatunk jelentős helyet foglal el a megye kézilabda életében. Minden borsodi kézilabda szakember ismeri *Ács, Zombori, Lányi, Kazár, Balogh Géza és Bálint Zoltán (V. G.)* nevét, akik az elmult években sok dicsőséget szereztek a Haladásnak. Csapatunk állandóan a bajnokság élmezőnyében szerepel, de megyei bajnokságot még nem sikerült nyerni. 1954-ben csapatunk a nagypályás OB I-ben szerepelt. Ez a szereplés azonban nem járt sikerrel. Pont nélkül az utolsó helyen végeztünk.

Tavaly a vezetők belátták, hogy a csapat adottságainak a kispályás játék jobban megfelel. A szabadtéri kispályás bajnokságban két csapatot indítottunk. Első csapatunk Haladás, második csapatunk pedig Egyetemváros néven szerepelt. A helyezésekkel meg lehetünk elégedve, hiszen a Haladás harmadik, az Egyetemváros pedig hatodik helyen végzett. De ha arra gondolunk, hogy a Haladás a tavaszi idény végén veretlenül az első helyen állt, meg kell vizsgálni, mi okozta ezt a váratlan visszaesést. Legfőbb oka, hogy a játékosok tul voltak terhelve, hiszen egy hónap alatt kellett az egész őszi idény mérkőzéseit lejátszaniok, mert október elejére a bajnokságot be kellett fejezni.

Ezenkivül hátráltatta a szakosztály munkáját az is, hogy az egyetemen nincs pályánk. Emiatt edzésekre, mérkőzésekre a népkerti sporttelepre kellett bemenni, ami az amugy is szük költségvetésből rengeteget elemésztett (pályabér, utiköltség). Az akkori edző, *Káposztás Ferenc* nem tudta kiaknázni a csapatban rejlő lehetőségeket és a technikai képzés mellett a taktikát teljesen elhanyagolta. Ezenkivül a megfelelő erőnléti alapot sem adta meg. Az erőnléti hiányosságok különösen kiütköztek Kósánál, Kaderjáknál és Lakatosnál, akik rendszertelenül jártak edzésre.

Összel uj edző, **Győrffy Endre** vette át a csapat irányítását és erős kézzel fogott hozzá a hiányok pótlásához. Tőle várjuk, hogy a jó egyéni adottságokkal rendelkező játékosokat csapattá formálja és az elég gyenge kollektív szellemet megerősítse.

Eredmények máris mutatkoztak. Mindkét csapatunk résztvesz a VTSB által kiírt téli teremkézilabda bajnokságban. Itt az elsőosztályú mezőny jóval erősebb, mint a szabadtéri bajnokság mezőnye, hiszen két csapatot indított az OB I-es Di Vasas, és indult az OB II-ős Kazincbarcikai Bányász is.

A Haladás eddig hat mérkőzésből kilenc pontot szerzett. Vereséget szenvedtünk a Di Vasas jobbik csapatától 14:8 arányban. Ezen a mérkőzésen játékosaink nem tudtak megbirkózni a jobb testi felépítésű, nagy lövőerejű diósgyőriekkel. Két játékosunk, *Javorcsik* és *Kovács Miklós* sérülése miatt nem játszhatott.

A tavaly megyei bajnok Pereces elleni mérkőzésünk hatalmas küzdelem után döntetlenül végződött. Többi ellenfelünket, köztük Kazincbarcikát és a M. Törekvést biztosan győztük le.

Ezeken a mérkőzéseken jó formát árult el *Csöngei, Kovács M., Kósa* és *Javorcsik. Lakatos* nem használta ki eléggé nagy lövőerejét. *Fülöptől, Kaderjáktól, Balogh Szilárdtól* képességeik alapján jobb játékot várunk, úgy látszik, náluk az önbizalommal baj van.

Az Egyetemváros eddig elég gyenge teljesítményt nyujtott, de a csapat mentségéül lehet felhozni, hogy legnehezebb ellenfeleivel játszott. Biztosak vagyunk benne, hogy hátralévő mérkőzéseiken javítanak helyezésükön.

Ebből az együttesből jó átlagteljesítményt nyujtott *Tóth Viktor, Pusztafalvi* és *Kováts Jenő*, bár az utóbbi idegességével sokat árt a csapatnak. *Masznyik* kapusnak láthatólag nem izlik a kemény parkett.

Ismerve a résztvevők erőviszonyait, a Haladást az első négy közé, az Egyetemvárostól pedig a középcsoportba való felzárkózást várjuk. Ehhez azonban egyes játékosoknak, *Csöngei, Kósa, Szermek, Tóth István*, komolyabban kell venniök az edzések látogatását.

Csapataink tavasszal ismét nevezni fognak a megyei bajnokságba és reméljük, ott már alkalmazni is tudják Győrffy edző által tanított taktikai elemeket. Ez pedig azt eredményezheti, hogy csapatunk nem csak a tavaszi idény végén fog az első helyen végezni...

A Haladásnak már régebben is volt női csapata, azonban komoly eredményt soha nem értek el. A mult évben nem is szerepeltek a szabadtéri bajnokságban. 1955 őszén az egyetem szakszervezeti bizottsága kezdeményezésére ujjászervezték a csapatot. A csapat ujjáéledésében nagy szerepe van *Bodolay Rózának*, a kohómérnöki kar dékáni hivatal dolgozójának. A régi csapat még itt-lévő játékosai mellett néhány első-éves sportoló és egyetemi dolgozó is bekapcsolódott a szakosztály munkájába.

Az uj csapat intézője *Herendi Rezső* lett, az edzések levezetését pedig *Kováts Jenő* és *Szermek ottó* vállalta. Ez a lelkesedés azonban csak szalmaláng volt, mert sem Herendi, sem Szermek nem foglalkozott a csapattal. Az edzések nagyrészét *Tóth Aurél* vezette le.

A terembajnokság első két mérkőzésén a csapat súlyos vereséget szenvedett. Ez azonban nem törte le a lányokat és szorgalmasan készültek a további mérkőzésekre. Ennek az eredménye a M. Bástya elleni 5:2-es győzelem.

A csapat legeredményesebb tagja *Orbán Ilona*, aki ugyan nem egyetemista, de szivvel-lélekkel harcol a Haladás színeiért. Rajta kivül különösen dicséretet érdemel *Neupor Magda, Bodolay* és *Sümeginé*. A többi játékos is fejlődésről tett tanubizonyságot.

A csapat jó szerepléséhez szükséges, hogy a szakszervezeti bizottság jobban támogassa anyagilag is egyetemünk egyetlen női szakosztályát, amint azt *Téglássy Ferenc* docens, a szakszervezeti bizottság elnöke meg is igérte.

Bizunk benne, hogy a csapat szorgalmával és jó kollektiv szellemével oda fejlődik, hogy szabadtéri bajnokságban már sokkal eredményesebben szerepel. *p. gy.*

NE VÁRJUK MEG...

a szellemi kifáradás állapotát, ismerkedjünk meg az aktív pihenés élettani magyarázatával.

Régen a fáradtság, kimerültség megszüntetésére a teljes nyugalomban való pihenést, az ú. n. passzív pihenést ajánlották. Szecsenov, az orosz élettan megalapítója, Pavlov előfutárja, kísérletei közben tapasztalta, hogy bizonyos izmok okozta fáradtság hamarabb múlik el olyan mozgások beiktatásával, melyek a kifáradást okozó munkában nem vettek részt. Továbbmenve, nemcsak fizikai jellegű cselekedetünk gócpontja a nagyagykéreg. A »másféle« munka kölcsönhatásna ú. i. áll a szellemi munkánál és szellemi produktumnál is.

Tekintettel a vizsgaidőszakra, emeljük ki ez utóbbit és keressük a szellemi fáradtság gyors és eredményes levezetésének módját. Mozgás, szabadlevegő, környezetváltozás. Ez az aktív pihenés, mely után jóval nagyobb szellemi erőkifejtésre leszünk képesek. Fejfájás, kábultság, kedvtelenség, amit túlfeszített szellemi munka után érzünk, csak aktív pihenéssel múlhat el. Az aktív pihenésnek regeneráló képessége van, a pillanatnyi frisseséget, vagy jobb »kapcsolást« adó izgatószereknek (nikotin, koffein) erősen negatív a visszahatásuk.

E megfigyelések alapján vezették be a Szovjetunió ipari üzemeibe, iskoláin, egyetemein az ú. n. »tornaperceket«.

Ha valaki kizárólagos és túlfeszített szellemi munkát végez, fokozottan és progresszíven válik fáradékonnyá, mint az aki rendszeresen beiktatott „mástermészetű" munkát végez.

Mi a szellemi kifáradás a »kuliszszák« mögül?

A szellemi kifáradás lényege az agykéreg egyes részeinek túlerőltetése. Az agykérgi mozaikok gátlásba esnek. Ha új munkával más agyközpontokat veszünk igénybe, ezek új ingerülete átterjed a fáradt agykérgi mozaikokra is.

A másik serkentő összetevő a fizikai munka-okozta élénkebb vérkeringés. Az agysejtek fokozottan megérzik az oxigén hiányát és fokozottan hamar fáradnak az anyagcseretermékek felhamozódásakor. Az élénkebb vérkeringéssel több oxigént kapnak a sejtek és hamarabb megszabadulnak a fáradtságot okozó salakanyagoktól.

Ha tehát lelkiismeretesen akarunk őrködni idegrendszerünk jó erőnlétén, a lehetőség adta módon éljünk a mozgás, a szabadlevegő regeneráló hatásával. Maga a mechanikus mozgás, ha nem kapcsolódik játékélménnyel, szabad-levegővel, nem tudja teljes mértékben az aktív pihenést szolgálni. Szükséges a környezetváltozás, ha rövid időre is.

Bízzuk magunkat a modern élettan gondosan kísérletezett megállapítására — termeljünk többet szellemileg — pihenjünk aktívan. *S. V.*

PÉCH ANTAL

1822—1895

(A december 16. számban megjelent tárca folytatása.)

Sokoldalú, értékes, tudományos munkájáért a M. T. A. 1879-ben levelező tagjává választotta, s székfoglaló értekezését „A tudományok haladásának befolyása a Selmec vidéki bányamívelésre" címen 1891-ben mutatta be. E munkájában bányászatunk elsőbbségeiért száll síkra, s elsőnek mutat rá azokra a korszakalkotó alkotásainkra, melyek az emberiség egyetemességének javát szolgálják ma is.

1884-ben adta közre „A selmeci bányavállalatok története 1650-ig" című nagy munkáját, melyet rövidesen a Magyar Tudományos Akadémia kiadásában megjelent „Alsómagyarország bányamívelésének története" első, majd 1874-ben annak második kötete követ. Ezidőben egyébként fáradhatatlanul dolgozik Egyesületünk alapításán, melynek alapjait az 1865. évi bányászati kongresszuson fektette le, de amelyet elvi okok miatt csak két évvel később, 1867-ben tudott valóra váltani „Magyar bányászati és Kohászati irodalom pártoló Egyesület" néven, mely aztán 1892-ben vette fel a ma is használt nevét.

Élete további eseményeiből följegyezhetjük, hogy 1868-ban, amikor Zsigmondy Vilmos, hazánk kiváló bányamérnöke, az európai hírű artézikút-fúró, Selmec-Bélabánya bányavárosok képviselője meghal, a két testvérváros lakói egyhangúlag Péchet választják képviselőjükké. Megválasztása után megválik állásától azzal a szándékkal, hogy mint képviselő harcoljon a bányászat érdekeiért. 1890-ben azonban öreg korára való tekintettel lemondott mandátumáról, s mindentől visszavonultan, bányászattörténeti munkájának III. kötetén dolgozott, mely műszaki történettudományunk nagy kárára, befejezetlen maradt, immár 60 éve, 1895 szeptember 18-án bekövetkezett halála miatt.

A gyászhírt és vesztességét, mely bányászatunkat és kohászatunkat érte, lapunk még aznap egy négyoldalas rendkívüli számban közölte egyesületünk tagjaival.

A fölvetett kérdésekre most, 60 év múltán, demokráciánk adja meg a választ, amikor Péch nevét és munkásságát a magáénak vallja, s legnagyobbjaink közé sorolja.

Péch szerepe bányászatunkban forradalmi jellegű volt, hisz alapjaiban változtatta meg annak megjelenését, formáit, munkamódszereit, formálta újjá egész bányásztársadalmunkat, s rombolta le annak elavult, német béklyóba kötött, több évszázados mozdulatlan kereteit. Ugyanakkor új célkitűzéseivel megmutatta az utat, melyen haladnunk kell, s bátor példaadással, hosszú évtizedekre programot adott munkánknak.

Mert ma, amikor 60 év távlatából idézzük szellemét, lehetetlen, hogy fel ne ismerjük célkitüzéseinek csodálatos beteljesedését munkánkban, s éppen ez az, ami személyét oly becsessé teszi számunkra!

Soha oly büszkén eddig nem vallhattuk a magunkénak, mint ma és soha nem hirdethettük oly bátran a péchantali örökséget, mint most, amikor demokráciánk valóra váltotta minden elgondolását.

Mert bányászatunk és kohászatunk ma magyar, amilyen eredetileg, honalapításunk első századaiban volt, s amilyennek Péch Antal álmodta!

— Mert bányászatunk és kohászatunk ma szabad és független minden kizsákmányolástól, s országunk legjelentősebb és megbecsültebb ipara, amilyennek Péch kívánta!

Mert egyesületünk, szaklapunk, bányászati irodalmunk és tudományunk ma oly méretű, oly erős, izmos és gazdag, amilyennek csak Péch álmodta.

És végül, mert béke- és szabadságszeretetünk ma oly szilárd és határozott, amilyennek Péch kívánta, s életében harcos kiállással dokumentálta.

Péch Antal élete és munkássága bányászatunk és kohászatunk legbecsesebb hagyománya, ami töretlen úton kell, hogy vezessen mindennapi munkánkban, a szocialista bányászatunk és kohászatunk építésében.

(Vége.)

A megyei tanács közli

Borsod-Abauj-Zemplén megyei tanács végrehajtóbizottsága közli, hogy minden nap reggel fél kilenc órától 24 óráig félfogadási napot tart a megye dolgozói részére, panaszaik sérelmeik, javaslataik, kritikai megjegyzéseik, közérdekü bejelentéseik meghallgatására.

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.
Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Balos

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 2. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc 1956. február 2

Emlékezés

DISZ-vezetőink nyilatkoznak

Mérlegen...

Igéretekkel nem lehet fűteni!

A Gépészmérnöki Kar félévi vizsgái után

ISMÉT VÉGÉHEZ érkeztünk egy félévnek, egyetemünk fennállása óta immár tizenharmadszor. Szinte megszokottá vált már, hogy minden egyes ilyen alkalommal értékelés jelenik meg az elmúlt félév munkájáról. Egyesek számára talán ez már unalmas is, ennek ellenére — ha csak a Gépész Karra vonatkozólag is —, én most ismét megkísérlem ezt az értékelést, mert különös jelentőséget tulajdonítok neki.

KÜLÖNÖSEN AZÉRT, mert a párt KV egyetemi munkára vonatkozó határozata értelmében emelni kell az egyetemi oktatás színvonalát, alaposabban képzett szakembereket, mérnököket kell, mégpedig növekvő mértékben kibocsátani az állam és a népgazdaság számára. Fordulatot kell venni az 1953—54-es évek perspektívátlanságától és bizakodó, az élettel, nehézségekkel szemben bátran kiálló, optimista embereket kell nevelnünk. És most az a kérdés, hogy vajon megtettük-e ezt a fordulatot, sikerült-e a színvonalat emelni, sikerült-e valamit is megvalósítani a párt célkitűzéseiből?

KEZDEM TALÁN először a félév munkájának értékelésével. Szeptember hónapban sok hallgatónk az előző félévről visszamaradt utóvizsgájának törlesztésével kezdte el az évet. Emiatt sok volt az óramulasztás és ismét sokan elmaradtak az újabb feladatok teljesítésével. Mások viszont megszokva az előző évek lazaságait, liberalizmusát, továbbra is megszokott, felelőtlen életüket akarták folytatni, mely viszont az igazolatlan órák számát növelte. Az egyetem állami vezetőszervei, a párt-vb. és DISZ-vb. támogatásával azonban kezdettől fogva több esetben keményen alkalmazták a felelősségrevonás eszközeit. Ennek és a DISZ nevelőmunkájának köszönhető az, hogy a Kar hiányzási óraszámait szinte a minimumra sikerült a félév végére leszorítani.

A TANULMÁNYI MUNKA alakulásáról a zárthelyi dolgozatok alapján a következő kép alakult ki. Az első évfolyam kivételével mindenütt javultak az eredmények a félév folyamán, a második alkalommal írt zárthelyi dolgozatok egy-két esettől eltekintve jobbak, mint az előzőek. Az első évfolyamon éppen fordított a helyzet, ami talán azzal magyarázható, hogy a második zárthelyi dolgozatok időpontjára esik az a nagyobb fordulat, melyet az egyetemi munkában még járatlan, fiatal hallgatóinknak a középiskolás módszerektől az igazi színvonalas, egyetemi tanulmányok felé meg kell tenniök.

A FÉLÉV ÖSSZES zárthelyi dolgozatainak alapján az évfolyamok tanulmányi eredménye a következő:

I. G	2,50
II. G	2,74
III. G	2,38
IV. G	2,69

E számoknak a vizsgaátlagokkal való összehasonlítás tekintetében van csak jelentőségük, melyet a későbbiek folyamán tehetünk meg.

A FÉLÉV MUNKÁJÁVAL kapcsolatban még feltétlen meg kell emlékezni arról, hogy tanszékeink szakérettségis és munkás-paraszt hallgatóink támogatásával, segítésével még soha ilyen lelkiismeretesen nem foglalkoztak egész félévén keresztül, mint most, hogy a Dékáni Hivatal mindent megtett a szakérettségis és munkás-paraszt hallgatók támogatása érdekében. Ennek nem is maradt el az eredménye. Szakérettségis hallgatóink első éven alig maradtak el, a felsőéven pedig jobban megközelítették a nem [illegible] tanulmányi eredményt.

Mindent összevetve, ha eltekintünk a félév kezdetén még meglévő fegyelmezetlenségektől, lazaságoktól, melyet később ugyan felszámoltunk, elmondhatjuk, hogy a nevelés és oktatás területén sikerült a fordulatot elérnünk. A színvonal emelése tekintetében csak a vizsgák szolgáltathatnak felvilágosítást.

MIELŐTT RÁTÉRNÉK a vizsgák értékelésére, meg kell jegyeznem, hogy a vizsgaátlagok, habár magasabbak, mint az előző, hasonló félévekben (I. félévek), mégsem mértékadóak a következtetés és értékelés szempontjából, hiszen ezek nem fejezhetik ki a színvonal emelkedését. Az átlagok a statisztikus valószínűség szerint, mindig 2,3—3,2 között kell, hogy mozogjanak. Sokkal többet mond ennél, ha az elégtelen vizsgák és a bukott hallgatók számának alakulását nézzük. Emellett nagy jelentősége van vizsgáztatóink véleményének atekintetben, hogy a megítélt érdemjegyek mögött milyen mértékű tudás és milyen mélységű alaposság van.

NÉZZÜK MEG EZEKUTÁN közelebbről is az eredményeket, összehasonlítást végezve az 1953—54. I. félév és 1954—55. I. félév hasonló vizsgaadataival. Ez utóbbi két adat ugyan az egész egyetemre vonatkozik, de mivel a Gépész Karra vonatkozó hasonló adatok nem állnak rendelkezésemre, csak ezzel tudok összehasonlítást végezni. Nagy hibát azonban így sem követek el, hiszen a Gépész Kar nagy volumenénél fogva, csak kismértékben tér el rendszerint az egyetemi átlagoktól.

a) Vizsgaeredmények:

Egyetem:

1953—54. I. félév	2,85
1954—55. I. félév	2,79

Gépész Kar 1955—56. I. félév:

I. G.	2,93
II. G.	2,84
III. G.	3,02
IV. G.	3,03
V. G.	3,53
G. Kar:	3,02

b) Utóvizsgás hallgatók százaléka:

Egyetem:

1953—54. I. félév	55,5%
1954—55. I. félév	60,0%

Gépész Kar 1955—56. I. félév:

I. G.	41,4%
II. G.	47,3%
III. G.	48,4%
IV. G.	47 %
V. G.	24,3%
G. Kar	42,7%

százalék = a hallgatók százaléka.

c) Utóvizsgák és elmaradt vizsgák:

Egyetem:

	u. v. %	elm. v. %
1953—54. I. félév	16,4	1,3
1954—55. I. félév	14,5	2,7

Gépész Kar 1955—56. I. félév:

	u. v. %	elm. v. %
I. G.	7,4	0,64
II. G.	10,1	1,92
III. G.	7,12	1,10
IV. G.	7,40	2,00
V. G.	3,34	1,11
G. Kar	7,41%	1,3%

százalék = az összes vizsgáknak a százaléka.

Az utóvizsgás hallgatók százalékát tekintve örvendetesen állapítható meg az a tény, hogy több mint 17 százalékkal csökkent a bukott hallgatók száma, ami igen komoly eredménynek mondható. Az utóvizsgák és elmaradt vizsgák aránya még kedvezőbb képet mutat. Az utóvizsgák százaléka majdnem felére, az elmaradt vizsgáké pedig még a felénél is nagyobb mértékben csökkent.

JOGGAL VETŐDIK FEL a kérdés, vajon nem liberalizmus-e és a jobb eredményekre mindenáron való törekvés következménye-e ez? Bátran mondhatjuk több vizsgáztató egybehangzó véleménye alapján, hogy e számok teljes mértékben fedik a valóságot, sőt az elégséges és közepes érdemjegyek mögött nagyobb és biztosabb tudás rejtőzik, mint az előző félévekben. A párthatározat után közvetlen több egyetemen, így pl. nálunk is, úgy próbálták tanszékeink helytelenül a színvonalat emelni, hogy megemelték a mértékeket, de az oktatás nívóján semmit sem emeltek. Ma már felismerve ezt a hibát, nyugodtan mondhatjuk, hogy tettünk lépéseket az oktatás színvonalának emelése irányában és ezt az elmúlt vizsgaidőszak objektív és szubjektív tényei is tükrözik és igazolják.

BEFEJEZÉSÜL szeretném még megjegyezni, hogy e számokból több következtetés is levonható, mely tanulságos lehet a következőkben, de egy biztos, hogy a kitűzött fordulatot a színvonalasabb mérnökképzés felé, már megtettük. A további feladat az, hogy egyetemünk oktatói kara, karöltve hallgatóságunkkal, az eddigi tapasztalatok alapján, mind magabiztosabban és határozottabban haladjon tovább ebben az irányban.

DARIN SÁNDOR

Visszaérkeztek a Magyar Népköztársaság megbízottai a Politikai Tanácskozó Bizottság prágai üléséről

A varsói szerződésben résztvevő országok Politikai Tanácskozó Bizottságának prágai üléséről kedden délelőtt visszaérkeztek Budapestre a Magyar Népköztársaság megbízottai: Hegedüs András, a Minisztertanács elnöke és Bata István vezérezredes, honvédelmi miniszter.

Gyászjelentés

A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Tanácsa, Tanári Kara, valamennyi dolgozója és hallgatója szomorú szívvel jelenti, hogy

Pattantyus A. Imre

az Általános Géptani Tanszék tanszékvezető egyetemi tanára, okl. vaskohómérnök, a műszaki tudományok kandidátusa, a Magyar Népköztársaság Érdemrendje Kiskeresztjének, a Munkaérdemrendnek és a Munkaérdeméremnek tulajdonosa, a volt Bánya- és Erdőmérnöki Főiskola Bánya- és Kohómérnöki Karának 1931—1934-ben, a Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Bánya- és Kohómérnöki Karának 1952—1955-ben volt dékánja, a Rimamurány—Salgótarjáni Vasmű R. T. volt műszaki igazgatója, a győri Magyar Vagon- és Gépgyár volt vezérigazgatója.

eredményekben gazdag életének 65., kohómérnöki munkásságának 43., tanári működésének 22. évében folyó év január 30-án Budapesten hosszas, de nagy türelemmel viselt szenvedés után elhunyt.

Emlékét kegyelettel őrizzük! Utolsó Jó Szerencsét!

EGYETEMI HIREK

Január hó 18-án a Gépészmérnöki Karon kiosztották a diplomaterveket.

★

A tanszékvezetők és docensek január hó 18-án ideológiai konferencián vettek részt. A konferenciát Orbán László miniszterhelyettes elvtárs vezette. 19-én Orbán elvtárs marxizmus-leninizmus vizsgákat látogatott.

★

Garai László, a KGM Vaskohászati Igazgatóság Fémkohászati Osztályának osztályvezetője az V. éves fémkohómérnök hallgatók fémkohászattani vizsgáin vett részt.

★

A Haladás SK elnöksége közli: a sportegyesület Baráti Körébe belépett dolgozók tagsági könyvüket a sportirodában személyesen, vagy megbízottjuk útján átvehetik. A tagsági könyv térítési ára 2 forint. A december és január havi tagsági bélyegek a könyvbe beragasztást nyertek.

★

Az egyetemi sportlétesítmények használatát a Kohómérnöki Kar Dékáni Hivatalában Fehér László főelőadótól kell igényelni. Az igénylés vonatkozik úgy a tervszerűen beállított edzésekre és versenyekre, mint a terven kívüli alkalmakra.

★

A DISZ-VB kezdeményezésére sportpályánk továbbépítése — társadalmi munkával — kedvező időjárás esetén hamarosan megkezdődik.

★

A most kezdődő félévben megvalósul egyetemünkön a »Jó sportoló, jó tanuló mozgalom.

★

A II. éves olajbányászok utóvizsga nélkül zárták le az elmúlt félévet, 4,56 átlageredménnyel. Gratulálunk és további sikereket kívánunk.

★

Évkihagyásról visszatért hallgatók szociális támogatását újkeletű vagyoni és keresetet igazoló bizonyítvány alapján kell megállapítani. Akik eddig a bizonyítványok beadását elmulasztották, saját érdekükben jelentkezzenek a Dékáni Hivatalban.

KIVÁLÓ PÁRTMUNKÁSOK

DOBI IMRE
IV. éves gépészmérnök-hallgató. Az alapszerv vezetőségének tagja.

BLAHÓ JÁNOS
I. éves Fölmérőmérnöki Kar hallgatója, pártcsoportbizalmi.

CSORDÁS FERENC
V. éves kohómérnök-hallgató. Szakérettségis, pártcsoportbizalmi.

CSOMAI KÁROLY
I. éves bányamérnök-hallgató, pártcsoportbizalmi.

Pártélet ★

A friss, eleven politikai élet megteremtéséért

A pártvezetőségek ujjáválasztása elé

Egyetemünkön sokan olvasták mostanában a párt szervezeti szabályzatát, és a Központi Vezetőségnek a pártvezetőségek újjáválasztásáról szóló határozatát. Akik nem először tanulmányozták a legszélesebb pártdemokrácia e dokumentumait, azok is újra fokozott felelősséggel gondolják át egyetemünk egész politikai életét, s benne saját helyüket, feladatukat. Munkánknak ez a mélyebb átgondolása kezdődött meg a beszámoló taggyűlésre készülő pártvezetőségekben, az egyes pártcsoportokban, az egész párttagságnál és a pártonkívülieknél is.

Miért választunk? Mik a feladatok egyetemünkön? Milyen elvtársakat javasoljunk a vezetőségbe? — stb. kérdésekre keresünk választ. E kérdések összekapcsolódnak a viták során és egyre több elvtársnál tapasztalható az az öröm, amit akkor érzünk, amikor világosan meglátunk olyan feladatokat, amiket már régebben nézegettünk, amikről sokat is beszélgettünk, de amiket eddig nem értettünk meg alaposan. Pedig egész párt- és egyetemi életünk alapos felülvizsgálásának folyamata még korántsem fejeződött be. Hátra vannak még az új vezetőségválasztó taggyűlések, amelyekről úgy érezzük, hogy valóban jó iskolái lesznek pártéletünknek, ha most igazán becsületesen, pártszerűen szembenézünk egyetemünk politikai életének problémáival.

Arról van szó, hogy régen jellemezték egyetemünk politikai életét a forró hangulatú lelkes csoportértekezletek és taggyűlések, amelyekről azzal az élménnyel távozott a párttagság, hogy itt nagyon sokat kapott, kiszélesedett látóköre, hogy megnövelte a kollektív tapasztalat nagy ereje.

Arról van szó, hogy régen jellemezte egyetemünk politikai életét a kommunista nevelésnek, az elvi pártszerű bírálatnak és segítésnek, az odaadó, egymásért folyó kollektív munkának az az ereje, amelynek teljes kibontakoztatására ma megvannak a lehetőségeink, és amelynek szükségességét ma igen sokan érzik.

Vajon nem túlzott-e a jelenlegi helyzetünkben ilyen nagy követelményeket reális lehetőségként emlegetni? Ha helyzetünket, feladatainkat a párt politikájának alapján, az egyedüli reális talajon állva és fejlődésében vizsgáljuk, akkor nem túlzott e követelmények kitűzése.

1953. júniusa után a párt helyes és nagy örömmel fogadott júniusi határozatának végrehajtását egyetemünkön is egyre inkább a jobboldali eltorzítás jellemezte. E túlzások a pártélet megjavítása helyett a párt háttérbe szorulásához, a politikai munka megjavítása helyett a szervezetlenséghez, a hiányzások és egyéb fegyelemsértések ugrásszerű növekedéséhez, lazaságához és felelőtlenséghez vezettek. Elsősorban nem az oktatás, és a hallgatókkal való foglalkozás terén támasztott minőségi követelményekkel tömegesen engedtük lemorzsolódni a munkáshallgatókat. A tanulást súlyosan hátráltatta a perspektívátlanság, a »nincs már nagy szükség ránk« hangulat.

A márciusi határozat után sem változott meg egy csapásra ez a helyzet egyetemünkön, de fokozatosan megindult a fejlődés. Különösen sokat segített ebben a Központi Vezetőség augusztusi határozata, és a novemberi határozat. E határozatok adták vissza az egyetemen ismét a munkáshallgatók bizalmát, e határozatok állították helyre ismét a műszakiak fokozott megbecsülését. E határozatok megvalósítása során megszilárdult a párt, a DISZ, a kommunisták, a munkáshallgatók helyzete egyetemünkön, lényegesen megszilárdult a tanulmányi fegyelem, a mulasztott órák száma félnél is kisebbre csökkent, javult az oktatás, a hallgatókkal való foglalkozás és a tudományos munka tanszékeinken. A vezetőségválasztás során szép számmal kerülnek majd mérlegre e változás eredményei, amelyek ismét csak szorosan összefüggnek a párt helyes politikája nyomán országunk egész társadalmi, gazdasági életében elért eredményekkel, de amelyekért egyetemünkön is komoly erőfeszítések történtek.

Mindezek az eredmények csak a valóság látja. De ami a legfontosabb ezekben: maga a fejlődés jelensége sokak előtt nem áll világosan, — következésképpen a feladatokat, a követelményeket sem merik még sok esetben élesen felvetni.

Valóban igaz, hogy ezek az eredményeink korántsem mutatnak elég mély, gyökeres változást a politikai élet, és a tőle függő tanulmányi munka terén. De a fejlődés irányára erőink növekedése, a politikai hangulat javulása jellemző. Ezért nézhetünk bátran, siránkozás, panaszkodás nélkül szembe a nagyobbrészt, érdemileg még megoldatlan problémákkal. Szembe kell néznünk olyan tényekkel, hogy a pártszerű bírálat, az elvtársi szellem, még mindig elég ritka vendég a pártcsoportok, a párt- és DISZ alapszervezetek életében, hogy az általánosabb jelenség, a hibák kölcsönös eltussolásának rohadt polgári légköre.

Szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy igen kevés kommunista oktató tud számot adni arról, hogy hány hallgatót változtatott meg ő, nevelt ő kommunistává.

A DISZ tematikus gyűlések és más életrevaló helyes kezdeményezések új színt, komoly fellendülést hoztak a DISZ-munkába. E jelentős kezdeti sikerek ellenére is szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy még mindig általánosabb a vitamentes légkör, kevés a politizálás, hiányzik a marxista világnézet eleven vitákban való igazi elsajátítása.

Szembe kell nézni azzal a ténnyel, hogy még a felsőbb évfolyamokon is kevés hallgató tanul igazi szakmai szenvedéllyel, tudatosan készülve mérnöki munkájára.

A párt egész tagságára hárul most a felelősség

Ezek a teljességre korántsem törekvő példák csak érzékeltetik a megnövekedett feladatokat, — azok alaposabb felmérése a taggyűléseken kell, hogy megtörténjék. A párt egész tagságára hárul most az a felelősség, hogy a vezetőségbe olyan elvtársakat válasszanak, akik eddigi munkájuk alapján meg tudnak felelni e megnövekedett feladatoknak és ne válasszanak meg olyanokat, akikről eddigi munkájuk alapján kiderült, hogy képességeik nem felelnek meg a funkciónak, akik jobboldali opportunista, vagy szektás baloldali hibát követtek el, s e hibáikat nem tudták, vagy nem akarták kijavítani.

Az eleven, friss politikai élet, s a velejáró szenvedélyes tudás-vágy és szívós tanulás megteremtéséhez nem kell semmiféle csodaszer. Ezeknek a feladatoknak egész egyetemi ifjúságunkat és fiatalos oktató-gárdánkat lelkesítő szépsége, forradalmi romantikája nem kisebb, mint a felszabadulás utáni, vagy a fordulat éve körüli politikai harcoké. Hiszen ezek nem kisebb feladatok, nem könnyebb feladatok!

Az eleven politikai élet megteremtésének egy titka van, amire nem véletlenül kezdünk rájönni éppen most, jelentős kezdeti sikereinkre támaszkodva. Ez a legfontosabb, a bizalom saját növekvő erőnkben, a bizalom abban, hogy hozzá fogunk nőni ezekhez a nagy feladatokhoz. Ha most a pártvezetőségek újjáválasztásakor jól felmérjük tennivalóinkat, bátor, reális programot dolgozunk ki, és azt következetesen megvalósítjuk, ez olyan erőt fog adni, hogy legmerészebb, ma még távolinak látszó terveink is valóra fognak válni. Lelkesen harcolni csak az tud, aki nagy követelményeket állít maga elé és bízik az erejében. A legmagasabbrendű bizalom pedig a pártba vetett bizalom, a pártba, amely mi vagyunk, — a munkásosztállyal és egész népünkkel együtt élő kommunisták harcos, fegyelmezett, legyőzhetetlen kollektívája.

Február 1 - a magyar sajtó ünnepe

Kormányunk 1952-ben elhatározta, hogy február 1-e az illegális Szabad Nép első számának megjelenési napja, a magyar sajtó ünnepe legyen. Ezekben a napokban már ötödször ünnepeltük hazánkban a magyar sajtó napját. Gondolataink elsősorban a 14 évvel ezelőtt megjelent illegális Szabad Nép felé szállnak, amely megjelenése napjától kezdve, kemény harcot vívott népünk szabadságáért, függetlenségéért. Schönherz Zoltán elvtárs az első vezércikkében így határozta meg a lap célkitűzéseit: »A háború és a reakció sötétségében a Szabad Népnek kell azokat az eszméket kisugározni, amelyek a magyar nép felszabadító harcának az útját bevilágítják.« A Szabad Nép ugyanazzal a törhetetlen elszántsággal, s kommunista elvhűséggel küzdött a Horthy-rendszer ellen, ahogy Rákosi elvtárs harcolt és helytállt a Horthy-rendszer vérbírósága előtt.

A Szabad Nép munkatársai közül sokan életüket áldozták népünk szabadságáért és függetlenségéért. Hiába volt azonban az üldözés, a terror, pártunk lapját a fasiszta pribékek nem tudták »megsemmisíteni«. Az illegális Szabad Nép élt, szervezett, harcolt tovább, agitált pártunk politikája mellett, megmutatta a fasiszta rendszer rothadtságát. Rendszeresen tájékoztatta népünket a keleti fronton történő eseményekről, ismertette a Szovjet Hadsereg előnyomulását és ezzel a remény lángját gyújtotta meg népünk millióinak szívében.

Kegyelettel és soha el nem múló szeretettel emlékezünk meg ezekben a napokban Schönherz Zoltánról és Rózsa Ferencről, az illegális Szabad Nép első szerkesztőjéről, akiknek harcos, fiatal életét kioltotta a fasiszták golyója. Életük példaképül áll előttünk, tőlük tanulunk bátorságot, a nép, a szocializmus ügyének szeretetét, a nép ellenségeinek gyűlölését.

A magyar sajtó napja alkalmából köszöntjük a Szabad Népet, dicső pártunk központi lapját, amely a felszabadulás után »százezrek kenyerévé lett«.

Köszöntjük a Szabad Ifjúságot, a DISZ Központi Vezetőségének lapját, a magyar ifjúság lapját, amely sikeresen szervezi hazánk ifjúságát, pártunk politikájának megvalósításáért folytatott harcban.

A magyar sajtó napján meg kell hogy emlékezzünk egyetemi lapunk munkájáról is. Közel négy éve, hogy egyetemi lapunk megjelenik és igyekszik cikkeivel elősegíteni pártunk politikájának megvalósítását a szocialista mérnökképzésért folytatott harcban. A fejlődés mellett, — amely lapunk munkájánál tapasztalható — nem téveszthetjük szem elől a hibákat sem, amelyek gátolják újságunk munkáját. Az egyetemi párt VB a közelmúltban megvizsgálta egyetemi lapunk munkáját és a meglévő hibák kijavítására megfelelő határozatot hozott. E határozat végrehajtása után lapunk még jobban, mint eddig, a szocialista mérnökképzés szolgálatában fog állni.

A magyar sajtó ünnepe alkalmából köszönetünket fejezzük ki a lap munkatársainak, akik szívükön viselik egyetemi lapunk ügyét, és fáradságot nem ismerve, dolgoznak azért, hogy újságunk minél többet adjon hallgatóinknak, oktatóinknak. Hallgatóink és oktatóink, egyetemünk dolgozói, bizalommal forduljanak leveleikkel, sérelmeikkel az újság szerkesztőbizottságához. A lap segítséget nyújt problémáik megoldásában, jogos sérelmeik orvoslásában. Egyetemi lapunk csak úgy tudja megoldani feladatát, ha közös erővel emeljük színvonalát és pártszerű bírálattal segítjük az újságunknál meglévő hibák felszámolását.

Megemlékezve a magyar sajtó napjáról, az az elv vezérel bennünket, hogy még határozottabban, bátrabban és következetesebben fogunk harcolni pártunk egyetemi politikájának megvalósításáért. Igyekszünk lapunkon keresztül több segítséget adni hallgatóinknak, oktatóinknak, dolgozóinknak munkájához. Bátrabban fogjuk bírálni a tanulmányi fegyelem megsértőit, egyetemünk életében előforduló hibákat, hogy így minél jobban hozzájáruljunk pártunk nagyszerű célkitűzésének megvalósításához.

(pókos)

Mit jelentett nekünk a kétnapos DISZ továbbképző-tanfolyam

DISZ-vezetőink nyilatkoznak

Egyetemünk DISZ Végrehajtó Bizottsága január 30-án és 31-én továbbképző tanfolyamot szervezett az ifjúsági vezetők részére abból a célból, hogy megismerjük a DISZ KV munkánkra vonatkozó határozatát, az elmúlt félév tapasztalatai alapján meghatározzuk az elkövetkezendő félév feladatait.

Hess Károly elvtárs, a DISZ KV egyetemi osztályvezetője ismertette a határozat lényegét, elért eredményeinket, a még meglévő hibáinkat és a hibák kiküszöbölésének módszereit. Az előadásban ismertetett határozat konkrét programot ad a vezetők kezébe, melynek birtokában képesek az alapszervekben megoldani a jó kollektív szellem kialakítását, a tanulmányi és fegyelmi színvonal emelését, hogy ezzel hozzájáruljunk a szocialista mérnökképzés sikeréhez.

E feladatok mellett szorgalmaznunk kell az egyének olyan irányú nevelését, mely előkészíti őket a gyakorlatra, a gyakorlati élet problémáitól vissza nem riadó és az élet nehézségeitől meg nem hátráló mérnököket formál.

Kocsis Ferenc elvtárs, az »Élet és Tudomány« szerkesztőjének a valás keletkezéséről és fejlődéséről tartott előadása konkrét segítséget ad a helytelen és tudománytalan burzsoá eszmék elleni harcra, a marxizmus-leninizmus eszméjének elterjesztése terén kifejtett munkánkhoz. Nagymértékben segítette az előadás agitációs munkánk módszereinek további gyarapítását.

az egyén jellemének, tulajdonságainak formálását, a marxista társadalomszemlélet kialakítását.

Az előadás utáni este levetített »Párttitkár« című szovjet film — Kocset párttitkár főszereplő személyében — követendő példaképet állít minden politikai vezető számára, aki a filmen meggondolt, hazáját, népét forrón szerető, a párthoz hű, a nehéz és sorsdöntő pillanatokban a helyzetet felismerő jó politikai vezető volt.

A tanfolyam tehát sok módszert, feladatot, eszközt adott nekünk, melyek segítségével munkánk eredményességét fokozni tudjuk. A tanfolyamon szerzett tapasztalatok azt bizonyítják, hogy ifjúsági vezetőink részére, a fejlődés szempontjából igen nagy jelentősége van az évközi továbbképzésnek, amely biztosítja az egyetemi DISZ-élet egészséges továbbfejlődését.

LOGOSSY FERENC,
G/105.

Munkámat a tanfolyam szellemében végzem

Nem mehetünk úgy el egy félév mellett, hogy vissza ne tekintsünk, eredményeinket, hibáinkat ne elemezzük. Éppen ezért szükségessé vált, hogy a DISZ-vezetők egy tanfolyam keretében végezzék a visszapillantást, s megbeszéljék a hiányosságok kiküszöbölésének útját. E tanfolyam nagy segítséget nyújtott munkánk elvégzéséhez. Arra a kérdésre, hogy mit adott nekem a tanfolyam, igen nehéz rövid és szabatos választ adni, mert a »kézzelfogható segítség« mellett, mely a gyakorlati munkában jól felhasználható, egy sokkal mélyebb, tartalmasabb segítséget kaptam.

A tanfolyam nagyobb értelmet adott munkámnak és úgy érzem, gondolatvilágomat sokkal közelebb hozta DISZ-szervezetünk szellemével, s ezen keresztül a párthoz.

Megtanultam, hogy a munkában elcsüggedni nem szabad, lelkesedésem nem lehet csupán időközi fellobbanás. Eredményt csak tartós és jól szervezett munkával érhetek el. Eddig bizonyos mértékig felületesen végeztem munkámat, s a nehézségek előtt néha megtorpantam. Most tisztán látom, hogy sokkal tartalmasabb munkát kell végeznem, s a nehézségek előtt meghátrálnom nem szabad, minderre a tanfolyam reális alapot adott.

Társaimat sokkal jobban meg kell ismernem, hogy jobban megérthessem őket, mert enélkül alapszervünk munkája csak látszatmunka lesz.

A tanfolyam világosan tűzte elém a fő célt: a jó tanulmányi munkát. Itt is van mit javítani. Az alapszerven belül a tanulókörök rendjét be kell tartani, s az eddigi esetleges »csendben légy« felkiáltások helyett, sokkal szigorúbban kell eljárni.

Tartalmasabbá kell tenni az alapszerv politikai nevelőmunkáját. Érdekesebbé, vonzóbbá kell tenni gyűléseinket, s az egyetemi rendezvények látogatásának megszervezését jobban szívügyemnek kell tekintenem.

A tanfolyam pártunk szeretetére és állandó harcra nevelt az ellenséggel szemben. A felbukkanó téves politikai eszmeáramlatok, vagy a pártot és a dolgozó népet sértő kijelentések mellett, nem lehet csukott szemmel elmenni. Politikailag nevelni kell, meg kell győzni hallgatótársaimat, s szükség esetén nem szabad félni a radikálisabb adminisztratív eszközök használatától tól sem.

A tanfolyam rámutatott, hogy jobban meg kell szerveznem az alapszervezeten belüli társadalmi munkát.

Mindezeket összegezve, a tanfolyamot eredményesnek találtam, s ezúton mondok köszönetet a DISZ-bizottságnak, hogy ebben részt vehettem, s ígérem, hogy munkámat a tanfolyam szellemében végzem.

Győri Ferenc
K/101.

A legközelebbi tanfolyamon is örömmel résztveszünk

Az egyetemen folyó DISZ-munka az ifjúsági vezetőket sokszor állítja nehéz feladatok elé. Középiskolánkat elvégezve, magasabb színvonalú, zajlóbb mozgalmi életbe kerültünk. Régi módszereink, — ha ugyan beszélhetünk módszerről — már nem megfelelőek, állandóan fejlesztenünk kell azokat, hogy lépést tarthassunk a fokozódó követelményekkel. S a lezajlott tanfolyam a DISZ aktivisták továbbképzésében fontos szerepet játszott.

Immár háromszor volt alkalmam továbbképző tanfolyamon résztvenni. Mindháromról azt mondhatom, hogy sokat tanultam: főképpen az idősebb hallgatók tapasztalataiból vettem át az „apróbb fogások"-at: ezenkívül lehetővé vált a következő félévben előttünk álló feladatok megoldásának elvi kérdéseit megismerni. Számomra külön élmény *Hess* elvtárs előadásait hallgatni, s azt hiszem, más is hasonló véleményen van. *Kocsis* elvtársnak fordulatos, élénk mondatai, figyelmet lekötő előadása sokáig emlékezetes marad.

A második napon, amikor az előttünk álló közvetlen feladatokat beszéltük meg, helyesebben, hoztunk határozatot az évfolyamokon végzendő munkáról, többször át kellett gondolni az elmúlt félév eredményeit, hibáit. Az új munkaterv megvitatása lehetővé tette, hogy az évfolyam minden alapszervezetének jövő félévi elképzeléseit mindannyian megismerjük. Sok ötlet, javaslat közül nehéz volt kiválasztani a legszükségesebbet, legérdekesebbet. Sok kemény vita keletkezett abból, hogy melyiket lehet a legérdekesebbnek mondani, illetőleg melyiket hagyjuk el.

Ezen a tanfolyamon látva a DISZ-vezetők lelkesedését, az embernek akaratlanul is az a gondolata támadt, hogy nagyobb jelentőséggel és nagyobb odaadással kell végezni munkánkat.

Bár a tanfolyam rövid volt, de a jó program lehetővé tette a nagy anyag elsajátítását; a jó szervezés biztosította a zsufoltság nélküli munkát.

Szerintem nagy szükség volt erre a tanfolyamra, hiszen egy félév vázlatait vetítette elénk, s a legközelebbin is örömmel fogunk résztvenni.

Gózon József
Bg 301.

Öt éves a Katonai Tanszék

Abból az alkalomból, hogy a Katonai Tanszék öt éve működik egyetemünkön, felkerestem a Katonai Tanszéket. Ez ünnepélyes évforduló alkalmából a Tanszék legrégibb oktatója, Wágner Rudolf fhgy. elvtárs a következőket mondotta:

„1951. február hó 1-én hazánk felsőoktatási intézményeiben, az egyetemeken, főiskolákon megindult a katonai oktatás.

Öt éve ennek, — öt éve, hogy itt, a miskolci RMNME-en is megszervezték a Katonai Tanszéket. A Tanszék feladata akkor is, és most is az, hogy megismertessük az egyetemi hallgatókat a korszerű harcászati elvekkel, olyan elméleti és gyakorlati alapot adjunk, amelyek biztosítják azt, hogy az egyetemi tanulmányok befejeztével, egy rövid tanfolyam elvégzésével teljes értékű tartalékos tiszteket nyerjen Néphadseregünk.

A feladat végrehajtása nem volt könnyű. A Tanszék beosztottjai nagy többségükben a katonai élet gyakorlati területéről kerültek ide az oktatási vonalra. Pedagógiai gyakorlatuk egyáltalán nem volt, s így oktatásunk az első időben igen sokszor spontán módszerekre épült. Kevés volt a kiképzési eszközök száma, az oktatás megkönnyítését célzó attrapok tekintetében pedig igen alacsony színvonalon voltunk, úgy mennyiségi, mint minőségi tekintetben is.

De a Tanszék beosztottjaiban élt az az akarat, hogy a rábízott feladatot minél jobban, minél eredményesebben hajtsa végre. Tanítottunk és tanultunk. Tanultunk oktatni és nevelni és ezen tanulás meghozta eredményeit. Oktató-nevelő munkánk javulásával együtt járt oktatási segédeszközeink, a konzultációs termünk fejlődése is. Sokszor vált műhellyé a Tanszék előadói szobája, ahol ingújjra vetközve izzadtak az előadók egy-egy oktatási segédlet — egy-egy oktatást megkönnyítő attrap elkészítésén.

Ezen munkánkban nem voltunk egyedül. Az egyetem vezetősége — átérezve munkánk jelentőségét —, minden lehetőséget megadott, hogy fejlődhessünk. Bizonyítja ezt a múlt évben elkészült oktató lőterünk, amely az egyetem állami vezetésének támogatása nélkül bizony csak szép álmunk maradt volna.

Most, hogy visszatekintünk az elmúlt öt év küzdelmeire, meg kell emlékeznünk hallgatóinkról is. Az első pillanattól kezdve hallgatóink zöme érdeklődéssel foglalkozott a számukra új tantárggyal. Igaz az is, hogy — elsősorban az egész országban jelentkező jobboldali nézetek hatása alatt — voltak egyesek, akik felvetették a katonai oktatás létjogosultságának kérdését is, de a többség megértette ezen oktatás jelentőségét a haza védelmének szempontjából."

Mi a Tanszék terve a jövőre nézve?

„Egy mondattal válaszolhatok: még jobbá, még szemléletesebbé, még gyakorlatiasabbá tenni oktatásunkat. Elsősorban értem ezt azokra a tárgykörökre, amelyek oktatását eddig — kiképzési anyag, vagy attrap hiányában — nem tudtuk megnyugtatóan megoldani. Elsősorban a műszerismeret területén.

A most berendezett kis műhelyünk és az előadók munkája révén biztos itt is érünk el eredményeket.

További törekvésünk az, hogy leendő tüzértisztjeink minél többet legyenek az elkészült lőtéren, s így — a mi lehetőségeink között — a harchelyzetet legjobban megközelítő körülmények között tanulják meg és szeressék meg a tűzér lövészetet.

Hallgatóink felé pedig csak egy kéréssel fordulunk: Vegyenek példát a honvédelmi ismeretek tanulásában azoktól a hallgatóktól, akik a Tanszék fennállásának kezdetén oly lelkesedéssel, olyan odaadással tanulták a honvédelmi ismereteket, hogy sokkal mostohább viszonyok között, jóval magasabb eredményeket értek el, mint a mostaniak."

*

Egyetemünk Katonai Tanszékének beosztott tisztjei igyekeztek hozzájárulni ahhoz, hogy minél magasabb katonai tudással rendelkező tartalékos tiszteket biztosítson egyetemünk Néphadseregünknek.

Az ötéves évforduló alkalmából üdvözöljük a Tanszék tisztjeit, dolgozóit és kívánunk sok sikert további munkájukhoz.

— p —

Megkezdődött az oktatás Szakszervezetünk fotókörében

Egyetemünk Szakszervezeti Bizottsága a múlt év végén megalakította a szakszervezeti fotókört. Létrejöttének szükségességét épp úgy érezték az egyetemen dolgozó fotóamatőrök — kik így saját fotókörükbe tömörülve, munkájukat még eredményesebbé tehetik — mint a fényképezéssel csak most ismerkedő egyetemi dolgozók, kik a haladó társaik segítségével sokkal könnyebben túljuthatnak a kezdet nehézségein. Ennek érdekében a fotókör már megkezdte a kezdők oktatását. A rendszeres előadássorozat végeztével már a kezdők is megszerzik azokat az alapismereteket, melyek birtokában tavaszra már tudatosan fényképezhetnek és kereshetik felszabadult életünknek, hazánk tájainak szépségeit.

A felvételek kidolgozására jól felszerelt laboratórium áll a tagok rendelkezésére.

Mikor a kezdők is belekapcsolódhatnak a fényképezés gyakorlatába, rendszeres közös képbírálattal szándékozunk további fejlődésüket elősegíteni. A haladó tagok számos kiállításon vesznek részt az év folyamán és a fotókör ősszel tervezi megrendezni első — egyelőre házijellegű — kiállítását. Ezen szeretné bemutatni végzett munkájának eredményeit.

A fotókör további célkitűzése egyetemünk életének művészi képekkel való dokumentálása.

Ezekhez a célkitűzésekhez kéri a fotókör az igen nagy számban jelentkezett tagok eddiginél sokkal aktívabb munkáját. Reméljük, hogy munkánk sikeres lesz, eredményeképpen erősödik egyetemünk dolgozóinak baráti kapcsolata művészi ízlése és újabb bázisát tudjuk kialakítani hazánk — külföldön is elismeréssel emlegetett — fotókultúrájának.

— f —

Emlékezés

„Lenin elvtárs, hadd szólok pár kurta szót
Nem szolgálatilag, szívből csupán,
Lenin elvtárs, tudja, pokoli mód
nehéz, amit végzünk egymásután.
Adunk már ruhát a mezítelennek
több már a szén s az érc — ez, ugye szép?
De persze, emellett — hadd mondom el Önnek,
sok még a szenny és a buta beszéd.
Míg átrágjuk magunk rajta, kimerülünk.
Ön nélkül sokan eltévedtek már,
ezen a mi földünkön, itt körülünk,
s köröskörül igen sok gazember jár.
Nincs rá elég szám nincs nevezet,
hogy hányan vannak e csirkefogók:
kulákok, szektánsok, részegesek,
talpnyalók és munkahalogatók.
Itt járnak és gőgtől dagad a keblük,
töltőtoll s jelvény pompázik a mellen.
Persze, hogy megbirkózunk velük,
de rémes nehéz a harc ezek ellen.
Lenin elvtárs, füstös üzemeinkben
s havas tarlókon Ön itt van velünk.
Az Ön nevével, a szívével szívünkben
eszmélünk, lélegzünk, verekszünk, élünk."

Az idézetet Majakovszkij: „Beszélgetés Lenin elvtárssal" című művéből vettük.

BÉKEHIRADÓ

A második világháború kitöréséig a Szovjetunió a világ egyetlen szocialista országa volt és területe a földkerekség területének 17 százalékát, lakossága pedig a föld lakosságának 7,8 százalékát tette ki. Jelenleg a kapitalista rendszerből kiszakadt országok területe a föld 26 százalékát, lakossága pedig az emberiség 37,5 százalékát teszi ki. Egy amerikai magazin saját adatai szerint a kapitalista tábor 1945 óta 693 millió embert és 9,6 millió négyzetkilométert veszített.

●

„Oroszország a tudósképzésben túlszárnyalja az Egyesült Államokat" — címmel közölte egy angol vezető lap az amerikai központi hírszerző ügynökség jelentését. Eszerint 1950-től 1960-ig 1 millió 200 ezer tudóst és mérnököt, az Egyesült Államok pedig körülbelül 300 ezer szakembert képez ki. Az amerikai főiskolák és egyetemek körülbelül fele annyi mérnököt képeznek ki, mint amennyire az országnak szüksége van.

●

Hogyan élnek a francia fiatalok? Ime egy példa: a Pas-de-Calais szénmedence Divone városában lakik a 18 éves Charles Fontaine, aki 14 éves korában került a munkanélküliek listájára. Eleinte azt mondogatták neki, hogy fiatal, aztán közölték vele, hogy a bányában nincs hely. Fontaine sorsa nem egyedülálló. Ugyanebben a körzetben háromezer fiatal keres munkát.

●

Ami a technikát illeti, éppoly tehetségesek, mint mi vagyunk, de sokkal több mérnököt képeznek ki, mint mi — jelentette ki dr. Albert Hall amerikai automatizálási szakértő, a Szovjetunióban tett útja után az egyik legnagyobb példányszámú amerikai lap tudósítójának. Az amerikai szakértő nagy elismeréssel nyilatkozott a szovjet műszergyártás eredményeiről, az egyik moszkvai gyár automata futószalagjáról, a Gorkij autógyárról, valamint a sztálingrádi traktorgyárról.

A MI EGYETEMÜNK
A TE LAPOD!
IRD, OLVASD, TERJESZD!

Támogassuk ifju bábcsoportunk munkáját

Nagy volt a készülődés Egyetemünk szakszervezeti bábjátszó csoportjában, amikor a tanszéki munka és a próbák közötti szabadidőben megkértük Deme Dezső lektort, a csoport szervezőjét, hogy tájékoztasson bennünket a bábcsoport megalakulásáról és munkájáról.

»Az ötlet az 1954-es télapó ünnepségen született meg, — mondja Deme elvtárs —, amikor a vasgyári bábjátékosok szerepeltek egyetemünkön. Felmerült bennem a gondolat, hogy az Egyetem is hozhatna létre egy ilyen együttest. Nem álltam meg a gondolat mellett, hanem elkezdtem szervezni. Így lettem én a csoport szervezője. Hamarosan találtam kollégákat, akik szívesen játszottak volna. Vezető is hamar került. Dobrovolny Anna, az idegennyelvi lektorátus mb. vezetője, szakképzett bábjátékos. A szikszói Általános iskola bábjátszó csoportjának volt a vezetője, megyei viszonylatban is az egyik legjobb együttes volt a keze alatt. Mikor ennyire jutott a dolog, a Pedagógus Szakszervezethez fordultunk támogatásért. Kivánciak volnánk arra is, hogyan készülnek a díszletek?

— Kik a bábcsoport tagjai és hogyan dolgoznak? — tesszük fel a kérdést.

»Csoportunk tagjai egytől egyig a legnagyobb lelkesedéssel válalják a gyermekek szórakoztatását. Dobrovolny Anna a betanítás és a próbák irányítása terén végez fáradságot nem ismerő munkát. A Matematika Tanszékről Obádovics József, a Könyvtár részéről Darin Sándorné, a hallgatók közül pedig Dér Éva dolgoznak fáradhatatlanul csoportunkban. Gitta Lászlóné, az Idegennyelvű Lektorátus adminisztrátora, mint kellékes és Gribovszki László, a Mech. Tech. II. Tanszékről, mint műszaki, igen nagy segítségére vannak az előadásoknak. A színpad összeállításában köszönet illeti meg Tímár István lektort.«

— Kíváncsiak volnánk arra is, hogyan készülnek a díszletek?

»A díszleteket magam rajzolom és festem, mint régi rajztanár. Sok szórakozást és kellemes időtöltést találok ebben a munkában. Aki szereti a gyermekeket, az könnyen meg tudja ezt érteni« — mondja Deme Dezső.

— Nehézségek vannak-e?

»Nehézségeink ma főleg abban állnak, hogy kevesen vagyunk. Fel is használom az alkalmat és újságunkon keresztül felkérem dolgozó társaimat, hogy aki kedvet és szeretetet érez hozzá, lépjen be csoportunkba.«

— Mik a további célok?

»Csoportunk alapvető célja az, hogy az egyetem dolgozóinak gyermekeit hasznos és tanulságos módon szórakoztassuk és a dolgozókat a gyermekeken keresztül közelebb hozzuk egymáshoz. De ma már többet is akarunk. A városi gyermekek számára is tartunk előadásokat, hogy az egyetem ne csak tudományos, hanem más kulturális téren is segítségére legyen városunknak. Sőt távolabbi célunk, hogy városunk környékén is tartanánk előadásokat« — fejezi be Deme elvtárs.

Január 25-én a városi gyermekek részére megtartott előadás nagy sikert aratott. A sok városi gyermek nagy tetszéssel és üdvrivalgással köszönte meg a bábszínházat. Mi pedig azzal köszönjük meg az együttes lelkesedését, hogy megkérjük olvasóinkat: támogassák, szeressék ifjú bábcsoportunk munkáját!

— j —

Mérlegen...

Az új év kezdetén — mielőtt a könyvtáros szokás szerint előretekintene, terveket szőne az elkövetkezőkre — visszanéz az elmúlt év eredményeire, hibáira — elgondolkozik, s hogy tapasztalatait gyümölcsöztethesse, papírra veti legalább a jelentősebbeket.

Januártól decemberig bár káprázta tó gyorsasággal peregnek a napok, mégiscsak hosszú és rögös az út, különösen a diáknak, aki keserves verejtékkel rajzol, tanul a jó jegyért, az ösztöndíjért, s azontúl jó szakemberré válásért — diplomájáért.

Vizsgaizgalmak — ... új félév ... ismét a szokott munkatempó, zárthelyik sorozata, majd újra a számadás kemény napjai... s kevés szünet után minden előlről kezdődik. Ennek az évi ritmikus körforgásnak csendes, de egyben tevékeny, s elég közeli szemlélője a könyvtáros is.

Az elmúlt év során nem kis erőfeszítéssel a tanszékek javaslata alapján *szinte hiánytalanul kielégítette könyvtárunk a hallgatóság könyvigényét.* Persze — mint minden állítás — ez is viszonylagos, amennyiben a beszerzett tankönyvmennyiség hitelkeret egyensúlyunk és könyvtárfejlesztési terveinkhez mérten nemcsak jelentős, de erőnkfeletti is, mégis nagyszámú ifjúságunk szempontjából, figyelembevéve a tankönyvsegélyek csökkenését, még mindig nem elég. Viszont ismételten és szüntelenül hangsúlyoznunk kell, hogy egy tudományos igényű Egyetemi Könyvtár (országos jelentőségű kohászati és bányászati szakkönyvtár) nem zárkózhat el a hallgatóság tanulmányi támoga ... án túlmenően, a speciális ku ... unka-adta kívánságok teljesí ... elől sem. Jelentős összeget kell tehát fordítanunk a magyar és külföldi kohász-, gépész-, bányász és egyéb ált. tudományos tárgyú szakkönyvekre és folyóiratokra. (Utóbbiak jegyzékét néhány számban már leközöltük).

De térjünk vissza a hallgatókhoz, — akikért elsősorban van a könyvtár, aki tanul, esetleg kutat is tudományos érdeklődési körén belül — azontúl szórakozni is akar, azaz többek között olvasni, könnyebb, vagy súlyosabb, de jó szépirodalmi könyveket. Napról-napra örvendetesen emelkedik a szépirodalmat olvasók száma, de egyetemi igényekhez, s a hallgatóság létszámához viszonyítva, még mindig kevesen olvasnak. Hallgatóságunk többségének művelődési színvonala még távol áll a megkívánhatótól — s ha elgondoljuk, hogy a Műszaki Egyetemen oktatási vonalon aránylag kevés lehetősége van diákjainknak humán jellegű érdeklődési körük, műveltségük kiterjesztésére — természetesen a könyvtárra várna a feladat: minél több, jobb és színvonalasabb irodalmi, művészeti tárgyú könyvvel elősegíteni a sokoldalú, *igazán művelt mérnökök nevelését.*

Nézzük meg ennek a lehetőségnek az eddig tapasztalt, elég súlyos, *de nem legyőzhetetlen akadályait.*

Egyik talán a sokat hangoztatott időhiány. A rajzok, gyakori feladatok valóban szinte minden idejét lekötik a lelkiismeretes, pontos munkát végző diáknak. Ez igaz — s mivel a hangsúly elsősorban megis a szaktudás alapos megszerzésén van — nincs mit tenni ellene. Csodálatosképpen azért mégis *akadnak,* szerencsére *nem is egész kis számmal,* akik néhány szabad percüket: (pl. menzán ebédelés közben) olvasásra fordítják.

A másik emlegetett akadály könyvtárunk szépirodalmi állományának fogyatékosságaiban rejlik. Naponként illet a vád bennünket: kevés és nem elég érdekes az olvasmányanyagunk. Itt rögtön kétoldalról kell vizsgálnunk a dolgot.

Egyetemünk helyi elszigeteltségét, s a könyvtárt művelődési központnak tekintve, valóban csekély és erősen hiányos az irodalmi készletünk, különösen a magyar és külföldi klasszikusokat tekintve; bár a legutóbbi időben már mutatkozott javulás, elsősorban Jókai és Mikszáth műveknél, viszont Stendhal, Anatole France, Goethe, Schiller, B. Schaw könyvei szinte teljes mértékben hiányoznak.

Másik oldalról megnézve a kérdést — vitathatatlan, hogy öt év alatt *minden igényt kielégítő könyvtárat kiépíteni* nem lehet, hogy elsősorban műszaki, *tancélú anyagot kellett óriási iramban beszerezni,* hogy szépirodalmi anyagunk nagy része más — megszünt intézmények, továbbá a helyi pártés DISZ-szervezetünk ajándéka: ezért sok a duplumanyag és kevés benne a változatosság, hogy különféle *rendeletekhez alkalmazkodva, mai napig sincs keretünk szépirodalomra.* A meglévő, újabban beszerzett anyagra tehát csupán vezetőségünk ötletes pénzügyi gazdálkodása teremtett fedezetet. S ha már a lendület hevében minden okot felsorolunk — újabb könyvtáraink ma már fokozatosan felszámolás alá kerülő, de még nagyon érezhető hiányosságai végső fokon könyvkiadásunk évekkel ezelőtti súlyos mulasztásaira is visszavezethetők.

Kérjük tehát látogatóinkat, vegyék az elmondottakat figyelembe, s ha építő bírálatukat mindig kész örömmel fogadjuk is — szeretnénk, ha a meglévő kevés szépirodalmi értékünket még többen megismernék, szélesebb körben olvasnák.

Számunkra pedig a bajok orvoslására, azt hiszem, az egyetlen és sürgető teendő: ha mindnyájunk nevében *megkérjük Egyetemünk vezetőségét, biztosítson hitelkeretet szépirodalmi állományunk kiegészítésére is,* hogy könyvtárunk ezen a téren is eredményesen szolgálhassa hallgatóink, dolgozóink művelődési előbbrejutását, hazafias öntudatának megerősödését, szocialista emberré válását.

Nikodémusz Anné.

Tollheggyel

Az ígéretekkel nem lehet fűteni!

Egyetemünk több dolgozója az utóbbi napokban felvetette a kérdést, mi az oka a fűtés területén előálló zavaroknak? Mindenki meglepődött azon, hogy amikor a hőmérő mínusz 10 fokot mutat, a fűtés majdnem teljesen szünetel, viszont akkor, amikor 4 fok meleg volt a kinti hőmérséklet, a lakások és hivatalok ablakait ki kellett nyitni, annyira fűtöttek.

Rés Pál elvtárs, a fűtési csoport vezetője kérésemre a következőket mondotta: „elfogyott a jó szén, átálltunk egy másik keverékre. Szabadságon voltam..."

Rés elvtárs szabadságon volt, azonban helyettesének, *Pintér Kálmán* elvtársnak kötelessége lett volna, hogy a fűtés zavartalanságát biztosítsa. Nem megfelelő indok az sem, hogy „elfogyott a jó szén". Rés elvtárs közölte azt is, a másik hiba az, „hogy a kazánházban nincs felelős művezető". Végül a legnagyobb hiba, hogy két kazánban nem tudnak fűteni, mert a Villanyszerelő Vállalat nem hajlandó már hosszabb idő óta bekötni a szállítószalag villanymotorját. A salak elszállítása még mindig vontatóval történik, ami szintén a Villanyszerelő Vállalat el nem végzett munkáját bizonyítja.

Ezek között az érvek között természetesen elfogadható indokok is vannak. Azonban tény az is, hogy a melegebb időjárás következtében a műszaki csoport fűtési részlege nem készült fel kellőképpen a hőmérséklet megváltozásának lehetőségére és az üzemzavarok pont akkor jelentkeznek, amikor legnagyobb szükség lenne a fűtésre. Az egyetem hallgatóinak, dolgozóinak és nem utolsó sorban a dolgozók gyermekeinek nevében kérjük Rés Pál elvtársat, a fűtés felelős vezetőjét, hogy saját munkaterületén teremtsen rendet és biztosítsa a zavartalan fűtést. Ugyanakkor kérjük a Villanyszerelő Vállalatot. — mivel az ígéretekkel nem lehet fűteni —, hogy az elvállalt munkát minél előbb végezze el!

— p —

Reméljük nem okozunk csalódást...

Szakosztályunk a sportkör egyik legrégibb szakosztálya s így elég régi multra tekinthet vissza. Már megalakulásánál több nehézség volt. Nem volt megfelelő szerelés, pálya. Hogy abban az időben — ha nehezen is, de — fenntartotta magát, nagyban köszönhető *Silling* adjunktus elvtársnak, aki, köztudomásu, nagyon szereti a röplabdát, mivel ő maga is régebben aktiv játékos volt.

Majd itt, az Egyetemvárosban a szakosztály tagjai közösen társadalmi munkában épitettük meg a jelenleg is meglévő pályánkat, ahol a szabadtéri mérkőzéseinket lejátszhatjuk. Hogy ez a pálya elkészült, meglátszott az eredményeken is — ugyanis jobb edzési lehetőségek lettek. Első csapatunk a megyei bajnokságot két éve majdnem veretlenül nyerte, ezzel biztositotta, hogy a Debrecenben megrendezett megyei bajnokok tornáján résztvegyen, ennek alapján pedig a területi elsőosztályú csoportba került.

Két éve női csapattal is kisérleteztünk, sajnos azonban az eredmény elmaradt, úgyhogy pillanatnyilag női csapatunk nincs, ha csak nem lesz megfelelő számú jelentkező, aki a szakosztályunkban kiván sportolni.

Első csapatunk tagjai azzal is buszkélkedhetnek, hogy ők a M. Haladás egyedüli elsőosztályú sportolói. Bár az utóbbi időben — értem alatta az őszi forduló mérkőzéseit — ezt nem nagyon igazolták az eredményeink. Szinte biztosnak látszó mérkőzéseket vesztettünk el. Kerestük az okát. Edző? Taktika? Csapatszellem? Kondició? S most, visszanézve, azt merném mondani: mindegyik. Edzéseink nem voltak megfelelőek, eléggé kimeritőek, így a jól átgondolt taktikákat sem tudtuk végrehajtani. A csapat szellemével baj talán nem volt. De talán úgymondanám: pályán kívül. Viszont a pályán annál inkább. Nem egyszer megtörtént mérkőzés alatt, hogy két vagy három játékos is veszekedni kezdett, ez természetes idegesítette a többit is és bizonytalanná tette a játékot.

Mivel mind első, mind második csapatunk jó játékos anyaggal rendelkezik, jobb eredményeket is elvárhatnánk, főlog az első csapattól. Persze így is vannak elég elfogadható, sőt szépnek mondható eredményeink. Igy pl. a hagyományos Salgótarjáni Nikos Belloiannis emlékverseny, szép ezüstserlege a sportirodában van, mivel védői mi vagyunk. Vagy pl. a megye válogatottjában állandóan találhatunk 3—4 Haladás játékost is, pedig megyei válogatottunk Budapest után a legjobb.

A mult év decemberében lebonyolított Tanács Kupa tornáján csapatunk viszont a II. helyen végzett a Di. Vasas mögött. Meglátszott az edzéshiány.

Az MTH vándorzászlóját már második esetben mi hoztuk el, úgyhogy számithatunk rá, hogy tavasszal végleg itt is marad.

Meg kell még emlékeznem a közönségről. Nagyszámú közönséggel nem nagyon büszkélkedhetünk, viszont ezek nagyon lelkesek. Volt olyan mérkőzés, melyet a közönség nyert meg. Nagyon fokozza a küzdőszellemet, mikor a bíró sípját túlharsogva zúg a „Hajrá Haladás".

A jövőben szeretnénk a röplabda mérkőzések kedvelőit több győzelemmel és szebb játékkal megörvendeztetni. Ennek érdekében a vizsgaidőszak befejezése után igen komoly munkához akarunk és fogunk kezdeni. Bár sajnos itt kint a pornaterem nem alkalmas a labdával való edzésre és így hetenként legalább egyszer Miskolcra kell bemenni. De reméljük, így is lesz eredmény és nem okozunk csalódást szurkolóinknak, hanem számuk növekedni fog és megelégedetten mondhatják majd egy-egy győztes mérkőzés után, hogy jól küzdöttek a fiúk és mi pedig jól drukkoltunk.

R. L.

Az Egyetem Kultúrbizottsága február 9-én, csütörtökön este 7 órakor, a VI. szálló kultúrtermében lemezhangversenyt rendez *Mozart* születésének 200. évfordulója alkalmából.

Műsor: Cosi Fan Tutte, nyitány; Leporello áriája a Don Juanból; d-moll zongoraverseny; Alleluja; Egy kis éji zene.

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.
Beadványaival [illegible] Miskolc
Felelős nyomdavezető: Kaszti Lajos

Tűzrendészeti HIRADÓ

Egyetemünk nagysága, épületeinek egymástól való távolsága, állandó elhelyezést biztosító üzemhelyiségek egy részének pillanatnyi hiánya szükségessé teszi, hogy a tűz- és vagyonbiztonság hivatásos őreinek, az üzemi tűzoltóságnak az egyetem dolgozói is segítségére siessenek és tűzveszély esetén egymást segítve, közösen küzdjenek annak megfékezéséért.

Mint ahogy senki sem nézné közömbösen saját házának, bútorainak, értéktárgyainak tűzokozta pusztítását, úgy senkinek sem szabad közömbösen elmennie munkahelyének tűzvédelmi problémái mellett sem és tudatában kell lennie annak, hogy a kenyéradó munkahely, a második otthon érdekeinek megvédése a tűz pusztításával szemben, fontos állampolgári kötelesség. A tűzrendészeti szabályok betartása sajnos, még nem elégé vált vérévé minden dolgozónak és hallgatónak. Eddig tapasztalt magatartásuk semmiképp nem biztosíték arra, hogy ne kelljen gondoskodnunk, legtöbbször épp az említett hanyagság következtében keletkező tüzek gyors megfékezését biztosító tűzoltóságról. Az üzemi tűzoltóság mellett ezért 12 főből álló segéd-tűzoltóságot kell megszervezni az egyetem dolgozóiból. Kiképzésükre fordított idő havi 4 óra lesz, ezenkívül kötelesek a szükségnek megfelelően résztvenni az üzem tűzbiztonságának biztosítása során felmerülő munkában is. Ugy a kiképzési idő, mint az egyéb tűzoltói ténykedés ideje alatt 2.50 forint óradíjban részesülnek.

A segédtűzoltók közreműködésére nemcsupán az esetleges tüzek oltásánál számítunk, hanem mint jól képzett dolgozóknak nekik kell azt a csoportot kialakítani, melyre a dolgozók tűzrendészeti felvilágositását építeni szándékozunk.

E rövid tájékoztatóból is megállapítható, hogy azok az elvtársak, akik erre a feladatra önként jelentkeztek, komoly kötelezettséget vállalnak magukra és épp ezért kell, hogy egyetemünk minden dolgozója, munkájukat és működésüket megbecsülésben és elismerésben részesítse.

Ezekkel a gondolatokkal hívom fel az egyetem dolgozóit, jelentkezzenek segédtűzoltói szolgálatra.

Jelentkezni lehet: az egyetem tűzrendészeti előadójánál. (Ihos Iván, Mechanika Tanszék).

tüe.

Közérdekű közlemény

A BM Miskolc városi osztály személyi igazolvány és igazgatásrendészeti alosztálya értesíti Miskolc lakosságát, hogy:

1. **tartózkodási engedélyek meghosszabbítását,**
2. **személyi igazolványok kiadását, bevonását, cserélését stb.**
3. **lakás ki- és bejelentéseket az eddigi gyakorlattól eltérően ezentúl minden nap délelőtt 8 órától déli 12 óráig, délután 1 órától fél 5 óráig eszközölhetnek az érdekeltek.**

Kivétel a szombati nap, amikor csak reggel 8 órától déli 12 óráig van félfogadás.

A csoportosulások elkerülése érdekében felhivom az érdekelt lakosokat, hogy a délutáni órákban is vegyék igénybe a rendőrség munkáját. Ezúton hivom fel a vállalatok és egyéb szervek vezetőinek figyelmét, hogy dolgozóik előtt fenti közleményt tudatosítsák.

Miskolc városi osztály vezetője
MAJTÉNYI SÁNDOR sk.
r. szds.

Művészeti jegyzetek

Mi a zene?

A múltkor Askenázi cseh író ötéves kisfiáról írt pár kis elbeszélését olvasták fel a rádióban. Az egyik bájos kis történet arról szólt, hogy az író egy este kisfiával sétál. Séta közben az egyik házból kiszűrődő zongoraszót hallottak. Mozart „Egy kis éji zene"-jét játszotta valaki. A gyerek elbűvölve hallgatta, sokáig nem akart elmozdulni az ablak alól és kérdésekkel ostromolta apját: „Apu! Mit játszanak?" S amikor megkapta a választ, tovább kivancsiskodott: „Miért kicsi ez a zene? — Van nagy zene is? — Olyan jó itt, maradjunk itt reggelig!" S végül eljutott a nagy kérdésig: „Apu, mi a zene?" Persze apja csak hebegett-habogott, s válasz nélkül hagyta a kérdést...

Elgondolkoztató, nem is könnyű kérdés ez! Hányféle zene van! A zenetörténet elbeszéli a zenélés csodálatos fejlődését az egyszólamú ősi népzenétől a többszólamúság magaslatáig, a gregorián dallamoktól a klasszikusokon át, a modern zene ezernyi gazdagságáig. Zene csendül a falusi házban: az anya dallal altatja szendergő gyermekét, — a zene varázsát isszák be majd minden nap a Zeneakadémia patinás falai: a legnagyobb művészek élik át újra és újra a legnagyobb zeneköltők ihletálmait, — zene szól a szórakozóhelyeken: szerelmes párok simulnak össze ritmusára, — a „Zene", mondják áhitattal a legbeavatottabbak, amikor a modern zene egyik legtökéletesebb alkotásáról, a „Zene húros- és ütőhangszerekre és cselesztára" című Bartók-műről esik szó.

A zene elkiséri az embert a bölcsőtől a sirig. Talán nincs is ember, aki ne szeretné a zenét valamilyen formában — a rádió nem tud eleget tenni mindenki kérésének, mert sokan állandóan szimfónikus zenét, mások pedig csak tánczenét szeretnének hallani. Szeretjük, mert megszépíti az életet. Van, aki csak szórakozást, pihenést keres a zenében, de van, aki a legnagyobb életélményeit köszönheti neki. Budapesten hallottam egyszer Bartók „Zene"-jét, Polgár Tibor vezényelte, ez a sokoldalú művész, aki a zene minden területén otthonos — a mű végén a boldogságtól elragadtatva ölelte meg a koncertmestert... Zeneraiongók ezrei gyűjtik a szebbnél-szebb hanglemezeket, kottákat, ismerkednek a nagy zeneszerzők életével és műveivel. Amikor a „Prágai Tavasz" egyik hangversenyéről közvetített Molnár Aurél, elmesélte, hogy minden hangversenyen lát nem is egy beteget, akiket tolókocsin szállítanak a hangversenyterembe... Vannak megszállottjai a zenének, akik nem tudnak élni nélküle.

Mi a zene? Mi az, aminek ilyen nagy hatása van?

A nagy Lenin, Bethoven Appasionata szonátáját hallgatva igy kiált fel: „Ime, milyen csodákra képes az ember!" — Berlioz egyik levelében leirja, hogy milyen óriási hatása volt Rákóczi-induló — feldolgozásának a budapesti bemutatón. Amikor tompa dübörgésből hatalmas crescendóval tört elő a győzelmes dallam, a közönség olyan tombolásban tört ki, hogy a zenekar nem tudta befejezni a művet, újra kellett kezdeni...

A zene megérdemli, hogy néhány szóval próbáljunk válaszolni a kíváncsi kisfiú kérdésére. Mert élvezhetjük a zenét, úgy is, mint a kisfiú, a zene pontos definiciójának ismerete nélkül is, de a tudatos művészetélvezet igénye előbb, utóbb elvezet minket ahhoz a tudományhoz, amely meg tudja adni a választ még erre a nehéz kérdésre is: az esztétikához.

Beszéljünk most csak a művészi zenéről. Ez a zene elsősorban is — művészet. A művészetre pedig van a marxista-leninista filozófiának igen jó definiciója: a művészet a társadalmi tudatnak az érzékekre ható képekben való megnyilvánulási formája. Az igazi művészet azonban nemcsak a valóság visszatükrözése, hanem mint ideológiai felépitmény, eszményesitésével a valóság megváltoztatására, jobbá és szebbé tételére törekszik. Minden művészetnek meg vannak a maga eszközei a valóság visszatükrözésére. A zene hangokkal, motívumokkal, dallamokkal, ritmussal, a hangok erejével (dinamikával), a különböző hangszerek nyújtotta hangszinekkel, valamint a harmóniákkal (akkordkisérettel) és a zenei formák sokféleségével képes a valóságot, a művész belső világát kifejezni. Chopin szerint a zene a gondolatok, érzések hangokkal való kifejezése. Igen, a zene valóban az alkotó zseni lelki élményeit fejezi ki. A zene időbeli művészet, s így az élményt fejlődésében tudja ábrázolni, ellentéteivel a konfliktusokat, az egymással küzdő ellentétes érzelmeket és hangulatokat tudja visszaadni. A zenei alkotásban is, mint minden műalkotásban, a tartalom és a forma tökéletes egységbe forr össze. Amíg az abszolut zenének általános jellegű a tartalma, addig a programzenének világosan megadott, konkrét tartalma van — de igazi műalkotás nincs eszmei tartalom nélkül. Eszmei tartalom nélkül a művészet formalizmusba süllyed, ahogyan ezt az imperializmus korszakának polgári művészete mutatja. Az igazi népi, szocialista-realista művészet a legmagasabb művészi formában fejezi ki a szocialista forradalom eszméit, a szüntelen haladást a jobb jövő felé.

Ime, dióhéjban a zeneesztétika.

Igy vezet egy kíváncsi kisfiú kérdése minket az esztétika világába...

F. J.

Egyetemi filmszínház műsora:

Február 4 — 6 és 8 órakor:
Római lányok
Uj olasz film. — Kísérő film: Algír harcol.

Február 5— 6 és 8 órakor:
Asszony állja a szavát
Csehszlovák film. — Kísérő film: Rákóczi induló.

Február 7 — 7 órakor:
Flotta hőse
Szovjet film. — Kísérő film: Dinamo—Dermond.

Február 8 — 7 órakor:
Egy pikoló világos
Magyar film. — Kísérő film: Leonardo da Vinci.

Február 11 — 6 és 8 órakor:
Gyötrelmes éjszaka
Jugoszláv film. — Kísérő film: 55—4. sporthíradó.

Február 12 — 6 és 8 órakor:
Atlanti történet
Lengyel film. — Kísérő film: 20. faluhiradó.

Február 14 — 7 órakor:
Hajókkal a bástyák ellen
Szovjet film. — Kísérő film: Miénk a Balaton.

Február 15 — 7 órakor:
Halhatatlan melódiák
Olasz film. — Kísérő film: Altáj hegység.

HÚZÓTÜSKE

1.
Első vizsgám Ábris, négy napom van erre,
Beosztom az időt, megvan már a terve.
Legnehezebb kérdés: kitérő egyenes,
Az igényem nem több, s nem kevesebb: jeles.

2.
Aki az elején már túl sokat készül,
Az hamar elfárad és megbukik végül.
Ma moziba megyek, ez rég el volt döntve,
Legfeljebb jót kapok, ha nem futja többre.

3.
Ész is kell ám ide, nemcsak erős jellem,
Pihenjünk csak bátran, fontos a friss szellem.
Délután randira sietek egyenest,
Ilonkám szép szeme megér egy közepest.

4.
Levelem jött ime, jó barátom, Dénes
Meglátogat Pestről, ez igazán édes!
Menjünk a Kossuthba, estére — azt kéri,
Még ha egs.-re megyek, akkor is megéri!

5.
Bátrak szerencséje, oh hogy' cserben hagytál!
Duzzadó reményem, oh hogy' elhervadtál!
Mozizás, pihenés, Ilonka és Dénes,
Megbuktam Ábrisból, hát ez bizony rémes!

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 3. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc, 1956. február 10

A vezetőségválasztó taggyűlésekről

Eltemettük drága halottunkat

Ami az önéletrajzból kimaradt

2 levél 2 szülőnek

Tábortűz a Bükkben

A Bánya-, Kohó- és Földmérőmérnöki Karok vizsgái után

A MI EGYETEMÜNK előző számában olvashattunk a Gépészmérnöki Kar félévi vizsgáinak felméréséről.

Olvasóinknak most a Bánya-, Kohó- és Földmérőmérnöki Karok eredményeiről számolunk be. A beszámolás szükségességét a párt KV-nek — az egyetemi munkára vonatkozó határozata tükrében az előző cikk már megvilágította. Ezért csak ismétlésekbe bocsátkoznánk, ha újabb indokokat keresnénk.

Mi az előző cikk bekezdéseit magunkra is vonatkoztatva, a számadatok közlése előtt, arra kívánunk rámutatni, hogy *mindazt az eredményt, amelyet a párt és a DISZ VB. támogatásával, tanszékeink jó munkája és hallgatóink szorgalma által elértünk, a következő félévben fokozni kell* és lehet is fokozni. Ennek bizonyítására egy rövid cikk keretén belül részletekbe bocsátkozni nem lehet. De úgy gondoljuk, egyetemünk minden tanára, dolgozója és hallgatója egyetért azzal, hogy abban a nagy munkában, amelyet az elmúlt félév folyamán végeztünk, *hibák is voltak.* Már pedig, ha hibák voltak, akkor azok felszámolásával feltétlenül javítani lehet a következő félév eredményeit.

HOGY HOL és milyen hibák fordultak elő, azt leginkább tudja az a tanszék és az a hibát elkövető évfolyam, akiknél ezek a hibák előálltak. Legjobban tudják azok a hallgatók, akik a félév első heteiben, sőt hónapjaiban csak a vizsgák távoli időpontjára gondoltak és a szakmai szeretetről megfeledkezve, úgy képzelték, hogy a számonkérésre majd a vizsgaidőszakban készülnek fel. Ezek úgy vélték, hogy addig elég lesz a rendszeres tanulás helyett a munkába csak belekóstolgatni. Ilyen hallgatók voltak például: *Borsos László* I. éves kohómérnökhallgató, aki évkihagyás után iratkozott be és az év elején, több figyelmeztetés ellenére, fegyelmi úton lehetett csak az előadások pontos látogatására kényszeríteni. De még ez és a későbbi intések sem használtak, hanyagsága miatt a félévet 4 utóvizsgával zárta. Hasonló rossz munkát végzett *Márkus Ferenc* II. éves bányamérnökhallgató, aki 5 tantárgyból nem tudta megszerezni vizsgáit. Sajnos, ha kisebb mértékben is, de hasonló hibákat elkövetők többen akadtak, úgy a kohó-, mint a bányamérnökhallgatók között. Ezek a hallgatók megfeledkeztek arról, hogy hanyagságukkal nemcsak saját maguk lemaradását, de évfolyamaik és ezen túl a Kar eredményeit is lerontják. Ennek bizonyítására lássunk egy számvetést. Például a B/203. tanulócsoportban a kettő, vagy több utóvizsgát szerzett hallgatók nélkül a tanköri átlageredmény 3,36, míg az ő eredményeik hozzáadása után 2,99. Az utóvizsgák száma pedig nélkülük 5, velük együtt 20.

EZEK A HALLGATÓK sem mondhatják, hogy a tanszékeink a párt és a DISZ, valamint a hallgatók kollektívája nem adott volna elég segítséget munkájukhoz. Képességeik pedig elérték azt a fokot, hogy *kellő szakmai szeretettel* végzett tervszerű tanulással, az idő helyes kihasználásával eredményesen vizsgázhattak volna. A tervszerű munkához nyújtott segítséget a Dékáni Hivatal is azzal, hogy év elején közzétette a komoly tapasztalatokra felépített heti munkaóra terheléseket. Sajnos, akiknél ennek következetes végrehajtására leginkább szükség lett volna, nem követték az útmutatást.

MI ÚGY LÁTJUK, hogy a most kezdődő félévben a gyengébb és az első hónapok idejét eltékozló hallgatókat, tanszékeink még nagyobb figyelemmel kísérjék. Az egyetemi nevelés minden eszközével hassanak oda, hogy a hallgatók minél többen, már az első előadások után kérjenek konzultációt, mert ki merné azt állítani, hogy az előadások minden részletét, minden hallgató tökéletesen megértette volna. De eredményes és rendszeres tanulásra késztet sok hallgatót az is, ha a gyakorlatokon, annak megkezdése előtt, ellenőrzik a gyakorlatokra való felkészülést. Ez a módszer például a Kémia II. Tanszéken igen jól bevált, miután a készületlen hallgató nem vehetett részt az aznapi gyakorlaton.

EZEK UTÁN NÉZZÜK MEG eredményeinket az előző és a most folyó tanulmányi év I. félévének összehasonlításában.

(Az átlageredmények a vizsga- és gyakorlati jegyek alapján számolva.)

BÁNYAMÉRNÖKI KAR:

	1954/55. I. félév			1955/56. I. félév		
	Tanulm. átlag	U. V. %	Elm. vizsg. %	Tanulm. átlag	U. V. %	Elm. vizsg. %
I. B.	2 8	11.8	1,7	2.93	9.3	0,3
II. B.	2.8	15,4	3.2	3.14	6.9	0.4
III. B.	—	—	—	2 76	12.6	1.5
Kar összesen	2,8	14,1	2.6	3,02	8,6	0.5
KOHÓMÉRNÖKI KAR:						
I. K.	2,77	15.4	3,9	2.96	8.4	0,4
II. K.	2.94	14 5	3,8	3.03	12.4	0.8
III. K.	2.99	13.7	4.9	3.44	3,9	2,15
IV. K.	3.15	11,2	3,3	3.32	3.8	1,95
V. K.	—	—	—	3,50	8.8	2,5
Kar összesen	2.99	13,6	4,1	3,32	6,5	1,88
FÖLDMÉRŐMÉRNÖKI KAR:						
I. F.	—	—	—	3,20	5,9	0,4

A fenti számok beszélnek. Világosan mutatják a két tanulmányi félév közötti különbségeket. Mutatják azt a fejlődést, amelyet az elmúlt félévben elértünk. A Karokon egy évfolyamot sem találunk, ahol a tanulmányi átlag-eredmények az elmúlt tanulmányi év I. félévéhez viszonyítva, ne emelkedtek volna. Ugyanakkor örvendetesen csökkent az utóvizsgák és az elmaradt vizsgák százaléka.

SZAKÉRETTSÉGIZETT HALLGATÓINK a Kohómérnöki Karon 2,95, a Bányamérnöki Karon 2,73, a Földmérőmérnöki Karon 2,53 tanulmányi átlageredményt értek el. A munkás és paraszt származású hallgatók tanulmányi átlaga a Kohómérnöki Karon 3,22, a Bányamérnöki Karon 2,37, a Földmérőmérnöki Karon 2,78 eredményt mutatnak. Ha ezeket a számokat a kari tanulmányi átlagokkal összehasonlítjuk, megállapítható, hogy szakérettségizett és munkás-paraszt származású hallgatóink egy kis igyekezettel elérhetik, sőt túlszárnyalhatják a kari átlageredményeket.

VÉGÜL MEGÁLLAPÍTHATÓ, hogy a munka és a szakmai képzés színvonalának emelkedését mutatják a Kohó-, Bánya- és Földmérőmérnöki Karokon, nem kevésbé tanszékeinken az elért tanulmányi átlagok. Politikai és állami szerveink azon az úton haladnak, amelyet a párt KV. határozata mutat az egyetemi oktatás színvonalának emelése felé. Tovább kell haladnunk tehát a megkezdett úton és akkor munkánk a hallgatók öntudatos szorgalmával párosulva, még lényegesen jobb eredmények elérését biztosítja.

FEHÉR LÁSZLÓ.

A félévi vizsgaeredményeinkről

A félév elején sok nehézség állott előttünk, mint ahogyan az az előző félévekben is volt. Ujra 7 elsőévessel gyarapodtunk, viszont elmentek közülünk Sopronba a III. éves bányász és IV. éves bányagépészhallgatók, akik aránylag jó tanulók voltak. Ilyen körülmények között a félévben nagy segítségre volt szükségünk az egyetem vezetősége, a párt és a DISZ szervezetei, valamint a tanszékek tanárai részéről. Ezt ténylegesen meg is kaptuk. Mi, koreaiak, az egymás közötti segítségadást is állandóan gyakoroljuk. III. éveseink az I. és II. évesekkel, a II. évesek pedig az I. évesekkel foglalkoznak állandóan. De a legfőbb és legnagyobb érdem mindenkinek a szorgalma volt, amely abból ered, hogy sikeresen teljesítsük azt a feladatot, amellyel a mi pártunk és kormányunk bízott meg bennünket. Mindezekkel magyarázhatók a félévi jó vizsgaeredmények.

Számszerűleg a következők az eredmények:

Az összes koreainak vizsgaátlaga 3,71, külön a II. és III. éveseké: 3.84, amely 0.47 emelkedést jelent a múlt félévhez viszonyítva. A II. és III. éveseknél 21 közül két elvtárs kivételével, mindenki javított az eredményén, vagy megtartotta jelesrendűségét.

Több mint egy jeggyel emelték fel osztályzatukat a következő elvtársak: O Mán Szak, Kim Gun Szén, Li Jan Szu, Pák Szan Gjun.

Kiemelkedők közülük: Jan Ze Ren, Kim Jan Zin, Án Bjan Mun és O Mán Szak elvtársak, akik tiszta jelesre vizsgáztak.

Büszkék vagyunk a III. éves kohászokra, akiknek vizsgaátlaga: 4.65, a múlt félévben pedig csak 4,09 volt.

Külön dicséret illeti Pák Jon Szik elvtársat, aki egészségileg kissé gyenge és mégis jól vizsgázott (átlaga 4.25), emellett sokat segített társainak is.

A félév lezártával köszönetet mondunk mindazoknak az elvtársaknak és tanár elvtársaknak, akik a félév közben és különösen a vizsgaidőszakban segítséget adtak nekünk.

Li Gun Tek
BG 206

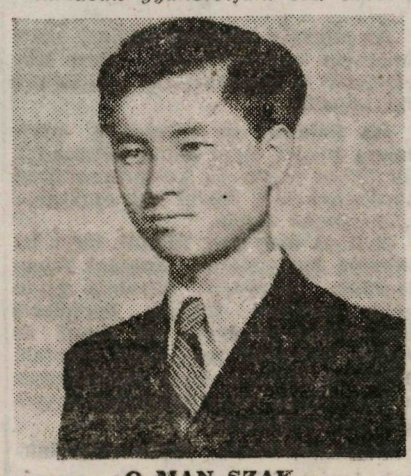

O MAN SZAK

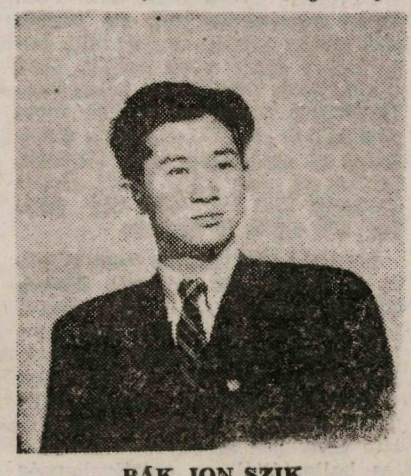

PÁK JON SZIK

Tervek és tapasztalatok

Beszélgetés elsőéves hallgatóinkkal

Alig múltak el a félévi vizsgák gyakran szorongva várt és számunkra történelmi pillanatai, máris új félévet kezdtünk meg új feladatok, új tervek megvalósítását tűztük magunk elé, elérendő célként. Tapasztalatokkal gazdagodtunk, melyek döntő mértékben befolyásolhatják munkánk eredményességét, felmértük erőinket, igazoltuk eddigi módszereink helyességét, vagy megváltoztatásának szükségességét. S ha már tapasztalatokról és tervekről beszélünk, hadd tegyük azokat mindannyiunk számára hozzáférhetővé, hogy még sikeresebben indulhassunk meg az új félév új útjain.

Jó munka alapja a rendszeres tanulás

Az elsőéves gépészévfolyam legjobbjai között emlegetik Pintér Ernő elvtársat. Egyetemi tanulmányainak első félévét jeles eredménnyel zárta, s eddigi munkája alapján kiérdemelte, hogy évfolyama DISZ-szervezetének szervező titkára legyen.

— Természetesen, csak úgy, mint a többiek, én is nehézségekkel kezdtem a félévet, különösen géptanból. Évközben azonban igyekeztem állandóan követni az anyagot, felkészülni a zárthelyikre, hogy megfelelőképpen alkalmazni tudjam az elméletet a gyakorlatban. A vizsgák során azt tapasztaltam, hogy a rendszeres tanulás döntő mértékben befolyásolta a felkészülés sikerességét, aminek eredményeként sikerült jeles átlagot elérnem, s biztosítani továbbra is a Rákosi ösztöndíjat. Véleményem szerint a valóban jó munka egyedüli alapja a rendszeres tanulás.

S úgy látszik, sokaknak egyezik Pintér elvtárssal a véleménye. Erről tanúskodik a 8 jó és 9 közepes eredmény is. R G 105-ös tanulócsoport egyike a legjobb elsőéves tanulócsoportnak 3,22-es átlagával, bár még így is sok a 20 utóvizsga. (Ma már csak 17), hiszen mindössze 4 vizsgát tettek le az első félévben. A jó munkaszervezés azonban lehetővé teszi majd a még meglévő hiányosságok felszámolását, további szép eredmények elérését.

A B 101-es tanulócsoport tervei

A B 101-es tanulócsoportban a három jó előmenetelű hallgató mellett tizenketten szereztek utóvizsgát. Ennek fő oka az évközi nem kielégítő tanulás és az indulás nehézségeinek lassú leküzdése.

— Magam is úgy látom, — mondja Tóth János, a tanulócsoport DISZ-titkára —, hogy sok tanulásra fordítandó időt pocsékoltunk el, s azok hibájába estünk, akik nem látják a fáktól az erdőt. Tanácsokat bőven kaptunk, de vajmi keveset éltünk velük. Kétségtelenül beigazolódott, hogy az évközi normális ütemű tanulás nélkül lehetetlen jó eredményt elérni. Még ha sikerült is az utolsó napok megfeszített munkájával felkészülni a vizsgákra, az állandó tanulás-nyújtotta alap nélkül nem volt maradandó a tudás. Egy-két hét és máris semmivé vált. A jövőre vonatkozóan nagy tervekkel látunk munkához s szeretnénk megvalósítani tanulócsoportunkban a rendszeres tanulást mindenki részéről. Ezen túlmenőleg a kollektív szellem megszilárdítása és a kellemes pihenés biztosítása érdekében közös mozi- és színházlátogatásokat, kirándulásokat szervezünk, hogy ezáltal felfrissülve, eredményesebb munkát tudjunk végezni.

Ahol kölcsönösen segítik egymást

Amint az elmondottak is bizonyítják, a B 101-es tanulócsoport szép tervekkel indult el a II. félévben, s ha ezek a tervek a gyakorlatban is alkalmazást nyernek, akkor biztosak lehetünk abban, hogy félév végén sokkal jobb eredményeket vallhat magáénak a tanulócsoport.

A Földmérőmérnöki Kar egyetlen tanulócsoportból áll csupán, de ez a kis csoport valóban szép kollektívává formálódott az első félév során. A hallgatók kölcsönösen segítik egymást, s így sikerrel zárták első félévi tanulmányi munkájukat, mindössze 6 hallgató szerzett 9 utóvizsgát. Ez az eredmény azt igazolja, hogy az egészséges közösségi szellem képes leküzdeni az egyén nehézségeit. Gecse Sándor, a tanulókör tanulmányi felelőse, maga is példát mutat társainak, segíti őket munkájukban, s nagyban részese jó eredményeiknek.

— Én az egyéni tanulás híve vagyok, — mondja Gecse elvtárs —, de esténkint, miután már átvettem az anyagot, szobánkban mégegyszer megbeszéljük, s ilyenkor többnyire tisztázódnak a kevésbé megértett részek is. Ábrázoló 4-esemet annak köszönhetem, hogy a kiadott rajzfeladatokat önállóan oldom meg, emellett rendszeresen kidolgozok néhány példatári példát is. Átgondolom a feladatokat és igyekszem térképzeletemet kiszélesíteni. Év végére szeretnék jelesrendű lenni, de ehhez az szükséges, hogy matematikából is jobban szerepeljek. Ezért még több időt akarok a félévben az elméleti anyagrészek tanulására fordítani.

Szép tervekkel indultak elsőéveseink a II. félév fokozott feladatainak megoldására, de a tervekből csak akkor lesz valóság, ha párosul hozzá a lelkiismeretesség és munkakedv. Bízunk abban, hogy terveik megvalósulnak és ehhez sok sikert kívánunk.

ifj. Tornyos Ferenc
II. gmh.

BÉKEHIRADÓ

A Szovjetunió több költségvetésében a védelmi kiadásokra fordított összeget közel 10 milliárd rubellel csökkentették. Ezzel szemben az Egyesült Államok új költségvetésében az amerikai fegyveres erők fenntartására előirányzott kiadások újabb egymilliárd dollárral emelkednek és óriási összeget: 35.5 milliárd dollárt érnek el.

*

Az Egyesült Államokban az elmúlt évben kétmillió 255 ezer súlyos bűncselekményt követtek el. Ez a szám is sokat mond az amerikai életformáról.

„Ha az Egyesült Államok segíteni akar — kiáltsa segítségért" — ez a mondás járja manapság Japánban. Nemrégiben ugyanis 26.000 doboz tejport exportáltak az Egyesült Államokból Japánba. Már az első tejporszállítmányban 4.000 doboz romlott volt — közölte felháborodottan a tokiói rádió. Ezért a japán egészségügyi minisztérium utasítására a többi tejpor a jokohamai kikötőben hever. Az egészségügyi minisztérium közbelépése azonban már nem akadályozhatta meg, hogy elterjedjen a fenti mondás a japán lakosság körében.

Pártélet ☆

A vezetőségválasztó taggyűlésekről

A Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetősége határozata értelmében ezekben a hetekben országszerte újjáválasztják a pártvezetőségeket.

Az alapszervi pártvezetőségek újjáválasztása már egyetemünkön is megtörtént. Mind a négy alapszervezetben e hónap 8-án megtartott taggyűlésekről az alábbiakban számolunk be.

*

A Bánya-, Kohó-, Földmérőmérnöki Kar pártszervezet vezetőségválasztó taggyűlése — és ez különösen a vezetőségi beszámoló alapján mondható — megértette, hogy az elkövetkezendő hónapok, sőt évek politikai munkája nagyrészt ettől a taggyűléstől függ.

A vezetőségi beszámoló megmutatta egyrészt, hogy valóban az egész volt vezetőség kollektív munkájának eredménye, másrészt, hogy az alapszervezet igyekezett az elmúlt két év tanulmányi, politikai munkájának eredményeit és hiányosságait tárgyilagosan, kommunista őszinteséggel felmérni és értékelni. Ebből következően a beszámoló a kritika, önkritika alkalmazása terén is utat mutatott.

Rontotta a taggyűlés sikerét az, hogy ezt az útmutatást nagyon sokan nem értették meg. Ugyanis a beszámolót követő vitában a bírálat, önbírálat hasonló alkalmazását várta volna az alapszervezet elsősorban azoktól, akiket a vezetőségi beszámoló személy szerint is érintett. (Igy pl. Havas, Karancz és Mészáros elvtársaktól.)

A vitában több értékes hozzászólás hangzott el, de a legpozitívebb ezekben kétségtelenül az, hogy a taggyűlésen kidomborodott: **a politikai munka megjavítása előrehaladásunk legfontosabb előfeltétele.** Ennek érdekében pedig a **pártcsoportoknál** kell megtenni a kezdeti lépéseket. A pártcsoportok munkájának megjavítása érdekében a taggyűlés úgy határozott, hogy minden vezetőségi tag két pártcsoportot patronál. Ez a patronáló munka, a pártcsoportvezetők rendszeres beszámoltatása mellett kétségtelenül megadja a jobb politikai munka alapját.

Az alapszervezet héttagú vezetőséget választott, közülük öten most kerültek be a vezetőségbe. Remélhetőleg a közeljövőben tapasztalni fogjuk, hogy ez nemcsak a vezetőség, hanem az egész alapszervezet — és így mindhárom kar — politikai munkájának felfrissülését is jelenti. Ehhez természetesen az egész alapszervi párttagság támogatása és még odaadóbb munkája kell. Ez többek között mutatkozzék meg abban is, hogy a legközelebbi taggyűlésen már ellenőrizze az alapszervezet, hogy az új vezetőség mennyire felel meg a beléhelyezett bizalomnak.

A Gépészkari alapszerv taggyűlésén is hasonló volt a helyzet. A vezetőség beszámolója felmérte az elmúlt két év hibáit, eredményeit. Nagyon súlyos hiba volt ebben az alapszervezetben, hogy a politikai vezetés, a politikai irányítás kicsúszott az alapszerv vezetőségének a kezéből, s a jobboldali, kispolgári elemek kezébe került. A vezetőség elszakadt a tagságtól és éppen ezért nem tudta eredményesen felvenni a harcot ezen elemek ellen. Eredménynek mondható az, hogy a KV augusztusi határozata óta fellendülés mutatkozik a politikai aktivitás területén. Ez a javulás azonban még nem elegendő. Még mindig hiba, hogy az elvtársak, hallgatók és tanárok egyaránt nem foglalkoznak nagy politikai kérdésekkel, a szocializmus építésének belső problémáival.

A vezetőség beszámolója kiemelte azt, hogy a tanár párttagok közül sokan vannak olyanok, akik lebecsülik a párt munkáját. És kevesen vannak olyanok, mint pl. Bitvai Tivadar elvtárs, aki a politikai nevelőmunkát, a hallgatók politikai nevelését fontos feladatának tartja és ezért a vezetőség a taggyűlés előtt dícséretben részesítette és példaként állította a többi tanár párttag elé.

A beszámolót követő hozzászólásokban sok értékes javaslat hangzott el. Elmondották a hozzászólók, hogy a vezetőség nem tekintette feladatának a tudományos munkával való foglalkozást. Elhanyagolta a pártcsoportok közvetlen irányítását, nem nyújtott segítséget a pártbizalmiaknak abban, hogy párttagjainkat megfelelő pártmunkával lássák el. Ez főleg a tanári párttagokra vonatkozik.

A taggyűlés a vitát követően határozati javaslatot fogadott el, amelyben leszögezi, hogy az alapszerv legfontosabb feladata a pártcsoportok politikai munkájának fokozása, a politikai aktivitás növelése, a vezetőség, s a tagság közötti közvetlen kapcsolat biztosítása.

A taggyűlés második napirendi pontja az I-es alapszervvel közösen zajlott le, ugyanis ez a két alapszerv egyesült. Az egyesült alapszerv 11 tagú vezetőséget választott, amelynek feladata a taggyűlés határozatának megvalósítása. Ezenkívül 54 küldöttet választott az egyetemi pártértekezletre.

A dolgozók pártalapszervezetének taggyűlése szintén jól sikerült. A párttagság élesen bírálta a volt vezetőség munkáját. A vezetőség tagjaival szemben szintén hangzott el bírálat, amely elő kívánta segíteni magatartásukból fakadó hibák kijavítását.

Az alapszervi vezetőségek újjáválasztásával a Központi Vezetőség határozatának végrehajtása nem ért véget. Hátra van még a küldöttértekezlet, amelynek feladata a felsőbb pártszervek újjáválasztása. Az alapszervi taggyűléseken megválasztott küldöttekre hárul most az a megtisztelő, de egyben nagyon felelősségteljes feladat, hogy egyetemünk legjobb kommunistáit válasszák az egyetemi pártbizottságba, amely tagjai közül megválasztja az egyetemi pártvégrehajtóbizottságot.

Diplomaterv készítése előtt

A nemrég még ifjunak mondott egyetemünkön harmadizben fog neki egy-egy évfolyam, hogy diplomatervét elkészítse. Mindhárom esetben más-más feltételek között. Először, az utolsó félév munkája mellett — mindenki által egyöntetűen elismert nagy erőfeszítéssel — határidőre kivétel nélkül elkészültek a diplomatervek. A védésük ugyancsak időben sikeresen megtörtént. Nem lehet ugyanezt elmondani a következő évfolyamról, amely az utolsó vizsgák után egyideig még az egyetem falai között munkálkodott diplomatervén, de a befejésnek a legtöbb esetben az egyetemtől távol, üzemi munkaviszony és korlátozott lehetőségek között kellett végbemenni, ill. ami elég sajnálatos, sokak számára csak kellett volna. A két példából szűrődött le a tanulság, amely szerint a jelenleg harmadik évfolyam, az egyetem keretein belül biztosított nyugodt munkalehetőség, tanszéki támogatás és felügyelet mellett, de félévi és vizsgagondoktól mentesen foghat hozzá utolsó egyetemi feladatának megoldásához, elkészítéséhez. A körülmények, amelyekhez hozzájárul a hosszabb idejű kiképzés is, most a legkedvezőbbek. Az évfolyamtól függ, hogy milyen lesz az eredmény.

Nem egyszerű és magától menő a diplomatervezés, amit a hozzá mellékelt kis füzetre terjedő utasítás is bizonyít és egyúttal könnyíteni próbál. Rendszerezett, tervszerű munkát és lankadatlan energiát kíván. Egyetemi tanulmányai alatt a hallgatónak kisebb-nagyobb feladatokat kell megoldani. A diplomaterv egy komplett, sokoldalú, a mérnökjelölt minden tudását igénybevevő munka. Egyuttal azonban azt a lehetőséget is megadja, hogy ki-ki megmutassa minden tudását, hogy mit gyüjtött össze négy és fél év alatt.

A hátralévő időre eredményes munkát kíván az egyetem egy volt hallgatója.

K. I.

2 levél szülőnek

Eltelt egy félév Pintér Ernő gépészmérnök-hallgató egyetemi éveiből. Ő is, hallgatótársaival együtt, nem régen adott számot az elmúlt félévben végzett munkájáról és nem kell szégyenkeznie miatta. Jeles eredménnyel zárta a félévet, amelyért gratulálunk neki.

Tudjuk, örülnek Önök is a jól végzett munkának, a jeles eredményének. Ha visszagondolnak az elmúlt 18 évre, amíg fiukból felnőtt ember lett, eszükbe jut a sok fáradságos munka, a szülői gondoskodás sok-sok aggodalma, de érzik, hogy megérte, mert a sok szülői fáradságért gyermeki hálának érezhetik azt, hogy fiukról jót hallanak. Mi is örömmel írjuk ezt Önöknek, mert látjuk, hogy Pintér Ernő megtette az első lépést a mérnöki pálya felé. Ez volt az első lépés, bár sok van még hátra, de Önökkel együtt bizakodva nézünk a jövő elébe, mert látjuk azt, hogy az Önök fia tudatában van annak, hogy mit várnak tőle azok, akik az egyetem padjaiba küldték őt tanulni. Megértette feladatát, ezt nemcsak a jeles vizsgaeredményből látjuk, hanem abból is, hogy kiveszi részét ifjúsági szövetségünknek, a DISZ-nek a munkájából, mely azt mutatja, hogy magáévá tette a DISZ célkitűzéseit és részt vállal azok megvalósításában. Az Ifjúsági Szövetség legfőbb feladata, hogy a Magyar Dolgozók Pártja vezetésével segítse a szocialista társadalom felépítését. Az a mérnöknek készülő hallgató, aki ebből a munkából odaadóan kiveszi részét, biztosítékát nyújtja annak, hogy — feladatának tudatában — népe jólétéért dolgozó, szocialista mérnökké képezi magát.

Az Önök fia, Uhereczki Pál, a tanév elején egyetemünk bányamérnöki karán folytatta tanulmányait. Bizonyára örültek, amikor fiuk megkapta a felvételről küldött értesítést és a nyár végén, mikor készítették a csomagokat, talán képzeletben a jövőt kutatták már, s szívükön melegség ömlött el arra a gondolatra, hogy öt év múlva elmondhatják: bányamérnök lett a fiamból.

De vajon lesz-e mérnök az Önök fiából? Ha továbbra is így tanul, biztosan nem. A félévi vizsgákon három utóvizsgát szerzett az Önök fia. Tudjuk, hogy nem ezt várták, mint ahogy nem ezt vártuk mi sem. Itt minden lehetőség biztosítva van a tanuláshoz, minden segítséget megad oktatói karunk, anyagiakban is gondoskodik rólunk pártunk és kormányunk, s DISZ-szervezetünk minden problémánkkal foglalkozik. Miért van mégis az Önök fiának három sikertelen vizsgája? Azért, mert elfeledte azt, amit az évnyitón esküjében megfogadott, nem úgy dolgozott, mint ahogy tőle tellett volna. Sok szakérettségis hallgató, akik gyengébb képzettséggel kerültek ide, megmutatták, hogy helyt tudnak állni, s helytállna az Önök fia is, ha nem lenne hanyag, ha érezne felelősséget.

DISZ-szervezetünk feladata ifjúságunk nevelése. E levelünket is ennek érdekében írjuk Önökhöz. Mi azt akarjuk, hogy Uhereczki Pálból képzett, szocialista mérnök legyen. Ehhez azonban sokkal lelkiismeretesebben, alaposabban és nagyobb felelősséggel kell végeznie munkáját. Ehhez kérjük az Önök segítségét is, ezért hívjuk fel az Önök figyelmét is fiuk nem kielégítő munkájára, hogy segítsen a szülői szó is — amíg nem késő.

DISZ VB.

Utóvizsgák mérlege a Gépész évfolyamon

Kéri Zoltán 4 utóvizsgát szerzett

Az elmúlt félév komoly erőpróbát jelentett az évfolyam számára (az évközi terhelés), a sok rajzfeladat mellett évközben kevés időt lehetett tanulásra fordítani, így az anyag elsajátításának nagy része a vizsgaidőszakra hárult. Az évfolyam többsége megállta helyét a vizsgákon, a kisebbik része azonban utóvizsgát szerzett.

Számokkal kifejezve: évfolyamátlag: 3,03 (utóvizsga 7,4 százalék).

Miben kereshetjük az utóvizsgák okát? Egyrészt a már említett évközi túlterhelés következtében egyes elvtársak nem tudtak kellően felkészülni, másik ok pedig a hanyagság. Sajnos, vannak az évfolyamon olyan emberek, akik most, negyedéven sem értik meg azt, hogy miért küldte őket a párt, a nép az egyetemre. Tudjuk, nemcsak azért, hogy idejüket szórakozással, lógással töltsék el. Ilyen ember az évfolyamon *Kéri Zoltán*. Ő bízván jó képességeiben, tanulás helyett Miskolc szórakozóhelyeit választotta, néha, vizsga előtt az utolsó napon lapozta át a jegyzetét. Eredmény: 4 utóvizsga. Nem tudjuk, Kéri elvtárs, gondolkodtál-e azon, hogy milyen hatást vált magatartásod olyan elvtársakban, akik nagy nehézséggel, de igen nagy akaraterővel küzdötték fel magukat IV. évig? Gondolkodtál-e azon, hogy az ilyen munkáddal nem fogod segíteni az ipari párthatározat, a II. ötéves terv megvalósítását?!

Milyen feladatok állnak DISZ alapszervezeteink előtt az utóvizsgák felszámolásáért? Ezt a kérdést február hónapban a DISZ-munka középpontjába kell állítani: Alapszervezeteinkben életre kell kelteni az elvtársi segítségnyújtás olyan szép példáit, mint amilyenek három-négy évvel ezelőtt jellemezték Egyetemünket. Alapszervezeteink a jól tanuló elvtársaknak adják ki megbizatásként egy utóvizsgás elvtárs segítését, de nemcsak az az egy-két jótanuló, hanem az egész kollektíva érezzen felelősséget az utóvizsgák mielőbbi felszámolásáért. Az utóvizsgák felszámolásával párhuzamosan már most, a félév elején, szakítva az eddigi gyakorlattal, fogjunk hozzá úgy a munkához, hogy művelt, politikailag és szakmailag jól képzett mérnökei lehessünk hazánknak.

HL, IV. G.

Ami az önéletrajzból kimaradt

FONT PÉTER II. éves kohómérnökhallgató elemi iskoláinak elvégzése után felvételre jelentkezett a budapesti Evangélikus Gimnáziumba. A gimnáziumi értesítőjének törzslapjába apja foglalkozásánál a következő áll: „malomtulajdonos, középparaszt". Itt azonnal megállapítható osztályidegen származása, a gimnáziumba azonban mégis felvették. A felvételt aláírásával Laki Tibor igazgatóhelyettes hagyta jóvá.

BUDAPESTEN Font Péter albérletben lakott. Igy sikerült, szerinte, „elég szűkös anyagi körülmények között" tanulnia és érettségi bizonyítványt szereznie, a József Attila Gimnáziumban.

Font Péter ugyanis a gimnázium második évének befejezése után az evangélikus gimnáziumnak hátatfordított és a József Attila Gimnáziumba iratkozott be.

Annak ellenére, hogy apja malomtulajdonos volt, a gimnáziumba felvették, sőt sem tandíjat, sem érettségi díjat nem fizetett!?

A KÖZÖSSÉGI megmozdulásokon, felvonulásokon, a nyári rohammunkában résztvett és igyekezett a sport terén is elismerést és megbecsülést szerezni személyének. Az érettségi megszerzése után a gimnázium javasolta Font Péter felvételét az Eötvös Lóránt Tudomány Egyetemre. Itt nem sikerült a felvétele...

Font Péter, feltüntetve magát 5 holdas parasztszülők gyermekének, felvételt nyert a Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetemre. A soltvadkerti tanács által kiállított F—696—41/1954. számú vagyoni bizonyítványban szüleinek 4 kataszteri hold, 1429 négyszögöl szőlője van, 82.73 kataszteri aranykorona tiszta jövedelemmel. Ezt az igazolást 1954. március 30-án a soltvadkerti tanács vezetői: Kovács Viktor vb. titkár és Tóth József vb. elnök írták alá. A felvétel után az egyetem új vagyoni igazolást kért Font Péter szüleinek vagyoni helyzetéről. A soltvadkerti tanács által kiállított F—696—131/1954. december 29-i igazolásban a szülei vagyona 4 kataszteri hold, 1429 négyszögöl szőlő, azonban már 171 kataszteri aranykorona tiszta jövedelemmel?

Bejelentés alapján egyetemünk vezetősége felülvizsgálta Font Péter adatait és nevezettől önéletrajz-kiegészítést kért.

Ami az önéletrajzból kimaradt

Font Péter 1955. december 6-án megírt önéletrajzát így kezdi:

„Igyekszem tisztázni helyzetemet..."

Ime a tisztázás:

NAGYAPJA 200 hold föld tulajdonosa és egy malom alapító részvényese volt, apja pedig felszabadulás előtt 8 kataszteri hold szőlő és 14 munkást foglalkoztató malom főrészvényese.

A malom államosítása után apja három kataszteri hold szőlőt felajánlott az államnak, a megmaradt öt kataszteri holdat pedig jelenleg is 2—3 időszaki munkással művelteti meg. Véleménye szerint rokonságában mindkét ágon jómódú gazdálkodók voltak (értsd kulákok).

APJA a malom államosítása után a vasútnál dolgozott, de mint osztályidegen elemet elbocsátották. „Apám — írja önéletrajzában, 1945-ben valami politikai ügyből kifolyólag börtönben ült..."

Font Péternek egy rokona is tanult már egyetemen, de — saját bevallása szerint —, „mint a népi demokrácia ellenségét, kidobták az egyetemről".

A FEGYELMI TÁRGYALÁSON Font Péter beismerte, azért hallgatta el szüleinek vagyoni helyzetét, hogy mindenáron bekerüljön az egyetemre. Igy tehát világos mindenki előtt, hogy itt nem egy „megtévedt fiatalemberről" van szó, hanem az osztályidegen elemek egy képviselőjéről, aki minden eszközt felhasznált célja elérése érdekében.

Putnokra járt...

Egyetemi pályafutása alatt Font Péter magábazárkózott és magatartásában nagyon óvatos volt. Politikailag állást nem foglalt, nem nyilatkozott semmilyen kérdésben. Igyekezett meghúzni magát, megjátszotta a „jó fiú" szerepét. Barátokat az egyetemen nem keresett, inkább az egyetemen kívül. Rendszeresen járt Putnokra egy paphoz, aki egyik jó barátja.

MUNKÁJÁT szintén nem végezte el. Utóvizsgát szerzett fizikából és marxizmusból. Két ideológiai talajon nem állhat egy ember, vagy velünk, vagy ellenünk. Font Péter látszatra a középutat választotta, azonban világos, hogy felfogásában, gondolkozásmódjában távol állt az egyetem becsületes hallgatóitól, az osztályellenség képviselője volt egyetemünkön.

Őszinteség a párthoz

A SZOCIALISTA mérnökké válás első feltétele a párthoz való őszinteség, a párt, a nép odaadó szeretete. Aki nem őszinte a párthoz, soha nem lehet szocialista típusú mérnök és így nem tudja megoldani azt a feladatot, amelyet pártunk, iparunk mérnökeink elé állít. Az ilyen ember előbb, vagy utóbb az ellenség oldalára áll. Éppen ezért világos, hogy a Font Péterhez hasonló emberek nemcsak, hogy diplomát nem kaphatnak egyetemünkön, sőt nincs helyük a becsületes hallgatók között. A fegyelmi bizottság, amely ezt az ügyet tárgyalta, becsületes hallgatóink véleményét fejezte ki határozatával, amelyben Font Péter eltávolítását javasolta az egyetemről. A javaslat az Oktatásügyi Minisztérium jóváhagyása után emelkedik határozattá.

Ebből az esetből szükséges levonnunk néhány tapasztalatot, amelyet további munkánkban hasznosítani kell.

★

Az ellenség mindent elkövet, hogy bejusson egyetemünkre, ezért legtöbbször a megtévesztés eszközéhez folyamodik.

Ha bejutott az egyetemre meghúzza magát, nem mond véleményt, általában sport- és kultúrmunkában tevékenykedik, mivel ezt »politikamentesnek« tartja.

Nyiltan nem mer kiállni, mert ha nézetét hangoztatná, azonnal leleplezödne. Igyekszik azonban gyengébb szakmai tudású, becsületes hallgatókat befolyása alá vonni és rajtuk keresztül terjeszteni nézeteit. Mindent elkövet, hogy szétzüllessze a kollektívát, vagy gyengítse egységes állásfoglalását.

Párttagjainknak, DISZ-vezetőinknek fontos feladata, hogy személyenként megismerjék — legalább első év után — a hallgatókat és mindenkinek ismerjék politikai állásfoglalását.

Font Péter esete megmutatta, hogy a felvételi bizottságokban sokkal éberebben kell elbírálni a felvételre jelentkező hallgatók személyi ügyeit. A fokozottabb éberség sok tízezer forint elköltésétől menti meg államunkat. Több munkás, paraszt és a néphez hű értelmiségi hallgató előtt nyilik meg így a mérnöki tudományok világa.

— p —

A SZABAD IFJÚSÁG
A DISZ KÖZPONTI VEZETŐSÉGÉNEK LAPJA
TANIT NEVEL SEGIT A MUNKÁBAN!
Olvasd minden nap

ELTEMETTÜK DRÁGA HALOTTUNKAT

Egyetemünk minden oktatóját, dolgozóját, hallgatóját mélyen lesújtotta a szomorú hír: elhúnyt szeretett professzorunk, *Pattantyús-Ábrahám Imre*. Személyében kiváló oktatót, nagytudású, széles gyakorlati tapasztalatokkal rendelkező műszaki vezetőt, a szocialista építés lelkes hívét, Egyetemünk felvirágoztatásának odaadó harcosát vesztettük el. Egész Egyetemünk mély gyásszal, őszinte részvéttel fogadta a szomorú hírt, és az Őt megillető kegyelettel rendezte meg szeretett halottunk temetését.

Február 4-én, szombaton délután 3 órakor volt a temetés a Farkasréti temetőben. Egyetemünk 70—75 oktatója, dolgozója, hallgatója vett részt fiatal Egyetemünk első halottjának temetésén. Szívünkben mély részvéttel, őszinte fájdalommal állottunk meg, megbecsült személyéhez méltó pompával felállított ravatala előtt. A fekete gyászba öltözött ravatalházban meghatódva szemléltük a hatalmas koszorúhegyet, melyet a szeretet, a megbecsülés, a részvét halmozott ravatalához. A sápadt gyertyafény, a lobogó fáklyák, a jelenlévők arcáról sugárzó őszinte együttérzés tette ünnepélyessé a hideg ravatalház halotti csendjét. Egyetemünk, általa hőn szeretett és Őt szívből szerető egyensapkás hallgatói álltak sorfalat koporsója előtt. Mily sokan fejezték ki őszinte részvétüket a szomorú gyászoló családnak!

Az egyházi szertartás befejeztével *Sályi István* elvtársnak, egyetemünk Kossuth-díjas rektorának megható szavai törték meg a ravatalház csendjét:

Életedben mogosztottad szivedet a selmeci Akadémiához fűződő emlékek és a fiatal miskolci Egyetem küzdelmes élete között

»A halál jéghideg lehelletére megszűnt gondolkodni egy fő, aki minden gondolatával egyengetni igyekezett azt a göröngyös utat, amely a mi fiatal Egyetemünket a gondterhes mából a szebb jövőbe, a beteljesedéshez vezeti. Örökre mozdulatlanná merevedtek a munkához szokott szorgos kezek, amelyek csak egy szabályt ismertek: Maradéktalanul teljesíteni, ami kötelesség.

A halál kezének szorítása megállásra kényszerített egy szívet, amelynek minden dobbanása, egy hosszú életen át hitvallás volt a jó, a szép mellett. Örökre lezárultak a szemek, amelyeknek derűs tekintetéből annyi szeretet sugárzott környezetére. Elsimúltak, megpihentek arcvonásai, amelyek egy év óta nem egyszer árulói voltak a gyilkos betegség türelemmel, zokszó nélkül viselt kínjainak.

Mi pedig, akik munkatársaid lehettünk, a Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem tanácsa, tanárai, diákjai és dolgozói, itt állunk, lelkünk mélyéig megrendülve, ravatalod előtt,

Pattantyus-Ábrahám Imre

és keressük az utolsó búcsúszavakat, amelyek méltók Hozzád, a kimagaslóan nagy tudású szakemberhez, aki hivatásának mindvégig szerelmese volt, méltók a professzorhoz, aki tudásán felül szívét is odaadta diákjainak, méltók a pedagógushoz, aki nemcsak jó szakembereket, ennél többet: egész embereket formált a gondjaira bízott ifjúságból.

A régi, nagymultú egyetemek arculatát egymást váltó generációk számos kiváló professzorának egymást követő munkássága alakította ki. Ott már úgy érzem, természetesnek látszik, hogy az élők és az elhúnyt, nagyhírű professzorok együtt alkotják az Egyetemet, ott már megszokott dolog, hogy az előbbeket újból és újból utódok váltják, mindegyik, a maga képességei szerint, élete munkásságában egy-egy ékkővel díszítve az Alma Matert. És amikor az Alma Mater búcsúzik egy-egy professzorától, a búcsúszavak méltóságteljesek, ünnepélyesek, mint amelyek a régmúlt idők mélyéből fakadtak. Hiszen a búcsúztató az élő és elhúnyt tudós professzorok sokaságának nevében beszél: amazok elbocsátják az elhúnytat soraikból, hogy emezek ünnepélyesen maguk közé fogadhassák a holtak és mégis halhatatlanok Kollégiumába, ahol már örökké az Alma Materé marad.

De nekünk Miskolcon nincsenek még évtizedes, vagy évszázados hagyományaink. A lázas építőmunka hevében eddig úgy véltük, hogy a mi Alma Materünket a benne és érte élők összesége alkotja és nem gondoltunk még arra, hogy nekünk is lehetnek és lesznek halottjaink. Még kevésbé tudtunk e gondolathoz hozzászokni.

Éppen ezért én most csak az élők nevében tudok szólni Hozzád, aki a miskolci professzorok közül elsőnek távozol körünkből. Az élők nevében szólok, akiknek szívét a búcsú percében mélységes fájdalom szortítja el.

Egyetemünk életének legnehezebb korszakában, 60 éves fejjel, szerényen jöttél közénk és csendben, szinte észrevétlenül fogtál hozzá munkádhoz. És néhány hónap alatt hőssé nőttél szemünkben. Kezdetleges, időnként rendkívül mostoha körülmények között kezdted munkádat. De Tőled panaszt, vagy zokszót nem hallottunk. Megtanultuk Tőled, hogyan lehet derűs mosollyal, boldogan áldozatot hozni a szebb jövőért.

Hányszor láttuk az első, mostoha időkben, hogy a sötétségbe borult Egyetemvárosban a Te szobád ablakából pislákoló fény szűrődik ki. Pattantyus professzor dolgozott, az éjt is nappallá téve. Gyűjtötte az anyagot előadásaihoz és fagyos szobában, gyertyavilágnál, dermedő kézzel írta jegyzeteit diákjainak. A Te példamutatásod öntött lelket a fiatalokba is. Tőled tanultuk, hogy a kötelesség teljesítésében nincs meghátrálás.

Azután átvetted a Bánya- és Kohómérnöki Kar vezetését. Atyja voltál diákjaidnak, önzetlen, hűséges barátja tanártársaidnak. Ember voltál. Munkatársaidban is elsősorban az embert, a benne rejlő értéket kerested. Egymást megbecsülni és megérteni, egymást segíteni és együtt dolgozni, együtt küzdeni: erre törekedtél, erre tanítottál. Jóságos szívedből fakadó egyszerű szavaiddal hidat vertél szakadékok fölé és föloldottál kibékíthetetlennek látszó ellentéteket.

Mindezt sohasem felejtjük.

Egyetemünk történetének az a lapja, amelyet Te írtál, ma lezárul. Igérem, fogadom, hogy mindazt, amire minket tanítottál, hűségesen megőrizzük és továbbadjuk utódainknak. Legyen ez mától fogva hagyományunk.

Életedben megosztottad szívedet a selmeci Akadémiához fűződő, felejthetetlen emlékek és a fiatal miskolci Egyetem küzdelmes élete között. Mint összekötő kapocs a múlt és a jövő között, igyekeztél e kettőt szorosan egymáshoz kötni és az volt a vágyad, hogy a mi új Egyetemünk folytatása és méltó utódja legyen a nagyhírű Akadémiának.

A temetési gyászmenetben hallgatóink díszőrsége kíséri szeretett professzorunkat.

Most pedig vár Rád az elődök, az Akadémia, a Főiskola neves professzorainak díszes gyülekezete. Közöttük is maradj továbbra is kapocs a múlt és a jövő között, mindaddig, míg álmaid valóra válnak.

Az Egyetem kertjében szerettünk egy kis fát ültetni a Te emlékezetedre. Jelképezze e fa élete, hogy szellemed, emléked közöttünk él. És amint évről évre nő és terebélyesedik, tanítson arra, hogy vele együtt nekünk is magasabbra kell törnünk. Kis ideig talán magányosan leszel, de később, szerényen mi is felsorakozunk melléd. És Te akkor is kimagaslasz majd közülünk.

Pattantyus-Ábrahám Imre, kedves jó Imre barátunk, szeretett Imre bácsink, Isten Veled!«

— fejeződtek be Egyetemünk tanácsa, tanárai, diákjai, dolgozói nevében elhangzott búcsúszavak. — Egyetemünk rektora a mi szívünkből is beszélt, kifejezte azt, amit mi éreztünk és érzünk.

Majd a Bánya- és Kohómérnöki Kar nevében *Geleji Sándor* kétszeres Kossuth-díjas, egyetemi tanár mondta el búcsúszavait.

Emberi értékeid tovább fognak élni mindannyiunk szívében mint világító példakép

»... A szívem összeszorul, hogy el kell vesztenünk Pattantyus-Ábrahám Imrét, akinek szelleme még fiatal volt és aki még sokat tudott volna alkotni és dolgozni. Mindig tiszteltem, szerettem és most siratom korai elmúlását. De nemcsak én siratom, siratja távozását az egész Kohómérnöki Kar és azon túl is mindenki, aki valaha kapcsolatba került vele és aki megismerte nemes emberi tulajdonságait: mérhetetlen türelmét, udvariasságát, mindenkor és minden helyzetben való segítőkészségét, páratlan jóságát, kötelességérzetét, lelkiismeretességét és szorgalmát...

... Igen értékes volt tudományos munkássága is. Néhai Cotel Ernő soproni főiskolai tanárral együtt ők voltak az elsők a világon, akik egy számítási eljárás kidolgozásával hasznosíthatóvá tették a világhírű Puppe-féle hengerlési kísérletek eredményeit. Ő volt az első Magyarországon, aki a kohászati elektrotechnikát, mint külön egyetemi tárgyat feldolgozta és előadta. Nagyon nagy kára műszaki irodalmunknak, hogy betegsége megakadályozta abban, hogy előadásait könyv alakban is elkészítse...

... Pattantyús-Ábrahám Imre, az egész Kohómérnöki Kar nevében búcsúzom Tőled. Távozásodat mindig gyászolni fogjuk, de ugyanakkor emberi értékeid tovább fognak élni mindnyájunk szívében, mint világító példakép.

Pattantyus Imre! Utolsó Jó Szerencsét!«

Ezután *Krakler László* V. éves kohómérnök-hallgató a következő szavakkal búcsúztatta drága halottunkat:

Nemcsak dékánunk, tanárunk és nevelőnk volt...

»A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem DISZ-bizottsága és valamennyi hallgatója nevében mélységes részvéttel és fájdalommal veszek búcsút Egyetemünk Bányász-Kohász Karának volt dékánjától, szeretett nevelőnktől, drága professzorunktól.

Nehezen találok megfelelő szavakat arra, hogy őt, mint oktatót és mint embert méltassam.

Hatalmas elméleti tudásával, nagy gyakorlati képzettségével, fáradságot nem ismerő, magát nem kímélő, önfeláldozó munkájával kivívta mindannyiunk nagy tiszteletét és hálás szeretetét, kivívta államunk elismerését, amit számos kitüntetése bizonyít.

Megéreztük, hogy mint ember is, rendkívüli, nagyszerű egyéniség. Kristálytiszta jellemű, nagy akaraterejű, szerény, önzetlen, igazi nagy lélek, telve emberszeretettel. Sohasem tudjuk elfelejteni atyai szeretetét, végtelen türelmét...

... Nemcsak dékánunk, tanárunk és nevelőnk volt, hanem édesapánk is, mindannyiunk szeretett »Patyi bácsija«. Mindenkihez volt egy-két kedves szava, rengeteg elfoglaltsága mellett is jutott ideje arra, hogy egyéni problémáinkkal is foglalkozzék. Mennyi életre szóló jótanácsot kaptunk tőle, mindig a legtöbbet, a legjobbat adta, amit adhatott. Milyen megható, hogy élete utolsó levelét is nekünk írta az V. éves kohász évfolyamnak...

Szeretnénk hát búcsút venni Tőled, drága professzorunk, szeretett jó »Patyi bácsink«. Köszönünk mindent, amit értünk tettél, minden jótanácsodat; intelmeidet örökre szívünkbe véssük. Igyekszünk méltó utódaid, munkásságod szorgalmas folytatói lenni. Mindig büszkén és hálás szívvel fogunk arra emlékezni, hogy a Te tanítványaid voltunk.

Utolsó Jó szerencsét!«

Szeles László okleveles kohómérnök, a Bányászati-Kohászati Egyesület nevében vett búcsút Pattantyus professzortól.

Mint hatalmas virágcsokor haladt a menet élén a koszorúkkal elhalmozott, négy fekete ló vonta koszorúskocsi. Egyetemünk hat kohász-hallgatója kézben vitte szeretett professzorunk koporsóját a halottaskocsihoz. Ünnepélyes lassúsággal indult a hat fekete ló vonta ébenfekete, díszes faragású halottaskocsi. Pattantyus-Ábrahám Imrét fájó szívvel kísértük utolsó útjára. Egyensapkás hallgatóink haladtak a kocsi két oldalán, mögötte a gyászoló család, majd a részvevők hosszú sora. A menet ünnepélyes csendjét csak a kerekek és a talpak alatt csikorgó hó törte meg.

Mily szomorú szívvel láttuk a mély sírgödör felett álló koporsón a kegyetlen betűket: *Pattantyus-Ábrahám Imre, élt 64 évet.* A halál csontkeze fosztott meg bennünket Tőle, akit valamennyien nagyon szerettünk, ki mindig nagyon fog hiányozni nekünk, ki annyira szívünkhöz nőtt.

Simon Sándor elvtárs, a műszaki tudományok kandidátusa, egyetemi docens, az MDP Egyetemi Párt VB titkára, a következő szavakkal vett búcsút Tőle:

Szived kommunista volt, szeretted Hazádat, a népet, az ifjúságot

»Kedves Pattantyús Elvtárs, Drága Barátunk!

Az MDP miskolci Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem pártbizottsága és pártszervezetei nevében jöttünk, hogy elkísérjünk utolsó utadon, hogy elbúcsúzzunk Tőled. Elhozott bennünket az iránt érzett szeretet, megbecsülés és hála, amit munkásságoddal, becsületes és öntudatos magatartásoddal kiérdemeltél. Bár nem voltál a pártnak tagja, de szíved kommunista volt. Szeretted a népet, Hazádat, az ifjúságot, az új szocialista egyetemet, melyért sem idődet, sem egészségedet nem kímélted, képes voltál a legnehezebb körülmények között is dolgozni. Annak ellenére, hogy elveink nem mindenben egyeztek meg, pl. a vallás kérdésében, amit viszont korodra való tekintettel, senki nem rótt fel hibádnak, mindannyian szerettünk, becsültünk és példaképül állítunk a becsületességben, az áldozatkészségben, a közös ügyért való munkában. Most, amikor soha el nem múló hálánk és kegyeletünk jeléül meghajtjuk fejünket nagyságod előtt és utolsó búcsút veszünk Tőled, ígérjük, hogy folytatói leszünk annak a munkának, amit Te végeztél a népért és szocialista Hazánk felépítéséért.«

Lakatos Albert elvtársnak, a Győri Wilhelm Pieck Vagon- és Gépgyár igazgatójának búcsúszavai után, örök nyughelyére helyezték drága professzorunk koporsóba zárt testét.

Utolsó búcsú a sírnál...

A temetés legmegrázóbb jelenete talán az, amikor a súlyos rögök végleg elválasztják tőlünk szeretettünket. Nincs kegyetlenebb, szívetépőbb hang, mint a súlyos hantok komor koppanása szerettünk koporsójának fedelén.

Fogadd végső búcsúnkat, Pattantyus-Ábrahám Imre, kívánunk utolsó Jó Szerencsét!

TÁVIRAT

Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem
Bánya-Kohómérnöki Kar Dékáni Hivatalának
Miskolc-Egyetemváros

Fájdalommal vettük tudomásul, hogy szeretett és nagyrabecsült tanárunk és kartársunk, Pattantyús Á. Imre eltávozott soraink közül. Egy olyan kollégát vesztettünk el elhunytával, aki még sokat nyújtott volna a fiatal mérnök-gárda nevelésében. Amit tanultunk tőle, azt az élet folyamán állandóan használni tudjuk. Nem felejtjük el soha emlékét és önfeláldozását az új egyetem pilléreinek lerakásánál viselt nehézségeikben. További munkánk folyamán az ő szellemében haladunk tovább, hogy méltók legyünk életéhez. Munkássága és példamutatása örökké élni fog közöttünk. Mély részvétünket fejezzük ki elhunyt tanárunk hozzátartozóinak és az egyetem tanári karának.

RM Öntödegyár kohómérnökei.

Kultúrkirakó

SZINHÁZI KRITIKA

Antigone

Mit tud nyújtani a ma emberének egy régi görög tragédia? A görög mondák, a mitológia világa, az egyszerű, kevés díszletű keret, a népet képviselő aggastyánok bölcselkedő kórusa — mindez kissé távol áll tőlünk. De a korszerűség iránti tiszteletből, mint szükségest, elfogadjuk, — hogy a lényeget élvezhessük. Mert bár régiek a külsőségek, a tartalom mélyen emberi, — épp ezért őrizte meg féltő gonddal az emberiség évszázadokon át Szofoklész remekét. Mert bár Antigoné isteni törvényre hivatkozik, nem mélyen emberi törvény, érzés-e a halott hozzátartozó iránti kegyelet? Emberi szenvedélyekről, azok harcáról, emberi tragédiákról szól szépen kifejező, lüktető ritmusú költői nyelven ez a dráma, ezért jelent élményt.

Amellett, hogy ezt emeljük ki számunkra legmegközelíthetőbbnek, persze, nem akarjuk a tragédia szereplőit korukból, környezetükből kiragadni és pusztán »örök emberi« vonásaikat vizsgálni. Az igazi remekmű nemcsak az embert, hanem a kort is ábrázolja — viszont a kor szellemét legkönnyebben az emberi jellemeken keresztül érthetjük meg.

A tragédia szereplői mind tipikus alakok, akiknek sorsa, életharca szervesen összekapcsolódik. A legnagyobb élményt a tragédiákban az adja, hogy az egyes tipikus jellemek hogyan fejlődnek, harcolnak, hogyan hatnak egymásra. A másik élményt a drámák tartalmi és formai tökéletes összhangja, az előkészítés-küzdelem-megoldás szigorúan klasszikus logikai felépítése jelenti.

A miskolci bemutató előadás alkalmával legjobban Kreon alakja domborodott ki, — ez Győrffy György kiemelkedő alakításának köszönhető. Játéka Bessenyei Ferenc Othello alakítását juttatja eszünkbe, olyan gazdag, kiforrott, mélyen emberi. Valóban ilyen Kreon: zsarnok, aki ítéletet mond élők és holtak felett, konok férfi, aki nem hajlandó egy nő által kimondott igazságot belátni, alattvalóival szemben rosszhiszemű, minden tettük mögött a pénzsóvárgást keresi s végül is gyáva, mert egy szörnyű jóslat hatására — bár későn, de visszavonja Antigoné halálos ítéletét —, ezért neki is bűnhődnie kell: legyőzötten rogy le fia és neje holttestéhez.

Zolnay Zsuzsa Antigoné-ja túlságos aszkétikus, nem eléggé emberi. Az első jelenetben a szöveg szerint Ismenéhez, húgához kellene szólnia, ő e helyett a közönség felé fordulva, mereven szaval. Kreon-nal való összecsapása s végső jelenete viszont már megrázóan drámai. Hacser Józsa nem érzi magát olyan otthonosan Ismené szerepében, mint például Puck szerepében a Szentivánéji álomban. Kiváló alakításokkal illeszkednek az együttesbe Szirtes Ádám (az őr), Nagy Attila (Haimon), Farkas Endre (a vak jós) és Viktor Gedeon (a hírnök). A jelmezek korhűek, azonban Haimon-nak takaróhoz hasonló szűk tógája őt is és a közönséget is zavarja. A rendezés mestermunkájának egyedüli hibájául Antigoné végső megdicsőülés-szerű megjelenítését lehet felróni, ami ugyan tetszetős, de kissé hatás-vadászó, formalista ízt ad a befejezésnek.

A miskolci Déryné Színház az Antigoné színrehozásával kiemelkedően élményszerű előadással gazdagította műsorát.

— sj —

Személyes ügy

Polugyin, az egyik minisztérium személyzeti főosztályának főnöke, vezető tisztségével visszaélve, a pártalapszerv tagjainak többségét becsapva, hivatalából elmozdítja, a pártból kizáratja Hlebnyikov mérnököt, a párt régi harcosát. A felső pártszervek és a Hlevnyikovot jól ismerő becsületes emberek munkája nyomán kiderül az igazság, Hlebnyikov visszakapja tagkönyvét. Ez röviden, leegyszerűsítve Stein: Személyes ügy c. darabjának cselekménye. E cselekmény mögött hatalmas mondanivaló van, s Stein drámairói erejére vall ez a tény, hogy egy egyszerű ember, Hlebnyikov és családja sorsát ábrázolva, az ő életükön keresztül is érezzük a darab eszmei mondanivalóját: az embereket be lehet csapni, de a pártot nem. Az emberi jellemnek egész sorát bemutatva, láthatjuk, hogy mit jelent a párt a szovjet emberek életében. Hlebnyikov, aki már az októberi forradalom idején is mindig az elsők között harcolt, amikor a Szovjet Haza ügyéről volt szó, vérbeli kommunista. A pártba vetett bizalma egy pillanatig sem rendül meg, még akkor sem, amikor galád módon elveszik tőle tagkönyvét. Csernogubov elsőosztályu tengerészkapitány, az igazi barát, a kemény katona, aki nem tudja maga nélkül elképzelni a flottát, egy életre való felelősséget érez azért, mert Hlebnyikovot 18 évvel ezelőtt ő ajánlotta párttagnak, s nem nyugszik, míg az igazság ki nem derül. De Hlebnyikov ügye nemcsak Hlebnyikové, nemcsak Csernogubové, hanem az igazságért mindenkor harcoló kommunistáké, a szovjet emberek közügyévé válik, s ilyen légkörben lehetetlen, hogy Polugyin-féle nemtelen, karierista alakok becsületes embereket huzamosabb ideig félre tudjanak vezetni. Hiába próbálja Polugyin Bikova mérnöknőt saját törtető céljainak megnyerni, a becsületes, de megtéveszthető Guergacsova párttitkárnőt is csak ideig-óráig tudja félrevezetni és a gyáva, lapuló Kolokolnyikov mérnök is, aki bár meg van győződve Hlebnyikov becsületességéről, a taggyülésen tartózkodik a szavazástól — tanul a Hlebnyikov ügyből: a darab végén úgy érezzük, hogy gerinces ember lesz belőle.

Stein darabja előadásának nehéz feladatát a Kamaraszínház együttese sikeresen oldotta meg. A sok kiváló alakítás közül is kiemelkedik Simon Géza Hlebnyikovja. igazi ember, kommunista, aki becsületesen dolgozik, keményen harcol, akinek nyersesége érző emberi szívet takar. Beleznai István, mint Polugyin, nagy tökéllyel mutatja be a karieristákat jellemző, zavarosban halászni szerető művészetét. Még sokáig emlékezetes lesz előttünk Tatár Endre Csernogubov elsőosztályú tengerészkapitány alakítása, Galambos Erzsi bájos Marinkája és Bánhidi József kedves Fégya bácsija.

Egyetemi filmszínház műsora február 18-tól

Február 18 — 6 és 8 órakor:
Egy nyáron át táncolt
Svéd film. — Kísérő film: Szabadságon Leningrádban.

Február 19 — 6 és 8 órakor:
Maclóvia
Mexikói film. — Kísérő film: Kalandos vakáció.

Február 21 — 7 órakor:
Chopin ifjúsága
Lengyel film. — Kísérő film: Ameriakaiak, menjetek haza.

Február 22 — 6 és 8 órakor:
Pármai kolostor I.
Francia—olasz film.

Február 23: 6 és 8 órakor:
Pármai kolostor II.
Francia—olasz film.
Kísérő film: Ápold a gépet.

Február 25 — 6 és 8 órakor:
Bátrak csapata
Olasz film. — Kísérő film: 55—8. világhíradó.

Február 26 — 6 és 8 órakor:
Bíróság előtt
Francia film. — Kísérő film: Védjük a dolgozót.

Február 28 — 7 órakor:
Tartalékjátékos
Szovjet film. — Kísérő film: Biztonságos közlekedés.

Február 29 — 7 órakor:
Hintónjáró szerelem
Magyar filmvígjáték. — Kísérő film: Uratu állam kulturemlékei.

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.

Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Balos

Pályázati felhívás

Pályázni lehet bármilyen témájú, fekete-fehér fényképpel, melynek mérete legalább 13×18 cm. nagyságú legyen. Képek korlátlan számban beküldhetők.

A fényképpályázaton Egyetemünk oktatói, dolgozói és hallgatói vehetnek részt, kezdő és haladó csoportban.

A beérkezett fényképekből kiállítást rendezünk és a legjobb pályaműveket díjazzuk.

Haladó csoport:
I. díj: 300 forint.
II. díj: 200 forint.
III. díj: 100 forint.

Kezdő csoport:
Számos pályaműveket fotóanyaggal jutalmazunk.

A pályázatokat jeligével ellátva 1956. április 25-ig kell a Szakszervezeti Bizottság helyiségébe leadni.

Szakszervezeti Bizottság.

Megjelent a Társadalmi Szemle új száma

A Társadalmi Szemle új, januári száma első helyen közli a Központi Vezetőség üdvözletét pártunk e fontos elméleti folyóirata megjelenésének tizedik évfordulója alkalmából. Közli továbbá Friss István: A személyes érdekeltség elvének alkalmazása a szocializmus építésében, Fekete Ferenc: A szovjet mezőgazdaság a kommunizmusba vezető úton, Hermann István: A dramaturgiai tudatosság és színi kultúránk, Palmiro Togliatti: Hegeltől a marxizmusig, Komor Imre: A forradalmi világszemlélet tankönyvei, Hajdú Gyula: Az Egyesült Nemzetek Szervezete és Magyarország, valamint Anna Marengo: Harmincöt éve alakult meg az Olasz Kommunista Párt című írását.

A folyóirat Szemle rovatában megjelent Szántó Rezső cikke A Szovjetunió Kommunista Pártjának XX. kongresszusa előtt címmel, Betlen Oszkár írása a Román Munkáspárt II. kongresszusáról, Világhy Miklós cikke az állam- és jogtudományi felsőoktatás időszerű kérdéseiről és Németh Lajos írása a VI. magyar képzőművészeti kiállításról.

Meghívó

a Bolyai János Matematikai Társulat Nagymiskolci Tagozatának 1956. február havi rendezvényeire:

Február 10-én 16 órakor — Egyetem III. sz. előadóban

Dr. Nikodémusz Antal: Egy új módszer a gázdinamikai diff. egyenlet megoldására. (Tudományos Szakosztály rendezésében.)

Február 15-én 15,30 órakor — Ált. iskolában (Palóczy u. 4.)

Szabó Jenő: Kiegészítések az ált. iskola matematika anyagához (Egyenletek) (Oktatási Szakosztály rendezésében.)

Február 22-én 15,30 órakor — Gépipari Technikumban

Erdélyi László és **Parai Gusztáv:** Függvények tanításának középiskolai problémái. I—II. rész. (Oktatási Szakosztály rendezésében.)

Ebben a hónapban, február 22-én 14,30 órakor egy bemutató matematikai előadást tartunk a Kohóipari Technikumban (Diák Szakosztály rendezésében.)

India tegnap és ma

India tegnap és ma címmel jelent meg az Országos Béketanács »Mi van a nagyvilágban?« külpolitikai füzetsorozatában Szilágyi Éva írása. A sorozat új száma érdekes és olvasmányos formában ismerteti India történetét, jelenlegi helyzetét és világpolitikai szerepét. Az érdekes és tanulságos szöveget számos kép szemlélteti.

A Nemzetközi Nőnapra a Magyar Nők Demokratikus Szövetsége kiadásában gondos összeállítású műsorfüzet jelent meg. A terjedelmes kiadvány több verset, egyfelvonásos színművet, dalt, koreografiát és műsortanácsadót tartalmaz. Hasonló terjedelmű műsorfüzet jelent még meg a Magyar-Szovjet Barátság Hónapjára az MSZT és a Népművészeti Intézet szerkesztésében. A műsorfüzet tizenkét orosz és szovjet egyfelvonásos színművet, tréfát, szatírikus jelenetet közöl.

A MI EGYETEMÜNK
A TE LAPOD!
IRD, OLVASD,
TERJESZD!

Tábortűz a BÜKKBEN

Kiolvadt a csapágy, oda se neki! És már magunk mögött is hagytuk a megrokkant buszt. A csípős szél ellenére is nagyon jól esett a séta a síkos országúton, amit mi persze csuszkálásra használtunk fel. Hamarosan megérkeztünk tá-

Elromlott az autóbusz...

borhelyünkre, itt azonban útunkat állta a Garadna-patak. Meg kell szervezni az átkelést, pillanatok alatt hullottak a nagyobb kövek a vízbe, amin aztán át lehetett lábalni. Ez az átkelés nem volt egészen veszélytelen. Voltak, akik megmerítették cipőjüket. Olyanok is akadtak, akik légiúton keltek át (ugrottak). Ezek többnyire mellső testrészeiken értek földet. De ez csak fokozta az általános jó hangulatot. A túrának azonban csak ezután következett a java. Megindultunk fel a hegyekbe, az út itt sem volt könnyű, köves, havas, sikos, meredek lejtőkön kapaszkodtunk fel. Végre nagy nehezen felértünk a legmagasabb hegyre. Farnadi és Kovács elvtársak magassági csúcsot állítottak fel, nekik nem volt elég magas a hegy, hanem még egy fára is felmásztak. Sokáig gyönyörködtünk volna a festői tájban, ha a gyomrunk nem korgott és a lábunk nem fázott volna. Nem mindig a közlekedésre szánt felületeken csuszkálva értünk le, ahol két nagy máglya várt bennünket. Pillanatok alatt került elő a szalonna, kenyér és már forgott is a nyárs a tűz fölött. Itt derült ki, hogy nem mindenki tud szalonnát sütni. Ezek a szakemberek támogatására szorultak. Volt persze, akinek hamar elfogyott a sütnivalója. A jó zsíros vacsorát forró boros teával öblítettük le. A rossz nyelvek szerint csak annyi víz volt a teában, amennyit a borba eredetileg kevertek. Voltak olyanok, akik a nagyméretű menza-csészét háromszor kérték tele. Így aztán nem lehetett csodálkozni, hogy percről percre emelkedett a hangulat. Közben besötétedett és a tábortüzet körülállva, harsogtuk az indulókat, magyar nótákat. Majd a kóreai kisegyüttes adott elő magyar és kóreai dalokat, hatalmas sikerrel. Mindannyian, akik körülálltuk a sziporkázó tüzet, éreztük, hogy összefogva, nemcsak a hideget, a síkos, meredek erdei utakat tudjuk legyőzni, hanem ilyen egységesen összefogva, egymást segítve fogjuk végrehajtani azokat a feladatokat, amiket a kétnapos tanácskozáson magunk elé tűztünk. Hat óra után néhány perccel feltűntek az Ikaruszok reflektorai és az átkelést megismételve, kicsit fájó szívvel indultunk vissza. De jutott még a jó hangulatból a hazautazásra is. Sorravettük azokat a nótákat, amelyekre a tábortüzeknél nem kerülhetett sor. A vidám, jó hangulatban megfeledkeztünk a hidegről, a télről. Megérkezve, azzal búcsúztunk: ezt a kirándulást mégegyszer szívesen megismételnénk bármikor. Ilyen jó hangulat és a baráti szálak erősödése jellemezte a párt- és DISZ-vezetők bükki kirándulását.

Előkészületek a tábortűzhöz.

DISZ-vezetőink vidáman forgatják a nyársat.

Minden reményünk megvan arra, hogy ez a munkában is visszatükröződik.

TÓTH EDIT,
IV. gmh.

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 4. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc, 1956. február 24

Mit nyújt számunkra az SzKP XX. kongresszusa?

Fel kell zárkózni a fejlődő technikai színvonalhoz

Baráti segítség

Néhány szó a vallásról és társadalmi szerepéről

A Magyar Dolgozók Pártja egyetemi küldöttértekezletéről

AZ EGYETEMI PÁRTBIZOTTSÁG a párt vezető szerveinek újjáválasztása során 1956 február 15-én számolt be az alapszervezetek küldötteinek az elmult két évben végzett munkáról. A küldöttértekezletnek két napirendi pontja volt:

1. Az egyetemi pártbizottság beszámolója.
2. A pártbizottság újjáválasztása és a városi pártértekezlet küldötteinek megválasztása.

A beszámolót a pártbizottság megbízásából *Simon Sándor* elvtárs, a párt-végrehajtóbizottság titkára tartotta. A beszámoló röviden foglalkozott az elmult két év legjelentősebb külső- és belpolitikai eseményeivel, majd a márciusi párthatározat előtti helyzet elemzésére tért rá. Ismertette az egyetem oktató és nevelő munkájának visszaesését és a pártmunka hiányosságait. A beszámoló a párt márciusi határozata előtti időszakot a következőképpen értékelte:

„A PÁRTSZERVEZETEK MUNKÁJA ebben az időszakban a negativ jellemzők túlsúlya ellenére sem mondható teljesen eredménytelennek. Ezt a tényt igazolja, hogy a párttagság, a pártszervezetek, a márciusi, de különösen az augusztusi párthatározat után viszonylag hamar magukra találtak, megértették a határozatok lényegét és dolgozni kezdtek megvalósításukért. A pártszervezetek munkájának eredménye volt az is, hogy a párttagok jelentős és a pártonkívüliek egy részében 1955 elejére kialakult a meggyőződés: nem mehet így tovább, kialakult a várakozás: valamit tennie kell a pártnak."

A pártbizottság beszámolója elemezte egyetemünk jelenlegi politikai helyzetét és a következőket állapította meg:

Javult a tanulmányi és a fegyelmi helyzet egyetemünkön

„A párt márciusi és augusztusi határozatai alapvetően új lehetőséget teremtettek az egyetemi pártmunka számára. Elsősorban pártunk K. V.-nek, a határozott iránymutatásnak köszönhető, hogy az *elmult félév eredményekben gazdag félév volt*, hogy kiemelkedett a pártmunka az elmult évek mély pontjából, hogy megindulhatott, megtehette az első lépéseket a K. V. által meghatározott feladatok megvalósítása felé. Köszönhető ez pártunk aktiváinak és funkcionáriusainknak, akik megértették a párt határozatait, készek voltak és készek továbbra is harcolni azok megvalósításáért.

Köszönhető tanáraink döntő többségének, akik az elmult félévben oktató és nevelő munkájukkal tettek hitet a párt mellett.

MILYEN TÉNYEK bizonyítják leginkább, hogy ténylegesen beszélhetünk politikai fejlődésről a márciusi és augusztusi határozatok után? Bizonyítja elsősorban az a tény, hogy javult a tanulmányi és fegyelmi helyzet egyetemünkön. Magasabb átlagok, kevesebb utóvizsga, jobb szakérettségis eredmények beszélnek erről. A hiányzások arányát egyetemi viszonylatban 2.3 százalékra sikerült leszorítani, ami megközelíti a néhány éve országszerte elismert, kiválónak mondott mutatóját a fegyelmi helyzetnek.

Bizonyítja az a tény, hogy megváltozott a *szakérettségis és munkás-paraszt hallgatóink* helyzete, szerepe egyetemünkön. A párthatározatok, a pártszervezetek gondosabb munkája és biztatása, s oktatóink, elsősorban tanulmányi vonalon történt figyelmesebb segítségnyujtása növelte meg munkás-paraszt hallgatóknak, a párt számára legértékesebb hallgatóknak az önbizalmát, fokozta politikai és közéleti szerepüket, ami a hallgatók közötti politikai munkában máris érezteti hatását.

Bizonyítja az a tény, hogy igen kedvező légkörben és eredménnyel bonyolítottuk le ebben az évben a békekölcsönjegyzést. Az egyetem oktatói és dolgozói 131 százalékban tettek eleget állampolgári, hazafias kötelességüknek. Különösen szép eredményt értünk el a hallgatók közötti jegyzésgyűjtésben, ahol annak ellenére, hogy nem volt célkitűzés az általános jegyzeztetés, *a hallgatók 84 százaléka jegyzett békekölcsönt.* A békekölcsönjegyzés sikere a pártszervezetek munkájának köszönhető.

A POLITIKAI MUNKÁBAN történt előrejutást bizonyítják politikai rendezvényeink. Megnőtt a politikai rendezvények látogatottsága és megnőtt fegyelmük. Az egyetemi méretekben megtartott két külpolitikai tájékoztató, a politikai témáju előadások, a nov. 7-i ünnepség határozottan lelkes hangulatban folytak le. Eredményesen folyik az ideológiai oktatás. Az elmult évek politikai óráihoz viszonyítva nőtt a tematikus gyűlések látogatottsága és főleg nőtt a tényleges érleklődés ezeken a gyüléseken.

Igen jelentős mértékben sikerült felszámolni *a perspektivátlanságot* hallgatóink között. Ma már a párt politikájának és a mi munkánknak eredményeként nincs hallgató, aki ne tudná, hogy várja szocializmust építő hazánk, magasabb foku tudással és öntudattal nagy feladatok megoldására várja népgazdaságunk.

MEGSZŰNT EGYETEMÜNKÖN, vagy csaknem teljesen visszaszorult a provokatív, rosszindulatú, cinikus bírálgatás, s ha van is ilyen, egészen elszigetelt maradt kihatásaiban. Kialakulóban van az *egységes állásfoglalás* az ellenséges nézetekkel és elemekkel szemben a tanulócsoportok kollektíváiban. Példa erre a II. éves kohászok tanulóköre, ahol Szilvási nézetei és Font Péter munkája ellen határozottan foglalt állást a tanulócsoport. Végül: megnövekedett a társadalmi munka becsülete és *aránya. Hallgatóink* között a kb. 70 százalékos társadalmi munkában való részvétel, tanáraink között a társadalmi munka fokozottabb igénye bizonyítja ezt.

Eredményeinkkel nem elégedhetünk meg!

Ezeknek az eredményeknek ellenére sem lehetünk megelégedve a politikai munkában elért eredményeinkkel. Ma még fordulatról beszélni nem lehet, ma még csak a kezdeti lépések után mondhatjuk magunkat. A következők bizonyítják ezt:

a) Hallgatóinkat ma is a napi kérdések foglalkoztatják elsősorban, kisebb az érdeklődés a szocializmus, a kommunizmus építésének távlati kérdései, a nemzetközi helyzettel kapcsolatos kérdések iránt. Ez vonatkozik a párttagság jelentős részére is. A K. V. novemberi, *iparfejlesztéssel kapcsolatos határozata*, ha általában kedvezően is fogadták hallgatóink, csak az V. éveken pezsgette meg az életet. Hallgatóink gyengén foglalkoznak a Szovjetunió Kommunista Pártja XX. kongresszusának téziseivel. Ezzel kapcsolatban a felelősség a párt-végrehajtóbizottságot is terheli, mert lemaradt úgy a novemberi határozat, mint a XX. kongresszus téziseinek ismertetésében, megvitatásának és feldolgozásának beindításában, lényegében csak a pártszervezetekben és az V. éves hallgatók között tette meg ezt.

b) Szűkös az érdeklődés a pártszervezetekben és a pártonkívüliek között az *elvi kérdések* iránt. Gyengén, jóformán egyáltalán nem olvasták a párt elméleti folyóiratát, a sajtó ilyenirányú cikkeit, kevés az elvi kérdések körüli vita.

c) Ma még meglehetősen általános és sokszor párttagságunkat is *érintő, a politikai éberség hiánya.* Nem egy esetben a „béke kedvéért" eltürnek párttagjaink, vagy a párt politikájával egyetértő rosszindulatú felvetést, vagy hibás állásfoglalást s nyilt vitákban nem szállnak azokkal szembe.

d) Gyenge *a bírálat és az önbírálat*, általános a kritikátlanság a pártcsoportokban és a taggyüléseken. A párttagság nem él eléggé ennek a kipróbált, előrehaladásunkat egyedül biztosító fegyvernek a használatával.

e) Bizonyosfokú megnyugvás tapasztalható a pártszervezetekben az előbb megmutatott eredmények láttán. Párttagságunk és a vezetők egy jelentős része azt látja, hogy a felszín csendes, azt teszi, hogy megnyugszik ebben. Pedig a politikai helyzet tényleges megváltoztatásának egyedül járható útja az egyének tudatában, magatartásában meglévő *hibás nézetek* feltárása és az azok elleni következetes harc.

f) Hallgatóink egyrésze vallásos, politikai kétarcuság jellemzi, önmagával szemben következetlen. Természettudományokat tanul és istenhívő. Vannak még ilyen tanáraink is. A hiba az, hogy a párt *nem reagál megfelelően* erre a jelenségre, mulasztás, hogy a pártbizottság ezideig nem elemezte a helyzetet és határozta meg a konkrét feladatokat.

A beszámoló ezután az egyetem tanulmányi helyzetét értékelte.

„E félévben a párthatározatok szellemében az Oktatásügyi Minisztérium konkrét intézkedésekkel segítette elő az egyetemen folyó oktató-nevelőmunka megjavítását, a tanulmányi fegyelem megszilárdítását. A párt-végrehajtóbizottság irányításával megtörtént a K. V. határozatainak feldolgozása az egyetemi és kari tanácsüléseken, a tanszéki értekezleteken, melyek alapján konkrét intézkedések születtek. Az oktatás szinvonalának és a követelmények bizonyosfokú emelésének biztosításával egyidejüleg az oktatók *nagyobb pedagógiai és módszerbeli segítséget* adtak a hallgatóknak, nőtt az oktatók érdeklődése a munkás és paraszt, valamint szakérettségizett hallgatók munkája iránt. Eredményesen szervezte meg az egyetem *a szakérettségis* különfoglalkozásokat és a gyengébb eredményt elért munkás-paraszt hallgatók segítését. Ebben a munkában jelentős segítséget biztosított a párt- és DISZ-szervezet. A félév folyamán megkezdődött a stabil tantervek bevezetése is. Javult a hallgatók jegyzet ellátása, erősödött a tanszékek oktatói és a hallgatók közötti kapcsolat, együttműködés. A tanárok és hallgatók jobb hozzáállását tükrözik a félév jobb eredményei.

Az adatoknak alapján megállapíthatjuk, hogy a tanulmányi eredmények bizonyos fokú emelkedésével együtt *csökkent az utóvizsgák és az utóvizsgát szerző hallgatók száma.* Az utóvizsgák hallgatókra való eloszlása is kedvezőbb, kevesebb a sok utóvizsgával rendelkező hallgató.

CSÖKKENT A KÜLÖNBSÉG a munkás-paraszt, valamint szakérettségis hallgatók vizsgaeredményei és az összátlag között. Ezek a különbségek legkisebbek az I. évfolyamon, ahol a gondosabb törődés az egyetemi tanulmányok megkezdése óta állandóan érezhető. Igy pl. az I. éves bányász évfolyam összátlaga 2,93, ugyanennyi a munkás-paraszt hallgatók átlaga, s a szakérettségis hallgatók átlaga 0.16-al marad le. A gépész évfolyamon az összátlag 2.93, a munkás-paraszt hallgatók átlaga 2.76, a szakérettségiseké 2.72. Az elért eredmények ellenére sem mondhatjuk el azt, hogy a tanulmányi munka területén minden rendben van. A hallgatók jelentős része még ma sem dolgozik elég *rendszeresen és önállóan.* A munkás-paraszt hallgatókkal, valamint a szakérettségisekkel való foglalkozás területén párt- és DISZ-szervezeteinkre, oktatóinkra továbbra is komoly feladatok várnak.

AZT SEM MONDHATJUK EL, hogy oktatómunkánk megfelelően készít fel a gyakorlati életre. Komoly hiba az, hogy a II., III. és IV. éves hallgatóink egy jelentős része még nem volt *üzemi gyakorlaton* és üzemi látogatáson. Az oktatómunkában a leadott anyagokba fokozatosan kell beépíteni a párt iparfejlesztéssel kapcsolatos határozatai által megkövetelt anyagrészeket, pl. a porkohászatot. Jelentősen javítani kell a tudományos diákköri munkát is."

A PÁRTBIZOTTSÁG BESZÁMOLÓJA ezután az ideológiai oktatás és a marxizmus-leninizmus tanulás eredményeit elemezte, majd a párt belső életének kérdéseire tért rá. Értékelte a pártcsoportok, alapszervek, végrehajtóbizottság és pártbizottság tevékenységét, önkritikusan fedte fel a párt szerveiben meglévő hibákat. A pártbizottság beszámolója értékelte a kommunisták munkáját az oktató és nevelő, valamint a tanulmányi munka területén. Tájékoztatta a küldöttértekezletet a párt tagjainak és képviselőinek a különböző egyetemi szervekben és a tömegszervezetekben végzett munkájáról. A beszámoló konkrétan beszámolt a végrehajtóbizottság féléves tevékenységéről. Elemezte a DISZ-szervezet munkáját és a következőket állapította meg:

„EGÉSZSÉGESEN FEJLŐDIK és erősödik DISZ-szervezetünk munkája is. A párthatározatok után kedvező politikai feltételek között a párt vb. irányításával a DISZ eredményesen segítette elő a hallgatók nevelését és tanulmányi munkájuk megjavítását, s eredményei alapján nyerte meg *hallgatóink és oktatóink többségének bizalmát* és szeretetét. DISZ-szervezetünk vezetői nagy többségben kommunista és munkás-paraszt hallgatók. A DISZ-vezetők 35 százalékát teszik ki a DISZ-ben dolgozó kommunisták. A párt K. V. határozatai után tovább erősödött a DISZ pártvezetése. A vb. az elmult félévben két alkalommal számoltatta be és tárgyalta a DISZ-szervezet munkáját."

A beszámoló ezután elemezte az alapszervek pártirányítását és a következő útmutatást adta a DISZ-szervezetekkel kapcsolatos munkához:

Több segítséget a DISZ-nek

„A pártalapszervezetnek még az eddiginél is *többet kell foglalkozniuk a DISZ munkájával.* A vezetőség tagjai neveljék kommunistává pártonkívüli DISZ vezetőinket, taggyüléseken is számoltassák be a DISZ-ben dolgozó kommunistákat, vitassák, bírálják és segítsék munkájukat. Legyen a párt a továbbiakban is a legbiztosabb erő a DISZ-szervezetek fiatalos, lendületes kezdeményezése mögött. Az elmult félévben a DISZ a politikai nevelőmunka javítását tűzte ki feladatul, az alapszervezetek megszilárdításán és a hallgatók döntő többségének társadalmi munkába való bevonásán keresztül. Munkájában felhasználta a Komszomol tapasztalatait. Az egyetemi párt vb. véleménye szerint a DISZ-szervezet jelentősen előrelépett *szervezeti és politikai* munkájának megjavításában, eredményesen formálta hallgatóink világnézeti, erkölcsi és jellembeli tulajdonságait. Eredményes volt a DISZ gyengébb előképzettségű munkás és paraszt hallgatók segítését végző tevékenysége is. A félévben jobban foglalkozott ifjúsági szervezetünk a hallgatók érdekvédelmével, kulturális és szociális problémáikkal. Mindezek ellenére elbizakodottságra nincsen semmi ok. A DISZ munkájának még ma is *leggyengébb pontja a hallgatók egyéni nevelése.* A hallgatók személyszerinti meggyőzése, hibás nézeteikkel nyilt vitákon való megütközés, *a párt és a haza szen-*

(Folytatás a 2. oldalon.)

Táviratok

A Szovjetúnió Kommunista Pártja XX. Kongresszusának

Szovjetúnió
MOSZKVA
KREML

Drága Elvtársak!

A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem kommunistái és pártonkívüli oktatói, dolgozói, hallgatói az egyetemi pártértekezlet alkalmából forró üdvözletüket küldik Önöknek és kívánnak sok sikert történelmi jelentőségű Kongresszusuk munkájához.

A régvárt felszabadulás óta — amikor a hős szovjet nép dicső Vörös Hadserege vére hullatásával zúzta szét hazánkban a fasiszta államgépezetet, megnyitotta népünk előtt a szocialista fejlődés útját — nincs olyan területe, boldog és egyre szebbé váló életünknek, ahol ne éreznénk a nagy Szovjetúnió és dicső Kommunista Pártja állandó segítségét.

A legyőzhetetlen Szovjetúnió következetes, békeszerető politikájának köszönhetjük azt is, hogy Hazánkat — a többi népi demokratikus országokkal együtt — felvették az Egyesült Nemzetek Szervezete tagállamai közé, amely a Szovjetúnió vezette szocialista tábor újabb nagyszerű győzelme.

Köszönjük Önöknek azt a segítséget, melyet egyetemeink — köztük a mi új Egyetemünk — tudományos utánpótlásában nyújtottak és nyújtanak.

Előttünk is nagy feladatok állnak. Szeretett pártunk útmutatása alapján győzelemre kell vinnünk a szocialista mérnökképzés politikáját, hogy üzemeinknek olyan mérnököket adjon Egyetemünk, akik képesek fejleszteni szocialista iparunk technikai kultúráját. E munkában nagy segítséget nyújtanak majd nekünk a XX. kongresszus határozatai.

Pártunk vezetésével továbbra is szilárdan harcolunk a szocialista Magyarország megteremtéséért. Nem ijesztenek meg bennünket egyes imperialista körök durva kirohanásai Hazánk ellen. Továbbra is elítéljük és visszautasítjuk a belügyeinkbe való minden beavatkozást és készek vagyunk utolsó csepp vérünkig harcolni drága Hazánk függetlenségének megvédéséért, népünk legigazibb barátja, a Szovjetúnió vezetésével a békéért.

Forró kommunista üdvözlettel:

A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem pártértekezletének résztvevői.

A Magyar Dolgozók Pártja egyetemi küldöttértekezletéről

(Folytatás az 1. oldalról.)

vedélyes szeretetére való nevelés továbbra is DISZ-szervezetünk alapvető feladata. Fel kell számolni a DISZ-vezetők között még jórészt megtalálható kritikátlan helyzetet és szilárdságra, kiállásra nevelni a DISZ minden aktiváját, funkcionáriusát."

A beszámolót számos hozzászólás követte. Felszólalt *Koval Pál* elvtárs, a megyei párt-végrehajtóbizottság titkára, *Szeberényi Gábor* elvtárs, a párt K. V. tudományos és kulturális osztályának munkatársa, *Bogár Károly* elvtárs, a városi pártbizottság osztályvezetője. A beszámoló és a határozati javaslat vitájában számos küldött vett részt. A hozzászólások a pártélet, a politikai munka, az oktató és nevelő munka, a tudományos munka és a kádermunka kérdéseivel foglalkoztak.

A pártértekezlet kiegészítette és egyhangulag fogadta el a pártbizottság beszámolóját, határozati javaslatát és felmentette a pártbizottságot megbízása alól.

A titkos választás során a pártértekezlet a következő elvtársakat választotta be az egyetemi pártbizottságba:

Bánkuti Gyula, Csépányi Sándor, Csömöri Béla, Csomai Károly, Dobi Imre, Erdélyi Ferenc, Gózon József, Horváth Aurél, Horváth János, István József, Iván Tibor, Ivanics János, Kozák Imre, Kordoss József, Kovács Béla, Keszler József, Krakler László, Molnár László, Magyar Béla, Nagy Józsefné, Nagy István, Nagy Miklós, Orosz László, Olasz József, Pókos István, Sulcz Ferenc, Simon Sándor, Schirhuber János, Téglássi Ferenc, Tundó József, Tóth Árpád, Urbancsok Mihály, Záhonyi Brunó.

Mit nyujt számunkra az SZKP XX. kongresszusa?

A XX. pártkongresszus anyagának olvasása közben átforrósodik az ember szíve, mert számtalan érzés, vágy és álom fut rajta keresztül. Valamikor a kommunistákat álmodozóknak tartották, akik lidércfényt kergettek, de elérni azt soha nem tudták.

A régi álmok ma már valósággá váltak. Ma már valóság az, hogy a szocializmus világrendszerré vált, valósággá vált a gyarmati népek milliói számára a szabadság, valósággá vált a béke fenntartásának lehetősége, mert a világ népeinek akarata eggyé kovácsolódott, a béke híveinek akarata már képes arra, hogy lefogja a háborús gyújtogatók kezét, hogy fenntartsa a tartós békét.

Valóság az is, hogy számos ország — köztük hazánk is — a szocializmust építi, hogy a dolgozó emberek munkája már nem a kizsákmányolók szűk csoportjának érdekét, hanem a dolgozó embert szolgálja. Az SZKP XX. kongresszusa már a kommunizmus építésének útjait és módját határozza meg, a kommunista társadalom megvalósítása már gyakorlatilag elkerülhetetlenné vált.

A kommunizmus építése azt jelenti, hogy hatalmas méretűvé válik a társadalmi termelés, a szovjet emberek már azon dolgoznak, hogy az egy főre eső termelés terén is túlszárnyalják a legfejlettebb kapitalista országokat. A kongresszus útmutatásai, reálisak és magabiztosak, éppen ezért megvalósíthatók.

A kommunista társadalom építése nem öncél, építése az embert szolgálja. A szovjet társadalom nemcsak az egy főre eső termelés, de az egy főre eső fogyasztás terén is túlszárnyalja majd a legfejlettebb kapitalista országokat s ezt úgy valósítja meg, hogy közben csökken a munkanap hossza, nő a munka termelékenysége, megnő a munkások szakképzettsége, könnyebbé válik munkája.

A szovjet emberek eddigi eredményei, további célkitűzései megerősítenek bennünket eddigi munkánk helyességében, még szilárdabbá válik bennünk a hit a marxizmus—leninizmus legyőzhetetlenségében, magabiztosabbá és céltudatosabbá teszi munkánkat és további sikerek elérésére ösztönöz.

A XX. pártkongresszus számunkra ennél is többet jelent. A kongresszus referátumai az eddigi történelmi fejlődés mély, tudományos marxista elemzését adják, a marxizmus—leninizmus alkotó felhasználása és alkalmazása hatja át a kongresszus minden gondolatát. Különösen fontosak azok az elméleti tételek, amelyek a háború elkerülhetőségével, a két rendszer békés egymásmellett élésével és a szocialista forradalom győzelmének különböző formáival kapcsolatosak.

A kongresszus a történelmi fejlődés eredményeinek elemzése alapján megállapítja, hogy a háború nem végzetszerűen elkerülhetetlen, a háború elkerülésének és a két rendszer békés egymásmellett élésének meg van a lehetősége. A kongresszusnak ez a tanítása leleplezi az »erőpolitika« és a háborús gyújtogatók rágalmait s egyben megerősíti a békéért küzdő népek ügyük igazába vetett hitét.

Nem kisebb jelentőségű az az elméleti tétel sem, amely szerint a szocialista forradalomnak nem feltétlenül, nem minden országban és nem minden körülmények között kell fegyveres felkelés formáját öltenie. A szocialista forradalom győzhet a fegyveres felkelés és polgárháború nélkül is. Különösen fontos ez a tétel azon országok kommunista pártjai számára, amelyek a kapitalista országokban élnek és még a szocialista forradalom megvalósítása előtt állnak.

Az SZKP XX. kongresszusa nagyon sok elméleti kérdéssel foglalkozik, a kongresszus egész tevékenységét a leninizmus szelleme hatja át. A kongresszus elméleti és gyakorlati útmutatásai számunkra azért fontosak, mert a Szovjetunió jelene a mi holnapunk, ezeknek a tapasztalatoknak és útmutatásoknak figyelmenkívülhagyásával építeni nem tudunk.

CSORDÁS MIHÁLY
t. s.

Az utóvizsgák mérlege

Az elmult félév a vizsgaidőszakkal lezáródott, de nem mindenki számára. Sokan most az új félév megkezdése után három héttel is még vizsgaadósságuk törlesztése előtt állnak, amely egyfelől nyomasztó érzéssel nehezedik rájuk, másfelől megakadályozza őket abban, hogy intenzíven megkezdjék e félév tárgyainak tanulását, s így magukban hordják már a következő vizsgák nehézségeit is.

A gépész karon az utóvizsgák és elmaradt vizsgák, valamint az el nem fogadott beszámolók a következőképpen oszlottak meg január 31-én:

	gyakorlati jegy		vizsgák	
	el nem fogadott	halasztott	u. v.	halasztott
I. évfolyam	42	3	207	6
II. évfolyam	46	1	223	29
III. évfolyam	24	2	161	13
IV. évfolyam	4	—	122	17
V. évfolyam	—	—	45	7

Három hét óta folynak az utóvizsgák, ezalatt az idő alatt az utóvizsgáknak alig a felét tették le az azokkal rendelkező hallgatók. Ennek okát több mindennel magyarázhatjuk. Egyrészt a tanszékek a hét meghatározott napján, meghatározott számú hallgatót vizsgáztatnak csak, s így sokaknak jutott a hóvégi időpont, másrészt az egy-egy utóvizsgával rendelkező hallgatók a hó elején jelentkezve, már csak későbbi időpontra kaptak vizsgaalkalmat. A jelenleg meglévő vizsgáknak egy kisebb százalékát teszik ki a sikertelen kísérlet következményeként megmaradt utóvizsgák.

Februtár 20-án még az alábbiakban feltüntetett rendezetlen vizsga és gyakorlati jegy volt a gépészmérnöki karon:

	gyakorlati jegy		vizsgák	
	el nem fogadott	halasztott	u. v.	halasztott
I. évfolyam	29	—	114	—
II. évfolyam	27	1	114	8
III. évfolyam	17	2	73	3
IV. évfolyam	3	—	59	3
V. évfolyam	—	—	13	3

A hallgatók részéről az utóvizsgákra való felkészülés általában kielégítő, az utóvizsgázóknak jelentős százaléka ér el közepes vizsgajegyet.

Az utóvizsgák letételének fokozása a fentebb említett okok miatt nem valósítható meg, az utóvizsgázók feladata tehát az, hogy megfelelően felkészülve használják a vizsgájuk letételére biztosított alkalmat.

Egy munkaértekezlet tapasztalatai

Sok félévi munka eredményeinek alapján láthatjuk azt, hogy nem véletlen dolog, hogy a legjobb tanulókörök azok, amelyek a DISZ-munka terén is az elsők között állnak. De lehet-e másképp? Egyetemünkön az alapszervek feladata a tanulócsoportokban a közösségi szellem kialakítása, egymás segítése a tanulás, a jó eredmény elérése érdekében. Éppen ezért szükséges az, hogy az új félév munkájának megkezdésekor az alapszervezetek munkaértekezleten az elmúlt félévi munkát kiértékelve, és belőle a tanulságokat leszűrve, meghatározzák azt az irányt, amelyet a félév folyamán követni fognak, mind a tanulás terén, a minél jobb eredmény elérése érdekében, mind a közösségi élet más megnyilvánulásai, a szórakozás, a sport, a művelődés terén.

A napokban tartotta meg e félévi első munkaértekezletét a G-405-ös alapszervezet, amelyet ez az elv világított meg. Leleszi József alapszervi titkár beszámolója három napirendi pont köré csoportosult. 1. az elmúlt félévi munka kiértékelése; 2. feladataink e félévben a KV határozata és az egyetemi DISZ VB határozata alapján; 3. a félévi munkaterv elkészítése.

A tanulócsoport elmúlt félévi munkájából nagyon sok tanulságot szűrhetünk le. Elsősorban azt, hogy bár sok volt a határidős feladat, amely megkövetelte a rendszeres munkát, mégis rossz volt az időkihasználásunk, amely megmutatkozott a határidők közeledésekor megélénkült »roham-munkában«. Mindebből azt a tanulságot vonhatjuk le, hogy a kiadott feladat elkészítéséhez azonnal hozzá kell kezdeni, így nemcsak az éjszakai munkák kerülhetők el, hanem a feladat »minőségi« elkészítése is biztosítva van. A sok feladatra hivatkozva, tanulás csak a zárthelyiket megelőző napokban folyt, pedig aki rendszerezni tudta munkáját, az a tanulás terén sem maradt el. Ebben jó példát mutatott Vancsisin József, akinek szorgalmas munkáját dicséri félévi vizsgáinak eredménye. Másik hiányosság abban mutatkozott, hogy a félév elején kitűzött célokat nem valósítottuk meg teljes egészében.

Az alapszerv fejlődésében pozitívumként mutatkozott meg az, hogy jól meg volt szervezve a vizsgákra való felkészülés, ebben egymás segítése, melynek eredményeképpen vizsgaeredmények szempontjából évfolyamviszonylatban a harmadik helyet értük el.

Az e félévi munkatervre a tanulmányi munka elsőrendűsége nyomja rá bélyegét. Igen helyes az alapszerv tagságának az az álláspontja, hogy még nagyobb figyelemmel kell kísérni egymás munkáját és továbbá az, hogy egymást segítsük hibáink kijavításában a helyes bírálattal. A közösségi életet jellemző közös szórakozás is szerepel a félévi programban. Ilyenek: közösen megtekintett mozielőadások, kirándulás Lillafüredre, valamint a sport terén az évfolyam-bajnokságokba való bekapcsolódás. Meghatároztuk a tartandó tematikus gyűlések tárgyát is, amelyek egyikeként meghívjuk Shey docens elvtársat a »Kulturált szakember« című téma megbeszélésére. Célul tűztük ki a még felbukkanó kispolgári nézetek eltüntetését. Politikai fejlődésünk szempontjából közösen részt veszünk politikai beszámolón, melyet azután megbeszélünk.

Ahhoz, hogy az előző félévnél jobb munkát végezzünk, még jobban szem előtt kell tartanunk azt a tényt, hogy közösségben élünk, közösen tanulunk, segítenünk kell egymást nemcsak a tanulásban, hanem életszemléletünk kialakulásában is, s ez a munkaértekezlet is bizonyságát adta annak, hogy ebben helyesen vezet bennünket a DISZ.

— ZEPHYR —

Fel kell zárkózni a fejlődő technikai színvonalhoz

Február 9-én Egyetemünk jól tanuló hallgatói rövid értekezletet tartottak, amelynek célját meghatározta és feladatát összefoglalta **Darin Sándor** a DISZ vb. tagja. Beszéde során hangsulyozta, hogy a jól tanuló hallgatók összefogása nagy mértékben elősegíti hallgatóink hivatástudatra való ébredését. A személyes példamutatás, a szorgalmas munka által elért eredmény azokra is ösztönző jó hatással van, akikben még nem ébredt fel a hivatástudat azon pálya iránt, amelyre itt az egyetem padjaiban készülnek. De hallgatóinkra és különösen jól tanuló hallgatóinkra nem csak az a feladat hárul, hogy tanulmányi kötelezettségeiknek eleget tegyenek, hanem különleges feladat is. A technika rohamléptekben fejlődik és különösen a Szovjetunióban elért újabb és újabb eredményekről a sajtó, a szakirodalom terén mind több és több anyag áll rendelkezésre, melyek révén hallgatóinknak

ismereteik kiterjesztésével fel kell zárkózni a fejlődő technikai színvonalhoz.

Jól tanuló hallgatóink előtt álló közelebbi és távolabbi feladatok röviden összefoglalva a következők:

Segíteni azokat a hallgatókat, akik még utóvizsgával rendelkeznek, hogy azt minél hamarabb és minél alaposabb tudással letegyék.

A gyenge előmenetelű hallgatóknak egész féléven át állandóan segítséget nyujtani a tanulásban és az időbeosztásban.

Példamutató magatartással, tanulási módszerek átadásával, tanulótársi neveléssel segítsék a lemaradókat.

Fejlesszék ismereteiket tovább, a legkedveltebb tárgy irányában a **Tudományos Diákkörökön** keresztül vegyék fel a kapcsolatot a tanszékekkel.

Vegyenek részt a tanszékek által kiírt tudományos pályázatok elkészítésében.

Jól tanuló hallgatóink egyetemünkön megbecsülésben, jutalmazásban részesülnek és biztosítékot nyernek afelől, hogy munkájuk eredményeképpen az életben is helyt tudnak majd állni.

Petrich Géza dékán elvtárs rövid hozzászólás keretében azon gondolatnak adott kifejezést, hogy köszönet illeti azokat a jól tanuló hallgatókat, akik nemcsak maguk képzése, hanem mások nevelése, az előrehaladásban való magukkal ragadása terén is hozzájárulnak egyetemünk jó hírnevének megőrzéséhez és további növeléséhez. Petrich dékán elvtárs kifejtette továbbá, hogy a jól tanuló hallgatóknak az erkölcsi téren való nevelés munkájában is részt kell venniök. Meg kell próbálni saját erejükből helyes útra terelni azokat a hallgatókat, akik nem megfelelő uton járnak, s ha erejük erre nem elég, forduljanak a felsőbb szervekhez.

A jól tanuló hallgatóknak ez a rövid értekezlete irányt mutatott a félévi feladatok elvégzésében, módszert adott hallgatóink munkájának megjavításához. Ehhez hasonló megbeszélések a jövőben is hasznosan szolgálnák a sikeresebb munka elérésének célját.

ZEPHYR

Bizakodva állunk feladataink előtt

EGYETEMI TANULMÁNYAINK első félévét befejeztük. Ahhoz, hogy kellőképpen és helyesen tudjuk meghatározni az előttünk álló feladatokat, úgy tanulmányi, mint politikai téren szükséges, hogy kiértékeljük az első félév tapasztalatait, levonjuk belőle a következtetéseket és igyekezzünk kijavítani a hibákat.

Ha az első félév tanulmányi munkáját vizsgáljuk, akkor nem mondhatjuk el, hogy az teljesen kielégítő volt. Ha ennek okát kutatjuk, rögtön szemünkbe ötlenek azok a hibák, melyeket elkövettünk, s melyeket nem szabad továbbvinnünk a következő félévben.

MOST AZ ELSŐ FÉLÉV tapasztalatait összegezve megállapíthatjuk, nagy hiba, ha az egyes tantárgyak anyagát csak a zárthelyik előtt tanuljuk. Ennek csak az lehet az eredménye, hogy a vizsgaidőszak kezdetére nagyon elmaradunk az anyagtól, s ismereteink is rendkívül hézagosak. Véleményünk szerint az a leghelyesebb módszer, ha vagy az előadások után, de legkésőbb 1—2 nap múlva,

az anyagot figyelmesen átolvassuk.

Természetesen ez nem jelenti annak tökéletes elsajátítását, de ezáltal az előadásokat értelemmel tudjuk követni, s jegyzetelésünk nem lesz csupán mechanikus másolás.

MÁSIK HIBÁNK tanulmányi téren a laza tanulmányi fegyelem volt. Mint már említettük, ahhoz, hogy jó eredményt érjünk el, szorgalmas, kemény munkára van szükség. Minden percet ki kell használnunk a tanulásra. Nem lehet azt megcsinálni, hogy napokig bele sem nézünk az anyagba, mondván, majd csak néhány nap múlva lesz gyakorlat, addig pedig még sok idő van. Igy fordulhatott elő, hogy egyesek napokig nem csináltak semmit. Mindannyian egyetértünk azzal, hogy kell szórakozni és pihenni is, hiszen jólesik a hosszadalmas üldögélés után egy kis séta, vagy mozi, színházlátogatás, de nem lóghatunk el napokat a pihenés örve alatt.

DISZ-ALAPSZERVÜNK munkája a politikai nevelés, az ideológiai művelődés területén sem kielégítő. Sem a tematikus gyűléseket, sem a munkaértekezleteket nem tartottuk meg rendszeresen. Tematikus gyűlésünk mindössze egy volt. Ez mindenkinek, de elsősorban a vezetőségnek a hibája. Nem értettük meg ezeknek teljesen a politikai jelentőségét.

Politikai viták kezdeményezése és annak helyes irányba való terelése szintén nagymértékben, mondhatnánk döntő mértékben befolyásolja az egyének politikai nevelését. Tény, hogy elég sokat vitáztunk politikai témákról, de ezeket nem úgy irányítottuk, hogy e viták kezünkben a nevelőmunka komoly fegyverévé váltak volna.

A POLITIKAI NEVELŐMUNKA nagyon fontos területe a marxizmus-leninizmus klasszikusainak, s azok műveinek tanulmányozása. Nemcsak arról van itt szó, hogy valaki tanulja a marxizmust, mint tantárgyat, mondván, ha van, akkor kell tanulni. Nem! Nekünk az a feladatunk, hogy a marxizmust ne csak tanulják az alapszerv tagjai, hanem azt magukévá is tegyék. Ezen a téren még sok a tennivalónk. Kétségtelen ugyan, hogyha valaki tanul egy tantárgyat, akkor ragad meg valami belőle, de ez, különösen marxizmusból, kevés. Hogy ez így van azt jól mutatja nem egy meggondolatlan, hirtelen tett kijelentés, de mutatja az is, hogy ezekkel a kijelentésekkel nem sokan szállnak szembe, nem nyilvánítanak véleményt. Ezen a téren még nekünk, DISZ-vezetőknek is sokat kell fejlődnünk. Minden elvileg helytelen vagy téves nézettel szembe kell szállnunk. Ezek a legfontosabb megállapítások, amelyeket az első félév munkájából leszűrtünk.

Most, hogy megkezdődött a II. félév, összehívtuk első alapszervi taggyűlésünket. Célunk az volt, hogy az eredmények és a hibák feltárásával, az utóbbiak kiküszöbölésének módjával eredményeinket fokozni tudjuk.

A BESZÁMOLÓ világosan rámutatott az eddig ismertetett hiányosságokra, s még néhány fontos problémára hívta fel a figyelmet. Felvetődött a társadalmi munka és a kollektív szellem kialakításának szükségessége.

A HOZZÁSZÓLÁSOKBÓL azt a legfontosabb következtetést lehetett levonni, hogy hibáink forrása nagymértékben a kollektív szellem hiánya volt. Munkánkban, szórakozásunkban nem voltunk egységesek. Ennek oka az volt, 1. hogy a vezetőség és a jól tanuló hallgatók nem a legjobb módszerrel próbáltak a gyengébbekhez, s a kevésbé szorgalmas társukhoz közeledni. Ennek csoportokba való szakadás lett szükségszerű következménye, 2. egyesek cinikusan, flegmán viselkedtek, ha valaki jóindulatúan szólt nekik.

ANNAK ELLENÉRE, hogy a hibák felszinre jöttek, emiatt taggyűlésünk még nem mondható eredményesnek. Mi mégis bizakodva, sőt biztos tudattal állunk feladataink elé. A gyűlésen szorosabbra füztük kapcsolatainkat egymáshoz, vitatkoztunk, elmondtuk véleményeinket, személyi bírálatot alkalmaztunk, s akadt, aki önkritikát gyakorolt. Mindezek a tények lényeges javulást mutatnak a mult félévhez képest.

A félévre előre meghatároztuk legfontosabb feladatainkat a munkaterv keretében, s azt határozattá tettük. Tematikus gyűléseink tárgyai (pl.: vallás; kispolgári nézetek, stb.) mind azt mutatják, hogy mindannyian jól akarunk dolgozni, s eredményes politikai és ideológiai munkát végezni.

IGYEKSZÜNK sokoldaluan képezni magunkat. Beszélgetéseket terveztünk, volt KIMSZ harcosokkal, színészekkel. Sorolhatnánk még tovább munkatervünk pontjait, melyből új levegő árad tantermünk falai között, amely mérvadója lesz egy kis csoport félévi munkájának.

MINDENT ÖSSZEGEZVE megállapíthatjuk, hogy taggyűlésünk sikeres volt. Minden erőnket megfeszítve azon fogunk dolgozni, hogy a most megkezdett uton továbbhaladva juniusban sikeres félévet zárjunk le.

K 101 alapszervi vezetősége

Hallgatóink félévi munkájáról

A Katonai Tanszék értékelte hallgatóinknak a félév során »Honvédelmi Ismeretek« elsajátítása érdekében kifejtett munkáját. Megállapítható, hogy hallgatóink többsége lelkes, odaadó munkát végzett tanulmányi eredményei növelése, a haza védelme tudományának elsajátítása érdekében.

Az oktatás módszereinek fejlődése, s hallgatóink többségének odaadó munkája eredményeképpen tanszékünk átlaga a tavalyi év első félévéhez viszonyítva emelkedést mutat.

	1954.	1955.
Egyetemi átlag:	3,19	3,24

Ez az emelkedés — noha számszerint nem nevezhető nagynak — mégis jelentős, hiszen a tanszék követelményei — a fejlődés törvényeinek s a Honvédelmi Miniszter elvtárs parancsainak megfelelően a folyó tanulmányi évben is tovább fejlődtek.

Vizsgáljuk meg hallgatóink eredményeit részletesen. Hiányzások alakulása karonként:

	1954.		1955.	
	ig.	n. ig.	ig.	n. ig.
	százalék:			
Gépész:	3,14	0,36	2,8	0,05
Kohó:	3,45	0,44	2,9	0,04
Bányász:	2,69	0,38	2,4	0,12
Földmérő:	—	—	3,5	—
Egy. össz.	3,12	0,37	2,57	0,06

Ahogy e számadatok tanusítják, minden karon csökkent a mulasztott órák száma, ami hallgatóink fegyelmi helyzetének megszilárdulására mutat.

Könyvtár és konzultáció látogatás:

	Könyvtár:		*Konzult.:*	
	1954.	1955.	1954.	1955.
Gépész kar:	1517	530	1069	651
Bányász kar	305	70	281	85
Kohó kar	125	114	243	159
Egy. össz.:	1947	728	1656	914

A tanszék segítségének igénybevétele — az eredmények tanuságai szerint — nagy mértékben csökkent a tavalyihoz képest. Megjegyzendő azonban, hogy itt tantermi okok is közrejátszottak. Mégis meg kell állapítani, hogy hallgatóink nem vészik kellően igénybe a tanszék segítségét, ami pedig minden bizonnyal magasabb eredmények elérését tenné lehetővé.

Tanulmányi eredmények:

	1954.	1955.
Bányász Kar		
I. B.	3,54	3,04
II. B.	3,35	3,54
III. Bg.	—	2,81
I. F.	—	3,47
összesen:	3,44	3,26
Kohász Kar		
I. K.	3,36	3,47
II. K.	3,30	3,45
III. K.	3,46	3,04
IV. K.	3,33	3,56
összesen:	3,37	3,39
Gépész Kar		
I. G.	3,35	3,29
II. G.	3,04	3,36
III. G.	3,13	3,01
IV. G.	2,49	3,07
összesen:	3,08	3,21
Egyetem összesen:	3,19	3,24

Ha figyelmesen tanulmányozzuk az eredményeket, azt tapasztalhatjuk, hogy az egyes évfolyamok eredményei a tavalyihoz viszonyítva alig változtak. Ugyanaz az évfolyam nagyjából azonos eredményeket mutat fel mindkét évben.

Legjobb évfolyam: a IV. K. 3,56-os átlaggal.

A második és harmadik hely ugyancsak kohászokat illet.

Leggyengébb évfolyam: a III. é. BG. 2,81-es átlaggal.

Előtte: a III. év. G. 3,01-es átlaggal.

S az előtt: a III. é. K. és I. B. 3,04-es átlaggal.

Legjobb tanulókörök:

1. G/208 Tk. 3,77-es átlaggal,
2. K/403 Tk. 3,71-es átlaggal,
3. G/105, B/201-205 3,68-as átlaggal.

Amint az eredmények mutatják, vannak olyan tanulóköreink is, ahol nem fordítanak kellő figyelmet e fontos tantárgy tanulására.

Tanszékünk ebben a félévben fokozott gondot kíván fordítani elsősorban azokra a tanulókörökre, ahol az eredmények mélyen az átlag alatt vannak. Mindent el fogunk követni, hogy az évvégi vizsgákon a most lemaradt tanulókörök is felzárkózzanak az egyetem átlagához.

A Tanszék elő kívánja segíteni hallgatóink jobb felkészülését a félévi zárthelyikre. Éppen ezért a félév során bevezetjük a házifeladatok egyénenkénti kiadásának rendszerét. Így minden hallgató egyénileg elkészítve házifeladatát, lényegében elmélyíti az adott tárgykörből szerzett ismereteit, s emellett gyakorlatot szerez a zárthelyi megírásának módszerében is.

Hallgatóink előtt álló feladatok igen komolyak. Meg kell feszíteni erejüket, ha a második félévet sikeresen akarják befejezni. Munkájukban mindig számítsanak a Katonai Tanszék segítségére és ezt a segítséget vegyék igénybe. Közös munkával, jobb eredményekkel fejezzék be sikeresen az 1955/56. tanévet.

Liptai László szds.

BARÁTI SEGITSÉG

Még decemberben történt, hogy Hunyadi Éva kohómérnökhallgatónő szemüvege véletlen baleset következtében eltört. Senki nem gondolta akkor, hogy ez a rendkívülinek egyáltalán nem mondható eset a baráti segítségnyújtás egyik legszebb megnyilvánulásának lesz az alapja. Követve ugyanis a gyorsan pergő események sorát, a következő állomásokat találjuk: Az SZTK csak kb. félév múlva ígér új szemüveget, mivel speciális üvegről van szó, melyet Németországból kell beszerezni. A kisegítésként adott pótszemüveg nem válik be. Hunyadi Éva szemei gyúlladásba jönnek már rövid használata után.

Közben közeledik a félévvégi vizsgaidőszak.

Hunyadi Éva kétségbeesésében vizsgahaladékot kér s hazautazik. Már úgy látszik, hogy évet veszít egy különben jól tanuló hallgatónk. Kolléganői a Kohómérnöki Kar dékánjához fordulnak segítségért. Horváth dékán elvtárs a rektori tanács véleményét megkérdezve, levelet írt a freibergi Műszaki Egyetem rektorának.

A válasz egy hét alatt megérkezik, s közli, hogy a szóbanforgó szemüveget már postára is adták és remélik, hogy sikerül megakadályozniuk Hunyadi Éva tanulmányainak megszakadását, egyben bíznak abban, hogy ez a kezdő lépés a két egyetem közötti szoros barátsággá fog kiépülni.

A befejezés már az előzmények logikája szerint következik. A szemüveg megérkezett. Hunyadi Éva elmaradt vizsgáit már pótolta is. Az már talán csak a véletlen, sokszor megdöbbentő játéka, hogy a fenti kis történet idején éppen együtt ültek Prágában a Német Demokratikus Köztársaság és Magyarország kormányfői a varsói szerződésben résztvevő többi ország küldöttével, s nem is gondolták, hogy tárgyalásaik helyességét egy kicsi, de nagyon tanulságos eset mennyire igazolta.

Hunyadi Éva mellett mi is köszönetet mondunk a freibergi Műszaki Egyetemnek és büszke örömmel fogadjuk a kért baráti kapcsolat felvételét.

TUDOD-E?

... hogy 1956-ban nemzeti jövedelmünk 75,5 százaléka szolgálja majd a lakosság szükségleteinek kielégítését, ami — figyelembe véve a termelés növekedését — 1955-höz viszonyítva a fogyasztási alap 4,7 százalékos növelését jelenti;

*

... hogy ez évben a villamosenergia termelése 8,7 százalékkal, az ipar teljes termelése 6 százalékkal, ezen belül a vasérctermelés 12 százalékkal, a kokszolható széntermelés 18 százalékkal, a kőolajtermelés 6.6 százalékkal, az alumíniumtermelés pedig 10,8 százalékkal növekedik;

*

... hogy 1957 közepétől kezdve, az eddigi kísérleti adások helyett korszerű, rendszeres, tömeges televíziós adást valósítunk meg.

... hogy a második ötéves terv fontos célkitűzése a mezőgazdaság további gépesítése. Így például az univerzális traktorok szélesebbkörű alkalmazása lehetővé teszi, hogy a munkacsúcsok idején végzendő kapálást a termelőszövetkezetek 51 százalékában, az állami gazdaságok 80 százalékában géppel végezzék. Ez az arány 1955-ben a termelőszövetkezetekben 32 százalék, az állami gazdaságokban pedig csak 26 százalék volt;

*

... hogy a 125 köbcentiméteres motorkerékpárokból háromszorannyi kerül forgalomba, mint az elmúlt esztendőben;

*

... hogy az állami beruházások 18 százalékát fordítjuk a mezőgazdaság fejlesztésére;

Tudományos Diákköreink hiradója

Egyetemünk életében egyes Tudományos Diákkörök kezdik betölteni azt a szerepet, ami létüket indokolttá teszi. Lehet, hogy csak szervezeti működésre következtetnek a távolállók, pedig tanáraink irányító tevékenysége mellett lelkes kis csoport használja fel a kutató, illetve a tudományos munka szépségeivel való megismerkedés lehetőségét. Persze ez az ismeretszerzés egyúttal eredmény felmutatást is jelenthet, ha a megkezdett, vagy a kitűzött feladatok megoldásában az a szellem érvényesül, ami a leírásra szánt Tudományos Diákkör munkáját áthatja.

A Mechanika Tanszék által szervezett TD az, amelyik leginkább mutat fejlődést a rendszeres foglalkozásban és annak eredményességében. Ez nem véletlen. Először is a Tanszék részéről Huszár István docens a munka elméleti és gyakorlati részének összhangjával, a jelentkező hallgatókban fenn tudja tartani a megnyerő téma ismertetésekor született érdeklődést, ami személyenkénti aktív részvétet eredményez. Ez megmutatkozik az optikai feszültségmérés mostani feladataiban is.

— Több feladatot készítenek? — kérdezheti valaki.

— Igen.

Minden kis csoport más feladatot végez, ami csak fokozza a lendületet és ennek a Tanszék messzemenő segítsége a legjobb táptalaja.

A Tanszék kezdeményező, helyesebben irányító szerepét nem kis mértékben támogatja a hallgatók közötti szervező munka, amelyből nagy rész jut Salánki József IV. é. gépészmérnök hallgatóra. Ennek köszönhető, hogy a Tanszék és a Kör kapcsolata a legjobban kiépített, ez a jövőre nézve a legbiztatóbb a további eredményekhez.

TD. Szerv. Iroda.

Néhány szó a vallásról és társadalmi szerepéről

Néhány nappal ezelőtt egy olyan beszélgetésen vettem részt, ahol az érdeklődés középpontjában a vallás kérdése állott. Sok érdekes gondolatot hallottam ott, s ezek közül nem árt egy párat papírra vetni.

Mi is a vallás? Hogyan alakult ki? Nem egyszerű kérdés ez, sokáig hamis nézetek terjedtek el erről, s csak az utolsó 200 év mélyreható, tudományos behatásai adták meg a helyes választ. A hamis nézetek terjesztői azon igyekeztek, hogy a vallást az emberiséggel egyidősnek tüntessék fel, s ezzel szinte már bizonyítják is annak az ember természetéhez tartozó és attól elválaszthatatlan voltát. Pedig nem egészen így áll a dolog. A régészeti kutatások kiderítették, hogy míg az emberiség életkora mintegy 1 millió évre becsülhető, a vallásos elképzelések maximálisan kb. 40 000 évre vezethetők vissza. Az emberiség fejlődésének leghosszabb időszakában vallás nélkül élt és bizonyos, hogy az elkövetkező korokban sem lesz már ilyen tévhitre szükség. A vallás kialakulását két forrásból lehet levezetni a régészeti kutatások és a ma élő primitív népek életének tanulmányozása alapján. Az egyik ok a primitív ember kiszolgáltatottsága volt; tehetetlenül állt a természeti erőkkel szemben, félelemérzetében az elemi erőket mint természetfölötti lényeket fogta fel, vagy legalább is földöntúli lények megnyilatkozásainak vélte. A másik tényező, amely a vallás létrejöttét elősegítette, az, hogy a primitív ember az élet legegyszerűbb jelenségeivel szemben is értetlenül állott, s igyekezett ezekre megfelelő magyarázatot adni (pl.: az ébrenlét és álom kérdése, tükörkép és árnyék probléma, lélekzés — lélek stb.).

Ha alaposabban megvizsgáljuk a különböző vallásos elképzeléseket, túlvilág-képzeteket, megállapíthatjuk, hogy ezek a társadalmi lét, a társadalmi berendezkedés átvetítései egy elképzelt, földöntúli világba. Az ősközösségben, ahol még nem alakult ki az emberek alá- és felérendeltségi viszonyai, az istenek és szellemek közel állnak az emberekhez, szinte egyenrangúak azokkal, mert hiszen megfelelő varázsigékkel ezek a szellemek az ember szolgálatába állíthatók (mágia eredete). Később az istenek már kissé eltávolodnak az emberektől, de még itt élnek a földön, az Olimposon, s igen gyakran avatkoznak bele a halandók hétköznapi életébe is. A görög istenek szerették a földi élvezeteket, udvarolgattak halandó nőknek is, amit a sok félisten bizonyít (Trencsényi-Waldapfel: »Görög-római mithológia« c. könyve igen érdekes olvasmány!). A rabszolgatársadalom kialakulásával megváltozik az ember és az istenek viszonya, hiszen megváltozott az emberek egymás közötti viszonya is. Most már nem segít a mágia a bajbajutott halandón, már le kell borulnia, könyörögnie kell. A hűbéri társadalom és a kifejlődött egy-király rendszer a vallásban a zsarnok-isten fogalmát vonja maga után. Ez az isten már teljhatalmú úr, aki ítél eleveneken és holtakon. Az osztálytársadalmak vallása az engedelmességet, alázatot hirdette az istenek és az ő földi helytartóikkal, a világi urakkal szemben. Ez a magyarázata annak, hogy a vallás fennmaradt egészen napjainkig, hiszen minden államhatalomnak érdeke volt a széles nincstelen néptömegek fékentartása, s erre kiválóan alkalmasak voltak a különböző vallások, a földi szegényeknek menynyei boldogságot ígérő tanai. Érthető tehát az egyházi és világi hatalmasságok gyűlölete a tudományokkal szemben, hiszen a felfedezések bebizonyításával az egyes elfogadott dogmák helytelenségét, a tömegek hitét és engedelmességét ingatták meg. A tudományt azonban nem lehetett láncra verni, győzött az igazság, a fény, a sötétség, az ámítás felett. A proletárforradalom győzelmével, — amely megszüntette a kizsákmányolást, az emberek alá- és felérendeltségi viszonyát —, kicsúszott a talaj a vallásos nézetek alól is. A tudat azonban megkésve követi a társadalmi fejlődést, még sok embernek vannak vallásos nézetei, még sokan nem jutottak el a következetes materialista világnézethez. Pedig mindenkinek el kell ehhez jutnia, akár ennek a problémának alapos, önálló végiggondolásával, akár a mások segítségével, gondos nevelő munkával.

KOVÁCS ENDRE,
IV. gmh.

Heinrich Heine 1797-1856

Házájából előzte a porosz junker erőszak — 100 év múlva meggyalázta emlékét a hitleri fasizmus; a szellem pribékjei máglyára dobták műveit, — mindezek ellenére Goethe és Petőfi mellett ma is a világirodalom legolvasottabb lirikusa.

Élete színes regény, fájdalmas költősors, testi és lelki gyötrelmekkel megterhelt vándorút. A nemzeti és emberi önérzetben meghurcolt költő, a romantikus álmodozó, vívódásai során lesz egy nagy művészeti forradalom határköve, melyből a realizmus kerül ki győztesen.

Düsseldorf a szülővárosa, hol a francia forradalom világítótüze reményeket ébreszt a költőben, a fejedelemségek-képviselte zsarnokság lerázására, szabadabb élet kivívására. A nép itt is, mint sok más helyén a szétdarabolt birodalomnak, Napoleonban mindvégig a forradalom vezérét, s nem a zsarnokot látja. A 11 éves Heine is örömittasan csatlakozik az átvonuló hőst üdvözlők táborához.

A jómódú polgár-gyerek, kereskedő-sarj korán meglátja a fejlődő, iparosodó városok világában az éhezők tömegét s az élősdi gazdagok táborát; s bár végig járatják vele a hozzávezető utat, minden szülői akarat és rokoni pártfogás ellenére sem lesz belőle ügyvéd, sem kereskedő. »Rossz diák«, mert háborgó szívvel és ellenálló gondolatokkal nem akar engedelmes tisztelője lenni az egyházi és világi tekintélyeknek. Voltaire követője, később Hegel kedvelt tanítványa és megkülönböztetett tisztelője az idősebb kortársnak, Goethenek, vele való találkozása nem csupán örök élmény számára, de költői fejlődése szempontjából is jelentős.

Bonn—Berlin—Gottinga egyetemein tárul ki igazi valóságában a német szellem, nagyratöréséért folytatott filozófiai, politikai, azaz világnézeti harc, mely társadalmi felszabadulás híján nem lehet pozitív, befejezett.

Különösen prózai írásaiban az »Útiképek« — vagy az »Utazás a Harzban« mutat rá a tájak, emberek jellemzése során a könnyed humor, csipkelődő irónia, de gyakran a legélesebb szatíra hangján a társadalmi igazságtalanságokra. Élete vége felé írt novellái és memoárjai Párizs szabadabb levegőjében, már nem csupán csiszolt elméjének sziporkázásai, hanem egy meghasonláshoz közelálló ember öngúnymardosta vallomásai.

A kármilyen sokoldalúak is írói megnyilatkozásai, — halhatatlanná mégis lírája teszi. A »Dalok könyve« a világirodalom szerelmi költészetének talán leggazdagabb kincsestára. Az örök nagy érzés gazdag skálájú hangszerének minden húrja megcsendül itt a gyöngéd hódolat, fellobbanó szenvedély vihara a féltékenység és gyötrelmes lemondás magasságain és mélységein át

Egyszerű szavak, könnyű forma, — akár egy népdal zenéjét hallanánk »Oly tiszta szép, szelíd vagy, Ha szemem szemedbe néz,«... A Loreley fájdalmas hangulatán régmúlt regék édes-bús hangulata árad szét.

Lírájának egy másik ága a német mithológia: a walkürök — s a német lovagkor (Olaff lovag) sejtelmes, borzongató világába vezet.

Az 1830-as júliusi forradalom után már Párizsban találjuk, itt is marad élete végéig. Bejáratos irodalmi, művészi szalonokba, Dumas, V. Hugo, G. Sand körében otthonosan mozog, megismeri Párizst, az »angyalok poklát, ördögök édenét«, könnyelmű népét, szabadabb szellemét. S e kötetlenebb életbe csöppenve, döbben rá igazán, hogy mennyire német, hogy a cipőtalpán áthozta magával hazáját, annak minden baját, nyomorúságát.

Verseiben most csendül fel igazán a német nép panasza, s a hőn óhajtott vágy: »Egységes Németországot«!

...»Nem akarunk sansculottok lenni, az ember istenjogaiért küzdünk!« Forradalmi erő tör fel »Szilézíai takácsok« c. verséből, az elkeseredett eskü király, s a hazug haza ellen a tennivágyó tömegek erejét jelképezi.

Ez a Heine már nemcsak a francia felvilágosodás nagy filozófusainak szellemi örököse, hanem Marx és Engels személyes barátja. A kommunizmus eszméjével ugyan még nem azonosítja magát, de a jövő embereit, a fejlődés fáklyahordozóit a nagy kommunista gondolkozókban látja.

Véletlen-e, hogy Heine első magyar fordítója: Petőfi? Hisz egy gondolat tüzében égnek, Heine is vállalja a láng és kard szerepét, ő is harcos programot kíván a német költőktől, a német szabadság megteremtéséért.

Már a »matrác-sír« reménytelen rabságában bénán, pusztuló gerinccel írja: »1849 októberében« c. versét:

...»Szegény magyar halálba dűl,
Szabadság végső vára veszve...
...Úgy megszükül német ruhám,
Nevét ha hallom a magyarnak:
Érzések tengerája hány
Lelkembe trombiták rivallnak«...

Így áll előttünk rövid és töredékesen megrajzolt tragikus életpályája: Indulva a kékszemű, magát messze tájakra álmodó ifjútól egészen az egységes, szabad Németország gondolatának harcos hordozójáig, hazájától távoli keserves haláláig.

Most, mikor sírjára a párizsi Montmartre-i temetőben friss koszorút helyezünk, tesszük ezt egy ő általa is megálmodott új világ igaz szándékával: Meg kell becsülnünk minden nagy szellem fáradozását, kik válságos, forrongó korokban szinte életük árán az emberiség felemelkedéséért küzdöttek.

N. A.

Kulturkirakodó

„... hogy megvalósíthassuk féléves programunkat ...“

1955. november 5-én jól sikerült ünnepség volt egyetemünk aulájában, amelyet az énekkar szereplése még színesebbé tett. Az ünneplő közönség vastapssal jutalmazta 75 hallgatónk, egyetemi énekkarunk műsorát. Egyetemünk vezetői szintén megelégedésüket fejezték ki és velünk együtt örültek a »feltámadt« énekkar szereplésének. Ezzel azonban meg is elégedtek, sőt ezután az ünnepség után a próbákat, a kellemes klubhelyiségből áthelyezték a VI-os előadóba. Ez persze még nem rontott sokat a helyzeten, viszont annál többet rontott az, hogy a decemberi szereplés elmaradt. Ez elsősorban a DISZ-bizottság kultúrfelelősének hanyagsága miatt következett be, aki »sokat« foglalkozott az énekkarral s igen keveset, majdnem semmit a többi csoporttal. A vizsgaidőszak alatt lévő próbákon csak 10—15 fő jelent meg. Ez is igazolja, hogy kulturális téren egyetemünkön lemaradás van. A félév megkezdése óta megtartott próbák látogatottsága azt bizonyítja, hogy az énekkar munkája nem kielégítő. Súlyos hiba az is, hogy az énekkarnak semmilyen perspektívikus terve nem volt, vagy ha volt is, az nem valósult meg. Ennek megvalósítása pedig elsősorban a kultúrfelelős dolga lett volna.

Így aztán felmerült egy utolsó lehetőség, s talán a legjobb is, hogy az énekkar önállósítsa magát. Ha elkészül egy műsorral, utána kirándulásokkal egybekötött szerepléseken vesz részt. E terv megvalósításának egyetlen előfeltétele az, hogy az énekkarnak legalább 75—80 tagja legyen ismét. Nevetséges azt állítani, hogy 1600 hallgató közül nem tudunk létrehozni egy 80 tagú énekkart. Összel az énekkarnak 75 tagja volt. Azon hallgatók száma pedig, akik kapcsolatban álltak az énekkarral 111. DISZ-vezetőinknek elsőrendű kötelessége biztosítani, hogy az alapszervezetükben lévő énekkari tagok a próbákon megjelenjenek. Minél több hallgatót hívunk az énekkarba, hogy megvalósíthassuk féléves programunkat, amely a következő:

Április 13—14: Kirándulás Egerbe és két szereplés.

Április 21—22: Sárospataki vagy budapesti szereplés.

Április 28—29: Budapesti vagy sárospataki szereplés.

Május 12—13: Szereplés Debrecenben.

Ezen kívül tervbe van még véve egy Bartók-emlékest és két kulturális seregszemle Miskolcon. A műsoron többek között a következő számok szerepelnek: *Kodály:* Huszt; *Bartók:* Leánycsúfoló; *Gounod:* Fauszt című operából a katona kórus, stb.

E nagyszerű tervet csak úgy tudjuk megvalósítani, ha DISZ-vezetőink szívükön viselik az énekkar ügyét és maguk is példát mutatva résztvesznek az énekkar munkájában.

TAKÁCS ZOLTÁN
énekkari ifj. vezető

Irodalmi estről ...

Kedden este a szakiskolában az irodalomkedvelők egy kis csoportja gyűlt össze. Várakozó, kíváncsi tekintetek összpontosultak a színpad felé. Indokolt is ez a nézőközönség részéről. Miért? Két oka is van. Részben olyan ritkán vehet részt irodalmi jellegű rendezvényen közönségünk, tehát jogos a kérdése: vajon milyen lesz? Másrészt a vendégek, a két fiatal írónk Csóré Sándor és Simon István személye váltja ki e fokozott érdeklődést.

No, de néhány pillanat és Sárközi Andor máris tájékoztat bennünket, hogy a TTIT és a miskolci írószövetség a mai estén országos hírű és helyi alkotások gyöngyszemeivel ismerteti meg a résztvevőket.

»Új időknek, új dalai ezek« — mondja. — Modern mai gondolatok, élmények, konfliktusok kapnak hangot a ma élő fiatal íróink verseiben, rövid elbeszéléseiben, novelláiban. »Repüljünk hát szavak szárnyán« — fejezi be Sárközi Andor bevezetőjét.

Pár perc múlva a Déryné Színház művészeinek tolmácsolásában máris hallhattuk Holdi János: »Unokám« c. novelláját. Majd nagy tetszést váltott ki Szekrényesi Lajos: »A tűzreváló« c. novellája, amely egy piciny helyzetképben művészien mutatja meg a pór nép reális nélkülözéseit, szenvedéseit, de emellett a nép harcos, bátor szembenállását a Horthy-korszak korhadt rendszerével. Ezt a főhős ki is mondja ezekkel a szavakkal: »Tűzreváló ez az egész világ!«

Borsodi Gyula a környező, közeli tájat, a Bükk festői képeit örökíti meg lirai verseiben. A műsorterv két kiemelkedő pontja volt, amikor Simon István Kossuth-díjas és Csóré Sándor József Attila-díjas költő saját verseikkel bemutatkoztak. A közönség bemutatkozáskor olyan költeményt vár az írótól leginkább, amelyik közelhozza az író egyéniségét, állásfoglalását s ezt szemelőtt tartva Csóré Sándor verskiválasztása nem volt a leghelyesebb véleményem szerint.

Simon István: »Nem elég« című verse nagy tapsvihart váltott ki. Határtalan erő, optimizmus, tudásvágy árad a versből. Mottója azt zúgja, harsogja, hogy nem szabad a részletsikerektől elkápráztatni magunkat, hiszen újabb és újabb munka vár reánk. — »Nem elég« — amit megtettünk, ennél több kell!

Az est hangulatát mélyítette a két zongoraszám Bartók: Székelyfonó és Román táncok gyönyörű dallamai, melyet Galánffy Lajos szólaltatott meg a zongora billentyűin.

Az est műsora megmutatta, hogy van számos fiatal költőnk, akiknek produkcióit a közönség előtt is (tehát nemcsak folyóiratokban), meg kell szólaltatni. Nagyon jó kezdeményezés volt, de kérjük a folytatást. Egyetemi hallgatóinknak is figyelmébe ajánlom a művelődés lehetőségének ezen módját is!

U. M.

SZINHÁZ

A miskolci Kamaraszínház műsora két, közös műsorban játszott darabbal bővült. Az egyik Oscar Wildének, a múlt század népszerű angol írójának „A flórenci tragédia“ c. darabja egy flórenci herceg, egy gazdag kereskedő és felesége szerelmi háromszögéről szól. A férjet Simon Géza alakítja kiválóan. Máthé Éva a feleség és Prókay István a herceg szerepében játszik.

A másik darab Goethe: Kéz kezet mos c. 3 felvonásos fordulatos, kacagtató helyzetekben gazdag vígjátéka a német polgárság hibáit, megalkuvó voltát gúnyolja ki. Az itt ismét remekelő Simon Géza mellett Németh Ferenc játékát emelhetjük ki. Sajnálatos, hogy a Kamaraszínház hétköznapi előadásait igen kevesen látogatják.

KÖNYVEKRŐL

SISKIN:

A KOMMUNISTA ERKÖLCS ALAPJAI

A szerző a legnehezebb problémákat is nagyon egyszerűen, világosan, mindenki számára érthetően magyarázza meg. A burzsoá erkölcsöt nem tárgyalja külön fejezetben, elszakítva, hanem minden egyes konkrét kérdéssel kapcsolatban vizsgálja. A könyv értéke, hogy nem elvont, akadémikus, hanem igen agitív, nevelő erejű. Választ ad a szocializmus építésének legfőbb erkölcsi problémáira, amelyek nálunk is nagyon aktuálisak. Támaszkodik a klasszikusokra, de nem helyettesíti idézetekkel az elvi kifejezést és nem korlátozza mondanivalóját a klasszikusok által felvetett problémákra.

SCHAFF:

A MARXISTA-LENINISTA IGAZSÁGELMÉLET NÉHÁNY PROBLÉMÁJA

Ez a könyv az igazság problémájával kapcsolatos kérdéseket tárgyalja behatóan és részletekbe menően. A mű szerkezetileg két részre oszlik; az első rész az igazságelmélet kérdéseire vonatkozó marxista álláspont kifejtését, a második rész az idealista elméletek bírálatát tartalmazza. Az első fejezet a könyvben szereplő alapfogalmak értelmét tisztázza, a következő fejezetek pedig azokat a kérdéseket taglalják, amelyek az igazság objektív jellegére, az igazság kritériumára, stb. vonatkoznak.

SPORT ÉS TESTNEVELÉS

M. Haladás asztalitenisz szakosztály beszámolója

A megyei csapatbajnokságon elért 3. helyezésünk alapján január 27—29-én osztályozón vettünk részt Egerben, amelyre rajtunk kívül még 7 csapatot hívott meg a Heves megyei TSB. Az osztályozó az OB. II-be jutásért történt és két 4-es csoport, körmérkőzéssel eldöntött első helyezettje jutott be az újjászervezett asztalitenisz OB II-be.

A mi csoportunkban Balassagyarmat, Hajdúszoboszló és Nyíregyháza volt a sorsolás eredményeképpen beosztva. A sorsolás úgy hozta, hogy elsőnek a Balassagyarmati VM csapatával játszott csapatunk. A mérkőzésre nyugodt idegzettel álltunk ki és amint várható volt, nagyarányú (11:1) győzelmet szereztünk. A következő ellenfél a Hajdúszoboszlói Traktor csapata volt, a Hajdú megyei bajnokság 3. helyezettje. Tartottunk tőlük, mert a csapatukban versenyzik az országos viszonylatban ismert Kozma, aki bár mindent megtett, mégsem tudta csapatunk győzelmét egy percig sem vitássá tenni, így 11:3 arányban győztünk.

Ekkor a csoporton belüli legnehezebb ellenfél, az eddig szintén veretlen Nyíregyházi Törekvés következett. Ez a mérkőzés taktikai mérkőzés volt, az osztályozón ez volt a legizgalmasabb összecsapás. Úgy indult, hogy nagyon nehéz lesz a győzelem, sőt a hetedik pár után Nyíregyháza vezetett 4:3-ra. Ekkorra azonban kimerültek az ellenfél idegei és innen a csapat elhúzott; végül is megérdemelten, 11:4 arányban győzött.

Ekkor már bizonyosak voltunk, hogy a csapat bejutott. Mégis azonban a csoportok két első helyezettjének a részvételével alakult most már egyetlen 4-es csoport tagjainak kellett az első két helyért körmérkőzést játszania olyanképpen, hogy az előbbiekben elért eredmények beleszámítottak a körmérkőzésbe. Ez azt jelentette, hogy a csapatnak csupán a másik két csapattal kellett játszania, a mi csoportunkból bejutott Nyíregyházával már nem. Az így lebonyolított döntőben előbb a Salgótarjáni Bányász csapatával mérkőztünk és 11:4 arányban legyőztük. A másik csoportgyőztes, a Gödöllői Ganz Vasas pedig 11:3-ra győzött Nyíregyháza ellen. Így már nyilvánvalóvá lett, hogy az osztályozóból a M. Haladás és a G. Ganz Vasas került be az OB II-be. Az elsőséget eldöntő mérkőzésre a G. Ganz Vasas ellen a csapat már fáradtan állt ki, emellett a mérkőzéshez nem sok érdeke fűződött már egyik csapatnak sem, és így érthető, hogy kikaptunk 11:3 arányban.

Végeredményben, amint már jeleztem, a Gödöllői Ganz Vasas és a Miskolci Haladás jutott be az OB II-be.

Ezzel az M. Haladás asztaliteniszezői ismét egy fokkal közelebb jutottak a minőségi sport felé. Az osztályozó megmutatta, hogy a csapatban jó a kollektív szellem, annak ellenére, hogy a csapat legjobbja, *Kilyénfalvy Béla* nem jött el az osztályozóra. Nem vállalta a kollokviumok utáni szünet néhány napos megrövidítésével járó kis nehézséget, amelyet a csapat többi tagjai szívesen vállaltak.

Az osztályozó egyéni teljesítményeit nézve, a legegyenletesebben *Sárdy Ferenc* játszott, csak Gödöllő ellen vesztett mérkőzést. A csapat többi tagjai is jól megállták helyüket, *Kővári József*, *Csősz Imre* és *Kókai Rudolf*. A szokottnál kissé gyengébben szerepelt *Bárány Ernő*. Végeredményben a csapat megmutatta, hogy kiemelkedő teljesítményekre képes és biztosan meg fogja állni helyét a jövő hónapban megindúló OB II-ben. Ebben bizonyosan segítségünkre lesz az a népes szurkolótábor, amely eddig is lelkesen támogatta a csapatot és része van abban, hogy a csapat az igen erős megyei bajnokságban a 3. helyezést elérte.

BÉLÁSI JÁNOS,
sz. v.

Háromtusa

A háromtusa a nehezebb sportágak közé tartozik, sokoldalúságot követel meg a sportolótól. Három számban: uszásban, futásban, pisztolylövésben kell kiválónak lenni. Egyetemünkön a Haladás sportkörön belül is működik háromtusa szakosztály. Hogy nem olyan feltűnő, mint pl. a labdarugás, annak tulajdonítható, hogy elég kevés hódolója akad hallgatóink közül.

Eddigi munkánk nem tükrözi szakosztályunk képességét. A sportkör sajnos anyagilag elég keveset tud fordítani a szakosztály fejlesztésére. Sok esetben azért nem sikerült komolyabb eredményeket elérni, mert nem volt biztosítva az edzési lehetőség, a felszerelés. (Itt különösen a pisztolylövészetre utalok.)

De a lelkesedés és az akarat pótolta ezeket a hiányokat, s a kevés létszámu szakosztály, a sportkör legkisebb egysége mégis már több ízben gazdagította a sportkör eredménylistáját. Az elmult idényben több versenyen vettünk részt, sportköri, városi, megyei és területi bajnokságon. Csapatunk minden ízben helyezett volt. Pl. a területi bajnokságon, ahol négy megye legjobb versenyzői voltak jelen, csapatunk a II-ik helyezést hozta el. A szakosztály volt tagja, *Kecskeméti János*, több ízben egyéni első lett, sőt az országoson is helyezést ért el.

Az új idényben is komoly terveink vannak, aminek megvalósításában hathatós segítséget nyujt a sportkör. Most kiegészítette hiányos felszerelésünket, biztosítja az edzési lehetőségeket.

Ez azonban kevés a sikerhez, nekünk is megfeszített erővel kell dolgoznunk. Már megkezdtük az edzéseket, hogy mire a szabadba mehetünk, már a tavalyi idény legjobb formáját mutathassuk.

Első versenyünk április 4-én lesz, ahol szeretnénk jobb eredményeket elérni, mint az elmult évben. Ez lesz az idény bemutatkozó versenye, amit a városi, megyei, majd pedig az országos versenyek követnek.

A tavasz folyamán sportkörön belül is rendezünk versenyeket a háromtusa népszerűsítésére a szakosztály új tagokkal való bővítése érdekében. Szorgalmas munkával, kitartó edzéssel próbáljuk a jövőben is öregbíteni szakosztályunk és ezzel együtt sportkörünk hírnevét.

Bayer József
sz. v.

SPORT HIREK

Befejeződött a Borsod megyei teremkézilabda bajnokság. Csapatunk vasárnap vívta utolsó három mérkőzését. A Di. Gépgyár ellen 17:9, a Meteor Tánesics ellen 20:13 arányban győzött, míg a M. Bástyától 13:10 arányban vereséget szenvedett. Végeredményben a Miskolci Haladás az erős mezőnyben (első oszt. csapatok is indultak) a hatodik helyen végzett.

Női csapatunk mindhárom vasárnapi mérkőzését elvesztette és végeredményben 6. helyen végzett.

*

A Haladás sakkcsapata február 5-én a városi bajnokság során a Sajóbábonyi Szikra csapata ellen 7:3 arányban győzött és ezzel végeredményben a III. helyen végzett, ami a megyei bajnokságba való továbbjutást jelenti.

*

Egyetemi sakkcsapatverseny indul. Tanulókörök négyes csapatokkal nevezhetnek. Az első három helyezett és a legjobb egyéni versenyző díjazásban részesül.

*

Megérkezett a városi I. o. labdarugóbajnokság sorsolása. A küzdelmekben 16 csapat vesz részt. A győztes csapat az osztályozó megnyerése után az NB II-be juthat. A sorsolás szerint a Haladás első mérkőzését a M. Honvéd csapatával március 4-én az ellenfél pályáján játsza.

*

Február 5-én a megyei és városi TSB a megyei tanácsházán nagyaktiva értekezletet tartott. Az MTSB elnöke beszámolt az 1955. évi sportmunkáról. Ekkor kapták meg a járások és sportkörök versenyében a győztesek a vándorzászlókat. A járások közül a miskolci járás került az első helyre, míg a legjobb sportkör címet a Miskolci Haladás nyerte el. Az elbírálás szempontjai voltak: minősítési terv teljesítése, tömegversenyek rendezése, 40 város Béke Posta versenye stb.

*

Február 12-én, vasárnap a városi TSB öt csapat részvételével röplabda villámtornát rendezett, melyen a Haladás csapata is résztvett. Csapatunk a M. Törekvés mögött a második helyet szerezte meg.

Az egyetemi klub féléves programjából

Február 23: Nemzeti történeti festészetünk
(előadó: Klaudinyi L. festőművész)

Február 29: A magnetofon
(előadó: Szalontai Károly adj.)

Március 1: Liszt Ferenc művészete
(előadó: Herszényi Bálint
Zeneművészeti Szakiskola ig. h.)

Március 8: A tudomány és az idealizmus
(tervezett előadó: Fogarassi Béla akadémikus).

A MI EGYETEMÜNK
A TE LAPOD!
IRD, OLVASD, TERJESZD!

Felszabadulásunk 11. évfordulójára az Egyetemi Könyvtár dolgozói felajánlották, hogy a diplomatervezők munkájának megkönnyítésére külön irodalomkutató csoportot alakítanak.

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.

Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Lajos

Egy kávés kanállal ...

(Szemelvények a készülő új „Húzótüské“-ből)

MŰSZAKI FAVICC

Két szövetelem beszélget.

FERRIT: (a perlithez) Nézd, milyen könnyen olvad az a nyavalyás öntöttvas.

PERLIT: Hja, könnyű neki, eutektikumot végzett!!!

JÓ MÓDSZER

Két diáklány beszélget a villamoson.

— Tudod, ma azért nem jött el a Karcsi, mert kollokvál. Még egy hosszú év és végez. Utána meglesz az esküvőnk.

— Irígyellek, úgy megértitek egymást. Én is szeretnék egy ilyen egyetemistát, de...

— Ugyan, kis ügyességgel te is foghatsz egyet.

— Igen?... De hogyan?

— Hogyan? — Hát kajával!

SÁR, SÁR, SÁR...

Az elsőéves hallgató megérkezik az Egyetemvárosba. Rettenetes sár van (mint mindig). A gólya baktat a két nagy bőrönddel. Laci bácsi, a 4. sz. diákotthon portása körülvendégli nézi.

Az elsőéves megszólal:

— Tessék mondani portás bácsi, mindig ilyen sár van itt?

— Dehogy édes fiam! Csak ha esik az eső!

MENZAI BÜROKRÁCIA

Két hallgató fél 8 előtt 2 perccel érkezik.

KISZOLGÁLÓNŐ: Mi az kérem, ilyenkor jönnek? Mit képzelnek, mi mindig ráérünk?

HALLGATÓK: (veszekednek).

KISZOLGÁLÓNŐ: (veszekszik és hajthatatlan).

HALLGATÓK: (reményvesztetten el).

Másik 2 hallgató fél 8 után 10 perccel jön.

KISZOLGÁLÓNŐ: Mi az kérem... stb. (mint előbb).

HALLGATÓK: De kérem, nekünk nincs jegyünk, mi repetára jöttünk!

KISZOLGÁLÓNŐ: (bájos mosollyal) Ja, az más! (Tetős tálat tesz eléjük.)

EGY KIS RELATIVITÁS

— Miért nem jó a ciklotron az elektron felgyorsítására? — hangzik a nagy kérdés fizikavizsgán.

— Mert relatív tömegváltozás lép fel — feleli a hallgató.

— Igen, de ez miben nyilvánul meg?

— Hát... az elektron annyira meghízik, hogy nem fér ki a ciklotron nyílásán.

RAJZBEADÁSKOR

— Tata, járt már maga a mezőgazdasági kiállításon?

— Miért adjunktus elvtárs?

— Mert látom, hogy maga is az ökörtől tanulta a vonalvezetést.

A HUN

Orosz zárthelyit írnak a negyedévesek. Az egyik tag tanácstalanul tekintget szerteszét. A zárthelyit vezető Marusák lektor (Plehi) megáll mellette:

— Mondja, maga nem hun származású?

— Nem, lektor elvtárs. Miért?

— Mert hun idenéz, hun oda.

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 5. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc, 1956. március 9

Köszöntő

Négy éve . . .

3 levél 3 szü ől

Egy nagy realista művész

Tanszékeink és a műszaki színvonalfejlesztés

Irta: Horváth Aurél a Kohómérnöki Kar dékánhelyettese

A Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetősége és a Minisztertanács múlt év nyarán levélben fordult az ország különböző üzemeiben, kutató- és tervező intézeteiben és tanintézeteiben működő műszaki dolgozókhoz és ebben megjelölte a műszaki színvonalfejlesztés irányait.

Egyetemünk annakidején összevont kari tanácsülésen megtárgyalta a nagyjelentőségű felhívást és megszabta a teendőket egyfelől az oktatás, másfelől az üzemekkel való műszaki együttműködés területén.

Amikor értékelést akarunk adni elvégzett munkánkról, nem feledkezhetünk meg azokról a nagyjelentőségű megállapításokról, amelyek a Szovjetunió Kommunista Pártja napjainkban lezajlott, történelmet formáló XX. kongresszusán elhangzottak; egyrészt azért, mert ezek az értékelések fokozottan vonatkoznak a mi műszaki, tudományos és oktatási tevékenységünkre is, sőt éppen ezek adnak időszerűséget annak, hogy munkánkat számbavegyük; másrészt azért, mert a XX. kongresszus határozataiból világos iránymutatást meríthetünk további fejlődésünk követendő irányvonalához.

A XX. kongresszuson tartott beszámolójában *N. Sz. Hruscsov* elvtárs megállapította, hogy „...lényegesen növelnünk kell a meglévő termelési kapacitások kihasználását, ki kell bővítenünk a fémek válacztékát és javítanunk kell minőségüket." Ez a megállapítás és célkitűzés érvényes, sőt sokkal fokozottabban érvényes nálunk is. Vagy nem követendő-e a mi termelési viszonyaink között is, amit Hruscsov elvtárs kongresszusi beszámolójában így fejezett ki: „A műszaki haladás nemcsak a régi termelési ágak és formák tökéletesítésében nyilvánul meg, hanem újabb termelési ágak és formák keletkezésében is."

Ha végigtekintünk azon a tevékenységen, amelyet a Kohómérnöki Kar tanszékei e célok megvalósítása érdekében az elmúlt félév folyamán kifejtettek, megállapíthatjuk, hogy kezdettől fogva kivétel nélkül bekapcsolódtak a műszaki színvonalfejlesztés munkájába és nemcsak az oktatás területén vették ki részüket a program végrehajtásából, hanem közreműködtek annak a kapcsolatnak a megteremtésében is, amelyet egyetemünk az egyetemi pártbizottság kezdeményezésére az üzemekkel kiépített.

A Kohómérnöki Kar tanszékei által az elmúlt félévben elvégzett ezirányú munkát a következőkben lehet összefoglalni.

A KOHÓGÉPTANI TANSZÉK valamennyi tárgynál (fémek technológiája, kohógéptan, gyártástechnológia), mint a termelő munkával legszorosabban összefüggő szaktárgyaknál, messzemenően ismertette a hazai eljárásokat és a hazai üzemek gépi termelőberendezéseit. Kitért a berendezések fejlettségi fokára és megjelölte a korszerűsítés és fejlesztés elvi irányvonalait. Az előadások során felhívta a leendő mérnökök figyelmét a jelenlegi és távlati műszaki fejlesztési feladatokra, következetesen hangoztatta a technológia fontosságát, a maradiság elleni harcot, a termelékenység növelésének műszaki lehetőségeit, a gépesítés jelentőségét, a balesetvédelem fontosabb előírásait. Összehasonlító értékeléseket adott pl. a borsodnádasdi és a sztálinvárosi hengerlési módszerek és hengersorozatok között; a diósgyőri új középhengersor műszaki ismertetésekor kihangsúlyozta annak iparpolitikai jelentőségeit is. A R. M. Fémmű részére aluminiumlemez- és fóliahengerléshez szükséges hengerlési erőméréseket hajtott végre a tanszék korszerű szúrástervek elkészítése céljára, továbbá egy nagyméretű speciális ellenőrző számítását végezte el. A Váci Híradástechnikai Gyár számára az elmúlt évben tervezési munkát hajtott végre a horganylemez hengerállványokon megvalósítandó elektromos hengerállító berendezéshez.

A VASKOHÁSZATI TANSZÉK felszerelte új homoklaboratóriumát és ott új gyakorlatokat vezetett be, amelyeken felhívja a hallgatóság figyelmét az öntészeti üzemekben jelenleg alkalmazott korszerű laboratóriumi vizsgálatokra és azok céljára. Folyamatba tette a tanszék régebbi jegyzetek átírását szovjet szakirodalomra támaszkodva, figyelembevéve a hazai nyersvas- és acélgyártás műszaki adottságait. A tanszék közvetlen kapcsolatot létesített a Diósgyőri Lenin Kohászati Művekkel. Így a tanszék közvetlenül résztvesz a nagyolvasztó-, a martinacélmű és az elektróacél üzemek tudományos jellegű problémáinak megoldásában.

A METALLOGRÁFIA TANSZÉK előadásai közben, általában demonstrációs alapon, összehasonlítást tesz selejtes és ép gyártmányok, helyes és helytelen munkamódszerek között, rámutatva a helyes megoldásokra. A klasszikus anyag ismertetése mellett a gyakorlatban közvetlenül hasznosítható tapasztalatokkal egészíti ki a tanszék az előadások anyagát. Az aluminiumiparban elhelyezkedni kívánó mérnökök műszaki felkészültségének elmélyítése céljából a tanszék vezetője „Aluminium és ötvözeteinek metallográfiája" címmel az elmúlt félévben heti két órában ajánlott tárgyat is előadott. A tárgy témája többek között az aluminium és ötvözeteinek olvasztásakor, öntésekor és megmunkálásakor fellépő selejtokok feltárása és kiküszöbölési módszereinek ismertetése. Az oktatáson kívül foglalkozott a tanszék a hazánkban még be nem vezetett gázfázisú temperálással, amely eljárásnál egyes gyártmányok esetében 15—20 technológiai művelet megtakarítására nyílik lehetőség. Ezzel kapcsolatban folyamatba tette félüzemi kísérletek elvégzésére alkalmas temperáló ikerkemence megépítését. Uj vizsgálati módszereket vezetett be a hőokozta tágulás mérésénél, különösen a még ki nem kísérletezett nagy hőmérsékletű eljárásoknál, különösen tekintettel a tűzálló kemencetéglák méretezésére. A méretezés első kísérleti eredményeit a tanszék a Vaskohászati Kemenceépítő Vállalat rendelkezésére bocsátotta, az eredmények jelenleg nagyüzemi kipróbálás alatt állanak. A Diósgyőri Lenin Kohászati Művek részére és megbízásából is számos munkát végzett el a tanszék. Ezek közül említésreméltó eredményt ért el a nagy rakodóbaggerek csapágyainál, amelyek élettartamát új csapágyak kikísérletezésével a korábbi két hétről egy évre emelte.

A FÉMKOHÁSZATI TANSZÉK előadási anyagainak összeállításánál fokozottabb gondot fordított eddig kevésbé érintett ipar-politikai szempontokra is (pl. a fémhulladékok feldolgozási lehetőségei). A gyakorlati oktatás tökéletesítése céljából a tanszék rendszeresen felhasználta a moszkvai „Moszkovszkij Institut Cvetnich Metallov i Zolota" intézet laboratóriumi gyakorlatokról kiadott vezérfonalát. Az iparral való kapcsolatok elmélyítése céljából a tanszék szocialista szerződéseket kötött az R. M. Fémművel, az apci Fémtermia Vállalattal, a tatabányai és az inotai aluminiumkohóval, továbbá a budapesti Metallochemia és Fémötvöző Vállalattal, amelyek értelmében ezek a vállalatok rendszeresen meghívják műszaki tanácsaik ülésére a tanszék egy-egy mérnök-oktatóját, aki negyedévenként néhány napot az üzemben tartózkodva, állandó kapcsolatot tart a termelő üzemek problémáival. A szerződések keretében a tanszék esetenként vagy megállapodás szerint kísérleteket végez és új eljárásokat dolgoz ki az üzem számára. Így pl. döntő elemzéseket hajtott végre a tanszék a zagyvarónai és csepeli üzemeknek, sőt az előbbit őrlő- és flotálóberendezések rendelkezésre bocsátásával termelő munkájában segítette. Rendszeres kutató munkája közben is komoly eredményeket mutatott fel a tanszék, többek között pl. a nagytisztaságú fémmangán előállításával.

AZ ÁLTALÁNOS GÉPTANI TANSZÉK előadásaiban ugyancsak nagyobb hely jutott az elmúlt félévben a hazai eljárások és üzemek gépi berendezései ismertetésének, amelyeken keresztül a fejlettségi fok és a fejlesztési lehetőség irányának ismertetésére is mód nyílott. A szállítóberendezések ismertetésekor rámutatott a tanszék az automatizálás fontosságára és a nehéz fizikai munka gépesítésének lehetőségére és jelentőségére.

A TÜZELÉSTANI TANSZÉK az új elhelyezés adta lehetőségeknek megfelelően, az eddiginél nagyobb számú laboratóriumi gyakorlatokat végeztet hallgatóival az elméleti tárgy egyes részleteinek fokozottabb megértése céljából. Ebből a célból üzembe helyezte kísérleti generátorát és kemencéit az összes tartozék-műszerekkel és ezzel újabb gyakorlatokat vett fel programjába. Ugyancsak a gyakorlatok körének szélesítését eredményezte, hogy a tanszék új helyén üzembehelyezte és működésképes állapotba hozta eddig nem használt készülékeit és műszereit (gázórák, gázsebességmérő-eszközök, gázelemző műszerek, stb.). Elméleti előadásaiban az eddiginél nagyobb teret szentel a hazai újabb tüzeléstechnikai eljárások és eredmények ismertetésének.

(Folytatjuk)

EGYETEMI HÍREK

Március hó 1-én és 2-án Debrecenben a Kossuth Lajos Tudományegyetem aulájában tartották meg az országos rektori, dékáni értekezletet. A tanácskozáson résztvett Andics Erzsébet, az MDP Központi Vezetőség tudományos és kulturális osztályának vezetője, Erdey-Grúz Tibor oktatásügyi miniszter. Külföldi vendégei is voltak az értekezletnek: a Német Demokratikus Köztársaság hazánkban tartózkodó felsőoktatási küldöttsége, dr. Gerhard Harig felsőoktatásügyi államtitkár vezetésével. Egyetemünk részéről dr. Sályi István rektor, dr. Terplán Zénó oktatási rektorhelyettes, dr. Petrich Géza és dr. Horváth Zoltán dékánok, Simon Sándor az egyetemi párt vb. titkára, Nagy Miklós az egyetemi párt vb szervező titkára, valamint Keszler József az egyetemi DISZ vb. titkára vettek részt a tanácskozáson.

*

1956. március hó 4-én, vasárnap 14 óra 20 perckor rádióriportot hallottunk: Mit láttunk a Szovjetunióban cimmel. A rádió egy beszélgetést közvetitett dr. Geleji Sándor Kossuth-díjas, akadémikus, egyetemi tanárral az acélgyártás kérdéseiről.

*

Február hó 11-én a szigorló kohómérnökök az egyetemi klubhelyiségben, február 17-én a szigorló gépészmérnökök az Avas-szállóban tartották búcsúvacsorájukat, amelyen az egyetem vezetősége is résztvett.

*

A miskolci VTSB az 1955-évben, a városi sportkörök általános értékelése során, a Haladás Sport Egyesület munkáját első helyen értékelte és átadta részére „Miskolc VTSB legjobb sportköre" vándorzászlót.

*

Elkészült egyetemünk rendezvénynaptára, amely az összes politikai, kulturális, sport- és egyéb rendezvényeket ismerteti. A rendezvény-naptár a DISZ-szervezetek útján jut el hallgatóinkhoz.

AZ SZKP XX. KONGRESSZUSÁRÓL IRJÁK

Iparunk fokozottabb villamosításáért

»A villamosáram átalakító szerepe elsősorban az, hogy ez a legtökéletesebb bázisa a munka gépesítésének, s egyúttal a legtökéletesebb energia hordozó a fontos technológiai folyamatban« — mondotta Malenkov elvtárs az SzKP XX. kongresszusán. Ez az egyetlen mondat világosan és félreérthetetlenül rámutat a villamosítás döntő fontosságára. Csak úgy válhatunk fejlett ipari állammá, ha a villamosítás kérdése nálunk is mindenütt előtérbe kerül. Minden mérnöknek igen jól kell ismerni a villamosenergia felhasználási lehetőségeit és az alkalmazásából származó előnyöket.

Ha párhuzamot vonunk a kohómérnöki és gépészmérnöki oktatás között, megállapítható, hogy a gépészmérnöki képzés során igen kevés helyet kapott az elektrotechnika oktatása. A kohómérnök-hallgatók igen részletesen, öt féléven keresztül tanulnak elektrotechnikát.

Ezzel szemben a gépészmérnök-hallgatók mindössze két féléven át hallgatnak elektrotechnikát. Ilyen rövid idő alatt csak általános elveket lehet oktatni.

Gépészmérnök-hallgatóink egyetemi tanulmányaik során semmilyen tantárgyban sem hallanak — hogy csak egy pár ilyen fontos témakört említsek — a szerszámgépek villamos berendezéseiről, az automatizálás elméleti alapjairól, ipari és laboratóriumi hőkezelő villamoskemencékről.

Jól tudjuk, hogy a szűkre szabott tanulmányi idő, a kötött heti óraszám nem engedi meg, hogy a fent említett tárgyakat az órarendbe szervesen be lehessen illeszteni. Ezzel szemben azt is jól tudjuk, hogy milyen nagy hátrányt jelent fiatal gépészmérnökeinkre nézve, hogy elektrotechnikai képzettségük ilyen hiányos. Éppen ezért Tanszékünk elhatározta, hogy a jövő tanévtől kezdve a legfontosabb kérdésekről külön előadásokat fog tartani.

Remélem, ezeknek a külön előadásoknak rendszeres beállításával nemcsak a hallgatók jobb képzését, hanem egyúttal iparunk fokozottabb villamosítását is szolgáljuk.

URAY VILMOS,
tszv. docens.

A mi célunk is az...

Az elmult napokban nagy események színhelye volt Moszkva, ahol ülésezett a Szovjetunió Kommunista pártjának XX. kongresszusa. A párt kongresszusa nagy jelentőséggel bírt mindig, nemcsak a Szovjetunió népeinek életében, hanem mondhatjuk azt is, hogy a világ dolgozóinak összefogásában is. A kongresszus rögzíti az elért eredményeket, rámutatnak a hibákra és előretekintve irányt mutatnak a további fejlődéshez.

A XX kongresszus a kommunizmus építésének jegyében zajlott le. Az ujságok sokoldalas cikkekben közölték a kongresszuson elhangzott beszámolókat, határozatokat és hozzászólásokat. Érdeklődéssel olvastam ezeket a cikkeket, amelyek nagy hatással voltak rám. Hatalmas eredményekről adtak ezek számot! A szovjet népnek erről a hatalmas sikeréről olvasva, látva a szovjet nép életszinvonalának rohamos növekedését, a szovjet ipar óriási alkotásait, ezenkívül a szovjet mezőgazdaság nagyarányú gépesítését, a szűzföldek feltörésével a termelés kiszélesítését, lelkesedéssel töltötte el az a tény, hogy a szovjet nép a szocializmus felépítésével már a kommunizmus építésének útját járja. Nemcsak az tölt el lelkesedéssel, hogy a Szovjetunió Kommunista Pártja a jólét, a gondtalanabb élet útján vezeti a a szovjet népet, hanem az is, hogy a mi népünk fejlődésének távlatát is megláthatom a Szovjetunió sikereiben, mert mi is a szocializmust építjük és a mi célunk is az, hogy hazánkban felépüljön a kommunista társadalom. Mi már biztosabban haladhatunk azon az úton, amelyet már előttünk a szovjet nép megjárt. Nemcsak az átadott tapasztalatok, nemcsak a kidolgozott módszerek nyujtanak számunkra segítséget, hanem minden elméletnél meggyőzőbben bizonyítja a gyakorlat, az elért eredmény a kommunista társadalom felépítésének lehetőségét. Ki tud kételkedni akkor, amikor előttünk áll a megvalósított tény: hatalmas erőművek, a legfejlettebb ipar és mezőgazdaság biztosítja a Szovjetunió népeinek fokozódó jólétét, amely megmutatkozik az egyre növekvő árubőségben, a dolgozók anyagi, szociális, kulturális szükségleteinek fokozottabb kielégítésében, ezenkívül az emberek munkájának megkönnyítésére irányuló intézkedésekben. Ragyogó bizonyítéka ennek az a tény, hogy a Szovjetunióban 7 órára csökkentik a dolgozók munkaidejét.

A XX. kongresszus bizonyítékát adta annak, hogy a Szovjetunió Kommunista Pártja következetesen követi Lenin útmutatásait. A párt néphez való hűségét, igazi pártszerűségét mutatja az a tény, hogy a hatalmas eredmények mellett nem hallgatta el az elkövetett hibákat és hiányosságokat sem, hanem azokra rámutatva meghatározta kijavításuknak módját is. A Szovjetunió külpolitikai, belpolitikai helyzetét elemezve kidomborodik a szovjet nép békeakarata, amely mindannyiunk előrehaladásának és az eredmények elérésének záloga.

A Szovjetunió Kommunista Pártja XX. kongresszusának tanulmányozása nagy segítséget nyujt munkánkban, mert megmutatja nekünk is azt a perspektivát, amely előttünk áll a szocializmus felépítése után, megmutatja azt a társadalmat, amelynek felépítéséért nekünk is dolgozni és harcolni kell.

Antal P. László
G. 405.

BÉKEHIRADÓ

A Béke-Világtanács április 3 és 9 között rendkívüli ülészakot tart Velencében. Ezen az ülésszakon a lefegyverzés, az atomfegyver eltiltásának kérdését vitatják meg. Több országban már országosméretű kampány indult a leszerelés jegyében. Az angol békemozgalom arra mozgósítja a közvéleményt, hogy a kormányhoz intézett levelekkel, táviratokkal és küldöttségek útján juttassák kifejezésre békeakaratukat.

*

A kaliforniai egyetem egyik bizottsága kiszámította, hogy az Egyesült Államokban 17 millió ember évente még a 2000 dollárt sem keresi meg, holott a hivatalosan megállapított létminimum évi 4000 dollár.

Az automatizálás terén a Szovjetunió máris hatalmas eredményeket ért el. A dnyeperi vízierőműnél egy műszakban mindössze hat ügyeletes kezeli az erőmű 9, összesen 650 000 kilowatt kapacitású vízturbináját és egész sor más gépezetét. Az üzbekisztáni energetikai művek ordzsonikidzei vízlépcsőjénél 2—3 ügyeletes irányít egy helyről 4 vízierőműtelepet.

*

Az ötödik ötéves terv utolsó esztendejében a Szovjetunióban 1950-hez viszonyítva annyi acéllal gyártottak többet, amennyiből oly sok gyorsvonati mozdonyt lehetne gyártani, hogy a hosszú mozdonysor Budapesttől Moszkváig és vissza érne.

A MI EGYETEMÜNK *postájából*

3 LEVÉL SZÜLŐTŐL

Köszönjük a DISZ vezetőségének hozzánk küldött sorait. Végtelenül jól esett és egy kicsit büszkévé is tett bennünket.

Igén szeretnénk államunknak, pártunknak olyan magyar embert nevelni, aki az életben segít a szocializmust építeni, de ezt csak úgy tudjuk elérni, ha a párt- és a DISZ-vezetőség továbbra is segíti fiunkat és fiainkat. Kérjük a DISZ-vezetőséget, álljon a fiunk és fiaink mellett, hogy minél több örömet szerezzenek a szülőknek és hogy mi, szülők államunknak igazi, gerinces embereket adhassunk.

Elvtársi üdvözlettel:

Várnai Emil.

A DISZ valóban szívén viseli a hallgatók ügyét

Ajánlott levelüket az újsággal együtt megkaptam. A szomorú valóságról már előzőleg tudtam. Ki sem mondhatom, hogy mennyi és milyen fájdalmat okozott ez nekünk.

Mindamellett nagyon-nagyon köszönöm szíves figyelmüket. Ebből látom, hogy a DISZ valóban szívén viseli a hallgatók ügyét és ahol lehet és tud, segít.

Remélem, ez a megszégyenítés segít még fiamon, észretér és a jövőben nagyobb szorgalommal lát a munkához. Mert ezt a gyászos eredményt csakis a hanyagság okozta.

Értesítésüket mégegyszer köszönöm.

Uhereczky Pál

Örült a rokonság, az egész család...

Leírhatatlan öröm és tagadhatatlanul apai büszkeség töltötte el egész valómat, amikor olvashattam az egyetemi újságban, a hozzánk, szülőkhöz intézett cikket, amelyben megemlékeznek Ernő fiunk eddig elért és a tanulmányaiban felmutatott jeles eredményéről. Örült a rokonság, az egész család, de szeretettel gratuláltak itt a munkahelyemen a kartársaim is.

Ernő fiam, már eddig is sok-sok örömet szerzett nekünk. Kitartó szorgalmával és becsületes, odaadó munkájával, az általános iskolák osztályaitól kezdve, mindig kitűnő bizonyítványokat hozott haza.

Az ősszel mégis aggódva gondoltunk arra, hogy vajon a legnagyobb fiunk meg fogja-e állni hasonló módon a helyét az egyetemen is? Amikor azonban értesültünk arról, hogy Ernő bekapcsolódik a DISZ-szervezet munkájába és a DISZ segítségével és támogatásával indul el az élet útján, távol a szülői háztól, megnyugodtunk és reméltük, hogy nemcsak a tanulmányi eredményeiben, hanem a jellemet formáló erkölcsi élet terén is meg fogja állni a helyét.

De sokan mosolyogva, csodálkozva és sokszor szánakozó hangsúllyal kérdezik: hat gyermek? Igen! Valóban nagy a család, sok a gond, de a gyermekek mind egészségesek, jók és szófogadóak és mily sokat segítenek nekünk, különösen pedig az Édesanyának. A múlt rendszerben a teljes szegénységet jelentette volna számunkra ez a sok gyerek. A nyomor réme kísérte volna minden lépésünket. Az pedig, hogy a gyerekeket házon kívül iskoláztatni tudtuk volna, sőt egyetemre küldeni őket, a lehetetlenséggel lett volna határos.

Köszönetemet fejezem ki az Egyetem vezetőségének, a DISZ-szervezetnek azért a megbecsülésért, amiben fiunkat ott részesítik. Hálatelt szívvel gondolok a kormányzatunkra is, mert fiamat anyagi támogatásban is részesítik és ezzel megadják a lehetőséget ahhoz, hogy a gyermekünk zavartalanul és gond nélkül tanulhat. Én hiszem, sőt biztosan remélem, hogy ifj. Pintér Ernőből pár év múlva jó gépészmérnök lesz, aki szerzett tudásával, odaadó munkával ki fogja venni részét a szocializmus építéséből.

id. PINTÉR ERNŐ

AZ IFJÚSÁG ÜNNEPE

„Nagyapáink és apáink
Míg egy század elhaladt,
Nem tevének annyit, mint mink
Huszonnégy óra alatt."

— mondja 1848 március 15-ről nagy forradalmár költőnk, Petőfi Sándor. Örök fénnyel tündöklő e nap a magy történelemben. 108 éve annak, amikor Petőfi, Vasvári vezetésével, a pesti ifjúság hatalmas tüntetéssel, aktív tettekkel, a forró hazaszeretettől és szabadságvágytól fűtve, megkezdte a magyar szabadságharc nagyszerű korszakát. A „márciusi ifjúság" az egész néppel együtt felejthetetlen eredményeket vívott ki e napon. Petőfi nagy elismeréssel és elragadtatással így kiáltott fel a tettek láttán: „Hatalmas kezdesz lenni végre, nép!" Kitörölhetetlen dátum ez. Azóta minden évben ünnepelünk. Ünnepelünk, nem megszokásból, illendőségből, hanem égő lelkesedéssel. Ifjúságunk, mint a „márciusi ifjak" örökösei, tettekben is kifejezésre juttatták ezt. Csak egy ragyogó bizonyítékát említem meg ennek. Az ellenforradalom sötét korszakában az elnyomatás, a terror idején is ünnepelt a magyar ifjúság, a magyar nép. A Történelmi Emlékbizottság 1942 március 15-én tudjuk, tömegdemonstrációt szervezett. „Petőfi útján" c. brosura járt kézről-kézre a tüntetők között. Kell-e nagyszerűbb ünneplés ennél?. Az áruló, aljas, uralkodó osztályt kiszolgáló szociáldemokraták, mindent elkövettek a terv meghiusításáért. Nem sikerült. A forradalmi nép „mégis tüntetünk" jelszóval bátran vonult a Petőfi-szoborhoz. Ez nemcsak néma kegyeletadás volt, hanem szilárd fogadalom a 48-as eszmék győzelemrevitelére.

Ma újra ünnepelünk. Köszöntjük mindannyian a márciusi hősöket. Köszöntésünk azonban nem olyan, mint Petőfié, amit naplójából tudunk. Ezt írta az első március 15-ről: „Egy fogadóban leptem rohanta meg a hír szívemet, fejemet, lelkemet, idegeimet.

— Vive la Republique! — kiáltá föl, aztán merőn álltam, mint egy lángoszlop."

De nem is olyan a köszöntésünk, mint az 1942-es forradalmi ifjúságé. Ujszerű a mi ünnepünk! Hiszen új korban élünk. Nekünk a szabadság, függetlenség nem ábránd és távoli vágy többé, hanem reális valóság. Petőfi versének ezen sora már megvalósulást nyert: „Születni fognak nagyszerű napok!" De ezek a napok új feladatokat állítanak a „márciusi ifjúság" ma élő „örökösei" elé. Más ez a feladat, de éppen olyan lelkes, kitartó, szívós embert követel. A szocializmust építő magyar hazánk, az ifjúságunktól harcos helytállást, alkotó, teremtő munkát vár. Erre tegyünk fogadalmat történelmünk ezen kiemelkedő napján!

U. M.

Négy éve...

Négy éve, 1952. március 9-én egésznapos ünnepély keretében olvasta fel egyetemünk Rektora, hogy a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa az Egyetem addigi Nehézipari Műszaki Egyetem elnevezését, Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem-re változtatta. Öröm és büszkeség töltötte el az ünnepély valamennyi részvevőjét, mindenki, aki magáénak gondolta az akkor még egészen fiatal Egyetemet, mert úgy vélte, hogy vannak eredményeink, amelyek birtokában méltók lehetünk a név viselésére és mert meg volt bennünk az elhatározás erre méltónak maradni.

Az alig hogy felhúzott falak között, sokszor még provizórikus megoldások mellett, az Egyetem többsége már kiköltözött a városból Dudujkára és professzorok a hallgatókkal vállvetve dolgoztak, a névadást megelőző Rákosi Félév sikeréért. Valami hallatlan lelkesedés fűtötte a szíveket, lelkesítette tettre az embereket, amely az alkotás vágya közben keletkezik. Az új falakat olyan tartalommal igyekeztek megtölteni, amely végleges arculata lehet a szocialista mérnökképzés új Egyetemének, olyan szakemberek képzésére képes, akik kiváló szakmai tudásuk segítségével, a marxizmus-leninizmus eszméivel felvértezve, a nép szeretetétől vezetve, minden erejükkel dolgoznak a kommunista társadalom felépítéséért.

A Rákosi Félév munkáját siker koronázta. Egyetemünk az országban az első helyet foglalta el tanulmányi és fegyelmi téren. Most a negyedik évforduló alkalmából újból jó eredményekről számolhatunk be. Az előző évekhez viszonyítva javult Egyetemünkön a tanulmányi és fegyelmi helyzet, hallgatóink jobb vizsgaeredményeket értek el.

Egyetemünk oktatói, hallgatói, dolgozói a jövőben is igyekeznek úgy dolgozni, hogy méltók lehessenek a négy éve kapott bizalomhoz.

Hogyan készülnek mérnökjelöltjeink egyetemi éveik utolsó csatájára?

KILENC FÉLÉV munkája után a diplomaterv elkészítésével és megvédésével teszik pontot egyetemi pályafutásuk végére, végzett ötödéveseink, egyetemünk ez évi mérnökjelöltjei. Néhány hét múlva be kell adniok a diplomatervet, melynek elkészítéséhez az itt eltöltött kilenc félév alatt tanultak mind szükségesek.

A gépészi karon négy csoportosításban kerültek kiadásra a diplomatervek. E csoportosítás a következő: szerszámgépek, gyártástechnológia, szerszámszerkesztés, szerszámgyártás. Természetesen e csoportosítás nem teszi egyoldalúvá a kiadott feladatokat, mert azok mindegyike a tervezés, a szerkesztés és gyártástervezés terén elég nagy területet ölel fel.

HOGYAN készülnek mérnökjelöltjeink egyetemi pályafutásuk utolsó csatájára? A feladat tartalmára, az elkészítendő tervezés tömör meghatározására, az elkészítés részleteire kiadott műszaki irányelv ad tájékoztatást. A diplomatervkészítők egy-egy csoportjához beosztott tanársegédek irányítása mellett folyik a munka. Minden hallgató a vezető tanársegéddel együtt közösen kidolgozta előre a munkatervét, amelynek betartása biztosítja a feladat maradéktalan elvégzését.

MÉRNÖKJELÖLTJEINK segítségére szolgál az is, hogy bármikor látogatást tehetnek a DIMÁVAG Gépgyárban, tanulmányozhatják feladatukat, szaktanácsokat kaphatnak. A DIMÁVAG Gépgyár mérnökei közül különösen azok nyújtanak mérnökjelöltjeinknek segítséget a diplomaterv elkészítésében, akik néhány évvel ezelőtt egyetemünkön végezték tanulmányaikat.

A DIPLOMATERVEK beadási határideje április 6-a, a megvédésre április hónapban kerül sor. Május elsejétől kezdve — reméljük — a diplomaterv sikeres megvédése után mérnökjelöltjeink mint diplomás mérnökök az ipar területén hasznosítják mindazt, amit öt éven át egyetemünkön tanultak.

— ZEPHYR —

Az utóvizsga időszak végén

FEBRUÁR 29-ÉN ismét egy fontos szakasza zárult le egyetemi munkánknak. Végetért az utóvizsga hónap. A Rektori Tanács legutóbbi ülésén részletesen értékelve az eredményeket megállapította, hogy az előző évekhez viszonyítva idén az utóvizsga hónap sikeresebbnek mondható.

Néhány számadat:

A Bánya- és Földmérőmérnöki Karon az utóvizsga hónap befejezése után még megmaradt utóvizsgák száma 23, amely összesen mintegy 20 hallgatót, a Kar vizsgázó hallgatóinak 7,75 százalékát érinti.

A Kohómérnöki Karon legjobb a helyzet, amennyiben ott az utóvizsgás hallgatók száma 7 (3 százalék).

Legkedvezőtlenebb a kép a Gépészmérnöki Karon, ahol jelenleg is még a vizsgaköteles hallgatók 9,3 százalékának van utóvizsgája.

AZ A TÉNY, hogy ezek az eredmények sokkal kedvezőbbek, mint az előző hasonló időszakokban, főleg a

párt-, a DISZ-alapszervezetek és oktatóink évközi jó munkájának, a vizsgaidőszak jó megszervezésének és ellenőrzésének, az új vizsgaszabályzatnak és hallgatóságunk javuló munkaerkölcsének köszönhető.

Az új vizsgaszabályzat élesen, határidőre számonkéri mindenki munkáját, s a hanyagokkal, a kötelességüket nem teljesítőkkel szemben a megérdemelt szigorral jár el.

A REKTORI TANÁCS az előbb említett ülésén úgy határozott, hogy a dékánok személy szerint megvizsgálják a még jelenleg is utóvizsgával rendelkező hallgatókat. Akiknél azt állapítják meg, hogy februárban vizsgatartozásuk nagyobb részét felszámolták, s csak a kisebb résszel vannak elmaradva, azok számára legkésőbb március 15-ig még vizsgalehetőséget adnak. Akiknél ellenben az a helyzet, hogy februárról nem tudnak megfelelő eredményt felmutatni, azoknál a vizsgaszabályzat szerint az évismétlést, illetve az egyetemről való eltávolítást alkalmazzák.

UTÓVIZSGÁS HALLGATÓINK között aránylag kevés az olyan, aki ebbe a második kategóriába sorolható. Nagy részüknek tehát még mindig megvan a lehetősége, hogy erejüket megfeszítve, a nyújtott segítséget kihasználva, március 15 után is évfolyamtársaik között folytathassák tanulmányaikat.

AZ UTÓVIZSGÁK MELLETT a Rektori Tanács a kiváló eredményekkel is foglalkozott. Megállapította, hogy az elmúlt félévben a legjobb tanulmányi eredményt az V. évfolyamok érték el. Ezek között is ez alkalommal, alig pár századdal ugyan, első a gépészmérnöki évfolyam. Igy egyetemünk hagyományai szerint, az egyetemi zászló védője a következő félévben, november 7-ig, ez az évfolyam lesz. Az ünnepélyes zászlóátadás a március 15-i ünnepségen fog megtörténni. Gratulálunk az V. éves, illetve jelenleg már diplomázó évfolyamoknak és kívánjuk, hogy kint az élet nagy versenyeiben is hasonló módon állják majd meg helyüket.

Látogatás hazánk egyik legnagyobb gépgyárában

Látszólag olyan dologról írok, ami nap mint nap előfordulhat, egy gyárlátogatásról. Ez a látogatás azonban nemcsak rám, hanem a tanulócsoportom többi tagjára is olyan hatást gyakorolt, amely megszilárdította bennünk a szakma iránti szeretetet és azt a tudatot, hogyha mégegyszer dönteni kellene, ismét habozás nélküli gépészmérnöki hivatást választanánk életpályául.

A gyárlátogatáson a DISZ-szervezet kezdeményezésére a IV. éves gépészek G 403-as tanulócsoportja vett részt. Érdemesnek tartom megjegyezni ezt azért, hogy kihangsúlyozzam, mit jelent az elmélet és gyakorlat egyesítése olyan csoportnál, amely már negyedik éve csak elméleti vonatkozású ismeretekkel foglalkozik. Ez a látogatás bizonyította azt a tényt is, hogy a gyakorlati feladatok megoldására csakis sokoldalú elméleti képzettséggel rendelkező, s a technika legújabb vívmányait tökéletesen ismerő mérnökök képesek.

Hideg februári délután, a fagytól csikorgó havas diósgyőri úton igyekeztünk célunk felé. Már messziről láthatók a Gépgyár hatalmas épületei, amelyek távolról is sejtették velünk azokat a gigászi munkákat, amelyet a falakon belül végeznek hazánk egyik legnagyobb gépgyárában. A Gépgyár illetékes szervei örömmel, vendéglátó gondoskodással vártak bennünket. Szívélyesen üdvözölte csoportunkat egy elvtárs, aki látogatásunk alkalmával kalauzolt bennünket az üzemrészlegekben. Bevallom, megérkezésünk előtt azt terveztük, hogy első útunk egy melegmegmunkáló üzembe vezet, ahol megmelegíthetjük hidegtől kipirult arcunkat, kezünket. Tervünk azonban megváltozott, mert a hatalmas vasszerkezeti ipari csarnokba érkezésünk után nem tudtunk megállni, hogy meg ne tekintsük a közelünkben folyó, kivitelre is szép, de gyakorlatilag is jól bevált karusszel-padok szerelését. Jóleső érzés volt beletekinteni a gépóriások gyomrába és azok sebességváltó berendezéseit közelebbről szemügyre venni. Itt azután érvényesült az a mondás, hogy — mindent a szemnek. — Valóban, igyekeztünk is mindent a képzeletünkben rögzíteni, szinte szívtuk magunkba a sok látnivalót.

Innen következő útunk a fogaskerékmegmunkáló üzemrészlegbe vezetett, mely technológiájának közelebbi alapos megismerése valamennyiünk régi vágya volt. S érdeklődésünk valóban kielégítést nyert: szemünk előtt készültek el azok a fogaskerekek, melyek gyártása csak elméletileg volt ismeretes, de a gyakorlati kivitelről még ködös elképzeléseink voltak. Az egyik gépen szög alatt elhelyezett kúpkerék-test közeledett lassan, de biztosan a marószerszám felé, hogy az rajta az ívelt fogakat kiképezze, másutt a lefejtő maró támadta meg a bronzfogaskerék testet, hogy azt csigakerékké alakítsa.

Mindez nagyon szép volt, de tovább kellett mennünk, mert várt még a többi látnivaló. Megnéztük, hogyan készülnek a karusszel-padok alkatrészei, az esztergaműhelyben röpködtek a kék színű forgácsok, alakultak az orsók, tengelyek. Az esztergapadok és sugárfúrók birodalmában mindenki megragadta az alkalmat, hogy megtekintse azokat a berendezéseket és megoldásokat, amelyeket felhasználhat az egyéni szerszámgéptervezés során.

Utunk következő szakasza a nagy, szinte monumentális darabokat megmunkáló részlegen vezetett át. Csodálkozva nézegettük és méregettük a majdnem 10 cm hosszú fogakkal rendelkező hengersor meghajtó főtengelyek megmunkálását. Igy érkeztünk el arra a helyre, ahol már az óriások országában éreztük magunkat: a hatalmas hosszgyalúhoz, majd az óriási karusszel-padhoz. Jóleső érzés volt megfigyelni, hogyan engedelmeskedik az emberi ész és alkotó munka terméke, a gép, az ember akaratának. Ezekután már kissé szédelegve, zúgó fejjel és a látottaktól szinte lenyügözve igyekeztünk a kijárat felé, mert az idő észrevétlenül elrepült felettünk.

Igy érkeztünk el útunk végére és léptünk ki a gyár kapuján, de csak rövid időre. Rövid időre, mert ez a látogatás érlelte meg sok tanköri társamban azt az elhatározást, hogy a nyári üzemi gyakorlatát ebben a gyárban töltse el, és használja fel az itt láthatókat gyakorlati ismereteinek gyarapítására, szaktudásának növelésére.

NÁNÁSI TIBOR,
G. 403.

Éljen és virágozzék a szovjet és magyar nép megbonthatatlan örök barátsága!

Köszöntő

Ünnepi várakozással és forró szeretettel köszöntjük az idén is újra a magyar—szovjet barátság hónapját, s az ebből az alkalomból hazánkba érkezett szovjet vendégeket. Tavaszhívó márciusok fényében évről-évre szebbnek, s egyre gyümölcsözőbbnek látjuk ezt a kapcsolatot, mely életünk minden területén szinte naponként újabb eredményeket terem.

Ez a barátság *nem diplomáciai* zöld asztalok mellett született, hanem egy pusztító háború romhalmazában lobbant fel, teremtett új szellemmel új életet, s a béke erős akarása által erősödik tovább, válik örök, megbonthtatatlan kötelékké.

Az erős, a nagy barát eljött az elesetthez, a gyengébbhez, hogy segítsen az újjáépítésben. Elküldte legjobb mérnökeit, munkásait, tudósait, hogy gazdag tapasztalatukkal gyorsítsák a fejlődés ütemét.

S elküldte még egyik szellemi erőforrásának, a szocialista-realista művészet képviselőinek legjavát: zeneszerzőit, képzőművészeit, íróit.

A szovjet könyvekben megismertük a »lélek mérnökei«-t, a hazaszeretet, a mélységből egyre feljebbtörő, legyőzhetetlenebbé váló nép küzdelmeinek harcos és pártos tolmácsolóit.

Mint az elmúlt években, az idén is megrendezik a szovjet könyv ünnepét. Az újonnan megjelent könyvek sorában ott láthatjuk majd többek között A. Tolsztoj, a hazánkban kedvelt író kétkötetes elbeszélésgyűjteményét, valamint Szimonov — a »Nappalok és éjszakák« című megrázó erejű regény írójának és a művészküldöttség vezetőjének »Fegyvertársak« című művét is.

A március 15-e és 28-a között megrendezendő szovjet film ünnepe során is nagy élményt jelentő újdonságoknak lehetünk élvezői.

Fővárosi és vidéki színházaink is *kitűnő szovjet darabokat tűznek* műsorukra. Mi, miskolciak, Osztrovszkij: Farkasok és bárányok című drámáját láthatjuk nemsokára.

Nagy vendégeink üdvözlését kezdjük köszönettel, mellyel az eddig kapott baráti segítségért tartozunk — a több gépet termelő gyárainkért, gyorsabban szántó traktorainkért, új szocialista egyetemünkért, szabad népünk könnyebb életéért — s végezzük kéréssel, gazdagítsák továbbra is sok-sok kinccsel gyakorlati és szellemi életünket.

A szovjet film ünnepe filmjeiből

A magyar—szovjet barátság hónapja alkalmából március 15—28-a között rendezik meg a szovjet film ünnepét, amelyen hat új, magyarra szinkronizált filmet mutatnak be. Ezek közül való: »Az élet tanulsága« c. film, amely ugyanúgy, mint a »Befejezetlen elbeszélés«, a magánélet problémáival foglalkozik.

Romasko mérnök és felesége házaséletével valami baj van. Mi az oka, hogy ez a tehetséges férfi ötévi együttélés után feleségét nem tekinti gondjai-örömei osztályosának, hogy beosztottjaival fölényes, öntelt módon bánik? E körül a kérdés körül alakul ki a film alapkonfliktusa, amely Gabrilovics forgatókönyve nyomán Rajzman rendezésében bontakozik ki a néző előtt. Romasko mérnököt Igor Pereverzev alakítja, akit közönségünk »A flotta hőse«, Usakov tengernagy szerepében ismert meg.

Klub-est a dolgozók DISZ alapszervezetében

1955 utolsó hónapjaiban a dolgozói DISZ-szervezet fiataljaink szórakozására két táncestet és egy teadélutánt rendezett. Ezek a rendezvények igen jól sikerültek, DISZ-tagjaink lelkesen kivették részüket a rendezésből, de segítettek az idősebb dolgozóink is. Ezeknek a rendezvényeknek a bevételét az alapszervezet vezetősége a DISZ-szervezet helyiségének szépítésére, csinosítására, otthonosabbá tételére használta fel.

Függönyök, képek, terítők vásárlása mellett gondoltunk a fiatalok szórakoztatását szolgáló játékok és lemezek beszerzésére is.

Igy amikor 1956 február 28-án az alapszervezet tagságának nagy többsége felkereste a DISZ helyiségét, azt teljesen megváltozva, megszépülve találta. Emellett fiataljainknak bőven rendelkezésükre álltak a különböző társasjátékok, amelyekkel új lemezek zenéje mellett szórakozhattak.

Az alapszervezet vezetősége mindent megtesz azért, hogy fiataljaink jól érezzék magukat a DISZ-helyiségben. Ezt célozta a február 28-án megtartott klubnap is, amikor 22 DISZ-tag gyűlt össze a DISZ-helyiségben és ott szórakozott.

A vezetőség örül annak, hogy ma már nemcsak 5—6 fiatal keresi fel a helyiséget, hanem a tagság nagy többsége szívesen jön és jól érzi ott magát, otthonának tekinti a DISZ-helyiséget.

Éppen ezért a vezetőség a jövőben minden héten kedd délután 4 órától klubestéket rendez, ahol minden fiatalt szívesen látunk, azokat is, akik eddig még nem jöttek el.

Győre Jánosné
DISZ-titkár.

Mi ujság a technika világában?

A Szovjetunióban elkészítették a kisautó prototípusát. A »Bjelka A—50« típusjelű kocsi városi és vidéki kivitelben készül. Farmotorja kéthengeres, boxer-elrendezésű, a kerekeket közvetlenül hajtja, kb. 22 LE-t teljesít. Az első üléssort a mellső tengely felett helyezték el. A kocsinak orra egyáltalán nincs, s éppen ezért nevezik erről a formájáról vagontípusnak. A kocsi 4 férőhelyes. Az áramvonalas karosszéria tetszetős külsőt biztosít.

A brünni gépipari kiállítás a csehszlovák gépipar teljesítőképességéről impozáns képet adott. Általános feltűnést a nagy gépek keltettek: a Skoda Művek 50 000 kW teljesítményű korszerű kondenzációs gőzturbinája; az 50 m esésre szerkesztett Kaplan-rendszerű vízturbina; a 40 tonnás darabok megmunkálására is alkalmas karusszeleszterga.

Megkezdték az új Magyar Enciklopédia szerkesztését. 24 kötetben 24 000 oldalon jelenik meg. A műszaki tudományok eddigi magyar nyelven megjelent legterjedelmesebb és legteljesebb tárháza lesz. A gépészet előreláthatólag 2760 címszóval szerepel az előzetesen megállapított témaarányok alapján. Az első kötet kb. 2—3 év múlva lát napvilágot.

KEDVES EMLÉK...

1952. JULIUS 2-ÁN kora reggel a Rossztovban tanuló magyar diákok kis csoportja a vonat ablakából csodálta a hatalmas kubányi sztyeppét. Elhatároztuk, hogy meglátogatjuk a Bugyonij kolhozt, amely a rosztovi terület szálszki járásában fekszik.

11 ÓRA KÖRÜL lehetett, amikor megérkeztünk Szálszkban. Az állomásról azonnal a járási tanácsra mentünk, hogy ismertessük tervünket a járási tanács elnökével. Az elnök már deresedő idős elvtárs volt, aki nagyon megörült, amikor elmondtuk, hogy az ő járásában választottuk azt a kolhozt, amelynek életével közelebbről meg akarunk ismerkedni, hogy hazautazva a nyári szünidőben mi is be tudjunk kapcsolódni hazánkban a termelőszövetkezetek szervezésébe. A járási tanács elnökétől igéretet kaptunk, hogy minden segítséget megad tervünk sikeres véghezviteléhez.

VALÓBAN ALIG telt el másfél óra és már a kolhozelnök irodájában az asztal mellett körben ülve hallgattuk a kolhoz rövid történetét. A kolhoz 1923-ban olyan földeken alakult, amelyek azelőtt pusztán hevertek, mert terméketlennek tartották őket. A járás vezetője 1912-ben azt jelentette a felsőbb hatóságoknak, hogy ezen az átkozott sztyeppén, ahol állandóan fujnak a forró szelek, semmi sem terem meg. És ma azon a sztyeppén a Bugyonij kolhoz (a kolhozok százai közül) közel 10 ezer hektár földön több mint 400 családdal gazdálkodik. A gazdaságnak két fő ága van, növénytermesztés, amely már majdnem teljesen gépesítve van és az állattenyésztés.

A RÖVID ISMERKEDÉS után a kolhozelnök megmutatta a kolhoz saját éttermét, sütődéjét, fürdőjét, az orvosi rendelőt, bölcsődét, napköziotthont, az 500 személyt befogadó kultúrházat, amely filmvetítőgéppel is rendelkezik és a több ezer kötetes könyvtárat.

Ebéd után kocsira ültünk, s megtekintettük a kolhoz gabonavetés területeit. A végeláthatatlan aranysárga színben ringó gabonamezőben itt-ott tünt fel az arató kombájnok egy-egy sora. Kubányban akkor folyt az aratás. Megtekintettük a gazdaság szarvasmarha állományát. A tehenészet teljesen gépesített. Már esteledett, amikor a baromfi farmhoz értünk. Még soha együtt annyi baromfit nem láttam, mint akkor.

ESTE, AMIKOR VISSZATÉRTÜNK a kolhozba, azzal fogadott a kolhoz elnöke, hogy vacsora után a kolhoz komszomolistái akarnak velünk beszélgetni. A komszomolisták elvezettek családi otthonaikba, ahol orosz szokás szerint azonnal asztalhoz kellett ülni és velük együtt vacsorázni. (Természetesen a vodka és a tea sehol sem maradt el.) Beszélgetés közben alig győztünk válaszolni a feltett kérdésekre. A szovjet emberek mindenről részletesen akartak tájékozódni: az elért eredményeinkről, a kollektívizálásról, a tanulás, a szórakozás, a magyar dolgozók életkörülményeiről.

Éreztük, hogy a szovjet elvtársaknak az a határtalan kedvessége, amellyel elhalmoztak bennünket, a szovjet emberek baráti szeretetét fejezte ki. Mindenütt lelkesen beszéltek hatalmas eredményeikről, tapasztalataikról, hogy ezzel is segítséget nyújtsanak a szocializmus építéséhez.

FELEJTHETETLEN KEDVES EMLÉK maradt számomra ez a rövid látogatás. Még jobban megelevenedik ez az emlék most, amikor a magyar—szovjet barátság hónapja küszöbén az igazi barátság testet öltő szavait olvasom, Hruscsov elvtárs az SZKP K. B.-nak beszámolójában a XX. pártkongresszuson: »Továbbra is sokoldalú segítséget nyújtunk egymásnak a gazdaság, a technika, a tudomány és a kultúra fejlesztéséhez. Ez testvéri kötelességünk a szocialista tábor iránt. Minél erősebb a szocializmus egész tábora, annál biztosabb lesz az e nagy táborhoz tartozó minden egyes ország szabadságának és függetlenségének, gazdasági és kultúrális virágzásának záloga.«

SZ. Z.

A Szovietunió életéből

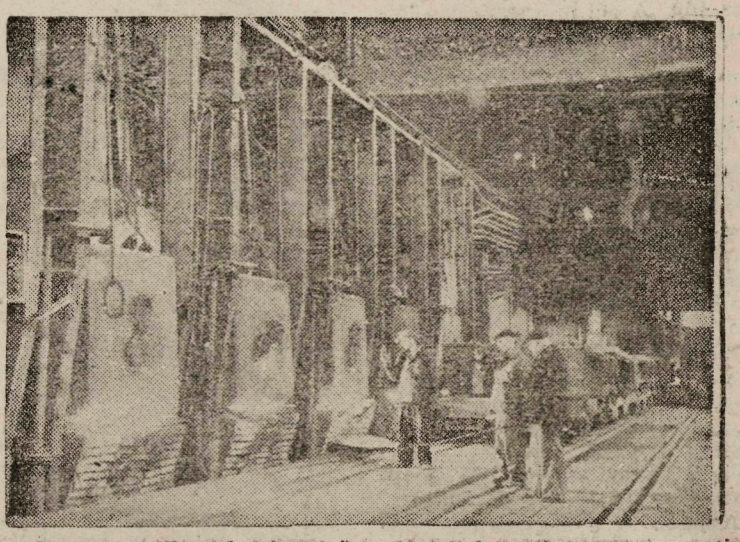

A »K. J. Vorosilov« kohászati üzemben befejezték a 7. sz. martinkemence építését. Az új kemence teljesítőképessége kétszer akkora, mint a jelenleg működő kemencék bármelyike. Az új kemence oxigénnel működik. Valamennyi műveletet — az adagolástól kezdve egészen a csapolásig és az öntésig — gépesítettek és automatizáltak.
A képen: Az új 7. sz. martinkemence.

A MŰSZAKI IRODALOM UJDONSÁGAI

Verő József:
ÁLTALÁNOS METALLOGRÁFIA
II.

Az első kötet 1952. évi kiadása hamarosan elfogyott. Most, az első kötet új kiadásával és a második kötet megjelenésével Verő József akadémikus teljes munkája rendelkezésre áll. Az első kötet a fémek és az ötvözetek szerkezetével és a szerkezet vizsgálatának módszereivel, a második a fémek és ötvözetek tulajdonságaival foglalkozik.

Verő professzor e művében a metallográfia korszerű ismeretanyagát tárgyalja, helyesen vonja meg a határt a kifejezetten fizikai kérdések és a kohászat körébe tartozó problémák között.

Az anyag kézikönyv jellegű, megtalálható tehát benne minden olyan elméleti és gyakorlati ismeret, amire a metallográfusnak, a fémtechnológusnak és a kohómérnöknek szüksége van. Emellett az egyetemi oktatásban is felhasználható.

Lányi Béla:
ELEKTROTERMIKUS ELJÁRÁSOK

A villamosítás általában, s ezen belül az elektrotermikus eljárások széleskörű bevezetése a műszaki fejlesztésnek igen fontos és hatékony módszere. Ez a könyv tudományos rendszerezésben tárgyalja azokat az eljárásokat, amelyekkel technológiai folyamatok hőenergia szükségletét villamos áramforrásból gazdaságosan lehet fedezni. A könyv elsősorban elektromérnökök számára készült. A bevezető fejezet azonban elektrotechnikai ismereteket nyújt azoknak a vegyész- és kohómérnököknek, akik gyakorlati munkájukban, elektrotermikus eljárásokkal foglalkoznak, s képet kívánnak alkotni ezeknek a műveleteknek a villamosenergia forrásokkal való kapcsolatáról.

A végén kiderül...

Vannak olyan olvasók is, akik nem azzal a szándékkal járnak könyvtárba, hogy — ha ott jó könyvet találnak, azt ki is vigyék.

Ezek fölteszik magukban, hogy a könyvtáros előtt úgy tűnnek fel, mintha a kisujjukban lenne az egész magyar és külföldi irodalom. Tudálékos képpel leszólják az elébük felhordott jó könyveket, s nekik mindig az kell, ami nincs.

A napokban történt:

Köszönés nélkül beállít egy hallgató.

— Adjon egy jó könyvet! — hangzik az első kívánsága.

Az éppen visszahozott szépirodalmi művekből nem tud választani, mert az egyik vastag és nagybetűvel írott, a másik vékony és kisbetűvel írott. Az elbeszéléseket szereti, de a kezében lévő Móricz Zsigmond: »Gyalogolni jó« című könyvtől — idegenkedik.

A könyvtáros megdöbbenve kérdi, hogy miért, hiszen egyike legnagyobb íróinknak és még tovább is méltatná Móriczot, ha a hallgató nem szakítaná félbe az író műveinek »alapos ismeretét« eláruló véleményével:

— Nem kell Móricz, mert parasztos, — s fejét kissé feljebb emelve, folytatja — nem az én nyelvemen ír. Mondja: — szól hirtelen — miszticizmussal kapcsolatos könyvük nincsen? T. i. én most jövök rá, hogy engem az orvostudomány és a lélektan érdekelne! — fűzi tovább egyszeriben kérdésként és magyarázatul is.

Mivel olykor még szükséges irodalomból sem tudunk elegendőt beszerezni, elképzelhető, hogy miszticizmussal és orvostudománnyal nem foglalkozunk...

Egy »Tyeplov: Pszihológia«-t azonban tudunk neki ajánlani. De őt ez már ekkor szemmeláthatólag nem érdekli. Alig várja, hogy megtekintve a könyvet külsőleg, kijelenthesse:

— Nem kell. Mondja! »Tom Sawyer kalandjai« nincsen meg? Vagy valamilyen kalandozásokat nem tudna mutatni?

A könyvtárost meglepi a hirtelen átmenet. Fejét kissé keze közé szorítva megvárja, míg gondolatai a lélektantól a kalandozásig szükséges utat megteszik, s ezután az olvasó elé tesz néhány útleírást tartalmazó könyvet.

Hiábavaló minden. Nincs benne a címben, hogy kalandozás.

— Tudja mit, adja ide nekem azt a könyvet — mutat rá egy sötétkék kötésű könyvre a visszahozott könyvek közül.

— Mi az? — kérdezi.

— Móricz Virág: Apám regénye — feleli a könyvtáros.

— Ki az a Móricz Virág? — kérdi óvatosan a hallgató.

A könyvtáros készséges felvilágosítása után, a könyv gyors visszaadása közben így hangzott az újabb kifogás:

— Móricznak a lánya? Az is biztosan parasztosan ír, az apja stílusában, dehogy viszem! Adja ide azt a Mikszáth-könyvet, megjárja ez is és ezzel befejeztem. Ugysem olvastam még el egy könyvét sem. Kötelező olvasmány volt, csak jegyzetet olvastam róla.

(Hogy kinek a jegyzetét, arról nem nyilatkozott, de biztosan nem a sajátját.)

D. A.

A MI EGYETEMÜNK
A TE LAPOD!
IRD, OLVASD, TERJESZD!

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor
Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Kosati Lajos

Miskolci Honvéd—Miskolci Haladás 2:0 (0:0)

A mérkőzés a népkerti sportpályán került lejátszásra. A gyors olvadás a népkerti sportpályát vízzel elárasztotta. A rossz pálya bizonytalanná tette a mérkőzés lejátszását. Igy a kitüzött 9.30 óra helyett 11 órakor kezdődött a mérkőzés, sáros, csúszós talajon. A mérkőzést mintegy 500 néző előtt a következő összeállításban kezdte meg a *Haladás:*

Csabay—Párizs, Hegedüs—Vasas, Schindele, Prieger—Poszpichál, Modrovics—Fehér, Bándy—Előry.

Az első percek tapogatózó játékkal teltek el. A Haladás csapata csakhamar fölényt harcolt ki, de erőtlenül játszó csatársora a legjobb helyzeteket sem tudta kihasználni. A Haladás fölényére jellemző volt, hogy a Honvéd mindössze egyetlen kapulövést küldött a Haladás kapujára az első félidőben. Különösen nagy közönségsikert aratott csapatunk jobbszélsője, Poszpichál, aki szebbnél-szebb cselekkel csapta be a Honvéd legjobb védőjátékosát. A második félidő szintén Haladás fölényben indult. A 60. percben Poszpichál a balösszekötő helyén elfutott, már csak a kapussal állt szemben, ő azonban a befutó Fehérnek hagyta lőni a labdát, aki a bal sarokba gurított. A játékvezető teljesen érthetetlenül nem adta meg a szabályos gólt. A gól megnemadása láthatóan letörte csapatunk lelkesedését. 72. percben váratlanul a Honvéd ért el gólt. Csabay egy ártalmatlannak látszó lövést rosszul fogott, s kiejtette a labdát, így a befutó Honvéd jobbösszekötő a léc alá vágta.

1:0 a Honvéd javára.

Hatalmas harc indult a kiegyenlítő gólért. Poszpichál kétszer egymás után a kapusba lőtte a labdát, majd Fehér távoli lövése a kapufán csattant. „A Haladás támad, a Haladás bánja".

A 87. percben a Honvéd balösszekötője megszerezte csapatának a második gólt. 2:0. Igy a miskolci honvéd 2:0 arányban legyőzte a nálánál többet támadó, de eredménytelen Miskolci Haladást.

A játék képe alapján döntetlen eredmény igazságosabb lett volna. Dicséret illeti minden tagját csapatunknak, akik olyan talaju pályán vállalták a játékot, mely a szurkolókból is a legnagyobb elismerést váltotta ki. Nagyszerüen küzdő csapatból is kimagaslott Prieger (aki a mezőny legjobbja volt), Schindele, Poszpichál.

Mindenesetre a meg nem érdemelt vereség ne keserítse el labdarugóinkat.

Fel szorgalmas edzésekkel a vasárnap fél 11 órakor elkövetkezendő mérkőzés sikeréért, mely a

MISKOLCI TRAKTOR

ellen kerül lebonyolításra a Haladás pályán!

Színvonalas küzdelmet hozott az egyetemi síbajnokság

Vasárnap kitűnő időben került sor a DISZ-VB és a Haladás SK rendezésében a »Ságvári Endre« si egyetemi bajnokságra a bükkszentkereszti lesiklópályán. A verseny 3 számában (lesiklás, műlesiklás, 5 km-es sífutás) az 50 induló jó küzdelmet vívott.

Délelőtt fél 10-kor került sor a lesikló versenyre, ahol a legtöbben indultak. A résztvevő 40 versenyző közül **Simonváros György** III. éves gmh. nyerte meg a versenyt. Szép teljesítményt nyújtott **Benyó György** I. éves gmh. (2. helyezett) és **Zsarnai Szilárd** III. éves gmh. Jól szerepeltek az I. évesek, csapatversenyben a másodikok lettek.

A műlesiklás fél 12 felé igen nehéz pályán, gyors hóban lett megrendezve 25 induló résztvételével. Elég sok volt a bukás. Első helyezett **Gohér Ferenc** I. éves gmh., aki szép, technikás lesiklásával megérdemelten nyerte a versenyt.

A bajnokság 3. számában, az 5 km-es sífutásban csak 7 induló volt. A versenyt délután 3-kor bonyolították le, a résztvevők szoros küzdelmet vívtak, amiből **Farkas László** II. éves bmh. került ki győztesen.

A versenyszámokon kiemelkedő teljesítményt nyújtott **Simonváros György.** (Lesiklás 1. helyezés. műlesiklás 2. helyezés, 5 km-es sífutás 4. helyezés.) Biztató jelenség az elsőévesek jó szereplése, amit **Gohér Ferenc** 1. helyezése műlesiklásban, **Benyó György** 2. helyezése lesiklásban, **Schnöviszky László** 3 helyezése sífutásban és csapatversenyben egy 2. és egy 3. helyezés lesiklásban és műlesiklásban bizonyít.

Farnadi Ernő nyilatkozatában elmondotta, hogy az egyetemi síbajnokság a DISZ és a Haladás programjának egyik szerves megvalósítása volt.

— uR —

SPORTHIREK

Borsod-Abauj-Zemplén megye 1956. évi szabadfogású birkozóbajnokságán három versenyzőnk — Ülkei István, Gajdosi Lajos és Kopcsek Imre — értek el helyezést.

SULYEMELÉS

Február 26-án megyei súlyemelő verseny volt a diósgyőri stadionban. Eredmények: Légsúly 3. helyezett: Szoboszlai Lajos 170 kg. Pehelysúly 2. helyezett: Szatmári János 225 kg. Könnyűsúly: 2. helyezett: Karsai László 260 kg. Középsúly 2. helyezett: Nagy János 197.5 kg. Középsúly 3. helyezett: Mészáros István 187.5 kg. Félnehézsúly 3. helyezett: Lajkó Ágoston 177.5 kg.

Kiváló eredményt Karsai László ért el, aki szorgalmas és rendszeres edzéssel készült a versenyre. Teljesítménye azonos az első helyezettel, csupán nehezebb súlya miatt lett a második.

Egyetemünk szakszervezeti bizottsága és a Haladás csatlakozva a Borsod megyei „Ságvári Endre" kulturális és sport seregszemléhez, megrendezte az egyetemi oktatók, dolgozók sakk csapatversenyét. A versenyre a matematika, fizika, marxizmus, ábrázoló, tüzér, villamosgép és mechanika tanszékről neveztek be oktatók. Az első két forduló után a marxizmus I., Matematika I. és fizika csapatok állnak a bajnokság élén.

Húzótüske az ötödéveseknél

Öt hosszú év után felértünk
a csúcsra,
Indulunk nemsoká hosszú életútra.
Keblünkről e percben nagy kövek
hullanak,
Mégis az elválás nem könnyű
pillanat.

Vén diákok arcán hogy' ragyog
a fény,
Rég mulatott együtt ennyi víg legény.
Nagy út van mögöttünk, de nézzünk
előre,
Ürítsük poharunk a boldog jövőre.

Tervek készülnek itt, azt láthatjuk
éppen,
Kivül már várnak ránk, így avagy
másképen.
Menyasszony, feleség, némelyikre
gyermek,
Kik ránk épitettek messzemenő
tervet.

Két útravalót is adnak a kezünkbe,
Egyik a diploma, a másik a „Tüske".
Egyiktől az elménk tisztább lesz,
úgy tetszik,
Másiktól a szívünk jobban
megmelegszik.

Kultúrkirakó

MŰVÉSZETI JEGYZETEK

Egy nagy realista művész

Néhány héttel ezelőtt megláttam a könyvesbolt kirakatában egy könyvet; bár operáról szólt, mégis kissé prózai volt a címe: „Sztanyiszlavszkij munkássága az operában". Szokásomtól eltérően nem vettem meg mindjárt, csak tervbevettem, hogy majd megveszem. Egyszer aztán mégis rászántam magam — s egy könyvből kettő lett. A könyv olvasása közben ugyanis rájöttem, hogy megértéséhez meg kell ismernem Sztanyiszlavszkij munkásságát a drámában — s megvettem a nagy színházi rendező „A színész munkája" című könyvét is. E két könyv böngészése közben tárult elém az a gazdag művész-élet, melyet csak szűk színházi berkekben ismernek, pedig méltó arra, hogy mindenki halljon róla, aki csak egy kissé is szereti a művészeteket.

Végigfutok a sok, ceruzával megjelölt könyvoldalon, nehéz a választás, miről írjak: életéről, élményeiről (maga írta meg őket „Életem a művészetben" című emlékezéseiben), a híres „rendszer"-ről, művészeti elveiről?... Művészet-kedvelő család és környezet, nagy művészek barátsága, a kor (1863-ban született) realista törekvései érlelték művésszé. A színpad vonzotta, balettekben, vígjátékokban, operettekben lépett fel, operaénekes akart lenni, de ehhez nem volt elég nagy hangereje. Csodálta Saljapint, a nagy orosz énekest, aki zseniális művészi megérzéssel elsőnek valósította meg a realista operaéneklést. De míg Saljapin egyedül állt művészetével, Sztanyiszlavszkij megteremtette a realista színjátszás és opera iskoláját. Gorkij a színművészet hivatott nagy reformátorának nevezte. Előbb a moszkvai Művész Színházban formálta meg a drámai színjátszást, majd 1918-tól 1938-ban bekövetkezett haláláig a róla elnevezett operaszínház élén, mint kiváló opera-rendező, megteremtette a realista zenedráma-játékstilust.

Sok gyakorlati tapasztalatából meritve, mint zseniális pedagógus megalkotta a „rendszer"-t, mely nem más, mint a színészi önképzésnek, a szerep átélési és alakítási folyamatnak mélyrehatóan elemzése, rendszerbefoglalása. A „rendszer" létjogosultságát így magyarázza: a színésznek egyszerűen, természetesen kell játszania, élnie szerepét. A valóságban mindenki természetesen mozog, de amikor színpadra lép, a környezet erőszakoltsága, az író szavainak kényszeritettsége, stb. miatt, keresetlen alkotás helyett ripacskodni kezd, játéka mesterkélt, dilettáns. A rendszer segítségével ezeket a kisiklásokat le lehet küzdeni, a rendszer lehetővé teszi a rendes színpadi szokások és beidegzések kimunkálását, az igazi színészi alakítás megalapozását.

Sztanyiszlavszkij az operában is alkalmazta rendszerét. Jó érzékkel látta meg, hogy az operaénekesnek a drámai színésztől kell az alakítást megtanulnia, viszont a drámai színésznek hasznos, ha zenét és éneket tanul a hang, a ritmus helyes kidolgozása szempontjából. Látta, hogy a zenében szigorú törvények vannak, hogy a zenészek sokat és rendszeresen gyakorolnak, hogy hangszereiket uralhassák — ez adta az eszmét számára, hogy ilyen alapos gyakorló-rendszert dolgozzon ki a színészek részére is.

Esztétikai hitvallása az orosz realista művészet alapvető vonását tükrözi: „A szépség fogalmát különféleképpen lehet értelmezni. De arról, hogy mi az érzés igazsága, nem lehet vitatkozni. Ez nyilvánvaló és tapintható. Az érzésnek nincs kétféle igazsága. Ezért én a szépség felé vezető egyetlen helyes útnak csak az igazságot tartom." Felismerte, hogy amig a tegnapi néző a színházban szórakozást keresett, addig a mai művészetben irányító kulcsot keres életéhez. Egész életét a művészetnek szentelte, jelszava rendszerének egyik alapgondolata volt: „Szeresd a művészetet önmagadban, ne pedig magadat a művészetben." „A művész a nép szolgája" — hirdette és az igazi művésznek azt tartotta, aki vissza tudja tükrözni saját korának szellemi igényeit. Rendszerének másik alapgondolata az általa kiegészített Puskin-idézet: „A szenvedélyek őszintesége és az érzések valószínűsége a feltételezett körülmények között — ez az, amit értelmünk a drámairótól és a drámai színésztől megkövetel."

Sztanyiszlavszkij, bár leginkább csak klasszikus, régebbi alkotásokkal foglalkozott az opera terén, új, modern „Ivan Szuszanyin"-ról álmodozott, javasolta a színészeknek az új szovjet ember jellemének tanulmányozását, hogy méltóan fejezhessék ki az új kor nagyságát, szellemét. „A Művész Színház — mondotta — azért volt erős, mert a jelenkori drámairodalomhoz fordult (Csehov, Gorkij), a jelenkori életet juttatta kifejezésre". Utolsó munkája a „Darvaz-hegyszoros" című szovjet-tárgyú opera rendezésének irányitása volt, itt is a valóság hű, igazi szocialista-realista ábrázolására törekedett.

Sokan nem tudják, amikor például az Antigoné remek előadását élvezik, hogy az ilyen magasszinvonalú szinművészi teljesitmények létrejöttében nagy része van Sztanyiszlavszkijnak. Bár csak a szovjet népet szolgálta, mégis közvetve, népeink szoros barátsága révén — tanítómestere lett a mi magyar szocialista-realista szinjátszásunknak is.

F. J.

SZINHÁZ

Miskolc Kamaraszínháza új műsorral köszöntötte a tavaszt. Március 1-én mutatott be „Montmartrei ibolya" címmel egy háromfelvonásos operettet. Nemcsak a címből és a március 1-i dátumból merem következtetni, hogy tavaszköszöntés ez a darab, hanem a kis lila ibolya csokor láttán önkénytelenül is a néző feltétlen a tavasz szimbólumát látja benne, bár a darabban elsősorban Violetta szerénységét, jószivűségét, gondosságát, kedvességét akarja jelképezni.

A darab végig nagyon érdekes és szórakoztató. Hol könnyed mosolyt, természetes kacajt vált ki a nézőből, az ötletes helyzetkomikum, a negatív hősök korlátoltsága. Hol elszorul a szív, könnyes lesz a szem, egy-egy mély humánus cselekedet láttán. A három művész siralmas, perspektivátlan helyzete betekintést ad a francia polgári világba. Állásnélküliségük, meg nem értettségük okát a néző világosan látja, mikor megtudja, hogy: „Itt Rotschild báró úr dirigálja a divatot és az ízlést". Milyen szomorú, hogy a tehetséges festőnek és az operett szerzőnek munka nélkül, korgó gyomorral kell tenaődni, mert nem veszik meg a képét nem fogadják el az operettet. A fiatalságuk, optimista hitük azonban legyőzi az akadályokat. Biztatják is egymást viaám Jaltan: „Harcolj minden akadályon át! Harcolj szüntelenül egy jobb holnapért!"

A darab írói: (J. Brammer és A. Grünwald) ügyesen oldják meg a pozitiv szereplők összefogását, akik a legötletesebb csellel, fondorlatos tettel igyekeznek a negativ hősökön bosszut állni. Megérdemelt, jogos büntetések ezek, hiszen a hazugságnak, szennynek pusztulnia kell.

A darab nagyszerüségét Kálmán Imre melódiái még csak fokozták. Kár, hogy a zenekar és a szólóénekesek összhangja nem volt mindig megfelelő.

A színészek, különösen a három bohém: Simor Ottó, Lombi Jenő, Viktor Gedeon — játéka jó — bár Viktor a táncos betéteknél a többiekhez viszonyítva elmaradt. Violetta és Ninon szerepében Ládi Zsuzsa, Komlóssy Teri dicséretet érdemelnek. Igen nagy tetszést váltott ki Spaghetti (Papp István) Frascatti hadügyminiszter (Némethy Ferenc) és Rotschild báró (Csiszér András) játéka.

Az ötletes diszlettery Suki Antalt, a rendezés Orosz Györgyöt dicséri.

A fel-felmorajló tapsorkán arról tanuskodott, hogy a közönség a tetszésnyilvánításban nem volt fukar, nem maradt adós. Aki még nem látta a darabot, feltétlenül nézze meg!

— um —

AMI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 6. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc, 1956. március 23

Kispolgári jelenségek egyetemünkön

Bartók Béla születésének 75. évfordulóján

Tanszékeink és a műszaki színvonalfejlesztés

A „csoda" egyetemünk életében

ÁPRILIS 4

Tizenegy évvel ezelőtt, március végén sebesen közeledtek a diadalmas szovjet harcosok hazánk nyugati határaihoz, hogy kiűzzék országunkból a fasizmust, és hogy a fegyverek zaja mögött az új élet lehetőségeit hirdessék a városoknak, falvaknak, tanyáknak, az üzemek, a mezők dolgozóinak, a boldogabb jövőért harcolni akaró magyar nemzetnek. Az ezeréves elnyomás és nyomor keservével, évtizedes hazug propaganda szemfényvesztésétől megtévesztve, egy pusztító háborútól meggyötörve, szinte romokban állt Hazánk és a múlt megszűntének biztos tudatában kábultan várta az elkövetkezendőket, mint a rab, ki hosszú, sötét zárkában való raboskodás után testben és lélekben elgyötörve, a friss, szabad levegőre, napfényre kerül.

Ebben a történelmi helyzetben a segítés az életet, a bátorítás és útmutatás a jövőt jelentette. Ezt adta akkor a magyar népnek a szovjet nép: a szabadságot, az életet, a jövőt. Ezért ünnepelünk minden évben április 4-én.

1945 tavaszának kábultsága rövid volt. A fegyverek zajának elültével majdnem egyidőben hirdette a dobok hangja a magyar falvak és tanyák népének a földreformot, a földesurak országának megszüntét. Működött és szervezte az országot az ideiglenes kormány. Magára talált a munkásosztály, eltakarította a romokat, beindította a gépeket, hozzálátott a vasút és a hidak helyreállításához. Szárnyrakapott értelmiségünk alkotóereje. Fellángolt a politikai aktivitása az ország minden rétegének. Szinte hihetetlen erőként dolgozott a Kommunista Párt, a kommunizmus eszméje. A Kommunista Párt, amely az 1918-as őszirózsás októberi forradalom után pár hónap alatt az ország egyetlen vezetője tudott lenni — és az általa vezetett Tanácsköztársaság tettei a magyar történelem cselekedeteinek legdicsőbb lapjain helyezkednek el, amely az illegalitás üldözéseitől bénítva, áldozatot nem kímélve dolgozott a magyar népért — 1945 szabad levegőjében forradalmi erővel állította maga mögé a munkásosztályt, a szegényparasztságot, az értelmiség haladó erőit. A kommunisták a munka, az országépítés oroszlánrészét vállalták magukra.

Nekik köszönhetjük, hogy a szabadság-adta lehetőségek valóraváltak. Nekik köszönhetjük, hogy a magyar nép megindult és következetesen halad a felemelkedés, a szabadság, a függetlenség, a szocializmus építésének útján.

A szabadság talaján óriási eredményeket ért el a munkásosztály vezette dolgozó népünk. Rákosi elvtárs állapította meg az MDP III. kongresszusán — visszatekintve a felszabadulás utáni időszakra — »ezeréves történelme folyamán népünk még nem élt át olyan mélyreható gazdasági, társadalmi, politikai és kultúrális átalakulást, mint ez alatt az egyetlen évtized alatt«.

Uj városok, üzemek, iskolák, lakóházak, mozik és könyvtárak a jelzőkövei diadalmas utunknak a szocializmus felé. És ezen objektumok mellé bátran állíthatjuk azokat, amelyek az ember belsejében, az emberek gondolat- és érzésvilágában mentek végbe.

Valóraváltt műszaki értelmiségünk vezetőinek majdnem félévszázados álma, a második műszaki egyetem, a Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem, amelyet büszkén mondanak »Egyetemünk«-nek mindazok, akik hozzájárultak felépítéséhez, részeseivé váltak az egyetemi élet sokoldalú, szerteágazó, de egy célt szolgáló munkájának. Méltó keretben, az egyre fejlődő és erősödő Borsodi Iparvidék központjában emelkedik a tudománynak ez az új palotája, hogy betöltse hivatását, amelyet Sályi István rektor elvtárs 1955. március 26-án, felszabadulásunk 10. évfordulójára rendezett ünnepségek megnyitóján a következőképp fogalmazott meg: »Legyen ez a mi Egyetemünk a tudományok világszerte jól ismert vára és legyen egyben nehéziparunk lüktető szíve, amelynek ereje és energiája szétárad az országban nehéziparunk állandó fejlődésének biztosítására.«

Széles a kép, amely 1945. tavaszától kiindulva elénk tárul. Sokat alkotott népünk, mert saját ereje mellett mindig érezhette a Szovjetunió baráti kezét, baráti segítségét. Még szélesebb a kép, ha előrenézünk a kommunista társadalom felé.

Hazánk felszabadulásának 11. évfordulóját akkor ünnepeljük méltóképpen, ha nagy pártunk vezetésével, a szovjet nép nagyszerű példáján lelkesülve, erőnket megfeszítve munkálkodunk a szocialista Magyarország megteremetéséért.

Köszöntjük kitüntetett professzorunkat

Zorkóczy Béla professzort, egyetemünk Mech. Tech. I. tanszékének vezetőjét a hegesztés-technika és a hőkezelés tudományos módszerekkel való korszerűsítéséért kormányunk március 15-én a Kossuth-díj III. fokozatával tüntette ki.

Egyetemünk hallgatói, oktatói és dolgozói örömmel fogadták ezt a hírt. Zorkóczy professzor elvtárs kitüntetése elismerést és megbecsülést szerez Egyetemünknek is. Kitüntetése alkalmából köszöntjük professzorunkat és kívánjuk, hogy még hosszú éveken keresztül — magas elméleti és gyakorlati tudására támaszkodva — munkálkodjon iparunk fejlesztésén és adja át tudását épp oly lelkesen, mint eddig a leendő mérnököknek.

A Gépészmérnöki Kar hallgatóinak óramulasztásairól

A második félév első hat hetének hiányzási százalékát nézve, sajnálattal állapíthatjuk meg, hogy az előző félév hasonló időszakához képest most jóval nagyobb mértékű volt hallgatóságunk mulasztása.

A Gépészmérnöki Karon jelenleg 7,7 százalék, a múlt félévben 4,8 százalék a fentemlített időszakok átlagos hiányzási százaléka.

Mi okozta ezt a nagymértékű emelkedést?

Elsősorban is az utóvizsgák és csak másodsorban a fegyelmezetlenség. Jelen félévet nem előzte meg egy hosszabb nyári időszak, mely alkalmas lett volna arra, hogy hallgatóságunk utóvizsgáinak egy részét törleszthesse.

Az előző félév utóvizsgáit március 15-ig számoltuk csak fel, így az utóvizsgák előtt engedélyezett szünnapok és az utóvizsga napok alkotják a hiányzás jelentős részét. Mutatja ezt az, hogy most már rohamosan csökken a hiányzások száma.

Örömmel állapítható azonban meg, hogy csökkent az igazolatlan távolmaradás.

Igazolatlan óramulasztás ugyan most is akadt, de kevesebb, mint az elmúlt félévben. A jövőben is azon leszünk, hogy minden eszközzel csökkentsük az igazolatlan óramulasztásokat és kötelességtudó, rendszerető munkára neveljük hallgatóinkat.

Közelebbről vizsgálva az egyes évfolyamok helyzetét, különösen másod évfolyamon állapítható meg nagymértékű mulasztás. Itt három héten keresztül 10 százalék felett volt.

Feltűnően sokat hiányoztak: **Tóth Jenő** G/201, **Marchardt András** G/107, **Aporfi Gyula** G/307, **Lévai Sándor** G/301, **Gáti Szabolcs** G/305, **Bódi Attila** G/309, **Márton János** G/302 hallgatók. Az igaz, hogy nevezettek részben, vagy teljesen igazolták távolmaradásukat, de semmiesetre sem fog tanulmányaik javára szolgálni a sok mulasztás.

Helyes lenne, ha DISZ-alapszervezeteink felvennék a harcot mindenféle hiányzás ellen, legyen az igazolt, vagy igazolatlan.

Igyekezzen mindenki kihasználni a legnagyobb mértékben az előadások és gyakorlatok idejét tanulmányi munkájának érdekében.

DARIN SÁNDOR
okt. előadó.

Egy tanulócsoport életéből

A félévi vizsgák eredményei során a G—202-es tanulócsoport az elsők közé került az évfolyamon. Nincsenek indokolatlan mulasztások, a rajzfeladatokat határidőre elkészítik, a zárthelyi eredményeik is azt igazolják: — igyekeznek becsülettel helytállni. Eredményeik elérése, a hibák felszámolása komoly, felelősségteljes munkát igazol és ebből oroszlánrésze jut a parancsnoki karnak, a DISZ- és pártszervezetnek. Ők irányítják, lelkesítik a kis kollektívát, kovácsolják egységessé, erőssé. Kovács László, az alapszervezet DISZ-titkára és az alapszerv vezetősége a hallgatók aktív támogatásával teljesítik feladatukat. Megkértük, hogy számoljon be alapszervezete munkájáról, eredményeiről, eddigi tapasztalatairól.

A félév utáni hetek tanulmányi „apálya" után, az első zárthelyik közeledtével hallgatóink megkezdték a rendszeres munkát. Mindenki megérti, hogy az egyetemi tanulmányaink során a második év második félévében döntő állomáshoz érkeztünk, amely fokozott követelményeinek csak fokozott tanulással, az előző félévek anyagának átismétlésével lehet eleget tenni. A matematika szigorlat és az öt vizsga mindenki számára komoly erőpróbát jelent. Ehhez hallgatóink egy része úgy biztosít magának elegendő időt a vizsgákra való felkészülésben, hogy a rajzokat határidő előtt elkészítik. A kötelező tanrendi órákon kívül hallgatóinknak csaknem a fele vesz részt a fakultatív idegennyelvű oktatásban, illetve hallgat szakmai körelőadás-sorozatot, ami azt bizonyítja, hogy a tudásuk, ismereteik fokozására, elmélyítésére törekszenek. A gyakorlati tapasztalatok és ismeretek megszerzése céljából üzemlátogatást tervezünk Kazincbarcikára. A kollektív szellem elmélyítésére, felfrissülés céljából kirándulást tervezünk Aggtelekre.

Az elmondottakból kitűnik, hogy szép eredményeket vallhatunk magunkénak. Azonban nem szabad figyelmen kívül hagyni a meglévő és a közeljövőben okvetlenül kijavítandó hibákat sem. A kollektív munka hibájának tudható be, hogy a félév során két hallgatónak kellett eltávoznia tanulmányi okok miatt, egy pedig e félév elején kért évhalasztást. Egyes hallgatóknál azonban nem a képességek hiányával, mint inkább a Pató Pál nézettel kell számolni. A csoport alapszervi vezetőségének egy alkalommal sem szabad elmulasztania a hanyagok számonkérését, a lemaradók elvtársi segítését. Arra kell törekedni, hogy a következő félévet teljes létszámmal, odaadó, következetes munkával kezdjük meg. Eredményeink biztosításához minden feltétel adott, csupán akarni kell és még eredményesebb munkát fogunk végezni.

Fel kell számolni a legrövidebb időn belül a szemináriumokra, gyakorlatokra történő gyenge felkészülés hiányosságait, fokoznunk kell a politikai nevelőmunkát. Csak ilyen feltételek mellett biztosíthatja magának továbbra is vezetőhelyét az évfolyamon a G—202-es alapszervezet.

— TURRIS —

Felajánlottuk...

Hazánk felszabadulásának 11. évfordulóját országszerte munkavállalásokkal, munkaversenyekkel köszöntik a dolgozók.

Méltó kifejezése ez a felszabadulás iránt érzett örömnek, hálának és az eltelt 11 év eredményei iránti elismerésnek.

Az Egyetemi Könyvtár dolgozói is csatlakoztak a munkával ünneplők soraihoz.

Négy tagból álló irodalomkutató csoportot alakítottak, amelynek célja: a diplomatervezők irodalommal való segítése, elsősorban ott, ahol az irodalom gyér és kevésbé ismert.

Az elhatározás után egyre szaporodtak a bekért diplomaterv-témák. Pl. »Finom fúróorsó tervezése meghajtóegységgel«, »Koordináta fúrógépek szerkesztése«, »Négyszögletes furatok fúrása«, »Duplex eljárás«, »Kokillaöntés«, »Acélöntvények melegtörékenysége«.

Ilyen és egyéb tárgyú diplomaterv-témák irodalmai után kutattak a könyvtárosok — a könyvtárvezető irányítása mellett — a különböző nyelvű könyvek, folyóiratok sokaságában és feltártak olyan forrásokat, amelyekből — feladatuk elkészítéséhez — a szigorlók ismereteket meríthettek.

Szükség esetén a könyvtár dolgozói fordításokat is végeztek, hogy a nyelvi nehézségek ne lehessenek akadályai a megtalált hasznos irodalom feldolgozásának. (Pl. A melegtörékenységgel kapcsolatos 15 oldalas angolnyelvű tanulmány lefordítása.)

Felkutattuk a témák szempontjából értékes irodalmak lelőhelyeit is és idekértük a műveket.

Időt nem sajnálva, egyéb munkánk elvégzése mellett, minden erőnkkel a vállalásunk elvégzéséért küzdöttünk.

Ugy gondoljuk, hogy vállalásunk teljesítésével kicsiben részesekké válunk abban, hogy ötödéveseink a legjobb tudással hagyják el Egyetemünket. Ezáltal még jobb tudású mérnökökkel gyarapszik, erősödik országunk, s így e munkánk méltó a felszabadulásunk 11. évfordulójának megünneplésére.

D. A.

Boleslaw Bierut
1892—1956

Március 12-én súlyos veszteség és nagy gyász érte a testvéri Lengyelország dolgozó népét és a haladó emberiséget az egész világon. Súlyos betegsége után elhunyt Boleslaw Bierut elvtárs, Lengyelország Egyesült Munkáspártja Központi Bizottságának első titkára, a lengyel nép nagy fia, a nemzetközi kommunista és munkásmozgalom kiemelkedő személyisége. Örökre eltávozott tőlünk Bierut elvtárs, aki majdnem 50 esztendőn keresztül — 19 éves korától — a lengyel munkásosztály egyik legaktívabb harcosa, szervezője és tanítója volt.

Amikor a lengyel fővárosba — Varsóba — megérkezett a szörnyű hír Bierut elvtárs haláláról, néhány percre megállt a munka a gyárakban, a tanítás az egyetemeken és az iskolákban. Megállt néhány percre az egész ország. A varsóiak megrendülten emlékeztek népük igaz és nagy fiára, a lengyel nemzet és a lengyel munkásosztály hősére.

Boleslaw Bierut elvtárs 1892 április 18-án született Lubniában, munkáscsaládból. Már 1912-től kezdve aktívan résztvett a forradalmi mozgalomban. 1918-ban belépett a Lengyel Kommunista Pártba (megalakulásakor) és hamarosan a párt aktív vezetője lett. Attól az időtől Bierut elvtárs volt a lengyel munkásmozgalom egyik legkiemelkedőbb vezetője és harcosa.

A lengyel nép történetében legnehezebb években (1939—1945-ig), a német fasizmus uralma alatt Bierut elvtárs az ellenállási mozgalom és a lengyel nép nemzeti és társadalmi felszabadulásáért vívott harc egyik legfőbb vezetője volt. A felszabadulás után a népi demokrácia megszilárdításának és a szocializmus építésének egyik legnagyobb szervezője és vezetője volt.

»Boleslaw Bierut elvtárs olyan tehetséges és sokoldalú személyiség volt, hogy nehéz megfelelő szavakat találni szellemiségének jellemzésére. Mégis meg kell említeni fő vonásait. Gondolok Bierut elvtárs határtalan hűségére a marxizmus-leninizmus iránt, mély odaadására a proletárinternacionalizmus eszméje iránt« — mondotta Bulganyin elvtárs március 14-én a moszkvai búcsú nagygyűlésen.

A lengyel néppel együtt mi, magyarok is gyászoljuk a nagy forradalmárt, internacionalistát, Boleslaw Bierut elvtársat.

A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem dolgozói, hallgatói és tanárai 1956 március 15-én a nemzeti ünnep alkalmából rendezett ünnepélyen egy perc néma felállással adóztak a nagy hazafinak, Bierut elvtársnak.

ÜNNEPELTÜNK

Az egyetemünkön megünnepelt március 15-e ismét bebizonyította, hogy ez az ünnep elsősorban az ifjúságé, de mégis mindenkié, akiben a hősök gyujtotta láng évről-évre felgyul és lelkesítő erővé válik.

E napot már sokszor ünnepeltük. Adóztunk kisdiákos áhitattal a márciusi hősöknek, hallgattuk vagy talán szavaltuk is megmámorosodva a „Nemzeti dal"-t és a szép szavak varázsától bűvölten gyakran szemelől tévesztettük a dicsőségében és bukásában is gazdag forradalom tanitásait. Lelkesedtünk, de miért is tulajdonképpen?

A mostani március színesebb, élményszerűbb ünneplés volt talán bármelyik előző évnél. Az aulát zsúfolásig megtöltötte a nagy elődök emlékét tisztelő közönség. Lelkes tekintetek új márciusok ígéretét, a tevékeny, eredményekben gazdag élet erejét és biztonságát hirdették.

Endrői Mária IV. é. kohászhallgató műsornyitó szavalata: „15. március 1848" méltóképpen megalapozta az ünnepi hangulatot.

Terpián Zénó rektorhelyettes rövid megnyitójában megemlékezett a testvéri Lengyelország nagy halottjáról — B. Bierut elvtárs emlékének egy perces néma felállásasal adott végső tiszteletet a közönség.

Keszler József DISZ vb. titkár szépen felépitett ünnepi beszédében végigkövethettük az elbukott szabadságharcaink legdicsőbbikének fontosabb eseményeit, annak világpolitikai és gazdasági összefüggéseiben, Petőfi, Kossuth, Bem ragyogó eredményeit, s egyben a nagy reményeket hordozó elvérzett forradalom tanulságait.

Az igazi, új életet teremtő szabadságot a szovjet hadsereg hozta el számunkra — azóta nem vagyunk testvértelenek a nagy világban.

Ezután a műsor egyetemünk ifjúságának mindennapos harcában elért szép sikereiről adott számot az ünnepélyes zászlóátadás keretében, amennyiben a mult félévben a legjobb tanulmányi átlagot elérő V. é. gépész évfolyam megfeszített kitartó munkájának eredményeképpen átvette az zászlót a 3 féléven keresztül élenjáró V. éves kohász évfolyamtól.

Fülöp Kornél III. é. gépészmérnökhallgató záró szavalata után (Benjámin László: Márciusi ifjak) az egyetemi énekkar két lelkes hatásu, szépen kidolgozott énekszámával (Kossuth nóták, Kodály: Huszt) ért véget a műsor.

A színvonalas ünnepség a DIVSZ induló közös éneklésével fejeződött be.

Gondolatok egy előadás után

Az elmúlt héten kedves vendége volt egyetemünknek.

A DISZ VB. meghivására ellátogatott hozzánk Vas Zoltán elvtárs, pártunk régi harcosa, s előadást tartott a Kommunisták Magyarországi Pártja és a KIMSZ harcairól a húszéves elnyomás alatt. A zsufolásig megtelt előadóban mindenki számára felejthetetlen élményt nyújtott az a másfél óra, amely alatt megelevenedett előttünk pártunk története. Nem könyvből és nem újságból olvastuk a nehéz, de dicső harcokat, amelyet vivtak népünk legjobbjai a szebb és boldogabb jövőért, hanem annak ajkáról hallottuk, aki résztvett mindabban.

Azonban nemcsak élményt adott számunkra az elhangzott előadás, hanem olyan tanulságot, olyan hitet és akaratot, amelyet könyvből nagyon nehéz megtanulni, de az előadás után mindannyian éreztük, hogy aki egyszer megismeri a szocializmus igazságát, az attól nem tud eltávolodni, mert az egy vezérlő csillag és megértettük, hogy miért tudtak élni, szenvedni és meghalni pártunk mártirjai a szocializmus eszméjéért. Az életük sokszor csak egy nyilatkozaton múlott, amelyben megtagadták volna kommunista létüket, de nem tették, mert ha éltek, a pártért éltek, s ha meg kellett halni, a pártért haltak meg. Az ő életükön keresztül megláthatjuk azt, hogy a mi pártunknak voltak olyan harcosai, akik, ha kellett, életüket áldozták a pártért, a párt zászlajának győzelemreviteléért. Ezektől az elvtársaktól kell mindannyiunknak tanulni.

Hosszú és nehéz út vezetett el a mai napig, de ma már az egész világ érzi és tudja, hogy hatalmas erő árad a nemzetközi tudományos kommunizmusból, amely átformálja az emberiséget és a föld minden részén emberré teszi az embert.

Mi már meg vagyunk kímélve a sok szenvedéstől, kommunista elődeink kivívták nehéz harcok árán számunkra a szabadságot. Kitárul előttünk a kommunizmus megvalósításának távlata. Az igaz, hogy ma még a jelen nem mindenben az elképzelés jólétét nyújtja számunkra, de tudnunk kell azt, hogy honnan és hogyan jutottunk el idáig és a jövőt kell néznünk, amely már úgy alakul, ahogyan mi formáljuk, mert mi vagyunk jövőnk építői. A mi perspektivánk fényesen ragyogja be életünket, s bár lehet, hogy ma még a kapitalizmusban egyes mérnökök jobban keresnek, de gyárosaik, akiknek dolgoznak, nem teszik szebbé, jobbá sohasem a jövőjüket, mert a pénz csengése mellett morajlik az elnyomott nép sóhaja.

Előttünk biztos jövő áll, nekünk épül az ország, mi építjük magunknak. A fejlődést a nehézipar biztosítja, ahová mi majd mint mérnökök kerülünk. Ugy kell tehát tanulnunk, hogy képesek legyünk elvégezni a ránk váró nagy feladatokat. És akkor lelkesedést nyújt majd az a tudat, hogy olyan szocialista Magyarországot teremtünk, amelyben büszkeség lesz magyarnak lenni.

Velem együtt talán a résztvevők mindegyikében ilyen gondolatokat hagyott az elhangzott előadás, amely a múltról szólt és mégis megacélozta a jövőbe vetett hitünket.

— ZEPHYR —

DISZ-ÉLET ★

Kispolgári jelenségek Egyetemünkön

A kispolgári magatartás az emberek sajátos szokásaiban, viselkedésében és gondolkodásában nyilvánul meg. Ezek az emberek rendkívül ingatagok, mindenért lelkesednek, nagy elhatározásaik vannak, de ha elgondolásaikat tetté kell változtatni, megtorpannak. Mindig a könnyebb utat választják, még ha az eszméik feladásával jár is együtt. Ezek az emberek mindig az elmúlt, vagy éppen halódó társadalmi rend és annak felépítményéért, vagyis politikai, jogi, vallási, filozófiai stb. nézeteiért és intézményeiért rajonganak, az újat, a fejlődőt semmibe veszik. Magatartásuk sok esetben cinikus, nyegle. Ezek az emberek nagyképűek, beképzeltek és önzőek.

A kispolgári jelenségek, a kispolgári magatartás és nézetek alapját hazánk osztályviszonyaiból, gazdasági felépítéséből magyarázhatjuk meg. Az emberek gondolkodásának milyensége szoros kapcsolatban van társadalmi létükkel, osztályhelyzetükkel. Az emberek társadalmi léte és osztályhelyzete változik és ezek a változások nem máról-holnapra következnek be. A társadalmi lét megváltozásával megváltozik az ember gondolkodása, magatartása, erkölcse és szokása. Ez a változás azonban céltudatos osztályharc útján megy végbe.

A kispolgári nézetek és a kispolgári ideológia még azért található meg, mert megvan az osztálybázisa. Idetartozik a kisárutermelő paraszt, a kisiparos, magánkereskedő. Megvan továbbá azért, mert fennáll a kapitalista környezet, az országon belül és kívül. Az országon belül idetartoznak a volt uralkodó osztály maradványai, a kulákok, nagybirtokosok, gyárosok, csendőrök, rendőrök, akiknek csak gazdasági helyzetét változtattuk meg. A kapitalista környezet is nagy hatást gyakorol még az emberekre. Megvannak még a kispolgári nézetek azért is, mert sok az emberek gondolkodásában a múlt, a régi rendszer maradványa.

A jobboldali nézetek, a kispolgári jelenségek felszámolásában a párt, DISZ és állami szerveink az elmúlt hónapokban komoly lépéseket tettek. A párt KV határozatainak a végrehajtásában ezek azonban csak a kezdeti lépéseket jelentik és a további lépéseket is csak a szívós, egyénekig ható politikai nevelőmunkán, ideológiai vitákon keresztül érhetjük el.

Hallgatóink — elsősorban a kispolgári származásúak — körében még ma is tapasztalhatók a helytelen politikai nézetek, helytelen politikai állásfoglalás, a politikai munka lebecsülése. Pl. a IV. éves kohász és IV. éves gépész évfolyamokon nem értékelik és nem segítik kellően a DISZ-vezetők munkáját. Megtalálható a »politikamentesség« hangoztatása. Benyőcs Ferenc a B 101-ből pl. igy nyilatkozott: »Miért kell nekem politikailag fejlődnöm — ez felesleges.« Godó Béla véleménye pedig az volt, hogy »nem azért vagyok itt, hogy politizáljak«. Oswald Emil, Schönitzki László és Hauk Tibor hallgatóknak hasonló volt a véleménye és magatartása. Tompos János a B 101-ből nem riadt vissza ellenséges nézetek hangoztatásától sem. Egyesek lebecsülik a marxizmus-leninizmus tanulásának jelentőségét és a szakma elsődlegességét hangoztatják. Nem készült fel a szemináriumokra és nem jegyzetelte ki az irodalmat pl. Fábián Ferenc, Friedrich Gábor, Molnár Lajos a G 105-ből. Egyesek a marxizmus-leninizmus tanulásában csak egy tárgyat látnak. Pl. Sütő Lajos a Bg 104-ből igy vélekedett: »Elveszi az időt a fontosabb tárgyaktól.« Egyeseket politikai kétarcúság jellemez, a marxizmus-leninizmus tanulását össze tudják egyeztetni az idealista elméletekkel, a vallásossággal. Alapszervezeteink egy részére még jellemző a kritikátlan helyzet és ez kölcsönhatásban áll azzal a felelőtlenséggel, amelyet néhány alapszervi DISZ-vezetőnk részéről tapasztalni lehet.

Vannak Egyetemünkön is kozmopoliták, nyugat előtti hajbókolók, jampecek. Kiss Lajos és Tábori Károly I. é. kohómérnökhallgatók pl. lebecsülik a magyar ipar termékeit. Találhatók felelőtlen, cinikus magatartású hallgatók. Ezek magatartásukban és öltözködésükben távolállnak a munkásosztály és a parasztság ízlésétől és jellemvonásaitól. Ilyen jampecek többek között pl. Friedrich Gábor és Csanádi Sándor I. é. gépészmérnökhallgatók. Egyesek lebecsülik a társadalmi munka jelentőségét, ez tapasztalható pl. a K 402-es, K 403-as alapszervekben.

Hallgatóink egy részénél tapasztalható a kispolgári erkölcsök hatása. Egyesek elhanyagolják tanulmányi munkájukat, átlógják a féléveket, bukdácsolnak és DISZ-szervezeteink céltudatosan nem lépnek fel velük szemben. Ezek a hallgatók magatartásukban is ilyen felelőtlenek. Ilyen hallgatók voltak pl. a II. éves gépészeknél Tóth Csaba, Zsélyi Ottó, Józsa László, Kisgyörgy Csaba, S. Tóth József és Wágner Ádám. Magatartásuk a szocialista erkölccsel teljesen ellentétes. Egyesek szociális juttatásaikat elisszák, a menzán csak repetáznak, közben arról beszélnek, hogy milyen nehéz is a helyzetük. Tapasztalható még különböző szórakozóhelyeken a nem egyetemistákhoz méltó magatartás. Az idősebbekkel, fizikai dolgozóinkkal szemben is egyesek tiszteletlen magatartást tanusítanak.

Egyes alapszervekben a kollektív életre még nagyrészt a kispolgári tartalom a jellemző. A kollektíva nem helyesen befolyásolja az egyének fejlődését, magatartását, nincs építő bírálat és önbírálat, elhallgatják egymás hibáit. Ezeken a kollektívákon belül aztán lábrakap az egoizmus, mindenki csak a saját érdekeit nézi. A jótanulók egy része magára hagyja a gyengéket, nem nyújtanak segítséget számukra. Jellemző példa erre Edőcsény László I. é. gépészmérnökhallgató.

A kispolgári jelenségek és nézetek, a burzsoá erkölcs, a burzsoá szokások kialakulásának melegágyai. Ezek a nézetek talajt teremtenek mindenféle elhajlásnak és egész fejlődésünket lassítják, gátolják. Megingatják az emberek saját erejükbe vetett hitét, megnehezítik az egyetemen a szocialista mérnökök képzését.

A kispolgári nézetek, jelenségek és szokások ellen éppen ezért minden eszközzel harcolni kell. Nem szabad semmiféle engedményt tenni, hanem minden körülmények között a párt, a munkásosztály álláspontját kell e nézetekkel szembeállítani és győzelemre vinni. A kispolgári nézetek elleni harc csak akkor lesz eredményes, ha minden becsületes DISZ-tagunk e nézetek felvetődése pillanatában szívós, ideológiai vitába száll velük.

Előzzük meg a gépészeket a diplomaterv megvédésénél!

Hosszú utat tettek meg mérnökjelöltjeink, míg eljutottak egyetemi pályafutásuk nagy, befejező feladatához, a diplomaterv elkészítéséhez és megvédéséhez. Nem volt könnyű a kilenc félév elvégzése, de azt hiszem, nyugodtan mondhatjuk, hogy egyetemi éveink legnehezebb feladatához most érkeztünk el.

A Kohómérnöki Karon a következő témákban adták ki diplomaterveket: kohógéptan és technológia, acélgyártás, nyersvasgyártás, öntészet, metallográfia és tüzeléstan. A kiadott diplomatervek átfogják úgyszólván az egyetemi tanulmányaink alatt tanult összes tárgyakat. Elkészítésük megfeszített munkát, komoly erőbedobást követel.

Egyetemünk kohómérnökjelöltjei a feladat nehézségének és fontosságának tudatában, 1—2 heti lazább munka után, teljes lendülettel fogtak hozzá tervfeladatuk kidolgozásához. Az évfolyam majd minden tagja napi 10—12 órát dolgozik diplomatervén, s jelenleg kereken három héttel az április 14-i beadási határidő előtt elmondhatjuk, hogy elég jól megoldottuk eddigi feladatainkat. A hátralévő időben komolyan neki kell látni a rajzok elkészítéséhez, a tisztázás befejezéséhez, hogy az utolsó 1—2 hétre már csak a gépelés és a diplomaterv bekötése maradjon.

Tanszékeink a tervezési időszak folyamán végig hathatós támogatást nyújtottak a tervezőknek, s tőlük telhetően minden tárgyi feltételt biztosítottak a feladatok jó megoldásához. Azt hisszük, hogy még jobban meg tudtuk volna oldani tervfeladatunkban felmerülő gyakorlati problémáinkat, ha több üzemi konzultus lett volna segítségünkre a tanszéki oktatókon kívül.

Nagy segítséget nyújtott a diplomaterv elkészítésében az Egyetemi Könyvtár is. Már a tervezési időszak elejére kifüggesztették a tervezéshez valószínűleg szükséges irodalom katalógusát és azt, hogy azok hol találhatók. A könyvtár dolgozói mindig készséggel álltak mérnökjeleöltjeink rendelkezésére, szükség esetén beszerezték azokat a szakkönyveket, amelyek nem voltak meg a könyvtárban, de szükség volt rájuk, sőt szakirodalom fordításával is segítségünkre voltak.

Sokat segített a szakirodalom fordításban az Idegennyelvi Lektorátus is.

Az évfolyam DISZ-szervezete állandóan figyelemmel kisérte a tervezési munkát és mindenben segítségére volt évfolyamunk tagjainak.

A lelkiismeretes munka, az elvtársi segítség eredménye biztosan nem marad el, s évfolyamunk minden tagja be fogja adni feladatát a kitűzött határidőre.

Bár az egyetemi zászlóért folytatott küzdelemben alulmaradtunk, s az a néhány század megfosztott bennünket a büszke „Egyetem legjobb évfolyama" címtől a diplomaterv elkészítésénél és megvédésénél megmutatjuk, hogy méltók vagyunk az előttünk végzett kohász-évfolyamokhoz. Kár, hogy a zászló visszaszerzésére már nincs módunk.

Kohómérnökjelöltek, az egyetemi zászlóért folytatott versenyen kívül előzzük meg a gépészeket a diplomaterv megvédésénél, mutassuk meg, hogy méltán voltunk három féléven át az egyetem legjobb évfolyama!

K. L.

Március 26-án megkezdődik a magyar-szovjet egyetemi hét

Az egyetemi hét, amely a magyar—szovjet barátsági hónap keretében kerül megrendezésre, az alábbi műsor szerint alakul:

Március 26, hétfő: Ünnepélyes megnyitás reggel fél 8-tól 8-ig (aulában)

Március 27, kedd: Előadás a szovjet tudományos élet eredményeiről (klubban)

Március 28, szerda: Zenés műsor élménybeszámolók (délután 4 órakor I. sz. előadóban)

Március 29, csütörtök: Szovjet zeneest (délután 5 órakor klubban)

Március 30, péntek: Közös színházlátogatás (délután 7 órakor)

Március 31, szombat: MSZT műsoros klubest (délután 7—24 óráig)

Március 27, 28, 31 és április 1-én Mozielőadások keretében szovjet, magyar filmek bemutatása.

★

A MI EGYETEMÜNK
A TE LAPOD!
IRD, OLVASD, TERJESZD!

Egyetemünkön az árvízkárosultak részére folyik a gyűjtés. Eddig a Mechanikai tanszék 965 forintot, a Fémkohászati tanszék 450 forintot, a Mech. Tech. I. tanszék 570 forintot ajánlott fel.

Tanszékeink és a műszaki színvonalfejlesztés

Irta: HORVÁTH AURÉL, a Kohómérnöki Kar dékánhelyettese

A március 9-i számban megjelent cikk folytatása

KÉMIA I. TANSZÉK. Az elméleti előadások, különösen az anyag és energia fogalmát tárgyaló részletek dialektikus értelmezésével az eddiginél fokozottabban hangsúlyozta ki a világ anyagi valóságának szempontjait. A korábbi évektől eltérőleg már az első évfolyamon termodinamikai alapfogalmakat vett fel programjába; a második, illetőleg harmadik évfolyamok gyakorlatainak egy részét előrehozta az első évfolyamra és ezzel a felsőbb évfolyamokon megfelelő óraszámot szabadított fel újabb és korszerűbb fizikai-kémiai gyakorlatok számára. Kibővítette a tanszék eddigi szemléltető és demonstrációs anyagát új kísérletek és új ábraanyag fokozatos bevezetésével. Az elméleti előadás egyes részleteit az ipari gyakorlatból vett példákkal világította meg, különös tekintettel egyes gyártmányok minőségjavítására. A fémoxidok és fémkarbonátok disszociációs egyensúlyának tanulmányozására ebben az évben új, kötelező laboratóriumi gyakorlatokat vezetett be. Folyamatba tette a tanszék a meglévő fizikai-kémiai jegyzet menetközben történő átírását korszerűsítési szempontból. A Lenin Kohászati Művek megbízásából egyes üzemi problémák fizikai-kémiai alapon történő megoldását vállalta el (kohók optimális hőállapota, kohászati salakok fizikai tulajdonságai). Foglalkozott a tanszék az elmúlt félévben ipari jellegű egyéb kutatási témákkal is. Az elméleti fizikai-kémia gyakorlati elsajátítása céljából a tanszék vezetője a f. félévben »Kohászati termokémia« címmel heti 2 órás ajánlott tárgyat ad elő.

A KÉMIA II. TANSZÉK nagyobb súlyt helyezett ez évi oktatásában a műszeres elemzési eljárások gyakorlati elsajátítására és ennek érdekében új, kötelező gyakorlatokat iktatott be (polarográfiás elemzés, lángfotometria, amperometriás elemzés, bimetall és átcsapási elektróddal való titrálás). Ezzel kapcsolatban a műszeres gyakorlatokat elválasztotta a kémiai gyakorlatoktól azzal a céllal, hogy a hallgatóság műszerrel való bánnitudását és műszerismeretét fejlessze. A Lenin Kohászati Művek vezetőségével felvette a kapcsolatot a tanszék hatáskörébe tartozó üzemi problémák felkutatása érdekében és ennek keretében a következő problémák kidolgozását vállalta el: gyorselemzési eljárás összekeveredett acélfajták minőségi válogatására, molibdén és wolfram gyorselemzéssel történő meghatározása, foszfor és szilicium gyorselemzése wolfram mellett.

A KÉMIA III. TANSZÉK az elmúlt félévben új tematikát állított össze a színképelemzési gyakorlatokhoz, amely nemcsak az elmúlt évekhez képest jelentett javulást és színvonalemelést, hanem országos viszonylatban is úgyszólván első helyen áll. A tanszék az eddigieknél nagyobb súlyt helyezett arra, hogy a használatos műszerek alkalmazását a hallgatóság minél tökéletesebben megismerje és elsajátítsa. A létszámhoz viszonyítottan aránylag kevés műszerrel úgy oldotta meg az oktatást, hogy a hallgatóságot kisebb csoportokra bontotta és a csoportokat egymással váltva, lehetővé tette egyéni mérések elvégzését.

A fent felsorolt, szigorúan véve oktatási feladatokon és munkákon túlmenően azonban a Kohómérnöki Kar tanszékei másirányú munkásságukkal is igyekeztek a műszaki fejlődést és színvonalemelést szolgálni. Igy pl. az elmúlt időszakban ipari jellegű, vagy **tudományos kutatási program** megvalósításán dolgoztak a következő tanszékek: Fémkohászati tanszék, Kohógéptani tanszék, Metallográfia tanszék, Kémia I. tanszék (Vaskohászati tanszékkel együttműködve), Kémia II. tanszék és Kémia III. tanszék.

Igen élénk **irodalmi tevékenységet** is fejtettek ki oktatóink az elmúlt félév során. **Könyvek és szakközlemények** egész sora bizonyítja ezt a tevékenységet. Hogy csak néhányat említsünk: az elmúlt félév során jelent meg **dr. Geleji Sándor** kétszeres Kossuth-díjas akadémikus professzorunk könyve a képlékeny alakítás elméletéről német nyelven második kiadásban az Akadémiai Kiadónál; ugyanez a könyv cseh nyelven is napvilágot látott, orosznyelvű kiadása pedig fordítás alatt áll. Az elmúlt félévre esik **dr. Geleji** professzor »Fémek képlékeny kialakításának technológiája« című könyvének megjelenése is, amely **Schey János** egyetemi docens közreműködésével készült. Ez év januárjában jelent meg **dr. Verő József** Kossuth-díjas akadémikus professzor »Általános metallográfia« című könyvének második kötete. A Magyar Tudományos Akadémia szerkesztésében készülő »Vaskohászati enciklopédia« sorozat VI. kötetének megjelenése a múlt év decemberére esett. A kötet megírásában **dr. Horváth Zoltán** egyetemi tanár, **Zsák Viktor** egyetemi tanár és **Kiss Ervin** egyetemi docens is résztvettek. A kötet főszerkesztési munkálatait **dr. Geleji** professzor végezte. **Simon Sándor** egyetemi docens tollából „Rádióaktív izotopok alkalmazása a kohászatban« címmel orosznyelvű közlemény jelent meg az elmúlt időszakban a moszkvai Vörös Zászló Renddel kitüntetett Sztálin Acélintézet tudományos munkáinak évi gyűjteményében. Ugyanebben az időszakban további három könyv sajtó alá rendezésén dolgoztak **dr. Mika József, dr. Diószeghy Dániel** és **dr. Horváth Zoltán** egyetemi tanárok. Tanszékeink oktatóinak élénk irodalmi tevékenységét tanusítja továbbá az elmúlt időszakban megjelent összesen 18 szakközlemény, továbbá a sajtó alatt lévő 17 egyéb tudományos vagy szakmai cikk. Ezek megírásában a Fémkohászati, a Kohógéptani, a Metallográfiai, valamint a Kémia I., Kémia II. és Kémia III. tanszékek működtek közre.

Tanszékeink a műszaki színvonalfejlesztés munkájából társadalmi téren is igyekeztek kivenni részüket. Igy pl. a Diósgyőrben és Ózdon ősszel megindított Munkásakadémia előadásaiban a Kémia I., a Tüzeléstechnikai tanszékek oktatói, illetve vezetői vettek részt.

A már vázoltakon kívül az üzemekkel való kapcsolat elmélyítése és rendszeresebbé tétele érdekében az egyetemi pártbizottság megfigyelőket küldött a Lenin Kohászati Művek augusztus 17-i, szeptember 7-i és október 27-i üzemi értekezleteire azzal a céllal, hogy az ott felmerülő üzemi problémák megoldásához segítséget nyújtsanak. Ebben a munkában a Tüzeléstani, a Kohógéptani, a Kémia I., a Metallográfiai és a Vaskohászati tanszékek dolgozói vettek részt. Az egyidejűleg megalakított kari Műszaki Tanács kiértékelte és az érdekelt szaktanszékekhez eljuttatta a megoldásra váró üzemi problémákat és a pártbizottság segítségével a jövőben rendszeressé kívánja tenni az ipari üzemekkel való kapcsolatot. Mint ebből a felsorolásból is kitűnik, kétségtelen, hogy tanszékeink az elmúlt időszakban széleskörű és eredményes munkát végeztek a műszaki színvonalfejlesztés érdekében.

HIBA VOLNA AZONBAN elért eredményeinket túlbecsülni. Itt ismét a Szovjetunió Kommunista Pártja XX. kongresszusán elhangzott beszámolókra, az ott bejelentett nagyszabású tervekre kell utalnom. Ilyen gigantikus terv pl. Szibéria energiabázissá való kiépítésének terve, amelyről **G. M. Malenkov** elvtárs tett előterjesztést; ilyen azonban maga a Szovjetunió hatodik ötéves terve, amelynek tervezetét **N. A. Bulganyin** elvtárs terjesztett a XX. kongresszus elé és amelynek — hogy csak a minket szakmai szempontból legközelebbről érintő kohászatot említsem — egyik legfőbb célkitűzése: »A hatodik ötéves tervre azt a feladatot tűzzük ki, hogy jelentősen felemeljük a vas és acél termelésének elért színvonalát. 1960-ban hazánkban 53 millió tonna nyersvasat termelnek majd, vagyis 3,6-szor annyit, mint 1940-ben; 68 300 000 tonna acélt, vagyis 3,7-szer annyit, mint 1940-ben; 52 700 000 tonna hengereltárut, vagyis négyszer annyit, mint 1940-ben.«

Ha a Szovjetunió óriási távlatokat nyitó újabb ötéves tervére, a XX. kongresszus ma még szinte felmérhetetlen jelentőségű célkitűzéseire gondolunk, megállapíthatjuk, hogy műszaki fejlődésünk ragyogó jövőjének megvalósításához még nagyon sok áldozatos munkára, erőfeszítésre, képességeink és erőnk egész latbavetésére lesz szükség.

A kilencedik csapás

1944-et írtunk: Mint annyiszor történelmünk folyamán, hazánk földje újból német csizmák alatt nyögött. Elnyomás és terror sötét felhője takarta az ország egét. De már pirkadt kelet felől...

A német fasiszták és csatlósaik hadseregeit a Szovjet Hadsereg nyolc csapással, hatalmas veszteséget okozva, kergette nyugat felé. Megkezdődött a kilencedik csapás előkészítése, melynek feladata Magyarország felszabadítása volt.

A támadás második szakaszát a Duna-Tisza közötti harcok képezik. Célja, megközelíteni Budapestet, felmorzsolni a várost védő csapatokat és megteremteni a feltételeket az ország háborúból való kikapcsolására.

rített budapesti fasiszta erőcsoport megsemmisítése.

Budapest felszabadításával a magyarországi csata még nem ért véget. Meg kellett tisztítani a Dunántúl nagy részét a fasiszta megszállás alól. A német és csatlós magyar csapatok a Balatontól északkeletre támadásra indultak március 6-án. A németek állandó, friss erőket dobtak a frontra és a páncélos csapatok dühösen törtek a Duna felé. A szovjet csapatok kemény védelmi harcban az ellenséget felmorzsolták és nagy veszteséget okoztak. Tíz napig tartó harcban a németek csekély területet nyertek, de ezért kb. 700 harckocsit és rohamlöveget és nagy emberanyagot áldoztak fel.

Magyarország felszabadításának befejező hadműveletei 1945 tavaszán

Mig *Malinovszkij* marsall csapatai Észak-Magyarország és az Alföld városait és falvait szabadítják fel, a 3. ukrán front Mohács, Pécs és Bátaszék elfoglalásával, megteremtik a Dunántúl felé a hídfőt. A két front összehangolt hadműveletei biztosították a feltételeket Budapest felszabadításához.

Tolbuchin marsall csapatai december 2-án a dunántúli hídfő kiszélesítésére megindították a harcot, melynek eredménye, hogy 7-ig elérték a Balatont és felszabadították Kaposvárt. Ugyanakkor észak felé törve megközelítették Székesfehérvárt. Ezen idő alatt a 2. ukrán front december 3-án elfoglalta Miskolcot és törtek nyugat felé, felszabadítva Nógrádot, Aszódot és Vácot. A gyűrű egyre zárult Budapest körül. A Margitvonal áttörése és a Dunán való átkelés után a két front Esztergomnál egyesült, december 26-án több mint 180.000 főnyi csapatot kerített be.

Ezzel megkezdődött a kilencedik csapás harmadik szakasza, a bekerítés.

A német csapatok támadása még tartott, mikor a szovjet csapatok támadásra készültek. Hatalmas tűzerőségi előkészítés után a gyalogság és harckocsik elsöprő támadásának az ellenség nem tudott ellentállni. Ezzel egyidejűleg visszaverték a németek Pécs és Kaposvár irányába indított két támadását és ellentámadásba menve át, április 2-án elfoglalták a nagykanizsai olajvidéket. Komárom és Győr felszabadítása után néhány nap alatt megtisztították az ellenségtől hazánk területét.

1945 április 4-én a dicsőséges Szovjet Hadsereg az utolsó fasiszta katonát is kiűzte hazánk annyit szenvedett területéről. Hazánk felszabadult, de romokban, kifosztva maradt. Ujabb harc kezdődött, újjáépíteni és felemelni az országot és dolgozó népét.

A magyar nép soha nem felejti el a testvéri szovjet nép nagy tettét és széttéphetetlen barátságban a Szovjetunióval, halad ragyogó jövője felé.

BARTÓK BÉLA

születésének 75. évfordulóján

1956 március 25-én lenne hetvenöt éves a modern korszak egyik legnagyobb zsenije, Bartók Béla. Művészete ma már — halála után 10 évvel — a teljes elismerés fényében ragyog. A világ zenei közvéleménye Bach és Beethoven mellett, mint a harmadik nagy B-betüst emlegeti. Minden kulturált országban megemlékeztek halálának 10. évfordulójáról és művészete mind ismertebbé válik a népek előtt.

Roppant gazdag életművéből e kis megemlékezésben csak töredékekre szorítkozhatunk. Liszt és Erkel nyomdokain indul, az 1905-ben megjelenő I. Szvit még ebből az alkotó periódusából való, a verbunkos stílus továbbvitele, de néhány helyen már sejteti magát a későbbi óriás. Érdekes, hogy Bartók az első hivatalos elismerést 1935-ben ezért a műért kapta — a Kisfaludy Társaság Greguss-díját —, amit jogosan visszautasított azzal a megjegyzéssel, hogy azóta már sokkal nagyobb jelentőségű műveket alkotott és ha az utóbbiakért nem jár elismerés, az előzőért nem fogadja el.

Döntő jelentőségű Bartók munkásságában a népzene jelentőségének felismerése, annak alkalmazása a műzenében és ezzel együtt egy új zenei stílus, új korszak megteremtése, mely lebontja az utóromantika immár hamissá vált világát és új, friss éltető erővel tölti meg a XX. század zeneművészetét; a népdal behozása a hangversenyterembe, a sok évig tartó kutatás, e hallatlan kincs összegyűjtése, mely e korszakalkotó lépés nélkül elveszett volna. Nagy művész — és harcostársával, Kodály Zoltánnal együtt végezte e rendkívül nagyjelentőségű munkát.

A népdal művészi értékének felfedezése és kimondása forradalmi jelentőségű tett volt. „Népi dallamaink mindegyike valóságos mintaképe a legmagasabbrendű művészi tökéletességnek. Kicsinyben ugyanolyan mesterműnek tekintem, mint nagyobb formák világában egy Bach-fugát, vagy Mozart szonátát" — írja Bartók. Voltak már Bartók és Kodály előtt is, akik érezték, hogy így van, de korszakalkotó zseninek kellett jönni, hogy ezt a tényt — a közönség igen erős érdektelensége ellenére — művészileg bebizonyítsa. Nem volt könnyű dolga Bartóknak sem, meggyőződhetünk róla, ha elolvassuk a korabeli véleményeket e kérdésről. De Bartók tudatában volt zsenialitásának, tudta, hogy toronymagasságban áll az újabb ellenző „tudósok" és „művelt közönség" felett.

Művészi érdeklődése és tudós hajlama elviszi őt a szomszéd, sőt távoli népek zenéjének kutatásához is és mindenütt a döntő lényeget ragadja meg. A nemrég nálunk járt török zenekutatók elmondták, hogy Bartók rövid törökországi útja alkalmával többet ragadott meg a török népzene lényegéből, mint ők egész munkásságuk folyamán.

Népdalgyűjtő utjain kerül szoros kapcsolatban a parasztsággal, a szegény néppel, mely élmény végigkiséri egész életén: „életem legboldogabb napjai azok voltak, amelyeket falvakban, parasztok között töltöttem" — írja ez a rendkívül komplikált egyéniség: „a parasztok között békesség uralkodik — gyűlölködést más fajták ellen csak felsőbb körök árasztanak!" Ez az élmény viszi el más népek megbecsüléséhez és szeretetéhez is. „Az én igazi vezéreszmém azonban, amelynek — mióta csak mint zeneszerző magamra találtam — tökéletes tudatában vagyok: a népek testvérré válásának eszméje, a testvérré válásé minden háborúság és minden viszály ellenére. Ezt az eszmét igyekszem — amennyire erőmtől telik — szolgálni zenémben; ezért nem vonom ki magam semmiféle hatás alól, eredjen az szlovák, román, arab, vagy bármiféle más forrásból. Csak tiszta, friss és egészséges legyen az a forrás!" — írja egy romániai népzene kutatónak 1931-ben, a Horthy-korszak soviniszta uszításai közepette.

Bartóknál az ember és a művész tökéletes összhangban van. A pillanatnyi siker nem érdekli, célja az igazság, művészi megismertetése, a sikertelenség és mellőztetés árán is. Nem ír simogató, a közönségnek behízelgő, a kor problémáit elfelejtető műveket, mint korának „népszerű" zeneszerzői, hanem megragadja a XX. század emberének lelki válságát, küzd a fenyegető veszély ellen az embertelenség korszakában. A Cantata Profana és a Csodálatos mandarin szerzője kivezető utat keres egy jobb és emberibb élet felé. Hatalmas küzdelmet vív a ránehezedő szinte démoni erőkkel, néha úgy látszik minden elveszett, de mégsem, az élet hallatlan szeretete mégis legyőzi a legnagyobb nehézségeket, a leggonoszabb ellenfeleket is; végső fokon az igazság és az élet igenlése győz. Ezt találhatjuk meg a háború és a fasizmus legsötétebb napjaiban is, az emigrációban élő Bartók alkotásaiban. A hazájától távolélő és az emberiség sorsáért aggódó nagy zeneköltő a Concerto szavakkal nem ecsetelhető fájdalma és honvágya mellett, megszólaltatja az élet legyőzhetetlenségét. A befejező, felfelé ívelő dallamvonal az Allegro barbaro ősi és örök emberi élniakarásához vezet vissza.

Bartók szive egész melegével fordul a gyermekek felé, a gyermekeknek szánt zongoradarabok a nagy Mester legjobban szeretett művei közé tartoztak. Kis remekművek ezek, melyek egyaránt gyönyörködtetik a kezdőt és az érett művészt. Valójában nemcsak gyermekeknek szólnak, velük rakja le Bartók a népi zenekultura klasszikus alapjait. Olyanok, mint a természetességében gyönyörű mezei virágcsokor. Talán sok rossz irányban nevelt felnőttet is vissza lehetne vezetni e friss és üde forráshoz, ahonnan az út a legemberibb és legmélyebb művészet felé vezet. Az akkori magyar kisgyermek még nem tudta, hogy ezzel a művel „egy életre való ajándékot kapott" Az akkori uralkodó rétegnek nem volt érdeke, hogy minden művészet ősi forrását, a nép művészetét felszínre hozza. De a mai kisgyermek kezében már ott van Bartók útravalója. Szinte megható látvány, hogy egy-egy gyermekeknek tartott hangversenyen, milyen feszült figyelemmel hallgatnak és milyen lelkesedéssel énekelnek azok a kisgyermekek, akiknek legnagyobb része a felszabadulás előtt nem ismerkedhetett meg semmiféle művészi zenealkotással.

Bartók művészetének és emberi törekvéseinek teljes elismerésére csak a felszabadulás után kerülhetett sor. Sajnos hazatérni már nem tudott; alkotó erejének teljében elragadta a gyilkos kór. „Csak azt sajnálom, hogy tele poggyásszal kell elmennem" — mondta orvosának. Utolsó művei: a Concerto, a Szólóhegedű szonáta, a Harmadik zongoraverseny, a befejezetlenül maradt Brácsaverseny, a legmélyebb humanitás és a jövőben való törhetetlen bizalom jegyében születtek. „...titáni muzsika a szolgalelküség korában" — írja Tóth Aladár. — „De ugyanakkor sajgóan fájdalmas, forró emberiességével lelkünk legmélyére markoló üzenet, melyet egy költőóriás küld nekünk, egy királysas-lelkű ember..."

1955-ben megkapja a haladó világ nagy kitüntetését, a Nemzetközi Békedíjat.

Beethoveni méretű harcot folytatott az emberiségért, a művészet eszközeivel. Ki a sötétből, fel az alvilágból, fel a fényre! És ugyanúgy eljutott oda, mint elődei, Dante és Beethoven. Életműve ma már az emberiség közkincse, műveinek megszólaltatói a világ legnagyobb előadóművészei, de világot átfogó művészete akkor éri el tökéletes beteljesedését — Kodály Zoltán szavai szerint —, akkor válik igazán valósággá, ha eljut oda, ahová a halhatatlan zeneköltő szánta: az emberek szivébe.

H. L.

SPORT

KÖSZÖNTJÜK A TAVASZT

Ugy néz ki a dolog, hogy lassan mégis kitavaszodik. A hó alól előbujik a zsenge fű és sielőink aggodalommal tekintenek a fehér csücsökre, melyek egymás után vetik le hósapkájukat, s felébredt téli álmából már a barna futballabda is.

Sportolóink a tornaterem nehéz levegőjét felcserélik a friss tavaszi széllel, egyre többen és többen edzenek a Hejő partján, tapolcai sétányokon, s félig kész sportpályánkon a jókedv már teljes.

Azonban nemcsak „hivatásos sportolóinkat" csalogatta elő az első napsugár a tankör négy rideg fala közül. Nap mint nap találkozunk egyetemistákkal, akik bár nem tagjai egyik szakosztálynak sem, de kijárnak futni, csak azért, mert jólesik a friss levegő a kiserdőben, jólesik a mozgás, mondhatnám csak úgy l'art pour l'art tréningeznek...

Szombat délután, március 24-én 4 órakor a DISZ és a Haladás atlétikai szakosztálya „Ságvári Endre" mezei futóversenyt rendez a tapolcai parkban. Ezen a versenyen szeretnénk, ha a nem rendszeresen sportoló fiataljaink egyszer összemérnék erejüket, kipróbálnák mire képesek ebben a sportágban. Szeretettel várjuk azonban komoly sportolóinkat, háromtusa, labdarugó, kézilabda — s ha elolvad addig a hó — a sí szakosztály tagjait is, hiszen a futás, az állóképesség mindent sport alapja, kivéve a... — no nem akarom a sakkozókat megsérteni, hiszen ők is elindíthatnak egy-két futót.

A verseny távjának az MHK távját választottuk, tehát 800 és 1500, lányoknak pedig 400 méter. Az a célunk, hogy ezen a versenyen induló fiatalok együttal az MHK szintjeit is teljesítsék, s ezzel ebben a sportágban már eleget tettek a próbának.

A verseny egyúttal csapatverseny is lesz, minden évfolyam indíthat 3 tagból álló csapatot.

Az említett „Ságvári Endre kulturális és sport seregszemle" keretében rendezett mezei futóversenyt követi április 1-én az egyetemi bajnokság. Reméljük, a bajnokságon 3000 méteren minősített versenyzőink mellett már indulnak az előző héten feltűnt „tehetségek" is.

Április 4-én a Haladás futói újabb erőpróba előtt állnak: meg kell védeni a „Felszabadulási Vándorzászlót".

A diósgyőri versenyzők erősen készülnek erre az összecsapásra, tudják, ha harmadszor is megnyerjük a váltófutást, végleg miénk a vándorzászló. A mi futóinktól áldozatot kíván, ez a verseny: egy nappal később utazhatnak haza tavaszi szünetre. Bízunk azonban fiataljaink lelkesedésében, a Haladás-szívben, bízunk abban, hogy 15 legjobb futónk meghozza ezt az áldozatot és az első métertől az utolsóig teljes erőbedobással küzdve, harmadszor is, immár végleg, miénk lesz a zászló.

Kis csapat nagy lelkesedés

:::Meghívjuk a miskolci sportkör súlyemelő csapatát a Haladás SE országos bajnokságára.

Kemény edzések követték a Haladás elnöksége e szavakkal végződő versenykihívását. Heteken keresztül folyt a serény munka Papp Gábor edző lelkes irányításával, míg végre március 10-én elindultunk Budapestre a nagy versenyre, telve reményekkel, de titokban egy kis szorongó érzéssel.

Az utazás alatt mókázva latolgattuk, vajon milyen arccal térünk vissza, derülten, vidáman, avagy letörten, csüggedten?

Elkezdődött a verseny. Már a kezdő súlyoknál lehetett látni, hogy itt erős a mezőny, komoly erőpróbának nézünk elébe. A kétkaros nyomás során tapasztaltuk, hogy nálunk az erőnlét kicsit gyenge, viszont a felvételi technikánk segítségével — amit edzőnk jó edzésrendszerrel és nagy szakértelemmel sajátíttatott el — tartottuk a szintet. A szakításnál — ami komoly koncentrálást és nagy robbanékonyságot igényel — már némi fölényre tettünk szert. A lökésnél nagy vetélkedés indult a helyezésekért. Itt dőlt el, kinél nagyobb az állóképesség, kiben van több férfias virtus.

Csapatbajnokság első helyezettje a Budapesti Haladás 1190 kg-al, második helyezettje a Miskolci Haladás 1117 kg-al.

A Miskolci Haladás csapatának részeredményei:

Légsúly: Szoboszlai Lajos 182,5 kg, III. hely.

Pehelysúly: Szatmári János 225 kg, II. hely.

Könnyűsúly: Karsai László 247,5 kg, I. hely.

Váltósúly: Nagy János 200 kg, III. hely.

Középsúly: Mészáros István 195 kg, IV. helv.

Félnehézsúly: Lajkó Ágoston 180 kg, IV. hely.

Nehézsúly: Babics György 270 kg, II. hely.

Ez a verseny és az eredményei is azt mutatják, hogy a súlyemelő sportot, amely szívósságra és kitartásra, ezen keresztül a munkában való helytállásra is nevel, az egyetemisák és általában az értelmiségiek körében is igen szép eredménnyel lehet gazdagítani, tehát nemcsak a fizikai munkával foglalkozók sportja.

Tapasztalatunk a versenyről az, hogy további jó eredmények eléréséért igen fontos a kondició növelése. A rendszeres és állandó edzés, a jó technika elsajátítása az, amivel a továbbiakban is az elsők között tudnánk magunkat tartani, vagy még szebb eredményeket elérni.

VIVÁS

Március 11-én országos kiírású III. o. férfi tőrversenyt rendeztünk, amelyen saját vívóinkon kívül több sportkör vívói is résztvettek. Ez a verseny színvonal tekintetében magasan kiemelkedett az utóbbi időben rendezett versenyek közül. A Haladás vívói a vártnál gyengébben szerepeltek. Egyedül Várnai Tibor (G 401) került be a döntőbe, ahol jól megállta helyét. Végeredményben hat győzelemmel, csak rosszabb találataránnyal került a IV. helyre.

EGYETEMI TORNÁSZBAJNOKSÁG

Ságvári Endre emlékversenysorozat keretében április 15-én 9 órakor alapfokú tornászversenyt rendezünk az évfolyamok között csapat és egyéni számokból. A versenyen csak minősítetlen versenyzők vehetnek részt. A pontos versenykiírás a hirdetőtáblán tekinthető meg. Előkészítő edzések: kedden és szombaton 6—8-ig. Nevezni a sportirodán és az edzéseken lehet.

KÉZILABDA

A megyei kispályás bajnokság e hét végén kezdődik meg. Sportkörünk két csapattal vesz részt a küzdelmekben.

RÖPLABDA

Március 24 és 25-én Salgótarjánban a hagyományos N. Beloiannisz röplabda emlékversenyen vesznek részt a Miskolci Haladás röplabdásai. A díszes kivitelű kupát tavalyi szereztük meg. Bízunk abban, hogy a kupát sikerül ismét visszahozni röplabdásainknak.

ATLÉTIKA

Atlétáink március 11-én Putnokon indultak az év első mezei futóversenyén. Futóink a Putnoki Bányász és Ózdi Vasas versenyzői előtt az első és második helyen végeztek, március 18-án az Ózdi Vasas által rendezett erdei futóversenyen pedig a második helyet foglalta el a Miskolci Haladás versenyzője.

Hirek a tudomány és technika világából

Az első szovjet, ipari célokat szolgáló atomerőművet 1954. nyarán helyezték üzembe. Ez az erőmű kísérleti példány. Létesítésének fő célja, áramának ipari hasznosítása mellett, az építés és üzemeltetés közben fellépő műszaki és tudományos problémák feldereítése volt.

Az erőmű reaktorának néhány adata: Fűtőanyagként grafitba ágyazott U 235-ös uránizotópot használtak. A grafiton keresztül vastagfalu acélcsövekben cirkulál a nagynyomású (100 atm. és 309 C fok) közönséges víz, mely a hűtést szolgálja. Ez a nagynyomású és rádióaktív víz hőkicserélőben párologtatja el egy másik körben cirkuláló és már nem rádióaktív vizet. Ez a gőz expandál a turbinában. A generátor 5000 kW energiát szolgáltat.

Ha a felgyorsult láncreakció következtében teljesítménynövekedés lép fel, automatikus szervoberendezés, a hűtővíz hőfokának és mennyiségének változtatásával helyreállítja az egyensúlyt.

A reaktor belsejében a neutron áramlás üzem közben 2—8. 10^{13} neutron/sec. cm^2.

A biológiai védelmet a reaktort körülvevő 1 m. vastag vízköpeny jelenti, ugyanis a víz jó neutron elnyelő és neutron fékező. A vízköpenyen kivül van még egy 3 m. falvastagságú betongyűrű is.

Ezen erőműben szerzett tapasztalatok alapján építik a többi, már megbízhatóan működő ipari atomerőművet a Szovjetunióban.

KÖNYVRŐL RÖVIDEN

Frank László: AZ ATOM LÁZADÁSA

A német fasiszták megszállták Norvégiát. Első gondjuk az atombomba gyártásához szükséges, Norvégiában lévő nehézvízkészlet elrablása. Leszállásra kényszerítik német területen a nehézvizet Angliába szállító repülőgépet — de a nehézvíz nincs a gépen. Már más géppel sikerült megmenteni. Ezzel a valóságban megtörtént epizóddal kezdődik a regény. A történet főhőse Zimmermann német professzor, akinek zsidó feleségét a németek internálják. A professzor megszökteti feleségét a fasiszta fogságból és külföldre távozik. Mint tudós atomfizikust, Amerikában bevonják az atombomba gyártásába. A háború befejezése után hajsza indul ellene, mert társait nem hajlandó megrágalmazni. Ezért kalandos körülmények között megszökik Amerikából.

Kép a kultúrmunkások báljáról

Vidáman táncolnak a fiatalok

Kulturkirakó

A „csoda" egyetemünk életében

Miért ez a cím? Talán azért, hogy mindenki elolvassa a cikket — ami már maga is csoda lesz. Mert az egyetem kulturális életéről lesz szó. És itt valóban csodákra van szükség. Eddig is voltak „csodák" — a klub szép berendezése, az énekkar remek szereplése, a tánccsoport új próbatermének biztosítása, s nem utolsó sorban azok a nem számontartott pillanatok, amikor — hacsak néhány lélekben is — felgyult a kultura világossága egy-egy nagy élmény hatására. De egy jó ideje többre, nagyobbra vágyunk itt az egyetemen, egy nagy csodára: kulturális életünk ugrásszerű fellendülésére. S felmerül a kérdés: csak várjunk ölbetett kézzel a csodára, vagy harcoljunk érte? Hiába várunk-e rá, mint Ibsen Nórája hiába várta, hogy kispolgári férje csak egyszer nagyvonalu, hősies legyen?

Mire vágyunk tuljadonképpen? Arra, hogy az igazi kulturát, művészetet mindenki megismerje, megszeresse, magáévá tegye! Hogy ne csak a bálok legyenek zsúfoltak, hanem a zenei előadások is, — hogy ha rendezni kell valamit, az ne egyetlen ember nyakába szakadjon, hanem spontán, sok-sok segitő kéz könnyitse munkáját —, hogy az emberekben a magasabb szellemi igény szikrájának fellobbanása tettekké váljon s ezek a tettek igazi, sikeres, gazdag kulturális életté sürüsödjenek.

Milyen lehetőségeink vannak? A kulturális élet végtelen sokfelé ágazó szálainak összefogására csak az önkéntes társadalmi munka nagyon változó erejű szoritása áll rendelkezésünkre. Ritka eset, hogy lelkesedés, önkéntes vállalás, hozzáértő művészi érzék és jó szervezőképesség szerencsésen egyesül valakiben — ezek a jó kulturmunkás kellékei — sajnos legtöbbször egyik vagy másik hiányzik.

Feltételeket kell teremtenünk — ezek nagyjából meg is vannak, kevés és egyre kevesebb objektiv nehézségre hivatkozhatunk (a megemelt pénzkeret még mindig nagyon szükös, csak csoportjaink legégetőbb szükségleteit fedezi, független kulturotthon-vezetőnk még mindig nincs, stb.). De mint ahogy a tehetetlen tömeg vízszintes síkra helyezve nem indul mozgásnak saját súlya hatására, úgy nálunk sem lesz virágzó kulturális élet, ha mindig csak „vízszintes" pályát hozunk létre sok bürokráciával és kevés lélekkel. Olyan feltételeket kell teremtenünk, hogy végre lendületbe jöjjön a sok szunnyadó erő!

Amikor elsőéveseink felvételiztek, legtöbbjük kiváló kulturmunkásnak mondta magát, hisz ez jó pont volt számára. Azóta erről a legtöbben elfeledkeztek. Miért kell lasszóval fogdosni az embereket a kulturmunkára, vagy, megunva a lasszózást, megelégedni a szamárral is, ha nincs ló? Miért nem a legkiválóbb diákjaink dolgoznak a legtöbbet kulturális életünkben? Vagy legalább miért nem könnyitik meg azok munkáját, akik — nagyon helytelenül — esetleg tanulmányaik rovására vállalnak túl sokat magukra? És hol vannak oktatóink? Ne csak a sportéletet lendítsék fel, hanem a kulturális életet is!

Lassú fejlődés, kisebb „csodák" vannak itt is... Hoffmann Andor tanársegéd, kultúrbizottságunk új tagja, nivós műsorok összeállításával segíti Hangos Híradónk lelkes gárdáját. Itt mondunk köszönetet a Gépelemek tanszék példamutató kollektivájának, mely lehetővé tette, hogy egyetemünk az énekkari próbáknál nélkülözhetetlen zongorát megvásárolhatta. Ilyen „csodák" gyakrabban ismétlődhetnének. Pl. szeretett Lancsa bácsink a „Tavasz tündére" képében leszállva, az oktatói klub részére zeneszekrényt hozhatna ajándékba...

Jó kezdeményezés a kulturális életben lévő anarchia felszámolására a kiadott rendezvény-naptár. Egyelőre azonban majdnem rálliik a Vizkereszt bohócának mondása: Semmi sincs úgy, ahogy van! — Reméljük, a jövő félévben már a bohóc másik mondása fog rálleni: Minden úgy van, ahogy van! — és a szakszervezet sem fejleji el szétosztani a naptárt az oktatók között!

Kulturcsoportjaink (énekkar, táncesoport és a táncosokat kisérő zenekar) nagy próbatétel előtt állnak: április 23-án a mi egyetemünk rendezi meg Miskolcon az országos egyetemi és főiskolai kulturverseny területi döntőjét, melyen a mieink az egri ped. főiskola ének- és tánccsoportjával, valamint a gödöllőiek ének-, tánc- és sziniegyüttesével mérik össze tudásukat. Mindent el kell követnünk, hogy ne szégyent, hanem elismerést szerezzünk a miskolci egyetemnek!

Előtte, április 15-én Egerben szerepelnek csoportjaink, április—május folyamán még több helyen lépnek fel, pl. május 2-re van tervbevéve a csoportok bemutatkozása egyetemünk nagy nyilvánossága előtt.

Ez a kis pillanatkép ha nem is teljes, talán hozzájárul ahhoz, hogy jobb szervező munkával, kevesebb értekezlettel, több tettel, szivós aprómunkával úgy a kultúrbizottság, mint a DISZ-aktivák és mindenki, aki itt él az egyetemen, elősegítse azt a lassan meginduló folyamatot, amely végre meghozza a „csodát". Nem „égi csoda" lesz ez, — de nem csodálatraméltó-e az ember, aki legyőzve az akadályokat, megteremti a maga és új, szocialista társadalma szebb, jobb életét?

F. J.

Az egyetemi mozi műsora:

Március 24-től május 2-ig:

Március 24. 6 és 8 óra:
JELZŐTÜZ
Német-svéd film
Március 26. 6 és 8 óra:
SENKI NEM TUD SEMMIT
Csehszlovák film.
Magyar-szovjet egyetemi hét: Egységesen 1.— forintos árban.
Március 27. 7 óra:
UTOLSÓ ÉJSZAKA
Szovjet film.
Március 28. 7 óra:
BESZTERCE OSTROMA
Magyar film.
Március 29. 7 óra:
VESZÉLYES VIZEKEN
Szovjet film.
Március 30. 7 óra:
VIHAROS ALKONYAT
Szovjet film.
Március 31. 6 és 8 óra:
BUDAPESTI TAVASZ
Magyar film
Április 1. 6 és 8 óra:
KÖRHINTA
Magyar film
Április 3. 7 óra:
VIHAR ITÁLIA FELETT
Szovjet film.
Április 4. 7 óra:
VIHAR ITÁLIA FELETT
Szovjet film.
Április 7-én. 7 óra:
REVIZOR
Április 8-án. 7 óra:
REVIZOR
Április 10-én. 7 óra:
VÖRÖS PIPACS
Április 11-én. 7 óra:
VÖRÖS PIPACS
Április 14-én. 7 óra:
SZAKADÉK
Április 15-én. 7 óra:
ÁLLAMI ÁRUHÁZ
Április 17-én. 7 óra:
A MI NEMZEDÉKÜNK
Április 18-án. 7 óra:
A MI NEMZEDÉKÜNK
Április 21-én. 7 óra:
HÜSÉG PRÓBÁJA
Április 22-én. 7 óra:
GÁBOR DIÁK
Április 24-én. 7 óra:
MARY HERCEGNŐ
Április 25-én. 7 óra:
MARY HERCEGNŐ
Április 28-án. 7 óra:
VILÁGBAJNOK
Április 29-én. 7 óra:
VILÁGBAJNOK
Május 1-én. 7 óra:
ÜLDÖZÉS
Május 2-án. 7 óra:
ÜLDÖZÉS

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
elelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.
Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat Miskolc
Felelős nyomdavezető: Kaszó Sajos

Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat Miskolc
Felelős nyomdavezető: Kaszó Sajos

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 7. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc, 1956. április 17

Előre a leninizmus útján

Mégis létezünk . . .

Győzött a kollektíva ereje

A Bánya-, Kohó- és Földmérőmérnöki Karok tegyelmi helyzete . . .

Szakérettségis hallgatók tanulmányi helyzete a Gépész Karon

Az I. éves gépész szakérettségis hallgatóknak ebben a félévben matematikából és ábrázolóból van külön foglalkozásuk.

A hallgatók egyöntetű véleménye az, hogy ezek a foglalkozások hasznosak, értékesek, annak ellenére szívesen látogatják, hogy heti 6 óra többletelfoglaltságot jelentenek. A külön foglalkozáson a gyakorlatok anyagát beszélik meg általában, tehát az oktatásnak éppen azt a részét egészítik ki, amely egy gyengébb, vagy közepes felkészültségű hallgatónak nehézséget jelent.

Vannak olyanok a szakérettségisek között, akik jó eredményük miatt kérhetnék a felmentésüket a külön foglalkozás alól, de nem kérik, mert az a véleményük, hogy sokat tanulnak ott. Olyan eset is előfordult, hogy nem szakérettségisek kérték, hogy részt vehessenek a külön foglalkozásokon.

A szakérettségisek tanulmányi eredményei kielégítőek. Kevéssel vannak az évfolyamátlag alatt, sőt pl. matematikából átlagfeletti az eredményük. Névszerint jól dolgozik Szalay Gyula (G—105), eddigi zárthelyi átlaga közepes felett van, szerkezeti anyagokból 5-ös zárthelyit írt, ábrázoló geometriából 4-est. Jó eredményeket érhetne el T. Horti János (G—102) is, mert ábrázoló geometriából 4-es, matematikából 3-as zárthelyit írt, kémiából és szerkezeti anyagokból azonban 1-est. Horti elvtársnál a szorgalommal van baj.

Vannak olyanok is, akik ebben a félévben még szinte semmi eredményt nem mutattak fel. Ilyenek Vida János (G—106) és Sivák Ferenc (G—106), ők eddig még csak 1.5-ös és 1-es zárthelyiket írtak.

A gyenge eredményeknek és egyeseknél a hullámzó teljesítményeknek az a fő oka, hogy az I. éves szakérettségisek azt hiszik, hogy csak a külön foglalkozásokon kell tanulni az illető tárgyat.

A hiányzásokkal kevés baj van. Örvendetes, hogy ebben a félévben még nem volt igazolatlan hiányzás külön foglalkozásról. Az is igaz viszont, hogy rajzbeadások előtt tömegesen próbálnak elkéredzkedni, a sok rajzmunkára való hivatkozással.

Nincsen minden rendben a foglalkozásokon a tanulótermekkel. Többször előfordult már, hogy nem volt a teremben villanykörte. Piszkosak ezek a termek, az E/IV. 216-ban nincs kulcs, így megtörtént már az is, hogy nem tudtak bemenni, az E/II. 116-ban rosszak a székek. Ezeket gondosabb ellenőrzéssel el lehetne kerülni.

A II. éves gépészek matematikából, mechanikából és fizikából vesznek részt külön foglalkozásokon. Egyöntetű a II. éves gépészeknek az a véleménye, hogy a szakérettségis foglalkozások színvonala az előző félévhez képest javult és fokozottabban érzik az irányukban megnyilvánuló segíteniakarást, gondoskodást.

Ennek következménye az, hogy a hallgatók szívesen járnak a szakérettségis külön foglalkozásokra, mert az ott eltöltött idő hasznos számukra. Egyéni munkára való nevelést, mint a II. éves szakérettségis foglalkozások fő jellemzőjét, külön ki kell emelni.

Az egyes tárgyak szakérettségis gyakorlataival meg vannak elégedve a hallgatók. Fizikából azonban példa megoldásokra is szükségük lenne, hiszen vizsgára ez elengedhetetlen követelmény.

Egyénileg példamutatóan dolgoznak Terbe János (G—205), Venczel Ferenc (G—205), Dolniczky János (G—203), akiknek eddigi zárthelyi eredményei közepes, illetve közepesnél is jobb átlagot mutatnak. Ezzel szemben Váradi László (G—205) eddig még egy 2-es és három darab 1-es zárthelyit volt képes írni. Még rosszabb a helyzet Zádor Lászlónál (G—205), aki még egyetlen zárthelyin sem vett részt évismétlő létére!

A III. éves gépészeknél gépelemekből, hőerőgépekből és áramlástanból van külön foglalkozás. A hőerőgépekből és áramlástanból meg vannak elégedve a hallgatók, hasznosnak tartják az órákat. Gépelemekből nincsenek megelégedve, mert a tanszék demonstrátora az előadás anyagát mondja el mégegyszer. Ez a módszer helytelen, mert nem nevel egyéni munkára. Egyébként az a vélemény, hogy a heti négy óra előadás és hat óra gyakorlat mellett a kétórás foglalkozás sok.

A IV. éveseknél már egyik tanszék sem tart szakérettségis foglalkozást. A kialakult vélemény az, hogy a IV. évfolyamon már nem mutatkozik különbség szakérettségis és nem szakérettségis hallgatók között. A szaktárgyak tanulásánál bizonyos előnnyel rendelkeznek az üzemekből jött szakérettségis hallgatók, és mind a vizsgaeredményekben, mind a zárthelyi eredményekben jobbak, mint az átlagos nem szakérettségisek.

Egyébként a tanszékek a felvetődő problémák megoldásakor, konzultációval mindig segítik őket.

Társasutazások a Szovjetunióba, a Német Demokratikus Köztársaságba, Bulgáriába és Jugoszláviába

Az IBUSZ és a SZOT szervezésében már az év első hónapjaiban megkezdődtek a külföldi társasutazások. Az eddig megkötött egyezmények alapján, az idén a következő további utazásokra nyílik lehetőség:

A Szovjetunióban kétféle utat tehetnek az érdeklődők. Májustól októberig havonta megrendezik a Kijev—Leningrád—Moszkva irányú, kéthetes túrát, amely 3055 forintba kerül. Ugyancsak két hét időtartamú a Fekete-tengeri hajóút, amelynek során Konstancát, Ogyesszát, Jaltát, , Szuhumit, Batumot és Szocsit látogathatják meg a túristák. Ezt az utazást májusban, júniusban és júliusban rendezik meg. Részvételi díja 3400 forint.

Májusban, júniusban, júliusban és augusztusban egy-egy 12 napos utazást szerveznek a Német Demokratikus Köztársaságba. E csoportok útközben megtekintik Prágát, majd Drezdát, Lipcsét, Weimart és az NDK több, más városát keresik fel. A részvételi díj 2800 forintba kerül.

A Bolgár Népköztársaságba júniusban és szeptemberben szervezneknek egy-egy tíznapos túrát. A részvevők egy napot Szófiában, kilenc napot pedig a Fekete-tenger partján, Sztálin fürdőhelyen töltenek. Az út költsége 2600 forint.

Lehetőség nyílik az idén arra is, hogy magyar túristák látogassanak el a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaságba. Júniusban és szeptemberben egy-egy üdülőcsoport az Adriai-tenger partján fekvő Opatijába (Abbáziába) látogat el.

A részvételi díj 2500 forint.

A külföldi társasutazásokra továbbra is az egyetem szakszervezeti bizottságánál lehet jelentkezni, ahol az érdeklődők részletes tájékoztatást is kapnak.

Az árvízsújtotta lakosságnak!

Mi, 30 koreai hallgató, akik a Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetemen tanulunk, együttérzünk Önökkel, a Duna partjának lakóival, mindannyiukkal, akiket a természeti csapás sújtott. Együttéreztünk azokban a nehéz napokban is, amikor élet-halál harcot vívtak a dühöngő árvízzel az életért, a gyermekeik, a szomszédok és minden szenvedő megmentéséért.

Engedjék meg, hogy mi koreai hallgatók is bekapcsolódjunk — lehetőségünkhöz mérten — abba a mozgalomba, amiben az egész ország résztvesz azért, hogy mielőbb mindenki visszatérhessen szeretett családi otthonába.

Amikor olvastuk a megdöbbentő újságcikkeket, hogy a Duna jeges árja itt is, ott is áttörte a gátat és községeket, szántóföldeket önt el, lakóházakat dönt romba s ami a legfájóbb, hogy még emberáldozatokat is kíván, úgy éreztük, mintha saját testvéreink szenvednének.

Mi most távol vagyunk hazánktól, itt tanulunk Magyarországon, ahol más a nyelv, más a szokás és így tovább. Mi azért mégis úgy érezzük itt magunkat, mint saját hazánkban, mintha saját szüleink és testvéreink között élnénk.

Ezért, ami a magyar nép számára boldogság, illetve nehézség, az a mi számunkra is boldogság, illetve nehézség. Az a körülmény, hogy a mi nyelvünk, szokásunk különbözik a magyar nép nyelvétől és szokásától, semmiesetben sem gátolhatja a két testvéri ország népeinek barátságát, együttműködését.

A mi népünk nem felejti el azokat a hatalmas anyagi és erkölcsi támogatásokat, amelyet a testvéri magyar nép tett, akkor amikor mi a Nagy Honvédő Háború idején édes hazánk megmentéséért harcoltunk, az amerikai imperialisták ellen.

Ez a segítség is hozzásegített bennünket a győzelemhez és megszilárdította országaink népének megbonthatatlan örök barátságát.

A magyar nép az újjáépítésben is önzetlenül segíti a koreai népet. A magyar kormány biztosítja számunkra a gondnélküli tanulást is.

Ez, valamint a többéves itt-tartózkodásunk csak mélyíti a két nép barátságát.

Kedves Testvéreink!

Engedjék meg, hogy a megtakarított kis pénzünkkel segítsük Önöket, hogy mielőbb felépíthessék a rombadőlt házakat, hogy mielőbb felöltöztethessék ruha nélkül maradt gyermekeiket.

Mi koreai hallgatók teljes szívből kívánunk sok sikert a természeti csapás által okozott károk mielőbbi helyreállításához, valamint további sok-sok sikert kívánunk ahhoz a hatalmas országépítő munkához, amiben az egész magyar nép résztvesz, a szocializmus mielőbbi felépítéséért.

RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM
koreai ösztöndíjasai.

Építjük sportpályánkat

Több éven keresztül sok-sok társadalmi munkával ifjúságunk ereje a semmiből teremtette meg a Hejő partján a jelenlegi sportpályát. Valamennyien tudjuk, hogy pályánk jelenlegi állapotában csak nagy jó akarattal nevezhető sportpályának, hiszen most még nem más, mint gyenge minőségű és minimális méretű labdarúgó-pálya.

Az egyetemi párt- és DISZ-bizottság kezdeményezésére most megindult a pálya teljes kiépítése és minőségének megjavítása. Természetesen a munka oroszlánrészét most is társadalmi munkában kell elvégeznünk. Az építés a futópályatükör kiemelésének folytatásával már megkezdődött. A hejőparti rész tükre ugyanis már a múlt tanévben elkészült. Jelenleg kb. 1000 köbméter föld kiemelése folyik. Ehhez egyetemünk beruházási osztálya adott segítséget. A továbbiak során kb. 2000 köbméter salakot kell az Erőmű környékéről a pályára leszállítanunk. Igen nagy probléma volt a szállítás kérdése és nem is tudtuk volna megoldani, ha a városi pártbizottság és egyetemünk pártbizottsága nem tett volna meg mindent a siker érdekében.

Pártunk vezető- és szervezőereje hozta létre a miskolci üzemekből és vállalatokból azt az operatívbizottságot, mely ezen a nehéz akadályon átsegített bennünket.

Igen nagy hálával kell köszönetet mondanunk pártszervezeteink után, elsősorban a *Lenin Kohászati Művek* vállalatvezetőségének azért a megértésért, amellyel kérésünket kezelte és már eddig is nagy mértékben hozzájárult ügyünk előbbrevitelához.

Hasonló hálával és köszönettel tartozunk a *Hejőcsabai Cement- és Mészmű*, valamint az *Építőipari Fuvarozási Vállalat* vezetőségének az általuk megigért segítségnyújtásért. Az ők készséges segítő munkájuk lehetővé teszi számunkra az említett nagymennyiségű salak leszállítását. A *Borsodi Építőipari Tröszt* igen nagy részt vállalt ugyancsak a munkából azzal, hogy a pálya talajának hengerlését végzi.

A *Földmunkát Gépesítő Vállalat* miskolci telepe, bár hetekkel ezelőtt pozitív ígéretet tett a segítségnyújtásra, jelenleg belső nehézségeire való hivatkozással egyelőre még húzódik ígéretének beváltásától. Reméljük, hogy arra, amire az ő segítségükre szükségünk lesz, meg fogja találni a módját, hogy kérésünket teljesíteni tudja.

Mindazon vállalatoknak, amelyek messzemenő segítségükkel lehetővé teszik tervünk megvalósítását, sportkedvelő ifjúságunknak és az egyetem minden dolgozójának háláját tolmácsoljuk e sorokon keresztül.

Fentieken kívül szakszervezetünk a társadalmi munkaerők összefogásában nyújt segítséget . és munkavezetőkről gondoskodik.

Most a közeli napokban ifjúságunkon van a sor. Meg kell mutatniok hallgatóinknak, hogy a szocialista magyar ifjúság nagyot tud alkotni a maga erejéből. A munkára beosztott brigádoknak komoly, lelkiismeretes munkát kell végezniök. Tudjuk és hisszük, hogy hallgatóink nagy lelkesedéssel és teljes erőbedobással fogják a munka reájuk háruló részét elvégezni, és pártunk, valamint ifjúságunk hatalmas ereje megteremti egyetemünkhöz méltó sportpályánkat.

A labdarúgó-pálya és a körülötte folyó futó-pálya mellett az atlétika valamennyi ágának készítünk pályát. Ezen kívül reméljük, hogy a kézilabdázók régóta húzódó pálya kérdését is meg fogjuk tudni oldani.

Legyen sportpályánk, a társadalmi összefogás hatalmas erejének egyik újabb meggyőző bizonyítéka.

SZABÓ MIKLÓS,
adjunktus.

EGYETEMI HIREK

Hazánk felszabadulásának 11. évfordulója alkalmából f. hó 3-án rendezett egyetemi ünnepségen Egyetemünk oktatói, ifjúsága és dolgozói teljes számban résztvettek. Az ünnepi beszédet Horváth Aurél tanszékvezető docens tartotta. Az egyetem kultúrcsoportja rövid műsort adott.

A felszabadulás 11. évfordulója alkalmából hazánkba érkezett kárpát-ukrajnai Komszomol-küldöttség tagjainak egyetemünk biztosított szállást. Az egyetem klubjában tartották meg a megyei DISZ-bizottság rendezésében a megye és város ifjúságával való találkozásukat.

★

Egyetemünk hallgatóinak küldöttsége résztvett az április 3-i ifjúsági felvonuláson. Az egyetem küldöttsége a Hősök-terén lezajlott koszorúzási ünnepségen vett részt. A miskolci Déryné Színházban tartott ünnepségen a díszelnökségben dr. Petrich Géza dékán és Simon Sándor docens, az egyetem párt-vb. titkára képviselték egyetemünket.

★

Schey János docens 1956. március 27-től április 8-ig a műszaki tudományos együttműködés keretében tanulmányúton járt a Német Demokratikus Köztársaságban.

Megtekintette a »Berliner Metallhütten und Halbzeugwerke« üzemeit, a drezdai »Forschungsinstitut für Metallische Speziálwerkstoffe« és a freibergi »Forschungsinstitut für Nichteisenmetalle« berendezéseit és megbeszéléseket folytatott a freibergi Bergakademia egyes tanszékein.

★

Kiss Árpád vegyipari és energiaügy miniszter kérésére, az oktatásügyi miniszter kérésére, az oktatás-

dr. Tarján Gusztáv egyetemi tanárnak az Ásványbányászati és Ércbányászati Műszaki Tanács tagjává,

Gyulai Zoltán egyetemi tanárnak és

dr. Falk Richárd egyetemi tanárnak a Kőolajipari Műszaki Tanács tagjává,

dr Kántás Károly egyetemi tanárnak és

Szilas Pál egyetemi docensnek a Kőolajipari Műszaki Tanács Kőolajbányászati Szakbizottságának tagjává,

dr. Verő József egyetemi tanárnak és

dr. Esztó Péter egyetemi tanárnak az Ércbányászati Műszaki Tanács tagjává való kinevezéséhez.

★

Március hó 27-én egyetemi tanácsülés volt, amelyen az Egyetemen tartózkodó Hevesi Gyula, a Magyar Tudományos Akadémia VO. Osztályának titkára, Gerendás István vezérőrnagy, valamint Fodor József, az O. M. képviselője is résztvettek.

★

A Városi Tanács Egészségügyi Osztálya támogatásának segítségével sikerült elérni, hogy rövidesen fogászati szakrendelés is lesz az eddigi általános orvosi rendelésen kívül. Orvosról az egészségügyi osztály gondoskodott, a minden igényt kielégítő felszerelést pedig az egyetem szerezte be. A fogászati rendelő az E/4-es kollégium 6-os szobájában, az orvosi rendelő mellett lesz. A megnyitás időpontjáról mind a hallgatóság, mind a dolgozók értesítve lesznek.

★

Elkezdődött a kollégiumok közötti területek parkosítása. Még ez évben a jelzett és a már eddig felásott területek a végleges park tervének megfelelően lesznek rendezve.

ELŐRE A LENINIZMUS ÚTJÁN

Április 22-én ünnepli a világ haladó emberisége a Bolsevik Párt megalapítójának, korunk legnagyobb forradalmárának Vlagyimir Iljics Lenin születésének 86. évfordulóját.

Lenin Marx és Engels tanainak legzseniálisabb továbbfejlesztője, megalapította az újtípusú proletárpártot, győzelemre vitte Oroszországban a szocialista forradalmat és ezzel új korszakot nyitott meg az emberiség történetében.

Lenin egész életét az emberiség jobbléténck megteremtéséért, a kizsákmányoló osztályok szétzúzásáért, a kommunizmus megteremtéséért áldozta.

Lenin neve szétválaszthatatlanul összeforrt népünk szabadságával, boldog jelenünkkel és jövőnkkel. Lenin kérlelhetetlen harcot folytatott mindazon nézetek ellen, amelyek a munkásosztály és a dolgozó parasztság érdekeit sértették, melyek alá akarták ásni a proletárdiktatúra szilárd alapjait, melyek vissza akarták állítani a rothadt kapitalista rendszert.

Lenin nagysága, életművének világtörténelmi jelentősége évről-évre hatalmasabb lesz. Lenin életműve: a leninizmus — az imperializmus és a proletárforradalmak korszakának marxizmusa — ez a legyőzhetetlen, történelmet formáló elmélet évről-évre nagyobb és nagyobb tömegeket hat át.

A Szovjetunió Kommunista Pártja nemrég lezajlott hatalmas jelentőségű XX. kongresszusa kettőzötten aláhúzta, hogy a pártvezetés legfőbb lenini elve a kollektív vezetés. Hangsúlyozta a kongresszus, hogy ott, ahol a kollektív vezetést megsértik, ahol érvényre jut az egyszemélyi vezetés, ott elburjánzik a személyi kultusz, a kiskirályoskodás és ott egyre nagyobb szakadék támad a párt és a dolgozó tömegek között. Leninnek ezt a sarkalatos tanítását most minden erővel új életre keltette a XX. pártkongresszus s éppen ennek érvényrejutása eredményezte azt, hogy ma sokkal egységesebb és szilárdabb a pártvezetés a Szovjetunió Kommunista Pártjában, mint Lenin halála óta bármikor.

Ez a lenini hagyaték jut érvényre a mi pártunkban is, mely nagyban segíti elő újabb sikereinket s éppen ez újabb győzelmeink forrása.

A leninizmus számos olyan nagy horderejű elvi tanítást bocsátott az emberiség számára, melyeknek alkalmazásával tántoríthatatlanul haladhatunk a kommunizmus útja felé, melyet Lenin elvtárs jelölt meg számunkra.

Most, születésének 86. évfordulója alkalmából hálával és forró szeretettel emlékezik meg róla a szabadságot és a békét szerető emberiség, becsülettel őrizzük meg Lenin hagyatékát, tanítása egész munkánk vezérfonalává vált.

BÍRÁLAT::

Őszinte baráti hangulatban folyt le tematikus gyűlésünk, amelynek témája: A kispolgári nézetek egyetemünkön és az ellene folytatott harc volt. A vita során a hozzászólásokon és bírálatokon keresztül felszínre került alapszervezetünk közösségi életének sok hibája és éppen erről akarunk írni, nem azért, mintha csak rossz oldala volna alapszervezetünknek, hanem azért, hogy e hibákból mi is, de más évfolyamok alapszervei is okulva, még jobban megszilárdíthassuk tanulmányi fegyelmünket és megjavíthassuk közösségi életünket.

Az első hiányosságról nem kellett beszélni, némán, de annál meggyőzőbben mutattak erre rá a távolmaradottak üres helyei. Nem sokan hiányoztak, de ezek éppen azok voltak, akiknek legjobban szükségük lett volna résztvenni ezen a gyűlésen. Távolmaradásuk nemcsupán az ő hibájuk, de közösségi életünk gyengeségének eredménye is. Annál is inkább elmondhatjuk ezt, mivel ezek között volt *Batta Sándor* is, aki lassan már egy év óta nem vett részt egyetlen egy DISZ taggyűlésen, vagy egyéb megmozduláson! És mit tett az alapszerv tagsága? Vagy szótlanul figyelmen kívül hagyta, vagy megelégedett olyan kétes ígéretekkel, amit sohasem valósított meg. Vajon 23 DISZ-tagban nincs annyi erő, hogy magával ragadja a 24-iket is?

Nagyon élesen merül fel a példamutatás kérdése is és e téren súlyosan bírálták az alapszerv tagjai *Takács Zoltánt*. Nem is ok nélkül. Köztudomású, hogy ő a DISZ VB. kultúrfelelőse és ezen a téren végzett munkájáért mindannyian becsüljük. De elítéljük tanulmányi kötelezettségeinek elhanyagolásáért. Az elmúlt félévben emiatt már kapott bírálatot és akkor megígérte, hogy hiánytalanul elvégzi tanulmányi feladatait. Takács elvtárstól, mint a DISZ VB. tagjától azt várnánk pedig, hogy példamutató magatartást tanusítson tanulmányi feladatainak elvégzése terén, sőt elsősorban ezen a téren. Ezt a hibát azonban alapszervünk terhére is súlyosan fel kell róni, mert lehetetlen az, hogy egy általunk is megválasztott DISZ VB-tagtól ilyen munkát elfogadjunk.

A tankör legvídámabb tagja *Bródа Ferenc*, de énekelt dalai, elmondott viccei néha túllépték a megengedhető határt. Erről is volt szó a tematikus gyűlésen és ez nagyon helyes. A hiány azonban ott van, hogy akkor, amikor ezeket hallottuk tőle, nem hívtuk fel figyelmét arra, hogy helytelen hangnemben beszél.

Mindezek arra mutatnak, hogy nemcsak közös megbeszélésen, hanem munkaközben is sokkal élesebben kell fölvetni a meglévő hibákat és szilárdabban kell összefognunk azok mielőbbi kijavítására, mert csak így javíthatunk munkánkon.

G—405
alapszerv

A Bólyai János Matematikai Társulat Nagymiskolci Tagozatának rendezvényei

Április 24-én délután 16 órakor — Egyetem II. sz. előadóban: TÖRŐ BÉLA: Matematikai műszerek. — Délután 17 órakor — Egyetem Fizika tanszékén: **SZALÁNCZY SÁMUEL:** Bemutató fizikai kísérletek. (Diákszakosztály rendezésében.)

Április 27-én délután 18,30 órakor Egyetem III. előadóban: Dr. ACZÉL JÁNOS (Debrecen): Mátrixalgebrai megjegyzések a Markov-féle folyamatok átmeneti valószínűségeire vonatkozó Kolmogorov-egyenlet megoldásához. (Tudományos szakosztály rendezésében.)

DISZ-ÉLET ★

Mit jelent számodra a DISZ-tagság?

Évek óta zsebedben hordod a bordópiros-fedelű tagsági könyvet, havonta ragasztod bele a forintos bélyeget, néha elmész taggyűlésre, ne mondják, hogy nem jársz. Megválasztod a vezetőségét is, mert ez annak a rendje, s ők tegyenek, amit akarnak, csak Téged hagyjanak békében. Ha kitöltesz egy kérdőívet, beírod, hogy DISZ-tag vagy, s az vagy-e valóban? Gondolkoztál-e már, mit jelent számodra a DISZ?

Az ifjúsági szövetség feladata, hogy segítse a Magyar Dolgozók Pártját a szocialista társadalom felépítésében, nevelje az ifjúságot népünk, pártunk szeretetére, a tanulásban való helytállásra, a munka megbecsülésére, művelt, kultúrált magatartásra, szocialista erkölcsre. Ezt biztosan olvastad Te is, helyesnek is találod, de úgy gondolod, nem érzed ezt a nevelést. Valóban, hol és hogyan valósul meg a DISZ nevelőmunkája? Nézz szét alapszervezetedben, amely egy kis közösség, amelynek Te is tagja vagy. Érzed, hogy életetek közös, nem választható szét egymástól. Ha valamiben nehézséged van, a többiek segítenek, de ha valamiben hibázol, meg is bírálnak, amely pillanatnyilag rosszul esik talán, de ha sikerült kijavítanod hibádat, belátod, igazuk volt. Természetesnek veszed, hogy mások a Te érdekedben, a Te számodra végeznek valamit, de Te fázol mindattól, amiben nem látod közvetlen hasznodat, amit másokért kell tenned, pedig Te mérnöknek készülsz a szocialista országot építő iparban, ahol munkáddal a társadalom javát kell szolgálnod.

Mit gondolsz, mi tart össze bennünket, nemcsak egy alapszervezetet, nemcsak az egyetem ifjúságát, hanem a magyar fiatalok százezreit, akiknek összefogott erejében ott lobog a jövő szocialista Magyarországa! Tudom, hogy Téged is lelkesítenek a nagy tettek, és akarod azt, hogy büszke legyen a párt, segédcsapatára, Ifjúsági Szövetségünkre, amely egységbe fogja erőinket. Hidd el, minden ott kezdődik alapszervezetedben, amikor szívesen végzel el minden aprónak tűnő feladatot, megbízást, és úgy teljesíted, hogy tudod, miért teszed. A DISZ nemcsak könyveken keresztül nevel, hanem nevelőmunkája elsősorban az alapszervezet tagjain keresztül valósul meg, és Neked is nemcsak el kell fogadnod a nevelő hatást, hanem úgy kell tanulnod és úgy kell élned, hogy Te is nevelhess másokat. Te akkor leszel igazán DISZ-tag, ha munkád nyomán is annak érezheted Magad, s akkor megérzed azt, mit jelent számodra a DISZ-tagság.

Nézd meg a DISZ-hez való viszonyodat. S ha azt érzed, hogy Neked szól e levél, változtass munkádon, hogy ne csak tagkönyved tegyen a DISZ tagjává.

— Z —

Egyetemünk tudományos diákköreinek szakkonferenciái elé

Irta: DARIN SÁNDOR DISZ VB-tag

Uj színfoltot jelent egyetemünk életében a most már szinte hagyományossá váló tudományos diákköri konferenciák megrendezése. Örömmel állapíthatjuk meg, hogy diákköreink munkájában az első próbálkozásokhoz viszonyítva, állandó fejlődés tapasztalható, évről-évre kiforrottabb, alaposabb dolgozatok látnak napvilágot. Hallgatóink diákköri munkájukkal szemben napjainkban már mindinkább igényesebbé válnak. Az eredményes diákköri dolgozatok beszámoló számai és színvonala tette lehetővé, hogy az Oktatásügyi Minisztérium engedélye alapján egyetemünk az idén önálló szakkonferenciát rendezhet, a II. Országos Tudományos Diákköri Konferenciák keretén belül. Ez a megtiszteltetés még lelkesebb munkára és komolyabb felkészülésre kell, hogy ösztönözze a konferencia szervezőit, tudományos diákköreinket. E konferencián kell bemutatni a tudományos munkával foglalkozó és arra hajlamot érző kiváló hallgatóink eredményeit, ennek a konferenciának kell ismételten bebizonyítani, hogy tudományos diákköreink a jövő tudományos szakembereit neveli, hogy tudományos kádereink aranytartalékát képezik.

Növeli a konferencia jelentőségét az, hogy nálunk az egyetemi napok, az egyetem tudományos ülésszakának keretén belül rendezzük azt meg. Egyetemünk professzorainak, oktatóinak tudományos előadásai mellett hangzanak majd el legjobb hallgatóink beszámolói is.

Soha nem volt a múltban ilyen lehetősége egyetemi hallgatóságunknak arra, hogy tudományos munkával foglalkozzon, hogy eredményeit neves tudósokkal együtt publikálja. Soha ilyen erkölcsi és anyagi támogatást nem kapott tudományos munka végzésére. Ma a dolgozó nép állama e lehetőséget, e támogatást minden tehetséges, dolgozni akaró fiatal számára megadja.

Igaz, hogy ezt a lehetőséget ma még nem használja ki minden hallgatónk. Emelkedett ugyan a diákkörökben dolgozó munkás-paraszt származású hallgatók száma, de az még mindig nem kielégítő. Nem tettünk meg mindent annak érdekében, hogy tehetséges, de bátortalan és egyes esetekben túl szerény munkás-paraszt hallgatóinkat tudatosan vonjuk be diákköreink munkájába.

Az egyetemi DISZ végrehajtóbizottság komoly támogatást nyújtott eddig is diákköreink számára. Több esetben foglalkozott azok munkájának értékelésével és operatív segítséget is adott. A továbbiakban elő kell segíteni, hogy az egyetemi hallgatók ősszel megalakuló Tudományos Diákegyesülete az elmúlt évek tapasztalatai alapján, még szervezettebb keretek között kezdje el munkáját, s még több munkás-paraszt származású hallgatót vonjon be a tudományos diákkörökbe.

A közeljövőben megtartandó konferencia, mely az elmúlt év eredményeit fogja felvonultatni, egyben mozgósító erő is kell, hogy legyen a jövőre vonatkozóan. Még jobban fel kell, hogy keltse hallgatóink tudományos irányú érdeklődését, még alaposabb és komolyabb munkára kell, hogy serkentse tudományos munkával foglalkozó hallgatóinkat.

Győzött a kollektíva ereje — Szilvási József jó úton halad

Az elmúlt tanulmányi félévben a bánya- és kohómérnöki kar fegyelmi bizottsága Sztudinka József és Szilvási József II. éves kohómérnök-hallgatók fegyelmi ügyét tárgyalta.

Sztudinka József, aki az egyetemre való felvételénél elhallgatta nagypolgári származását, mint szegény alkalmazott portás gyermeke került be az egyetemre és csaknem 3 és féléven keresztül rendszeresen felvette a 320 forint maximális szociális segélyt, sőt első félévben 460 forintot kapott. Az első félév végén a pártvezetők félrevezetése segítségével 600 forint rendkívüli segélyt szerzett magának. A vizsgálat kiderítette, hogy apja a Horthy-rendszerben törvényszéki bíró volt és mint népidemokrácia ellenségét 1952-ben állásából elbocsátották. Sztudinka József tanulmányi munkáját sem végezte el itt az egyetemen, betegség ürügye alatt rengeteget lógott. Matematika utóvizsgáját még 1955 október 15-ig sem tette le. A fegyelmi bizottság hallgatóink véleményét fejezte ki határozatával, amelyben javasolta Sztudinka József eltávolítását az egyetemről. Ezt a határozatot az Oktatásügyi Minisztérium jóváhagyta.

Ezen a fegyelmi tárgyaláson tárgyalta a fegyelmi bizottság Szilvási József II. éves kohómérnök-hallgató ügyét is. Szilvási József munkáscsaládból származik, s családi környezetének politikai állásfoglalása is teljesen kielégítő. Mégis az egyetemen olyan ellenséges megnyilvánulások erősödtek benne napról napra, amely összeférhetetlen egy egyetemi hallgatóval, a DISZ-tagjával. Ez annál súlyosabb volt, mert nézeteinek helytelenségéről nem akart tudomást szerezni. Szilvási József teljesen Sztudinka befolyása alatt állt. Az építő bírálatot nem fogadta el, sőt a fegyelmi tárgyaláson sem vonta vissza egyes kijelentéseit, amelyet azzal indokolt, hogyha már kimondta, kitart álláspontja mellett. Minden jóindulatú figyelmeztetés csődöt mondott, a cinikus magatartását semmilyen módon nem lehetett megváltoztatni. Ezután az a vélemény alakult ki a fegyelmi bizottságban, hogy olyan emberrel állnak szemben, akinél minden építő bírálat hiábavaló, aki magatartásán változtatni nem akar. Az elmúlt tanév végén 4 utóvizsgát szerzett és a nyári katonai táborban is sok baj volt vele. Tanulótársai modora miatt nem szerették és helytelen politikai állásfoglalása miatt elítélték. Ezért a fegyelmi bizottságnak, az évfolyamnak az volt a véleménye, hogy Szilvási Józsefet ki kell zárni az egyetemről.

Szüleivel történt beszélgetés alkalmával kiderült, hogy helytelenül tájékoztatta szüleit a vele történt eseményekről és okairól és csak akkor volt hajlandó megváltoztatni álláspontját, amikor látta, hogy egyedül maradt és a szülei is mélységesen elítélik makacssága miatt. Megtudtuk, hogy apja valóban egy becsületes dolgozó, sztahanovista autóbusz-kalauz, akinek fogalma sem volt arról, hová csúszott a fia. Abból kiindulva, hogy középiskolában már végzett társadalmi munkát, azt hitték, hogy minden rendben van, gondolni sem mertek arra, hogy milyen népidemokrácia ellenes álláspontot képvisel a fiúk s főleg arra nem mertek gondolni, hogy a jóindulatú figyelmeztetés falrahányt borsó. A pártbizottságon lefolyt beszélgetés alkalmával Szilvási József és szülei ígéretüket és becsületszavukat adták arra, hogy az elkövetett hibát ki fogják küszöbölni. Szilvási József ígéretet tett továbbá arra, hogy az elkövetett súlyos hibákat nemcsak kijavítja, hanem aktívan be fog kapcsolódni a DISZ-munkába, a társadalmi munkába, megváltoztatja hallgatókkal szembeni magatartását és ezzel kiérdemelje, hogy a félév végére újra tagja lehessen a DISZ-nek. Mi pedig vállaltuk, hogy ehhez minden elvtársi segítséget megadunk, hogy ugyanolyan hasznos és megbecsült tagja lehessen kollektívánknak, mint bárki más.

Az azóta eltelt idő azt bizonyítja, hogy Szilvási József megtalálta a helyes utat. Ami a legfontosabb, hogy nem csupán látszatból, hanem meggyőződésből megértette, hogy a párt politikája helyes és saját maga látja kárát, aki akár tudatlanul, akár tudatosan olyan nézeteket képvisel, mint ő annakidején. Belátta, hogy mennyire fontos az új értelmiség erkölcsi és politikai arculatának helyes alakítása. Meggyőződött arról, hogy igenis nagy követelmények állnak minden egyetemi hallgató előtt és nem hátráltatni, hanem segíteni kell a párt politikájának megvalósulását az egyetemen. Az elmúlt félévi nagy lemaradását is pótolta és minden vizsgáját idejében letett. Munkájában határozottan felismerhető a törekvés a jobb eredményekért. Tanulmányi fegyelme és hallgatótársaihoz való viszonya jelentős mértékben javult. A mozgalmi munkában mind aktívabban dolgozik.

Az alapszerv vezetőségének az a véleménye, hogy Szilvási József jó úton halad. Dolgozz tovább is szorgalmasan Szilvási elvtárs, hogy minél előbb újra tagja lehess Ifjúsági Szövetségünknek.

II. éves kohász alapszerv. vez.

EMLÉKEZZÜNK...

Emlékezzünk 1905. április 11-re, József Attila, nagy magyar proletárköltőnk születésnapjára.

Nincsen apám, se anyám,
se istenem, se hazánk,
se bölcsőm, se szemfedőm,
se csókom, se szeretőm.

Harmadnapja nem eszek,
se sokat, se keveset,
Húsz esztendőm hatalom,
húsz esztendőm eladom.

Hogyha nem kell senkinek,
hát az ördög veszi meg.
Tiszta szívvel betörök,
ha kell, embert is ölök.

Elfognak és felkötnek,
áldott földdel elfödnek
s halált hozó fű terem
gyönyörűszép szívemen.

JÓZSEF ATTILA

Egy nappal a szovjet vezetők — Bulganyin és Hruscsov elvtárs — angliai látogatása előtt

Az utóbbi időben igen sok nagy történelmi esemény zajlott le a nemzetközi politika terén. Olyan időben élünk, amikor minden hét, sőt minden nap valami újat hoz. Jelen pillanatban a világ közvélemény nagy figyelemmel kíséri az egyik legérdekesebb eseményét, — Bulganyin és Hruscsov elvtárs április 18—27-ig tartó angliai látogatását.

A haladó erők és minden békeszerető ember az egész világon szívből üdvözli a szovjet és angol vezetők találkozását, mert tudják, hogy ez a lépés csakis a Kelet és Nyugat közötti kapcsolatok megjavításához és azzal együtt a béke megszilárdításához vezethet.

Számtalan levél érkezett a két szovjet államférfi címére — egyes angol intézményektől, társadalmi és tömegszervezetektől, magánszemélyektől — amelyekben az az óhaj jut kifejezésre, hogy a szovjet vezetők angliai tartózkodásuk idején keressenek fel néhány gyárat, üzemet, közintézményt, továbbá foglalkozzanak egyes angol állampolgárokkal. Ez a tény bizonyítéka annak, hogy az angol nép túlnyomó többsége szeretettel várja a szovjet vezetőket és üdvözli a szovjet békepolitikát. De az angol közvéleményben van egy másik csoport is, — a reakciós újságok, szervezetek és személyek maroknyi csoportja —, amelyek eleinte igyekeztek megakadályozni a látogatást és amikor nem sikerült ez a tervük, most megpróbálnak hangulatot kelteni a brit közvélemény körében a szovjet vendégek ellen. »A szovjet vendégeket Nagybritanniában udvariasan, de hűvösen kell fogadni...« »A szovjet vendégeket néhány atomfegyverekkel jól ellátott páncélos hadosztállyal kell fogadni, mert ezek üdvösebb hatással lesznek rájuk, mint, ha csak a békés brit életet látják.« Így nyilatkoznak a reakciós körök a szovjet vezetők angliai látogatásáról és ezzel próbálják megakadályozni a sikeres tárgyalásokat és ezzel együtt a tömeg hangulatát, a szovjet vezetők és a békepolitika ellen fordítani. De az angol reakciós körök nem fogják elérni céljukat, mert a néptömegek nemcsak, hogy nem támogatják azt az uszító, gyűlölt politikát, hanem határozottan ellene lépnek fel.

K. B.

A Bánya-, Kohó- és Földmérőmérnöki Karok tegyelmi helyzete az óramulasztások tükrében

A félévek elején a Karok fegyelmi helyzetét legeredményesebben a mulasztott órák számadatai mutatják meg. Ezért hasonlítjuk össze a most folyó félév első nyolc hetének hiányzásait az első félév hasonló időszakával. A számok azt mutatják, hogy az előírt óraszámhoz viszonyítva az összes mulasztott órák száma az I. félévi 4,3 százalékkal szemben **most 3 százalék.** Ez örvendetes javulást mutat és bizonyítja azt is, hogy **hallgatóink zöme** magáévá tette a munkafegyelem megszilárdítására vonatkozó határozatokat.

Az igazolt mulasztások főoka az utóvizsgázók mulasztásai.

Az igazolatlan órák száma szeptember, október hónapban 69 óra, míg február és március hónapban 102 óra. Ezek a számadatok azt bizonyítják, hogy a II. félévben egyes hallgatók szándékosan, vagy könnyelműségből rombolták a fegyelmet. Így pl. **Aizenpreisz Dezső, Benedek Dániel** és **Fischer Tibor** B/203-as tanulócsoport hallgatói azzal indokolták mulasztásaikat, hogy éhesek voltak és elmentek ebédelni. Vagy **Csöngei György, Fodor László** IV. éves kohómérnökhallgatók, akik »kardigánhoz pamutot vásároltak« az előadás hallgatása helyett. Az ilyen, vagy hasonló felelőtlenséghez kommentárt nem kell fűzni.

Nem először, de reméljük utoljára szól figyelmeztetés a mulasztók felé: **számolják fel a munkaerkölccsel szemben tanusított laza felfogásukat.** Aki nem beteg, az nagyon ritka esetben kerülhet olyan helyzetbe, hogy kényszerült legyen az előadásokról, vagy gyakorlatokról távolmaradni. Minden hallgatónak módjában áll egyéni dolgait úgy irányítani, hogy azt szabadidejében intézze el. Ennek lehetőségét segíti elő egyetemeinken az őszi és tavaszi tanítási szünetek bevezetése. Reméljük, hogy most, a szünet után minden egyes hallgató meggondolja mulaszt-e még órát, százszázalékosan elfogadható indok nélkül.

F. L.

BÉKEHIRADÓ

Kiszámították, hogy Nyugat-Németországban egy katona kiképzése 15.000 márkába kerül. Egy repülőtiszt átképzése pedig 300.000 márkába. Ugyanakkor a dolgozók kétharmada kevesebbet keres, mint a 395 márkában megállapított létminimum. A gyermekek 25 százalékának nincs saját ágya. A költségvetés fél százalékát költik csak az egyetemek, színházak, művészetek fejlesztésére.

*

A szocialista országok még a mostani fegyverkezési hajszában is találtak módot honvédelmi kiadásaik csökkentésére. A következő összehasonlítás képet ad arról, hogy a nyugati országok mennyivel többet költenek hadseregükre. Az Egyesült Államokban a költségvetésnek 64 százalékát fordítják katonai célokra. A Szovjetunió költségvetésének 17,8 százaléka szolgálja a honvédelmet. Anglia költségvetésének 37,7 százaléka katonai kiadás. Csehszlovákiában a költségvetésnek 10,7 százalékát fordítják honvédelmi kiadásokra,

Megkezdődött a diplomatervek megvédése

Alig múlt el két hónapja, hogy az egyetemünkön január hónapban végzett hallgatóink hozzáfogtak az utolsó és egyben a legnagyobb erőpróbájukhoz, a diplomatervek elkészítéséhez. Szaktanszékeink már a vizsgaidőszak megkezdése előtt kiadták a tervezői feladatokat, hogy legyen idő azokat alaposan áttanulmányozni, irodalmat gyűjteni.

A kiadott feladatok többségükben komoly elméleti felkészültséget, s időt igényeltek, s mérnökjelöltjeink már a kezdet kezdetén szorgalmas, odaadó munkával fogtak hozzá tervező feladataik megoldásához, hogy azokat jól és határidőre elkészítsék.

Gépészmérnök jelöltjeinknél a tervező feladatok általában a következő problémakört ölelték fel:

a) Gyártástechnológia (ezen belül néhány hegesztési feladat).

b) Szerszámgép.

c) Szerszámszerkesztés.

d) Szerszámgyártás.

Ezen belül sok feladat érdekes, újszerű problémát tartalmazott, amelyek a mai ipari problémákkal szorosan összefüggenek. (Érdekes fogazási problémák, szögletes lyuk fúrása, automatikus görgőadagoló, hidraulikus szuperfiniselő vagy pl. a bányagépeszeknél egy bánya-ivóvíz ellátása stb.)

Kohómérnök jelöltjeinknél a feladatok túlnyomó többsége egész üzemegység, pl.: acélmű, nagyolvasztómű, különböző öntödék, kovácsüzemek, cső, lemez, sínhengerművek stb. megtervezésével foglalkozik. Vannak feladatok, amelyek főként elméleti részt tartalmaznak, s vannak olyanok is, pl. a metallográfia-tervezők, amelyeket laboratóriumi kísérletek alapján készítettek el.

A rendelkezésre álló, viszonylag rövid idő ellenére is a kitartó becsületes munka, meghozta gyümölcsét, mert gépészmérnök jelöltjeink (egy elvtárs kivételével, aki beteg volt, s halasztást kapott) határidőre elkészítették, s beadták diplomaterveiket. A bányagépész és kohómérnök jelölteknél a beadási határidő: április 15 volt, s egy-két elvtárs kivételével, mindenki határidőre beadta diplomatervét.

A diplomatervek megvédése a gépészmérnöki karon megkezdődött, a kohómérnöki karon ápr. 23-án kezdődik. Néhány jelölt már meg is kapta diplomatervére a bírálatot, s most azok is és valamennyien mégegyszer alaposan átveszik a tervekkel kapcsolatos feladatot, s reméljük, hogy a tervek megvédése is eredményes lesz.

A diplomatervek megvédése után egyetemünk hírnevéhez méltó búcsút akarnak venni mérnökjelöltjeink professzorainktól, hallgatóinktól, egyetemünktől, s Miskolc városától. A búcsúnapon ünnepség keretében fogják megkapni az oklevelet, s irányító lapokat, hogy a vidám, bensőséges ünnep után ki-ki elfoglalja a már meglévő helyét, hazánk különböző üzemeiben, egyetemünk tanszékein.

— bj. —

BÁNYÁT LÁTOGATTUNK

REGGEL 4 ÓRAKOR felébresztettek, felöltöztünk, gyorsan ettünk egy-két harapást, azután még gyorsabban futottunk a buszmegállóhoz, — az atléták a villamoshoz — (de arra is várni kellett), ki az állomásra, föl a vonatra, átszállás, leszállás, egy kis séta, végül ott álltunk a rudolftelepi 4-es akna személy-lejáratánál, amelyre a legnagyobb csodálkozásunkra nem volt kiírva, hogy »Vigyázat! Életveszélyes!«. Valahogy így festett nagy vonalakban a csütörtöki bányalátogatásunk kezdete.

Célunk az volt, hogy »lássunk« valamit, ismerkedjünk a bányával, melyben jövő életünk nem kis részét fogjuk eltölteni.

SOKAN VOLTAK MÁR KÖZÜLÜNK bányában, sokan már dolgoztak is ott, de talán nem voltak kevesebben azok sem, akik most láttak először bányát, pedig már mindenkinek meg kellett próbálni elképzelni azt a helyet, ahol dolgozni fog, és bányát nem hiszem, hogy helyesen tud elképzelni valaki anélkül, hogy látta volna azt. Egyéb célunk nem lehetett már csak azért sem, mert a szaktárgyak oktatása csak a következő évben kezdődik. Nézni és látni nem jelent egyet, mi inkább csak nézni akartunk, de Rudolftelepen mégis nagyon sokat láttunk. Többet nyújtott a kirándulás, mint számítottunk rá, s ezt a kirándulás vezetőinek, a bánya mérnökeinek és bányászainak köszönhettük.

Ha röviden mondanánk el tapasztalatainkat, azt mondhatnánk, hogy egy szép és amennyire mi meg tudjuk ítélni, jól szervezett bányát láttunk. De írjunk egy kicsit többet erről a kirándulásról.

AZ ELŐKÉSZITÉS a mérnök elvtársak vállán nyugodott. Ismertették velünk a bánya térképét, megmondták merre megyünk és mit fogunk látni. Elmagyarázták nekünk azokat a fejtési módokat, amelyeket alkalmaznak a rudolftelepi bányában. Megvilágították, hogy mennyire fontos a tervszerűség, a korszerű tanulási módszerek, a gépek alkalmazása a bányákban.

Két csoportban kb. 4 órát töltöttünk 60—80 méterre a föld alatt. Megismerkedtünk a gyakran előforduló kifejezésekkel, mint sikló, vető, légvágat, gurító, elővájás, feltörés stb. és ezeket a gyakorlatban láttuk is. Láttunk két kézzel, csákánnyal, lapáttal dolgozni, de láttuk a legkorszerűbb réselőgépeket is, melyek működését részletesen elmagyarázták. Megnéztük, hogyan néz ki a frontfejtés és hogyan készítik elő a következő hónapok termelését.

Lenn járva, tanultuk meg igazán becsülni a bányászok munkáját, akik nem a legkényelmesebb viszonyok közt, 30 fokos melegben végzik nem egyszer az igazán nehéz munkát úgy, hogy minden erejüket beleadják ebbe a munkába.

Délután az üzem klubját látogattuk meg, mely azt a célt szolgálja, hogy a bányászok igazán kultúrált viszonyok között pihenhessék ki a munka fáradalmait. (Mi is pihentünk, mert egy kicsit elfáradtunk.)

NAGYJELENTŐSÉGŰ VOLT A KIRÁNDULÁS a mi szempontunkból, úgy érzem, nagyon meg fogja könnyíteni a szaktárgyak tanulását, ha visszagondolva egy-egy példát is látunk magunk előtt. De elősegítette ez a látogatás a tanulócsoport egységes szellemének, összekovácsoltságának kialakulását és elmélyítette egy kicsit hivatásszeretetünket is.

Vidáman, nótázva, tapasztalatokkal gazdagodva jöttünk haza. Az az érzésünk, hogy feltétlenül szükséges volna, a lehetőségekhez mérten, minél többet bányába járni és ha erre mód van, a bányászok munkáját úgy megismerni, hogy magunk is kezünkbe vesszük a csákány, vagy a lapát nyelét, hiszen igazán csak úgy érthetünk majd ahhoz a munkához, amelyet irányítanunk kell. Hasznos volna gyakrabban ilyenirányú kirándulásokat szervezni.

VÉGEZETÜL KÖSZÖNETET KELL MONDANUNK a bánya vezetőinek és dolgozóinak útmutatásaikért, mely lehetővé tette a kirándulás sikerét és **Demjén József** adjunktus elvtársnak, aki megszervezte a kirándulást. Reméljük, hogy még sikerül több ilyen kirándulást beiktatni és ehhez kérjük a DISZ-bizottság és a környék bányáinak segítségét is.

B/203.

MÉGIS LÉTEZÜNK...

Amikor a tavalyi tanév végén a másodéves bányászévfolyam elbúcsúzott egyetemünktől, úgy látszott, *Főző Pistával* és a többi bányászokkal, akik az atlétikai szakosztály gerincét képezték, az egész atlétikai élet is átköltözött egyetemünk soproni tagozatához, s nálunk már csak elvétve akad egy futó, vagy gyenge súlylökő. Mégis szeptemberben az új tanév kezdetén nem kis lelkesedéssel, bizakodva kezdtük meg a munkát a szakosztályban. Az elsőévesek közül többen csatlakoztak hozzánk, s a többi évfolyamról is sokan kezdtek atletizálni, akik eddig idegenkedtek ettől a sporttól. Hallgatóinkban megmozdult a vér, valami fiatalos lendület ragadta magával a fiúkat, s mikor szeptember közepén megrendeztük a Sportköri Bajnokságot, a zuhogó eső ellenére több, mint húsz versenyzőnk ment ki Diósgyőrbe. Egy hét múlva az Egyetemi Bajnokságon az indulók száma már meghaladta a negyvenet, ami a megelőző években még sose fordult elő.

Persze, a verseny résztvevői többnyire kezdők közül kerültek ki, hiszen kiforrott, tapasztalt versenyzőink csak az elköltözött bányászok között voltak. Atlétáink átlageredményét tekintve, azonban nem állunk rosszul. Ezt bizonyította az október végén megrendezett váltó-bajnokság.

Ezen a bajnokságon futószámokban váltók indultak, dobó- és ugrószámokban pedig ötös csoportverseny volt. S a fiúk megállták a helyüket. Borsod megye legjobb egyesületei között két első és három második helyet hozott el a Haladás csapata.

A Béke Kupán elért eredmények után már bizakodva tekintettünk a következő évre. *Barcza Géza, Joós Lajos, Sarankó István* eredménye is arról tanúskodtak, hogy szorgalmas munkával minőségi sport terén is felvehetjük a versenyt a megye legjobbjaival.

Azután jött a tél. Soha olyan látogatottak nem voltak a tornatermi edzések, mint ezen a télen. Edzőnk, *Jakab* sporttárs nagy munkát végzett, s tegyük hozzá: alapos munkát. Ezt igazolták a »Ságvári Endre« mezei futóverseny eredményei, melyen a tavaly még »kezdők«-nek becézett futók, szembetűnően jó eredményt értek el. Nem véletlen az, hogy például *Hamar Emil* és *Csomor József*, akiknek tavaly még 200 méter hosszú volt, ma már 800 métert is könnyedén futnak, s ugyanakkor gyorsaság tekintetében is rengeteget fejlődtek. Kellemes meglepetés, hogy olyanok is indultak a versenyen, akik hivatalosan nem tagjai ugyan a Haladásnak, de szeretik a sportot, sokat mozognak a szabadban, vagy reggelenként lejárnak a tornaterembe. Igy pl. kevesen tudják, hogy *Nagy Gábor*, aki látszólag edzés nélkül lett második 1500 méteren, több társával együtt minden reggel egy órát a tornateremben dolgozik. *Székely János, Szücs László* eddig nem volt rendszeres edzésben, ez a verseny hozta közelebb őket az atlétikához, s most már szakosztályunk tagjai közé sorolhatjuk őket.

Az ilyen versenyzők részvétele, és maga az a tény, hogy közel negyvenen indultak a mezei versenyen, azt mutatja: egyetemünk ifjúsága erős, egészséges, nagy életkedv és sportszeretet él benne.

Az Egyetemi Mezei Bajnokság során bebizonyosodott, hogy ez a sportszeretet tudással és kitartó munkával is párosul. 2000 méteren az alapozó edzések eredményeképpen jó idők születtek, s itt elsősorban *Sőbér Miklós* 6:41-es idejét kell megemlítenem, mely egyetemi viszonylatban, idény elején mindenesetre biztató.

Egyetemistáink azonban már kora tavasszal összekerültek Borsod megye legerősebb futóival. Putnokról első és második, Ózdról második és hetedik, az aszódi rétről pedig a második és harmadik helyet hoztuk el. A Haladás atlétikai szakosztályának emberemlékezet óta nem volt női versenyzője. Talán sajtóhiba, amit a Népsport hasábjain olvastunk a Diósgyőri Vasas országos versenyéről? »Nők, ifjúságiak: 800 méter: 2. *Trischberger* (Miskolci Haladás).«

Nem, nem sajtóhiba. A megye legjobb futói között valóban a Haladás versenyzője szerezte meg a második helyet, a női mezőnyben.

Április 4-én a szakosztály nagy erőpróba előtt állott: harmadszor is meg kellett tartani a Felszabadulási Vándorzászlót. Első pillanatra a feladat lehetetlennek látszott: negyedikétől egyhetes szünet van, ki fog ittmaradni egy nappal tovább azért, hogy induljon a váltóban?

A kívülállók, akik nem ismerték a fiúk lelkesedését, siettek válaszolni: senki. Nem így történt. Innen is, onnan is hallatszottak hangok: próbáljuk megszervezni a váltót, én itt maradok.

Március 28-án már váltóedzést tartottunk, s lemértük, ki milyen eredményre képes. Szombaton újabb edzés következett. Jakab sporttárs fáradhatatlanul dolgozott a fiúk előkészítésén, bár ő tudta legjobban, milyen kevés esélyünk van a diósgyőri csapat ellen. Diósgyőr jobb, mint valaha, erősen készülnek a versenyre. Tőlünk hiányoznak a tavalyi bányászok és a most végző kohómérnökhallgatók, akik diplomatervüket készítik. Szombat estére összeállítottuk a végleges csapatot. Tizenhárom atléta és két labdarúgó, *Schindele* és *Takács* képviselte a Haladást. Ekkor kezdtünk csak bizakodni.

Másnap reggelre *Takácsnak* meghúzódott mind a két lába és hazautazott — mint üzente egyik tankörtársával.

Egy pillanatra úgy látszott, azoknak volt igazuk, akik azt tanácsolták: ne is kísérletezzünk szünetben itt tartani a fiúkat, úgy sem sikerül!

Azonban a lelkesedés, a Haladásszív nem ismert akadályt. Hiányzott egy ember, csatasorba állnak még, ha kell, az »öreg« kohászok: *Gruber Imre* féléves kihagyás ellenére vállalta a versenyt, hiszen az egyetem becsületéről volt szó.

A tizenöt legjobb futó nem utazott haza kedden. Itt maradtak, becsülettel végig harcolták a versenyt, fej-fej mellett versenyeztek a diósgyőriekkel, de ha kellett, tudtak küzdeni tíz méter hátránnyal is. S a végén győzött a nagyobb akarat, a lelkesedés, a Vándorzászlót örökre megszereztük egyetemünknek. A szakosztály egységének, erkölcsi erejének szép példája volt ez a verseny. Bebizonyosodott, hogy a tavalyi veszteségeket teljes mértékben sikerült pótolnunk, sőt, atlétáinkban a közösségi érzés erősebb, mint valaha.

Ezekután, ha arra gondolok, hogy a tavalyi másodéves bányászok távozása után szakosztályunk létszáma még a harmincat sem érte el, s ma, alig egy év múlva, már hatvanan vagyunk, egyre erősebb lesz bennem az a meggyőződés: egyetemünk életerős ifjúsága sportolni akar, van hozzá kedv, erő, lendület, csak együtt kell tartani őket, foglalkozni velük, s az eredmény nem marad el.

M. A.

Művészeti jegyzetek

MI A SZÉP?

Amikor e kérdés után mindjárt Bartók nevét írom le, talán sokan azt gondolják: ez nem jó példa! Pedig engem épp az érdekel, hogy szép-e Bartók zenéje? Bartók II. zenekari szvitjének bemutatója után az egyik kritikus így írt: „Bartók mélosza (dallamvilága) a kakofónia (rosszulhangzás). A holdvilágos erdőben nem a tündérek táncát látja, hanem a varangyok fetrengését, a kígyók, hüllők csúszását a nyirkos, penészes köveken."

Bár ezt a kritikát 1909-ben írták, s azóta már megkapta a méltó választ, még ma is ott tartunk, hogy sokan hajlamosak hasonló kritikára, ha egyáltalán meghallgatják ezt a zenét. Kedves Olvasó, most ne csapd le az újságot, mert itt nemcsak Bartók zenéjéről van szó, hanem az egész művészetről! Azt mondod: senki ne tanítson arra, mi a szép, magam is el tudom dönteni, mi tetszik — mi nem. Elfelejtkezel arról, hogy állandóan fejlődő társadalomban élsz, melyet nem hagyhatsz figyelmen kívül. Amikor egy műalkotás szépségéről beszélünk, nemcsak az egyén, hanem a társadalom szemével is meg kell azt vizsgálnunk.

S még egyet tudnunk kell, amit nem tudott Bartók fentidézett kritikusa: meg kell tudnunk különböztetni a természeti szépet a művészi széptől. Egy arc, egy táj akkor szép, ha gyönyörködtet, — a műalkotásnak viszont nemcsak gyönyörködtetés a feladata, hanem a valóság ábrázolásával a társadalom fejlődésének elősegítése is. Hegel, az idealista filozófus szerint a természet, a valóság nem szép, az csak a művészet eszmei ábrázolásában válik széppé. A materialista Csernyisevszkij ezzel szemben helyesen mutatott rá, hogy a valóság szebb, tökéletesebb, mint bármely művészi alkotás. Az igazi természeti szép a valóság, az élet és nem az azt sohasem tökéletesen visszatükröző elvont eszme. A műalkotás kevesebb, de több is a valóságnál: kevesebb benne a természeti szép, mint a való életben, de van benne művészi szép, a forma, az ábrázolás módjának szépsége. Tehát a művészi alkotást helytelenül bíráljuk, ha csak a természeti szépet keressük benne — a forma szépségét és a valóságábrázolás realitását is mérlegre kell tennünk!

Ilyen szemmel nézte Bartók zenéjét az a másik kritikus, aki ezt írta: „Bartók valóban kivételes ember, ha nem a tündérek táncát látja, mert ez hazugság lenne; az undok hüllők csúszása a penészes köveken ellenben — igazság. (Bartók korának társadalmára vonatkozólag.) Az igazat látni és kifejezni pedig csak lángelmének adatott."

Miért olyan sokféle, nagyon is ellentétes a vélemény a műalkotásokról? A művészet alapjait az emberben rejlő, szinte ösztönszerű tulajdonságokban kell keresnünk: a természet, az élet utánzásának, ábrázolásának vágyában és az éneklés-mozgásjáték iránti vágyban. Az első hozta létre a képzőművészeteket, irodalmat, a másik a zenét, táncot. (Mert még a legkomolyabb szimfóniában is van játékosság — a szó művészi értelmében). Tehát a művészet az emberben kifejlődött szellemi igények kielégítőjeként jött létre. Mindenki azt a műalkotást tekinti művészileg szépnek, amely szellemi igényeit kielégíti. A szellemi igények viszont rendkívül különbözőek, mert a szellemi élet igen bonyolult, összetett jelenség, kialakulását sokkal több tényező befolyásolja, mint például az egyszerű testi szükségletekét. Szellemi igényeinket s ezzel a szépről alkotott véleményünket is a világnézet, a társadalom, a környezet, s még sok más tényező (hangulat, érdeklődési kör, stb.) alakítja ki.

„Szép az, ami érdek nélkül tetszik" — mondta egyáltalán nem a lényeget kiemelve a polgári esztétika, amely, hogy saját korlátait, ellentmondásait leplezze, az örök, abszolutat, „érdek-nélküli" hirdette. — A reakciós kritikusokat jellemzi az újtól való idegenkedés, a korán messze túlmutató zseni megnemértése. Nemcsak Bartókot kritizálták ilyen értelemben, hanem már Mozart későbbi műveire is azt mondták a korabeli kritikusok, hogy élvezhetetlen, fülsértő, pedig Mozart a tökéletes jólhangzást (eufóniát) hirdette. A modern marxista esztétika a művészileg megformált tartalom realizmusát tekinti szépnek. A mi társadalmunk, haladó korunk művészi igénye, iránya a szocialista realizmus. Hosszú, küzdelmes, érdekes, gazdag út vezet eddig a legmagasabbrendű művészetig... Ezt az utat megismerve, az esztétika alapjairól tájékozódva érthetjük meg igazán a műalkotásokat, alkothatunk róluk véleményt, kereshetjük, s megtalálhatjuk bennük a szépet.

F. J.

Bartók-rendezvények Miskolcon

Április 26-án, csütörtökön este fél 8 órakor a Zeneművészeti Szakiskola nagytermében **Horusitzky Zoltán** főiskolai tanár tart előadást **„Bartók zongoramuzsikája"** címmel.

Május 7-én, hétfőn este fél 8 órakor a Zeneművészeti Szakiskola nagytermében **Demény János** tart előadást **„Ismeretlen fejezet Bartók gyermekkorából"** címmel.

Április 1—14-ig tekinthető meg a miskolci Herman Ottó Múzeumban, naponta reggel 9 órától este 6 óráig a **Bartók emlékkiállítás.**

BÖLCS BOLONDSÁGOK

»Többet ér egy bölcs bolond, mint egy bolond bölcs!«
(Shakespeare: Vízkereszt)

A múltkor előkelő látogatója volt egyetemünknek: nagy népszerűsége teljében ellátogatott hozzánk Shakespeare Vízkereszt jének bohóca. Végigvezettem az egyetemen. Éles szemével rögtön észrevette a fonákságokat, s nagy kedve támadt néhány bölcs bolondságot beírni emlékkönyvünkbe. Onnan írtam ki ezeket. Kedves bohócunk a következő illemszabályokat javasolja

az oktatóknak:

Ha zárthelyin észreveszed, hogy a hallgatók puskáznak, vagy segítenek egymásnak, gyorsan fordítsd el a fejed, nem illik kíváncsiskodni!

Előadásodon ne pislogj folyton a jegyzetedbe, egy-két dolgot illik kívülről is tudni!

Minden hallgatónak 5 méterrel előre hangosan köszönj!

Előadásodon túlságos hangoskodásoddal ne zavard fel az alvókat, jobb, ha a tábla felé fordulsz, így kevésbé zavarod a dumálókat és zabálókat!

Ha valakit a vizsgán kénytelen vagy elbuktatni, feltétlenül kérj bocsánatot!

A hallgatóknak:

Tanulópároddal csakis a zárthelyin foglalkozz, de akkor alaposan! Szabadidődben tanulmányozd a cifra mondások irodalmát, hogy szókészletedet a rajzok kihúzása idejére gyarapítsd!

Az oktató köszönését a neki járó tisztelettel fogadd!

Jampimódra sem a Jerevánban, sem a Pálmában ne táncolj, csakis a kultúros-bálon!

Az egyetem zongoráját csakis a kultúrbizottság engedélyével törd fel!

A klubban, lemezhangverseny hallgatása közben ne üsd teljes erődből a blattot, — mert hamar tönkremegy a kártya!

A bohóc meghallgatta a Hangos Híradó március 15-i műsorát is és helyeselte, hogy a verseket beolvasó női hang tulajdonosának eszébe sem jutott átélni azt, amit olvasott, hisz akkor hangja elcsuklott volna, hangszíne esetleg megváltozott volna, s ez milyen zavarokat okozott volna!

A menzát is meglátogatta a bohóc, sajnálta, hogy már van elegendő szék — tudott volna jobb megoldást is a krónikus székhiány orvoslására: át kellett volna alakítani a menzát népbüfévé, akkor még az ott lévő székek is felszabadultak volna! Egyébként a menzalátogatók részére is beírt egy intelmet: ha disznóhúst hoznak neked krumplival, mondd, hogy diétás vagy és pirított grízt kérsz sárgarépafőzelékkel!

Ilyen bolondságokat írkált össze a bohóc — vagy talán mégis van bennük némi bölcsesség is?...

F. J.

SPORT ÉS TESTNEVELÉS

A felszabadulási turaverseny eredményei

Az RMNM Egyetem DISZ bizottsága és a Haladás SK elnöksége április 1-én „Felszabadulási túra és MHK emlékversenyt" rendezett. A verseny feltételei a következők voltak:

1. A versenyen csak járőrszerűen szervezett csapatok vehettek részt. A járőr létszáma legalább 5 fő legyen, egyébként nem kötött a létszám.

2. A menetvonal hossza 20 km., amelyben kb. 9 km terep. A menetvonalról a járőrök indulásakor menetvonal vázlatot kaptak.

3. A menetvonalon 4 ellenőrzőállomás volt felállítva, melyen minden csapatnak jelentkezni kellett. (Ha a csapat egy ellenőrzőállomást kihagyott, akkor a versenyből törölve lett.)

4. Az indulás és a cél az egyetem főbejárata előtt volt. A verseny értékelése a következő pontok szerint történt:

a) A tanulócsoport katonai oktatásban résztvevő hallgatóinak százalékos részvétele szerint minden járőr százalékonként három pontot kapott. (Teljes részvétel esetén 300 pont.)

b) Az a járőr, amely 5 óra alatt ért a célba, 100 pontot kapott. Ennél rövidebb idő alatt beérkezett járőrök minden megtakarított percért további 6 pontot kaptak.

Ezeket a feltételeket figyelembevéve, a következő eredmények születtek:

1. G 306 csapat 147.0 perc 1093 pont
2. G 205 csapat 146.0 perc 1090 pont
3. K 201 csapat 154.5 perc 1048 pont
4. F 101 csapat 188.5 perc 998 pont
5. G 302 csapat 165,0 perc 997 pont

(Hamar Emil)

Az egyetemi 2000 méteres mezei futóverseny győztese: Makk Attila a célban.

ATLÉTIKA

Március 24-én, szombaton délután zajlott le a „Ságvári Endre" mezei futóverseny, melyen közel 40 versenyző vett részt.

Eredmények: 800 méter (18 induló): 1. Kiss Zoltán B 101. 2. Hamar Emil G 305. 3. Balatoni István G 204.

Csoportban: 1. G 206 (Saranko, Nagy, Wéber. 2. G 305.

1500 méter (18 induló) 1. Makk Attila G 306. 2. Nagy Gábor G 306. 3. Sőbér Miklós Bg 104.

Csoportban: 1. G 306 (Makk, Nagy, Szádvári). 2. B. 204.

*

Március 25-én két versenyzőnk a Diósgyőri Vasas országos versenyén vett részt. Frischberger Mária ifjúsági versenyzőnk 800 méteren, erős mezőnyben a második helyen végzett, Makk pedig 5000 méteren a harmadik helyet foglalta el.

*

Április 1-én Tapolcán rendezte meg a Haladás atlétikai szakosztálya 1956. évi mezei futóbajnokságát.

Eredmények: 2000 méter: 1. Makk 6:17. 2. Sőbér 6:41. 3. Erdődi 6.50.

*

Április 4-én: A felszabadulási váltófutáson egyetemünk csapata is résztvett. Nagy küzdelemben sikerült harmadszor is megszerezni az elsőséget a diósgyőriek előtt s ezzel a Haladás a vándorzászló örökös birtokosa lett.

Egy kávéskanállal...

Szemelvények a készülő új „Húzótüske"-ből

A SZERENCSÉS HALLGATÓ

A tanársegéd rajzokat javít. Mielőtt beszedné, mindenkivel kivakartat egyet-mást. Egy hallgatóhoz örömmel és biztatóan: maga abban a szerencsés helyzetben van, hogy vakarás helyett az egészet eldobhatja.

*

EGY KIS SZAKBARBÁRSÁG

Egy népszerű orosz tanárnő, aki a kohászoknál már régóta oktat, egy napon észreveszi a tanulócsoportban lévő Kohó-makettet. Néhány másodpercig szakértő szemmel tanulmányozza, majd a légvezetékre mutatva megkérdi: ugye kérem, ez a kipufogócső?

*

ELSŐ IPARGAZDASÁGTAN ÓRÁN

Az ipargazdaságtanban meg fogjuk tanulni mindazt, amit a politikai gazdaságtanban nem tanultunk meg. Ebből is látható, milyen nagy az anyag!

*

MATEMATIKA ELŐADÁSON

Gáspár: »A matematikusok is tudnak egy pár hókusz-pókuszt. Ha orvoshoz mennek, mondják neki, hogy mantissza; de ha beutalja önöket a bolondok házába, akkor rám ne hivatkozzanak!«

*

PRAXI JEGYZŐKÖNYVEKBŐL:

»A Mannesmann-féle csőgyártásnál, az anyag két fő és egy segédhenger között harmonikusan hajtogatva kilágyul, és szinte rápréselődik a tüskére.

Egy kirnerrel lyukat fúrnak bele, (mármint az anyagba), hogy központosan fusson a mangán-fejre.«

»Az Erchardt-féle csőtolópadnál 200 légkörrel, 500 t. erővel nyomjuk a tüskét az anyagba... Az anyag folyását 75 atmoszféra víznyomással akadályozzák meg.«

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.
Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Balos.

KÖNYVESPOLC

ÁPRILIS 16—23
MŰSZAKI KÖNYVNAPOK

A Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének mult év novemberi határozata a népgazdaság valamennyi dolgozójának feladatává tette a termelés műszaki színvonalának emelését, az új technika bevezetését.

A műszaki irodalom — cikkek és könyvek — szerepe igen nagy az új technika létrehozásában és alkalmazásában. A műszaki irodalomnak kell tájékoztatnia az összes érdekelteket a külföldi és a hazai tudományos kutatásokról, felfedezésekről, találmányokról és ezeknek a gyakorlatban való alkalmazásáról. A szakképzettség megszerzéséhez és továbbfejlesztéséhez is nélkülözhetetlen segítséget ad a műszaki irodalom.

A társadalomnak és az egyénnek egyaránt érdeke a technika fejlesztése. Az egyéni teljesítmény növelése nagyobb terméktömeget eredményez, de ugyanakkor nő a munkás bére is. Az újítás pedig új gépet, új eljárást jelent, s az újítási díjon keresztül javítja közvetlenül a dolgozó anyagi helyzetét. A szakirodalom már igen sok esetben volt újítások forrása. Az pedig köztudomású, hogy a szakirodalomból változtatás nélkül átvett, vagy az ott olvasottak alapján kidolgozott újítási javaslatokat ugyanúgy díjazzák, mint az önálló újításokat.

A Kiadói Főigazgatóság, A Műszaki Kiadó és az Állami Könyvterjesztő Vállalat a Műszaki Könyvnapok alkalmával könyvvásárok rendezésével a szakirodalom sok újdonságát és korábban megjelent kiadványait kívánja az érdeklődőkhöz eljuttatni.

Április 16—23 között közel 600 budapesti és vidéki üzemben lesz könyvvásár. A minisztériumok felhívással fordultak a vállalatok igazgatóihoz és főmérnökeihez, amelyben messzemenő segítségadásra hívták fel a vállalatok vezetőit. A könyvnapokat az igazgató, vagy a főmérnök nyitja meg ünnepélyesen.

Kormányzatunk — az eddig is meglévő részletvásárlási kedvezményen kívül — egyes szakkönyv-sorozatok kedvezményes áron való megvásárlását is lehetővé tette. A Műszaki Könyvkiadó sok újdonság megjelentetésével szerez meglepetést a műszaki könyvek eddigi barátainak és ugyanakkor igyekszik új barátokat megszerezni a műszaki irodalomnak.

Az Állami Könyvterjesztő Vállalat Miskolc egyetemvárosi kirendeltsége 1956. április 16-tól rendez nagy műszaki könyvvásárt.

Atommotoros jégtörő hajó

A Szovjetunió hatodik ötéves terve előirányozza az első atommotoros jégtörő hajó megépítését. Az ilyen hajó hosszú ideig hajózhat az északi sarkvidék jégborította vizein. Atomfűtőanyag-készlete kis helyet foglal el, ugyanakkor hosszú ideig elegendő. Egy kg urániumban többezer tonna közönséges fűtőanyaggal egyenértékű energiakészlet rejlik.

A
Mi Egyetemünk
A TE LAPOD,
IRD,
OLVASD,
TERJESZD!

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

A diplomatervek megvédése után

*

A második ötéves terv a számok tükrében

*

Látogatás a Lomonoszov egyetemen

*

Zöld, vagy sárga?

IV. évfolyam — 8. szám ÁRA 40 FILLÉR Miskolc, 1956. május 4.

Végzett mérnökeink elbúcsúztak Egyetemünktől, Miskolc városától

Egyetemünk életében új, nagyszerű élményt jelentett ez évben végzett mérnökeink búcsúzása. Nagy izgalom és előkészület előzte meg ezt a felejthetetlen napot. Ez érthető is, mert eddig eggyetemünkön nem búcsúztak külsőségében és tartalmában ilyen gazdagon a végzett mérnökeink.

Április 30-án, reggel mindenki szivszorongva figyelte a beborult eget, a ködszerűen szemergélő esőt.. Már úgy látszott, hogy az időjárás szoszélyességével megzavarja a búcsúzást. Végzett mérnökeink szüleikkel, hozzátartozóikkal mégis elindulhattak 10 óra felé autóbuszokkal a Földes Ferenc Gimnáziumhoz... Itt kezdődött meg a búcsúzás, mert az egyetemi tanulmányaik első évében a gimnázium adott helyet a jelenleg végzett hallgatóknak.

Meghatódva lépték át a gimnázium küszöbét a búcsúzók, és a tanulók sorfala között a kultúrterembe mentek, amely öt évvel ezelőtt előadótermük volt...

A végzett mérnökök nevében Molnár József búcsúzott a gimnázium diákjaitól. Az iskola DISZ-titkárának szavai után Tok Miklós, a Földes Ferenc Gimnázium igazgatója többek között a következőket mondotta:

„Hirdetjük, itt, nem boldogul más, csak aki alkot, aki munkás!"

Kedves Elvtársak!

»Haladó diákhagyományt indít el, idéz fel a miskolci Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem, itt, iskolánk falai között, az egyetem bölcsőjénél a mai kedves mindannyiunk számára felejthetetlen búcsúzással. Olyan új tartalommal tölti meg e jó hagyományt, amely egyik erős fegyvere, formálója lesz a jellemnek, erkölcsnek, az egész egyetemi diákéletnek...«

»Azok a küzdelmes évek, amelyeket itt töltött az egyetem falaink között, iskolánk felszabadulás utáni történetének kezdetét jelentik és méltó büszkeséggel fogunk megemlékezni mi is mindig erről a hősi korszakról.

Kedves búcsúzó Mérnök Elvtársak! Útravalóul vigyék magukkal az első, a régi »Alma Mater«-ből iskolánk jelmondatát: »Hirdetjük, itt nem boldogul más, csak aki alkot, aki munkás!« Ez fogadja minden év szeptemberében a megilletődött kis elsőst, ez búcsúztatja az iskolát itthagyó magabiztosnak látszó negyedikest; ezt szánjuk útravalónak évről évre az életbe induló ifjú mérnökeinknek is...«

»A Városi Tanács Oktatási Osztálya, iskolánk, tantestületünk és közel 900 diákunk nevében kívánok sok sikert ifjú mérnökeinknek!...«

Ezután felcsendült a búcsúzók dala: »Tovább, tovább, tovább! Fel búcsúcsókra cimborák« — szállt a dal az iskola falai között. A búcsúzók dalát a diákok is együtt énekelték végzett mérnökeinkkel...

Elhaladva az egyik terem előtt, valaki megjegyezte: »Fiúk, itt vizsgáztam először ábrisból!...«

Nem felejtjük el soha . . . !

Kiérve a gimnázium épületéből, a búcsúzó mérnökök koszorút helyeztek el a szovjet hősök emlékművén. Eljöttek, hogy leróják kegyeletüket azoknak, akik a legdrágábbat, életüket áldozták népünk szabadságáért, boldog jövőnkért. Ahogy az arcokra nézek, látom, hogy mindenki átérzi mindenki tudatában van annak, hogy elsősorban Nekik köszönhetjük ezt a mai felejthetetlen napot, amikor 210 okleveles mérnök — túlnyomórészt munkás és paraszt szülők gyermeke — hagyja el egyetemünket, hogy tudása legjavát szocialista építésünk szolgálatába állítsa.

Nem felejtjük el soha!...

*

»De szép is volt ez a város...«

A Hősök terétől a Megyei Pártbizottság épületéig a házakon kinyílnak az ablakok. Búcsúznak a volt egyetemisták... A borús idő ellenére sokan vannak a járdán is. Búcsúznak a volt egyetemisták. A mosolygós leányarcok ismerősöket üdvözölnek, de lehet, hogy vőlegényt... De szép is volt ez a város... Érzi ezt mindenki annak ellenére, hogy »néha elmaradt a 2-es járat« és így gyalog kellett kijönni az egyetemre, vagy nem lehetett bejutni a városba. Mégis szép volt és felejthetetlen emléket kapott mindenki egyetemi évei alatt. Most búcsúznak végzett mérnökeink Miskolctól, az utcáktól, a házaktól, a Népkerttől, mindentől, ami kedves, ami felejthetetlen emléket adott...

Sokaknak Miskolc nemcsak az egyetemet, hanem az első szerelmet jelenti... néhol pedig a családalapítást. Miskolcot ma már egyetem nélkül el sem lehet képzelni. Az egyetem hozzátartozik Miskolc kulturális életéhez. Egyre erősödik a város és az egyetem kapcsolata és ezután már végzett mérnökeink búcsúzása hagyományos ünnep lesz a város számára is.

A Megyei Pártbizottság előtt a párt, a DISZ, a Tanács képviselői fogadták búcsúzó mérnökeinket, akiktől először egy pirosnyakkendős úttörő kislány vett búcsút. A végzettek nevében Gál Béla válaszolt és búcsúzott a megye, a város párt- és DISZ-szervezeteitől. Beszéde után a középiskolás lányok DISZ-jelvénnyel ajándékozták meg végzett mérnökeinket, majd Földvári Rudolf elvtárs, a Megyei Pártbizottság I. titkára lépett a mikrofonhoz és a következőket mondotta:

Becsülettel álljanak helyt új munkahelyükön és hűségesen szolgálják dolgozó népünket!

Kedves Elvtársak!
Drága Barátaink!

Meggyőződésünk, hogy nem veszik rossz néven,

ha úgy szólunk mindnyájukhoz, mint legjobb barátainkhoz és elvtársainkhoz,

mint szívünkhöz legközelebb állókhoz.

A megyei és városi pártbizottságok és tanácsok, a megyei és városi társadalmi szervek

szívből jövő forró, baráti üdvözletét tolmácsolom megyénk és városunk büszkesége, a Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem — ez évben végzett ifjú mérnökeinek.

Szívünket öröm tölti el, szemünk az örömtől ragyog, ha soraikra tekintve, arra gondolunk, hogy dolgozó népünk friss, új, nemes hajtásait jelentik, akik egyetemi végzettséget szerezve, átlépik az élet — a szocializmus építésétől forró és kavargó élet küszöbét, hogy hűségesen szolgálják drága szülőanyjukat, nevelőjüket, a fiatalságért oly sok és súlyos áldozatokat hozó munkásosztályunkat, dolgozó népünket.

Öröm és büszkeség tölt el bennünket, amikor azt látjuk, hogy soraikkal ismét nőni fog az új értelmiségiek száma, akik húst jelentenek dolgozó népünk húsából és vért jelentenek dolgozó népünk véréből. Soraikkal ismét nőni fog népi értelmiségünk száma, aránya, súlya és befolyása. Részvételük a szocializmust építő munkában erősíteni fogja dolgozó népünk (első sorban munkásosztályunk és dolgozó parasztságunk) akaratát, befolyását szocialista iparunkban, kulturális és társadalmi életünkben. Ezzel erősíteni fogják egyre szebb jelenünk és ragyogó szocialista jövőnk fundamentumát, dolgozó népünk hatalmát.

Drága Barátaink!

Édes szülőjük — a mi évtizedes harcokban megedzett pártunk és dolgozó népünk — sokat várnak Önöktől, miután elhagyják eddigi második otthonukat, az egyetemet, az egyetem tanárait, azokat az elvtársakat, akik 5 éven át odaadó, nagyszerű nevelőik voltak, akik pótolni igyekeztek tudásukat, tapasztalataikat átadni Önöknek, megismertetni Önökkel!

Azt várjuk mindnyájuktól, hogy

szeressék, becsüljék a jövőben is egyetemünket, amelyben tudásukat szerezték, szeressék, becsüljék tanáraikat, akiknek tudásukat köszönhetik!

Azt várjuk mindnyájuktól, hogy

becsülettel álljanak helyt új munkahelyükön és hűségesen szolgálják dolgozó népünket!

Teljes erejükkel küzdjenek az adott technika maximális kihasználásáért, szakadatlan fejlesztéséért, hogy ezzel növelhessük a munka termelékenységét, csökkentsük a termékek önköltségét, javítsuk a termékek minőségét, s mindezek alapján emeljük szakadatlanul dolgozó népünk jólétét, kultúráját. Legyenek a szakadatlan technikai fejlődés legforradalmibb követői, szervezői és vezetői, mert ez az a döntő láncszem, amelyet meg kell ragadnunk — most már Önöknek is — dolgozó népünk további felemelkedése érdekében.

Azt várjuk mindnyájuktól, hogy

szeressék, tiszteljék, becsüljék majd dolgozó társaikat, beosztott munkásaikat.

Ne feledjék, nemcsak tanítani, vezetni kell őket, hanem tanulni is lehet és kell is tőlük, akiknek gyakorlati és élettapasztalata messze az Önök gyakorlati és élettapasztalata fölött áll! Ezért minden fontos döntésük előtt kérjék ki véleményüket, kritikájukat, tanácsaikat. Ne feledjék egy percig sem, hogy több szem többet lát, s az így kiadott utasításaikat minden beosztottuk úgy is tekinti majd, mint a sajátját! Egy vezető tekintélyét mindenekelőtt az biztosítja, hogy tud-e és akar-e gondolkodni beosztottai fejével is, tud-e, akar-e támaszkodni kritikájukra, tanácsaikra, elébemegy-e munkatársai kritikájának és javaslatainak! Sok gazdasági és műszaki vezetőt azért sodort félre az élet, mert csalhatatlannak, mindenkinél okosabbnak tartották magukat, s ezért lebecsülték, semmibevették beosztottaikat, munkatársaik véleményét, elvtársaik tanácsait.

Azt várjuk mindnyájuktól, hogy soha ne tévesszék szem elől, hogy

minden cselekedetükkel szolgálják a dolgozókról való szeretőd, elvtársias gondoskodás nagy, nemes és magasztos ügyét!

Mint leendő új vezetők, ne feledjék, hogy

a mi társadalmunkban mindent annak érdekében kell tennünk, hogy szebbé, örömtelibbé, boldogabbá tegyük dolgozó népünk életét!

Ezért mindenütt szerezzenek érvényt a kollektív szerződéseknek, munkavédelmi, — egészségügyi törvényeinknek. Beosztottaik, dolgozó társaik elsősorban azután fogják megítélni Önöket, hogyan gondoskodnak róluk?

Azt várjuk mindnyájuktól, hogy

szakmai és politikai tudásukat szakadatlanul fejlesszék tovább.

Jól tudjuk, ma annak is örülnek, hogy vége szakadt a tanulásnak. Nem is lennének fiatalok, ha ennek nem örülnének 5 hosszú év után. De ne feledjék: még csak megkóstolták a tudás, a tudomány ízét. Ha igazán jó vezetők, — mérnökök akarnak lenni, szakadatlanul tanulniok kell a jövőben is, mert enélkül gyorsan elfogy az egyetemen szerzett tartalék. S azt üti az élet — bírálják dolgozó társai — mindenki, aki lemarad tudása gyarapításában, s az ilyeneket a nagyobb tudás félreállítja az útból.

Kérjék, vegyék igénybe a párt és a DISZ szervezetek segítségét!

Mint barátaik és elvtársaik azt tanácsoljuk mindnyájuknak, hogy

új munkahelyükön kérjék, vegyék igénybe a párt- és a DISZ-szervezetek segítségét.

Segítségükkel minden feladatot meg fognak oldani, segítségük nélkül viszont nem boldogulnak. Mint minden botnak két vége van, így a párt- és DISZ-szervezetekkel való együttműködés is két félen múlik, a párt- és DISZ-szervezeteken és az elvtársakon. Ne várják, hogy a párt- és DISZ-szervezet keresse meg Önöket új munkahelyükön, hanem az első nap első órájában Önök keressék meg a párt- és DISZ-szervezeteket, s kérjék segítségüket. Ne feledjék, hogy ők lesznek leghűségesebb barátaik, nevelőik, támaszaik az életben, a munkában is!

Tanulmányozzák szakadatlanul pártunk politikáját, kövessék szilárdan a pártot nemes munkájában, hiszen e politika realizálása teremti meg dolgozó népünk saját értelmiségét is, ennek a politikának köszönhetik Önök is (közvetve, vagy közvetlenül) diplomájukat!

Szeressék, támogassák a Magyar Dolgozók Pártját úgy, ahogyan a párt szereti, becsüli és támogatta és fogja támogatni a jövőben is mindnyájukat!

Amikor szétnézünk az elvtársakat fogadó és ünneplő elvtársaink között, arra gondolunk, hogy

közülünk hánynak nem sikerült a felszabadulás előtt egyetemi végzettséget szerezni?

Eszünkbe jut az a gőgös, rideg, gúnyos, lenéző álláspont, amit szemünkbe vágtak, ha az apád suszter, maradj te is a kaptafánál! Közülünk sokan vannak olyanok, akik szín jelessel végeztük el a 8 elemit, vagy a 4 polgárit, de vagy nem vettek fel bennünket a gimnáziumba és az egyetemekre, mert

a »piszkos prolik és büdös parasztok« gyermekei voltunk csupán a volt uralkodó osztályok szemében,

vagy szüleinknek nem volt anyagi lehetőségük taníttatásunkra. Sokan sírva hagytuk abba szín jeles bizonyítványunkkal kezünkben a tanulást és mentünk dolgozni bányákba, gyárakba, ki napszámosnak, ki inasnak 8—10 fillér órabérért. Ime, ilyen volt akkor a fiatalság sorsa, jövője. A mi példánk általános, jellemző volt a felszabadulás előtt, az akkori magyar fiatalság életére, különösen a munkás- és parasztfiatalok életére.

Miért mondjuk ezt el ma, itt ebben az ünnepélyes órában?

Azért, hogy kellőképpen becsülni tudják kemény munkával szerzett diplomájukat, hogy kellőképpen értékelni, becsülni tudják a fiatalság mai tanulási lehetőségeit, melyeket a párt vezetésével, a dolgozó parasztsággal szövetséges munkásosztályunk súlyos áldozatokkal teli forradalmi harcokban vívott ki számukra. Azért beszélünk erről is ma, hogy lássák az óriási különbséget a kapitalista, földesúri fasiszta múlt és szocialista jelenünk között.

Drága Barátaink!

Önök előtt áll az élet ezernyi nehézségével és szépségével! Tudjuk, mindnyájan szeretnének nagyot, maradandót alkotni! Nemes céljaik valóraváltásához azonban még sokat kell tanulniok, az elméleti tudást kellő gyakorlati és élettapasztalattal kell párosítaniok. S hogy nemes céljaikat elérhessék, mindezek mellett élő-eleven-elvtársias kapcsolatokat kell létesíteniök leendő munkás- és munkatársaikkal, a párt- és DISZ-szervezetekkel.

Meggyőződésünk, hogy nem' feledkeznek meg az elhangzott baráti, elvtársi tanácsokról, megszívlelik ezeket, s ezek alapján nagyot és maradandót fognak alkotni az életben maguk, családjuk és drága hazánk javára!

Drága Barátaink!

Kedves Elvtársak!

A megyei és városi párt-, tanácsszervek, a társadalmi szervezetek és dolgozóink szeretettel várják Önöket, mert segítségükkel sikeresebben, eredményesebben munkálkodhatunk az SZKP XX. kongresszusa útmutatásainak hazai alkalmazásán, második ötéves tervünk végrehajtásán.

A megyei és városi pártszervezetek, tanácsok, állami és gazdasági szervek, társadalmi szervezetek nevében jelenthetem ki, hogy jövő munkájukhoz, nehézségeik leküzdéséhez bizton és bátran támaszkodhatnak reánk! Ott leszünk Önök mellett, ha az első gondok húznak ráncokat homlokukra, ha tanácsra, segítségre lesz szükségük! De forduljanak bátran és bizalommal Önök is hozzánk, ha segítségre lesz szükségük! Ajtóink tárva-nyitva állnak mindnyájuk előtt épúgy, mint dolgozó népünk előtt!

Drága Barátaink!

Engedjék meg, hogy jövő nemes, nehéz, de szép munkájukhoz jó erőt és egészséget kívánjunk, s annak a meggyőződésünknek adjunk kifejezést, hogy nem fognak szégyent hozni munkájuk során derék tanáraikra, egyetemünkre. Meggyőződésünk, hogy derekasan fognak helytállni az életben is, a maguk őrhelyén abban a munkában, melyet dolgozó népünk folytat — nagy pártunk vezetésével — a béke és nemzeti függetlenségünk biztosításáért, a nemzetközi helyzet további enyhítéséért, dolgozó népünk jólétének és kultúrájának állandó emeléséért.

Sok sikert kívánunk mindnyájuknak ebben a nemes munkában, valamint erőt és egészséget ehhez a nagyszerű, nemes munkához.

*

A megyebizottság elől a végzettek hozzátartozóikkal együtt autóbuszokkal jöttek az egyetemre, ahol elbúcsúztak a hallgatóktól, majd az I-es számú előadóba mentek. Kellemes meglepetésben volt része mindenkinek, mert a padokon — amelyekben valamikor előadásokat hallgattak — egy kis fényképalbum volt. A IV. éves hallgatók adták emlékül végzett mérnökeinknek. Az album fedőlapja ízléses kötéssel, DISZ-jelvénnyel, a közepén a következő felirást tartalmazta: »Hűség a néphez, hűség a párthoz.« Biztosan mindenki kellemesen fog majd visszaemlékezni egyetemi éveire, ha ezt a kis albumot kézbeveszi, hisz benne megtalálja azokat az előadótermeket, laboratóriumokat, ahol ő saját maga is tanult.

Dr. Petrich Géza, a Gépészmérnöki Kar dékánja búcsúzott végzett mérnökeinktől, majd utána a kohászok a IV-es, a gépészek pedig a III-as előadóterembe mentek. A kohászoktól Horváth Zoltán, a Bányа- és Kohómérnöki Kar dékánja búcsúzott. A bányagépészektől Bitvai Tivadar adjunktus, a szerszámgépészektől pedig Kordoss József egyetemi tanár vett búcsút. Elbúcsúzott a gépészektől Borbély Samu egyetemi tanár is, aki az I. és II. évfolyamon matematikát tanított, a jelenleg végzetteknek.

(Folytatás a 2. oldalon.)

Végzett mérnökeink elbúcsuztak Egyetemünktől, Miskolc városától

(Folytatás az 1. oldalról.)

ÜNNEPI EBÉD.

Az ebédlőbe lépve, kellemes kép fogad. Az asztalokon virágok, az ablakokon függönyök, ízléses és kifogástalan terítés. A telep vezetője, Leskó István elvtárs és az éttermek vezetője, Várszegi József elvtárs, láthatóan mindent elkövettek, hogy az ünnepi nap alkalmából ünnepi ebédet biztosítsanak. Ez éppúgy tartalmában, mint külsőségekben sikerült is nekik. A felszolgálók egyforma új ruhát kaptak és a felszolgálás is ügyesen, gyorsan történt. Végzett mérnökeink nevében köszönetünket fejezzük ki a menza vezetőinek, dolgozóinak, a nagyszerű ebédért! Bárcsak minden nap volna búcsúzás...

*

A diplomaterv kiosztási ünnepély délután kezdődött egyetemünk aulájában. Az ünnepélyen megjelent Földvári Rudolf elvtárs, a Megyei Pártbizottság I. titkára, Déri Ernő elvtárs, a Városi Pártbizottság I. titkára és Szinvavölgyi József elvtárs, a Városi Tanács elnöke. A hallgatók, a végzettek, a szülők örömmel várták azt a pillanatot, amikor megkezdődik a diplomák kiosztása. Sályi István elvtárs, egyetemünk Kossuth-díjas rektora a következőket mondotta:

Búcsuzástok a jól végzett és eredményesen befejezett munka ünnepe is

Mélyen tisztelt ünneplő közönség!

Kedves Elvtársak!

Kedves Barátaim!

Diplomakiosztó ünnepélyünket megnyitom. Nagy örömmel tölt el, hogy ez alkalommal körünkben köszönthetjük *Földvári Rudolf* elvtársat, a Megyei Pártbizottság I. titkárát, *Déri Ernő* elvtársat, a Városi Pártbizottság I. titkárát és *Szinvavölgyi József* elvtársat, a Városi Tanács elnökét.

Szívből köszöntöm az egyetem pártbizottságát, DISZ-bizottságát, az egyetem tanárait, oktatóit, dolgozóit, egyetemünk ifjúságát. Utoljára hagytam azokat, akik mai ünnepélyünk középpontjában állanak, most végzett hallgatóinkat, akiket ma üdvözölhetek első ízben, mint mérnökkartársaimat és az ő hozzátartozóikat, szüleiket, testvéreiket, rokonaikat, a mi legkedvesebb vendégeinket.

Most kezdődő ünnepélyünk utolsó hivatalos aktusa annak a napnak, amelyet az egyetemről tanulmányaik befejeztével eltávozó hallgatóink a búcsúzásra szántak. Öt évet töltöttetek e városban, az egyetem padjaiban. Nehéz küzdelmek, kemény munka, sikerek és balsikerek, boldog örömben töltött és gonddal terhes órák számtalan emléke fűződik ezekhez az esztendőkhöz.

Bármerre vezessen életetek útja, ezek az emlékek ide láncolnak titeket az Alma Mater-hez és városunkhoz, amely évről évre mind jobban szeretetébe fogadja az egyetemet és annak ifjúságát. Talán azért is, mert az évek múlásával, lassan-lassan újabb és újabb színekkel gazdagodik és mind kultúráltabbá válik a mi kis egyetemi városunk képe, külsőségekben is bizonyítva, hogy Miskolcnak egyik legjelentősebb kulturális intézménye. Úgy vélem azonban, még sokkal inkább azért, mert három év óta olyan hírek jönnek az ország minden részéből, amelyek arról szólnak, hogy a mi egyetemünk mérnökei közül sokan, nagyon sokan példamutatóan állják meg a helyüket az országépítésnek, a szocializmus építésének egész embereket kívánó hatalmas feladatai között.

Ezért helyes és ezért szívemből köszönöm is Nektek, egyetemünk legfiatalabb mérnökeinek, hogy a búcsúzás napját ünnepélyessé tettétek.

Hiszem, hogy példátok most már évről évre követésre talál. Hagyományossá válik majd, hogy végző hallgatóink búcsúzásának, úgy mérnökeink avatásának és búcsúzásának napján velünk együtt örvendezik és ünnepel az egész város, amely szívből szereti ifjúságunkat. Régi egyetemek ilyenfajta régi szép szokásait Ti már az első alkalommal új színnel gazdagítottátok. Búcsúzástok a jól végzett és eredményesen befejezett munka ünnepe is, hiszen alig néhány kivétellel tarsolyotokban viszitek a mérnöki oklevelet, amelyek kiosztására most egybegyültünk.

Ma már sokan búcsúztak Tőletek. Most én szeretnék búcsút mondani Nektek. És amíg egyrészt aggódva kérdem, maradt-e még számomra olyan mondanivaló, amit ma még nem hallottatok, másrészt úgy érzem, hogy nagyon sok mindent el kellene még mondanom, hiszen utolsó alkalommal szólok Hozzátok az egyetem tanárai, oktatói nevében, mindazok nevében, akiknek szívéhez öt év alatt annyira hozzánőttetek.

Szeretném elmondani Nektek, hogy elsőéves korotokban, ha szó esett Rólatok, ezt mondtuk: »ezzel az évfolyammal valószínűleg nem fogunk szégyent vallani«.

Másodéves korotokban hozzátettük, hogy ez az évfolyam nagyon tehetséges, de gondosan vigyáz arra, nehogy a kelleténél valamivel többet dolgozzék. A következő évben, amikor először tettünk kísérletet a színvonal komolyabb emelésére, Ti álltátok a vihart. Ezek a fiúk, ha megszorítják őket, tudnak dolgozni, mondogattuk. Egy év múlva már büszkén emlegettük, hogy IV. éveseink *akarnak* dolgozni. Az utolsó évben pedig, amikor láttuk, hogy a 9. félév vizsgái, a diplomaterv elkészítése és megvédése rendkívüli erőfeszítéseket fog követelni, biztosan számítottunk már arra, hogy munkátok diadalmasan fogja tükrözni Egyetemünk szellemét, a miskolci szellemet, amely egyeteméért, városáért, hazájáért és népéért minden áldozatra készen áll szembe a nehézségekkel. Így történt. Köszönöm Nektek.

Az elmúlt öt év alatt néha talán túlságosan szigorúak voltunk Hozzátok. Mégis, arra kérlek Benneteket, hogy a jövőben legyetek saját magatoknak szigorúbb bírái, mint amilyenek mi voltunk bármikor. Abban az életkorban vagytok, amikor az emberben mind erőteljesebben bontakozik ki az alkotás vágya, amikor napról napra nő alkotóereje. Magatok legyetek azok, akik minden nap szigorú számadást kértek napi munkátokról. Egész embereket faragtunk-e belőletek, csendül meg bennem a kérdés? Megpróbáltunk olyan környezetet kialakítani itt az Egyetemen, amelyben egyik ember megbecsüli a másikat, igyekszik őt megérteni és vele együtt akar küzdeni, közös célokért, egy akarattal. Kerestük munkatársainkban, tehát Bennetek is az értékeket és ezek mellett gyarlóságaitokat is. Az előbbieket igyekeztünk tovább finomítani, az utóbbiakat pedig türelmesen lenyesegetni. Öt év alatt megérthettétek, hogy a lelkesedéssel végigharcolt küzdelem hevében nemesedik igazán a jellem hogy a munka verejtékében edződik az ember. És akkor azt is tudjátok, hogy az Egyetem csak megkezdhette azt a munkát, amelyet az élet fog befejezni.

Tudásunk javát is igyekeztünk átadni Nektek. De a tudományok mérföldes léptekkel fejlődnek. Ezért Ti nem fejezhetitek be a tanulást. Az oklevél, amelyet néhány perc múlva átvesztek, egész életetekre kötelez. A jövőben azonban nagyrészt saját erőtökből kell megszereznetek azokat az új ismereteket, amelyek nélkül már néhány év múlva sem állnátok ki a versenyt az időben utánatok következőkkel.

A második ötéves terv hatalmas feladatai állnak előttetek. Bárhol is legyen új munkahelyetek, mindenütt nyitva előttetek a felfelé vezető út, mindannyiunk közös útja, dolgozó népünk felemelkedésének útja. Az Alma Mater-nek nagyobb örömet nem szerezhettek, mintha ezen az úton mielőbb az élre zárkóztok fel, becsületes, jó munkátok eredményeként. Búcsúzóul ezt kívánom mindnyájatoknak, a magam és a mi Egyetemünk nevében is, Koronázza sok siker munkátokat!

*

Sályi István elvtárs, egyetemünk rektora beszéde után Simon Sándor elvtárs, az egyetemi párt vb. titkára búcsúzott végzett mérnökeinktől.

Legyetek szerények, odaadók, a párt politikáját megvalósító vezetők!

Kedves Elvtársak!

Drága Barátaim!

Az egyetem párt-végrehajtóbizottsága, az egyetem pártszervezetei nevében meleg szeretettel üdvözlöm most végzett fiatal mérnökeinket, hozzátartozóitokat és kedves vendégeinket.

Egyetemünk történetében most harmadszor búcsúztatunk fiatal mérnököket. Igen nagy öröm ez mindannyiunk számára. Hallgatóink 5 éves kemény munka után most elérkeztek a nehézségeket, mert szilárd kollektívátokkal együtt a párt és ifjúsági szövetség vezette harcotokat.

Történelmi jelentőségű időszakban kezditek meg munkátokat a népgazdaság különböző területein.

A Szovjetunió Kommunista Pártjának XX. kongresszusa új korszakot nyitott meg az emberiség fejlődésében.

A Szovjetunió VI. ötéves terve világosan tükrözi a szocialista rendszer hatalmas fölényét; a termelés ütemének ez a többszörös fokozása egyértelműen bizonyítja, hogy a szocializmusé, a kommunizmusé a jövő.

Ebben a nagyjelentőségű időben indultok el az életbe. Új 5 éves tervünknek hatalmas perspektivái, a népjólét szakadatlan emelése, komoly feladat elé állít mindannyiotokat.

A Minisztertanács lakáselosztási határozata után, — amely rögzíti, hogy új és rendelkezésre álló lakások túlnyomó többségét a fizikai dolgozók és műszaki értelmiségiek számára kell biztosítani, most megjelent a részleges árleszállítással kapcsolatos közlemény is, ami bizonyítja, hogy pártunk vezetésével szilárdan haladunk előre a XX. kongresszus által megjelölt úton. Ezt az előrehaladást pártunk konkrét tettei, határozatai bizonyítják.

Sokszor azonban a határozatok, intézkedések, — amelyek a dolgozók érdekeit szolgálják —, elsiklanak, lélektelen bürokratikus intézkedéseken, a végrehajtás halogatásán. Ezek ellen felvenni a harcot a Ti feladatotok is, mindenkinek a saját munkahelyén.

Sohase felejtsétek el és egész tevékenységeteket az az alapelv vezérelje, hogy a népjólét további emelése a termelékenység és az önköltségcsökkenés mutatószámainak alakulásától függ elsősorban. Erre mozgósítsátok a hozzátok tartozó dolgozókat, helyes munkaszervezéssel, véleményeik, bírálataik messzemenő figyelembevételével. Ne felejtsétek el soha, hogy csak akkor lesztek jó vezetők, ha az előttetek álló feladatokat a munkásokkal karöltve fogjátok megoldani. Ha megnyeritek a munkások bizalmát, szeretetét, önzetlen támogatásukat, akkor az előttetek álló feladatokat maradéktalanul teljesíteni fogjátok. Saját tapasztalatomból merem állítani, hogy az üzemek dolgozói elismerik és szeretik vezetőiket, ha azok szerénységükkel, és helyes vezetési módszerekkel szoros kapcsolatot építenek ki közös munkájukban. Ha a dolgozók meggyőződnek arról, hogy vezetőjük munkáját a közösségért való áldozatvállalás hatja át, akkor olyan segítségét tudnak adni, amelyet semmi más módszerrel biztosítani vagy pótolni nem lehet.

Legyetek szerények, odaadók, a párt politikáját megvalósító vezetők.

Ha ezeket a tanácsokat megfogadjátok és ezek szellemében végzitek munkátokat, akkor szüleiteknek, családotoknak, dolgozó népünknek visszaadjátok azt, amit a párt bizalmából biztosítottunk számotokra. Soha ne feledkezzetek el szakmai és politikai továbbképzésetekről, mivel az egyetemen a mérnöki tudományok alapjait kaptátok meg, amit tovább kell fejleszteni, hogy az új technika elsajátításával és annak bevezetésével igazi, jól képzett szocialista mérnökökké váljatok.

Ehhez a munkához kívánok Nektek erőt, jó egészséget és sok sikert.

*

Ezután Keszler József, a DISZ VB titkára a következőket mondotta:

Bebizonyítottátok, hogy az ifjúság lelkesedése, a kollektiva ereje nem ismer leküzdhetetlen akadályokat

Kedves Elvtársak!

Drága búcsúzó Barátaink!

A megyei és az egyetemi DISZ VB nevében meleg szeretettel köszöntelek benneteket.

A mi egyetemünkön a DISZ és az ifjúság egésze egy fogalmat jelent. Pártunk vezetésével Ifjúsági Szövetségünk a közös munkán, a nehézségek leküzdésén keresztül kovácsolta ki azt a szilárd kollektívát, amely képes volt elhárítani minden akadályt, amely az előrehaladást gátolta.

Öt év nehéz munkájában Ti megállítátok a helyeteket.

Most, amikor búcsúzunk tőletek, megköszönjük Nektek, hogy

jó példát mutattatok, bebizonyítottátok,

hogy az ifjúság lelkesedése, szilárd helytállása, a kollektíva ereje nem ismer leküzdhetetlen akadályokat.

Megköszönjük Nektek, hogy különböző társadalmi munkákban becsülettel időt, fáradságot nem kímélve álltatok helyt, előbbre vittétek egyetemünk ügyét.

A közös munkán keresztül oktatóink, párt- és DISZ-szervezeteink alakították ki Bennetek azokat a tulajdonságokat és jellemvonásokat, amelyek birtokában újtípusú vezetők lesztek.

Ma együtt örülünk mindannyian. Ti, akik végeztetek, mindannyiotoknak munkahelyet, továbbfejlődési lehetőséget biztosított pártunk. Örülünk annak, hogy munkához fogtok hozzá, ezek végrehajtásához kívánunk mindannyiotoknak sok sikert!

*

Keszler elvtárs beszéde után vendégeink közül felszólalt Szinvavölgyi József elvtárs, a Városi Tanács elnöke, aki meleg szavakkal üdvözölte a végzetteket. Ezután bekövetkezett a rég várt pillanat, egyetemünk rektora nagy taps közepette kiosztotta a diplomákat. Örültek a végzettek, örültek a szülők, jókedv, megelégedés sugárzott mindenki arcáról. Még jobban emelkedett a vidámság, amikor az egyetemünk kultúrcsoportja megkezdte műsorát. Műsort adtak még ezen kívül a Déryné Színház színészei, akiket jó szereplésükért a hálás közönség nagy tapssal jutalmazott. Fellépett még a IV. kerületi Tanács énekkara is, akik szintén kiérdemelték szereplésükkel az ünneplők tetszését. Ezután következett a vidám bál, vidámak voltak a szülők, a vendégek, a végzettek, a menyasszonyok... Elmondhatjuk, hogy új, értékes színnel gazdagodott egyetemünk élete.

A mérnökeink ballagása ezután már hagyománnyá válik egyetemünk életében. Azóta az ünnepeltek diplomával a kezükben, már jelentkeztek új munkahelyükön, új, friss erővel gyarapodott műszaki értelmiségünk, fiatal egyetemünk, újra mérnököket adott a hazának. Tovább, tovább, tovább! Sok sikert, Elvtársak!

(Pókos.)

A diplomatervek megvédése után

Fiatal egyetemünk életében ismét fontos eseményhez érkeztünk. Most végzett mérnökeink szerte az országban elfoglalták munkahelyüket a gyárakban, üzemekben és intézményekben. Nagyjelentőségű esemény ez az ember életében, hisz most érkezett el az a pillanat, amikor az iskolai jellegű tanulás befejeződött s az iskola tantermeiből kilépő ember mint okl. mérnök folytatja munkáját a termelés frontján.

A diplomatervek megvédésének eredményeivel a gépészmérnöki karon nem vagyunk megelégedve. Igaz ugyan, hogy az utolsó nagy erőpróba első részét hallgatóink példamutató szorgalommal végezték. Diplomatervét mindenki kivétel nélkül elkészítette, sőt ezen túlmenően — az ipari szakemberek véleménye alapján — a tervek tartalma és kivitele mindenkinél elérte a mérnöki színvonalat és így mindenkit terve megvédésére lehetett bocsátani.

A tervmegvédések során azonban a gépgyártó mérnökök közül a jelöltek 17.5 százaléka sikertelenül szerepelt. Ez az arányszám kétségtelenül magas. Ezzel kapcsolatban megállapítható, hogy az Állami Vizsgáztató Bizottságok szigorúan mérlegelték a jelöltek felkészültségét, de mindig tárgyilagosan és jóindulatúan. Sokrétű tudást követeltek meg. A feltett kérdések Gépgyártástechnológia, Szerszámgépek, Forgácsoláselmélet, Forgácsoló szerszámok, Készülékezés és idomszerezés tárgykörből, valamint Anyagismeret, Metallográfia, Hőkezelés és Hegesztés tárgykörből hangzottak el. Ezenkívül Villamosgépekből, Szilárdságtanból, Gépelemekből és Matematikából is megvizsgálták a jelöltek jártasságát. Ebből is látható, hogy nem is olyan könnyű dolog a diplomaterv sikeres megvédése. A megvédések során tapasztalható volt, hogy a jelöltek egy része nem készült a vizsga komolyságához mérten az utolsó erőpróbára. Pedig a tervmegvédésre komolyabban kell felkészülni, mint bármely másik azelőtti vizsgára. Hallgatóink zöme azonban becsülettel helytállt a megvédések során. Így a gépgyártó mérnökök közül: Bodnár Béla, Pázsit János, Molnár Jenő, Gál Béla, Drobny László, Kovács Ferenc, Kázsmér János, Erdélyi Ferenc, Molnár József, Majoros László, Horváth András, U. Nagy Lajos, Róka Péter, Berzsenyi Béla, Lőrincz Károly jeles minősítést értek el. Akik közül ki kell emelni Kovács Ferenc és Majoros László elvtársakat, akik szakérettségivel jöttek az egyetemre és a jelesek közül ők szerepeltek legjobban a vizsgáztató bizottság előtt.

Ifjú mérnökeink igazi vizsgája csak ezután fog következni. Itt az egyetemen az indexbe írt »közepes, jeles vagy jó« osztályzat rögzítette a munka eredményét, a jövőben a termelés minőségi és mennyiségi mutatói fogják tükrözni mérnökeink munkájának eredményét és ez az eredmény nagyobbjelentőségű és fontosabb, mert kihatással van az ország életére és annak minden dolgozójára. A második ötéves tervben hatalmas feladatok várnak mérnökeinkre. Ezekhez az egyetemen szerzett tudás nem elég, tovább kell tanulnia mindenkinek a maga munkaterületére specializálódva, mert csak így tudnak lépést tartani a rohamléptekkel fejlődő technikával. De tanulni kell a munkásoktól is, akikkal nemsokára szoros kapcsolatba kerülnek és akiknek véleményét, hozzáértő bírálatát nem lehet nélkülözni. Ha kialakul a helyes kapcsolat a mérnökök és munkások között — amihez elsősorban hozzájárul a mérnök magatartása, viselkedése és tudása —, akkor egymást kölcsönösen segítve csodákat lehet művelni.

Akiknek most nem sikerült a megvédés, ne csüggedjenek el. A tudás olyan dolog, amit meg lehet szerezni. Ma még nincs meg, de holnap meg lehet, csak szorgalom és akaraterő kell hozzá. Ezen az évfolyamon mindenkinek megvan a képessége, hogy diplomáját megszerezze, csak ne hagyják kialudni azt a fiatalos lendületet, szorgalmas tanulási és munkalázat, ami ezt az évfolyamot mindig jellemezte és a legszebb eredmények elérésére vezette.

Alsóbbéves hallgatóink pedig tanuljanak, de szorgalmasabban és alaposabban mint eddig, mert hézagos, hiányos, kellően még nem alapozott tudásra nem lehet oklevelet adni. Ehhez még azt is hozzá kell tenni, hogy nem kimondottan jóérzés az utolsó egyetemi vizsgán, a diplomaterv megvédésén sikertelenül szerepelni. Az oktatómunka színvonalát fokozatosan emelni kell, többet és jobban kell oktatni mint eddig. Hallgatóinknak pedig többet és jobban kell tanulni, hogy a vizsgán megfeleljenek a velük szemben támasztott mindig növekvő követelményeknek.

Most végzett fiatal mérnökeinknek a Mechanikai Technológia II. tanszék oktatói és a magam nevében is, országépítő munkájukhoz sok sikert és jó egészséget kívánok.

GYÁNI KÁROLY
tanársegéd

A
Mi Egyetemünk
A TE LAPOD,
ÍRD.
OLVASD,
TERJESZD!

Ifjúságunk nagy lelkesedéssel ünnepelte a 12. szabad május elsejét

Nagy lelkesedéssel készültek egyetemünk hallgatói, dolgozói a 12. szabad május elseje megünneplésére. Mindenki érezte, hogy majusi seregszemlénket áthatja a nemzetközi politikában, hazánk építésében és egyetemünk munkájában elért sikereink.

Pontos időben elfoglalta helyét egyetemünk ifjúsága, oktatói az egyetem számára kijelölt helyen.

A megyei pártbizottság előtt felállított díszbemenő is benépesedett kilenc órára. Fél 10 órakor megindult a menet. Fúvós zenekar jött legelől, majd megyénk, városunk vezetői, akik a tribünhöz érve, elfoglalták helyüket, hogy fogadják városunk dolgozóinak üdvözletét.

Az úttörők után jöttek az iskolák és végül felhangzott itt is, ott is: jönnek az egyetemisták. És valóban, jött egyetemünk ifjúsága, tanári kara, dolgozói. Felzúgott a taps, amikor egyetemünk DISZ-százada a tribün elé ért. Majd következtek: a Haladás sportolói, a bányász, kohász, gépészkar hallgatói. Egyes szakaszok nótaszóval vonultak el a tribün előtt, míg az utána következők: Éljen a párt! felkiáltással üdvözölték megyénk és városunk vezetőit. Érezni lehetett azt a derűs optimizmust, amely az egyetemünkön folyó munkát is jellemzi.

Ifjúságunk fegyelmezetten, nagy lelkesedéssel, telve optimizmussal vett részt a 12. szabad május megünneplésén. Ezzel fejezte ki azt az óhaját, hogy nagy pártunk vezetésével akar harcolni a második ötéves tervünk megvalósításáért, a szocialista Magyarország megteremtéséért.

A második ötéves tervünk a számok tükrében

Alig néhány napja tette közzé pártunk Központi Vezetősége — megvitatás céljából — a második ötéves terv irányelveit, a dolgozók köréből máris egyre többen vesznek részt a számításba még nem vett tartalékaink feltárásának munkájában. Megértették és támogatják pártunkat terveink minél gazdaságosabb, célszerűbb megvalósításában, a legmesszebbmenőkig érvényre juttatva hazánk adott gazdasági sajátosságait, mind szélesebb körben érvényesítve a szocialista országok közötti gazdasági együttműködés által nyújtott lehetőségek tervszerű kihasználását.

Új ötéves tervünk — fokozatosan felszámolva a népgazdaságunkban ma még meglévő aránytalanságokat — a mezőgazdaság, az alapanyag- és villamosenergia termelő iparágak fokozott ütemű fejlesztése mellett döntő szerepet juttat a gépiparnak, amelynek termelési ütemét 70—75 százalékkal kell emelni. Ezt elsősorban nem új üzemek létesítésével, mint inkább a már meglévő és termelő gépek gazdaságosabb kihasználásával, jobb anyagellátással, gépparkunk fokozatos felújításával érjük el. Ilyen fejlődési ütem mellett 1960-ban — az 1955. évi termelést 100 százaléknak véve — 183%-ot, azaz évi 11 000 db fémforgácsoló szerszámgépet gyártunk. Legszembetűnőbb a termelés emelkedése a diesel-motorok gyártásában, amely öt év alatt 580 százalékkal növekszik.

Jelentős mértékben növekszik szén- és olajbányászatunk termelése is. A feketeszén termelése 33 százalékkal, a barnaszéné 30 százalékkal, a kőolajé 25 százalékkal emelkedik. Biztosítani kell, hogy a vas- és fémkohászat termelése 40 százalékkal emelkedjen, s ezért öt év alatt mintegy 3 milliárd forintos beruházást kell a kohászatban eszközölni. A növekvő energiaszükséglet kielégítésére újabb villamos-erőműveket kell üzembe helyezni, s a meglévők korszerűsítésével, a gazdaságosabb energiatermeléssel 54 százalékos emelkedést kell elérni. Bővítjük a műanyag felhasználását és előállítását is, amit elsősorban a felépülő Tiszavidéki Vegyikombinát biztosít.

A fogyasztás növekedésével összhangban emelni kell az élelmiszeripar termelését is. 1960-ban ennek megfelelően 46 százalékkal több húst, 61 százalékkal több vajat és 65 százalékkal több cukrot kell termelni, mint 1955-ben.

Az ipar fejlesztése, a termelés emelése fokozott feladatok elé állítják műszaki dolgozóinkat, megkövetelve a műszaki színvonal állandó emelését, a technika eredményeinek hazánkban történő egyre szélesebbkörű alkalmazását. Ennek biztosítása érdekében jelentékenyen növelni kell az egyes munkafolyamatok gépesítését, melynek alapján négyszeresére emelkedik az egy munkásra eső gépi beruházás. A termelés irányításában és ellenőrzésében fokozni kell a műszerek használatát.

Olyan gyártási eljárásokat kell alkalmazni, amelyek lehetővé teszik a termékek előállítása gazdaságosságának növelését. Így például nagyobb mértékben kell alkalmazni az alkatrészek forgácsolásmentes előállítását, mint pl. a porkohászat technológiájának szélesebbkörű alkalmazását. Ipari termelésünkben érvényt kell szerezni az olyan döntő tényezőknek, mint a gazdaságosság, minőség, stb.

Az új ötéves terv keretében jelentős eredményeket érünk el a hírközlés és műsorszolgáltatás terén, amikor 1957-ben üzembe helyezzük a 30 kw-os budapesti, 1958-ban az 5 kw-os miskolci televíziós adóállomást és bevezetjük az ultrarövidhullámú rádióműsoradást.

Komoly feladatok elé állítják az irányelvek idevonatkozó részei az egyetemi oktatókat és hallgatókat egyaránt. „Az egyetemeken és főiskolákon lényegesen emelni kell az oktatás színvonalát és ki kell szélesíteni a gyakorlati oktatást... 1960-ra 1955-höz viszonyítva több mint 20 százalékkal, ezen belül a műszaki egyetemek hallgatóinak számát mintegy 40 százalékkal kell emelni."

Az új ötéves terv időszakában jelentősen emelkedik a dolgozók életszínvonala. A munkások és alkalmazottak reálbére, valamint a parasztság jövedelme 25 százalékkal növekszik. Bevezetjük a 46 órás munkahetet és megkezdve, a harmadik ötéves tervben befejezzük a 42 órás munkahétre való áttérést.

Jelentős mértékben növekszik a dolgozók kulturális igényeinek kielégítése is. „Öt év alatt 1 400 000 rádióvevőt és 91 000 televíziókészüléket kell eladni."

A második ötéves terv hatalmas léptekkel viszi előre hazánkat a szocializmus építésének útján, széles perspektivát tár minden dolgozó elé, egyben azonban komoly feladatokat is jelent, melyeket csakis tervszerű, fegyelmezett munkával lehet megoldani. Dolgozóink helytállása, mint mindig, ezúttal is eredményes lesz s a jól végzett munka gyümölcse, az életszínvonal emelkedése sem marad el.

Ifj. Tornyos Ferenc

A II. Országos Tudományos Diákköri Konferencia után

Április 18—19-én zajlott le Budapesten a II. Országos Tudományos Diákköri Konferencia. Ezen belül rendezték meg a gépészmérnöki szakkonferenciát is, amelyen egyetemünk is résztvett.

Az itt eltöltött két nap nem volt hiábavaló. Érdekes előadásokat, időszerű problémákat hallottunk. Ilyenek voltak az első magyar automata gépsorral foglalkozó és a kétütemű motorok teljesítménynövelését tárgyaló előadások is. 19-én dr. Vörös Imre egyetemi tanár elnöklete alatt tartotta előadását Berzsenyi Béla V. é. gmh., egyetemünk hallgatója »Forgatónyomaték, fordulatszám és teljesítménymérés elektronikus eljárással« címmel, mely a legsikeresebb előadások közé tartozott. Hasonlóan szerepelt Galvács László V. é. gmh. is »Feszültség- és áramstabilizátor mikro-conlometriás titráláshoz« című dolgozatának ismertetésével.

Metallográfiai diákkör: Óvári, Cse rhalmi Brunner, Sümegi Lajosné IV. éves k. m. h. az általuk kés zített fajhő meghatározó kalorimé te rrel.

A záróülésen Lechner Egon egyetemi tanár méltatta a konferencia jelentőségét és felhívta a tanári kar figyelmét a diákkörök munkájára, amely mind Budapesten, mind pedig Miskolcon jó irányba halad. Hangsúlyozta, hogy a mérnökképzés színvonalát a tudományos diákkörök tevékenysége is emeli, mivel itt a hallgatóság még egyetemi évei alatt hozzászokik az önálló tudományos munkához és tudását jelentősen elmélyítheti.

A jövőben ezeket a szempontokat szem előtt tartva kell még több életet, lendületet vinni a mi diákköreinkbe is.

Befejezésül még annyit, hogy egyetemünk a konferencián azért vett részt csak két előadással, mivel június 7-én és 8-án a mérnöknapok alkalmával itt Miskolcon is sor kerül a tudományos diákkörök konferenciájának megrendezésére, ahol már a többi diákkör is beszámol eddigi munkájáról.

Ajtai Aladár
III. gmh.

Ami a tematikus gyűlésből kimaradt

(A nyári gyakorlatok elé:)

A KÖZELMULTBAN nagy lendületet vett egyetemünkön a kispolgári nézetek elleni harc. Ezt a célt szolgálják a tanulókörökben megtartott tematikus gyűlések is, melyeken szó esett ugyan a kispolgári nézetek különböző megnyilvánulási formáiról, azok káros hatásairól, azonban igen keveset beszéltek olyan, talán lényegtelennek tetsző, de érdemében mégis nagyon fontos kérdésről, mint a hallgatóság katonai fegyelméről. Keressük a kispolgári megnyilvánulásokat és alig vesszük észre, hogy annak egyik formája éppen a katonai fegyelem lassú, de állandó romlásában nyilvánul meg. Különös figyelmet kell fordítani e kérdésre az alsó évfolyamoknál, de a felsőbb évfolyamoknál is. Az alsó évfolyamoknál azért, mert egyrészt a hallgatóság fegyelemhez való viszonya itt a legrosszabb, másrészt pedig, mert közeleg a nyári gyakorlatok ideje, melyre úgy eszmeileg, mint fegyelmileg alaposan fel kell készülni.

A NYÁRI GYAKORLATOK sikerességét nagymértékben befolyásolja a fegyelem szilárdsága, a hallgatók szempontjából pedig könnyebbé teszi a nehézségek leküzdését, csökkenti az elkövetkezhető fenyítések számát az a körülmény, hogy már itt hozzászoknak a katonai fegyelem előírásaihoz. A felsőbb évfolyamoknál pedig többek között azért is kell foglalkozni ezzel a kérdéssel, hogy az alsó évfolyamok méltó példaképei lehessenek, nem beszélve arról, hogy a szocializmus építésének alapvető feltétele a termelő munkában, a munkafegyelem.

ANNAK ELLENÉRE, hogy a katonai tanszék minden oktatási év elején ismerteti a hallgatókkal azokat a követelményeket, melyet a honvédelmi oktatás és a magatartás terén elvár a hallgatóktól, mégis számtalanszor fordul elő hanyag, katonátlan magatartás, számtalanszor mutatkozik meg a kötelező katonai udvariasság ismeretének teljes hiánya, bár az elsőévesek ebből az elmúlt félévben kiváló dolgozatokat írtak.

FEGYELMEZETLEN a hallgatók egy részének magatartása a katonai foglalkozásokon is. A jelentésbeadásnál, az órák alatt, de különösen a foglalkozások utolsó óráinak befejezése előtt. Igen sok jelenség arra mutat, hogy hallgatóink — bár ismerik a fegyelem előírt alakiságait, követelményeit — nem hajlandók megvalósítani azokat.

AZ ILYEN MAGATARTÁS és általában a fegyelem lazasága alacsony tanulmányi eredményekkel, politikai közömbösséggel párosul. Magában rejti azt a veszélyt, hogy a csapatgyakorlatok eredménytelenek lesznek, a hallgatók pedig nem tudásban, hanem kellemetlen emlékekben gazdagodva kezdik a következő tanulmányi évet.

A FEGYELEM MEGSZILÁRDITÁSA érdekében a katonai tanszék elhatározta, hogy ezen a téren az eddiginél fokozottabb követelmények elé állítja a hallgatókat, a katonai alakiság megjavítása és egyöntetűvé tétele érdekében pedig minden szakasz részére írásbeli emlékeztetőt ad ki.

REMÉLJÜK, hogy a tanszék intézkedései a párt- és DISZ-szervezetek támogatásával meghozzák a kellő eredményt és hallgatóink az e téren mutatkozó hiányosságokat felszámolják és az évvégi vizsgákon fegyelmezett, jövendő tartalékos tisztjeinkhez méltó magatartást fognak tanusítani.

ROHLIK SÁNDOR
szds.

Verő József Kossuth-díjas akadémikus:

Látogatás a Lomonoszov egyetemen

Jóval éjfél után ereszkedett le velünk a repülőgép a Moszkvától délre, kb. 25 km-nyire eső repülőtérre. A városba vezető úton, alighogy elértük a város szélét, kalauzunk balra mutat, hogy ott van a Lomonoszov-egyetem. A párásködös sötétségben bizony nem sokat láttunk, csupán néhány piros fénypontot, amelyek együttvéve mintha valami nagy épület körvonalát rajzolnák ki a háttérre.

Néhány nappal később egy délelőtt Beszmartny elvtárs, aki a felsőoktatási minisztérium idegen kapcsolatok osztálya részéről gondunkat viselte, azzal a kérdéssel lepett meg, nem kívánunk-e látogatást tenni a Lenin-hegyi új egyetemen; mindjárt fel is ajánlotta, hogy vezet bennünket, mert mint mondotta, látogatókat oda nem engednek csak úgy be, hogy a munkát ne zavarják. Javaslatát természetesen lelkesen fogadtuk.

Ebéd után értünk jött és félórás autózással máris az egyetem előtti óriási téren voltunk. Az épület a késő őszi alkonyat melegszínű megvilágításában tornyosult előttünk.

A városban előzőleg már szemügyre vehettünk néhány felhőkarcolót, mégis lenyűgözően hatott az erősen tagolt, a két szélén alacsonyabb, a közép felé magasodó épületkolosszus. Összehasonlítva a város középpontjában álló régi egyetemi épülettel, érzékelhető a jelenlegi kor tudomány-igénye és a szakember szükséglete a cári korszakhoz képest.

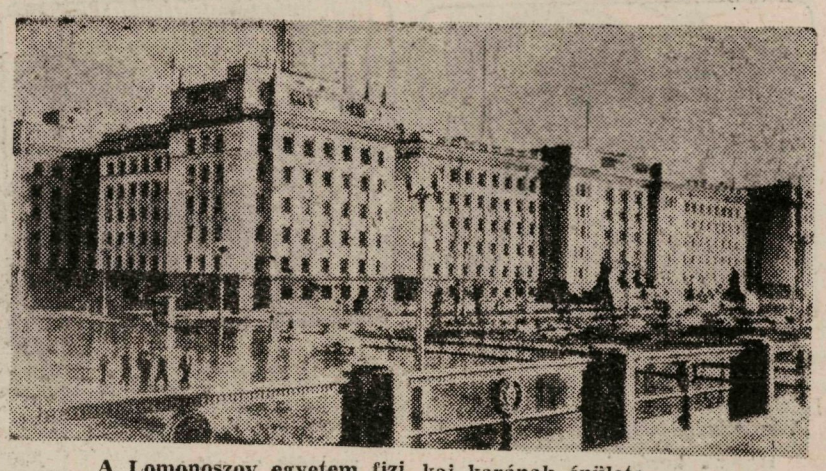

A Lomonoszov egyetem fizi kai karának épülete.

országában, olyan aprónak éreztük magunkat. Tisztelettel vegyes irigységgel gondoltunk az épület tervezőire, akiknek alkalmuk, bátorságuk és tehetségük volt egy ilyen nagy mű megoldására, de az építőkre is, akik a tervezők álmát valóraváltották. Közelebb lépve a falakhoz, oszlopokhoz, meggyőződhettünk a Szovjetország páratlan gazdagságáról és kormányának a tudomány iránti bőkezűségéről: az egész burkolat, az oszlopok nemes kőből készültek, amilyenből valaha csak királyi palotákat építettek.

De megjött a vezetőnk, beléphettünk a szélfogón keresztül egy óriási, több emelet magasságú csarnokba. Itt is nemes kőburkolat, a padló is az. Az óriási felületek gyönyörűen csiszoltak, tökéletesen kidolgozottak a legapróbb részletekig. Meglátszik, hogy akik dolgoztak rajta, nemcsak szakértelemmel és gonddal, hanem lelkesedéssel és szeretettel végezték munkájukat. Hiszen nem egy épületet építettek, egyet az épülő sok közül, hanem hajlékot a szebb jövőt munkáló tudománynak és a jövőt építő fiatalságnak. Ennek a hajléknak méltónak kellett lennie nagyszabású, tudományos célkitűzéséhez. Ilyen is lett.

Körüljártuk a csarnokot, aztán beléptünk a diszterembe. Mindenütt korszerű ízlés, az országnak szép kövekben való gazdagsága és népének a szépért való rajongása nyilatkozik meg.

A következő állomás expresszlifttel kb. a harmincadik emeleten, a toronyrész négyszögletes részének legfelső szintjén az ásványtani gyűjtemény. Kilépünk a liftből és elénk tárul a messzi láthatár, a távolban mélyen alattunk a város. Mintha magas hegyről néznénk körül; pedig hát a Lenin-hegy, mint tréfásan mesélték, csak a moszkvaiak szemében hegy, más vidékről valók nem látják annak. De a ráépített Egyetemet is hozzászámítva, bizony hegy.

Hozzánk szegődik vezetőül egy docens és megkezdjük a szint körüljárását. Amit a helyiségben látunk, prózai néven ásványtani gyűjtemény, valójában még a nem-szakember részére is káprázatos szépségek tárháza.

(Folytatjuk.)

Kultukrádó

MOZAIKOK egy kultúrversenyről

MÁRCIUS KÖZEPÉN

a DISZ-bizottság már javában tárgyalt az április 22-i kultúrversenyről. A hír, hogy az egyetemek és főiskolák országos kultúrversenyének területi döntőjét mi rendezzük meg, mozgósította az egész DISZ-bizottságot és azokat, akik mindig szívügyüknek tekintik az egyetem kulturális életének jó hírnevét. Már a rendezés irányításával megbízott Mörk János rövid, rendszerezett, konkrétumokat rögzítő beszámolója során láttuk, hogy a szervezés ezuttal jó kezekben van. Kiosztotta a szerepeket: az elszállásolást Könczey Gábor és Nagy Dániel, az étkeztetést Tóth Ferenc, a közönségszervezést Keszler József és Ónodi Zoltán, a bíráló bizottság összeállítását Farkas József, a fogadó csoportok megszervezését Dobi Imre, a műsor összeállítását Mörk János, a díjtárgyak megvásárlását Bolmann Györgyi, a tiszteletjegyek szétosztását Orosz László kapta feladatul. Arról vitáztunk, hogy feltétlenül meg kell szerezni a Déryné Színházat az előadásra, mert a Kamaraszínház színpada a szilaj táncosoknak nagyon kicsi lenne...

S aztán egy hónapon át sűrűbben szóltak a telefonok, több levelet vitt a posta, mindent a siker érdekében!

A KULISSZÁK MÖGÖTT

a Déryné Színházban a verseny közben nagy volt az izgalom. A műsorszámok sorrendje percről percre változott, amiből a tanulság: a műsor összeállításánál gondolni kell a színpadátrendezés követelményeire. Persze, abban, hogy a műsorszámok vontatottan következtek egymás után, a színház műszaki vezetősége is hibás, mert igen kevés kulisszatologatót mozgósított erre az alkalomra.

Amíg a szép számmal összegyülekezett közönség a szünet cigarettaszippantásait élvezte, az izgalom a vasfüggöny mögött a tetőfokra hágott: a színdarabhoz a díszletek már készen voltak, amikor kiderült, hogy a színdarab 50 perces és ezért nem lehet előadni...

AMIKOR A FÜGGÖNY SZÉTNYÍLT,

a közönség már (szerencsére) csak a szereplő énekkar rendezett sorait látta... A versenyen az Egri Pedagógiai Főiskola vegyeskara és tánccsoportja, a Gödöllői Agrártudományi Egyetem két színjátszó csoportja és tánccsoportja, valamint a mi egyetemünk férfikara és tánccsoportja vett részt. A díszletátrendezés miatti szüneteket néhány szavaló töltötte ki, akik szintén részt vettek a versenyen. A közönségnek — a tapsokból ítélve — tetszettek a műsorszámok, — a bíráló bizottság viszont éles szemmel tette mérlegre a teljesítményeket, hiszen el kellett dönteni: melyik csoport, melyik szavaló kerülhet fel a budapesti országos döntőre. Hangoshíradónk a számokat magnetofonra vette, Ibos Iván pedig fényképeket készített.

A MŰSOR UTÁN

már várták a szereplőket az autóbuszok, hogy kihozzák őket az egyetemre ebédre. A melegszavú köszönetek elismerést fejeztek ki a vendéglátók rendezéséért, a szombat esti fogadtatásért és az egész verseny lebonyolításáért. Ebéd után a klubban sor került a délelőtt elmaradt színdarab előadására és a díjkiosztásra.

A BÍRÁLÓ BIZOTTSÁG

a Népművészeti Intézetből kiküldött elvtársakból, a miskolci Déryné Színház néhány művészéből és a legkiválóbb miskolci énekkarvezetőkből állott, akik mindjárt a műsor után összeültek és megvitatták a számokat.

Részt vett a bizottságban Hess Károly is a DISZ KV. képviselőjeként. A gödöllői színjátszók Móricz: »A tej« c. egyfelvonásosában gyenge felkészültséget mutattak, a színpadi játék elemeivel nem voltak tisztában. A másik gödöllői színjátszócsoport viszont Déry: »A talpsimogató« c. diákcsínyének előadásával első díjat nyert és döntőbe jutott. A szavalók közül Kósa György IV. éves gépészmérnök-hallgatónkat József Attila: »A Dunánál« c. versének jó előadásáért I. díjjal tüntették ki. Rajta kívül a döntőbe került a gödöllői egyetem hallgatója, Kis Júlia is.

Mindkét énekkar I. helyezéssel jutott tovább. Az egriek kulturált hangúak, de főleg a preklasszikus számokban több hibát követtek el. A mi énekkarunk kissé gyengén kezdett Kodály: Huszt c. művével, a bizottság legjobbnak a két Bartók-számot ítélte, míg a nagy közönség-sikert arató »Doni fiúk« előadását a túlzott tempó miatt hatásvadászónak mondotta. Énekkarunk számain még sok a csiszolni való.

A tánccsoportoknál a mieink kimagaslóan jobbak voltak a többieknél. Különösen a »Szentistváni karikázó« tetszett. A zenekari és énekkari kíséret is emelte a produkciók értékét. A »Szatmári verbunk és csárdás« nem volt eléggé kiforrott, még több összpróbára van szükség. A gödöllői csoport gyengébb volt, az egriek pedig hosszú, unalmas, gyenge zongorakíséretű, kiforratlan szán.mal jöttek.

SZÉP DÍJAKKAL JUTALMAZVA,

kedves emlékkel gazdagodva, tértek haza a csoportok. Kínai tálat, kristályvázákat, a szavalók Arany összes műveit és Rolland: »Az elvarázsolt lélek« c. regényciklusát kapták jutalmul.

Csoportjaink jó szereplésükért elsősorban a két kiváló és lelkes művészeti vezetőnek, Schandl Vilmosnénak és dr. Bellák Józsefnénak mondunk köszönetet. Ki kell emelnünk Róta Ernő III. é. gépészmérnökhallgatónk lelkes munkáját is. — Kérjük szereplőinket, hogy további lelkes és színvonalas munkával szerezzenek minél jobb hírt egyetemünknek az országos döntőn is.

Területi kultúrverseny döntője a Déryné színházban. A kép a gödöllői tánccsoportot ábrázolja.

Levelezőink írják

Zöld, vagy sárga?

Évekig tartó „harc" után, végre mult év végére sikerült „felöltöztetnünk" diákszálló épületeinket. A pártbizottság támogatásával felszámoltuk az évről-évre visszatérő indoklást: „kapacitás hiányában nem tudjuk vállalni". Szerettük volna, ha ez a ruha szebb, tartósabb lett volna..., azonban mégis elmondhatjuk, hogy Egyetemünk épületeinek egy jelentős része teljes befejezést nyert. Azaz várjunk csak, a homlokzatokra kerülő domborművek még nincsenek a helyükön, még a szobrászok műhelyében várják — készen — ideszállításukat és elhelyezésüket. Sikerült a beruházási hitelkeretünkön felül igen jelentős összeget biztosítani a művészek díjazására és a reliefek kifaragására (az összes költség darabonként mintegy 100.000 forintot jelent). A domborművek megalkotásában legjelentősebb szobrászművészeink vettek részt: Medgyessy Ferenc, Páczay Pál, Ferenczy Béni, Vilt Tibor, Borsos Miklós és Tar István. A kertesítés és fásítás is nagy ütemben folyik — mindnyájan örülünk annak, hogy ha lépésről-lépésre is, de eltüntettük Egyetemvárosunk egy részén az „építési terület" jellegét. Sajnos, az ősszel elültetett fiatal csemeték egy része a kemény télen kifagyott, azonban ezek helyett is ősszel újakat ültetünk.

Az A) épületcsoport homlokzatképzése is megindult. Nagy erővel folyik a kőburkolások elkészítése. Az alsó lábazati rész előreláthatólag ez évben teljes befejezést nyer. A lábazat-burkolás helyenként közel két emelet magasságig készül — utána elkészül a főpárkány, majd végül e kettő között a falfelület vakolása és színezése. A tervezők szeretnék a diákszállókhoz hasonló színben és kivitelben vakoltatni az A) épületcsoportot, vannak azonban igen sokan, akik ezzel nem értenek egyet. (Többek között én sem.) Szintartó, jó oxid-festéket biztosítani nagyon nehéz, de más körülmények is közrejátszot ak, hogy a hat diákszálló épület ilyen „tarkabarkára" sikerült. Történelmi stílusban tervezett épületeknél ideigen a durva kőporos vakolás, azonban a mi épületeink nem ilyenek, tehát még ez a megkötöttségünk sincsen.

Sok megjegyzést hallottam a diákszálló homlokzatával kapcsolatban és egyidejüleg érdeklődést a szóbanforgó épület-homlokzat kialakításával kapcsolatban is. Ez indított arra, hogy felkérjem „A Mi Egyetemünk" olvasóit, hogy mennél számosabban szól anak hozzá ehhez a kérdéshez. A Szovjetunióban nagyobb létesítmények és épületek terveit áruházakban, üzletek kirakatában közszemlére állítják és a hozzászólásokból és kritikákból azt, ami helyes, a kivitelezésnél fel is használják.

Amikor este teljes kivilágítás mellett megpillantjuk Egyetemvárosunk épületeinek hatalmas tömegét, ezt a képet, az akkor szerzett benyomást kell állandósítanunk, hogy nappali megvilágításban is állja a kritikát. Mégegyszer mindenkit felkérek, hogy észrevételeit, javaslatait juttassa el „A Mi Egyetemünk" szerkesztőségébe az érdekesebb hozzászólásokat, megjegyzéseket — szakmai kiértékeléssel kiegészítve — lapunk közölni fogja.

Megjegyzések egy klubnapról

Nem csekély érdeklődéssel olvastam a Kultúrbizottság legutóbbi hirdetményét, mely azt ígérte, hogy április 27-én **Szabó Árpád** egyetemi tanár fog előadást tartani az antik görög irodalomról és **Demián Éva** előadóművésznő fog verseket szavalni »Csokonaitól Radnótiig« címen. Bevallom, érdeklődésem inkább **Szabó Árpád** előadásának szólt, mert az előadó a klasszika-filológia mai magyar művelői között jelentős helyet foglal el. Kíváncsiságomhoz azonban némi kétkedés is járult: vajon milyen érdeklődés fogja kísérni műszaki egyetemünkön ezt az előadást, melynek témája ma már inkább csak a hivatott szakembereket érdekli? Vajon nem elhibázott kísérlet-e egy merőben más gondolkozású hallgatóság előtt a számukra semmi aktualitással nem bíró klasszikus görög irodalmat feleleveníteni? Bizony magamban még aggódtam is. Aggodalmamat kellemes csalódás váltotta fel. Ha az előadóterem nem is telt meg egészen, de a hallgatóság az eddiginél nagyobb számban jelent meg és mindvégig élénk figyelemmel kísérte az előadókat, akiket csakugyan érdemes és tanulságos volt meghallgatni. Szabó professzor Homeros ismerete valóban tökéletes, erről mindenki meggyőződhetett. Amit az Iliasból és az Odysseiaból elmondott, azt elejétől végig kitűnő felkészültséggel, szellemes csevegő stílusban, nagy előadói rutinnal mondta el. Tárgyszeretete szemmelláthatóan őt magát is elragadta, hosszasan elidőzött egy-egy részletnél, mindent aprólékosan kiszínezve, úgyannyira, hogy szinte nem tudott szabadulni tőle.

Egyben legyen szabad valamit elárulnom Szabó professzorról — remélem, meg fogja bocsátani — és ezt ajánlom a Kultúrbizottság szíves figyelmébe. Szabó professzor nemcsak Homerosnak, hanem a klasszikus olympiai és isthmosi játékok történetének is alapos ismerője. Általánosan tudott dolog, hogy ezeket a nagyszerű sportversenyeket elevenítették fel 1896 áprilisában, tehát éppen ötven évvel ezelőtt Athénben, a görögség földjén. A görög szellem és kultúra a modern olimpiászok révén ma is eleven ható tényező és a mai ismeretterjesztő és hírközlő eszközök révén (újság, rádió stb.) az egész világ érdeklődésére tart számot. Egyetemi ifjúságunk, de azonkívül az Egyetemnek valamennyi sportkedvelő és művelődni vágyó tagja minden bizonnyal örömmel venné, ha sikerülne Szabó professzort egy ilyen előadás megtartására megnyerni. Különös aktualitást nyerne ez éppen most, az olimpiász évében, amikor nem sokon múlott, hogy Budapesten rendezzék meg az 1960. évi olimpiászt.

Végül Demián Éva előadóművésznőről csak annyit legyen szabad megjegyezni, hogy a versek előadásában valóban művésznőnek bizonyult. Átélése, hanghordozása, szem- és arcjátéka tökéletesen kiforrott. Minden előadott darabját élmény volt hallgatni. Nagy kár azonban, hogy kiválasztott versei egyrészt semmi kapcsolatban nem állottak Szabó Árpád előadásával, — talán nem is tudta, hogy milyen előadás után következik. Másrészt a versek — a hirdetéssel ellentétben — nem »Csokonaitól Radnótiig« szóltak, hanem Babits Mihálytól Juhász Gyuláig. Videant consules...: a rendezőség a jövőben egy kis körültekintéssel ezt elkerülheti. Csak tovább, bátran előre, a megkezdett út helyes!

Várhegyi M.

„HÚZÓTÜSKE"

— A kultúrcsoport egri szereplésének margójára —

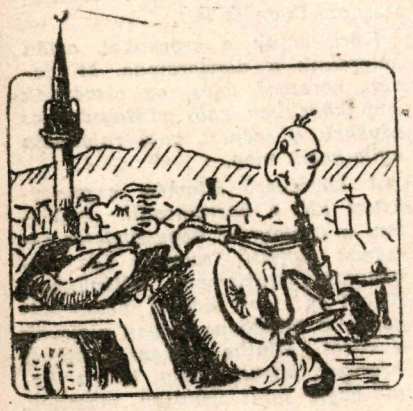

1.

Nagy reménység, gazdag műsor
„vót a lajbi zsebbe",
Midőn kulturosunk elment
szervezni Egerbe.
Mint a nemzet napszámosa,
úgy indult az útra,
Munka után fáradtan ment —
pihenni Bánkútra.

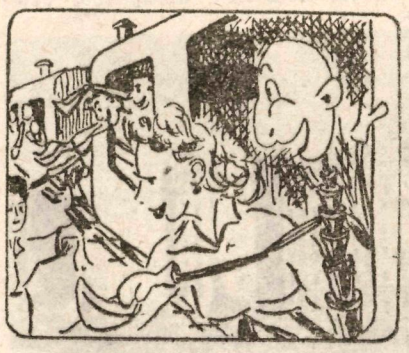

2.

Vándorszínészeink hajdan,
Déryné korába',
Gyalog mentek, vagy szekéren
Eger városába.
Ma már, persze, más a helyzet,
modern korban élünk,
Bizonyára sikerben is
nagyobb lesz a részünk.

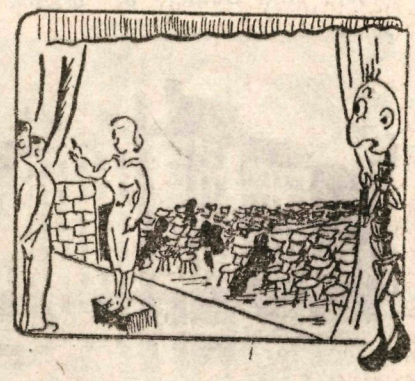

3.

Aki Thália szolgálja,
csalódik az néha,
Mert bizony a kulturterem
üres volt és néma.
Rossz szervezés miatt így lett,
szinte üres „házunk",
Igaz viszont, hogy így elmúlt
minden lámpalázunk.

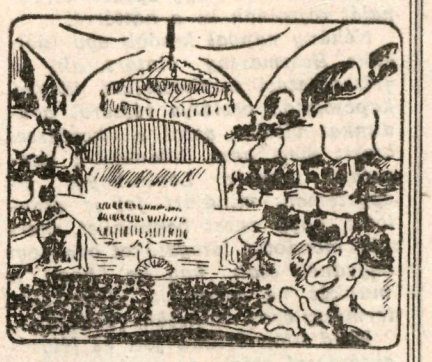

4.

Szervezőnk a tudományát
teheti a sutba,
Tévedés, hogy a szervezés
nagyvonalú munka.
Pedig ez a kulturcsoport
többet érdemel meg,
Mert a minap a színházban
megnyertük a versenyt.

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.

Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Lajos.

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 9. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc, 1956. május 18.

Ujra vizsgák előtt vagyunk

*

Felépítjük Mohács-szigetet

*

A folyamatos tanulásról

*

Látogatás a Lomonoszov Egyetemen

*

Kultúrális életünkből

A gépészmérnökoktatás feladatai a II. ötéves terv irányelveinek tükrében

Irta: Bálint Lajos egyetemi docens

Gépiparunk a múltban számos iparcikkével szerzett tekintélyt messze külföldön, a fejlett iparú államokban is. Ide sorolhatjuk a nemzetközileg elismert Kandó-mozdonyokat, a Jendrassik-motorokat, a Ganz-motorvonatokat, a Ganz és MÁVAG szivattyúkat és kompresszorokat, vízturbinákat, mezőgazdasági gépeinket, gyengeáramú-gépipari cikkeinket stb. Ezek közül nem egy ma is keresett cikk a világpiacon.

Népünk szorgalma és alkotóereje számos új gyártmánnyal gazdagította iparunk megbecsülését. A hazánkban gyártott gőzmozdonyok, lokomobilok, kerékpárok és motorkerékpárok, vegyipari gépek stb., valamint fiatal szerszámgépgyártásunk termékei Nyugattól Távol-Keletig az emberiség hasznát szolgálják. Sajnos, eredményeinket nem egyszer a gondatlan csomagolás, vagy a felületes munka és minőségi ellenőrzés veszélyeztette.

Az irányelv-tervezetben számos célkitűzés írja elő iparunk hatalmas fejlődését, termékeink minőségének javítását.

Az I. 10. pont előírja: »A gépiparnak az eddiginél lényegesen nagyobb mennyiségben, korszerűbb kivitelben, jobb minőségben és nagyobb sorozatban kell gépeket, berendezéseket, járműveket, műszereket és más termelőeszközöket előállítania...« »...a második ötéves terv időszakában a gépipari termelést 70—75 százalékkal kell növelni«.

Néhány szám jellemzően tükrözi a reánk váró feladatokat és az ezekkel természetesen összefüggő erőfeszítéseinket.

1955. év termeléséhez képest 1960. évben el kell érni: szerszámgépgyártásban a mai termelés 1,83-szorosát; Diesel-motor gyártásban a mai termelés 6,8-szeresét; autóbusz és pótkocsi gyártásban 2,45-szorosát; vasúti személykocsi gyártásban 2,72-szorosát; tehergépkocsi gyártásban 1,79-szorosát; aratógépgyártásban 1,63-szorosát; motorkerékpár gyártásban 3,26-szorosát.

Számos új tervezési és gyártási probléma adódik majd a finommechanikai szerszámgépek, a golyóscsapágyak, villamosmozdonyok, Diesel-motorok, hajók, stb. új típusainak megvalósításában.

Ezeket és hasonló eredményeket a termelékenységnek 36 százalékos emelésével és a beruházásoknak 20—22 százalékos növelésével 1955. évhez képest kell elérnünk.

Nyilvánvalóan ezek gyönyörű mérnöki feladatok és megvalósításukhoz a mérnöki leleményesség és szaktudás, a dolgozó tömegek szorgalma elengedhetetlen feltételek.

Nem szabad viszont figyelmen kívül hagynunk azt a tényt, hogy viszonylag anyagszegény ország vagyunk, hogy beruházásainkat is legnagyobb részben belső erőnkből kell megvalósítanunk, hiszen pénzügyi-valutáris helyzetünk nem teszi lehetővé behozatalunk túlzott fokozását.

Mindezeket egybevetve világos, hogy a műszaki szakemberek olyan feladatok előtt állanak, amelyeket csak szorgalmas felkészüléssel, a szakmai tudás fokozásával, a legkorszerűbb gyártási és szervezési módszerek elsajátításával és alkalmazásával valósíthatnak meg.

Az irányelv-terv bevezető részének 7. pontja alatt erre is találunk utalást: »Növekvő számban kell a népgazdaság rendelkezésére bocsátani kiválóan képzett szakmunkásokat és nagytudású szakembereket...« »Lényegesen ki kell szélesíteni és eredményesebbé kell tenni a szakmai oktatást és továbbképzést...«

Ezzel tulajdonképpen el is értünk azokhoz a feladatokhoz, amelyek a tervteljesítés megvalósítása előfeltételeinek biztosításában reánk vonatkoznak. Ebből világos, hogy mérnökoktatásunkban komolyabb feladatok hárulnak mind az oktató személyzetre, az oktatás színvonalának emelésében, mind pedig a hallgatóságra az ismeretek alapos elsajátításában, szorgalmasabb tanulásban, fegyelmezettebb magatartásában.

A terv előirányzatai előírják a tennivalókat ezen a területen is. A IV. 10. pont alatt a tervelőirányzat leszögezi: »Az egyetemeken és főiskolákon lényegesen emelni kell az oktatás színvonalát és ki kell javítani a közép- és felsőoktatási intézményeknek tanszerekkel, laboratóriumi berendezésekkel és kísérleti eszközökkel való ellátását.« Egyetemünkre vonatkozóan az előirányzat határozottan kijelenti (VII. 2. pont), hogy: »Miskolcon... tovább kell építeni a műszaki egyetemet.«

E hatalmas feladatok teljesítésére az oktató személyzet elméletileg felkészült és sokuknak hosszú éveken át szerzett ipari tapasztalata hasznosítható a gyakorlatibb oktatásban. Ehhez viszont megfelelő műhelyek és berendezések szükségesek...

Az évek óta húzódó műhelyesarnok építését most már meg kell kezdeni és sürgősen be kell fejezni, hogy a tervteljesítésben résztvevő — a következő években diplomázó — mérnökök már komoly gyakorlati oktatásban részesülhessenek.

Célszerűnek tartom ezt megemlíteni, hogy rámutassak Egyetemünk építésének súlypontjára és ütemezésére.

Végül hallgatóságunkat szólítom fel komolyabb és szorgalmasabb munkára, hogy egyetemi éveikben olyan tudást szerezzenek, amellyel képesek megoldani az életben a reájuk váró hatalmas és megtisztelő feladatokat.

TUDOD-E?

hogy... a második ötéves terv irányelvei előírják, hogy 1960-ra a széntermelés 32 százalékkal mulja felül az 1955-ben kitermelt szénmennyiséget. Szénbányászainknak 29.4 millió tonna szenet kell felszínre hozniuk 1960-ban.

●

hogy... a magyar kohászoknak 1960-ban már 2,240.000 tonna acélt kell adniuk a népgazdaságnak. Vagyis 1960-ra 38 százalékkal kell több acélt termelnünk.

●

hogy... öt esztendő alatt 54 százalékkal kell növelni a villamosenergia termelést, ami azt jelenti, hogy 1960-ban az évi villamosenergia termelésnek el kell érnie a 8350 millió kilowattórát.

●

hogy... állami erőforrásból több mint 100.000 lakást kell építeni, kétszer annyit, mint az első ötéves tervben. Több mint kétmilliárd forint hitelt nyujtunk a kislakásépítkezéshez, karbantartásra mintegy hárommilliárd forintot, az előbbi tervidőszak közel négyszeresét fordítjuk.

●

hogy... 1958-ban a 15 km-es hatósugarú miskolci televízió megkezdi adását.

●

hogy... Kazincbarcika, megyénk második legnagyobb városa is jelentősen fejlődik a második ötéves tervben. Többek között számos új lakóház, új rendelőintézet épül a városban és be kell fejezni a stadion építését is.

A Borsod megyei DISZ-bizottság felhívása!

DISZISTÁK! FIATALOK!

Ebben az évben ünnepeljük a DISZ megalakulásának 6. évfordulóját. A DISZ a magyar ifjúság egységes, erős, szilárdan a párt politikáját követő ifjúsági szervezete, amely hatalmas eredményeket ér el, pártunk legjobb segítő csapata. A Borsod megyei DISZ-bizottság a DISZ megalakulásának évfordulója tiszteletére minden évben ifjúsági hónap keretében találkozót rendez. Az ifjúsági hónapot — a magyar Vörös Hadsereg 1919 május 21-i miskolci győzelmére emlékezve — május 21-től június 24-ig hirdetjük meg.

Az ifjúsági hónap főcélkitűzése, hogy haladó hagyományaink ápolásával, újabb munkasikerekkel még szorosabb egységbe tömörítsük ifjúságunkat pártunk és szövetségünk zászlaja alatt.

Dolgozó és tanuló fiatalok!

Vegyetek részt az ifjúsági hónap előkészítésében! Készüljetek a június 24-i ifjúsági találkozóra! Tegyétek magatokévá az ifjúsági hónap célkitűzéseit! Vegyetek részt minél többen a Borsod megyei ifjúság e nagy seregszemlején. Felkészüléseteket mutassa a hazánk előtt álló jelenlegi nagy feladatok, a második ötéves terv végrehajtásában való lelkes részvétel.

Több ezer tonna szén és vas terven felül való kitermelésével, a megművelt földek ezer és ezer holdjával, a tanulmányi eredmények fokozásával bizonyítsátok be hűségeteket népünk és pártunk iránt!

Legyen bizonyítéka készülődéseteknek, hogy a találkozó napjáig, június 24-ig minden borsodi fiatal teljesítse féléves tervét.

Kultúrmunkások, sportoló fiatalok!

Készüljetek a találkozó napjára, a Ságvári Endre ifjúsági kulturális és sportseregszemle megyei bemutatójára, az ifjúsági tornaünnepélyre, a repülő, motoros bemutatóra és egyéb versenyekre.

A találkozón összejönnek Miskolc város és Borsod megye munkás-, paraszt- és tanulófiataljai, hogy közösen tegyenek hitet a béke és az előttünk álló hatalmas feladatok megvalósítása mellett.

Fiatalok! Diszisták! Úttörők!

Várunk benneteket június 24-én Miskolcon, a Borsod megyei ifjúság nagy béketalálkozóján.

BORSOD MEGYEI DISZ-BIZOTTSÁG

KÉPEK A MÁJUS 1-I FELVONULÁSRÓL

Jönnek az egyetemi hallgatók.

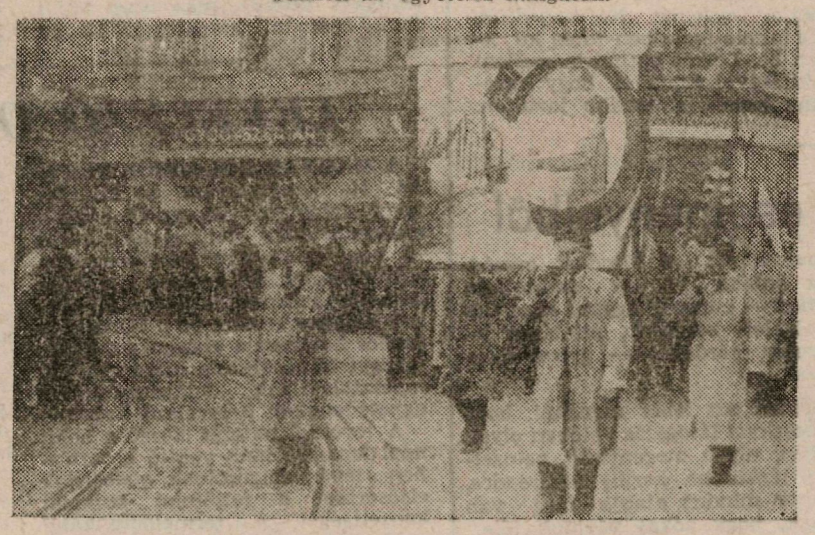

A második ötéves terv a boldog jövőt jelenti.

Dekorációink hűen ábrázolják az ünnep jelentőségét.

A Magyar Dolgozók Pártja budapesti pártbizottságának aktíva-értekezlete a sportcsarnokban

A Magyar Dolgozók Pártja budapesti pártbizottsága 1956 május 18-án délután öt órakor pártaktíva értekezletet tart a Nemzeti Sportcsarnokban. Napirend: A politikai helyzet és a párt feladatai. Előadó: Rákosi Mátyás elvtárs, a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének első titkára. A budapesti pártaktívát pénteken este 19 óra 30 perckor a Kossuth Rádió közvetíti.

EGYETEMI HÍREK

Május 24-én, csütörtökön délután Csergő János kohó- és gépipari miniszter elvtárs konzultációs előadást tart a II. ötéves terv irányelvéről. Kérdések a helyszínen tehetők fel. Az előadás időpontját és helyét hirdetményeken közöljük.

★

Április hó 24-én a Koreai Népidemokratikus Köztársaság kormányküldöttségéből az oktatásügyi miniszterhelyettes és kísérője, valamint a követség képviselője meglátogatták egyetemünket. Megérkezésükkor hosszabb megbeszélést folytattak egyetemünk koreai hallgatóival a 6-os diákotthon klubhelyiségében. Majd ezt követően részletes megbeszélést folytattak az egyetem állami, párt és DISZ vezetőivel, miközben tanulmányozták az egyetem szervezeti felépítését, történetét, problémáit és elsősorban a koreai hallgatók tanulmányi helyzetéről folytattak megbeszélést. Az egyetem terveinek megtekintése után látogatást tettek a Fémkohászati Gépelemek, Katonai, valamint a vaskohászati tanszékeken. Elutazásuk előtt látogatást tettek a pártbizottságon is.

★

A román oktatásügyi minisztérium tervgazdálkodási főosztályának vezetője tapasztalatcsere céljából meglátogatta egyetemünket. Célja az volt, hogy egy romániai, hasonló nagyságú egyetem építkezésével kapcsolatban tapasztalatokat szerezzen.

★

A Budapesti Műszaki Egyetem hadmérnöki karának csoportja április 30-án és 1-én kirándulást rendezett. A csoport egyetemünkön szállt meg és megtekintette az épületeket, valamint néhány tanszéket. Részt vettek a búcsúzási ünnepségek egy részén, valamint együtt vonultak május 1-én az egyetemi csoporttal.

★

Dr. L. Szklarszki, a krakkói egyetem professzora a Villamosgépek, majd az Emelőgépek tanszéken folytatott a bányavillamosítás és a bányagépészet oktatásával kapcsolatban hosszas megbeszélést.

★

Az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem közlekedés üzemmérnöki karának 68 tagú szolnoki kiránduló csoportja egyetemünkön megtekintette az I. és II. sz. Mechanikai Technológia tanszékek műhelyeit és a Gépelemek tanszékének mérőszobáját.

★

Egyetemünk a Vízgazdálkodási Kutató Intézet számára segítségül lehetőséget adott arra, hogy a Sajó vizének elemző vizsgálatait a Kémia II. tanszék laboratóriumában végezzék el.

★

A XX. kongresszus anyagát feldolgozó 2. tanársegédi ideológiai konferenciákat május 9-én tartották meg egyetemünkön.

Pártélet ★

Még eredményesebben bontakozzon ki a bírálat és az önbírálat

A SZKP XX. KONGRESSZUSA nagy hatással volt alapszervezetünk tagjaira. Eddig még nem tapasztalt nyíltsággal és őszinteséggel került napirendre legutóbbi taggyűlésünkön a bírálat és önbírálat.

ALAPSZERVEZETÜNK TANÁRI és hallgatói pártcsoportokból tevődik össze. Az elmult időkben tapasztalhattuk, hogy hallgató párttagjaink nem éltek a bírálat fegyverével és taggyűléseinken nem nyilvánították véleményüket. Sok esetben a tanárok sem éltek a bírálattal és önbírálattal a vezetőség, valamint a hallgatók felé. Legutóbbi taggyűlésünk méltó példája annak, hogy ebből a hibából igyekszünk kilábalni. Komoly bírálatot kaptak vezetőségünk egyes tagjai.

MINDEZ CSUPÁN a kezdeti lépés ahhoz, hogy a továbbiakban még eredményesebben bontakozzon ki a taggyűléseink tanácskozása, továbbá a bírálat és önbírálat. Hallgatóinknak el kell vetni azt a gondolatot, hogy tartózkodnak véleményük nyilvánításától arra gondolva, hogy bírálatuk utókövetkezményekkel járhat. Szem előtt kell tartani, hogy taggyűléseinken mindenki egyenjogú párttag.

KÖZÖS CÉLUNK az, hogy pártunk politikáját maradéktalanul végrehajtva, sok kiváló szakembert adjunk a szocializmus sikeres felépítéséhez.

Hidvégi István
MDP vez. tag

DISZ-ÉLET ☆

Ujra vizsgák előtt vagyunk

Közeledik az új vizsgaidőszak. Mint mindig, most is nehéz feladatok előtt állnak a hallgatók és az oktatók egyaránt. Ez az időszak komoly munkát követel meg a DISZ-től is. Biztosítani kell, hogy a vizsgaidő szelleme optimista, a hallgatók munkakedve lendületes, töretlen legyen. Fel kell karolni az elmaradókat, jó szóval, kritikával segíteni kell a több tudás, ezen keresztül a jobb eredmények elérésében.

A DISZ vb. ennek megfelelően irányítja a DISZ-vezetőket. A vizsgaidőszak olyan periódus életünkben, amikor elsősorban a tanulókör vezetőin múlik, hogy a DISZ mit csinál. Ilyenkor van a legnagyobb szükség arra, hogy az alapszervezetek vezetői *öntevékenyek legyenek.* Nekik kell észrevenni, hogy egyénenként milyen problémák vannak. Mi volt a vizsgák tapasztalata, ki csüggedt el, ki végzi hanyagul munkáját? Nekik kell megtalálni az oktatóval, a pártcsoporttal karöltve, hogyan segítsenek?

Az ilyen aktív DISZ-vezetői munkát akarja elősegíteni a DISZ vb. azzal, hogy kötelezi az alapszervezetek vezetőit, hogy minden vizsga után megnézzék a tanulócsoport munkáját és megkéri *az oktatókat, hogy az illető tárgyra való felkészülés első napján ismertessék megjegyzéseiket a vizsgára és a felkészülésre vonatkozóan.* Eddig az volt a szokás, hogy minden vizsga után kiértékelő gyülést kellett volna tartani. Bebizonyosodott, hogy ez a gyakorlatban nem vált be. Most az a vélemény, hogy elég a vizsgaidőszak közepén tartani ilyen megbeszélést. Kétségtelen, hogy az ilyen munkamódszer jobban alkalmazkodik a viszonyokhoz és jobb tanulmányi munkát tesz lehetővé. Az alapszervek már a múltban is spontán így alakították át ezeket az értekezleteket. A gyakorlati végrehajtás a DISZ-vezetők lelkiismeretességén és az ellenőrzés hatékonyságán múlik.

Minél kevesebb vizsgát halasszunk el

Foglalkozott a DISZ vb. a halasztott vizsgák kérdésével is. A múlt félévek tapasztalatai alapján azt állapította meg, hogy a halasztott vizsgák a legtöbb esetben nagyobb hátrányt, mint előnyt jelentettek és sok esetben alkalmat adtak arra, hogy *a hanyagság* büntetlen maradjon. A következő félévben a halasztott vizsga lehetetlenné teszi a folyó előadások tanulását, felgyülemlenek a feladatok, sokszor a vizsgára való készülés miatt nem mennek az illetők előadásra, kapkodóvá, rendszertelenné válik az egész félévi munka és ezzel egy újabb sikertelen vizsgaidőszak perspektivája áll a hallgató előtt.

Ezért a DISZ teljes erejével harcol azért, hogy mindenki, aki erre képes, a rendes vizsgaidőszakban vizsgázzon, *lehetőleg az egész tanulócsoport egyszerre, egy tárgyból.* A DISZ vb. az állami szervektől azt kéri, hogy mielőtt engedélyt adnak a halasztott vizsgára, hallgassák meg az *évfolyam DISZ-szervezetének* véleményét a hallgatóról. S azok, akik egész félévben hanyagul dolgoztak és ezért nem mernek vizsgázni, ne kapjanak halasztást. Ez intés lesz arra, hogy a következő félévekben szorgalmasan tanuljanak. A DISZ-vezetők pedig győzzék meg társaikat arról, hogy *nem érdemes vizsgát halasztani,* de támogassák a szorgalmas, becsületes, azonban valamilyen ok miatt az eredményes munkában gátolt hallgatók halasztási kérését.

Hosszú évek után a múlt félévben sikerült elérni, hogy felfelé íveljen egyetemünk tanulmányi munkája, fegyelme. Ne engedjük, hogy a felfelé ívelésben törés következzen be. Lelkes optimista szellem kialakításával érjük el, hogy egyetemünk munkája tovább javuljon.

A nemzetközi élet eseményeiből

Az utóbbi időben, azt lehet mondani, nincs olyan nap, amikor ne érkezne új és jelentős delegáció a szovjet fővárosba, Moszkvába.

Május 15-én Moszkvába érkezett Guy Mollet francia miniszterelnök és Christian Pineau külügyminiszter. Ennek a látogatásnak nagy történelmi jelentősége van részben azért, mert ez az első alkalom a második világháború óta, hogy nyugati nagyhatalom kormányfője ellátogat a Szovjetunióba. Ez a látogatás is annak a bizonyítéka, hogy a két társadalmi rendszer békés egymás mellett élésének elve nem valami elvont fogalom, amit csak elméletileg lehet bizonyítani, de gyakorlatban nem képzelhető el, hanem olyan elv, olyan politika, amely feltárva az objektív valóságot és kiindulva a konkrét történelmi körülményekből, biztosítja a két rendszer egymás mellett élésének gyakorlati lehetőségét.

Bulganyin elvtárs válaszolva a Monde című francia lap kérdéseire, kijelentette, hogy egyetlen olyan nemzetközi kérdés sincs, amely leküzdhetetlen akadály lenne a két ország közötti barátság és együttműködés fejlesztésének útján.

Megérkezésekor a francia miniszterelnök kijelentette:

»Számos beszélgetést fogunk folytatni az Önök kormányának képviselőivel...« Mindkét országnak érdeke néhány nemzetközi kérdés — európai ügyek, közel- és távolkeleti kérdések, általános leszerelési kérdések — gyors megoldása.

Röviden azt lehet mondani, hogy a moszkvai látogatás valóban olyan időben, olyan megenyhült nemzetközi légkörben került napirendre, amikor minden alapja meg van annak, hogy sokat várjunk tőle.

K. B.

FELÉPÍTJÜK MOHÁCS-SZIGETET!

Néhány héttel ezelőtt az egész ország aggódva figyelte az Árvízvédelmi Kormánybiztos jelentéseit: hogyan állják a gátak a zajló, megvadult Duna rohamait? Egyszer csak jött a szörnyű hír: Mohács szigeten győzött a Duna... 13 helyen átszakadt a gát... a Sziget víz alatt van... fákat, házakat dönt, rombol és emberéleteket követel...

A tragédia a Sziget lakóit mélyen lesujtotta, legtöbben reménytelen jövőt láttak maguk előtt. Az ország azonban nem hagyta egyedül őket. Mindenki segítségükre sietett pénzzel, terménnyel és egyéb ajándékkal. Mindez azonban kevés volt. Munkáskéz kellett, hogy a Sziget lakói télre fedél alá jussanak. A DISZ KV felhívására a magyar ifjúság elvállalta ezt a nemes feladatot. Május 3-án Mohács szigeten az első rohamcsapatok, köztük 71-en a mi fiaink is, megkezdték egy hősi történet első lapjait.

*

Erőnkhöz mérten...

Lustán indult a „Petőfi" hajó május 3-án délben, hogy elvigye a 800 ifjú építőt — közöttük a 71 miskolci egyetemistát — Mohács szigetre, az új falvak építésének megkezdésére. A bátortalanul felcsendülő nóták egy-egy sora még eljutott a parton állókhoz, később már csak apró pontoknak láttuk az integetőket, s aztán mindjobban eltávolodva a fővárostól a megnyugodott Duna hátán méltóságteljesen uszó gőzösről szemléltük a part tavaszi-ruhás tájait.

Ismerősöket kerestünk és előre tervezgettük a ránk váró munkák elvégzését. Mire este lett, a parton már látható volt az elmult vendég ezernyi emlékeztetője: a jég által ledöntött és legyalult fák, a partok megrongált részei. A csoport a megérkezés után két részben jutott a végleges munkahelyére: a szigeten lévő Dunafalvára, „Petőfi" táborba, ahol már majdnem berendezett sátrak álltak készen az érkezők fogadására.

Gyorsan peregtek az események: munkaruhákat kaptunk, brigádokat alakítottunk és szerszámokat vettünk fel. Másnap már korán reggel indultunk a munkába: az árvíz által lerombolt épületeket szétbontani, a hasznosítható építőanyagokat összegyűjteni. Majdnem minden brigád azonos feladatot kapott, a végrehajtás azonban sokféle volt. Az egyik helyen örömmel fogadták a lelkes munkacsapatot és együttes erővel kezdtek a bontáshoz; a másik háznál idegenkedtek elfogadni a segítséget, mert a faluban sok körülmény erősítette a bizalmatlanságot az emberekben.

Az idősebbek közül a vallásosak az árvizet büntetésnek mondták, „mert a sziget sokat vétkezett isten ellen". (Tudjuk, hogy honnan fuj a szél!) Többen azzal indokolták idegenkedésüket, hogy nem akarnak a termelőszövetkezetbe lépni; mert szerintük ennek a munkának ez is a célja. Sokan az állami vezetésben nem bíztak és felvetették a kérdést, hogy az állam a dolgozóktól az árvizesek segítésére begyűjtött pénzt, terméket a károsultak részére kétszeres haszonnal adja ki: „Egyszer az állam már beszedte azoktól, akiket nem ért veszély, másodszor tőlük fogja beszedni kamatostól 15 év alatt". A károk súlyosságára hivatkozva jelentős számu lakos el akarta hagyni a szigetet, mondták: „Ott úgy sem lesz már élet". Ekkor mutatkozott meg az önkéntes ifjú építők lelkes nevelő munkája, amivel az emberekbe sikerült újra életkedvet önteni és az államunk iránti bizalmat helyreállítani. Ott nem számított az, hogy az egyetemen hanyadéves valaki: elsős, vagy negyedikes — minden megnyilvánulás érett, komoly gondolkodásu emberekről tanuskodott.

A végzett munkánk kb. 40 megrongálódott ház és a hozzá tartozó gazdasági épület lebontása volt. Minden téglára és cserépre vigyázni kellett, hogy épségben maradjon, s ezért nem dolgoztunk rohammunkában. Az egyik brigád, amikor befejezte a bontási munkákat és a táborvezetőség még nem adott ki újabbat, pihenésképpen felásta egy idős család kertjét. Más brigádok is segítettek a mezőgazdasági munkákban. Ennek eredménye hamar megmutatkozott, mert a tábortól most már bátrabban kértek munkaerőt, segítséget és a szomszédokkal összefogva gyorsan befejezhették a ház bontását.

A tábor életébe hamar beleszoktunk. Jó érzés volt a reggeli zászlófelvonáskor a DIVSZ indulót énekelni, amely hírül adta a falunak, hogy a tábor megkezdi napi teendőit. A reggeli gyorsan megvolt. Legtöbbször 6 órakor már kint voltunk és dolgoztunk. A nyolc órás munkaidő és az ebéd elfogyasztása után lementünk a Dunapartra. Az egyik csoport gombostűből megfelelő „gyufahőkezelés" és hajlítási műveletek után horgot készített, parafadugó akadt, a nehezéket katonagomb helyettesítette. Mondanom sem kell, hogy a halak inkább megcsodálták a „készüléket", mintsem rákapni akadtak volna. Tutajkészítők is találtak maguknak elfoglaltságot: ők ugyanis nadrágszíjak és fatörzsek felhasználásával uszó alkalmatosságot készítettek. A nem elegendő »anyag« miatt azonban csak félig vízben ülve tudtak tutajozni, merészebbek meg is fürödtek. Külön élmény volt látni egy vízből kijött vállalkozót — tudvalevő májusban a Duna még nem a legmelegebb. A kirándulásra jegyzeteket is vittek és azokat több-kevesebb eredménnyel nézegették is.

Főleg az elsőéveseknek imponált a katonaruha. Nagyon sok magasrangú tisztet „léptettek elő" a délutáni pihenőkor. A táborban nem állt meg az élet délután sem. Az egyetlen futballnak állandóan szolgálatban kellett lennie. Hasonloan nagy volt a forgalom az asztalitenisz környékén is. S nem szabad ezek említésekor kihagyni azt, hogy a nap teljes erővel sütött; hiába kentük be hátunkat ú. n. „csecsemőolajjal", az nekünk már nem volt elegendő, így tehát háton nem tudtunk feküdni az első napokban. A tíz napos munkában résztvetteket egyrészt barna színükről ismerheti meg bárki, másrészt arról, hogy „tégla-vicceket" mesélnek, mert a táborban csak azoknak volt sikerük. Nyugodtan nevezhetjük ezt az időt kondiciójavításnak is; a napi négyszeri étkezés — ami elég bőséges is volt — nem maradt hatástalanul.

Nem buslakodtunk mi munka közben sem. Egy falnak a kidöntése sokszor a teljes brigád erejét — na meg a „hó-rukk"-ot — követelte meg. A padlás gerendáinak leszedése merész embereket kívánt; akik merték „maguk alatt vágni a fát" — aztán, ha leestek, a brigád többi tagjai kórusban nevettek rajtuk. A faluban való sétálás közben volt alkalmunk látni a sokác népviseletet, aminek jellemzője a túl rövid sok szoknya és a bütykös harisnya...

Az árvíz okozta sebek lassan begyógyulnak, mint ahogyan a 13 gátszakadást is eltömik. Ehhez a mi munkánk is hozzájárult. Jóleső érzés volt azok közt lenni, akik az egész ország segítsége jegyében elsők között vehettek részt az újjáépítésben. Sokáig fogunk emlékezni az együtt töltött napokra.

Gőzon József
Bg 301.

Büszkék vagyunk Rátok!

Az építők első csoportja május 13-ig dolgozott a Szigeten. Azóta már mindnyájan itthon vannak egészségesen, vidáman, barnára sülve, egy felejthetetlen élménnyel tarsolyukban. Mindnyájan derekas munkát végeztek. Nemcsak két kezükkel, hanem szívükkel, okos szavaikkal életet, reményt, bizakodást hagytak maguk mögött. A szigeti nép kezdi látni egy új, szebb élet reményteljes sugarait.

Hetvenegy napbarnított legény! Köszöntünk benneteket nagyszerű munkátok alkalmából az egész egyetemi ifjság nevében. Sajnos az ujságok nem sok hírt adtak a Rákosi Egyetem fiataljairól. Mi azonban tudjuk, hogy szerények, lelkesek, odaadóak voltatok. Büszkék vagyunk Rátok!

LEVELEZŐ OKTATÁS EGYETEMÜNKÖN

A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA II. kongresszusa a kitűzött nagy feladatok megvalósításának elengedhetetlen feltételeként tűzte ki, hogy minden rendelkezésre álló erővel emelni kell a vezető munkáskáderek szakmai színvonalát. Ennek alapján vezette be a Minisztertanács határozata alapján az Oktatásügyi Minisztérium a Szovjetunió tapasztalatainak felhasználásával egyetemeinken a levelező oktatást.

A levelező oktatás keretén belül népi demokráciánk vezető beosztásban lévő dolgozóinak biztosítjuk elsősorban a felsőfokú szakmai képzettséget a termelőmunkától való elvonás nélkül. Az ilyen módon való szakemberképzés a mi viszonyaink között országos jelentőségű, mert így azon kiváló káderek részére tudjuk a továbbképzést biztosítani, akik a munkakörük miatt semmiféle más egyetemi vagy főiskolai oktatásba nem tudnak bekapcsolódni.

A levelező formában történő továbbképzés egyébként nemcsak a Szovjetunióban, hanem a nyugati államokban is általános. Sok helyen külön intézmények foglalkoznak az ilyen módon történő továbbképzéssel.

AZ OKTATÁSÜGYI MINISZTÉRIUM rendelete alapján indult meg egyetemünkön is a levelező oktatás az 1951—52. tanévben a bányaművelő szakon. Az első évben szerzett tapasztalatok alapján a következő tanévben már a vaskohász, olajbányász, bányagépész és geológus szakokon is megindult a levelező tagozat. 1954—55-ben a Gépészmérnöki Kar gyártástechnológus szakán, 1955—56-ban pedig a Földmérőmérnöki Kar földmérő szakán is megkezdődött a levelező formában való továbbképzés.

Jelenleg négy évfolyamon folyik oktatás. A következő tanévben vaskohász, bányaművelő, földmérő és gyártástechnológus szakokra veszünk fel levelező hallgatókat.

Fenti fejlődést Egyetemünk vezetősége állandóan figyelemmel kísérte és a levelező oktatás jelentőségét tisztán látja. Igazolja ezt az, hogy a legutóbbi egyetemi tanácsülés külön foglalkozott a levelező oktatás problémáival.

A LEVELEZŐ HALLGATÓK részére a tanulmányi idő 5 és fél év. A tananyag az új tanterv szerint azonos a nappali tagozatéval.

A hallgatók tanulmányi ellenőrzése a konferenciákon, valamint a hetenként beküldendő házi feladatokon keresztül történik, az eredmény lemérése pedig a félévi vizsgák alkalmával.

A félévi anyag feldolgozására és ütemezésére az oktatók az útmutatókban adnak részletes tájékoztatást. Az egész félév folyamán az útmutató a legfontosabb segédeszköz a hallgató részére.

A konferenciák idejének helyes felhasználása, a házi feladatokon keresztül történő útmutatás, valamint az útmutató valóban segítséget jelentő megírása hozzáértést és pedagógiai érzéket igényel. Különösen rendelkeznie kell fenti tulajdonságokkal az oktatóknak a vizsgák alkalmával. Ezért rendelkezett a levelező oktatás bevezetésekor az Oktatásügyi Minisztérium úgy, hogy a tanszékvezetők a legkiválóbb oktatókra bízzák a levelező hallgatókkal való foglalkozást. Oktatóink ezen a téren dícséretes munkát végeztek.

A MISKOLCON ÉS KÖRNYÉKÉN, valamint az egyetemi központokban lakó hallgatók hetenkénti konzultáció formájában kapnak segítséget. A vidéki vállalatok és üzemek továbbképzésben lévő dolgozói aránylag nehezebb helyzetben vannak, hiszen ők legfeljebb csak a vállalat mérnökeitől kaphatnak több-kevesebb segítséget. Ezen a téren nemrégen végzett, vagy most kikerülő mérnökeink végezhetnek komoly segítséget nyújtó munkát.

A tanulmányi színvonal tekintetében kezdettől fogva arra törekedtünk, hogy ne maradjunk el a nappali tagozathoz képest. Ez a közben szerzett tapasztalatok alapján mindjobban sikerül, főleg a felsőbb évfolyamokon, ahol a hallgatók már meglévő szakmai tudása komoly alapot nyújt.

A levelező tagozatra való jelentkezés feltételei: középiskolai érettségi bizonyítvány, két éves szakmai gyakorlat igazolása, orvosi bizonyítvány. Korhatár: 22—40 év. A jelentkezés a vállalatok személyzeti osztályán keresztül, jelentkezési lapon történik. — Az 1956—57. tanévre a jelentkezés május 10-től május 20-ig történik. A felvételi vizsgák valószínűleg augusztus 20-tól szeptember 20-ig lesznek. A felvételi vizsga anyaga ugyanaz, mint a nappali tagozaton: matematika, fizika és rajz. Megegyezik a középiskolai érettségi anyagával.

Szalánczy Sámuel
tanársegéd

Levelezőink írják

Egy közönséges hét eseményeiből

Az egyetemen folyó munkát hetekre csztva szoktuk tervezni, szemlélni és ellenőrizni. A II. félév április végi hetében több helyre ellátogattam és benyomásaimról az alábbiakban számolok be.

★

A folyosón ünneplő ruhába öltözött 23 év körüli fiatalok izgalomtól kipirult arccal tárgyalnak. Közelebb menve megtudjuk a vita okát. Néhányan már megvédték diplomájukat. Akik még a megvédés előtt állnak, faggatják nyugodtabb társaikat.

»A legváratlanabb kérdéseket is felteszik — mondja az egyik—, amire a diplomaterv készítésekor nem is gondoltam. Viszont úgy vettem észre, hogy osztályozáskor ezeket a tapogató feleleteket kevésbé veszik figyelembe. A diplomaterv minősítése és az alapvető kérdésekre adott felelet számít« — nyugtatta meg az ifjú mérnökjelölt társait.

Bemegyünk az egyik diplomaterv-megvédésre. A vizsgabizottság egyetemünk tanáraiból és az ipar képviselőiből áll. A hangulat jó, nem érezni a vizsgapánik nyomát sem. Szinte szakmai beszélgetés folyik a szép könyvtárszobában. Itt fogadja be az idősebb mérnökkorosztály maga közé a fiatal korosztályt, hogy aztán együtt munkálkodjanak hazánk műszaki feladatain.

„Fogaskerékhajtómű"

Reggel háromnegyed 8 óra. Kékköpenyes fiatalember sok-sok rajzot cipelve siet. »Hová-hová?« — tesszük fel a szokásos kérdést. »A tancsoport rajzait viszem a tanszékre!« — hangzik a felelet. A beszélgetés közben megtudjuk, hogy a III. éves gépészmérnökhallgatók »Fogaskerékhajtómű« feladatairól van szó, amely a hallgatóságnak az első önálló konstrukciós feladat megoldását jelentette. »A rendelkezésre álló idő nem volt sok, a tavaszi szünet alatt u. i. inkább pihentünk, viszont a feladat elkészítése után az egész tancsoport az önállóan elvégzett munka jóleső örömét érezte. Miután túl vagyunk a fogaskerékfeladatokon, izgalommal várjuk a jövőheti gyárlátogatást a budapesti „Fogaskerékgyár"-ba« — kaptuk meg a rövid felvilágosítást.

Munkásmozgalmi kiállítás

A tanulmányi épület kis aulájának erkélyén sok állítható rajzasztal fölé hajoló hallgatót látunk. Ezúttal azonban nem műszaki rajzolásról, vagy rajzolvasásról van szó. A marxizmus-leninizmus tanszéke munkásmozgalmi anyagát állította ki. E kiállítás filmszerüen bemutatja azokat a hősi küzdelmeket, eseményeket, amelyek hazánk felszabadulásához és a Magyar Dolgozók Pártja megalakításához vezettek. Megkérdeztük a kiállítás egyik látogatóját, hogyan értékeli a kiállítást: »Nagyon hasznos kiegészítője e kiállítás a párttörténet tanulásának. A kiállított kép- és dokumentumanyag közül sokat láttam már ujságokban, folyóiratokban, de itt a történeti egymásutánban, az események fejlődésében, mint egységes egész tekinthető át mindaz, amit nem régen Vas elvtárs oly pompás előadásban elmondott nekünk«.

„Tanácsülés"

Hangos kacagás ütötte meg fülünket az egyik tanszéki folyosón. Rövid idő múlva megtudtuk Szentiványi Edétől, Bross Sándortól és a többiektől, hogy most láttak néhány különnyomatot a »HUZÓTÜSKE — 1956«-ból, amelyet ők maguk készítettek a többi volt V. évessel. »Rövidesen megjelenik a második TÜSKE — kaptuk a felvilágosítást —, amelyet az egész egyetem apraja-nagyja már annyira vár. Egy titkot előre elárulhatok. A szines mellékleteket is a Borsodi Nyomda lelkes szakemberei készítették. És hogy milyen jól sikerült, azt néhány nap mulva megláthatják. A sok-sok rajz, karikatura közül a »Tanácsülés« tetszik nekünk legjobban. Még most is azon derülünk«.

Ma ők a sorosak

Sehogyan sem értettem, hogyan lehet az, hogy szombaton délután a hallgatóság egy része elegánsan felöltözve várja a 2-es buszt, valószinüleg szórakozási céllal, ugyanakkor több hallgató kevésbé jólöltözötten, lapáttal a vállán halad el a megálló előtt. »Ma ők a sorosak, mult szombaton mi voltunk — oldotta meg a rejtélyt az egyik Miskolcra igyekvő diák. — Nagyon szeretnénk, ha a sportpálya végre valóban elkészülne és az idei tavaszon a DISZ kezdeményezésére, elvállaltuk a kiásott futópálya tükörfeltöltésére a salakszállitást, természetesen társadalmi munkával. A környező gyárak, üzemek adnak dömpert, vagy tehergépkocsit, mi pedig megrakjuk, lerakjuk őket és szétteregetjük a salakot«.

Hat csapat akar egyszerre játszani

A pályára pedig nagy szükség van, hogy azt a sok igényt ki lehessen elégíteni, vagy — Nagy István sportköri titkár szavaival — »decentralizálni« lehessen. Ma u. i. szinte minden sportigény: Haladás SK, szakszervezeti, tancsoportok igénye a labdarugásban összpontosul. És mivel még nem mindenki tudja, hogy a labdarugópályát is, az előadótermekhez hasonlóan, Fehér László főelőadónál kell igényelni, előfordult, hogy a hét „Haladás-mentes' csütörtökén hat csapat akart egyszerre játszani este 5 óra körül.

A második mérnöknap

Telefon-központos munkatársunk mondta, hogy vannak időszakok, amikor hihetetlen sok kapcsolást kellene egyidőben elvégeznie. Különösen, ha „szerveznek" valamit. „Hát legutóbb mit szerveztek?" — kérdeztem. „Valami mérnöknapot és ilyenkor a szervező az egyetem összes tanszékével akar beszélni." „Ma mi is a mérnöknaphoz sokszorosítottunk!" — szól közbe valaki. Az egész beszélgetés természetesen az egyetemi K-buszban zajlott le. „Mi meg jövő héten fogunk címezni" — kiáltotta bele valaki a rektori hivatal női munkatársai közül. Szerencsére megtaláltam Tar Sándor adjunktust is ugyanebben a kocsiban és így megtudtam a következőket: „Június 8. és 9-én lesz a II. Mérnöknap. Eddig végzett két egymást követő évfolyamunk jön vissza erre a két napra. Ekkor tartjuk a II. Országos Tudományos Diákköri Konferenciánkat is.. Két nap alatt kb. 80 előadás hangzik el egyetemünkön, amely egyúttal tudományos előadássorozat és beszámoló kíván lenni az egyetemen folyó tudományos és ipari kutatásokról, oktatói tevékenységről. Ez alkalommal a kassai Műszaki Egyetem vezetőit látja egyetemünk vendégül és számitunk a magyar társegyetemek részvételére is".

★

Ha tetszett az e heti összefoglaló, akkor kérjük az olvasókat, hívják fel a szerkesztőség figyelmét, olyan eseményekre, apróságokra, amelyek közlése, csokorbafoglalása hasonlóképpen szükségesnek látszik.

A folyamatos tanulásról

A Szovjetunió Kommunista Pártjának XX. kongresszusa megnövekedett feladatokat állít az ipar elé. Az ipar fejlesztésének kérdése szorosan összefügg a műszaki értelmiség oktatásának kérdésével.

Mint Gillemot Lászlónak a Szabad Nép 1956. április 11-i számában megjelent cikkében is olvashatjuk, a magyar műegyetemi képzés időtartama az elmúlt 20 év alatt nem növekedett, jóllehet a technika soha nem tapasztalt mértékben fejlődött ebben az időszakban, sőt az oktatási időtartam lényeges növelésére nem is igen van lehetőség.

Az a körülmény, hogy a mérnökjelöltnek rövid idő alatt kell olyan ismereteket elsajátítania és olyan képességekre szert tennie, amelyek igen komoly és nehéz feladatok megoldására alkalmassá teszik, az oktatót és a hallgatót egyaránt erős próba elé állítja.

Az egyetemi, de különösen a műegyetemi tanulmányok eredményességének egyik igen fontos tényezője a sokat emlegetett folyamatos tanulás. A tanulmányok eredményességén nem pusztán a jó vizsgaosztályzatokat értem, hanem azt, hogy az elsajátított ismeretek valóban megalapozottak és a gyakorlati életben jól hasznosíthatók. Sokan tapasztalhatták, hogy az előírt anyagnak a vizsga előtti időszakban való megtanulása csak nagy erőfeszítések árán lehetséges, a jó vizsgajegy elérése éppen nem kizárt, de hogy az így szerzett ismeretek rövidéletűek, az sem vitás. Aki csak arra szorítkozik, hogy az anyagot csak éppen a vizsga tartamára tanulja meg, azután nyugodtan elfelejtheti, — mert hiszen úgysem lesz rá többet szüksége, a gyakorlati életről nem is beszélve —, az nagyon téved. Hivatásérzettel áthatott egyetemi hallgató nem is gondolkozhat így. Aki valóban azért tanul, hogy tudást szerezzen és ezt a tudást majd később a közösség javára gyümölcsöztesse, az minden különösebb bizonygatás nélkül belátja a folyamatos tanulás szükségességét.

Hogyan lehet megvalósítani a folyamatos tanulást? Erre sokféle módszert találtak már, nem ezekről kívánok beszélni, hanem személyes tapasztalataimat szeretném elmondani.

1940-ben kezdtem tanulmányaimat a budapesti műegyetem gépészmérnöki karán. Apámtól azt a tanácsot kaptam, hogy az előadott anyaggal naponként foglalkozzam. Nos, a folyamatos tanulás megoldhatóságának rejtélyét abban látom, hogy az ilyesfajta tanácsokat be is kell tartani. Persze lényeges, hogy a »folyamatos« tanulást nem a vizsgaidőszakban kell elkezdeni, vagy amikor éppen kedvünk tartja, hanem a tanév elején. Méghozzá nem is akármelyik tanév elején, hanem az első évben. (Ez nem jelenti azt, hogy felsőbb éves hallgató, aki eddig nem tanult folyamatosan, most már ne is kísérletezzék vele!) Tehát a legelső tanítási nap legelső órájában megkezdtem a tanulást. Minden nap átnéztem az aznapi anyagot és nem tettem le anélkül, hogy meg ne értettem volna. Ez keresztülvihető, ha valóban a legelső nap kezdjük a munkát, hiszen minden tárgy egyszerű elemekből építi fel a bonyolultabb tételeket, ismereteket. Egy-egy napi anyag önmagában nem olyan sok hogy ne lehetne figyelmesen átolvasni, ahol valami nem világos, utánanézni. Ezt a rendszert követve elértem azt, hogy az előadási órákon az új anyagot is megértettem, sőt sok esetben már ott az előadáson megtanultam. Meggyőződésem, hogy ha az előadáson hallott anyag nem támaszkodik a megelőző ismeretek tudására, akkor az előadáson való részvétel teljesen fölösleges időpocsékolás, de legfeljebb írásmásolási gyakorlatnak tekinthető. Azt is elmondhatom, hogy bár abban az időben nem volt ritka a heti 40-es óraszám, mégis aránylag kényelmesen tudtam teendőimet elvégezni. Nem kellett kapkodnom és nem gyötört a nyugtalanság sem a vizsga miatt. (Ha valakit egyébként sem gyötör a vizsga miatti nyugtalanság, az már súlyos tünete a nemtörődömségnek!) A vizsgákra való felkészülés alkalmával nem volt szükségem rohamtanulásra. Az időt jól kihasználva általában reggel 8-tól délután 5—6-ig tanultam, sőt legtöbb esetben sikerült úgy beosztanom az időmet, hogy a vizsga előtti napot, vagy félnapot teljes pihenésre fordíthattam. A nyári vizsgahónapban egy jó kirándulás, vagy fürdés a Dunában, télen egy kis télisport igen jó hatással van a tanulásban kifáradt agyra és idegrendszerre, nagyban hozzájárul a vizsgán való koncentráló képességre. Nem állítom, hogy a vizsgák előtt nem izgultam, de nem vesztettem el a fejemet, mint azok, akik még a vizsga napjának hajnalán is tanultak és csak a feketekávé hatása alatt tudtak a vizsga tartamára ébren maradni.

Biztos vagyok benne, hogy aki egyszer ezt a módszert kipróbálja, annyira megszereti, hogy nem hagyja abba. Igaz, hogy az egyetemen már nem lévén meg a mindennapos számonkérés lehetősége, mint a középiskolában, csábító a tanulás elhalasztása. Akaraterő és jóindulat dolga, hogy ne engedjünk a csábításnak.

Végül meg kell mondanom, hogy az általam követett tanulási módszer miatt sokan megmosolyogtak, volt aki talán sajnált is, lehet, hogy e cikk elolvasása során még mindig fognak akadni ilyenek. Ezeknek csak azt mondhatom, hogy egyetemi tanulmányaim alatt egyáltalán nem éreztem magam rosszul és nem éreztem magam sajnálatraméltónak.

HUSZTHY LÁSZLÓ

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

a Borsod megyei pártbizottság marxizmus—leninizmus esti egyetemére

A Borsod megyei pártbizottság felvételi pályázatot hirdet a marxizmus-leninizmus esti egyetemének az 1956—57. tanévére. Az egyetem célja, hogy az értelmiségi munkakörben dolgozók (mérnökök, technikusok, orvosok, jogászok, művészek, pedagógusok stb.) párt-, állami és tömegszervezeti funkcionáriusok, vezető propagandisták szervezett marxista-leninista oktatását magas színvonalon biztosítsa.

Az egyetem hallgatói a tanfolyam első évében dialektikus és történelmi materializmust, a második évben politikai gazdaságtant, a harmadik évben a nemzetközi munkásmozgalom és pártunk történetét tanulmányozzák. E tárgyakból félévenként vizsgát tesznek. A tanulmányi eredményekről, illetve az egyetem elvégzéséről bizonyítványt kapnak.

A tanulmányi idő három év. A tanév szeptember elsejétől július elsejéig tart. Hetenkint egyszer, meghatározott napon délután fél 6—9 óráig kötött foglalkozás (előadás, osztályfoglalkozás) van, amelyen a részvétel kötelező. A hallgatók évi 100 forint tandíjat fizetnek.

Az egyetemre való felvétel feltétele: érettségi vagy ennél magasabb iskolai végzettség, illetőleg megfelelő szakmai tapasztalat. Az egyetemre pártonkívüliek is kérhetik felvételüket. Az egyetemre pályázhatnak: Miskolc területén és környékén lakók, illetve dolgozók. Nem kérheti felvételét, aki más egyetem, stb. hallgatója, vagy más egyetemre, tanfolyamra jelentkezett.

A pályázatot a borsodmegyei pártbizottság marxizmus-leninizmus esti egyetemére (Miskolc, Selyem-rét 1) kell beküldeni 1956. június 15-ig. A jelentkezéseknek megfelelően a pályázókat a felvételi bizottság értesíti a felvétel napjáról. A pályázat a munkahely, illetve a munkahely szerint illetékes pártbizottságon beszerezhető kérdőív alapján történik. Mellékelni kell:

1. Részletes önéletrajzot.
2. A pártszervezet, illetve a pártbizottság ajánlását.
3. A vállalat vagy intézmény igazolását jelenlegi munkaköréről.

(Folytatás.)

Ebben a helyiségben méteres méretű kőszéntömböt, majd mázsás tömegű meteoritokat, aztán természaranyat, platinát, ragyogó szépségű kristályokat bámulhatunk. Elénk kerülnek az opál, az achát, a turmalin, a kvarc szebbnél-szebb kristálycsoportjai, majd ritka fémek, cerium, niob, uránaásványok. Az ország összes szén-, vas-, mangán- és egyéb ásványai jellegzetes darabokban, természetesen mind megtalálhatók. Nagy nyers darabokban, de az igazi szépségüket feltáró csiszolt állapotban is a féldrágakövek, meg a díszítésre használható kőfajták, márványok a szivárvány minden színében, gránit, porfir, malachit.

A gyűjtemény voltaképpen két gyűjtemény; az egyik ásványtani rendszerezésben mutatja be a Szovjetország ásványi kincseit, a másik, a nagyobbik pedig a nevezetesebb lelőhelyek, ércelőfordulások anyagát. Az utóbbi gyűjtemény helyiségeinek falát a kérdéses vidék festett tájképe díszíti: minden szükséges adat szemléletes módon természetesen szintén megtalálható.

A gyűjtemény még nincsen készen; sok helyen láttuk még a ládákban érkezett anyag feldolgozását, előkészítését, itt-ott még folyik a fali-képek, magyarázó ábrák és szövegek készítése. De befejezetlen állapotban is fogalmat ad az ország mérhetetlen gazdagságáról, természeti kincseinek bőségéről. Az egész gyűjteményanyag ugyanis hazai eredetű. Kérdésünkre a vezető docens elmondta, hogy az egész gyűjteményt az egyetem hallgatói a legutóbbi három-négy év alatt, a nyári termelési gyakorlataik közben gyűjtötték. Mi lehet ott, ahol ezt a gyűjteményt rövid idő alatt sikerült összehozni, azt még elképzelni sem könnyű: pedig évről-évre találnak újabb kincseket, értékes anyagokat.

Futtában jártuk végig a gyűjteményhelyiségeit, némelyikbe csak az ajtóból pillantottunk be, mégis háromnegyed óráig tartott. Még egy pillantást a magasból a közben homályba borult tájra, oda, ahol pár km távolban az óriási városi fényei csillognak már. Aztán zuhan velünk az expresszlift vissza a földszintre, a nagy csarnokba. Egy hátsó ajtón át kilépünk az egyetem udvarára; balról a fizikai, jobbról a kémiai tanszékek épülete szegi be.

A fizikai épületben az egyik tanszék laboratóriumait járjuk: valamennyiben elsőéves hallgatók barátkoznak, ismerkednek a kísérleti fizikával. Gyakorlatok. Egy-egy tágas, nagyablakos laboratóriumban 6—8 hallgató dolgozik; minden helyiségben állandóan ott van a gyakorlatvezető. Minden hallgatónak külön munkahelye van, azon felépítve, összeszerelve az elvégzendő kísérlet, vagy mérés eszközei; szemelőtt a kísérlet végrehajtásának pontos, minden szükséges részletet felemelő útmutatója. Itt ismeretlen „az egy ember csinálja, a többi meg bámulja" módszer, mindenki önállóan és egyedül csinálja elejétől végéig az összes kísérleteket, önállóan észlel, mér, számol és rajzol.

(Folytatjuk.)

Verő József Kossuth-díjas akadémikus

Látogatás a Lomonoszov-egyetemen

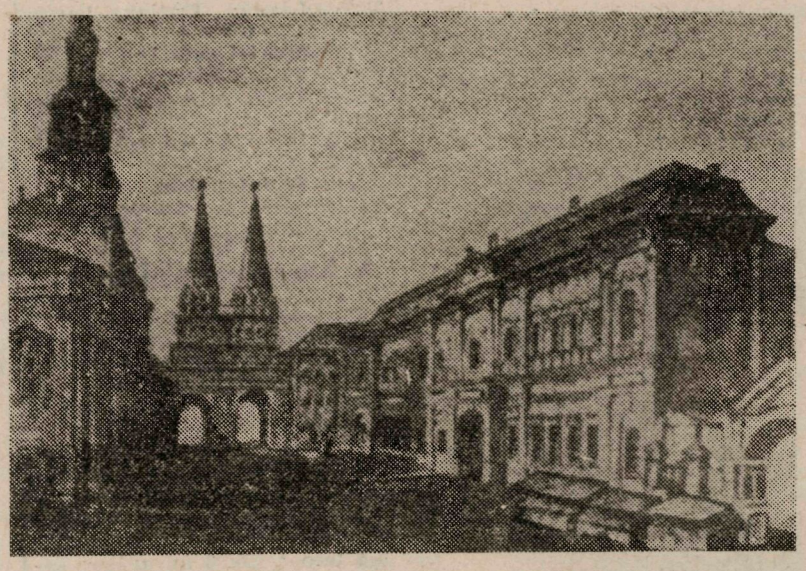

A Vörös-tér a XVIII. században. A balodali épületben helyezkedett el első éveiben a Moszkvai Egyetem.

A
Mi Egyetemünk
A TE LAPOD,
IRD.
OLVASD,
TERJESZD!

Kultúrális életünkből

Miért nem ért el helyezést énekkarunk

az egyetemi kulturális csoportok versenyének budapesti döntőjén? — ez a kérdés merül fel elsőnek. Kétségtelen, hogy az egyetemi énekkarok versenyében igen erős volt a mezőny — vegyeskarokkal nem veheti fel a versenyt egy férfikar. Közönségsiker szempontjából viszont nem maradtunk el a többi csoporttól, hisz két számot is meg kellett ismételnünk. (Igaz, a tanulmányi kiránduláson lévő negyedéveseink élenjártak a tapsolásban — ide is magunkkal vittük tapsoló közönségünket, mint Egerbe.) A zsüri azonban a közönségsikerrel nem sokat törődött, mégcsak nem is a ténylegesen nyújtott teljesítményt vette valószínűleg elsősorban figyelembe — hisz a többieknél is voltak hibák bőven — inkább az énekkarok múltját, országos hírnevét vette az értékelés alapjául, ami nekünk nem kedvezett. Magunk is érezzük, hogy énekkarunk még nem elég kultúrált, vitatkozni lehet egyes számok tempóvételén is, de a zsüritől mindenesetre alaposabb indokolást és nem a vegyeskarokkal való szigorú összemérést vártunk.

Semmiesetre sem szabad azonban ettől a kezdeti sikertelenségtől elcsüggednünk, hanem az eddig tanult Kodály- és Bartók-számok még alaposabb kicsiszolásával, megérlelésével és a műsor néhány új számmal való bővítésével tovább kell haladnunk a helyesen megkezdett úton. Ehhez kérjük dr. Bellák Józsefné, kiváló művészeti vezetőnk és az énekkari tagok további lelkes munkáját.

Tánccsoportunk szép sikere

kissé kárpótolt az énekkarért, annál is inkább, mert az énekkar jelentékenyen hozzájárult ehhez a sikerhez. Ez kiderül a tánccsoportokat bíráló zsüri írásban hozzánk eljuttatott értékeléséből is. Örömmel közöljük az értékelést a tánccsoportunk által bemutatott »Szentistváni karikázó és csárdás«-ról:

»Elsősorban a műsorválasztást kell dícsérnünk. Schandl Vilmosné Borsod megye egyik néphagyományban leggazdagabb vidékéről, a Matyóföldről veszi a tánc alapját. Ezt művészi módon dolgozza fel a néptánc eredeti szerkesztésmódját, formai fűzését megtartva. Ugyanakkor nem lépi át csoportjának technikai felkészültségét sem. A nézőnek amellett, hogy elhitető erejű szentistváni táncokat kapott, mégsem volt az a benyomása, hogy ezt parasztok táncolják, vagy a parasztokat utánzó fiatalok, hanem a mai fiatalság művészetét kapta vissza.

Szemnek és fülnek egyaránt gyönyörködtető volt a színpad hátterében elhelyezett férfikórus, melynek énekszámai stílusosan és mértéktartóan illeszkedtek bele a tánckompozícióba. Dícséretre méltó az a törekvés, hogy nem idegen zenekart csatoltak az együtteshez, hanem az egyetem hallgatóiból álló zenekar kísérte a számot. Ez az erény egyben visszahúzója is volt a számnak, mert nem tudtak úgy játszani, mint akár egy népizenekar, akár legalább félhivatásos színvonalon álló együttes ez főképp a gyors tempóknál érződött. Ki kell emelni a stílusos, szép ruhákat is. A szám Schandlné mértéktartó, ízléses koreográfiai érzékét és tudatos pedagógusi munkáját dicséri. Méltán végzett a csoport az első helyen.«

A sikerért köszönet illeti elsősorban Schandl Vilmosnét, másodsorban a Közgazdasági Technikum Kereskedelmi tagozatának leánynövendékeit, akik szép szereplésükkel végeredményben az egyetem hírnevét öregbítették. — Nem értjük azonban, hogy igazgatójuk miért nem járult hozzá ahhoz, hogy a leányok a fiúkkal együtt utazzanak. Ez egyrészt hallgatóinkat sértette, másrészt — feleslegesen — jelentékeny költségtöbbletet idézett elő számunkra.

Az anyagiakról

is szólnunk kell az erkölcsiek mellett. Itt már nem beszélhetünk sikerekről. Az 1956 január 1-től december 31-ig rendelkezésünkre álló 30.000 forintos kulturális alapnak már kétharmad részét elköltöttük. Igaz, hogy ősszel kevesebb megmozdulás szokott lenni, de így is aggasztó a helyzet. S ezt a helyzetet a rossz szervezők sorozatos baklövéseinek is köszönhetjük, amelyek miatt sok pénzt pocsékoltunk el feleslegesen. Itt kell azonban megemlíteni, hogy a Fényszórón megjelent az egri útról szóló cikkben az a megállapítás, hogy »csak egy aláíráson múlott, hogy féláron utazzunk« — helytelen értesülésen alapszik, hiszen valóban féláron utaztunk.

Úgy gondoljuk, nemcsak a »kétbalkezes« szervezőket kell hibáztatni ezekért a pénzpocsékolásokért. Az egyetem vezetőségének már régen gondoskodnia kellett volna független kultúrotthon-vezetőről és a DISZ-nek is többet kellett volna törődnie a kulturális ügyekkel. És mit csinál a kultúrbizottság? A 30 ezer forint kis tételekben való elköltése rengeteg adminisztrációval jár. Minden számlára vá kell vezetni, hogy »Az összeg felmerülésének szükségességét igazolom«. minden elszámolandó autóbuszjegyet láttamozni kell. Belátható, hogy túllő a célon, aki e mellett még a szervezés irányítását is elvárja társadalmi munkában a kultúrbizottságtól. Erre már erőnk és a közömbösség hidegzuhanyával oly sokszor lehűtött lelkesedésünk kevésnek bizonyul. A független kultúrfelelős beállítása mellett a DISZ-nek végre ki kell építenie megbízható aktíva-hálózatát, hogy ne egy ember vállaljon mindent és kapjon minden kritikát.

KULTÚRBIZOTTSÁG

SPORT

A kézilabda szakosztály idei munkája

A megyei kispályás bajnokságban sportkörünk két csapatot indított. Első csapatunkat az I. o.-ba, második csapatunkat a II. o.-ba osztotta be az MTSB. Első csapatunk szerepléséhez elég vérmes reményeket fűztünk. Sajnos ezek a remények nem váltak valóra. Négy „rázós" mérkőzést játszottunk le eddig és mind a négyet elvesztettük. Ha ezen vereségek okait kutatjuk, azt látjuk, hogy néhány játékosunk fegyelmezetlenségével hátráltatja az edző és az egész csapat munkáját. Egyesek nem értik azt meg, hogy egész éjszakai bálozás után nem tudnak teljes erőbedobással játszani. Ilyenkor az ő bizonytalankodásuk, idegességük átragad az egész csapatra. Kirívó Kósa György IV. gmh. esete. Jól tudta, hogy egyik legjobb játékosunk nélkül kell kiállnunk Pereces ellen és ennek ellenére ő minden bejelentés nélkül a mérkőzés előtt hazautazott. Erre már csak fegyelmivel válaszolhat a Sportkör. Második csapatunk még nem vesztett mérkőzést. Még jobb eredményt érhetnének el, ha rendszeresen járnának edzésre. Náluk a csapatszellem is jobb, bár ott sem egészen kifogástalan.

Ha játékosaink levetkőzik az ilyen és ehhez hasonló fogyatékosságaikat, akkor a Haladás kézilabda csapata elfoglalhatja az őt megillető helyet Borsod megye kézilabda sportjában.

P. Gy.

VÍVÁS

A Miskolci Haladás vívószakosztálya április 22-én III. osztályú kardversenyt rendezett. Ez évi első versenyünkön induló Haladás vívók a szokottnál kissé gyengébben szerepeltek.

A verseny eredménye:

1. **Szepessy Kálmán** (Di. Vasas) 7 gy.
2. **Riedl István** (M. Haladás) 7 gy.
3. **Szakáts Zoltán** (Di. Vasas) 6 gy.
4. **Radimeczky Lajos** (M. Haladás) G—210. 5 gy.
5. **Szilvási József** (M. Haladás) K—201. 3 gy. 8 t.
6. **Várnai Tibor** (M. Haladás) G—401. 3 gy. 11 t.
7. **Szlabóczky Pál** (M. Vörös Meteor) 2 gy. 3 t.
8. **Dr. Badisz Pál** (M. Vörös Meteor) 2 gy. 6 t.
9. **Tóth József** (Di. Vasas) 1 gy.

Az első helyért újra vívtak a versenyzők.

Szepesi 5:3 arányban győzött Riedl (M. Haladás) ellen, így ő nyerte a versenyt.

Vívóink:

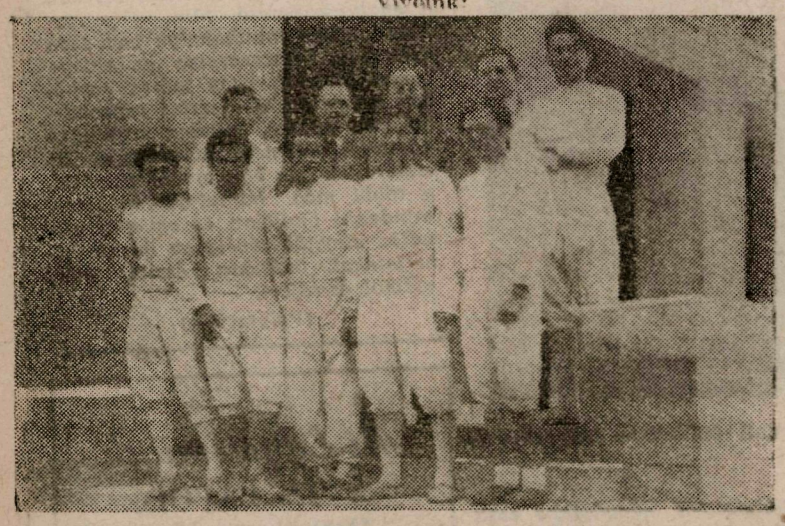

Álló felsősor (balról): Várnai Tibor, Biró Antal sz. o. v., Irsa Tibor edző. Magyar György, Radimeczky Lajos.
Első sor (balról): Erdős Dénes, Szilvási József, Riedl István, Varró Gyula, Sátory Károly.

KOSÁRLABDA

Területi (megyei össztett) bajnokságban szereplő férfi csapatunk április 29-én, ismét nehéz küzdelem után győztesként hagyta el a pályát. Változatos és izgalmas volt a mérkőzés, melyben csapatunk 73:67 arányban győzte le a Debreceni Haladás csapatát.

Jók: Mészáros (6), Renn (16), Marosi (19), ill. Császár (23).

LABDARUGÁS

Csapatunk 1956. V. 1-én hírverő mérkőzést játszott Felsőzsolcán. Csapatunk szép játék után 4:2 arányban győzte le a helyi csapatot.

Az ünnepi könyvhét könyvei

Június 3 és 10-e között megtartandó idei könyvhétre már javában folynak az előkészületek. A könyvhét alkalmából számos irodalmi estet, előadást, ankétot és könyvkiállítást rendeznek országszerte.

Többek között az alábbi könyvek jelennek meg:

Illés Béla: **Harminchat esztendő.**
Lukács László: **Férfiak búcsúzása.**

Ifjúsági művek:

Gergely Márta: **Kicsi a bors.**
Kőszegi Imre: **A diák-század becsülete.**
Németh Imre: **Az ősi szó nyomában.**
Atarov: **Első szerelem.**
Iljin—Szegal: **Nézz körül.**

A kormánybiztos

Május 18-án, pénteken este 7 órai kezdettel mutatja be a Déryné Színház Guthi Soma: *A kormánybiztos* című zenés bohózatát. A darab a század elején játszódik. Egy kedélyes betörőről szól, aki egy szerelmi bonyodalom folytán kormánybiztosnak adja ki magát és leleplezi Bak vármegye urainak sötét üzelmeit. A betörő szerepében kedvenc komikusunkat, *Fehér Tibort* láthatjuk, akinek tág tere nyílik 3 felvonáson keresztül megnevettetni a közönséget. A többi főszerepet *Máthé Éva, Nádassy Anna, Márffy Vera, Nagy Attila, Györffy György, Beleznay István, Takács Oszkár, Fekete Alajos, Prókay István, Simon Géza* játsszák. A fülbemászó muzsikát *Szőllőssy András*, a Szépasszony madara című operett szerzője írta.

Tollheggyel

KÉTFELÉ KELL VÁGNI, ÚGY KELL MEGPRÓBÁLNI...

Amerre az ember jár-kel egyetemünk területén, mindenütt építkezésben, csinosításban, épületek befejezésében gyönyörködhetik a szem. Vannak olyan épületcsoportok, amelyek már majdnem be vannak fejezve. Ilyenek pl. a diákotthonok. Ezeknek a befejezéséhez szinte már csak az hiányzik, hogy az előre elkészített téglalapalakú mélyedésekbe beépítsék az oda tervezett domborműveket. Úgy, ahogyan az egyetem tervezői annak idején megálmodták.

»Az álmok nem hazudnak« — mondja a régi szállóige, és ehhez még annyit lehetne hozzátenni, hogy csak legyen, aki elhiszi őket. Minden kétség és kishitűség dacára az elmúlt napokban már úgy festett a dolog, hogy az álomnak egy darabja véglegesen és visszavonhatatlanul valósággá válik, mert megérkeztek a várvavárt domborművek, hogy elfoglalják a helyüket, a részükre előre és hosszú időn át fenntartott, téglalapalakú falmélyedésekben. Ezek a domborművek igen szép és igen nagy darab kövek, s csak a művészek a megmondhatói, hogy mennyi mindent akartak velük és bennük kifejezni. Az azonban egy pillanatig sem vitatható, hogy oda illenek mindenképpen, ahová szánták őket.

Van azonban egy nagy bökkenő, amit előre nem láthatott senki. Nem láthatták előre az építészek, akik a diákotthonok oldalára a téglalapalakú mélyedéseket tervezték, hiszen ők akkor még nem ismerték a majdan odafaragandó domborműveket. Nem láthatták előre a fentemlített bökkenőt a szobrokat faragó művészek sem, hiszen Miskolc messze van Budapesttől és olyan messzire ember el nem láthat, még ha művész, akkor sem. Különben sem bizonyos, hogy ha láttak volna idáig, akkor is érdekelte volna őket olyan jelentéktelen körülmény, hogy itt, Miskolcon, bizonyos falba vájt téglalapalakú mélyedés álló, avagy fekvő jellegű-e, vagy akár ferdén van oda vájva. Mivel tehát azok közül, akikre ez tartozott volna, senki előre nem láthatott semmit, megtörtént az, hogy az elkészült domborművek közül némelyik áll, némelyik fekszik, a művész állásfoglalásának megfelelően, ugyanakkor a falba vájt mélyedések, példás következetességgel, valamennyien fekszenek.

Hogyan lehetséges tehát most már fekvő téglalapba álló alakot ábrázoló domborművet beépíteni úgy, hogy senki se csodálkozhassék rajta? Ez itt a kérdés, ami minden gondolkodó embert foglalkoztat jelenleg az egyetem környékén. Vannak, akik lemondóan legyintenek — ezek a kishitűek — és olyasmit motyognak, hogy ez felér a kör négyszögesítésének problémájával. Vannak mások, akik lelkesednek, ezek a szenvedélyes rejtvényfejtők. Sőt, akadnak forrófejű tanársegédek, akik javasolni akarják, hogy hasonló szellemben fogalmazzák meg a vizsgakérdéseket a jövőben, mert így lehet megállapítani, van-e a hallgatóságban leleményesség, avagy nincs?

»A Mi Egyetemünk«, mint mindenben, most is segíteni akar, ebben az esetben a »Képzőművészeti Alapnak«, ezért pályázatot hirdetett a probléma megoldására. A beérkezett megoldások közül az általunk legjobbnak minősítetteket alább közöljük.

„A javaslatok"

Az első kép, amely a legegyszerűbb megoldást ábrázolja, talán a legnagyobb megnyugvást váltaná ki az Egyetemváros lakóiból, félő azonban, hogy valamely, erre a tájra vetődő idegen, nem ismervén a géprajz adta nagy kifejezési lehetőségeket, esetleg értetlenül bámulna e dombormű láttán.

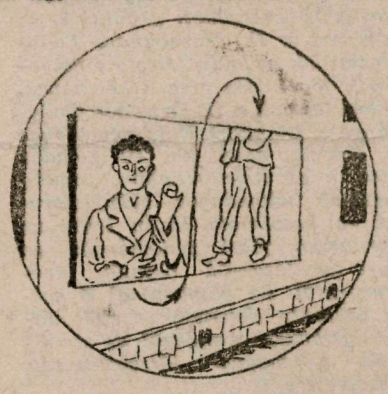

A második kép beküldője merész ember lehet, feltehetően Kolumbus késői leszármazottainak egyike, ezért fejreállította a diákotthont, ilymódon a fekvő téglalapból állót csinált egy csapásra.

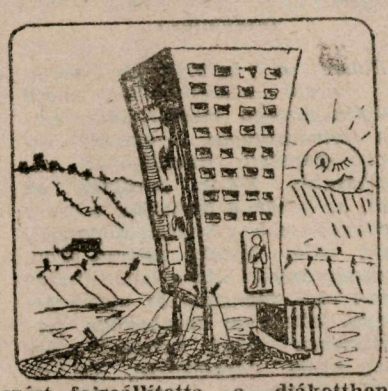

A kérdés ezekután csak az, hogy merre és hová fog ilyen módon folyni a mosdókban és a WC-k-ben a víz?

A harmadik pályázó hajlamos arra, hogy elkendőzze az igazi problémákat, ezért lefekteti a szobrot,

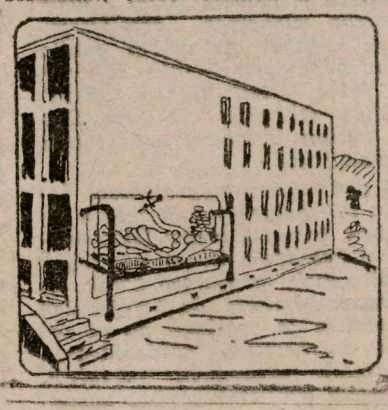

de ágyat is épít alá, ezzel akarván bizonyítani, hogy valóban fekvő alakról van szó.

Az ötlet életrevaló, azonban semmiképpen sem lehet megvalósítani, mert a diákotthonokban, felsőbb rendelkezések értelmében csak emeletes ágyakat lehet alkalmazni.

A negyedik pályázó már részletproblémákra is kitér. Valószínűleg aggodalmaskodó természetű lehet, mert alaposan megerősíti a beépített domborművet a tulsó oldalon, a lépcsőházban.

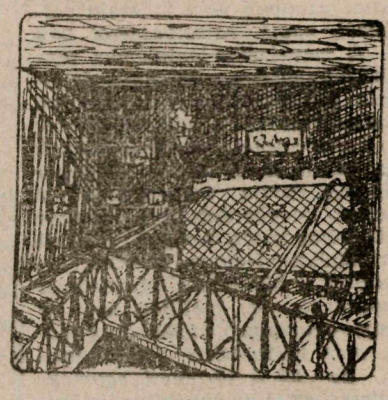

Jó ez a megoldás, a személyi közlekedést sem tulságosan akadályozza, hiszen át lehet a merevítő drótok között, vagy alatt bujni, de hogyan fognak a lépcsőházban bútorokat le és fel cipelni?

Ezek után döntsék el az olvasók, melyik legyen a végleges megoldás?

(L. P.)

AZ EGYETEMI MOZI MŰSORA

Május 19—20-án:
7 órakor:
Aki szereti a feleségét.
Német film.
Május 22—23-án:
7 órakor:
Szovjet Grúzia.
Színes film.
Május 26—27-én:
7 órakor:
Az élet hídja.
Cigánytánc.
Május 29—30-án:
7 órakor:
Argentínától Mexikóig.
Csehszlovák film.
Június 2—3-án:
7 órakor:
Első szerelem.
Francia film.

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.
Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Bajos.
Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Bajos

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 10. szám | ARA 10 FILLER | Miskolc, 1956. június 1.

Oktatóink, hallgatóink megvitatták a második ötéves terv irányelv-tervezetét

*

Kommunista voltál, a mi nagy pártunk neveltje

*

A második félév tanulmányi eredményének mérlege

*

Ellenvélemény a »Kormánybiztos«-ról

MEGKEZDŐDTEK A VIZSGÁK

A negyedéves gépészmérnököktől többet várunk

Elmentek egyetemünk végzett mérnökei, s egy év múlva a mostani negyedéveseken a sor, hogy a gyakorlatban hasznosítsák mindazt, amit hosszú éveken át az egyetem padjaiban tanultak.

A feladatok beadása után néhány tanulócsoportnak azonnal vizsgáznia kellett. A G-401-es tanulócsoport hőkezelési vizsgával kezdett és bizony négy utóvizsga is »becsúszott«. De jó eredményt szerzett az első vizsgán Kovács Endre és Orosz László, mindketten jelesre vizsgáztak. A G—405-ös tanulócsoport már jobb eredményt ért el ebből a tárgyból, így az átlag 3 körül van ugyan, de nem lett egyetlen utóvizsga sem. Ebben a tankörben Krisztinicz Pál és Vancsisin József vizsgázott jelesre. Honvédelemből már mind a hét tanulókör levizsgázott. Az évfolyam minden hallgatója sikeres vizsgával fejezte be az egyetemi honvédelmi tanulást. A legjobb eredményt a G—402-es tanulócsoport érte el ebből a tárgyból, 4,1 átlaggal. Nem sokkal maradt el mögöttük a G—406-os tanulócsoport sem, 4-es átlagával. A többi tanulócsoport is jó eredményt ért el. A lezárási átlagokhoz viszonyítva 0,6—0,7-es átlagelemelkedés tapasztalható. Ez az eredmény jóval felülmúlja az elmúlt félévben, ugyanebből a tárgyból elért gyakorlati jegyek átlagát.

Az évfolyam hallgatói már megkapták gyakorlati jegyüket politikai gazdaságtanból és készülékszerkesztésből is. Míg az előbbi megközelíti az átlagos vizsgaeredményeket, az utóbbinál túlnyomórészt az elégséges dominál. Politikai gazdaságtanból a gyakorlati jegyek megállapítása a szemináriumokon tanúsított felkészülés és ellenőrző feladatok alapján történt. Készülék-szerkesztésből gyakorlati foglalkozás a félév folyamán nem volt, a gyakorlati jegyek megállapítása két zárthelyi alapján történt. Reméljük, ebből a tárgyból ez a gyenge eredmény nem tükrözi az évfolyam tudását és a negyedéves gépészévfolyam be fogja bizonyítani a vizsgákon, hogy sokkal jobb eredmény elérésére is képes.

— ZEPHYR —

Az első vizsgák után

Bevezetőben hadd mondjuk el, hogy az évfolyamon elsőnek a G-202-es tanulócsoport vizsgázott metallográfiából és gyártástechnológiából, 2,68-as vizsgaátlaggal. Ketten jelesen, négyen jól vizsgáztak, — négyen szereztek utóvizsgát. E szűk szavak azonban sokszor munkát, tanulást rejtenek magukban, ezen kívül tapasztalatokat, melyek birtokában még sikeresebben indulhatunk következő vizsgáinkra. Beszéljenek tehát munkájukról — Kovács László és M. Szücs István — ketten a legjobbak közül.

— Nagyon örülök, hogy jelesen vizsgáztam metallográfiából, — annál is inkább, mert ez talán egyik legnehezebb vizsgánk volt — mondja Kovács elvtárs. — Eredményemet nagyrészt jól bevált időbeosztásomnak köszönhetem. A felkészülési időszakban ugyanis felosztottam az anyagot magamnak, s a kijelölt anyagrészt minden nap átvettem. Így sikerült teljesíteni a magam elé tűzött feladatot, s nem maradtam le.

Kovács elvtárs módszere megszívlelendő azoknak, akik viszont »szeretik utoljára hagyni a nehezét«, mondván: — Majd a vizsgaidőszakban megtanulom. Az ilyen nézetek — mondjuk meg őszintén, elég gyakoriak, — fölöttébb károsak, mert néhány nap alatt lehetetlen egy félév anyagát úgy átvenni, hogy az valóban elmélyült tudássá váljék.

— Én az évközi tanulásnak nem teljesen ezt a módszerét alkalmaztam — veszi át a szót Szücs István elvtárs. — Szerintem ugyanis nem mindig sikerül lépést tartani az előadások anyagával, s így anyagtorlódás, elmaradás következhet be. Ezért úgy osztottam be időmet, hogy zárthelyik előtt rendszeresen — a többi tárgy mellőzése nélkül — súlyponti kérdésként áttekintettem egy-egy anyagrészt, s így a zárthelyikre való felkészülés mellett sikerült elsajátítanom az anyag fő részeit. Emellett évközben egyes napokat külön egy tárgy kevésbé megértett anyagának átvételére fordítottam, s különösen nagy gondot fordítottam az előadások gondos jegyzetelésére.

Két hallgató, két tanulási módszer, melyeknek azonban egy közös alapjuk van: az évközi tanulás, s nem utolsó sorban a vizsgaidőszak teljes kihasználása. S a G-202-es tanulócsoportban, néhány esettől eltekintve, betartják ezeket a jól bevált alapelveket. Mégis vannak, akik lemaradnak, nem tudnak lépést tartani a csoport egészével, többségükben önhibájukon kívül. Nagyon helyes volt ezért a tanulócsoport DISZ-alapszervezetének az a határozata, melyet a lemaradók megsegítéséről hozott. Ennek alapján a jobb tanulmányi előmenetelű hallgatók rendszeres segítséget adnak társaiknak. A további vizsgákra való felkészülésben fokozottabban érvényesülnie kell ennek az elvtársi támogatásnak, hogy a félévet még jobb, még szebb eredményekkel fejezhessék be.

— TURRIS —

Vizsgaeredmények az elsőéves kohászoknál

Ismét elérkezett a vizsgaidőszak, egyetemi életünk komoly erőpróbája. A II. félévi vizsgákon kell számot adnunk tudásunkról, felkészülésünkről, hogy milyen eredményeket értünk el az alaptárgyak tanulásában.

I. félévi vizsgáinkhoz mérve, ezúttal gyengébben szerepeltünk. Az utóvizsgák száma emelkedett, míg a jó eredményt elérők száma csökkent.

Mi az oka a vizsgaeredmények romlásának?

Erre igen röviden válaszolhatunk: A folyamatos tanulás hiánya. Ez mutatkozott meg a félév során megírt zárthelyi eredményén is és rányomta bélyegét a vizsgára is. Tény, hogy igen rövid idő állt rendelkezésünkre a vizsgára való felkészüléshez — mindössze három nap — de néhány napi feszített tanulással nem is lehet bepótolni egy teljes félév mulasztását.

Így történt, hogy a különben jó képességekkel rendelkező Hopka László, aki az első félévben még jóra vizsgázott, most csak elégséges osztályzatot kapott.

Kiss Lajos, Kovács Jenő, Hercsik György, Schön Péter, Oravecz László és Novák József, akik utóvizsgát szereztek, szintén jó képességekkel rendelkeznek, de elhanyagolták a tanulást.

Nem hallgathatjuk el természetesen azoknak a nevét sem, akik folyamatos munkájuk eredményeképpen jól vizsgáztak. Így elsősorban **Szalai Gézát** kell megemlíteni, aki első félévi vizsgajegyét 2 osztályzattal javította, valamint **Maráczi Istvánt,** aki szintén szépen szerepelt.

Elővizsgásaink is megállták a helyüket. Kiemelkedően jó eredményt ért el **Győri Ferenc,** aki két tantárgyból — szervetlen kémiából és elemző kémiából — tett elővizsgát és mindkettőből jeles osztályzatot kapott, valamint **Palotás Árpád,** aki 4-es, illetve 5-ös jegyet kapott a fenti tárgyakból.

Darányi Tibor
K 101.

Készülődés a Mérnöknapokra

Alig néhány hét telt el azóta, hogy végző hallgatóink eltávoztak az egyetemről. Még élénken emlékszünk a meleg, bensőséges búcsúztató ünnepségekre, melyeken Miskolc város és az egyetem elköszönt ifjú mérnökeinktől. Bizonyára sokan voltak, akik azt gondolták, hogy ez a búcsúztatás egyúttal az utolsó kapcsolat az egyetem és végzett hallgatói között. S ez az elképzelés nem is volt alaptalan, hiszen a múltban a diploma kézhezvétele — néhány személyes baráti kapcsolattól eltekintve — az összes kötelékek elszakadását jelentette. Itt Miskolcon, fiatal egyetemünkön merült fel először az, hogy ez az állapot semmiképpen sem méltó és egészséges következménye négy és fél év együtt végzett kemény munkájának. Új szokásra, új hagyomány kialakítására van szükség, mely szervezetten és széles körben biztosítja a helyes folytatást.

Ezeknek a gondolatoknak a jegyében rendezte meg egyetemünk 1954. június 26—27-én az első Mérnöknapot. Erre valamennyi előző éven végzett volt hallgatónk meghívót kapott azzal, hogy számoljon be, hogyan tudja felhasználni munkájában az egyetemen tanultakat, miről hallott a szükségesnél többet, vagy kevesebbet; egyszóval miben látja egyetemi oktatásunk előnyeit és hibáit. Az első Mérnöknapok, melyek ezek szerint fiatal egyetemünk első vizsgái is voltak, fényesen igazolták a hozzájuk fűzött reményeket. A meghívottak nagy része megjelent és az együtt töltött két nap a diákemlékek felelevenítése mellett igen értékes tapasztalatcserére, üzemi kapcsolatok kiépítésére is alkalmat adott. Befejezéskor maguk a volt hallgatók kérték az egyetemet, hogy a Mérnöknapokat évenként rendezzék meg.

Ilyen előzmények után idén márciusban ment ki az első felhívás — immár két végzett évfolyamunk tagjaihoz — az újabb Mérnöknapok terveiről. A visszaérkezett válaszok ismét megerősítették a két évvel ezelőtti kezdeményezés helyességét és igennel válaszoltak szükségességére.

Ezek alapján egyetemünk vezetősége a második Mérnöknapok megtartását 1956. június 8—9-re tűzte ki.

Ezen a második Mérnöknapokon az előzőektől eltérően az egyetem oktatói és jelenlegi hallgatói számolnak be tudományos munkásságukról. Az egésznek tehát inkább továbbképzési jellege lesz. Természetesen mód és alkalom nyílik majd emellett tapasztalatcserére és üzemi problémák megbeszélésére is.

A Mérnöknapok ünnepélyes megnyitása június 8-án délelőtt 9 órakor lesz, melyen Csergő János kohó- és gépipari miniszter mond ünnepi beszédet.

A megnyitó után három szakcsoportban (Bányász és Bányagépész, Kohász, Gépész) egymással párhuzamosan kezdődnek a tudományos előadások. Ezek a 20—30 perces előadások képet kívánnak adni az egyetemen folyó tudományos kutató munkáról, s beszámolnak sok — az ipari szakembereket is igen érdeklő — műszaki problémáról.

A Mérnöknapok befejező ünnepsége június 9-én este búcsúvacsora keretében fog lezajlani, melyen egyetemünk rektora tart összefoglalót.

Sajnálatos, de elkerülhetetlen tény, hogy a Mérnöknapok jelenlegi hallgatóságunk szempontjából a legrosszabb időpontra, a vizsgák idejére esnek. Ennek ellenére felhívjuk hallgatóságunk figyelmét arra, hogy egy-egy előadás meghallgatása, különösen a felsőbb évesek számára igen hasznos és kívánatos lenne.

Lapunk szerkesztősége nevében pedig ezúton köszöntjük a Mérnöknapokra visszatérő »öreg diákjainkat. Kívánjuk, érezzék jól magukat itthon, s legyen kellemes, hasznos és értékes az a két nap, amit itt töltenek.

Tudományos Diákköreink beszámolnak munkájukról

A bánya-kohókari Diákkörök négy előadást tartanak

A Bányász, Kohász Kar mellett működő tudományos diákkörök ezen alkalommal négy előadással szerepelnek:

A Kohógéptani Diákkör részéről Voith Márton IV. é. km. hallgató tart előadást „A vas és szilicium ötvözők, a hőkezelés és képlékeny alakítás mértékének hatása az Al—Mg 3-as alapötvözet szövetszerkezetére" címmel.

A Metallográfia tanszék mellett működő diákkör munkájáról Brunner Mihály IV. é. km. hallgató számol be. Előadásának címe: Al—Mg ötvözetek fajhőjének mérése. Feladatuk volt egy mérésre szolgáló készülék összeállítása, mérési eljárások kidolgozása, valamint a mérések alapján diagrammok szerkesztése üzemi használatra.

A Kémiai Diákkör két előadással szerepel. Az egyik előadást Joós Lajos II. é. bm. hallgató tartja, „A benzol katalitikus hidrogénezésének vizsgálatáról." Feladata volt kikísérletezni a benzolból ciklohexán gyártásának optimális viszonyait, részben a hőfoktól függően, részben pedig megvizsgálni az alkalmazott hidrogén tisztaságának és a katalizátor aktivitásának szerepét. A másik előadást Schuder József II. é. bm. hallgató tartja az »Elméleti tányérszám meghatározásáról«. A dolgozatot Cigl Etelka II. éves bm. hallgatóval közösen készítették. Feladatuk volt egy olyan készülék összeállítása, amelynek meghatározzák kísérleti adatait, elsősorban az elméleti tányérszám magasság egyenletét úgy, hogy további mérésekre alkalmazhatóvá tegyék. Másrészt pedig, hogy az olajbányász hallgatók fizikai-kémiai gyakorlatokon megfelelő méréseket végezzenek vele.

NAGY LAJOS tanársegéd

A gépészkari Diákkörök

Tudományos Diákköreink a II. Mérnöknapon beszámolnak munkájukról. Rövid ismertetéseken keresztül tájékoztatják egyetemünknek volt és jelenlegi hallgatóit arról, hogy milyen témákkal foglalkoztak ebben a félévben ezek a diákcsoportok. Az a tény, hogy ezekre a beszámolókra egyetemünk tudományos ülésszakán kerül sor, a tudományos diákkörök számára munkájuk megbecsülését jelenti.

Miről is szólnak ezek a rövid előadások? — Nézzük meg, mivel foglalkozik pl. az Ábrázoló Geometria TDK. Munkájukat Masznyik László ismerteti, témájuk címe: »A forgatóvetők geometriai megoldásával kapcsolatos néhány megfontolásról.« Elsősorban bányászok érdeklődésére tart igényt. A geometriai és geológiai problémán túl a tárgykör hazai művelőinek munkásságát és eredményeit is bemutatja. A Mech. Tech. I. tanszék mellett működő TDK. többek között »C«-görbék felvételével foglalkozott. Ebből a tárgykörből Kovács Attila tart előadást, ismertetve a vizsgálat elméleti és gyakorlati részét konkrét példán.

A Mech. Tech. II. tanszék Tudományos Diákköre új, hazánkban alig ismert technológiáról, a szikrabevonatolás egyes kérdéseiről ad tájékoztatót, saját vizsgálatai alapján. Gribovszky László tanársegéd irányításával végezték kísérleteiket Kovács Endre és Orosz László IV. éves gépészmérnökhallgatók a tanszék műhelyében.

A Mechanika-TDK 3 kiselőadást tart, mindhárom az optikai feszültségvizsgálat területéről veszi témáját. Pomázy Lajos (IV. éves gmh.) a vizsgálati eljárás általános felépítését ismerteti néhány, a TDK által végzett vizsgálat eredményének összefoglalásával.

Egy másik előadás a TDK egyik csoportjának, Szepesi Lajos, Hein Béla és Hajék Árpád (IV. é. gmh.) munkájának eredményeit: egy sín-szelvény üzemi igénybevételének optikai feszültséganalizisét mutatja be.

Végül egy harmadik előadásban egy görgős lánckeréken lemezében keletkező feszültségeloszlásról tájékozódhatunk. Ezzel a kérdéssel Pomázy Lajos, Vancsisin József, Szabó László, s e sorok írója foglalkozott.

Általában megállapítható, hogy a Tudományos Diákkörök tevékenységének színvonala a múlt év óta emelkedett, de még sokkal többet várhatunk a jövőben egyetemünk hallgatóinak ilyenirányú munkájától, ha az a munka valóban folyamatos, kellően irányított lesz. Ez a probléma a Tudományos Diákegyesületté való átszervezéssel reményhetőleg megoldódik.

Salánki József.

EGYETEMI HÍREK

Simeon Bojadzsieff, a szófiai Műszaki Egyetem Géprajz- és Gépelemek tanszékének vezetője, három napot töltött egyetemünkön. Főleg a szaktárgyával kapcsolatos oktatást tanulmányozta. Örömmel fogadta a Mérnöknapra szóló meghívást és ígéretet tett arra, hogy azon részt vesz.

*

Dr. Szilviu Crisan, a brassói Műszaki Egyetem gyártás technológiai karának dékánja május hó 19-én meglátogatta egyetemünket. Látogatása során a Mechanikai Technológia II. tanszéken a tanterv, tudományos munka, s az oktatással kapcsolatos kérdésekről cserélték ki tapasztalataikat.

*

Május 23-án délután Orbán László elvtárs vezetésével tanári ideológiai konferencia volt. A konferencián a XX. kongresszus anyagának feldolgozása kezdődött el, majd a konferencia a nemzetközi helyzet kérdéseivel foglalkozott. Számos kérdés körül (így a szocializmusba való átmenet különböző útjairól is) élénk és érdekes vita alakult ki.

*

Szombathy Emil május hó 18-án kandidátusi vizsgáját jeles minősítéssel tette le. Ez alkalommal egyetemünket meglátogatta Lechner Egon, a Budapesti Műszaki Egyetem tanára és Bakonyi József, a Mérésügyi Hivatal igazgatója.

*

A gyermeknap alkalmából a Szakszervezeti Bizottság egyetemünk dolgozóinak gyermekei között 500,— Ft értékű színházjegyet osztott szét. Műsoron: »Az eltüsszentett birodalom« című meseoperett volt, amit a tanítónőképző gyakorló iskolájának növendékei mutattak be.

*

Egyetemünk most végzett hallgatóinak szerkesztésében megjelent a »Húzótüske 1956«.

—o—

Szerkesztőbizottsági közlemény

»A Mi Egyetemünk« szerkesztőbizottsága az egyetemi lapnál végzett lelkes munkájukért könyvjutalomban részesítette: *Farkas József* adjunktust, *Udvari Mária* tanársegédet, *Szombati Imre* IV. é. gmh., *Kolundzsija Boskó* tanársegédet, *Wágner Rudolf* főhadnagyot és *Tornyos Ferenc* II. é. gépészmérnökhallgatót.

DISZ-ÉLET ☆

Jelentkezz Mohács sziget újjáépítésére!

Néhány nappal ezelőtt a DISZ vb. felhívással fordult az egyetem fiataljaihoz. A felhívás arra kéri az ifjúságot, hogy vegyenek részt ismét Mohács sziget újjáépítésében augusztus 20—szeptember 1. között. Nekünk jutott az a nagyszerű feladat, hogy az új szigeti házak falára elhelyezzük az Ifjúsági Szövetség jelvényét.

Májusban, az első felhívás lelkes visszhangra talált egyetemünkön. Ezért váratlan az, hogy eddig csak a III. éves gépészek jelentkeztek. Évfolyamukról 102-en bizonyították be, hogy a DISZ védnökségéért ők is felelősséget éreznek. A III. éves gépészek cselekedete példaképül álljon a többi évfolyamok előtt.

Miért nem jelentkeznek a többi évfolyamokról? Nem ismerik a felhívást? Nem tudják, hogy mennyi segítségre van szükség a szigeten? Nem, nem ez az igazi ok!

Azt mondják, hogy augusztus 1-ig termelési gyakorlaton, vagy katonai táborokban lesznek és utána egy hónapig még keresni, illetve pihenni akarnak. Kétségtelen, hogy sok embernél elengedhetetlenül szükség van a nyári keresetre és a teljes pihenésre. De nem lehet elhinni azt, hogy ne lenne az egyes évfolyamokon 10—15 ember, akik nélkülözni tudnák a kétheti keresetet és a teljes fizikai pihenést. Nem akarjuk elhinni, hogy egyetemi ifjúságunk nagy része elfelejtette volna az áldozatvállalást, hogy nincsenek olyanok, akik az egyéni érdekek elé tudják helyezni a közös ügyet, egy egész ország ügyét. Vannak ilyenek, vannak áldozatkész hallgatóink sokan, csak példát kell látniuk. Azt kell látniuk, hogy ilyenkor, a nagy áldozatvállalások idején is eléjük állnak DISZ-vezetőink, párttagjaink, s azt mondják: »*Mi már jelentkeztünk, gyertek Ti is!*« Ezt tették a III. éves gépészek DISZ-vezetői is, s az eredmény nem maradt el. Cselekedjenek így a többi évfolyamok vezetői is, s akkor nem kell szégyenkeznünk, hanem boldogan mondhatjuk: »A mi ifjúságunk most is kész tettekkel részt venni Mohács-sziget újjáépítésében!«

Jó munka jutalma az üdülés!

109 hallgatónk megy üdülni Egyetemünkről

Gondolhattak-e a múlt rendszer diákjai, vagy gondolhatnak-e a jelen kapitalista államok egyetemistái arra, hogy a keservesen átdolgozott tanév után, gondtalan üdülés során pihenjék ki fáradalmaikat? Ellenkezőleg, a nyári szünidő sokaknak még keményebb munkát, több megpróbáltatást jelentett, hiszen ez idő alatt kellett anyagi alapot teremteni ahhoz, hogy a következő tanévet megkezdhessék, hogy valami kis pénzt kuporgassanak össze a méregdrága tankönyvekre, tanfelszerelésekre, az aránytalanul magas tandíjakra. Persze, voltak olyan diákok is, akik saját autójukon járták be az ország üdülőhelyeit, (nem azért, mert kiváló tanulók voltak, sőt közülük jónéhány egyenesen szellemi torzszülött volt), természetesen ezekről nem lehetett elmondani, hogy a dolgozó nép soraiból származnak. Ők a rendszer népnyúzó, tőkés képviselőinek csemetéi voltak, akik tudásra is csak azért igyekeztek szert tenni, hogy nagyobb hozzáértéssel folytassák apáik »művét«, a dolgozók kizsákmányolását, nyomorbadöntését.

Ha a tőkés rendszer egyszerű sorból származó diákjainak nehéz sorsára gondolunk, százszorosan tudjuk értékelni pártunk és kormányunk szerető gondoskodását, amely lehetővé teszi, hogy egyetemünk legjobb, legkiválóbb hallgatói ez évben 109-en (104 fiú: 5 lány) az ország leggyönyörűbb fekvésű üdülőhelyein (Balatonalmádi; Révfülöp; Sóstó; Kács) töltsenek el felejthetetlen 10 napot.

Valószínűleg sokakat foglalkoztat az a gondolat, hogy vajon kik, — milyen kvalitású munka alapján — kerülhetnek abba a szerencsés helyzetbe, hogy teljesen ingyen üdülhetnek a nyár folyamán?

A válasz szinte önként adódik.

Elsősorban a legszorgalmasabb, legjobb tanulmányi eredményt felmutató hallgatók, akik egész tanévben becsülettel tettek eleget minden kötelezettségüknek, tudásukat gyengébb társaik segítésére is felhasználták, s szívesen végeztek más jellegű társadalmi munkát is. A legnagyobb odaadással, legeredményesebben dolgozó párt- és DISZ-vezetők is feltétlenül érdemesek erre a jutalomra. Ez évben figyelembe kell venni a Mohácson dolgozott, vagy Mohácsra jelentkezett hallgatók áldozatkész helytállását is. Ezenkívül természetesen az egészségileg rászorultak is kaphatnak üdülési beutalót.

Az elmúlt évek során üdülésen résztvett hallgatók fizikailag és szellemileg teljesen kipihenve, új erővel, maradandó élményekkel gazdagodva tértek vissza otthonukba, vagy közvetlenül az egyetem padjaiba. Munkakedvvel, vídám lelkesedéssel várva az új tanév sok-sok nehéz munkáját.

A most üdüléssel jutalmazott hallgatóknak jó szórakozást, kellemes üdülést, pihenést kíván

a DISZ VB.

Kirándulás Aggtelekre, Jósvafőre

AZ EGYETEM DOLGOZÓI DISZ alapszervezete 1956 május 20-án kedvezményes kirándulást szervezett Aggtelekre és Jósvafőre. A vezetőségi tagok a szakszervezettel karöltve jó szervező munkát végeztek. Nemcsak szervezői munkával segített bennünket a szakszervezet, hanem több mint 2000 forint anyagi támogatással is. Naprólnapra nőtt a jelentkezők száma. Szombaton reggel 160 név állt a jelentkezők lapján. Vasárnap reggel már negyed 7-kor felsorakozott a 4 távolsági autóbusz a Hősök tere elé. Innen is, onnan is nagy csomagokkal siettek a busz felé a kirándulók. Itt egy szokatlan, érdekes dolgot lehetett megfigyelni; — amit egyébként egyetlen busz felszállásnál sem tapasztalhatunk — szépen, fegyelmezetten szálltak be a kocsiba. A járókelők biztosan csodálkoztak ezen és nem tudták minek tulajdonítani ezt a fegyelmezettséget. Mi azonban nem voltunk elragadtatva, mert mindezt csak a számozott ülőhelyeknek tulajdonítottuk.

HÁROMNEGYED HÉT ÓRAKOR — kényelembehelyezkedés után — elindultunk. Stoppoltam az időt, számoltam a városokat és falvakat. Hihetetlen sebességgel száguldottunk. Azonban alig mentünk 15—20 kilométert, defektet kapott egy kocsink. Egy pillanatra megálltunk, s majd kikerülve az elromlott kocsit, továbbrobogtunk. A rázós út ellenére — az esős időt is figyelembevehetjük — jó hangulat, nevetés és terefere alakult ki a kocsikban. A II-es számú kocsiban egy meghívott (nem előadó) tangóharmónikás fiú szebbnél-szebb dalokat játszott és a DISZ-tagok daloltak.

KÉT ÉS FÉL ÓRAI UT UTÁN, (fél 10-kor) megérkeztünk Aggtelekre. Az eső miatt beszorultunk a túristaházba. Fél 11 óra felé megnéztük a barlangot. El nem mondható látvány tárult szemünk elé. A vezető megmagyarázott mindent, s mikor végre kiértünk a barlangból, kellemes napsütés fogadott bennünket. Fáradtan, — hisz 12 kilométert gyalogoltunk a barlangban — de mégis élénken tárgyaltuk meg élményeinket a jósvafői Tengerszem-szálló előtti asztalok mellett. Közben falatoztunk, söröztünk. A társaságból valaki indítványozta, hogy nézzük meg a Tengerszem-tavat. Már majdnem célt értünk, amikor egy nevetés és rövid megjegyzés ütötte meg fülünket: »lecsapolták!« Mit volt mit tenni, visszafordultunk és elmentünk hegyet mászni. Volt, akit csak úgy lehetett elcsalni, hogy sok gyöngyvirág van a hegytetőn. Szerencsére, a sűrű fák segítettek bennünket a mászásban. Nem sokáig szívhattuk a hegyi levegőt, mert közeledett az idő, amikor búcsút kellett venni ettől a szép vidéktől. Este fél hat órakor indultunk hazafelé, s újból daloltunk egész úton hazáig. Mindenkiben felvetődött az a gondolat, hogy máskor is kellene rendezni ilyen kirándulást, mert a természetben a legédesebb a pihenés, illetve a kikapcsolódás.

DISZ-fiataljaink hálásan köszönik a szakszervezetnek ezt a kellemes napot.

F. E.

A második félév tanulmányi munkájának mérlege

NÉGY HÓNAPPAL EZELŐTT az első félév munkájának értékelésénél örvendetesen állapíthattuk meg, hogy az egyetemen folyó oktató és tanulmányi munka területén fordulat következett be. Hallgatóink fegyelme, oktatóink nevelő munkájának színvonala az elmúlt évekhez viszonyítva nagymértékben javult.

Azóta ismét eltelt egy félév és most arról kell számot adni, hogy sikerült-e a jó irányba megkezdett úton továbbhaladni.

A tavaszi félév nehezebb rendszerint, mint az őszi, így nem lenne egészen reális, ha csupán számadatok alapján végeznénk el az összehasonlítást.

Vizsgáljuk meg talán először, hogy hogyan alakultak a hallgatók hiányzását mutató számok:

Bányász kar	3,20 százalék
Kohász kar	1,82 „
Gépész kar	2,01 „
Földmérő kar	1,15 „

E számok nem az egész félév átlagát mutatják, hanem csak az utóvizsga időszak befejezése utáni hetekre vonatkoznak.

MINT LÁTHATJUK, e félév folyamán tovább és pedig igen kedvező mértékben, szinte minimumra csökkent minden karon és évfolyamon a hiányzás. A félév nagy részében mindenütt csak nulla és 2 százalék között mozgott a mulasztott órák százaléka. Mivel azonban a félévet ismét utóvizsgaidőszakkal kezdtük, így február hónapban több héten keresztül sajnos 8—14 százalékig is felemelkedett a mulasztást mutató százalékos szám.

Nem szabad azonban megjegyzés nélkül elmennünk emellett még akkor sem, ha egyébként minimális volt is a mulasztás. Elsősorban is azért, mert hallgatóink egy része (és éppen ezeknek köszönhető a sok hiányzás) állandó lemaradással küzd, mondhatnám azt is, hogy a zömmel szemben kb. egy hónap fáziskésésben van.

Ezek a hallgatók (meg is nevezhetném őket, de ez most nem lényeges) februárban utóvizsgáznak, vagy elhalasztott vizsgát tesznek le (így nyilvánvalóan sokat hiányoznak).

A leghelyesebb az lenne, ha az oktató-nevelő munka és a DISZ segítené elsősorban ezeket a hallgatókat, hogy lemaradásukat behozzák, hogy ne legyenek állandóan a lemorzsolódás veszélyében, hogy »saját érdekükben« időben végezzék el egyetemi tanulmányaikat.

NEM LESZ KÖNNYŰ ezt a feladatot végrehajtani. Egyesek u. i. a régi egyetemi oktatásra hivatkozva jogaik korlátozását látják abban, hogy vizsgájukat, szigorlatukat idejében **határidőre** le kell tenni, hogy egyetemi tanulmányaikat a félév alatt el kell végezni.

Ezek azonban megfeledkeznek egy lényeges változásról, arról, hogy most már milliókat fordít államunk ösztöndíj, diákotthon, ingyenes oktatás és egyéb szociális juttatásokon keresztül hallgatóinkra, hogy gondtalanul, jobb körülmények között nyugodtabban tanulhassanak. És ha az állam idejében nyújtja minden támogatását, megkövetelheti, hogy számára is idejében teljesítse minden hallgató feladatát. Különben az, hogy minél hamarabb mérnök legyen egy hallgatóból, nemcsak az állam, hanem a hallgató **saját** érdeke is.

Ezért kell megtenni mindent annak érdekében, hogy időben teljesítse hallgatóságunk feladatát, hogy a hallgató saját maga döbbenjen rá arra, hogy miért nem szabad lemaradnia és halogatnia feladatait.

A FEGYELMI BÜNTETÉSEK 98 százalékát igazolatlan órák miatt kell kiszabni. Igy ez is azt mutatja, hogy a tanulmányi fegyelem területén még elég sok a javítanivaló. Igaz, az előző félévekhez képest most elég sokat, de még mindig nem eléggé csökkent a fegyelmi büntetések száma.

Ebben a félévben több mint 25 százalékkal csökkent a fegyelmi büntetést kapott hallgatók száma.

Az igazolatlan órák miatt tartott fegyelmi tárgyalásokat eleinte sajnos nem vették elég komolyan hallgatóink. Erről csak később, annak következetes felelősségrevonó munkája után győződtek meg. A III. éves gépész évfolyamon egy időben igen sok volt az igazolatlan hiányzás amiatt, hogy a hallgatók az előadások látogatása helyett, rajzfeladataikat készítették. Egy éppen emiatt tartott ellenőrzés alkalmával pl. Gépelemek előadásról 55-en hiányoztak. Igen gyakori volt az I. éves gépész évfolyamon a Kémia gyakorlatokról való igazolatlan távolmaradás is. Ezekkel és az ehhez hasonlókkal szemben a Fegyelmi Bizottság mindig alkalmazta a Fegyelmi Szabályzat által kiszabható büntetéseket. Az igazolatlanul mulasztó, fegyelemlazító komoly felelősségrevonása helyesnek bizonyult és ezt a tárgyilagosság fenntartásával a jövőben is alkalmazni kell, ha szükség lesz rá. A zárthelyi eredmények az alábbiak szerint alakultak:

Bányász kar	2,47
Kohász kar	2,86
Gépész kar	2,46
Földmérő kar	2,64

AZ EGYETEM TANULMÁNYI-LAG legerősebb évfolyama jelenleg a III—IV. éves Kohász évfolyam. Egyaránt 2,94-es átlaggal. Igen aggasztó, hogy a IV. éves Gépész évfolyam tanulmányi eredménye csak 2,23, ezzel nemcsak a Gépész kar, hanem az egyetem leggyengébb évfolyamává süllyedtek IV. éves gépészeink. Persze a vizsgaidőszakban, melyet még csak most kezdtünk el, lehet javítani ezen az eredményen is.

A félév tanulmányi munkájára, mindent összevetve, a nagymértékű ingadozás, hullámzás a jellemző. Ezt az egyenlőtlenséget hallgatóink még mindig nem elég tervszerű, halogató és kampányjellegű munkája okozza. A határidős feladatokat rendszerint a legvégső időpontig halogatják, ekkor azután éjszakázáshoz és más fontos tanulmányi feladatok teljesítésének mellőzéséhez folyamodnak, hogy pótolják a mulasztást.

Az egyetemen folyó oktatás színvonala,

a szakérettségis és munkáspárasztt származású hallgatókkal való foglalkozás minősége tovább emelkedett.

Tanszékeink e munkát igen nagy gonddal végezték. Ennek eredményeképpen pl. matematikából jobb eredményt értek el, illetve behozták lemaradásukat az I., II. évfolyamokon tanuló szakérettségis hallgatóink.

A MOST MEGKEZDETT vizsgaidőszakban még nehezebb feladat előtt állnak hallgatóink. Az oktatás színvonala emelésének következtében már az előző félévben is fokoztuk az egyes jegyek eléréséhez szükséges követelményeket. A jelen félévben ezt, még ha kis mértékben is, de tovább folytatjuk.

Különösen alaposabb tudást várnak tanszékeink a múlt félévekkel szemben az elégséges jegy eléréséért, azaz fokozni fogjuk az elégséges jegyek követelményeit.

Ez a mérnökképzés megbízhatóságát tovább mélyíti és emeli végző mérnökeink tudás és szakképzettségi színvonalát.

Tekintse minden hallgatónk a saját érdekében teljesítendő feladatnak és saját értéke további növekedésének a jó vizsgaeredmények elérését és időben való teljesítését.

Darin Sándor
okt. előadó.

A szakszervezeti fotókiállításról

12 kiállító 72 képpel mutatkozott be elsőizben egyetemünk dolgozói és hallgatói előtt a szakszervezeti fotókör kiállításán.

Arra sajnos nincs lehetőség, hogy a kiállított anyag erényeivel és hibáival képenként, vagy akár szerzőkként e helyen külön foglalkozzunk. Akik megnézték a képeket, azok tisztában vannak értékükkel és megállapították hibáikat is. Lehet, hogy az így született vélemények nem egyeznek meg és nincsenek összhangban a bírálók értékelésével sem. Tapasztalat, hogy ilyen jelenségre minden kiállítás alkalmával lehet számítani. Oka, hogy a közönség fotókritikai szemléletéből legtöbbször hiányzik egy pár olyan szempont, melyeket a szakértő bírálók a képek értékelésénél — igen helyesen — érvényre juttatnak. A közönség fotókritikai szemléletének teljessé tétele érdekében az ősz folyamán megindítják a szines diapozitív képek vetítését, melynek során a vetített képekről Miskolc legjobb fotó amatőrei fognak szakszerű kritikát mondani.

A kiállított képek helyezése felől az alábbi összetételű bizottság döntött:

Paulovits Miklós KPDSZ Fotókör elnöke (Miskolc), Málnási Béla (Műegyetem), Naszódi Tibor (OFOTÉRT, Miskolc).

Elbírálásuk szerint a haladók csoportjában

I. PAN jelige Barátok c. képe,
II. 3601 jelige Játék a habokkal c. képe.
III. Pécs jelige Ablaknál és Szin jelige Téli örömök c. képe.

Kezdő csoportban:

I. díj erre érdemes kép hiányában nem lett kiadva.
II. Virágom jelige Rálátás az Avasra c. képe.
III. BNO. jelige Őszi ködös reggel c. képe.

A kiállítás megrendezése ujszerű kezdeményezés egyetemünkön, és különösen ki kell emelni azt, hogy a Szakszervezet támogatása ellenére sem követel — mint hasonló esetekben más helyeken — a szakfényképészek munkaterületét érintő sablonos másolási vagy dokumentációs munkát, hanem egészséges irányítással, de az egyéni kezdeményezést mindig tiszteletben tartva az amatőrfotó kulturális szerepét igyekszik teljes mértékben érvényre juttatni.

Végezetül a rendezőség tapasztalatairól kell szólnunk a kiállítással kapcsolatban.

Elsősorban a részvétel hiányos a fotóamatőrök részéről. Tudomásunk szerint sokkal több fotós van egyetemünkön, mint ahányan képviseltették magukat. Egy ilyen házi kiállításnak éppen az lenne a célja, hogy egy teljes kollektíva erejét és tudását mutassa be. Igy a jövőben az egyetemi fotósok teljes táborára szeretnénk számítani.

Pályázatunkat haladó és kezdő csoportban írtuk ki, és ehhez kapcsolódik másik lényeges észrevételünk, az önkritika esetenkénti hiánya. Nem arról van itt szó, hogy haladó csoportban indult valaki kezdő helyett, nem, mert hisz a két csoport közti határ a feltételek szigorításával bárhol megvonható. Inkább az volt a hiba, hogy a haladó mértéket megütő képek mellett ugyanaz a szerző nagyon gyenge képet is beküldött. Ezeket nem állíthattuk ki a haladó csoportban, mert nem ütötte meg a mértéket, de a kezdő csoportban sem, mert nem lehet valaki egyszerre kezdő és haladó is.

Igy maradt le a beküldött képekből egy pár darab, melyeket szerzőjük — talán kissé neheztelve is — hiába keresett a kiállításon.

Csak igen kevés kép dolgozta fel egyetemünk életének motívumait. A téma itt van előttünk, csak meg kell ragadnunk a művészi megörökítésre méltó pillanatokat.

A Szakszervezeti Bizottság pályázatot hirdet minden egyetemi hallgató és dolgozó számára egyetemi életünk művészi ábrázolására. A képeket 9x14 cm-es méretben név és cím megjelöléssel folyamatosan lehet beküldeni a Szakszervezeti Bizottságnak. Minden hónap 30-án pontozzuk a beküldött képeket, melyek közül a legjobbat a „Mi Egyetemünk" közölni fogja. 1956. december 20-án az addig beküldött képek pontszámait összegezzük, átlagoljuk.

A legmagasabb pontátlagot elért három szerzőt értékes tiszteletdíjjal jutalmazzuk. A beküldött képek a Szakszervezeti Bizottság tulajdonába mennek át, azokat vissza nem adjuk, a hozzá felhasznált fotóanyagot (papír) természetesen megtérítjük.

A képek 1956. június 1-től kezdve küldhetők be.

Fotókör elnöksége.

Megkezdték a duplex acélöntést a diósgyőri martinacélműben

Eddig a papír- és dohánygyárak nagyteljesítményű vágókéseihez szükséges drága, ötvözött acélokat külföldről szereztük be. A behozatal megszüntetésére a diósgyőri martinacélmű vezetősége elhatározta, hogy a hazai szükséglet fedezése érdekében berendezkednek a duplex-öntésű acélok gyártására. Ennek lényege: a kokillába tíz százalékos krómtartalmú nemesacéllemezt helyeznek s ezt kétoldalt folyékony lágyacéllal öntik körül. Igy nagy éltartósságú, kettős rétegű törhetetlen késacélt nyernek, melynek igen nagy a hajlító szilárdsága.

Oktatóink és hallgatóink megvitatták a második ötéves terv irányelv-tervezetét

Május 24-én a Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem tanárai, oktatói, hallgatói értekezleten vitatták meg a második ötéves terv irányelv-tervezetét. A vitán résztvettek a Lenin Kohászati Művek, a DIMÁVAG Gépgyár és a többi miskolci üzem küldöttei is.

Simon Sándor docens, az egyetemi párt-vb. titkárának megnyitó szavai után *Farkas Mihály* elvtárs, kohó- és gépipari miniszterhelyettes tartott előadást. Ismertette kohászatunk és gépgyártásunk azon problémáit, amelyek a második ötéves tervben kerülnek megoldásra.

Az előadás után még világosabbá vált mindenki előtt egyetemünkön, hogy a második ötéves terv, amely a kohászat és a gépgyártás nagyarányú fejlődését irányozza elő, komoly feladatokat állít a műszaki egyetemek elé, köztük egyetemünk elé is. Több magastudású mérnököt kell adni iparunknak. E feladatok megoldását segíti elő kormányunk terve is, amely szerint

a miskolci egyetem tanműhelyének és a tanszékek felszerelésének fejlesztésére, továbbá az építészeti munkálatok elvégzésére kb. 60 millió forintot fordítanak majd.

Farkas elvtárs nagy tetszéssel fogadott beszéde után élénk vita kezdődött, amelyben részt vettek az egyetem tanárai, hallgatói és vendégeink.

Schey János docens felszólalásában elmondotta, hogy szerinte a második ötéves terv irányelveiben kevés szó esik és nem kap megfelelő helyet kohászati üzemeink egyik súlyos problémája: az anyagmozgatás korszerűsítése. Nem pontos adatok szerint a kohászati gyártmányaink önköltségének több mint 50 százaléka az alacsony műszaki színvonalú anyagmozgatásból ered. Javasolta, hogy az anyagmozgatás műszaki színvonalának emelése, megjavítása kapjon megfelelő helyet a második ötéves tervben.

Felszólalt *Lancsarics Alajos* professzor, gazdasági rektorhelyettes, aki a gyakorlati oktatás problémáival foglalkozott és a következőket mondotta:

»Nekünk, oktatóknak régen fáj az, hogy a gyakorlati oktatást nem tudjuk hallgatóinknak olyan mértékben nyújtani, mint ahogy az szükséges volna. Hiányosságok főképpen szerszámgép-beszerzés terén mutatkoznak. Népi demokráciánk csak egyes szerszámgéptípusokat gyárt, viszont vannak olyanok, amelyeket csak külföldről lehet beszerezni, pl. fogazógépek, fogköszörűk, vontató asztalos gyalugépek. Feltűnő ellentét mutatkozik az ipari tanulók képzését nyújtó MTH műhelyek gépjavadalmazása és a műszaki egyetem gép-beszerzése között. Ne tekintse a Kohó- és Gépipari Minisztérium a Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetemet e tekintetben mostohagyermeknek már csak azért sem, mivel a végzett hallgatóink túlnyomó része a KGM üzemeiben nyer elhelyezést.«

Ezután Lancsarics professzor elvtárs kérte, hogy a Kohó- és Gépipari Minisztérium a sokmilliót kitevő behozatali keretből néhány gépre adjon át keretet az Oktatásügyi Minisztériumnak és így egyetemünkön a gyakorlati oktatás alaposabb lenne.

A következő felszólaló Egyetemünk Rektora volt. Bevezetőben röviden értékelte Egyetemünk eddigi 7 évének munkáját.

Az oktatás tartalmának fejlődése Egyetemünkön lépést tart a természettudományok és a műszaki tudományok fejlődésével

»Az oktatás tartalmának fejlődése Egyetemünkön megnyugtató módon lépést tart a természettudományok és a műszaki tudományok fejlődésével, az oktatás lényegesen szervezettebb és módszereiben sokkalta fejlettebb, mint amilyen az egyetemeken a felsőoktatási reformokat megelőző időkben szokásos volt. Ennek következtében bízvást mondhatjuk, hogy az Egyetemünkről kikerülő kiváló és jó diákjaink zöme, felkészültségét tekintve, semmiesetre sem marad el régebbi idők hasonló képességű fiatal mérnökei mögött. Ismereteik olyan széles elméleti alapokra támaszkodnak, amelyekre építve, a műszaki tudományok rohamos fejlődését kint az életben, a jövőben saját erejükből is biztosan követni tudják.

A régi műegyetemnek a gyakorlati képzésben megmutatkozott súlyos hiányosságaiból azonban vajmi keveset sikerült ezidéig felszámolni. A legtöbb területen szűkében vagyunk a korszerűen felszerelt és a hallgatólétszámokkal arányban álló laboratóriumoknak és műhelyeknek.

A mennyiség és minőség harcában, különösen nagyobb létszámú évfolyamokon, nem alakult ki még megnyugtató eredmény. Az a meggyőződésünk, hogy az »elégséges« osztályzathoz fűződő egyetemi színvonal sehogy sincs arányban a szocializmus építésének hatalmas feladataival és az ebből folyó követelményekkel.

Egyetemünk fejlődését minden irányban erősen gátolta az építkezések befejezetlen volta. Ma sem alakultak még ki a tudományos munka megnyugtató feltételei. Nyugtalanító, az oktatókat illetően, az egyetem káderhelyzete. Az iparnak következetesen és eredményesen érvényesülő elszívó hatása arról tanúskodik, hogy az a magasrendű, vagy legmagasabbrendű szellemi munka, amelyet oktatóinktól az oktatásban és a tudomány művelésében elvárnánk, vagy elvárnak, nem tükröződik az oktatói fizetésekben. Ezért kiváló hallgatóinkat sem könnyű rábeszélni arra, hogy vállalják az oktató áldozatos munkáját. Ezért kénytelen ma oktatóink jelentős része mellékfoglalkozást is vállalni.

A Központi Vezetőség novemberi határozata megerősített abban a törekvésünkben, hogy az alapképzést még tovább elmélyítsük. Nem ért meglepetésszerűen a gyakorlati oktatás fejlesztésének követelménye sem. Az alapvető hiányosságokat azonban saját erőnkből nem tudjuk kiküszöbölni.

A mérnökképzés színvonala emelésének egy másik gátja a beiskolázás, amely az utóbbi években különösen nálunk, nem sikerült kielégítően.

A második ötéves tervnek a felsőoktatásra vonatkozó irányelveit a felsőoktatás eddigi fejlődéséről elmondottak figyelembevételével lehet csak helyesen értékelni. Nagy megnyugvást kelt az a tudat, hogy *Egyetemünk a második ötéves tervben tovább épül; hogy a gyakorlati oktatás tárgyi feltételei fokozatosan megvalósulnak; hogy a tudományos munka fokozottabb segítségre számíthat.* Mindez a felsőoktatás stabilizálódását eredményezi. A létszámemelés újból felvetheti az elmúlt évek számos, kielégítően meg nem oldott problémáját. Hátrányos, sőt káros lehet, ha olyan mértékű, hogy a folyamatban lévő stabilizálódást megakasztja.

Az elmúlt években nehéz harcokat vívtunk a lemorzsolódás ellen, nagyrészt eredménytelenül. Eddigi tapasztalataink szerint az egyetemre beiratkozó minden 10 hallgató közül 5 vagy 6 szerez oklevelet. Ez az adat nem vet kedvező fényt az egyetemi munka termelékenységére és önköltségére. Az évek során sok tapasztalatot gyűjtöttünk. Időszerű volna, hogy a műszaki felsőoktatásnak ezt az egyik legfontosabb kérdését gondos vizsgálat alá vegyük, felfedjük az okait és hozzálássunk a kérdés megoldásához.«

Felszólalt ezután *Fehér László* elvtárs oktatási főelőadó, aki arra kérte a Kohó- és Gépipari Minisztériumot, hogy tegye lehetővé a gyárlátogatások engedélyének bürokratikus-mentes kiadását, majd így folytatta: »Annak ellenére, hogy közelünkben itt van a Lenin Kohászati Művek, az ózdi üzemek, a borsodvidéki szénbányák, stb., az üzemek látogatása csak nehézségekkel, olykor-olykor oldható meg. Az utazási nehézségek sok időt vesznek el, úgy, hogy a kirándulás más tanszékek rovására megy. Helyesnek látnám, ha az európahírű Ikarusz-gyárunkból egy-két autóbuszt egyetemünk is kapna, hogy az üzemek látogatása tervszerűen, a rendelkezésre álló idő kihasználásával végrehajtható legyen.«

A felszólaló *Fekete László* adjunktus azt javasolta, hogy jobb és több oktatófilmmel lássák el az egyetemeket ,hogy a hallgatók már a termelési gyakorlatok előtt megismerkedjenek az egyes munkafolyamatokkal, az üzemek berendezéseivel.

Gerendai Kornél, a beruházási osztály vezetője, a következőket mondotta:

Tovább épül Egyetemünk

»Farkas Mihály miniszterhelyettes elvtárs a nehézipari beruházások keretében említette egyetemünk beruházásait is egész röviden, ezt kívánom néhány szóval kiegészíteni. Egyetemünk vezetősége elkészítette a második ötéves beruházási tervjavaslatát és azt az Oktatásügyi Minisztérium teljes egészében elfogadva, továbbította a tervhivatalhoz. A tervhivatal sajnos, teljes egészében nem tudott helyt adni az egyetem és felügyeleti hatóságunk kérelmének, részben anyagellátási nehézségeink és munkaerőkapacitásunk szűkös volta miatt, ezért beruházási javaslatunkat csökkentette. Legnagyobb tétele a második ötéves terv keretében megvalósítandó munkáinknak a C/2 műhelycsarnok megépítése. Az épület biztosítja a jelenleg nem megfelelő gyakorlati oktatás javítását és a jelenleg rosszul tárolt gépeink egy hatalmas csarnokban nyernek majd megfelelő elhelyezést. A csarnok méreteire jellemző, hogy annak területe közel egy katasztrális hold nagyságú. A beruházási tervünk összeállításánál döntő szempont volt az a körülmény, hogy a jelenlegi befejezetlen munkáink és épületeink véglegesen kész állapotba kerüljenek. Tereprendezés, útépítés, mély-szivárgók és szivárgók építése összesen közel 8 milliós beruházást jelentenek. Befejezetlen épületeink homlokzatainak elkészítésére 6 millió forint összeget terveztünk be. A végleges sportpályánk és ezzel kapcsolatos létesítmények elkészültéig a jelenlegi sportpályánk teljes befejezésére 400 ezer forintot irányoztunk elő. Ezidő szerint csak szükségszerűen biztosított tűzrendészet és üzemanyag tárolás végleges megoldása 3 millió forintot meghaladó költségkereten belül történik.

Egyetemünk fűtése az erőmű kazánjainak üzembehelyezésével megoldást nyert, azonban a fűtési vezetékek ideiglenesek, nagy részben földfelettiek és nagy költséggel biztosítható azoknak a fenntartása, de jelentős hőveszteséggel is jár ez a megoldás. A fűtési vezetékeknek a végleges megoldása közel 6 millió forint keretben történik, földalatti, kb 2 méter átmérőjű csőfolyosóban.

A magas- és mélyépítési munkáinkon felül a tereprendezéssel szorosan összefüggő fásítás és kertesítés munkálatait fokozottabb ütemben folytatjuk. 1954-ben 2000, 1955. évben pedig 70 ezer facsemetét ültettünk el. Egyetemvárosunk közel 170 katasztrális hold területén 500 000 facsemete elültetését tervezzük. Ezzel igen jelentékeny mértékben veszi ki egyetemünk részét az országos erdősítési feladatból is.

Természetesen ezek a tételek csak a jelentősebb beruházásokat jelentik. Említetteken felül a soproni bányászkar átköltöztetésével kapcsolatban kb. 50 lakást építünk a soproni tanárok, tanszemélyzet és dolgozók részére; kb. ugyanennyi lakás épül egyetemünk többi dolgozói részére is.

A beruházás harci feladat, harc a szükséges anyag és munkaerő biztosításáért, határidők betartásáért, stb. Ezt a harcot csak az egyetem vezetőségének és pártbizottságunknak messzemenő támogatásával tudjuk eredményesen megvalósítani. A párt támogatása tette lehetővé, hogy a múlt évben 6 diákszálló homlokzata teljes befejezést nyert. Ötéves tervünk teljesítéséhez kérem a párt fokozott támogatását. Az egyetem vezetőségének és a pártnak támogatása megítélésem szerint olyan segítséget jelent, hogy ötéves tervünket nemcsak teljesíteni, hanem túlteljesíteni fogjuk, hasonlóan az előző évekhez.«

— p —

A
Mi Egyetemünk
A TE LAPOD,
ÍRD,
OLVASD,
TERJESZD!

Kommunista voltál, a mi nagy pártunk neveltje!

Mélyen megrendülve fogadtuk a kegyetlen hírt, amely tudatta velünk, hogy május 22-én meghalt Farkas Tivadar elvtárs V. éves kohómérnökhallgató, az egyetemi párt-vb. volt tagja. A halál hideg keze elrabolt sorainkból egy kommunistát, pártunk ügyének következetes harcosát, egy nagyszerű ifjúsági vezetőt. Fiatal életének 24. évében eltávozott tőlünk egy kommunista, aki erejét és egészségét nem kímélve dolgozott pártunk politikájának megvalósításáért, Ifjúsági Szövetségünkért, a mi fiatal Egyetemünkért.

Farkas elvtárs 1932. november 12-én született Gyula községben. Apja bányászszülők gyermeke, tanító, jelenleg iskolaigazgató. Az, hogy apja 1945-ben belépett a Magyar Kommunista Pártba — majd az egyesüléstől MDP-tag lett — meghatározta Farkas elvtárs fejlődését. Ezekben a nehéz órákban őszinte részvétünkkel kívánjuk enyhíteni a szülők fájdalmát.

Farkas elvtárs Pécsett, a Nagy Lajos Gimnáziumban érettségizett. Az ifjúsági mozgalomba mint úttörővezető kapcsolódott be. Ott volt az első sorokban, amikor a Diákszövetség, majd a DISZ létrehozásáért folyt a harc. 1950-ben lett pártunk tagjelöltje, majd 1951-ben pártunk tagja. Az egyetemre való beiratkozása után DISZ vezetőségi tag, szemináriumvezető lett. Később a DISZ-bizottság, majd az egyetemi pártbizottság tagja volt, egészen addig, amíg súlyos betegsége kórházba nem kényszerítette.

Drága Elvtársunk, Barátunk!

Korai elmulásod súlyos vesztesége pártunknak, Ifjúsági Szövetségünknek, a mi fiatal Egyetemünknek, amellyel magad is együtt fejlődtél, melyért meghoztál minden áldozatot.

Kommunista voltál, a mi nagy pártunk neveltje! Példaképül állsz előttünk szerénységben, áldozatvállalásban, az ifjúság szeretetében, kötelességteljesítésben. Példaképül álltál tanulótársaid előtt is, oktatóid, tanáraid bámulatraméltó szorgalmadért szerettek. A harmadik év végén súlyos gégeműtéten estél át. Kórházi kezelés miatt egy félévig nem hallgathattál előadásokat. Pihenés helyett, legyengült szervezeteddel mégis visszajöttél közénk és minden tantárgyból kitűnő eredménnyel vizsgáztál. Kommunista szíved és erős akaratod legyőzte az eléd tornyosuló akadályokat. Szilárd politikai meggyőződésű, határozott, harcos kiállású kommunistát vesztettünk el Benned.

Az egyetemi párt-vb., DISZ-bizottság, az egyetem kommunistái és DISZ-tagjai nevében búcsúzunk Tőled Farkas Tivadar, drága elvtársunk, barátunk.

Búcsúzik tőled — a diáktól — az Egyetem vezetősége, tanáraid, oktatóid, akiknek mindig kiváló diákja voltál.

Tudjuk, hogy csak akkor tiszteljük igazán emlékedet, ha minden erőnkkel harcolunk pártunk célkitűzéseinek megvalósításáért, a szocialista Magyarország megteremtéséért. Igérjük Neked, hogy munkánkat nagy célkitűzéseink megvalósítása érdekében Hozzád hasonlóan kommunistához méltóan végezzük!

Emlékedet szeretettel őrizzük!

ifj. PÓKOS ISTVÁN

Verő József Kossuth-díjas akadémikus:

Látogatás a Lomonoszov Egyetemen

(Folytatás.)

Az eszközök, amelyekkel dolgoznak, sem akármilyenek. Első pillanatra, a tökéletes kivitelük miatt, gyári eredetűnek gondolná őket az ember; de ha jobban szemügyre veszi őket, majdnem mindegyiken talál valami különlegest, ami megkönnyíti a használatát, segíti a megismerését és működésének megértését. A katódsugárcső pl. teljesen szabadon áll, minden részlete tökéletesen látható. Ezek a készülékek a tanszék saját konstrukciói, az egyetem műszerüzemében készültek, szem előtt tartva nemcsak azt, hogy ne lehessen bennük kárt tenni, mert hiszen gyakorlatlan fiúk kezébe kerülnek, hanem a didaktikai követelményeket is. A fiúk persze nagy figyelemmel, nagy kedvvel kísérleteztek; a hazai gyakorlatokon sokszor tapasztalt figyelmetlenségnek, dévajkodásnak nyomát sem láttuk.

Vagy egy tucatnyi laboratóriumot jártunk végig; együttvéve megelevenedett ott előttünk majdnem az egész fizika, kezdve a mechanikán, egészen az elektronokig.

A sok benyomástól eltelten, no meg a többórás járás-keléstől némileg elfáradva, jól esett a vezető docens szobájában letelepedni, egy kis csendes eszmecserére az egyetemről, az oktatókról, hallgatókról. Önmagáról vendéglátónk egyszerű szavakkal elmondja, hogy végigharcolta majdnem az egész háborút, végül is a mindkét lábát ért sérülés miatt tért vissza a munkahelyére. Hét évig még a régi, városbeli egyetemen dolgozott, harmadik éve pedig a Lenin-hegyen. Arra a kérdésünkre, hogy a hallgatók tudják-e és értékelik-e azt a remek környezetet és pazar felszerelést, amelyben tanulhatnak, meg azt, hogy világhírű tudósok ügyelik első lépéseiket a tudomány területén, elmondja, hogy ilyen szempontból sincsen ok semmi panaszra. A tanszék tanítványai közül igen sokan mennek tudományos pályára, aspiránsnak, kutatóintézetekbe és a munkájukkal nem hoznak szégyent az egyetemre. Az új épületben még csak harmadik éve működik, itteni tanítványai még fiatalok, még nem is végeztek. De ha régi épületben tanulók megálltak a helyüket, az újban sokkal jobb körülmények között kiképzettek bizonyára még jobbak, lelkesebbek lesznek.

Búcsúznunk kell; a docens újra kalauzunkká szegődik, elkísér egészen az épület kijáratáig, pedig az út elég hosszú és a sérült lábán nem egészen könnyen jár. Csak a kijáratnál, a csípős hidegre való hivatkozással tudjuk visszatérésre bírni.

Megint a szabadban vagyunk; már egészen besötétedett, de az udvar térsége nem sötét. A fizikai, a kémiai és a főépület sokszáz ablaka fényt áraszt. Még javában folyik a munka a laboratóriumokban, előadótermekben, tanulószobákban; sokezer fiú, leány dolgozik, tanul, hogy szebbé, gazdagabbá tegye a saját jövőjét, de az egész emberiség jövőjét is.

Látogatásunk csak pár órás volt; amit láttunk, a Lomonoszov-egyetemnek egészen apró töredéke volt csupán. Hiszen ezen az egyetemen 2500 főnyi oktatógárda 22 000 hallgatóval foglalkozik. 12 fakultás, 210 tanszék, 230 laboratórium, 3 tudományos kutatóintézet, 8 kísérleti állomás, 3 múzeum és 3 asztronómiai obszervatórium működik az egyetem területén. Az oktatók közül 400 professzor és 550 docens. Az oktatók színvonalát fémjelzi a közéjük tartozó 30 akadémikus és 59 ak. levelező tag, 33 oktató pedig a szövetséges köztársaságok tud. akadémiáinak tagja. Az egésznek nem is a századrészét láttuk; ugyanúgy kevés ez az egész egyetemhez képest, mint ahogy négy hét alatt Moszkvában a SZU-ból elenyésző apróságot ismertünk meg. Ez is elég ahhoz, hogy gazdagabbak legyünk egy felejthetetlen élménnyel és tudatára ébredjünk annak, hogy a SZU. nem egy ország a többi között, hanem magában véve is egy egész világ.

(Vége.)

Levelezőnk írja

Vélemények, események

Megkérdeztük egyik tanszék sportkedvelő adjunktusát, mi a véleménye A Mi Egyetemünk sportrovatáról. Válasza a következő volt: »Minden szám negyedik oldalán sport-rovatunk olvasható. Ha évek múlva valaki azt a feladatot kapná (pl. az egyetem 10 éves évfordulójára), írja meg egyetemünk elmúlt 10 éves sporttörténetét, akkor vajmi keveset tallózhatna e cikkekből. E rovat ugyanis jelenleg egy-egy verseny vagy mérkőzés leírását adja és ez nem lehet az egész egyetemi sportélet jellemzője. Kívánatosabb volna a Haladás SK összes szakosztályát minden két hétben eseményeivel röviden megjelentetni a Népsport utolsó oldalán olvasható Hírek-Eredmények rovatához hasonlóan. Az olvasót a sportesemény és annak eredménye (gólarány, időtartam, hosszméret, súly, stb.) érdekli elsősorban. De igényt tart arra is, hogy kik versenyeztek, kik a csapat tagjai és azok vajon milyen szakosak, hanyadévesek. Az sem ártana, ha az eredmények közlése után rövid tájékoztatás megmutatná, hogy az elért eredmény az adott játékokban az eredmény hanyadik helyezést jelent és hol, hanyadik osztályban, vagy pl. atlétikában milyen az az eredmény helyi viszonylatban, stb. Ezekre a kérdésekre ugyanis az egyetemi Haladás SK vezetőségének egyetlen tagja sem tudott nekem átfogóan választ adni. Még egyet! Az újság sportrovata egyáltalán nem foglalkozik a helyi szakszervezeti sportmegmozdulásokkal (labdarúgó-kupa, szellemi háromtusa, céllövészet, stb-vel), ami pedig a sport »tömegesítése« szempontjából nem közömbös«.

★

Közöljük kedves ismeretlen Levelezőnkkel, hogy levelének többi részét e számunkban helyszűke miatt közölni nem tudjuk.

További leveleit várjuk.

Szerkesztőbizottság.

Haladás SE III. országos küldöttértekezlete

Az egyetemünk sportkörét *Fehér László, Nagy István* és *Farnadi Ernő* küldöttek képviselték.

Az Országos Elnökség beszámolójában értékelte az elmúlt két év sportmunkáját.

Küldötteink többek között létesítményeink felépítéséhez szóltak hozzá, de határozott választ sem az elnökség, sem az OTSB. nem tudott adni.

A küldöttértekezlet az országos választmányba *Farnadi Ernőt* beválasztotta.

KOSÁRLABDA

M. Haladás—Szolnoki Törekvés, területi összevont bajnokság 93:58 (41:24).

Nagy fölényben, igen jól játszott csapatunk.

L. d.: *Csák* 29, *Marosi* 21, *Bácsfalvi* 15, *Renn* 12, *Vaszari* 7, *Bus* 5, *Marton* 4, illetve *Werderber* 20, *Horváth* 15.

RÖPLABDA:

A »bírói műhiba« címen az ellenfél által megóvott M. haladás—Salgótarjáni Vasas mérkőzés, melyet csapatunk nyert meg, újrajátszásra került. Csapatunk másodszor is győzött, különösen az első és ötödik szett-ben mutatott jó játékot.

Jók: *Árpádi, Lőrinczi.*

Szarka Gyula (K 301) leütését a 2-es számú Árpádi (K 403) figyeli a Haladás—Salgótarjáni Vasas mérkőzésen. A mérkőzést a Haladás 3:2-re megnyerte. Ezzel a mérkőzéssel a Haladás a röplabda Területi Bajnokság 6. helyére került.

ELLENVÉLEMÉNY a „Kormánybiztos"-ról

A miskolci Déryné Színház legutóbbi bemutatóján a közönség vastapsokkal »értékelte« a Kormánybiztos c. darabot. A Színház és Mozi kritikusa is dicshimnuszokat zengett róla. Én nem vagyok színházi szakember, csak szeretem a művészetet. Művészetet azonban nem sokat találtam ebben a darabban, pedig egy bohózatnál is beszélhetünk művészetről. Véleményem szerint azonban a bohózat nem tartozik az örökbecsű, maradandó értékű, felújításra érdemes műfajok közé. Ami értékes egy jó bohózatban: humor, szellemesség, irónia, az csak akkor jó, ha aktuális. Ha pedig nem aktuális, akkor nem lehet egy másik társadalom számára felmelegíteni. Amin nagyapáink jókat nevettek, azon mi legfeljebb elnézően mosolygunk. Persze most a társadalombíráló szellemességről, humorról beszélek. Van egy másfajta nevettetési eszköz is: az »örök emberi« malacságok, izléstelenségek eszköze.

Guthi Soma, ha nem is komoly, de szellemesen bíráló képet festett a huszadik század elejének magyar társadalmáról. A bohózati jelleg és az előadás hibája folytán azonban a közönség nem a szellemességeken nevet, hanem a malacságok szórakoztatják, a jól sikerült zenés-táncos betéteket és egyes színészek jó játékát élvezi. Jól játszik Nagy Attila a gróf, Nádassy Anna »a csókos asszony« és Fehér Tibor a betörő szerepében. Viszont a korabeli szatíra célpontjai: a panamista Mitesszer Gábor és felesége, a szeretőt tartó, cím- és rangkórságban szenvedő úriasszony szerepébe Győrffy György és Máthé Éva nem tudják magukat beleélni. Győrffy túl tragikus, Máthé túl naiv. Bár a rendezőt, Orosz Györgyöt dícséret illeti a gördülékeny előadásért és egy-két ügyes rendezői ötletért, mégis főleg az ő hibája, hogy a társadalombíráló szellemességek rovására az izetlenségek uralkodnak a darabban.

Amikor az úriasszony bánatában elkezd sziruposan magyarnótázni — a közönség nem érti. De amikor a kofferből röpködnek az alsóneműk, a közönség el van ragadtatva. Amikor a betörő saját magát is kigúnyolja: »becsületes emberek közt az utolsó lettem volna, így meg a betörők között az első vagyok« — a közönség hallgat. De amikor a fogdmegekkel kergetőzik és haverja, a rendőr (Simom Géza) gumibotjával sorra üti fejbe az ellenséget, a közönség remekül szórakozik. Ilyen olcsó eszközökkel vívja ki az előadás a vastapsokat.

A legnagyobb sikernek méltán a zenés számok örvendenek — Szőllősy András zenéje könnyű, szórakoztató, eléggé fülbemászó. A komoly zene híveinek is örömet (?!) szerez, mert a csókos asszony énekszáma közben, amikor az éppen lihegő-szünetet tart — a zenekar egyszer csak Beethoven V. szimfóniájának híres sors-motívumát játssza. — Ezt azért ki lehetett volna hagyni. — A díszletezők figyelmét egy zavaró technikai hibára hívom fel: amikor a harmadik felvonás elején a betörő az ablakon mászik be a panamista lakásába, a világítás rossz megoldása miatt a betörő árnyéka ráesik a háttérben látszó folyóra — ez mindenképpen illúziórontó.

Lehet, hogy én is túl tragikusan fogtam fel ezt a bohózatot s azért írtam róla ilyen kritikát, de a magam részéről e helyett a darab helyett sokkal szívesebben megnéztem volna egy klasszikus vagy mai tárgyú vígjátékot. Örülök, hogy a miskolci színház élenjár az országban új darabok és felújítások előadásában, de ezt a helyes műsorpolitikát sem kell túlzásba vinni. Miért kell minden darabot Miskolcon kikísérletezni? Velem együtt talán még sokan mások is szívesen megnéznének olyan darabokat, amiket a miskolcinál talán valamivel fejlettebb ízlésű budapesti közönség már kikísérletezett.

F. J.

A TUDOMÁNY ÉS TECHNIKA HÍREI

Nagy jelentőségűnek igérkező új eljárást dolgoztak ki külföldi kutatóintézetekben a földgáz szintetikus előállítására. A földgáz fő alkotórésze, a metán — mint ismeretes — a kémiai nagyipar legfiatalabb és világszerte óriási ütemben fejlődő ágazatának, a petrokémiának egyik legfontosabb kiindulási anyaga, s különböző eljárások útján a többi között műtrágyát, szintetikus motorhajtóanyagokat, oldószereket, műanyagokat készítenek belőle. A metán szintetikus előállítása kőszén vagy nyersolaj elgázosításával történik, oly módon, hogy a gázhoz hidrogént adagolnak, s katalizátorra vezetik, ahol a metán-képződés megfelelő nyomáson és hőmérsékleten megy végbe.

●

Megkezdődött hazánkban az izzólámpa- és rádiócsőgyártásban nagyfontosságú molibdén-szálak nagyüzemi előállítása. Molibdénhuzal szükségletünket mindezideig kizárólag import útján fedeztük. A gyártáshoz szükséges molibdén-ércet a Kínai Népköztársaságból kapjuk.

●

Új eljárást szabadalmaztatott egy nyugatnémet gyár vas-, illetve acélmunkadarabok, valamint alumíniumötvözet-öntvények összekötésére. Az eljárás — amelyről eddig még nem hoztak nyilvánosságra részleteket, — a hírek szerint molekuláris kapcsolatot létesít a vas-, illetve aluminium-munkadarabok felületei között s nagy szilárdságú kötést biztosít.

●

Szovjet lapok a közelmúltban ismertették Belkin szovjet feltaláló találmányát: a »rezgőmalmot«. Az új őrlőberendezés lényegében egy tekercsrúgókon nyugvó nagy tartály, amelyet háromnegyed részéig apró acélgolyókkal töltenek meg. Amikor a tartályt rezgésbe hozzák, az acélgolyócskák másodpercenként többször összeütődnek, s a közéjük kevert őrölnivalót finom porrá zúzzák. Ezzel a feldolgozási módal fél mikron — 0,0005 mm. — szemcseátmérőjű őrlemény is előállítható. A jelentések szerint emellett a rezgőmalom az eddigi malmoknál tízszer termelékenyebb.

Egyetemi sakkverseny

Egyetemünkön a Ságvári Endre sport- és kulturális seregszemle keretében a szakszervezet február 20—május 1 között megrendezte sakk csapatversenyét is az egyetem dolgozói számára.

Történt már kísérlet két évvel ezelőtt egy egyéni sakkverseny rendezésére. A kb. 25 főnyi gárda azonban nem fejezte be a versenyt. A most lezajlott versenyre több tanszék is benevezte csapatát, a matematika és marxizmus-leninizmus tanszék két-két négyes csapatot is kiállított. Az összes részvevők száma 42 volt, május 1-ig a csapatok körmérkőzéssel valamennyi mérkőzéseiket lejátszották. A végeredmény a következőképpen alakult:

1. Mat. I. 6 játék 21½ pont, 2—4. Marxizmus I., Fizika, Ábrázoló geometria 6 játék 13½ ponttal.

A szakszervezet a verseny sikerének alapján érem- és könyvjutalmakat adott a helyezést elért csapatoknak.

A verseny eredményei alapján összeállították egyetemünk szakszervezetének csapatát, mely az idén megindítandó Bástya-bajnokságon fog részt venni.

Dr. Nikodémusz Antal.

Június 3—10:

Az ünnepi könyvhét könyveiről

Vészi Endre:

CSILLAGTÉRKÉP.

A költő 21 évi terméséből (1934—1955) válogatta össze verseit. A külvárosi tájak, a gyári világ képei villannak fel a költeményekben, majd felharsan bennük a fasizmus elleni felháborodott tiltakozás, s végül a felszabadulás öröme, az építőmunka buzdítása.

*

Bárány Tamás:

CSIGALÉPCSŐ.

A regény mai témát: az egymástól távolélő házastársak problémáját tárja az olvasó elé. Egy járási könyvtárvezetőt Budapestre helyeznek és így elszakad házastársától. Szerelmi kapcsolatba kerül egy fiatal leánnyal, s erről felesége is tudomást szerez. Válság fenyegeti a házasságot. A regény a probléma mélyen emberi megoldását hozza.

*

Oravecz Paula:

PETRI ANNA.

Új kiadás.

A regény, melynek első kiadása különösen a nőolvasók körében vált igen népszerűvé, egy vidékről Pestre került fiatal leány küzdelmes életéről, és tiszta, boldog szerelméről szól.

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.
Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Lajos

„HÚZÓTÜSKE" ÉVVÉGI KÖRÚTON

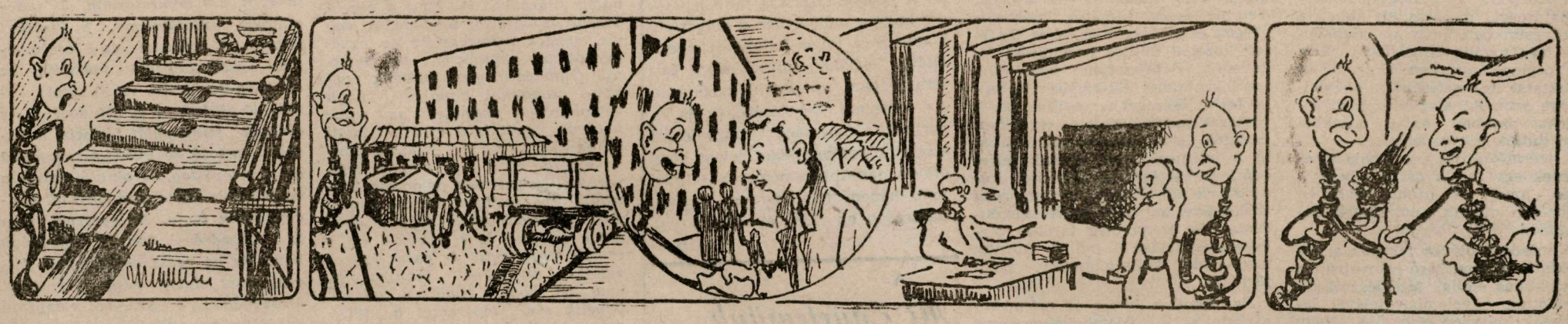

A napokban láttam
néhány elszánt embert,
A lépcsőn lehúztak
egy többmázsás tengelyt,
Hogy eltört a lépcső,
az igazán semmi,
Felfelé már biztos'
könnyebben fog menni.

Hogy eljött a tavasz,
kinyitván a szemét,
Folyt nagy takarítás,
volt itt elég szemét.
Míg elhordták végre,
jó sokáig tartott,
Közben legázolták
az új füves parkot.

Öreg diákjaink
— sokan vitték sokra —,
Idén is eljönnek
a »Mérnöknapokra«.
Rég' nem láttuk egymást,
mi hír van a gyárban?
Biztos van még olyan,
melyről nem hallottam.

Megszokott kép ez már,
minden évben kétszer,
Vizsgáznak a tagok,
ész nélkül vagy ésszel,
Milyen lesz a vizsga,
milyen lesz a mérték?
Így volt, így lesz most is,
a tudás az érték.

Életünk humora,
sajátos világa
Másodszor is kinyílt,
egy újabb virágba.
Kedvre-derítőbb-e,
jobb-e, mint a másik?
Ha elolvassátok,
tán akkor elválik.

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 11. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc, 1956. június 15.

Egyetemünk oktatói és hallgatói: együttes erővel előre az évvégi vizsgák sikeres befejezéséért!

VIZSGÁZNAK HALLGATÓINK

Évfolyamunk eddigi vizsgaátlaga: 3,64

Egyetemi pályafutásunk 6. vizsgaidőszakához értünk, sőt már jócskán benne is járunk. A harmadéves gépészévfolyam eddigi vizsgaeredményei csalódásra még nem adtak okot. Az eddig lezajlott vizsgák azt bizonyítják, hogy elég jó eredményre számíthatunk a vizsgaidőszak végén. Kivétel nélkül lezajlottak már minden tanulókörben az orosz és honvédelem vizsgák, amelyek többnyire 3 egészen felüli átlageredményt hoztak.

E két lezajlott vizsga után elkezdődtek a vizsgák gyártástechnológiából, politikai gazdaságtanból és gépelemekből is.

Politikai gazdaságtanból eddig legjobban a G 308-as szerepelt 3,34-es átlaggal.

A jó vizsgaeredmények előmozdítása céljából az évfolyam DISZ-vezetősége tanulmányi versenyt indított, melynek mindenkori állását folyújságunkon meg lehet tekinteni. Szoros küzdelem alakult ki az egyes tanulókörök között az első három hely megszerzéséért, mivel a győztes alapszervek jutalomban részesülnek. Az első helyezett egy rádiót, a második és harmadik helyezett egy-egy futball-labdát kap jó munkája jutalmául.

Nem tagadjuk, hogy alapszervünk, a G 303-as tanulókör is be akar jutni az első három közé és kemény munkával, jó vizsgaeredményekkel ezt el is érhetjük. Tanulókörünk eddig három tárgyból vizsgázott le: oroszból, honvédelemből és gyártástechnológiából. Honvédelemből 3,90, gyártástechnológiából 2,80 a tanulókör átlaga. Az eddigi vizsgákon legjobban szerepeltek: Bécser Péter, aki mind a három tárgyból jelesre vizsgázott, Maróth Károly, aki honvédelemből 4-re, a másik két tárgyból jelesre vizsgázott, Gajdos Gusztáv, aki gyártástechnológiából 4-re, a másik két tárgyból jelesre vizsgázott. Dícséret illeti azokat is, akik eddigi gyengébb szereplésüket ebben a vizsgaidőszakban jó felkészülésükkel homályosították el, pl. Stockbauer elvtársnő, aki oroszból és gyártástechnológiából is négyesre vizsgázott.

Az egészséges versenyszellem kialakulása jelentősen előrelendítette az évfolyam tanulmányi munkáját és nem kis része van abban, hogy évfolyamunk eddigi vizsgaátlaga 3,64. A további jó eredmények elérése érdekében mindent megteszünk és jó munkával mozdítjuk elő a hátralévő vizsgák sikeres letételét.

Fejes László
G 303

A július 2-án bevonulókhoz!

A nyári egyhónapos katonai kiképzés célja, hogy az elméleti felkészültséggel rendelkező egyetemi hallgatók a kiképzési időszaknak megfelelő gyakorlati tudást elsajátítsák.

A mi egyetemünk hallgatói az elmúlt nyári kiképzéseken képességük legjavát nyújtották, elméleti és gyakorlati katonai tudásukkal, lelkesedésükkel, fegyelmezett, az áldozatvállalástól vissza nem riadó magatartásukkal egyetemünk jó hírnevét országszerte növelték, maguknak és egyetemünknek megbecsülést és elismerést szereztek.

Néphadseregünk évről-évre fejlődik, ennek megfelelően fejlődött kiképző tisztjeink szakmai és módszertani tudásának, szervező képességének színvonala. Tapasztalatokat szereztünk és ezeket felhasználtuk a nyári kiképzés előkészítésénél és megszervezésénél, ezért az idén bevonuló hallgatóink kiképzési és életkörülményei jobbak lesznek, mint az előző évben bevonultaké, és még jobbak, mint az ezt megelőző években bevonultaké. Ennek ellenére senki se gondolja, hogy a katonai kiképzés egy hónapja nyaralás vagy majális jegyében fog lefolyni. A katonáskodás kemény, szellemi és erős fizikai igénybevétellel járó férfias foglalkozás, a velejáró fájdalmak és apróbb kényelmetlenségek azonban nem lesznek nagyobbak, mint amit az átlagos ember kibír. Az elsőévesek kollektíváját, elvtársi közösségét véglegesen a katonaságnál eltöltött hónap fogja összekovácsolni, a másodévesek a kiképzési időnek egy részében mint parancsnokok fognak működni, gyakorlatot szereznek a vezetésben és parancsadásban, amit később, a polgári életben is hasznosíthatnak.

Önök, hallgató elvtársak, hazánk különböző helyőrségeiben elhelyezett alakulatokhoz vonulnak be, az egyhónapos kiképzés alatt ott élményeket, benyomásokat, tapasztalatokat szereznek, megismerkednek Néphadseregünk belső életével. Régi közmondás, hogy lakva lehet az embereket megismerni. Néphadseregünk ezen alakulatai viszont Önökön keresztül fognak megismerkedni az újtípusú értelmiséggel.

Néphadseregünkben népünk széles rétegei szolgálnak, Önökön múlik, hogy rajtuk keresztül új értelmiségünkről országszerte milyen vélemény fog kialakulni.

Egyetemünk állami, párt és DISZ vezetősége bízik abban, hogy Önök, akik július 2-án katonai szolgálatra bevonulnak, öntudatos, fegyelmezett viselkedésükkel példamutatóan fogják teljesíteni honvédelmi kötelezettségüket, jól ki fogják használni a gyakorlati kiképzésre előirányzott időt és jó munkájuk alapján, élenjárók lesznek.

Záhonyi Brunó alezredes,
tanszékvezető

EGYETEMI HÍREK

Folyó hó 6-án Orbán László elvtárs vezetésével egyetemünk tanárai és docensei feldolgozták a XX. kongresszus anyagának gazdasági és kulturális vonatkozású részeit. A különösen élénk és érdekes vitában egyetemünk életének szinte minden fontosabb problémája is felszínre került. E konferenciával az évi ideológiai oktatásunkat befejeztük, úgy érezzük azonban, hogy a jövő évi oktatáshoz igen nagy segítséget nyújtott ez az utolsó konferencia.

*

Május hó végén Geleji Sándor Kossuth-díjas akadémikus, tanszékvezető egyetemi tanár a Freibergi Akadémia tudományos ülésszakán nagysikerű előadást tartott legújabb kutatásairól.

*

A II. Mérnöknap alkalmából az oktatásügyi miniszter az »Oktatásügy kiváló dolgozója« kitüntető jelvényt adományozta az egyetem öt oktatójának, illetve dolgozójának.

*

A fogászati rendelés megindult az E/IV-es épületben. A rendelés időpontja váltakozva kedden és csütörtökön reggel és délután 7—10-ig és 17—20 óráig.

*

Egyetemünkön 6000 forint pénzjutalmat osztottak ki a II. Országos Tudományos Diákköri konferencia keretében 34 egyetemi hallgatónak, akik a Tudományos Diákkörökben jó munkát végeztek.

Lehet-e pálcát törni a IV. éves gépészek felett?

Sok szó esik megint a negyedéves gépészekről, melyekből most is a régi téma, a régi hang hallatszik. A Dékáni Hivatal közli, hogy a félévi munka alapján utolsó helyen áll a negyedéves gépész évfolyam, a hangos híradó bemondja és a közvélemény megállapítja, hogy az egyetem legrosszabb évfolyama a negyedéves gépész évfolyam. Az elmúlt év folyamán is ilyen vélemény alakult ki. Mi az újságon keresztül már akkor kértük, hogy a DISZ VB. vizsgálja meg alaposan ezt a kérdést. Kértük azért, mert nem volt alaptalan az a sok rossz, amit rólunk mondtak, de nem is tartottunk mindent valónak. A DISZ VB válasz nélkül hagyta a felvetett kérdést.

Most újból felvetődött ez a kérdés és szükséges is foglalkozni vele, mert nem megnyugtató az, hogy a legmagasabb évfolyam az utolsók között álljon. Felületesség lenne alaposabb elemzés nélkül visszautasítani az ellenünk elhangzott bírálatot, de ugyanúgy felületesség lenne észrevétel nélkül elfogadnunk azt. Az biztos, hogy bajok vannak az évfolyamon és ezek okozzák a rossz eredményeket. De vajon mik ezek a bajok? Vajon az-e, ami a DISZ VB megállapítása: a negyedéves gépészek nem tanulnak. Sohasem voltunk tanulmányi téren az élenjárók között, de soha nem is lehetett ezt évfolyamunkon általánosítani. Nem is lehet most sem. Voltak és esetleg akadnak most is, akik könnyen veszik a tanulást, de az évfolyam többsége kihasználja a vizsgaidőszakot, egy cseppel sem kevésbé, mint bármelyik évfolyam. Az évközi munka? Ott valóban baj van, mert nagyon sok kihasználatlan nap veszett kárba.

A félévközi munka elhanyagolása kétségkívül a legnagyobb hiányosság, amely hozzájárul a gyenge eredményhez, de ezt a hibát megtaláljuk minden évfolyamon és nem lehet azt mondani, hogy kizárólag ez az oka annak, hogy a IV. éves gépészek a vizsgaidőszak elején az utolsó helyen álltak. Mi szeretnénk, ha hozzásegítenének bennünket, hogy a hibák feltárásával és kijavításával eredményesebben kihasználhassuk az utolsó félévet.

— *Zephyr* —

Nem kémia, de nehéz!

Ha valaki benyitott hozzánk az elmúlt héten, kissé meglepődött. A tábla a matematika vizsga izgalmait hirdette. Idétlen számokat, esetlen integráljeleket lehetett látni, amelyeket bizonyára senki sem vállalt volna magára, hogy ő írta. A tanulócsoport szinte teljes létszámban itt volt s tanult. Valami nehéz vizsgájuk következhet — mondogatták —, biztosan kémia.

Hát nem kémia, de nehéz! Ne lepődjenek meg: marxizmus vizsgára készültünk. Mi ugyanis azt tartjuk, mindig az a legnehezebb vizsga, amelyik éppen következik. Mindenki füzetébe bújt s elmélyült az anyagban. Az asztalon „Párttörténet", „XX. kongresszus", „Lenin: Válogatott művek", „Leninizmus kérdései" látható, most mindenre szükség van. Akarat, szorgalom kell s kiderül, hogy még ez sem elég kérdéseink, problémáink tisztázásához.

De nincs baj, délután ugyanis megjelent a gyakorlatvezető tanársegédünk, akivel megbeszéltük az átvett anyagot. Eredmény: másnap új erővel, új lendülettel tudtunk tanulni, hiszen nem izgatott bennünket az „ejnye, ez még nem világos" problémája. Így folytatódott ez négy napon keresztül s azután jött a „számadás". Jóllehet, vizsgánk nem úgy sikerült, mint azt gondoltuk, eredményünk így is figyelemreméltó. Átlag 3,7. Jelesre feleltek: Engli Klára, Baráth István, Dogossy Ferenc, Fridrich Gábor, Molnár Mihály és Pintér Ernő.

Eredményünk azonban jobb lett volna, ha nem lennének még mindig olyan emberek, akik számítanak: „ezt tán csak nem kapom, hiszen ez egs.-nek való". Ilyen volt Csisztu János is, akit jelesre vártunk s csak közepesre vizsgázott.

Baráth István
G—105

A NEGYEDIK DIÁKVILÁGKONGRESSZUS ELŐTT

A Varsóban lezajlott V. Világifjúsági és diáktalálkozó után most, ez év augusztus 26-a és szeptember 4-e között Prága, a nyolc halomra épült gyönyörű csehszlovák főváros látja majd vendégül a világ diákjainak képviselőit — itt ül össze a Nemzetközi Diákszövetség IV. kongresszusa. 10 év nagyszerű küzdelmei a fasizmus ellen, a diákegységért, a diákok jogaiért vívott harc eredményei jelzik az utat a régi Prágától — az alakuló kongresszus színhelyétől — a mai Prágáig. A második világháború szörnyű pusztításai, e hatalmas világégés bontotta ki az NDSZ zászlaját is, a többi demokratikus világszervezetekhez hasonlóan, melyre az első kongresszus részvevői a fasizmus elleni küzdelmet, a békéért, a gyarmatosítás ellen folytatott harcot, az egyetemi oktatás demokratizálásának, a diákság elemi jogainak követelését írták fel célkitűzésként. Akkor még 38 ország képviselői 1 millió diák nevében esküdtek fel, de ma már öt és fél millió diák a világ minden részében küzd az NDSZ célkitűzéseinek megvalósításáért. A Nemzetközi Diákszövetség nem szocialista jellegű világszervezet, hanem demokratikus, amely magába foglalja mindazokat a nemzeti diákszervezeteket, melyek elfogadják az NDSZ alkotmányát és készek harcolni a békéért és demokratikus jogokért, a különböző nemzetiségű, fajú és színű diákok megkülönböztetése ellen, a diákok közötti kapcsolatok szélesítéséért és elmélyítéséért. A béke, a barátság jegyében megtartott Világifjúsági és Diáktalálkozó, a Főiskolai Világbajnokságok, a diákok jogainak megsértése elleni tiltakozások szervezése, a nemzetközi diákkapcsolatok feilődése mutatják azt, hogy az NDSZ az alkotmányához hiven dolgozott a diákság érdekében, a fennállása óta eltelt 10 év alatt. Bár ez a munka igen szép sikereket hozott, mégis sajnálatosnak kell elkönyvelni azt a tényt, hogy a nyugati diákszervezetek egy része 1949-ben kivált az NDSZ-ből és megalakították az u. n. Nemzeti Diákszövetségek koordinációs titkárságát, a COSEC-t, mely szembenáll az NDSZ célkitűzéseivel. Ez a szakadás, mely a diákmozgalomban bekövetkezett, elsősorban a nyugati hidegháborús politika következménye. De úgy gondolom, bizonyos mértékig az is hozzájárult a szakadáshoz, hogy az NDSZ-nek nem sikerült a munkáját, programját, a különböző típusú nemzeti szervezetek sajátos jellegéhez, munkájához igazítani és így sikerült e szervezetek reakciós vezetőjének éket verni az NDSZ és az említett diákszervezetek közé.

Az NDSZ elmúlt évben megtartott szófiai konferenciája ezt a problémát megvitatta és legfontosabb feladatként a diákegység megteremtését tűzte ki célul. A IV. prágai kongresszus ennek jegyében ül össze és itt megvitatják majd mindazokat a javaslatokat, melyeket a világ diákjai tesznek a diákegység megteremtésének lehetőségeire, az NDSZ munkájának megjavítására vonatkozóan.

Mi is tagjai vagyunk az NDSZ-nek és úgy gondolom, ideje felvetni a nemzetközi diákmozgalomban való részvételünk problémáját. Meg kell mondani, hogy nagyon gyenge pontja ez a magyar diákmozgalomnak, annak ellenére, hogy azokat a célkitűzéseket, törekvéseket, melyeket az NDSZ zászlajára írt, éppen a mi kormányaink, a Szovjetunió és a népi demokratikus országok kormányai érvényesítik és valósítják meg leginkább kül- és belpolitikájukban. Különösen 1950-óta, az egységes Ifjúsági Szövetség megalakulásától kezdődően érezzük egyre jobban, hogy a nemzetközi mozgalomban való részvételünk hiányzik és ez visszatükröződik a nemzeti diákéletben is.

Az igaz, hogy az oktatás demokratizálása, az egyetemi szabadság, az ösztöndíjak problémája nálunk a felszabadulás után megoldódott, aminek megvalósításáért az NDSZ-nek küzdenie kellett és kell még ma is, a gyarmati és kapitalista országok diákjainak érdekében. Ez azonban egyáltalán nem indokolhatja a nemzetközi diákmozgalomban való nem kielégítő részvételünket, sőt súlyosbítja azt. Ki tudott volna nagyobb hatást gyakorolni, nagyobb erkölcsi támogatást adni a gyarmati sorsban tengődő, a kapitalista rendszer korlátai közé szorított diákoknak, ha nem éppen mi, akik megszabadultunk ezektől a nehézségektől és korlátoktól. De ezen túlmenően van még az NDSZ programjában sok olyan terület, amelyen dolgozva, eredményesen segíthettük volna a nemzetközi diák mozgalom erősödését. Véleményem szerint ebben a kérdésben a mi Ifjúsági Szövetségünk munkájában volt a legalapvetőbb baj. Az nem volt hiba, sőt szükséges volt, hogy egységesítsük a magyarországi ifjúsági mozgalmat, de az már igen nagy hiba volt, hogy nem alakítottuk ki a különböző ifjúsági rétegeknek megfelelő jellegzetes szervezeti életet, jellegzetes munkastilust. Ilyenképpen nem találtuk meg a diákok között sem a szervezeti munkának azt a széles skáláját, melynek segítségével sokkal tevékenyebben kapcsolhattuk volna őket be országunk közéletébe és ezen keresztül a Nemzetközi Diákmozgalomba.

Elkövettük ezeket a hibákat, de a legfontosabb az, hogy tanultunk is ezekből. Észrevehetően javult Ifjúsági Szövetségünk munkája, figyelembevéve az egyes ifjúsági rétegek sajátos vonásait. Napjainkban, amikor a nemzetközi kapcsolatok soha nem látott szélesedése és normalizálódása megy végbe, igen nagy hiba lenne jelentéktelen kérdésként kezelni a nemzetközi diákegység problémáját, a nemzetközi diákkapcsolatok erősödését. Igen sokat tehetünk mi is ennek érdekében. Levelezzünk, szélesítsük ki kapcsolatainkat más országok diákjaival, szervezzünk szolidaritási mozgalmakat a gyarmati diákok mellett, ismerjük meg más országok egyetemeinek, diákságának kultúráját, tudományát és problémáit. Ismertessük meg más országok diákjaival a mi életünket is és ezeken keresztül erősítsük a diákbarátság szálait. Abban is reménykedhetünk, hogy a jövőben bővülnek a kölcsönös diáklátogatások lehetőségei a különböző országok között.

A IV. Diákvilágkongresszus jelentős lépés lesz a diákegység megteremtése felé és újabb erőt fog adni sok-sok diáknak a nemzeti függetlenségért, a legelemibb jogaikért vívott harcban. Nagy ügyről van itt szó, arról, hogy egységgel, barátsággal váltsuk fel az ellenségeskedést, az életet pusztító háborút. Erre minden lehetőség megvan, csak az kell, hogy szerényen munkálkodjunk ennek győzelemre viteléért.

O. L.

DISZ-ÉLET ☆

Egy eredményes vezetőségi megbeszélésről

A másodéves gépész évfolyam DISZ-vezetősége foglalkozott az évfolyam félévi munkájával és eddigi vizsgaeredményeivel. Az alapszervi titkárok hozzászólásai alapján több olyan kérdés is felszínre került, amelyek az évfolyam tapasztalatain keresztül az oktatás színvonalának pártunk által meghatározott emeléséhez aktív segítséget nyújtanak. Az alábbiakban foglalkozunk az évfolyam vezetőségének megbeszélésén elhangzott figyelemreméltó kérdésekkel.

A lassan végefelé közeledő vizsgaidőszak, a már megszületett vizsgaeredmények lehetővé teszik, hogy beszámoljunk a másodéves gépész évfolyam munkájáról s a félév során felvetődött olyan problémákról, melyek többségükben döntő mértékben kihatottak az évvégi vizsgák eredményeire. Az eddigi eredmények — néhány tárgytól eltekintve — nem mondhatók kielégítőnek. Különösen figyelemreméltók a matematika vizsgák évfolyam viszonylatban rossz eredményei. Több tanulócsoport —, mint pl. a G 204, G 208 — még az elégséges átlagot sem érte el. G 205 és G 209 tanulócsoportban hatan, a G 204-es tanulócsoportban tízen szereztek utóvizsgát matematikából. Általános jelenség az évfolyamon, hogy a hallgatók többsége egy jeggyel rosszabb eredményt ért el matematikából az előző félévekhez viszonyítottan. Méltán vetődik fel a kérdés: mi ennek a nagyarányú visszaesésnek az oka? Vajon csökkent az évfolyam tanulmányi figyelme. Az előző félévhez viszonyítva nehezebb volt az e-félévi anyag? Nem. Ahogyan a titkári beszámolók mutatják, a vizsgakiértékelések mindenkor igazolják, az évfolyam aktivitása nem csökkent, a vizsgaidőszakban — néhány esettől eltekintve — kielégítőnek mondható. Emellett a félévi anyag sem nehezebb, mint az előzőké. Mégis, miben keresendők a komoly lemaradás okai?

A titkárok véleménye szerint a tanszék eddigi gyakorlatához mérten, emelte a vizsgakövetelményeket, ugyanakkor — a tanrend mostoha órakerete miatt — nem tudta kellőképpen biztosítani a megfelelő számú típuspélda kidolgozását. Igy voltak egyes anyagrészek, melyek nem nyertek kellő begyakorlást. Ebben egyrészt a hallgatóság hibás, a kisszámú feladatmegoldás miatt. Emellett — az utóvizsgák nagy részét is ez okozta — a hallgatók alapvető hibákat vétettek, ami ugyancsak a kellő gyakorlat hiányát igazolja. Ezért a jövőre nézve talán helyes lenne, ha a matematika tanszék — hasonlóan a mechanika tanszék gyakorlatához —, gyakran íratna röpdolgozatokat, melyek egyrészt az évközi munka javulását segítenék elő, másrészt a hallgatóságot gyakoribb példakidolgozásra ösztönöznék.

Az utóvizsgák felszámolásával kapcsolatban mind a tanszék, mind az évfolyam kéréssel fordult a Dékán elvtárshoz, hogy tekintettel a szeptemberi szigorlatokra, valamint az augusztus 21-én megkezdődő felkészülési időszakra — engedélyezze, hogy a tanszék által erre javasolt másodéves hallgatók matematika utóvizsgáikat június végén letegyék. Az évfolyam vezetősége reméli, hogy amennyiben a kérés teljesítést nyer, jelentős mértékben sikerül biztosítani az évfolyam nagy többségének sikeres szigorlatát, az utóvizsgák csökkentését.

Az évfolyam másik égető kérdése a szerkezeti anyagok technológiája — gyártástechnológia összevont vizsgára való készülés, valamint az anyag évközi elsajátítása. Ismeretes ugyanis, hogy a másodéves gépészek e félévben három félév anyagából (két félév szerkezeti anyagok technológiája, egy félév gyártástechnológia) tesznek vizsgát, a három félév anyagát azonban egy félév alatt hallgatták. Ez ugyancsak az átmeneti tanrend visszás vonása, mely sajnos az idei másodéveseket érzékenyen érintette. A vizsgák eddigi tapasztalatai azt mutatják, hogy bár az eredmények jobbak a matematikáénál, az anyag elsajátítása mégsem kielégítő, hiszen a vizsgaidőszak mindössze arra elégséges, hogy a hallgató egyszer átolvassa a jegyzeteket. Természetesen nemcsak a vizsgaidőszakban, hanem — és főként — évközben kell azokat az erős alapokat lerakni, amelyekre vizsgaidőszakban építeni lehet, mégis a tananyag ilyen beosztása nem a legszerencsésebb lépés a mérnökképzés színvonalának emelése útján, hiszen az anyag ilyen összesűrítése által a mérnöki gyakorlat alapjai lesznek elnagyolva. Ugyanakkor az évfolyam hiányolta az anyaggal kapcsolatos üzemlátogatásokat. Bár egyes tanulócsoportokat gyakorlatvezetőjük elvitt üzemlátogatásokra, az évfolyam nagy része azonban nélkülözte ezeket a rendkívül tanulságos kirándulásokat. Néhány tanulócsoport és a tanszék között nem tudott kialakulni a közvetlen kapcsolat, mivel egyes tanulócsoportokban a gyakorlatvezetők gyakorlatonként váltották egymást, meg sem ismerhették hallgatóikat. A másodéves gépészek szeretnék, ha a jövőben nagyobb alkalmuk nyílna gyakorlati tapasztalataik és tudásuk bővítésére, annál is inkább, mivel jelentős üzemeink helyben nyújtanak erre lehetőséget s így a kérdés még csak anyagi akadályokba sem ütközik.

A megbeszélésen felvetődött a jegyzetellátás problémája is. Amióta központilag Budapestről történik a főiskolák és egyetemek jegyzetellátása, azóta a vidéki és így a miskolci egyetem jegyzetellátása is nemhogy javult, inkább romlott. Igy történhetett meg, hogy például a fizika jegyzetek nem sokkal a tanév befejezése előtt érkeztek meg, ami nagyban megnehezítette az évközi munkát. Ez és a többi jegyzetellátási probléma is a kérdés halaszthatatlan megoldását teszi szükségessé.

A másodéves gépész évfolyam DISZ-vezetőségi megbeszélése azt igazolja, hogy sok még a tennivaló a színvonalasabb, zavartalanabb oktatás biztosítása terén, egyben bizonyítéka annak, hogy hallgatóinkban meg van a kezdeményező szellem, mely a maga módján őszintén felveti az orvoslásra váró kérdéseket.

T. F.

Meghívó

A DISZ Borsod megyei Végrehajtó Bizottsága, a Megyei és Miskolc Városi Tanács Népművelési Osztálya, Sport Bizottsága, a MŐHOSZ Megyei Elnöksége által

1956. június 24-én Miskolcon rendezendő

Első megyei IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓRA

A találkozó programja:

24-én délelőtt fél 9 órakor a találkozó megnyitása a népkerti sportpályán. Beszél: Koós Béla, a Megyei DISZ Végrehajtó Bizottság titkára, a DISZ Központi Vezetőség tagja.

Résztvesznek a DIVSZ és a DISZ Központi Vezetőség képviselői.

KULTURMŰSOR:

23-án, szombaton:

13—17 óráig: a Kamaraszínházban: Ságvári Endre kultúrális seregszemle megyei döntője. Belépés díjtalan.

21 órakor: az avasi kilátónál. Ifjúsági tábortűz kultúrműsorral egybekötve.

24-én, vasárnap:

7 órakor: zenés ébresztő.

10,30 órakor: a Déryné és a Kamaraszínházban. A Ságvári Endre kultúrális seregszemle megyei döntője. Belépés díjtalan.

18—20 óráig: kultúrműsor. A MÁV, a népkerti, perecesi és diósgyőri Szabadság-kerti szabadtéri színpadon.

20,30 órakor: a népkerti szabadtéri színpadon. A megyei kultúrális seregszemle győzteseinek bemutató előadása. A kultúrműsorban fellép a megye és Miskolc város legjobb 70 kultúrcsoportja mintegy 2200 kultúrmunkás részvételével.

SPORTMŰSOR:

23-án, szombaton:

9 órakor: a Lokomotív sportpályán: 40 város atlétikai postaversenye;

14 órakor: a diósgyőri stadionban: A falusi spartakiád röplabda megyei döntőjének selejtező mérkőzései.

24-én, vasárnap:

10 órakor: a diósgyőri stadionban. A falusi spartakiád megyei döntője. Ságvári Endre országúti kerékpárverseny megyei döntője, férfiak és nők részére. Start és cél a Zsolca—szerencsi útelágazásnál: A Törekvés sportpálya melletti lőtéren: a Ságvári Endre ifjúsági céllövő verseny megyei döntője. Népkerti sportpályán: Építőipari szakszervezet sportünnepélye: atlétika, röplabda, kerékpár és torna sportágakban. Belépés díjtalan.

10,30 órakor: a repülőtéren. Nagyszabású repülőbemutató: lökhajtásos, motoros, vitorlázó repülő és a magyar válogatott, valamint a megye legjobb ejtőernyős ugróinak részvételével. Az ország és a megye legjobb modellezőinek és motorkerékpár versenyzőinek ügyességi bemutatója.

17 órakor: a vasgyári stadionban: Ifjúsági tornaünnepély 5000 fiatal részvételével.

ESTE

21 órától szabadtéri bál a Szabadság-téren és a népkertben Tűzijáték az Avason.

Jegyek elővételben a DISZ-bizottságoknál és az alapszervezeteknél kaphatók.

Mindenkit szeretettel várunk az ifjúság nagy találkozóján!

A Megyei Ifjúsági Találkozó Szervezőbizottsága

Matematikai vizsga után, szigorlat előtt

Befejeződtek a II. éves matematika vizsgák. Szeptemberben szigorlat lesz e tárgyból. Ugy gondolom, helyes lesz a matematika vizsgák eredményéből kiindulva egy-két gondolatot felvetni.

Az alábbiakban a matematika vizsgák tanulságait szeretném leszűrni azzal a céllal, hogy hallgatóink szigorlatra való felkészülését elősegítsem. Bár a bányász-kohász hallgatók nem vizsgáztak, mégis úgy gondolom, hogy azok a nehézségek, amelyek a gépész vizsgák nyomán felszínre kerültek, rájuk is vonatkoznak, tehát az alább elmondottakra az ő figyelmüket is felhívom.

A vizsgák eredménye — sajnos — visszaesést mutat az előző félévekhez képest. Az évfolyam átlaga 2,15, szemben az előző félévi 2,41-el. Ha a jegyek százalékos eloszlását tekintjük, akkor a II. é. gépész évfolyam eredményéről az alábbi táblázat ad összehasonlító képet:

	I. félév:	II. félév:
jeles	3,6%	3,8%
jó	10,7%	7,1%
közepes	23,8%	20,9%
elégséges	46,8%	36,8%
elégtelen	15,1% (3,2%)	31,4% (7,1%)

A zárójelben szereplő számok azon hallgatók százalékos megoszlását jelzik, akik a félévközi eredménytelen munkájuk alapján nem mehettek vizsgára.

A kialakult eredmények összevetéséből azonnal látható, hogy a jelesek aránya nem változott, de az elégtelenek száma megkétszereződött. Nagymérvű csúszás következett be. Igen tekintélyes azoknak a száma, akik egy vagy két jeggyel is rontottak előző félévi eredményükön.

E cikkben nem térhetek ki azokra a következtetésekre, melyek tanszéki vonatkozásúak, hiszen az eredmények kiértékelésére a vizsgaperiódus végén kerül sor. Elmondom azonban, saját vizsgatapasztalataim nyomán, a gyenge eredmények vélt okát, — és tekintettel a szigorlatra — a felkészülésnek azt a módját is, amely véleményem szerint a jelenlegi hibák kiküszöbölésén át az alaposabb tudáshoz, a jobb szigorlati eredményekhez vezet.

Az elmúlt félévben differenciálegyenletekkel foglalkoztunk. Kevés volt (heti 2 óra) a gyakorlatok száma. A kevés idő miatt csupán arra volt módunk, hogy az előadáshoz tartozó u. n. típusfeladatokat megoldjuk. Ebből következett, hogy munkánk nem volt olyan részletes, az egyének szempontjából olyan mély, mint a megelőző félévekben. Különösen a számonkérésre jutott kevés idő. Sokszor a feladatok megoldását az integrálok felírásáig, vagy az előző típusra való visszavezetésig végeztük el. Apelláltunk hallgatóink egyéni munkájára, önállóságára, előző félévekből adódó tapasztalatára, stb.

Sajnos csalódtunk. Hallgatóságunk félévközben nem tanult rendszeresen. A zárthelyik idején bekövetkezett fellángolásokat hosszú kihagyások követték. Hallgatóink nem ismerték fel, többszöri figyelmeztetésünk ellenére, hogy a differenciálegyenletek anyaga az elméleti rész megtanulásán kívül bizonyos áttekintési készséget és az alapismeretek biztos tudását feltételezi. Ez utóbbiak megszerzéséhez sok feladat megoldására lett volna szükség. A vizsgák előtti 4—5 nap pedig az elmondottak közül csupán az elmélet megtanulását tette lehetővé. A sok bukás okát tehát főleg a **példamegoldási készség hiányában** és az **alapismeretekben való járatlanságban látom.** Hozzájárul ehhez a hallgatóinknál tapasztalható önállótlanság, a logikus gondolkodás hiánya, minimumra való törekvés, helytelen tanulási módszerek stb. Sok vizsgázó olyan képet nyújtott, mint az a csapat, mely edzés nélkül áll ki a mérkőzésre.

Mindezek ellenére meggyőződésem, hogy ez az évfolyam sokkal többre képes és ami nem került most felszínre, az reméljük, egy helyes felkészülés nyomán a szigorlati eredményekben tükröződni fog.

A továbbiakban tehát arról legyen szó, mit várunk hallgatóinktól a szigorlaton és körülményeiket figyelembevéve, hogyan készüljenek fel.

A szigorlaton bizonyságot kell tenni a négy félév anyagának átfogó ismeretéről és az anyag alkalmazásának készségéről. Ugyanúgy, mint az elmúlt félévek vizsgáin és a zárthelyiknél, a szigorlaton is érvényesülni fog az a törekvésünk, hogy az alapdolgokban való járatlanságot komolyan bíráljuk el.

A jó felkészülést tehát a következőkben foglalnám össze:

a) Minden II. é. hallgató a felkészülés kezdetére (augusztus 21.) térjen vissza az egyetemre. Itt megfelelő felkészülési lehetőség várja. Tanszékünk a vizsgaelőkészítés idején szokásos segítséget nyújtja, minden tanulócsoportot saját gyakorlatvezetője segíti a felkészülésben. Ez a segítés természetesen az egyéni tanulást kívánja előmozdítani. Célként tehát a szorgalmas, **önálló** munkát tűzném ki.

Itt jegyzem meg, hogy a kb. 10 napos felkészülési idő nem látszik elegendőnek, amint a 4—5 napos vizsgaelőkészület sem volt elég a IV. félév anyagának jó elsajátítására. Ezért már a kb. 3 hetes otthontartózkodás idejére is tűzzünk ki némi minimális programot. Ezalatt legalább egyszer tanulmányozzuk át az anyagot. Alakuljon ki bennünk az anyag váza, tanuljuk meg a jól ismert részeket (differenciálási és integrálási szabályok stb), készítsünk tervet az említett váznak tartalommal való kitöltésére. Ne veszítsünk már itt azzal időt, hogy az anyagot rendezgessük, beosztásokat készítsünk stb. Igy gondolom pótolni a folyamatos tanulás hiánya következtében fennálló áttekintési nehézségeket.

b) Akik az alapokban gyengék, módot kell találniok hiányaik nyári pótlására, mert az előkészületi idő alatt már erre sem lesz idejük.

c) A szigorlati feladatok kissé összetettebbek lesznek. Ez ne okozzon előzetes fejtörést. Ha az anyagot valaki jól tudja és nyugodtan, logikusan gondolkodik, nem érheti meglepetés. Az eredménytelenségnek soha sem az összetett feladat esetleges nem-tudása, hanem az alapdolgokban való járatlanság az oka.

d) Ne törekedjünk minimumra, ne töltsük időnket azzal, hogy érzésből kihagyjunk bizonyos anyagrészeket, vagy segédeszközöket gyártsunk. Ügyeljünk arra is, hogy kipihenten menjünk mind az írásbelire, mind a szóbelire.

Fentieknek egyénre szóló helyes alkalmazása remélem, nyújt némi segítséget a matematika szigorlatra való jobb felkészüléshez. Bízom abban is, hogy a jólsikerült szigorlat nyomán nagy lépést tesznek előre a jólképzett mérnökké való válás útján.

Törő Béla
adjunktus

A fenti cikk a II. éves gépészek munkájával foglalkozik. Az egyik oktatói, a másik hallgatói szemszögből vizsgálja az évfolyam eredményeit. Törő elvtárs cikkével teljes mértékben egyetértünk, egyetértünk azokkal az oktatásra és jegyzetellátásra vonatkozó bírálatokkal is, amelyeket T. F. írt, de nem értünk egyet azzal, hogy a cikkíró a matematika vizsgák rossz eredményeit egyáltalán nem keresi az évfolyam évközi munkájában.

Még van rá idő és mód is!

Egyetemünkről augusztus 20-án újabb csoport kezd munkába Mohács-szigeten. A Mohácsra indulók toborzása most folyik. A jelentkezési íveket nézegetve, kiderül, hogy meglepően kicsi a kohászhallgatók részaránya. Annál elkeserítőbb ez a tény, mert az első csoportban sem volt egyetlen kohász sem. Jelenleg az egész karról mindössze két negyedéves kohász jelentkező van. Mi az oka a passzivitásnak? Egyik oka a munka kedvezőtlen ideje. A II. éves kohászok augusztus 29-én szigorlatoznak. A szigorlatra sokat és komolyan kell tanulniuk. Igy nem mehetnek éppen a szigorlat előtti héten dolgozni. Az I. éveseknél is hasonló panasz van. Elég sok utóvizsgát szereztek. Matematikából csak 6 embernek nincs u. v.-je. Ezek az emberek érzik, hogy egyetemen maradásuk forog kockán és tanulni akarnak. Tanulni akarnak a nyár utolsó heteiben, az u. v. időszakot közvetlenül megelőző hetekben. Az I. éveseknél azért még nem lezárt kérdés a mohácsi munkára való jelentkezés. Reméljük, hogy az I. éveseink megmutatják, hogy a nehézségek ellenére is számíthatunk rájuk.

A III., IV. éven más a helyzet. Mindkét évfolyam nyári termelési gyakorlaton vesz részt és ezzel szűnidejének első fele eltelik. A szűnidő második hónapjában az évfolyamok nagy része dolgozni megy. Három-négy év alatt nagyon elkopott már a ruha, cipő és az öreg, nyugdíjas szülőktől segítséget várni nem lehet. Munkát vállalni pedig üzemben az egész hónapra kell s így nem hagyhatják félbe a hónap közepén. Persze, nem megy mindenki dolgozni. Ezek közül az emberek közül viszont sokan voltak már az előző szűnidőkben dolgozni Kazincbarcikán, Diósgyőrben. Most, különösen a negyedévesek szeretnék ennek az utolsó szűnidőnek legalább egy hónapját otthon tölteni.

Kétségtelenül a legfőbb hiba az, hogy a DISZ-vezetők sem jelentkeztek erre a munkára. Munkára agitálni úgy, hogy menjetek ti dolgozni, de én nem, — nem lehet. Ezt igazolja mind a négy évfolyam példája. Főleg ezért nem sikerült a Mohácsra toborzás és itt lehet elkezdeni az eddigi hibák kijavítását. Még van rá idő és mód is!

Endrődi Mária
K 404

A TUDOMÁNY ÉS TECHNIKA HIREI

— A tüdőgyulladásban a penicillinkorszak után világméretekben háromszor kevesebben haltak meg, mint azelőtt. Az aureomycin és terramycin nevű gyógyszerek — amelyek penicillinre érzéketlen kórokozókra is hatnak — a halálesetek számát azóta még jobban leszorították. Ma már hatszor kevesebben halnak meg ebben a betegségben, mint húsz évvel ezelőtt.

— 1822 KILOMÉTER ÓRÁNKÉNT. Március 11-én egy Rolls Royce Avon légsugár hajtóművel felszerelt repülőgép 1822 kilométeres sebességi világrekordot ért el. Az eredmény azért nagyjelentőségű, mert ugrásszerű emelkedést jelent az eddig csak fokozatosan növekvő sebességi rekordok sorozatában, másrészt azért is jelentős, mert sorozatban gyártott gép érte el. A repülőgép neve Fairey Delta 2. Hasonlít a csupaszárny gépekhez. Hatvan fokkal hátracsapott nagy szárnyfelületei és túlméretezett kormányfelületei vannak. Kifejezetten nagy teljesítmények elérésére épült. Tavaly november óta állandóan nagy sebességeket ér el. Az eddigi eredményeket azonban titokban tartották. A kísérletet az angliai Essex megyében, körülbelül 15 kilométeres távon folytatták le. A gép felszállás után azonnal felemelkedett az előírt 13 000 méter magasságra, berepülte a távot, majd a tenger fölött széles körben megfordult és 23 perc múlva le is szállt a repülőtéren. Ezután a gép műszereit későbbi ellenőrzés céljából lepecsételték. A pilóta, Peter Twist szerint a rekordkísérlet fizikailag ugyan nem volt megerőltető, de rendkívül nagy szellemi erőfeszítést igényelt.

— Fahulladékból, fűrészporból, forgácsból készítenek vasúti talpfákat a bécsi technikai főiskolán. A fahulladékot kevés kötőanyaggal összepréselik és hőkezelik. Az új talpfák sokkal tartósabbak és szilárdabbak, mint az eddig használt impregnált tölgy.

— EGY AMERIKAI RÁDIÓGYÁR »Regency« néven kisméretű tranzisztoros rádiókészüléket hozott forgalomba. A miniatür rádió 75 mm magas, 125 mm hosszú és 30 mm széles. A súlya 300 gramm.

— Aluminiumbevonatú vászonból készítenek hőálló ruhákat. Az »ezüstruha« előnyösebb, mint az azbesztruha. Könnyebb, hőállóbb, tűzbiztosabb, élettartama lényegesen hosszabb.

A második Mérnöknap sikerrel zárult

Minden egyetem, amikor egy-egy új mérnökgenerációt bocsát az életbe, új erőt, friss, éltető elemeket visz az ország vérkeringésébe. Ahogy azonban a friss vér az ember szervezetében bizonyos idő után elveszti frissességét, úgy az új mérnököknél is ellanyhul az a hasznos ifjúi hév, elszűkül az a tág látóhatár amit az egyetem ad. A mi egyetemünk ebbe nem akar belenyugodni, azt akarjuk, hogy kibocsátott mérnökeink időnként visszatérve az egyetemre, szerezzenek új ismereteket, cseréljék ki az oktatók és mérnökök tapasztalataikat, a régi oktatókkal, barátokkal való találkozás adjon nekik újabb lendületet és hogy szeressék régi otthonukat, az Alma Matert. Ezért rendeztük meg az idén is, immár másodszor egyetemünk történetében a Mérnöknapokat június 8—9-én.

A mérnöknapi meghívásokat örömmel fogadták volt diákjaink. Az ország minden részéből mintegy 300-an jöttek el. Itt volt többek között Mészáros György Szombathelyről, Váradi Zoltán Gyöngyösről, Ceglédi József a budapesti Fémipari Kutató Intézetből. A megnyitó ünnepségen résztvett Csergő János kohó- és gépipari miniszter, Poros Tamás, az OM. főosztály vezetője, Szinvavölgyi József, a városi tanács vb. elnöke. Vendégünk volt dr. Jausz Béla, a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem tszv. tanára és dr. Hazay István, a soproni egyetem tszv. tanára.

Forgassunk vissza gondolatban néhány napot életünkből és elevenítsük fel a Mérnöknap eseményeit.

★

PÉNTEK DÉLELŐTT VAN. Az egyetem folyosóin és aulájában a vizsgaidőszakban szokatlan zaj üti meg fülünket. A Mérnöknap megnyitó ünnepségére várakozva beszélgetnek mérnökeink. Mindenfelé ismerős arcokkal találkozom. Az egyik csoport harsányan nevet. Közelebb érve látom, hogy a csoportot **Neumann Walter**, volt mechanika demonstrátorom tartja szóval. Ugy látom, humora a régi maradt. Jobbra-balra hatalmas tenyércsapkodásokkal és üdvkiáltásokkal fogadják az újonnan érkezetteket. Hiába, az egyetem falai között a mérnökök is diákokká válnak és olyan légkört is teremtenek.

9 óra felé a II. sz. előadóban gyülekeznek a vendégek, mert itt van a Mérnöknap megnyitó ülése, amelyen Csergő János elvtárs mond ünnepi beszédet. A terem teljesen megtelik. Mindenütt jókedvű, diákoknak is beillő mérnökök. Jó érzés arra gondolni, hogy ők már a mi egyetemünk munkájának beérett gyümölcsei. De figyeljünk, mert kezdődik az ünnepség. Az emelvényen már ott vannak a díszelnökség tagjai, szólásra emelkedik **dr. Sályi István**, egyetemünk rektora.

Ismerjétek meg az egyetem tudományos munkáját

BEVEZETŐBEN Rektor elvtárs meleg szavakkal üdvözli a Mérnöknap részvevőit, majd többek között elmondja, hogy a megjelentek nagy száma azt bizonyítja, hogy a mi fiaink szeretik egyetemünket. Néhány évvel ezelőtt az egész egyetem elférte egy ilyen teremben, s most jóleső érzés látni, hogy ma egyetem mutatja meg, hogy menynyit fejlődött mérnökeink eltávozása óta, hogy elindult — minden egyetem igazi útján — a tudományos fejlődésben is. A következő mérnöknapok formája az első kettő egyesítéséből fog kialakulni. »Azt kérjük a jövőben volt diákjainktól — mondja befejezésül Rektor elvtárs, — hogy szorosabb kapcsolatot tartsanak velünk, hogy mindig tartalmasan, jól lehessen megszervezni a Mérnöknapokat.« A bevezető után Csergő János miniszter elvtárs mond ünnepi beszédet.

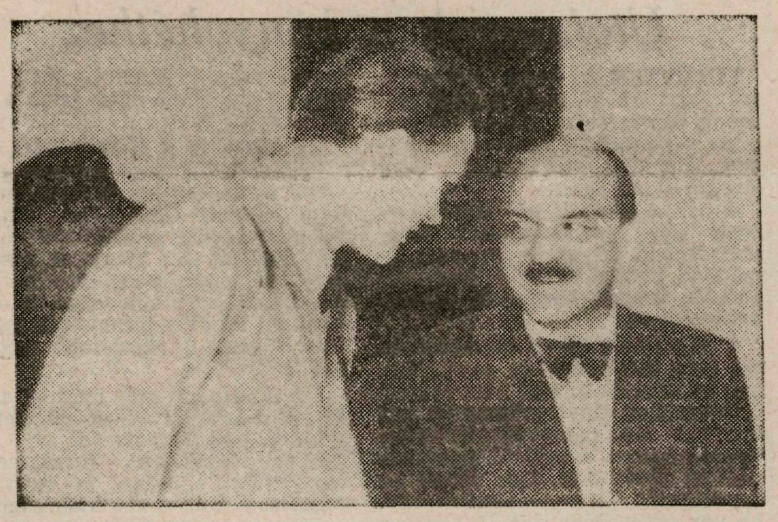

A megnyitó ünnepség után Rektor elvtárs volt diákjával beszélget.

Mi az ipar képviselői, sokat várunk a Rákosi Mátyás Műszaki Egyetemtől

AZ ÜDVÖZLŐ SZAVAK UTÁN Csergő elvtárs a második ötéves tervben a kohó- és gépipar előtt álló feladatokról beszél. Hangoztatja továbbá, hogy sok helyen a mérnökökkel műszaki feladatok helyett, adminisztrációs munkát végeztetnek. Ez a helyzet tűrhetetlen és ezen változtatni kell, majd így folytatja:

»Rá szeretnék mutatni egy olyan kérdésre, amely nyilvánvalóan sok mérnököt, technológust érdeklő probléma, ez pedig nem más, mint a bizalom kérdése.

Komoly hiba volt az egyes gazdasági vezetők, pártfunkcionáriusok és az állami szervek részéről, hogy bizalmatlanok voltak a műszaki káderekkel szemben, ha kísérleteik, próbálkozásaik nem jártak eredménnyel. Sok esetben valósággal ellenségnek tekintették őket. Ennek az állapotnak véget kell vetni. Mi, az ipar vezetői, tisztában vagyunk azzal, hogy a magyar mérnöki kar döntő többsége szívvel-lélekkel szolgálja a szocializmus építésének ügyét és segíti nagy céljaink megvalósítását. Munkájukhoz azonban elengedhetetlenül szükséges, hogy a

bizalom légköre

vegye őket körül. Csak így tudják alkotóerejüket kibontakoztatni, csak így tudjuk a nagyszerű hagyományokkal rendelkező magyar mérnöki kar alkotókedvét, tehetségét kibontakoztatni.

Bátran foglalkozzanak Önök is az újjal. Fogjanak hozzá az új eljárások kikísérletezéséhez.

Mindannyian tudjuk, hogy minden kísérlet nem járhat eredménnyel, de az esetleges eredménytelenség nem szabad, hogy kedvüket szegje, vagy aláássa a bizalmat. Csakis a bátor, merész kezdeményezés, az új utak keresése, mérnökeinknek az új eljárások iránti érzéke, a haladó külföldi technika tanulmányozása vezethet ki bennünket viszonylagos műszaki elmaradottságunkból.

MI BIZUNK A MAGYAR mérnökökben és technikusokban, Önök pedig éljenek ezzel a bizalommal és az új technika bevezetésével és támogatásával segítsék elő építőmunkánkat.

A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem vezetőitől, tanári karától igen sokat várunk.

Azt várjuk, hogy olyan mérnököket bocsássanak minél nagyobb számban a népgazdaság rendelkezésére, akik felkészültségben, tudásban méltó utódjai lesznek a világhírű magyar mérnököknek, tudósoknak.

Olyan mérnökökre van szükség, akik nem csupán foglalkozásnak tekintik szakmájukat, hanem szenvedélyes hivatást éreznek a tudomány, a technika továbbfejlesztésére. A mi rendszerünk fölénye a kapitalista rendszer fölött éppen abban is megmutatkozik, hogy tág teret, lehetőséget biztosít a mérnököknek, tudósoknak, alkotó kezdeményezésük kibontakozásához. Ezt mutatja a mai II. Mérnöknap megszervezése, amely igen helyes kezdeményezés és amelynek jelentőségét jól mutatja az a körülmény, hogy Sopronban és más egyetemeken végzett mérnökök is igényt tartottak a részvételre. De az egyetem eredményes munkáját az is bizonyítja, hogy

sok olyan hallgató került ki innen, akik jól megállják a gyakorlati életben helyüket.

Bizonyára ismerik az elvtársak az innen kikerült és most a Lenin Kohászati Művekben dolgozó **Osztatni** és **Bíró** hengerészmérnököket, valamint **Sziklavári** metallurgust, akiknek munkájáról a legjobbakat lehet hallani. Itt kell azonban felhívni a figyelmet arra is, hogy az eredmények mellett bizonyos árnyoldalak is látszanak. Nem egy olyan fiatal mérnök került üzemeinkbe, akiknek hiányosak az ismeretei. Ez megmutatkozik elsősorban a gazdasági ismeretek terén mutatkozó fogyatékosságokban. Erre a jelenségre az egyetem professzoratnak fel kell figyelni és a most megindúló és véleményem szerint is helyes gazdasági mérnökképzés alapjain elindulva, lényegesen több gazdasági ismeretet kell nyújtani a hallgatóknak.

Csergő elvtárs befejezésül foglalkozik az oktatás megjavításának kérdésével és további jó munkát kíván az egyetem tanári karának, hogy a R. M. Műszaki Egyetem a tudomány és a kultúra egyik fellegvára legyen.

Ezután **Szinvavölgyi József** elvtárs a város nevében üdvözli a Mérnöknap részvevőit.

A megnyitó ünnepség befejezéseként **Poros Tamás** az O. M. nevében az oktatásügy terén végzett kiváló munkájukért **Terplán Zénó, Petrich Géza, Olasz József, Csömöri Béla** és **Péterffy László** elvtársakat az »Oktatásügy Kiváló Dolgozója« címmel és a velejáró pénzjutalommal tünteti ki. A hosszantartó tapsvihar jelzi, hogy a régi hallgatók nem felejtették el áldozatkész munkájukat és szívük szerintinek érzik kitüntetésüket.

Két nap alatt 81 előadás

A MEGNYITÓ ÜNNEPSÉG UTÁN a tömeg közé vegyülve érdeklődéssel megyek az aula erkélyén lévő kiállítás felé. Ide özönlenek a mérnökök is, kíváncsiak, hogy távozásuk óta milyen új eszközökkel gazdagodtak tanszékeink. Sokan megállnak az »ábris« tanszék új csodája, a térhatást keltő készülék előtt. A Villamosgép tanszék részlegénél éppen **Darin Sándor** magyarázza a lökésszerű terhelést előidéző transzformátor működését elődjeinek. A Kémia tanszék atomrács szerkezete előtt borzongva áll egy fiú. Biztosan gépész — :::s ő sem szerette a kémiát. Harsány nevetés hallatszik a társalgónak berendezett oldalról. Ott van ugyanis a Húzótüske kiállítás. Az új tüskével itt ismerkednek először és amint hallható, tetszik is nekik. Az asztalok mellett előkerülnek a fényképek. Éppen egy gyermekarcú mérnök mutatja volt tanulótársainak a család fényképét. Bizony halad az idő. A másik asztalnál hangos vita van: az esti DISZ-csoport megbeszélés programjáról van szó, amelyet 8 órakor tartanak az »Annában«.

Régi barátok régi emlékekről beszélgetnek a társalgóban.

IGY TELIK AZ IDŐ 11 óráig, amikor megkezdődik a kétnapos tudományos előadássorozat egyszerre három előadóban. Két nap alatt összesen 81 előadást tartanak a vendégek és az egyetemi oktatók. A műsorfüzetet lapozva, szembetűnik a tematika rendkívüli változatossága. Bevallom, amikor 11 órakor körútra indultam, kissé aggódtam azért, hogy a csillagászat, kémia, ábrázoló vagy néhány más probléma nem talál kellő érdeklődésre. A körút után elmondhatom, hogy az aggodalmam felesleges volt. Minden előadás iránt megvan az érdeklődés, ami azt mutatja, hogy mérnökeink szeretik az újat és érdeklődési körük tág. Kedves és a jövőt nézve megnyugtató színfoltja a Mérnöknapoknak, hogy diákjaink, a Tudományos Diákkörök tagjai is tartanak előadásokat a diákkörökben végzett munkájukról. Amikor egy-egy fiatal előadó fellép a dobogóra, bizony látni, hogy torkában dobog a szíve (ami nem is csoda ilyen hallgatóság előtt), de amikor magyarázni kezdenek, elfelejtik a szorongást, előadásukból látszik, hogy témájuk minden csínját-bínját ismerik.

Az előadások után a menza ízletes ebéddel fogadja vendégeit. Ugy látszik, feledtetni akarja velük a sok bosszúságot. Délután folytatódnak az előadások, este pedig ki-ki a régi kedvenc szórakozóhelyét keresi fel.

„A Mérnöknap igen nagy erkölcsi erőt jelent további munkánkhoz"

SZOMBATON REGGEL már 8 órakor csoportokban beszélgetnek vendégeink, pedig az előadások csak 9 órakor kezdődnek a II-es előadóban. Bizonyára a tegnapi előadásokról, élményekről folyik szó. A lépcsőház mellett két fiú beszélget. Kíváncsi vagyok, vajon hogyan fogadták a hírt a II. Mérnöknap megrendezéséről és mit tapasztaltak az előző napon. A két mérnök, **Farkas István** Gyöngyösről és **Pásztor István** Sajóbábonyból jött el. »Mindketten igen boldogok voltunk, amikor kézhez kaptuk a meghívókat« — mondják.

»A Mérnöknap igen nagy erkölcsi erőt jelent további munkánkhoz.

Sok érdekes témával találkozunk az előadásokon és sokat tanulunk abból is, hogy egymás között kicseréljük üzemi tapasztalatainkat« — folytatja Farkas Pista. Pásztor István arról beszél, hogy

utoljára két évvel ezelőtt járt itt és azóta külsőleg is sokat változott egyetemünk.

Az üdezöld park a piros lócákkal igen barátságos. A moziplakát rendszeres adásról ad számot és a műsoron nem ósdi filmek szerepelnek. Járt a Hangos Híradó helyiségében. A lemezekkel teli szekrények, a korszerű berendezés (pl. a 8 csatornás keverő) lehetővé teszi, hogy a diákok élete változatosabb legyen.

KÖZBEN MEGJÖTTEK a délelőtti műsor előadói is. Először **dr. Jausz Béla** tart előadást a didaktika alapfogalmairól, az oktatás folyamatáról és módszeréről. Lendületes, szép előadása után néhány kérdéssel fordulok a professzorhoz, aki igen szívesen válaszol:

1. Milyen gondolatokkal jött előadást tartani és mi a véleménye a Mérnöknapokról?

»Nagyon örvendek a meghívásnak és igen megtisztelőnek érzem, hogy műszaki egyetemre hívtak előadást tartani az oktatás kérdéseiről. Egyben a meghívás mutatja azt is, hogy a Rákosi Egyetem igen fontosnak tartja az oktatás javítását, aminek csak örülni lehet. Ez az érdeklődés biztosíték arra, hogy az oktatás fejlődni fog és megfelel mindenben a követelményeknek. A Mérnöknapokat igen ügyesnek és követésreméltónak találom. Erkölcsi hatása mellett jó alkalom az oktatás fejlesztésére és a mérnökök továbbképzésére.«

2. Milyennek látja egyetemünket és az itt folyó tudományos munkát?

»Nem vagyok szakember, így tartalmi vonatkozásban nem tudok a kérdéshez szólni. Mindenesetre a témák nagy száma és változatossága azt mutatja, hogy jó úton haladnak.

Tavaly jártam már Önöknél, azóta sokat szépültek az épületek és környékük.

Búcsúzásul lapjukon keresztül azt üzenem az ifjúságnak, hogy Miskolcon olyan körülményeik vannak, hogy itt tanulni és élni valóban öröm és éljenek minél jobban a lehetőségekkel.«

Közben filmszerűen peregnek az előadások, utána ebéd és délután ismét a padok között találjuk vendégeinket. Most az érdeklődés kissé megcsappant. Valószínűleg azért, mert többet szeretnének a barátok együtt lenni.

★

Este a VI-os diákotthon kultúrtermében baráti vacsorával záródik a Mérnöknap. A terem teljesen megtelt vendégeinkkel és az egyetem tanáraival. A jóízű vacsora végén Rektor elvtárs mond búcsúztatót. Rövid, meleghangú beszédében többek között az alábbiakat mondja:

»NEKEM JUTOTT az a nem kis gondot okozó, de megtisztelő feladat, hogy összefoglaljam a Mérnöknap eredményeit és rámutassak hibáira. Ugy érzem, hogy Ti, akik az elmúlt két napon vendégei voltatok egyetemünknek, sokkal objektívebben tudnátok bírálatot mondani. Megpróbálom mégis összefoglalni a leglényegesebb eredményeket. Az első Mérnöknap alkalmával majdnem mindenki visszajött. Most, a második Mérnöknap megrendezése előtt igen aggódtunk, hogy vajon az elmúlt két év alatt megmaradtak-e azok a láthatatlan kötelékek közöttünk, vajon ragaszkodnak-e még fiaink az »Alma Mater«-hez, vajon eljönnek-e ismét hívó szavunkra?

Most boldog örömmel kell elmondanom, hogy aggodalmunk fölösleges volt, visszajöttek ismét a mi fiaink.

Kétharmadrésze eljött azoknak, akik e falak között sajátították el a mérnöki tudományokat.

Köszönet jár nektek ezért, köszönet, hogy nem felejtettetek el bennünket, ragaszkodtok hozzánk. Azt fejezitek ki ezzel, hogy egyek vagytok velünk a szocializmus építésében, hogy testvéreknek érezzük egymást, ha az ország különböző részében dolgozunk is.«

»A Ti ragaszkodásotok, együttérzéstek még tovább fog erősíteni bennünket munkánkban, tartsatok továbbra is mindenben együtt velünk.«

A BESZÉD UTÁN Szanyi Béla okl. kohómérnök és **Sümegi Lajos** okl. gépészmérnök szólal fel. Mindketten köszönetüket fejezik ki a szíves fogadtatásért. Igéretet tesznek, hogy munkájukkal nem hoznak szégyent az Egyetemre. Ragaszkodnak és hűségesek lesznek »Alma Materük«-höz továbbra is, mely számukra mindig kedves emléket jelent. A vacsora után kedélyes baráti beszélgetés vette kezdetét a barátok és egykori hallgatótársak között. A Mérnöknap lassan végéhez ér. Vendégeink két nap kedves és hasznos emlékeit viszik magukkal. Reméljük, jól éreztétek magatokat. Gondolatban búcsúzunk Tőletek a III. Mérnöknapig, amikor újra viszontlátjuk egymást.

K. I. és D. S.

A MI EGYETEMÜNK

A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.

Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.

Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Bajos.

MŰVÉSZETI JEGYZETEK

Vörös és fekete

A híres regény írójáról, Henri Beyle-ről (írói álneve Stendhal) évszámok helyett elég, ha annyit mondunk, hogy Napoleon tisztje volt és regényét pár évvel Napoleon halála után írta. A regény megírására egy gyilkossági eset inspirálta, de a regényből nagyszabású korrajz lett, örökbecsű alkotás, melynek most művészi filmváltozatát láthatjuk a mozikban.

A különös, forrongó kor és a főhős, Sorel ellentmondásos, tragikus egyénisége művészi módon forr egybe a regényben, ez teszi élményszerűvé. Stendhal saját fiatalságát, egyéniségét rajzolta meg Julien Sorel alakjában. Aragon, korunk kiváló francia írója így jellemzi a regényt: „A Vörös és fekete" képet ad a Resturáció koráról, amelyben a köznép gyermekei, akik nemrégiben még harminc éves korukra tábornokok lehettek a harcmezőn, kénytelenek lemondani a számukra elérhetetlen katonai pályáról, tehetetlenül hordozzák magukban a nagy tettek véghezvitelére irányuló vágyat — képességeik, tehetségük előtt csak akkor nyílik tér, ha elcserélik a hadsereg vörös színét egy más színű egyenruhával, fekete színűvel, a papi reverendával, ha részt vesznek az egyház cselszövéseiben, ha magukra öltik az egyház képmutató álarcát és ekképpen felvértezve munkálkodnak személyes céljaik elérésén. Julien azt hitte, hogy belőle is lehet ilyen képmutató Tartuffe. De rejtett meggyőződései — bonapartista is volt, meg jakobinus is — szembekerültek kifelé mutatott nézeteivel, és ez az ellentmondás legyőzte.«

Sorel, az egyszerű parasztgyerek, Napoleon hősi példájától megrészegedve, nagyravágyóan a világ meghódítására indul. Apja durva, mostoha bánásmódja, bátyjainak zsarnokoskodása hidegen számítóvá teszik őt, kegyetlenül gázol át emberi sorsokon, gyűlöli az őt csak szolgának tekintő gőgös urakat. Gyűlöli a képmutatást, — s mégis, csak hogy érvényesüljön, maga is a képmutatás útját választja. Igazi énjét azonban nem tudja megtagadni, a szemináriumban is a vagyontalan, becsületes Pirard abbéhoz vonzódik, akit pedig a főpapi körökben nem szívlelnek. Pályája egyre feljebb ível. De amikor képmutatását leleplezik és gyilkossági kísérlete miatt halál vár rá — végre rádöbben igazi küldetésére: nem szolgálnia kell a romlott úri társadalmat, hanem kíméletlenül leleplezni. Ekkor tudja igazán értékelni Renalné szerelmét, s elhagyva a nagy manőverezéssel meghódított, szeszélyes, önző párizsi márki-lányt, Matildot, visszavágyik a melegszívű, fenntartás és képmutatás nélkül szerető Renalnéhoz. Érzi, hogy vele boldog igazán, úgy, ahogy Puskin mondja Falu c. versében:

Istenként alkotok külön törvényt magamnak
Itt, hol nem villan rám gyanakvó vizsla szem,
Őszinteség fényében fürdik életem,
Vádak, rágalmak itt haragra nem ragadnak.
A tisztán buggyanó szót szomjan issza lelkem
S azt a másik világot nem kell irigyelnem,
Ahol az egyszerű szépséget megvetik,
S a gonoszság arany díszben pöffeszkedik.

Lehull a képmutatás fekete álarca és belül megtisztulva izzik egy tragikus, hősi lélek, aki emelt fővel mondja bírái szemébe a kor igazságtalanságát, romlottságát. S a hóhér már nem a karrieristát végzi ki — egyénisége bűneiért eleget szenvedett úgyis —, hanem az új forradalmak előhírnökét avatja vértanúvá...

Stendhal stílusát több — szintén ellentmondásos — elem határozza meg. A homályos, dagályos, chateaubriand-i romantikus stílust legalább annyira gyűlöli, mint a képmutatást. Egyszerűen, logikus lélekelemzéssel dolgozik, realista. Másrészt viszont előhírnöke a forradalmi romantikusoknak. Romantikája kissé nyers még, de kalandos hősiessége jó célt szolgál: az igaz ügyért lelkesít. Ezek a romantikus elemek főleg a Pármai kolostor c. regényben játszanak fontosabb szerepet, ami az olasz környezet miatt érthető is. A »Pármai kolostor« filmváltozata inkább ezt a romantikát hangsúlyozta ki, a »Vörös és fekete«-ből készült film — helyesen — inkább a realista stendhali lélekrajzot tekintette lényegesnek.

A „Vörös és fekete" filmváltozatának sikerült a regény lényegét tökéletesen visszaadnia. Ez egyrészt a rendező (Claude Autant-Lara), másrészt a kiváló színészek (Danielle Darrieux, Gérard Philipe) érdeme. Vitatható, hogy helyes volt-e kihagyni a regény egyes szereplőit, mozzanatait, vagy kisebb epizódjait megváltoztatni, de kicsinyesség lenne emiatt csalódást érezni, vagy csak azért el nem olvasni a regényt, hogy ne csalódjunk a filmben. A regény is, a film is a maga módján tökéletes.

Kedvelem az ilyen művészi alkotásokat, mert elgondolkoztatóak, s problematikájuk megfejtése, elemzése olyan élvezetes, mint mikor a kemény dióhéjból sikerül kihámoznunk az ízletes diót. Ez a regény és film is azért jelentett számomra élményt, mert megláttam az ellentmondások, tragikus egyéni szenvedélyek sötétjéből elővillanó, fénylő igazságot.

F. J.

Tollheggyel

Mi is van a domborművek mögött, avagy lebbenjen fel a „saisi" fátyol

Schiller szép verséből nem tudjuk meg, hogy a szobrot eltakaró fátyol mögött mi volt, mert aki a fátylat fellebbentette, azon nyomban meghalt. A mostani lebbentés nem olyan veszélyes és legfeljebb csak a tervezők és a művészek haragját veszem ősz fejemre, de választ mégis kell adnom márcsak azért is, mivel a „Tüske" szerint „irásban bármi vád alól tisztázom magam".

Gratulálok L. P.-nak a mulatságos cikkhez és az ötletes rajzokhoz. Sajnos, el kell ismernem azt is, hogy sokban igaza van és helyén való volt a dádá. De térjünk a tárgyra. A tervezők fekvő téglalapalakú domborműveket „álmodtak" diákszállóink homlokzatára. Ezideig az álmot nem tudtuk megvalósítani, mivel egyrészt nem voltak készen az épületek homlokzatai, másrészt nem volt ra pénzünk. (A hat dombormű több mint 600.000 forintba kerül.) Mult évben sikerült a „kalapból" megszerezni a pénzt és megbízni a művészeket a munkával. Hogy mi is az a kalap? A művészek támogatására minden építkezés bizonyos százalékát (nagyon kevés!) le kell adni a képzőművészeti alapnak. Ezeknek az összegeknek országos gyüjtőhelye a „kalap". Ebből kaptunk mi tavaly olyan összeget, amire nem számíthattunk, hiszen ez évben a kalapba mi csak potom 18.000 forintot juttattunk. Ezzel választ adtam azoknak, akik a művészek támogatását „a beruházási hitel elpocsékolásának" minősítették. Most kanyarodjunk vissza a „kör négyszögösítésétől" a valósághoz. A hat kiválasztott művész megkapta a megbízást a domborművek elkészítésére. A művészek tudták, hogy a tervezők milyen alakú domborműveket terveztek, ismerték a vonatkozó terveket és látták a készített fényképeket is. A vázlatok bemutatásánál tették a művészek azt a javaslatot, hogy sokkal művészibb, változatosabb képet mutatna, ha az álló és fekvő domborművek váltakoznának és ők a maguk részéről ragaszkodnak ehhez a javaslathoz. Az eredetileg tervezett, igen enyhe plasztikáju művek helyett erőteljesebb árnyékhatású plasztikát ajánlottak, hogy távolabbról is láthatóak legyenek. A művészeknek ez a javaslata okozta, hogy az eredetileg 10—12 cm. vastagra tervezett domborművek 25 cm-re növekedtek meg. A tervezők lelkendezve fogadták a művészek javaslatát, felügyeleti hatóságunk is helyt adott annak, így „állt fel" három darab fekvő téglalap. A domborművek megvastagítása miatt az előre kialakitott helyekre a domborműveket elhelyezni nem lehetett.

A fal teljes vastagságában való kibontása kiváltásokat tett szükségessé, ezért szünetel egyelőre a munka. A tervezővel az elhelyezési tervet elkészítettük, a kivitelező vállalatot a munkákkal megbíztuk, reméljük a Borsodmegyei Építőipari Vállalat rövidesen megkezdi az elhelyezéssel kapcsolatos munkákat és a diákszállóink homlokzatai ezzel befejezést nyernek.

Még csak ennyit: a művek tematikájával nem értettünk egyet, nem fejezik ki egyetemünk jellegét. A művészek szerint ezek az épületek nem a tanulás célját szolgálják, hanem a pihenését, így a téma, nem kell hogy szakmai legyen. Biztos vagyok abban, hogy a domborművek sok vitát indítanak el, sok borsos megjegyzéssel, tréfálkozással körítve. Szeretném, ha „A Mi Egyetemünk" olvasói véleményüket, bírálatukat elmondanák. Külön örömet jelentene, ha az olyan formában történne, mint ahogyan „a kétfelé kell vágni, úgy kell megpróbálni" írója és rajzolója tette.

— nél

SPORT

LABDARUGÁS:

A szakszervezeti labdarúgóbajnokságot az idén tavaszi és őszi fordulóban rendezik meg. A tavaszi forduló már a befejezéshez közeledik, a végső sorrendet csak a hátralévő mérkőzések döntik majd el, annyi azonban már biztos, hogy a tavaszi bajnok a Fizika—Ábrázoló csapat lesz. A bajnokság általános színvonala sokat emelkedett, ami mind technikai, mind erőnléti téren megmutatkozott.

A szakszervezeti válogatott a Pedagógus Szakszervezet bajnokságában vesz részt igen sikeresen. A II. forduló után pontveszteség nélkül az első helyen áll. A debreceni kirándulás alkalmával a csapat a Tudományegyetem szakszervezeti csapatát 6:0 arányban győzte le. Vasárnap a Bp. Műszaki Egyetem szakszervezeti csapatával játszik barátságos visszavágó mérkőzést, a legutóbb elszenvedett vereségért.

*

Június 2. Diósgyőr: Haladás I.—Di. Bányász 1:0 (0:0).

Június 9. Lillafüred: Haladás III.—Lillafüredi Petőfi 3:3.

Június 9. Diósgyőr: Haladás I.—V. Vörös Csillag 1:1 (0:0).

Felsőzsolca: Haladás III.—Felsőzsolcai Traktor 1:1 (1:1).

RÖPLABDA:

Június 3. Haladás I.— Salg. Bástya 3:2.

Haladás II.—Boldvai Traktor 3:0.

Június 10. Salg. Vasas—Haladás I. mérkőzés elmaradt.

*

KÉZILABDA:

Június 3-án forduló nem volt, a „Rácz Sándor" villámtorna, valamint Miskolc—Debrecen városok közötti válogatott mérkőzés miatt.

Csapatunkból a fenti válogatottban Kovács Miklós, Lakatos István képviselte a Haladás színeit.

Június 10-én: Haladás—Lenin Kohászat 10:10.

A mérkőzés mindkét pontjára igényt tart a csapat, mert az OB I-ben nagypályás játékosok is szerepeltek jogosulatlanul, amit ovás útján kívánunk érvényesíteni.

*

KOSÁRLABDA

Férfi: május 27-én:

M. Haladás—Nyiregyházi Törekvés (területi bajnokság) 78:48 (43:21).

Jó játékkal ismét győzött a Haladás.

Kosárdobók: Marosi (24), Renn (20), Bácsfalvy (14), Bus (8), Csák (6), Vaszary (6), ill. Szilágyi (24).

Női: M. Vörös Meteor—Haladás 48:12

Javuló formája ellenére is kikapott női csapatunk.

ATLÉTIKA

Május 27-én: válogató jellegű verseny Diósgyőrött.

3000 m 2. Makk 9:22,6

Június 3-án: Traktor SE versenye Diósgyőrött.

100 m 1. Acsádi 12
2. Hamar 12,3

Távolugrás: 1. Hegedűs
2. Hamar
3. Csomor

800 m 1. Makk
2. Sőbér

*

USZÁS:

Június 4-én délután 4 órakor rendeztük meg Tapolcán a sportkori úszóbajnokságot, melyen egyúttal az MHK úszószámait is teljesitették a részvevők.

*

MHK:

Értesítjük a hallgatóságot és a dolgozókat, hogy minden szerdán 4—6 óráig az egyetemi pályán inspekciót tartunk, ahol az MHK számokat, 100 m síkfutást és súlylökést lehet teljesíteni.

*

ASZTALITENISZ OB. II.

Június 3: M. Építők—Haladás 10:6.

Június 10: Egri Bástya—Haladás 11:5.

Utóhangok a könyvhéthez

ELTÜNTEK az utcai könyvsátrak, legszebb köteteik családi otthonok, könyvtárak, diákszobák polcaira vándoroltak. Lezárult az ünnepi könyvhét — kíséreljük meg levonni tanulságait.

Ennél az értékelésnél három szereplő köré csoportosulnak megjegyzéseink, hiszen az évenként ismétlődő ünnepi alkalom 3-as erőpórbája **irónak, könyvnek, olvasóközönségnek.**

A MAGYAR IRÓK az eddigieknél még fokozottabban szívügyüknek tekintették az idei könyvnapot, igényesebbek alkotásaikban — mai életünket nem papírosfigurákon keresztül, hanem a valóság megragadásával ábrázolják. Nem félnek az úgynevezett »kényes« témától sem, ha úgy vélik, hogy annak feltárása az egészséges fejlődés érdekében a mi ügyünknek tesz szolgálatot. Ilyen pl. Bárány Tamás **Csigalépcső** című regénye, melyben a házasság, szocialista rendszerünknek még meg nem oldott kérdései miatt kerül válságba.

IGEN ERŐSEN mutatja a valósággal való kapcsolatot Fehér Klára **Tenger** című műve, melynek sok epizódja az írónő eleven riportjainak művészi formába öntése.

Nemcsak az ifjúság, hanem a felnőtt is szívesen olvassa a klasszikus ókor színpompás mesevilágának legszebb részleteit Szabó Árpád **Trójai háború** című munkájában. Könyvkiadásunk régi hiányt pótolt e mű kiadásával, mert a klasszikus mesék mögött lépten-nyomon elővillanó humánum igaz érték a mi számunkra is.

AZ IRÓK S A KÖZÖNSÉG közötti összekötőkapocs: a könyv, idén szebb köntösben került forgalomba, mint bármely előző évben. Kiadóink erőfeszítése a jó könyv művészi külsőben való megjelentetéséért nem hiábavaló, óriási nevelőerejű. Az olvasó szép könyveket is akar gyűjteni, ezzel is bizonyítván a szellemi kincsek fokozottabb megbecsülését.

Végül néhány szót még az olvasókról, kikért az író **jó** könyvet ír, a kiadó **szép** könyvet ad.

Mint általában országszerte, egyetemünk ifjúsága is örömmel fogadta a könyvnapi újdonságokat és anyagi erejéhez mérten vásárolta is a könyveket — nem kétséges, hogy a **Vallomások** és Juhász Gyula versei többedmagukkal még hosszú évek múltán is örök barátai maradnak nem egy hallgatónknak.

A KÖNYV ÉS OLVASÁS ma már életszükségletté vált, ebből merít a mai kor embere életbölcseséget, útmutatást, s a szocialista életmódban nélkülözhetetlen emberiességet.

Szeretettel és bizalommal köszöntjük íróinkat, kik kemény viták próbáiban edzve, egyre közelebbi barátainkká válnak, várjuk tőlük tovább alkotásaik újabb gyümölcseit, a jobbnál-jobb könyveket, hogy igazabbá lehessünk.

Rajtunk a sor, olvassunk!

N. K.

HÚZÓTÜSKE SZAKSZERVEZETI KIRÁNDULÁSON DEBRECENBEN

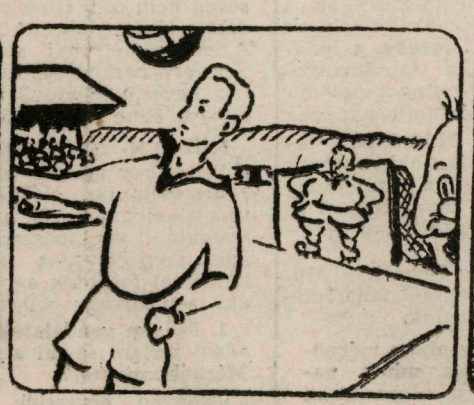

Vasárnap hajnalban,
úgy negyed nyolc tájban,
Elindultunk Debrecenbe,
futballal a zsákban.
»Debrecenbe kéne menni«,
felhangzott a nóta,
Nézzük meg, a pulyka-kakas
hízott-e azóta?

A Nagyalföld határánál
megálltunk egy percre,
Bámultuk az öreg Tiszát,
ő is bámult persze.
Dolgoztak a fényképészek,
kattantak a zárak,
Ily sikere régen nem volt
a szőke Tiszának.

A Nagyerdőn már vártak ránk
türelmetlenkedve,
Ellenfelünk az Egyetem,
nagy a harci kedve.
Hulltak aztán ám a gólok,
újra, s ismét újra,
Jobbak voltunk fejjátékban,
győztünk is 6:0-ra.

Debrecen szép város,
van neki sok tornya,
Ha Miskolcnak hívnák,
tán még szebb is volna.
Kedves barátaink
a viszontlátásra,
Készüljetek ám fel
a visszavágásra!

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 12. szám

ÁRA 40 FILLÉR

Miskolc 1956. június 27

Szeretettel köszöntjük, sikert kívánunk a felvételi vizsgára jött Barátainknak!

A DISZ Központi Vezetőség határozatáról

ÖRÖMMEL OLVASTUK a DISZ Központi Vezetőségének a határozatát, amely megállapítja, hogy ifjúsági szövetségünk tevékenysége az elmúlt három évben alapjában véve helyes irányban haladt. Jóleső érzés volt hallani azt is, hogy az eredmények forrása elsősorban a párt és a DISZ helyes kapcsolata. A Központi Vezetőség foglalkozott a DISZ-munka hiányosságaival s kijelölte a helyes irányt, amelyen haladnunk kell s konkrét lépéseket tett egyes, az ifjúságot érintő problémák megoldására. Ez lenne általánosságban és röviden a Központi Vezetőség határozatának a lényege. Azonban helytelen lenne, ha mi csupán a határozat ismertetésére szorítkoznánk s nem a helyi viszonyoknak megfelelően alkalmaznánk, vagy nem látnánk meg benne egy-egy helyi, talán alig szembetűnő probléma megoldását. Ezért most megpróbálom szervezetünk egy kis sejtjének, egy tanulócsoportjának szemszögéből vizsgálni a kérdéseket.

A DISZ KÖZPONTI VEZETŐSÉGE felhívja a figyelmet, hogy pártunk szervezeti szabályzata feljogosít bennünket arra, hogy a pártszervezet elé tárjunk olyan kérdéseket, melynek megoldásában bizonytalanok vagyunk. Eddig nem volt megfelelő a kapcsolat alapszervezetünk és az ott működő pártcsoport között. Ez a kapcsolat az utóbbi időben lényegesen javult, de még mindig lehetne javítani. Helyes lenne, ha egy egyetemi viszonylatban jelentős probléma megvitatásánál a pártcsoport vezetőségének egy tagja is résztvenne a megbeszélésen, mely a DISZ alapszervezet munkaértekezletén történik. Természetes, hogy a felsőbb évfolyamokon, ahol a párttagok száma lényegesen nagyobb, mint nálunk, ilyen formában ez a kérdés nem merül fel.

AZ IFJUSÁG HELYES IRÁNYU NEVELÉSE érdekében igen fontos a kultúr- és sportmunka megjavítása. Ez talán egyesek szemében már közhelynek ható, gyakori érvelés, azonban mégsem lehet így kezelni. Tanulócsoportunk egyetlen tagja sincs a kultúrgárdában, holott év elején 7—8 hallgatót »beszerveztünk«. Ezek azonban több-kevesebb indokolással »lemorzsolódtak«. A hiba megtörtént, így most csak a tanulságot tudjuk levonni. Fokozatosabban kell kötelezni mindenkit, hogy vállalt kötelességét teljesítse. A DISZ-vezetőknek pedig többet kell törődni az ilyenirányú kérdésekkel. Nem tehet pontot egy DISZ-vezető sem a munka végére, miután a »beszervezést« végrehajtotta. Bár nem közvetlenül előttünk álló, de mégis súlyos probléma az egyetemről való kikerülés utáni elhelyezkedés. Természetes, hogy mindenkinek vannak ismerősei, akik most, vagy a közelmúltban végezték el az egyetemet, vagy a főiskolát. Ezeknek ilyenirányú problémáik felnagyítva érkeznek hozzánk és csüggedést okoznak. Éppen ezért üdvözöljük a Központi Vezetőség határozatát, mely ezt a problémát kívánja megoldani, reméljük, sikerülni fog.

Igen érdekes és értékes a Központi Vezetőség tanulmányi csereakcióról szóló határozata. Ez véleményünk szerint nagyban hozzájárulna nemcsak a tanulmányi eredmények megjavításához, hanem a széleskörű műveltség kialakításához is.

A Központi Vezetőség határozatát tanulmányozva, a tapasztalatokat levonva, igyekszünk munkánkat jobbá és eredményesebbé tenni.

Győri Ferenc
K—101

Köszöntjük az árvízvédelemért kitüntetett egyetemi oktatónkat!

Liptai László szds. önként jelentkezett szabadsága alatt a tavaszi jeges ár elleni küzdelemre és ott kimagaslóan jó munkát végzett.

A »Dunai Árvízvédelemért emlékérem«-et a Minisztertanács rendeletére június 17-én tűzte mellére a Katonai Tanszék vezetője. Az egyetem állami vezetése részéről Petrich Géza dékán, egyetemi tanár, a párt és a szakszervezet részéről Téglássy Ferenc docens üdvözölte a kitüntetettet.

Néphadseregünk katonái az ár elleni küzdelemben újra hitet tettek a dolgozó nép iránti hűségükről. Népünk a katonák hősi helytállásából, tetteiből láthatta: fiai, a hadsereg katonái, minden helyzetben készek a nép ügyének szolgálatára.

A kitüntetés dolgozó népünk, pártunk, kormányunk érdemének elismerése, amely a győztesen megvívott ütközet után új tettekre kötelez. Kötelezi Liptai szds-t, hogy még hívebben szolgálja népünk, hazánk nagy ügyét, kötelezi a Katonai Tanszék valamennyi dolgozóját, egyetemünk hallgatóját, hogy példáját követve, hasonló önfeláldozással teljesítsék kötelességüket.

Kívánunk sok új sikert, sok erőt és jó egészséget a kitüntetett elvtársnak és a példáján lelkesülő valamennyi hallgatónknak.

TAMÁSKÓ JÓZSEF
katonai tanszék

Húszezer forinttal több fizetés!

90 dolgozó 33 ezer 400 forint jutalmat kapott

Június 15-én röpgyűlésre jöttek össze egyetemünk dolgozói. A röpgyűlést Horváth Aurél dékánhelyettes elvtárs nyitotta meg, majd Nagy Józsefné elvtársnő, a szakszervezet bér- és munkaügyi felelőse ismertette a minisztertanács 1956. május 24-én megjelent határozatát.

Bevezetője után a XX. kongresszus jelentőségével foglalkozott, majd így folytatta:

„Nézzük meg, hogy pártunk Központi Vezetősége milyen intézkedéseket tett a XX. kongresszus után. Megkezdte a XX. kongresszus határozatainak magyar viszonyokra való alkalmazását. Megvitatás céljából népünk elé terjesztette a magyar népgazdaság fejlesztésének második ötéves tervéről szóló irányelveit. A kormány pártunk Központi Vezetőségének javaslatára ez év május 1-vel 900 millió forintos árleszállítást hajtott végre, hogy ily módon emelje a dolgozók életszínvonalát. A jelenlegi árleszállítást megalapozottság jellemzi, csak olyan cikkek ára csökkent, amelyek folyamatos termelését biztosítani tudjuk. Azt hiszem, akik hallgatták, azok emlékeznek a Politikai Bizottság beszámolójára, amelyet Rákosi elvtárs ismertetett az elmúlt hónap 18-án a budapesti pártaktíva értekezleten, ahol a beszámoló többek között a következőket is tartalmazta: „Még ebben az esztendőben olyan bérkorrekciók kerülnek végrehajtásra, elsősorban az alacsonyabb fizetésű kategóriáknál, melyek évi kihatása 800 millió forint".

A beszámolót követő 6 nap elteltével, a szavakat, mint mindig, tett követte. 1956. V. 24-én megjelent a Minisztertanács határozata az alacsony keresetű dolgozók béremeléséről. A határozat értelmében azoknak az időbérben foglalkoztatott órabéres, havibéres dolgozóknak, akiknek a besorolás szerinti alapbére a 650 forintot nem éri el, 650 forintra ki kell egészíteni.

A minisztertanácsnak ez a határozata egyetemünkön 213 főt érintett, amely összegben havonta 18 500 forint fizetésemelést jelent.

Ezen kívül örömmel közölhetjük dolgozóinkkal — mondotta Nagy elvtársnő —, hogy egyetemünk saját erejéből, a Minisztertanács határozatával párhuzamosan, még 35 dolgozó fizetését tudta emelni, mely összeg havonta 3430 forintot jelent. Ezen dolgozók egy része egyetemünk vezetősége által előírt szakmai vizsgák, másik része pedig fegyelmezett, szorgalmas munkája eredményeképpen érdemelte ki a fent említett fizetésemelést."

Ezután Nagy elvtársnő bejelentette, hogy egyetemünk vezetősége több dolgozót kiváló, szorgalmas munkájáért jutalomban részesített. A jutalom összege 33 400 forint. A Minisztertanács határozata értelmében egyetemünk dolgozói havonta több mint 20 ezer forinttal több fizetést kapnak. Pártunk és kormányunk elvárja, hogy ezt a gondoskodást még lelkesebb és fegyelmezettebb munkával viszonozza egyetemünk minden dolgozója.

— p —

Vizsgaeredmények a II. éves kohászoknál

A vizsgaidőszak beosztása számunkra eléggé kedvező, a teher egyenletesen van elosztva. Ezt igyekszünk kihasználni és állandóan maximális teljesítőképességgel készülünk a vizsgákra. Eddig még nem is ért bennünket különösebb meglepetés s már csak egy vizsgánk van hátra. Szeretnénk még azon is tisztességes eredményt elérni.

Eddig a következő átlagokat értük el az egyes tárgyakból: mechanika 2,71. Egyöntetű vélemény szerint ez nagyobb példamegoldási készséggel jobb is lehetett volna. Fizikai-kémia elmélet: 3,14, gyakorlat: 3.48, hőerőgépek: 3,57, marxizmus gyakorlat: 3.7, orosz: 3,75, marxizmus elmélet: 4,11, honvédelem: 4,2. Megemlíthetem, hogy évfolyamunk huszas létszámú és marxizmusból tíz jeles és csak egy kettes volt, honvédelemből ugyanígy, utóvizsga pedig egyik tárgyból sem volt.

Különösen dicséretreméltó szerepléssel emelik az évfolyam átlagát: Szarka elvtárs, alapszervi vezetőségi tag, akinek 8 vizsga, illetve gyakorlati jegyből mind a nyolc jeles, ugyancsak Besztercei elvtársnak hét jeles és egy négyes.

Annál sajnálatosabb azonban Tokaji elvtárs munkája, aki a kettesnél jobbra nem nagyon törekszik, és két utóvizsga mellett a marxizmus vizsgája is csak kettesre sikerült. Ha nem lenne olyan zárkózott és nagyobb lelkesedéssel tanulna, nem húzná így vissza az évfolyam és saját eredményét, hiszen a képessége adott, csak jobban kellene azt gyümölcsöztetni. Mi elvárjuk tőle, hogy a jövőben ezt meg is tegye, de ennek érdekében először is neki kell akarnia.

Szintén két utóvizsgája és egy halasztott vizsgája van Juhász elvtársnak. Tőle is több tellene, neki is jobban ki kell használni az évközi munkaidőt.

Az évfolyamon eddig összesen hat utóvizsga van. Reméljük, hogy ez már nem fog nagyon szaporodni.

M. L. II. kmh.

AKIKRE BÜSZKÉK VAGYUNK

OROSZ LÁSZLÓ: negyedéves gépészmérnökhallgató, a DISZ-VB tagja. Sok elfoglaltsága mellett kitűnő eredménnyel vizsgázott. A Gépgyártástechnológia Tudományos Diákkörben szikrabevonatolással foglalkozik, amelyért 200 Ft jutalmat kapott.

SZARKA JÁNOS: a K 201-es alapszerv DISZ-vezetőségének tagja. Az elmult félévhez képest nagyon sokat javult tanulmányi eredménye. Eddig minden vizsgája jeles.

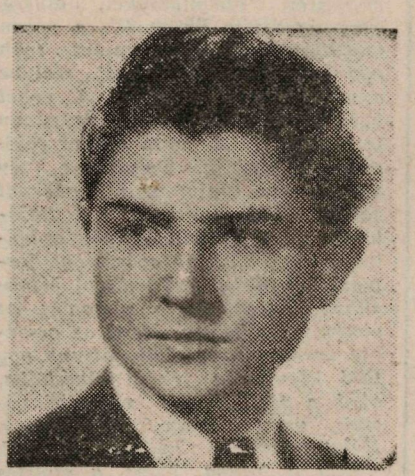

VÁRADI SÁNDOR: G 308-as tanulócsoport tagja. Eddig minden vizsgáját jelesen tette le. Társainak sokat segít, DISZ-vezetőségi munkáját is jól végzi el.

JOÓS LAJOS: másodéves bányamérnök-hallgató, minden vizsgája jeles. A Kémia Tudományos Diákkörben dolgozik. Eredményes munkájáért 300 forint jutalomban részesült. Kiváló tanulmányi eredményei mellett I. osztályú sportoló is.

EGYETEMI HIREK

A Magyar Tudományos Akadémia Közlekedéstudományi Főbizottsága miskolci nyilvános üléseinek egyikét június hó 22-én 17 órakor egyetemünkön tartotta meg. A Főbizottság, az Építőipari Műszaki Egyetem, Posta- és Közlekedésügyi Minisztérium, a Város- és Községgazdálkodási Minisztérium, a MÁV, a Tanács, a Lenin-kohászat és a Tervező Intézet részéről megjelent vendégek az ülés előtt megtekintették egyetemünket. A Főbizottság nyilvános ülését — melyen Katona Antal, a Közlekedés- és Postaügyi Miniszter első helyettese, Szabó János a város- és községgazdálkodási miniszter helyettese, Csanády György tanszékvezető egyetemi tanár, a műszaki tudományok doktora, MÁV vezérigazgató, az akadémiai főbizottság elnöke, Gáspár Sándor a vasutas szakszervezet főtitkára, Turnay Lajos MÁV igazgató, a METESZ elnöke is résztvett — Sályi István nyitotta meg. Vásárhelyi Boldizsár tanszékvezető egyetemi tanár, a műszaki tudományok doktora „A vasuti felépítmény anyagainak minőségi kérdései" c. előadását Nemesdi Ervin docens, a műszaki tudományok kandidátusa olvasta fel. Mind az előadás, mind a hozzászólások során a vasut igen élesen vetette fel a felépítmény, illetve a sinanyagnál fellépő hibákat. A kohászat részéről megjelentek a vita során javasolták, hogy egy a METESZ által rendezendő közös anketon próbálják kiépíteni a szorosabb együttműködést a MÁV és kohászat közt. Az előadást több hozzászólás követte.

★

Dr. Terplán Zénó tszv. egyetemi tanár, oktatási rektorhelyettes kéthetes tanulmányútra a Német Demokratikus Köztársaságba utazott. Tanulmányútja során résztvesz a Drezdai Műszaki Egyetem meghívására az ott rendezett Mérnöknapokon.

★

Dr. Horváth Zoltán tanszékvezető egyetemi tanár, dékán a Kohó- és Gépipari Minisztérium megbízásából kéthetes tanulmányúton vesz részt a Lengyel Népköztársaságban. Utja során Varsóban előadást tart a cinkkohászat kérdéseiről.

★

Egyetemünkön a felvételi vizsgák június hó 28—29-én lesznek megtartva.

★

Június hó 17-én a szakszervezet meghívására a Budapesti Műszaki Egyetem labdarúgó csapata barátságos mérkőzést játszott az egyetem szakszervezeti csapatával. A mérkőzést egyetemünk csapata 3:1 arányban nyerte meg. Ezt követően a játékosok barátságos eszmecserét folytattak a klubhelyiségben.

★

A fogászati rendelés időpontja megváltozott. Kedd, csütörtök helyett kedd és pénteki napon történik, váltakozva délután 17—20 óráig, illetve délelőtt 7—10 óráig. Pontos felvilágosítást a Rektori Hivatal ad.

★

A Mechanika tanszék oktatói tanulmányi kirándulás keretében megtekintették a tiszalöki vízierőmű mérnöki, illetve gépészeti berendezéseit.

★

Soltész Gyula, a Fémkohászati Tanszék mechanikusa, a MÖHOSZ helyi kiállításán kiállított, tanszéken készült egyenfeszültségerősítő, automatikus vezetőképességszabályozó, automatikus hőmérsékletszabályozó készülékekkel második helyezést ért el. A berendezéseket a Budapesten megrendezésre kerülő országos kiállításon is bemutatják.

Szerkesztőségi közlemény

Közöljük kedves olvasóinkkal, hogy lapunk következő száma szeptemberben jelenik meg.

Szeretettel köszöntjük, sikert kívánunk

Nektek is úgy kell dolgoznotok, hogy öregbítsétek az egyetem hírnevét

A mai napon mintegy 500 fiatal részvételével megkezdődnek a felvételi vizsgák egyetemünkön. Ti, érettségizett fiatal barátaink, bizonyosan komoly megfontolás után jelentkeztetek a mi egyetemünkre. Elvégeztétek a középiskolát, s most új, nagy feladatok előtt álltok. Ide kerültök az egyetemre, ahol szakmátokat, a hivatásotoknak megfelelő tudományt fogjátok elsajátítani. Hadd szólljunk Nektek már most az egyetemi munkáról.

Sokan közületek, ha felvételt nyernek, hajlamosak lesznek arra, hogy a középiskolában alkalmazott naponkénti számonkérés, illetve ellenőrzés megszüntével itt az egyetemen több szabadidőt engedjenek meg maguknak, mint amenyit a tanulmányi munka megenged. Ennek pedig elejét kell venni. Az új DISZ-vezetőknek és a jóképességű és szorgalmas tanulóknak kell majd rendszeres munkával, jó példával és meggyőzéssel ezt elérni.

Eredményes munkát csak úgy lehet végezni, ha évközben a hallgatók nevelőikkel szorosan együttműködve oldják meg feladataikat. A középiskolai tapasztalatokat, amelyeket az ifjúsági mozgalmi munkában szereztetek, fel kell használnotok az egyetemen is, sőt újabbat kell gyűjtenetek részint egymástól, részint az oktatóktól és a felsőévesektől.

Sok újat fogtok találni az egyetemi DISZ-életben. A tanulócsoportnak egysége kollektívát kell alkotnia, amely figyelemmel kíséri minden tagjának szereplését és felel értük. Egy tanulócsoport egy alapszervezet is egyben, amely az évfolyam-felelősökön keresztül, vagy közvetlenül az egyetemi DISZ-bizottság irányítása alatt végzi munkáját. Az alapszervezet DISZ-titkárát nevezhetnénk a csoport »gazdájának«, aki a két vezetőségi taggal együtt vezeti, illetve szervezi a tanulócsoport megmozdulásait.

Minden munka, amelyet DISZ-szervezeteink végeznek, csak akkor — és csakis akkor — mondható eredményesnek, ha a tanulmányi kötelezettségek jobb ellátását segíti és a hallgatók szakmai-politikai fejlődését még inkább lehetővé teszi. A DISZ-szervezetek a mi egyetemünkön fontos szerepet töltöttek be eddig, és fognak betölteni ezután is. Elengedhetetlenül szükséges az állami szervekkel, tanszékekkel jó kapcsolatot teremteni. A DISZ-szervezetek érdekvédelmi tevékenységet is folytatnak: az illetékes szervek a DISZ-megbízott véleménye nélkül nem döntenek a szociális juttatások elbírálásakor, fegyelmi tárgyalásokon, stb. Tanulmányi kérdésekben és egyéb problémáknál nyugodtan lehet kérni a felsőbbévesek segítségét, azok tőlük telhetően a segítséget megadják. Bízunk abban, hogy az új elsőévesek megbecsülik tanáraikat, kellő tisztelettel köszönik meg fáradozásaikat.

Ez az egyetem országunk egyik büszkesége: azzá tette az oktatók és hallgatók szorgalmas, lelkiismeretes munkája. Nektek is úgy kell dolgoznotok, hogy öregbítsétek az egyetem hírnevét. Meggyőződésünk, hogy az új elsőévesek megfelelnek a várakozásnak. Munkájukhoz állandó munkakedvet és jó eredményeket kívánunk!

DISZ VB.

Öt év mulva mint gépészmérnökök üdvözöljük majd egymást

Amikor új munkahelyre érkezik valaki, rögtön az új körülményekről, feladatokról szeretne tájékozódni. Ez természetes is. Igy vagytok ezzel Ti is felvételiző barátaim. Mivel az újság valószínűleg mindnyájatok kezébe eljut, legegyszerűbb mód a lapon keresztül vázlatos felvilágosítást adni az előttetek álló öt év munkájáról.

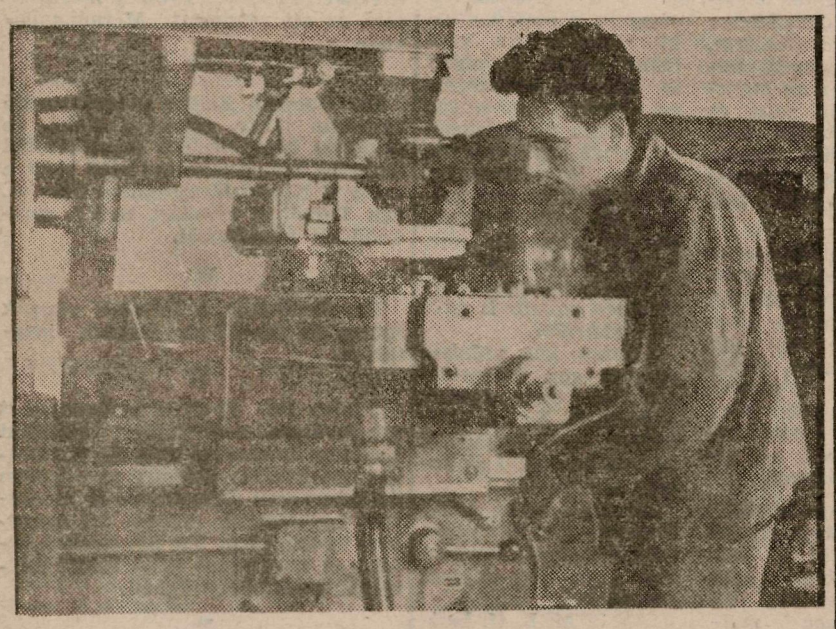

Műhelygyakorlaton marógépen dolgozik egy másodéves hallgató.

Azt már bizonyára tudjátok, hogy az egyetemen az oktatás módja eltér a középiskolaitól. Itt nincs naponkénti számonkérés. Általában heti 36 órán át elméleti és gyakorlati órákon foglalkoztok az anyaggal. Minden félév végén 5—6 tárgyból vizsgáztok. Azonban évközben néhány zárthelyit (dolgozatot) kell megírni. Ez arra ösztönzi a hallgatókat, hogy évközben is tanuljanak.

Az első négy-öt félévben elsősorban alaptárgyakat tanultok. Pl. ábrázolót, matematikát, fizikát, mechanikát, gépelemeket. Kapcsolatba kerültök a gyakorlattal is már ekkor. Első évben lakatos, másod- és harmadévben szerszámgép műhelygyakorlatokat fogtok végezni. Negyedéven már hegesztéssel is foglalkoztok.

Harmadévtől kezdve már egyásután ismerkedtek a szaktárgyakkal. Szerszámgépek, gyártástechnológia, hőerőgépek, vízgépek, hőkezelés, hegesztés, kovácsolás, ipargazdaságtan biztosítja, hogy az élet számtalan területén tudjatok majd elhelyezkedni. Évközben a környező gyárakba csoportos ismerkedő látogatást lehet tenni, sőt elmentek a legfontosabb budapesti gyárakba is tanulmányi kirándulás révén. Felsőbb években évközben kisebb-nagyobb, a tananyaghoz igazodó feladatokat kell megoldani, ami kifejleszti készségeteket a tervezésre, a tanultak önálló alkalmazására, a rendszerezésre. A negyedik év végén hathetes termelési gyakorlatra mentek az ország különböző gyáraiba. Itt mindenki önálló feladatot fog megoldani, a gyakorlat végére kidolgozza azt és a látottakról észrevételeit közölni fogja. Ez a feladat mintegy előkészíti a hallgatót a diplomaterv kidolgozására, amelyet a tizedik félévben kell elkészíteni. Ekkor már előadások nincsenek. A diplomaterv megvédése után életetek döntő szakasza lezárul. Már csak a búcsúzás van hátra s mindenki, mint minősített diplomás dolgozó elfoglalja helyét társadalmunkban.

Remélem, mindannyiotokban él a hivatásszeretet. Lesz elég erőtök végigküzdeni az előttetek álló nehéz, de igen szép éveket s öt esztendő múlva mint kollégák üdvözöljük majd egymást.

Egy most végzett gépészmérnök

Milyen anyagi támogatást kapnak az egyetemi hallgatók?

Államunk költségvetésében komoly összeget biztosítanak az egyetemi hallgatók támogatására. A jelenlegi ösztöndíj-rendszer módot ad arra, hogy a hallgatók szociális helyzete mellett az elért tanulmányi eredményt is figyelembe vegyék. Az első éves hallgatóknál az első félévben az érettségi eredményt kell alapul venni. Az ösztöndíj tehát két részből áll: a rendszeres havi pénzbeli szociális támogatásból — amelyet a hallgatók anyagi körülményeinek figyelembevételével állapítunk meg —, valamint a tanulmányi ösztöndíjból, melyet az elért tanulmányi eredmény alapján kell megállapítani.

A rendszeres havi pénzbeli szociális támogatás 50.— Ft-tól 320.— Ft-ig terjed, a szülők összkeresetének, illetve jövedelmének arányában. Az ösztöndíjnál az elért eredmények alapján kitűnő 230.— Ft, jeles 200.— Ft, jó 140.— Ft, közepes 90.— Ft-ot kap.

Rendszeres havi pénzbeli szociális támogatást olyan hallgatók kaphatnak, akiknél a szülők (eltartók) összkeresete nem haladja túl a havi 1600.— Ft-ot. Ha azonban a hallgatónak még két testvére van, akkor az 1600.— Ft-os jövedelemhatár 300.— Ft-tal és minden további testvér után ez a jövedelemhatár további 300.— Ft-tal emelkedik.

A tanulmányi ösztöndíjnál a jövedelemhatár 2800.— Ft. A testvérek számának figyelembevétele a szociális támogatásnál említett módon történik. Természetesen mindkét esetben csak azokat a gyermekeket lehet figyelembevenni, akik önálló keresettel nem rendelkeznek és eltartásukról a szülők gondoskodnak.

Azok a kiváló eredményt elért hallgatók, akik a tanulmányi és társadalmi munkában kimagasló eredményt érnek el, pályázhatnak a »Rákosi ösztöndíjra«. A Rákosi ösztöndíjasok havi 800.— Ft juttatásban részesülnek.

Meg kell még említeni az úgynevezett burkolt szociális támogatást is. Az ösztöndíjban, illetve rendszeres havi pénzbeli szociális támogatásban részesülő hallgatók kedvezményesen havi 237.— Ft-ért részesülhetnek napi háromszori étkezésben. A többi kiadásokat az állam fizeti, ami ebben az esetben havi 156.— Ft-ot tesz ki.

A rendszeres havi pénzbeli szociális támogatást és tanulmányi ösztöndíjat a szorgalmi időn kívül a nyári hónapokban is kaphatnak azok a hallgatók, akik betegek, árvák, vagy olyan körülmények között vannak, hogy nyári pihenésük másképpen nem lenne biztosítva.

A hallgatókat a rendszeres havi szociális támogatástól és tanulmányi ösztöndíjtól függetlenül indokolt (családi, tanszer, tankönyv, ruha, stb.) szükségleteik kielégítésére rendkívüli segélyben lehet részesíteni.

Az arra rászoruló hallgatók kedvezményesen havi 50.— Ft-ért kaphatnak diákotthoni elhelyezést. Fűtésért, világításért és mosásáért nem kell fizetniök.

Azok a hallgatók, akik kitűnő, vagy jelesrendűek, valamint azok, akik rendszeres havi pénzbeli támogatásban részesülnek, tandíjat nem fizetnek.

Balajti András
szoc. előadó

Miért tanul népi táncot egy mérnökjelölt

Fiatal multu táncegyüttesünk 1956 májusában első helyezést nyert az egyetemek országos kulturversenyén.

Ezzel együtt 10 napos balatoni üdülést kapott jutalmul, melyet a DISZ KV. lengyelországi tengeri üdülésre váltott át, a tagság lelkes örömére.

Miért táncol egy műegyetemista, hogyan jutott a csoport az eredményeihez, melyek a jövő tervei..; ezekről egy-két szót.

Ott kezdtük a tanév elején, hogy Sopronba vándorolt bányászaink helyét új alsóéves hallgatóinkkal pótoltuk. A lelkes, kisebb-nagyobb gyakorlattal rendelkező újraalakult együttes elhatározta, hogy megyénk gazdag, alig ismret táncos hagyományait eleveníti fel, türelmes, folyamatos munkával. Célkitüzésünk mellé konok kisérőként szegődött az a gondolat, hogy meg kell mutatnunk városunknak, megyénknek: olyan egyeteme van, amelyre minden vonalon büszke lehet. A mi kulturmunkánk is része a sokoldalú nevelésnek. Megbecsüljük és alkotóan ápoljuk immár világhiressé vált népi művészetünket. Ha megérnek számaink, látogatást teszünk megyénk ipartelepein,

A jövő terve: megelőző utunk folytatása, gazdag megyénk hagyományainak még szélesebb, színesebb feldolgozása, illetve gyüjtése. Megizmosodtunk egy cimbalommal és egész sor szükséges »megyei« ruhatári kellékkel. No, nem utolsósorban jogos önérzettel elért eredményeink felett.

Munkánkban választ kaptunk arra, miért táncol népi táncot egy mérnökjelölt. Hát nézzük meg közelebbről. Kezdjük ott, hogy maga a tréning is szórakozás, edzés. Ilyenkor harsog a gyakorló terem a közös ének-, mozgáshozta jókedvtől, kiegyenesednek a rajzban görbülő hátak, vagy ahogy az egyik földmérő hallgató mondta egy jó erős tréning után, ettől lesz erős a lábam a szakmához. Szünetben megbeszéljük »a héten futó« művészeti élményeinket, olykor egészséges vita kerekedik, a végén megállapitjuk, hogy nincs jobb egy egészséges közvitánál, melybe annyi minden belefér. A zenét hosszú ideig aktivan és passzivan is üzhetjük. A tánc sokkal rövidebb ideig aktiv. De biztos, hogy aki egyszer aktiv volt, másként tekint majd a mindenkori fiatalokra, akik jogosan keresik a kollektiv szórakozás egészséges formáit. Sőt többet tud segiteni. Mindehhez kapcsolódik a szereplés, az élményadás öröme. Jóval az országos verseny után ellátogattunk egy Ozd környékén fekvő falucskába, ahol a férfilakosok vagy bányászok, vagy vasmunkások voltak. Helyi gyüjtésü anyagot vittünk vissza a faluba. Ezért, a gyűjtés visszaviteléért mentünk éppen oda. A szervezés valahogy elcsúszott az ottani tanács jóvoltából. Mikor begördült teherautónk, senki sem tudott rólunk. Azonnal bemutatkoztunk a hangoshiradón keresztül. Húsz perc sem telt el, s a hangonyi lakosok benépesitették, fiatalok, öregek, a nézőteret. Egy gondunk volt még. Ki maradjon »le« a szó fizikai értelmében a szinpadról, amely létszám és dinamikai méreteinkhez parányinak mutatkozott. Aztán mégis mindenki maradt, mert ennél forróbb szeretettel készülő nézőközönség, hallgatóság előtt még nem szerepeltünk.

Szereplésünk után együtt maradt az egész hallgatóság és ünnepélyes arccal várták válaszunkat a helyi DISZ-titkár kérésére, hogy ugyanis ott tudunk-e maradni az esti bálon. Igy akarták viszonozni, bál- és vacsorameghivással az élményt, amit nyujtottunk. Nyomban szó került DISZ-szervezési problémákról, kérések és tanácsok születtek, hogyan tudna a hangonyi ifjúság is elindulni ezen az úton. Egyetlen óra alatt megismerték, megszerették egyetemünk ifjúságát, s ami sokkal értékesebb, nyomban el is akartak indulni ezen az úton.

Egyszóval ezért táncol egy egyetemi hallgató.

— táncos —

Tánccsoportunk az országos verseny budapesti döntőjén, ahol I. díjat nyert.

Énekkarunk munkájáról

Szép eredményekkel rendelkező énekkarunk, új tagokkal felfrissítve, szeptemberben nagy lelkesedéssel kezdte meg munkáját. Mindenki érezte, hogy ebből a lelkesedésből és alkotásvágyból csak eredmény, siker származhat. A próbákon mindig szép számmal jelentünk meg. Tanárnőnk, dr. Bellák Józsefné mindent megtett annak érdekében, hogy a próbák művészileg színvonalasak legyenek, de arra is vigyázott, hogy ne váljanak egyoldalúvá és unalmassá. Igy, ennek szellemében tanultunk Bartók, Kodály műveket és emellett népdalfeldolgozásokat, operakórusokat és mozgalmi dalokat. Nem mondom, a Bartók-művek először egy kicsit furcsán csengtek fülünkben, de mire megtanultuk, már mindenki gyönyörködött bennük (és szívesen énekelte.)

Szorgalmas munkával teltek, múltak a hetek. Közeledtek a fellépések. Egyesek szorongtak, mások optimista szemmel tekintettek eléjük. Kezdetben itt, az egyetemen léptünk fel többízben. A közönségtől mindig nagy tapsot kaptunk.

Résztvettünk a tokaji ifjúsági találkozón. Egy szépen feldíszített szabadtéri színpadon léptünk fel. Esett az eső, de ennek ellenére nagy közönség gyűlt össze. Szereplésünk sikerült.

Itt, Miskolcon felléptünk a zenekonzervatóriumi Bartók-ünnepélyen. A zenekedvelő és műértő közönség hatalmas tapsval jutalmazta énekünket és többen elismerésüket fejezték ki.

Mindezek után jött az egyetemek közötti kultúrverseny. A területi döntő itt volt Miskolcon, a Déryné Színházban. Nagyon izgultunk — és sikerült! — Vastaps, ismétlés, közönségsiker!

Most már csak a döntőbizottság véleményére voltunk kíváncsiak. Délután azt is megtudtuk. Megnyertük a területi döntőt. Ez azt jelentette, hogy résztveszünk a budapesti országos döntőn.

A budapesti szereplésünk örök élményt jelentett. A Madách Színházban léptünk fel. A lámpalázról nem is írok, hiszen az csak addig tartott, míg a színpadra nem kerültünk. Éreztük, hogy elég jól sikerült a fellépés, mert a közönség hatalmas tapsviharban tört ki számaink után. Sajnos, a döntőbizottság, mivel egyedüli férfikórus voltunk, a többi vegyeskórussal szemben nem értékelte műsorunkat. Több, már eddig különböző helyen kifejtett ok játszott még közre az értékelésnél, amely hátrányba szorította kórusunkat.

Egész munkánkat és eredményeinket összevetve, pozitívnak látom működésünket és remélem, hogy jövőre — új elsőévesekkel gyarapodva — még lelkesebb és sikerekben gazdagabb esztendő vár ránk.

— Hidas —

a felvételi vizsgára jött Barátainknak!

Várjuk leendő kohász-hallgatóinkat

Felvételi vizsga előtt szorongó kohómérnökhallgató »jelöltekben« gyakran felvetődik a kérdés: milyen feladatok várnak az egyetemen, milyen tárgyakat kell 9 félév alatt hallgatnom és milyen munkaterületek várnak rám az életben a diploma megszerzése után? A felvételi vizsga követelményeivel, lefolyásával most nem foglalkozunk, azok részben ismertek, részben a közeli napokban, személyes élmény keretében, ismertekké válnak. Tekintsünk valamivel távolabbra. Akiknek a felvétele körültekintő vizsgálatok eredményeként megtörtént, szeptember elsejével egyetemünk tagjaivá lesznek és 9 féléven keresztül komoly munkával készülnek a kohómérnöki pályára. Ezen idő alatt közel 40 tárgyat hallgatnak, minden félév végén átlag 6 vizsgát tesznek és 4 alkalommal 1, illetve 2 tárgyból szigorlatoznak. Az elméleti oktatást gyakorlati oktatás egészíti ki, amelynek keretében számpéldák megoldását, rajzfeladatok kidolgozását, vagy laboratóriumi, ill. műhelygyakorlatokat végeznek tanszéki oktatók irányítása mellett. A félévközi munkáról esetenként zárthelyi dolgozatokban kell számot adni.

Az egyetemi oktatás jellegében, módszereiben eltér a megszokott középiskolai formáktól, ami az első időkben talán szokatlan lesz. Senkit ne csábítson azonban könnyelműségre, hanyagságra a mindennapos számonkérések elmaradása. Az előadott anyag rendszeres feldolgozása, megtanulása, előfeltétel az előadások megértéséhez és a sikeres vizsgákhoz. E helyen nem kívánunk leendő hallgatóinknak módszertani útmutatást adni, (erre lesz még alkalom) csupán a figyelmet akarjuk felhívni arra, hogy az egyetemi tanulmányok komolyságot, szorgalmas munkát és egész embert kívánnak.

Kohómérnökképzésünk a harmadik év elején kétfelé ágazik: vas- és fémkohász, valamint technológus szakokra; ezeken belül a negyedik év elején A és B tagozatra. A vas- és fémkohász elsősorban a vas- és acélgyártás, továbbá a fémkohászat területén szerez bőséges szakismereteket széles kémiai, fizikai alapokra építve. A technológus szak hallgatói elsősorban az acél, színes- és könnyűfém-gyártmányok előállításával (kovácsolás, hengerlés stb.) kapcsolatos ismereteket szerzik meg, főleg mechanikai, géptani és metallográfiai alapokra építve. Mindkét szakon az A tagozat a szak jellegének közvetlenül megfelelő képzést kap, míg a B tagozat a szak jellegén belül, részletesebb öntészeti oktatásban részesül. Az elméleti és gyakorlati oktatást szervesen kiegészítik a III. és IV. év végén a kötelező nyári üzemi termelési gyakorlatok, valamint számos gyárlátogatás és tanulmányi kirándulás. Az egyetemi tanulmányok befejezésével minden hallgató diplomatervező feladatot készít általa választott szaktárgy témaköréből. A diplomaterv megvédése alkalmából ipari szakemberek és egyetemi oktatók előtt számot ad mérnöki ismereteiről.

Amennyiben ez alkalommal beigazolódik, hogy az eltelt négy és fél esztendő alatt eredményes, komoly munkát végzett, úgy diplomával a kezében elfoglalhatja mérnöki munkakörét üzemeinkben, egyetemi tanszéken, tervező- vagy esetleg kutatóintézetben.

Második ötéves tervünk a magyar kohászoktól komoly feladatok megoldását várja. Sztálinvárosban épül a második nagyolvasztó, tovább fejlődik az acélmű és már emelkednek az új, korszerű, folytatólagos meleg- és hideglemez hengermű vasbeton-oszlopai. Felépül a magnéziumkohó és az új mangánkohó. Elektrolitmangánt fogunk előállítani. lényegesen bővül timföldgyártásunk és aluminiumiparunk. A székesfehérvári könnyűfémmű jelenlegi kapacitásának többszörösére bővül. Miskolc mellett hatalmas ércelőkészítőmű épül. Sztálinvárosban megkezdi működését az ércelőkészítőmű és kokszolómű. Lényegesen fejlődik a hiradástechnikai alapanyaggyártás. Ólom- és cinkkohászatunk is nagy fejlődés előtt áll. És sorolhatnánk még tovább a feladatokat, a műszaki fejlesztés sokrétű, fontos kérdését. Mindezek eredményes megoldásához és további terveink teljesítéséhez várjuk leendő kohász-hallgatóinkat, — majdani mérnöktársainkat, — hogy közös munkával, sikerrel szolgálhassuk a magyar kohászat továbbfejlesztését, szakmai színvonalának állandó emelését.

Kiss Ervin

Kedves Barátom!

Te, ki most életed döntő szakaszához érkeztél, amikor elindulsz azon az úton, mely majdan — egyetemi tanulmányaid befejezése után — életpályád lesz, s számodra új környezetbe, egyetemünk családjába kerülsz, bizonyára sok, nagyon sok kérdéssel lépsz felvételi vizsgád alkalmával a tudomány falai közé. Emlékszem, magam is így voltam, amikor 1952-ben, mint harmadikos gimnazista — hallgattam a fiatal miskolci egyetem kiküldöttjét, aki beszámolt nekünk a hallgatók életéről. Engedd meg tehát, hogy mint barátod, választ adjak kérdéseidre.

Mindenek előtt arra a kérdésedre szeretnék válaszolni, amelyben azt kérdezed, hogyan tanulunk itt az egyetemen. Persze most nem módszertani választ kapsz tőlem — hiszen egyelőre még úgyis csak külső benyomásokat alkothatsz magadnak életünkről, ezért inkább a mindnyájunk számára biztosított tanulási lehetőségekről szólok.

Amint már bizonyára láttad, a tanulmányi épületben előadótermek és kis rajzasztalokkal felszerelt tanulóköri helyiségek vannak. Az előadások után itt folyik az egyéni tanulás, a rajzolás, valamint a gyakorlati foglalkozás. A tanulóköri helyiségekben este 10 óráig lehet tanulni — utána rendelkezésünkre állnak a diákotthonok tanulószobái, ahol folytathatjuk munkánkat. Tanszékeink a legmesszebbmenő támogatást megadják tanulmányi munkánkhoz.

Érdeklődsz kultúrális és sportlehetőségeinkről is. Hadd szóljak néhány szót erről is.

Az egyetemi DISZ VB igyekszik ilyenirányú igényienket teljes mértékben kielégíteni. Ezt szolgálják a klubelőadások, melyeket politikai-, művészeti- és tudományos életünk legjobbjai tartanak. Országos viszonylatban is szép eredményekkel büszkélkedhet egyetemünk Központi Művészegyüttesének tánccsoportja és kórusa. Tánccsoportunk az gyakorlatemek közötti országos kultúrverseny legjobbjának bizonyult — s nem titok, hogy augusztusban Lengyelországba utaznak. Hetenként két filmet mutat be egyetemi mozink — mely nemrég kapott teljesen új normál-filmvetítőt, s az új tanévben már — reméljük — teljes mértékben megfelel követelményeinek.

A sportkedvelőknek a Haladás Sportkör szakosztályaiban nyílik alkalmuk tehetségük továbbfejlesztésére.

Ime — a tanulásnak és szórakozásnak széles skálája áll előtted, s midőn közösségünk tagja leszel, csupán Tőled függ, miként élsz az adott lehetőségekkel. S ha segítségre, támogatásra van szükséged, melletted a DISZ és a közösség ereje, mely támogat, egyengeti utadat, hogy egyszer Te is elérd a célt, melyet magad elé tűztél.

Kívánom — s a magunk részéről azon leszünk —, hogy új otthonra találj itt közöttünk, a mi kedves, szépülő egyetemünkön.

A viszontlátásig szeretettel üdvözöl barátod:

ifj. Tornyos Ferenc
II. gmh.

IGY DOLGOZTUNK

EGYETEMÜNK HALLGATÓI, akik valamely tudományággal behatóbban szeretnének foglalkozni, a Tudományos Diákkörök keretében találnak erre módot. Igy egyre több tanszék mellett működik Tudományos Diákkör. Ezek tagjai egyénenként egy-egy témakört választanak önállóan munkatárgyuknak.

MINDENEKELŐTT SZÜKSÉGES a választott feladatkör alapos áttanulmányozása, minél több szakirodalom elolvasása és megértése. Ehhez a tanszéki és az egyetemi könyvtárak nyujtanak segítséget. Idegen-nyelvű irodalom esetén az Idegen-nyelvű Lektorátus. Az előtanulmányok alapján most már a mérések, kísérletek következnek. Ehhez előőleg a kísérleti anyagok, mérőeszközök beszerzése, vagy sokszor valamely készülék előállítása szükséges. Az utóbbi, ha esetleg újszerű technológia kidolgozásáról van szó, egyéni tervezés is lehet. Természetesen az illető tanszék itt is támogat. Szükség esetén segítséget nyujt a Tudományos Diákkör vezető tanársegéde is a kísérletek, vagy mérések elvégzésekor. Ezek általában méréssorozatokból, kísérletek különböző módú megismétléséből, új módszerek, eljárások kipróbálásából állnak, s bizony igen sok időt vesznek igénybe. A megfigyelések, tapasztalatok ezután még feldolgozásra várnak. Összehasonlítások, számítások elvégzése, grafikonok szerkesztése, stb., amelyek alapján a munka értékelhetővé válik, s felmutatható az eredmény.

AZ EGYETEM VEZETŐSÉGE figyelmet fordít a Tudományos Diákkörök munkájára. A beadott

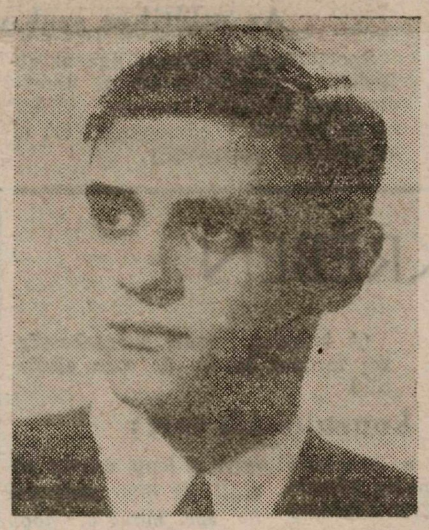

SALÁNKI JÓZSEF: negyedéves gépészmérnökhallgató. Sokoldalú munkát végez, tagja a Mechanika tanszék Tudományos Diákkörének. A mérnöknapon előadást tartott a láncheverederen végzett optikai feszültségvizsgálatról. Jó munkájáért 200 Ft pénzjutalmat kapott.

dolgozatokat értékelte és jutalmazta is. A diákkörök munkájának rövid ismertetésére volt célozva a mérnöknapokra beütemezett beszámoló sorozat is. Minden beadott munkáról negyedórás ismertető előadás hangzott el. Sajnos azonban a mérnöknapi program nem egészen helyes szervezése és lefolyása miatt ez nem járt a várt eredménnyel. Pedig az előadók igyekeztek többékevésbé jól felkészülni az előadásokra (ha ebben még gyakorlatlanok is). De miért nem jött el egyetemünk hallgatósága? Mert nem is tudták, hogy mikor, hol, milyen beszámolók lesznek. Miért nem ismertették a hallgatókkal a mérnöknap programját? Ugy látszott, mintha ezt csak az előadó testület és a meghívott vendégek részére rendezték volna! De akkor vendégeink jó részével miért lehetett az előadások ideje alatt Tapolcán és Lillafüreden találkozni? Ezért voltak oly üresek főleg a délutáni előadások idején az előadók! Talán a program is túlzsúfolt volt, s egy-két, elég komoly figyelmet igénylő előadás meghallgatása után a hallgatóság elfáradt, s nem figyelt tovább.

TEHÁT, HOGY AZ ÉVI MUNKA lezárásaként elhangzott előadások megfelelő értékkel bírjanak, jobb szervezésre lett volna szükség!

— egy diákköri —

Együtt kell dolgoznunk — higgyétek el, úgy többre megyünk!

„A MI EGYETEMÜNK"-ben és a „Darázs"-on már nagyon sok cikket olvashattunk a B 101-es tanulócsoportról. De ezek a cikkek, őszintén megvallva, sablonos és semmitmondó cikkek. Különösen az utolsó cikk, amely megjelent a „Darázs"-on, engem nagyon meglepett. Attól eltekintve, hogy a a cikkíró, nevét megtagadva az olvasóktól, — egy titokzatos T-betűt biggyesztett a cikk alá, — nézzük meg, mit ír?

A CIKK ELEJÉN felsorolja a „komoly" eredményeket. Utána egy kis összekötő szöveg. Majd így folytatja: „A nappali komoly munka után, jól esik este a kirándulás Miskolcra vagy Tapolcára." (*Nem*, mintha az a szegény olvasó nem tudná ezt, de azért illik vele tudatni). De a „komoly" eredmények közé becsúszott egy kevésbé komoly is. Mégpedig matematikából. Ejnye-bejnye, az már baj! De nem is olyan életveszélyes, mert az író egy mondattal minden kétséget elosztat, ugyanis ezt írja: „A matematika vizsgaeredmény rosszabb, mivel ennél a vizsgánál meglátszott az évközi hanyag munka". Tehát az valami szerencsének köszönhető, hogy a többinél nem látszott meg!? Ha pedig a tanulócsoport hanyag munkát végzett, akkor miért kell dícsérni, a „komoly" eredményekre hivatkozni és csak a végén árulni el a titkot, a hibát?

MOST HADD FOLYTASSAM én a cikket, mivel azóta egy vizsgával újra gyarapodott az „eredmények" száma. A B 101-es tanulócsoport honvédelemből együtt vizsgázott a B 102-vel. A kiértékelésnél *Rohlich* százados elvtárs feltette a kérdést: „Mi az oka annak, hogy a B 101 ennyire lemaradt a B 102-től? — Talán nem tudják úgy megszervezni az egyéni tanulást, mint a 102-esek?" Nem. Szerintem az a baj, hogy nagyon is megszervezett az egyéni tanulás. Helyesebben, *a kollektív tanulás* nincs megszervezve. Mindenki magában ül és csak magával törődve próbál mindent megtanulni! Csak egy példát említek: a II. félévben *Benyőcs* elvtárs minden csütörtök este 8 órától 9-ig megjelent Bártfai elvtárs szobájában, hogy matematikából segítsen neki. Pontosan kezdték és amikor letelt az 1 óra, azonnal abbahagyták. Ez nálatok a kollektív tanulás, amiről már elég sokat írtatok? Nem! Szerintem ez nem az. *Nálunk a tanulócsoportban bárkitől bárki megkérdez valamit, mindenki, mindig kész a segítségnyújtásra.* Ezért mutatkoznak különbségek vizsgaeredményeinkben. Mindenki tudja, hogy marxizmusból 3,25-ös vizsgaátlagotok van. 3, jeles és 2 u. v. van. A mi átlagunk 4 egészen felül van, 7 jelessel és elégséges sincs. Kémiából nincs utóvizsgánk és ábrázoló gyakorlatból sincs elégségesünk!

ARRÓL MÉG SENKI SEM IRT cikket, hogy van a tanulócsoportunkban egy *Dósa Zoltán*, aki félévkor jórendű volt. Elsőnek jelentkezett Mohácsra, ott az egyik legjobb brigádban dolgozott és most jelesrendű lesz. Ő még egy segítségülhívónak sem mondta azt, hogy gyere később, pedig sok olyan délutánja volt már, mikor semmi mást nem csinált, csak magyarázott, segített a gyengébbeknek. Ezt nem sokan tudják, pedig érdemes arra, hogy megtudják. A tanulás mellett mi is szórakozunk, de hogyan? Együtt! Pl. *A tanulócsoport együtt megy moziba, Tapolcára, Lillafüredre, sőt egésznapos kiránduláson is voltunk már Szentléleken. Ugy összeszoktunk, hogy már szétválni nem is tudnánk.* Nagyon sok dolog van még, amit senki sem tud. Talán azért nem, mert nincs a tanulócsoportunkban *Bártfai, Tóth János* és a titokzatos —T—, akik megírták volna.

NEM AKARJUK MI ITT FITOGTATNI eredményeinket, sőt *Dósa* elvtárs talán még haragudni is fog, hogy Róla így írtam. De jövőre egy tanulócsoport leszünk, B 101, B 102 és segítenünk kell egymásnak mindenben. Sok függ attól, hogyan értjük meg egymást. Be kell látnotok, hogy *a közös tanulásban sokkal nagyobb erő van*, mint ahogy Ti csináljátok. Mi nem írtuk meg eddig, talán ezeket is kár volt megírni, mert sokkal többre lennénk képesek, s hibáink sok mindent elhomályosítanak (jó példa rá *Viczének* az ügye). Véleményem szerint nincs szükség sablonos, hibákat elhallgató cikkekre. Az illetékesek is jobban meg kell, hogy nézzék a közölt cikkek tartalmát. Vagy legyen adatfelsorolás, vagy ha nem, legalább egy épkézláb javaslat a hibák kijavítására. Együtt kell dolgoznunk, — higgyétek el, úgy többre megyünk!

Stumpf Imre

SZÓRAKOZVA PIHENNI...

Sokszor hallunk ismerőseinktől bírálatot vagy elismerést egy-egy nevezetesebb emlékműről, szoborról, képről, táncról, alakításról, írásról vagy zeneműről. Hol helyesen, hol helytelenül hangzik el az ítélet, pedig minden művész célja egy és ugyanaz. Az építész az arányokkal és a térrel, a szobrász a vésőjével, a festő ecsetjével, a táncos az emberi testtel, a színész játékával, az író és költő tollával, a zenész pedig a hangok harmóniájával szolgálja ugyanazt a célt: az ember gyönyörködtetését, a valóság sajátos tükrözését, a nevelést, az élet szebbétételét.

És nem kell-e sokszor pirulnunk a társaságban, amikor valamely művészetről van szó s mi nem tudunk belekapcsolódni a társalgásba? Pedig nem kell hozzá minden esetben a Zeneművészeti vagy a Képzőművészeti Főiskola oklevele, vagy akár más művészeti ágé s könnyen gördül a társalgás.

Avagy sokszor megtörténik, hogy nem tudjuk érzéseinket kiönteni, nem tudunk megfelelően szórakozva pihenni.

Ezt akarta kiküszöbölni többek között az a határozat, hogy alakítsuk meg az egyes művészeti ágakkal foglalkozó szakköröket, ahol a hallgatóság pihenve, szórakozva szerezhesse meg az általános műveltséghez szükséges ismereteket. Célja volt, hogy a hallgatók szabadidejükben kedvenc témájukkal foglalkozhassanak, nevelődjenek.

Igy született meg a mi Képzőművész Körünk is 1953-ban. Azóta sok víz folyt le a Hejőn, múltak a hetek, a hónapok s lassan az évek. Lelkes tagságunk hol növekedett, hol csökkent, aszerint, hogy az alapítók elhagyták az egyetem padjait, vagy pedig új hallgatók jöttek. Mindig voltak, akik kedvtelésük vagy ismereteik tovább-bővítése céljából, kezükbe vették a ceruzát, ecsetet s szabadidejükben a festészettel foglalkoztak.

Most már ott állunk, hogy évenként megrendezhetjük kiállításunkat s könyvtárunk, bár nem teljes mértékben, de kielégíti igényeinket. Rajzolhatunk, festhetünk kedvünk szerint. Bár fejlődésünk nem volt töretlen, mert nagyon hiányzik a művészeti vezető segítő keze, mégis úgy érezzük, nem végeztünk hiábavaló munkát.

Nehéz az út. Egymást támogatva, nevelve, a hibákra rámutatva, mégis töretlen kedvvel, szórakozva dolgozunk és alkotunk.

Kedves új és régi Barátaink! Szeretettel és örömmel üdvözöljük sorainkban mindazokat, akik érdeklődnek munkánk, a képzőművészet, az alkotás iránt, akik szabadidőtöket körünkben óhajtjátok eltölteni rajzzal, vagy festészettel!

Kertész Tibor G 304 képzőművészkör, vez.

A DISZ borsodmegyei bizottságának közleménye

Az ifjúsági találkozó alkalmával hirdetett repülőnapot és tornabemutatót a rossz idő következtében nem tudtuk megtartani. A repülőbemutatót bővített programmal, jó idő esetén július 1-én, vasárnap rendezzük meg. A kiadott jegyek érvényesek, 50 százalékos utazási kedvezmények biztosítva.

A tornabemutatót az iskolai év befejezése miatt csak szeptemberben tudjuk megtartani. A megváltott jegyek árát visszafizetjük a DISZ megyei bizottságnál (Felszabadítók útja 24. szám.) Visszafizetést csak július 7-ig eszközlünk.

Borsodmegyei DISZ-vb.

Gondos anyagtervezés — takarékosság!

Egyetemünk szervezeti egységeinek anyagellátásáról az egységek által megtervezett igények alapján Anyaggazdálkodási Csoportunk gondoskodik. Ezek az egységek (tanszékek, különböző csoportok) részben a tanmenettől függően, részben az előző évek tapasztalati adatait felhasználva »Anyagtervet« állítanak össze. Ezeknek az Anyaggazdálkodási Csoportnál történő összesítése kerül a szállító vállalatokhoz megrendelésre.

És itt álljunk meg egy pár gondolatra. A szervezeti egységek által összeállított kimutatásnak, mint neve is mutatja, egy megtervezett anyagigénynek, tehát valós tervszámokon alapuló igénynek kellene lennie. Ez azt jelenti, hogy azt és csak azt rendelem meg, ami működésem folytatásához feltétlenül szükséges. Ha esetleg összegszerűségében oly nagy is az igény, hogy azt egy év hiteléből beszereztetni nem lehet, fontossági sorrendben tervezem be a második ötéves tervidőszakban. Nem nevezhető tehát tervezésnek az, amikor az anyagterv utolsó 8 oldalát, mivel azok ellenértéke meghaladja a rendelkezésre bocsátott összeget, az egyik tanszék egyszerűen kihúzza. Vajon arra eredetileg sem volt szüksége, hogy méret- és minőségre való tekintet nélkül azok az oldalak törölhetővé váltak? Vagy kevésbé voltak szükségesek, mint az előzőleg felsorolt anyagok? És ha mégis leszállítást nyertek volna, feleslegesként elhevertek volna? Hol itt az ésszerű takarékosság?

Szervezeti egységeink anyagtervezésének másik nagy hibája nagy önzésükben nyilvánul meg. Ha az anyag nehezebben beszerezhető, vagy különösen, ha külföldi eredetű, akár sürgősen, akár nem, még akkor is maguknak akarják megtartani azt, ha esetleg sokkal fontosabb területről vonják pillanatnyilag el.

Folytathatnám még a felsorolást. De cikkemmel nem az a célom, hogy olyan hibákra mutassak rá, melyeket elkövetőik is jól ismernek, hanem, hogy gondosan előkészített anyagtervekkel mi is, ha nem is a termelőüzemek mértékeivel, de hozzájáruljunk a második ötéves terv helyes anyagellátásának a megszervezéséhez.

Közeleg az idő, amikor az anyaggazdálkodás bekéri a szervezeti egységektől anyagterveiket. Ha azokat már most kezdik összeállítani, tervszerűbb, átgondoltabb lesz. Nem lenne benne felesleges, szükségtelen megrendelés. Nehéz feladat pontos, hibátlan anyagtervet elkészíteni, de a jó munka nemcsak az Anyaggazdálkodási Csoport munkáját könnyíti meg, hanem a tanszékek zavartalan anyagellátását is biztosítja.

(Szalay Ferenc)

Közkívánatra — CSÁRDÁSKIRÁLYNŐ

A Déryné Színház július elsején kassai vendégszereplésre készül. Kassán bemutatásra kerül a magyar színjátszás ünnepi hetén nagy sikert aratott Szofoklész: Antigoné-ja és Kálmán Imre: Csárdáskirálynő c. operettje. A kassai vendégjáték előtt, június 27-én, szerdán, 28-án, csütörtökön és 29-én, pénteken este 7 órai kezdettel az eredeti műsortervtől eltérően közkívánatra ismét színre kerül a Csárdáskirálynő.

Jegyek a színház szervezési osztályán kaphatók.

EGYETEMÜNK SPORTJA

Egyetemünk sportéletét a Haladás Sportkör irányítja.

A HALADÁS Sportkör sportolói már sok dicsőséget szereztek egyetemünknek. Ezt a város is elismerte s Miskolc város legjobb sportkörének járó vándorzászlót a Haladás kapta meg.

Mind minőségi, mind tömegsportban vannak már kialakult hagyományaink. Minőségi sportban a város első sportkörei között vagyunk. Több sportolónk szerepelt már a város válogatottjában.

Minden évben megrendeztük a legtöbb sportágban az

egyetemi bajnokságokat.

Ezeken hallgatóink többsége részt szokott venni.

A sportkör a következő szakosztályokat működteti:

ATLÉTIKA. A Di. Vasas után a város legerősebb szakosztálya. A felszabadulási váltófutást már három alkalommal megnyertük. Atlétapályánk felépítése után valószínűleg még erősödni fog a szakosztály.

ASZTALITENISZ. Első csapatunk az O. B. II-ben, az 5. helyen áll. A második csapat a megyei bajnokságban szerepel.

A BIRKOZÓ-SZAKOSZTÁLY tagjai a városi és megyei bajnokságban több második és harmadik helyet szereztek.

A HÁROMTUSA-SZAKOSZTÁLY nemrég alakult és eddig még figyelemreméltó eredményt nem értek el.

A KÉZILABDA-SZAKOSZTÁLY a megyei és a városi bajnokságban szerepeltet csapatot. A megyei bajnokságban a tavaszi forduló után az 5. helyet foglalták el.

A KOSÁRLABDA-SZAKOSZTÁLY szép eredményeket ér el a Területi Bajnokságban. A második csapat a megyei bajnokságban szerepel. A Haladás egyetlen női csapata a városi bajnokságban játszik elég gyenge eredménnyel.

A LABDARUGÓ-SZAKOSZTÁLY három csapatot indított a bajnokságokban. A városi kiemelt I. osztályban a tizedik helyen áll az első csapat. Az utánpótlás-csapat a harmadik helyen, míg a harmadik csapat a városi másodosztályú bajnokságban első helyen áll.

A MODELLEZŐ-SZAKOSZTÁLY tagjai szépen dolgoznak, s több versenyt meg is nyertek.

A RÖPLABDA-SZAKOSZTÁLY első csapata a Területi Bajnokság 8. helyén áll a tavaszi forduló után. A második csapat veretlenül az első helyet foglalja el a megyei bajnokságban.

A SAKK-, SI-, ÉS A SULYEMELŐ-SZAKOSZTÁLYOKBAN is többen munkálkodnak, elég jó eredményt is érnek el. Súlyemelőink a megyei bajnokságban több 2. és 3. helyet szereztek meg.

A TORNÁSZOK szépen dolgoznak. A Haladás országos III. osztályú csapatbajnokságán 3. helyen végeztek. Az országos alapfokú tornászbajnokságon is megszerezték a 3. helyet.

AZ USZÓ-SZAKOSZTÁLYNAK minden adottsága megvan, hogy szép eredményeket érjen el.

A VIVÓK többségében harmadosztályú versenyzők. Osztályukban rendezett versenyeken jól szerepelnek.

Sportkörünk célja, hogy a szellemi munka mellett, egészséges sportolást biztosítson egyetemi hallgatóinknak. Ezen túlmenően Miskolc város sportéletében előkelő helyet kívánunk biztosítani egyetemünk sportolóinak. A lehetőségeink adottak. Csak sportolóinkon múlik hogy milyen eredmények születnek.

Uj egyetemi hallgatóinkat sportolóink szívesen várják. A jól kialakult kollektívák hívják az új sportolókat. Reméljük, hogy első éves sportolóinkkal erősödni fog sportkörünk és még szebb eredményeket tudunk elérni.

F. E.

SPORTHIREK

LABDARUGÁS:

Június 16. Haladás—Üveggyár 3:0 (1:0).

Június 20. Di. Vasas—Haladás 3:0 (1:0).

Ezt a mérkőzést már az őszi fordulóból hoztuk előre. A városi I. osztályú bajnokságba a Di. Vasas II. csapata van beosztva, erre a mérkőzésre azonban NB II-es csapattal álltak ki.

KÉZILABDA:

Június 17. Haladás—Lenin Kohászat. A mérkőzést a Haladás nyerte játék nélkül, mert a kohászok két játékosának érvénytelen volt az igazolása, így a csapat nem állhatott ki. A két bajnoki pontot a Haladás kapta.

KOSÁRLABDA:

Június 16. Haladás II—Sárospatak 46:43. Megyebajnoki mérkőzés. Jó: Magdics.

ATLÉTIKA:

Június 16—17. Budapesten az országos Haladás bajnokságon sportkörünk képviseletében az alábbi versenyzők indultak:

100 m-es síkfutás: 4. Saranko István 11,8.

3000 m-es akadály: 3. Makk Attila 10:11.0.

Barcza Géza Borsod megye válogatott csapatában szerepelt és Kassán a nemzetközi versenyen gerelyvel 52 m-en felüli dobásával második helyezést ért el.

SULYEMELÉS:

Versenyzőink Debrecenben »a legjobb vidéki súlyemelő« címért rendezett versenyen vettek részt.

Szabó Sándor I. é. gépész légsúlyban 195 kg összteljesítménnyel második helyezést és III. osztályú minősítési szintet ért el.

Szathmáry János II. é. gépész félnehézsúlyban 232,5 kg összteljesítménnyel negyedik helyen végzett és II. osztályú szintet ért el. Lökésben 97,5 kg teljesítménnyel új megyecsúcsot állított fel.

Karsai László I. é. gépész könnyűsúlyban 250 kg összteljesítménnyel negyedik helyezést és II. osztályú szintet ért el.

RÖPLABDA:

A tavaszi forduló befejeztével a Területi Bajnokságban 8 ponttal a nyolcadik helyen végzett első csapatunk. A megyebajnokságban a tavaszi forduló alapján második csapatunk veretlenül az első helyen áll.

Június 21. Haladás—Nyiregyházi Építők 3:1.

Az atlétikai szakosztály eredményei

Sportunk egyik fontos ága az atlétika. Egyetemünk eddigi sportéletében jelentős szerepet töltött be és jelentős eredményeket ért el az atlétikai szakosztály.

Hagyománnyá vált egyetemünkön, hogy Miskolc város felszabadulásának emlékére minden évben megrendezett »felszabadulási váltót« megnyerjük. Eddig négy alkalommal győztünk, s ezzel a »vándorzászló« végérvényesen nálunk maradt. A zászló megszerzésében állandó nagy ellenfelünk volt a Diósgyőri Sportkör, a versenyen azonban mindig alulmaradtak (kivéve egy alkalommal).

Egyetemünk atlétái szinte minden, megyénkben megrendezett versenyen képviseltetik magukat. Legyen az Traktor SE verseny, szpartakiád, megyei válogató, vagy területi verseny. Ezekről a versenyekről az ottlévő sportolóink az induló versenyszámokban mindig érnek el helyezést. Nem egy esetben történt már meg, hogy sportegyesület szerinti kiértékelés esetén a versenyt a Haladás SK nyerte meg. Az országos döntőkön is legtöbbször képviselteti magát egyetemünk két-három hallgatóval. Ebben az évben a Haladás országos III. és II. osztályu döntőben résztvett: *Zsarnai III. G., Noveczky II. G., Sarankó II. G. hallgatók, s mindannyian jó helyezést értek el. Zsarnai 800 m-en 2. lett 2.02 perccel. Sarankó 4. lett 100 m-en 11.7 mp-el, Noveczky pedig távolugrásban 7. lett 587 cm-el.*

Az országos II. és I. osztályu döntőn *Makk Attila* III. G., *Sarankó* II. G. képviselte egyetemünk színeit. Makk ezen a versenyen 3. lett 3000 m akadályon, *Sarankó* pedig 100 m-en 7. lett.

Sorolhatnánk még az eredményeket több oldalon keresztül, de azt hiszem ennyi is elég ahhoz, hogy bepillantsunk az atlétikai szakosztály életébe és bírálatot mondjunk munkájukról.

Hamar Emil
III. gmh.

EGYETEMÜNK A HUMOR TÜKRÉBEN

Szakadatlanul épülő és napról-napra szépülő egyetemünket köztudomásúan termékeny talajra építették. Megterem itt minden, ami egy szép jövő előtt álló mérnök-jelöltnek fejlődéséhez, minél teljesebb szellemi kibontakozásához szükséges. Hogy valóban életrevaló, egészséges szellemű ifjúság él a Dudujka tövében, annak bizonyítéka az is, hogy páratlanul gazdag virágoskertje nyílik itt, télen-nyáron a fiatal, egészséges humornak. Igaz viszont, hogy annyi eső is kevés helyen hull, mint ezen a vidéken. Humorunk különös virágoskertjéből már két ízben is szép csokrot gyüjtött ifjúságunk, s elnevezte kevesek által értett rejtett gondolattal »Húzótüské«-nek, nemes gesztussal neki ajándékozta az emberiség jobbik felének, már tudniillik azoknak, akik értik a tréfát.

Álljon itt ízelítőnek a »Húzótüske« gazdag terméséből néhány, nem is a legkülönbek, hiszen nehéz közülök választani, inkább csak azok, amelyek a helyszűke ellenére is beleférnek ebbe a rövid ismertetőbe.

Igénybevételek

A műszaki gyakorlatban igen nagy szerepet játszanak a különböző igénybevételek. Az egyetemi hallgató a műszaki tudományok tanulmányozása közben nagyon gyakran találkozik az igénybevétel különböző fajtáival. Év elején általában ráér. Nem kell az első percben TULTERHELNIE magát. Zárthelyire készülést, rajzbeadást halogatja, húzza, halasztja (ezt levezzük HUZÁS-nak). Elrepültek az első hetek, itt az első zárthelyi, és azonnal ellenkezőre fordul a helyzet. Egyre gyorsabb az ütem. Na, gyerünk. NYOMÁS! Zárthelyi után megpihenve, különösen tavaszi estéken, a VI-os diákotthon ablakában találkozunk a KARCSU TESTEK KIHAJLÁSÁ-val. Párosan szép az este. Bizony, néha nagyon sok beszédbe telik, amíg létrejön a BEFÚZŐDÉS, amelynek eredménye azonban kétes, mert ezt gyakran követi a SZAKITÁS. Lengéstani problémákkal egyeseknél Tapolcán találkozunk. KILENGÉSEK formájában. A tapintatlan tanszék szegény hallgatókat állandóan FÁRASZTÓ IGÉNYBEVÉTELNEK veti alá. A vizsgák előtt MAXIMÁLIS FESZÜLTSÉG lép fel. Egyesek ilyenkor rémülten NYIRÁSRÓL beszélnek. Amikor a hanyagság következménye az uv., a számonkérésnél bőven van csürés-CSAVARÁS. Barátunk csak ekkor látja, hogy már csak a vizsgáztató szívének magafelé HAJLITÁSA segit.

Így adjatok elő Ti!

(Az előadóterem elsötétül, csillagok gyúlnak, esetleg egy-két holdvilág. Az előadó belép, s beszélni kezd.)

„Ha egy langyos nyári estén feltekintünk a csillagos égboltra, úgy látjuk, hogy minden nyugalomban van, ott ülünk a kis padon Esztikével, fejünk felett halkan susog a vén platánfa lombja, s a néma parkra rátelepszik a nyári est tiszta csendje. És minden nyugalomban van, Nyugalomban van a holdvilág, a platánfa, a bokor, a kispad...

Hozzáérek Esztike kis kezéhez. Esztike is nyugalomban van.

— Esztike, tudja maga, hogy mennyire..., hogy mennyire relatív minden? — suttogom a lánynak. — Esztike megértően bólint.

— Igen, mert például, ha én most ezt az egész parkot egy másik koordináta rendszerből szemlélem..: mondjuk a... a Jupiterről, akkor azt látom, hogy minden forog...

A föld forog, a kispad is forog, Esztike is forog...: Igen, mert minden relatív..."

(A katedra lassan szögsebességgel forogni kezd. A szín elsötétül.)

Téglássy ábrisból konzultációt tart:

A táblához kihívott hallgató a feladatot nem tudja megoldani. Téglássy úgy segit neki, hogy rajzol és magyaráz, a szenvedő delikvens pedig búzgón helyesel. Erre Téglássy megjegyzi:

— Papa, maga olyan,

mint a légy, amely rászáll az ökör szarvára és azt mondja, hogy »szántunk«!

A CITROM

Egyik hallgató abban az időben, mikor nem lehetett Miskolcon citromot kapni, óra közben erősen szívta magába a C-vitamindús citromlevet.

TATA, aki az órát tartotta, rászól: Mi az apafej, maga eszik?

HALLGATÓ: Nem, csak citromot szopok.

TATA: Jé, magának ültetvénye, vagy lova van?!

Tizparancsolat

Kezdetben vala a középvonal s arra teremté az úr az eget, a földet és a Géprajz II-t. Teremte még hozzá egyetemistákat, hogy azok a Géprajz szerint éljenek. Megszólal ekkor az úr és kinyilvánítá az MNOSZ 10 parancsolatát, amely megtalálható a Gépelemek tanszéken.

1. Forgassátok a Géprajz II-t!
2. Szeresd felebarátodat és székére rajzszöget az ő hegyével felfelé ne tégy, mert ellopják onnan, és jaj annak, aki rajzszög nélkül rajzol.
3. Minden rajzeszközt használj, de egyet, a betűsablont ne érintsd!
4. Felebarátod, vagy Pálfia rajzát 1 az 1-ben lekópálni ne kíván!
5. Tisztátalan kézzel a rajzlaphoz ne nyúlj, úgyis bepiszkolódott az már a papírboltban!
6. Az asztalra tust, lekváros kenyeret és csizmát ne tégy, mert hogy jönnek ezek az asztalra?
7. A szabvány hetes szárát ne húzd át, hogy hosszú életű lehess az egyetemen!
8. Pauszról olyan tusfoltot, mely a másik oldalon vala, kivakarni ne próbálj!
9. A rajzot olyan sorrendben húzd ki, ahogy az meg vagyon írva a Gépelemek tanszéke hirdetőtábláján és más Vörös könyvekben.
10. Ha az elmaradt rajz beadására dékáni engedélyt kérsz, igazat és helyesen írj, (mert az csak 5 forintba kerül) és akkor meghallgattatik kérésed!

Téglássy „eligazítást" tart a demonstrátoroknak

»...Felihvom szives figyelmüket arra, hogy vannak hallgatók, akik nagyon bárgyú és hülye kérdéseket tudnak feltenni. Ráadásul párosul ez azzal a jótulajdonsággal, hogy nehéz ezt elhitetni képtelenség, azért az ilyennel ne is kísérletezzenek. Ilyenkor két eset lehetséges. Ha a hallgató csak egy-re vagy közepesre aspirál, lebeszéljük róla, hogy »talán csak nem akar 2—3 estét vakarózni egy ilyen jeleseknek való problémán«? Ha meg éppen jóra vagy pláne jelesre áhítozik, ki kell adni az útját, hogy »ezt ma már minden valamirevaló egy tudja«.

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.

Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Kosztl Lajos.

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 18. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc, 1956. szeptember 8

Üdvözöljük I. éves hallgatóinkat

Ellesett beszélgetés

Kultúrcsoportunk lengyelországi üdüléséről

Vannak még kísértetek?

Az új tanév ünnepélyes megnyitása egyetemünkön

Szeptember 5-én délután 3 órakor gyültek össze az aulában egyetemünk oktatói, dolgozói és hallgatói az 1956—57-es tanév megnyitására. A Himnusz eléneklése után Győrffy György, a miskolci Déryné Színház tagja elszavalta Ady Endre: Ifjú szívekben élek és Magyar jakubinusok dala című verseit, majd dr. Sályi István, egyetemi tanár, egyetemünk Kossuth-díjas rektora mondotta el megnyitó beszédét.

Egyetemünk nyolcadik tanévnyitó ünnepélyét megnyitom...

»Örömmel tölt el valamennyiünket, hogy a nyári szünet után ismét együtt van nagy családunk, 200 oktatónk, 1600 diákunk és 400 dolgozónk. A magam és az Egyetemi Tanács nevében is tisztelettel és szeretettel köszöntöm kedves vendégeinket, akik megjelenésükkel ünnepélyünket megtisztelték. Köszöntöm Földvári Rudolf elvtársat, az MDP Központi Vezetőségének tagját és Borsod-Abaj-Zemplén megyei bizottságának első titkárát. Déri Ernő elvtársat, az MDP nagymiskolci bizottságának első titkárát. Poros Tamás elvtárs főosztályvezetőt, az Oktatásügyi Miniszter képviselőjét. Turnai Lajos elvtársat, a MÁV igazgatóját.

MELEG SZERETETTEL KÖSZÖNTÖM tanártársaimat, oktató-társaimat, ifjúságunkat és többi munkatársunkat, a tanszékek és hivatalok dolgozóit.

Szeretettel köszöntöm mindazokat is, akik ugyan ma már nem a mi körünkben dolgoznak, de nem egyszer tanubizonyságot tettek arról, hogy a mi nagy egyetemi közösségünk hűséges tagjai maradtak. Végzett mérnökeinkre, azokra gondolok, akiknek az Alma Materünk falai között szerzett tudása ma már szerte az országban az építés nagy ügyét szolgálja.

RÉGI EGYETEMI HAGYOMÁNY, hogy a rektor a tanévnyitó ünnepélyen beszámol az elmúlt év munkájáról és nagy vonásokban megjelöli az új tanév feladatait. Engedjék meg nekem, hogy elsőéves hallgatóinknak pár szóval elmondjam eddigi életünk történetét is.

MINDEN EGYETEM BÜSZKE ARRA, ha életkorát sokszáz éves faóriások korával mérhetik össze. Igy nézve, a mi egyetemünk ma még csak fiatal és ezen a vidéken nem megszokott fajtájú csemete, amelyet hét évvel ezelőtt ültettek szokatlan környezetbe, szokatlan talajba. Ez okozhatta, hogy élete, fejlődése nem volt zavartalan. Hatalmas törzsű óriássá nőhet és gazdag termést hozhat, ha gyökereivel mélyen a földbe kapaszkodva, fiatal korában ellent tud állni szélvésznek, viharnak és más pusztító veszélynek, ha akadnak barátai, akik a jó kertész szerető gondoskodásával védik és óvják minden bajtól.

Ó, hogy lestük a fiatal fácskán az élet zálogát, az első rügyeket. Azt a napot, amikor csillogó szemű diákok jókedvű lármája először töltötte be a félig kész, de már használható épületeket, amelyeket akkor még vigasztalan sártenger vett körül.

Három éves volt a kis fácska, amikor nemes fáról ojtott ág, az addig Sopronban működő Kohómérnöki Kar tanszékeinek átköltözése megsokszorozta életerejét. A gyenge kis fa tavasszal virágba borult és meghozta első gyümölcsét, az első oklleveleket.

Ezután nehéz évek jöttek. Megakadt a fiatal csemete fejlődése. A télbemaradt építkezés okozta kietlen környezetben egyszerre sokak szemében rútnak, torzszülöttnek látszott. Jött egy szélvihar, amely két évvel ezelőtt gyökerestől akarta kiszakítani a földből.

Ma mégis él, virágzik, évről évre termést is hoz és lassan-lassan izmosodik, bár még ma is csonka. Várja a soproni törzs további két ágát, a Bányász Kart és a Földmérő Kart. És úgy gondolom, sok-sok szeretet, féltő gond, fáradság és türelem kell még ahhoz, hogy a mi egyetemünk hétéves fácskája fává terebélyesedjék.

Mindezt azért mondtam el, mert elsőéveseinkhez első kérésem, hogy szeressék az Alma Matert, bár az nem fogja kényeztetni őket és ebben a szeretetben forrjanak össze azzal a közösséggel, amelynek ma tagjaivá válnak. Meggyőződésem, hogy a kemény, becsületes munka verejtéke, ha fáradságosan bár, de sikerrel leküzdött nehézségek emléke, az Alma Mater jó hírét és megbecsülését fokozó eredményes munka büszke tudata fűzi a diákot elszakíthatatlan kötelékkel az Alma Materhez.

RÁTÉRVE AZ ELŐZŐ ÉV ESEMÉNYEIRE, előrebocsátom, hogy beszámolóm nem tart igényt a teljességre. Csak néhány, alapvető kérdést kívánok kiragadni.

Hadd szóljak először anyagi ellátottságunkról. Az egyetemi beruházások terén a megszokottnál is nagyobb nehézségekkel kerültünk szembe. A tanév folyamán mégis elkészültek a diákotthonok homlokzata, elkészültek a legszükségesebb belső utak, a tereprendezés során fokozatosan kialakult a diákotthonok körül az a bokrokkal, fiatal fákkal és virágokkal beültetett parkszerű, kulturált környezet, amelyre oly régóta vártunk. Tanulmányi épületünk is kezd ünnepi külsőt ölteni. A tanszékek egy része tágasabb helyiségekbe költözhetett. Jelentősen gyarapodott a gépi felszerelés, a műszerállomány. Lényegében elkészült az ideiglenes meleg technológiai laboratórium is.

ELŐRE LÉPTÜNK, ha nem is olyan nagy lépéssel mint szerettük volna. Mégis, ha meggondoljuk, hogy a második ötéves tervben elkészül a műhelycsarnok, befejeződnek a meglévő épületek homlokzati munkái és tovább folytatódik a tereprendezés, a harmadik ötéves terv első felében pedig megépül a tanulmányi épületnek még hiányzó fő homlokzati része is, joggal remélhetjük, hogy a hatvanas évek elején, a selmeci Akadémia alapításának 200-ik évfordulóján büszkén mutathatjuk meg az egész világnak a bányászati és kohászati tudományok, valamint a hozzájuk csatlakozó gépészmérnöki és földmérnöki karok otthonát.

Évek óta, az első egyetemi reformoktól kezdve, nagy energiát fordítunk azokra a próbálkozásokra, amelyekkel az oktató-nevelő és párhuzamosan a tanulmányi munka minőségét, ezzel együtt a tanulmányi eredményeket szeretnénk mind jobban megjavítani, a tanulmányi színvonalnak állandó, fokozatos emelése mellett. Az az energia sem jelentéktelen, amit évről évre az az igyekezetünk emészt fel, hogy egy-egy tanév végén felmérjük, milyen siker koronázta próbálkozásainkat.

Az évek során sokféle mutatószám gondolata merült fel. Kiszámítottuk a tanulmányi átlagot, az utóvizsgák százalékát, a bukott hallgatók százalékát, a lemorzsolódás százalékát és ezenfelül még sok más viszonyszámot. Azután meglehetősen vaktában találgattuk, hogy az egyes számadatok az adott viszonyok között reálisak-e vagy sem. Persze, a feladat nem könnyű, mert a tanulmányi eredményeket tükröző számok sok-sok körülménytől függenek. Hasonlóan bonyolult helyzet a természettudományokban nem szokatlan. Itt azonban, ha legalább hozzávetőleges képet akarunk kapni a viszonyokról, először azt a néhány tényezőt próbáljuk a sok közül kiválasztani, amely a legerősebben, döntően befolyásolja a jelenséget. Az egyetemi munka értékelése során ez a lépés sajnos, eddig elmaradt. Igy azután következetesen figyelmen kívül maradtak olyan döntő tényezők például, mint a beiskolázás minősége, vagy pedig az a körülmény, hogy élvezi-e a tanár feletteseinek bizalmát olyan mértékben, hogy legjobb lelkiismerete szerint merjen osztályozni.

A mi tanulmányi eredményeink az előző évihez viszonyítva majdnem minden mutató tekintetében, papírforma szerint, javulást mutatnak. Nem tudok azonban szabadulni attól az aggodalomtól, hogy ebben a múltévi augusztusi párthatározat szülte riadalomból fakadó liberalizmusnak is szerepe volt.

A műszaki egyetemen diákjainkat elsősorban a természettudományos gondolkodásra és szemléletre kell megtanítanunk.

Az anyagi világra vonatkozó ismereteink alapvető forrása a tapasztalat. Sok-sok tapasztalati adat birtokában lépésről-lépésre felismerhetők — mind világosabban és szabatosabban — az anyagi világ összefüggései és törvényei. A helyesen felismert törvények ismeretében azután előre leírhatók, megjósolhatók olyan jelenségek és folyamatok is, amelyek sohasem voltak még közvetlen tapasztalati megismerés tárgyai.

A természettudományok egyes területein számos olyan törvény ismeretes, amely széles keretek között, rendkívül hűen tükrözi az anyagi világ tulajdonságait. Más területeken, így a műszaki tudományok jelentős részében is, fogyatékosabbak az ismereteink. A felismert törvények jó része csak szűk körben adnak elfogadható képet a valóságról. A mérnöknek pedig mindennapi munkájában ezeket a kevésbé exakt tudományokat is alkalmaznia kell. Nem elég tehát, ha ismeri a törvényeket. Számolnia kell e törvények fogyatékosságaival és éppen ezért éles megfigyelőnek kell lennie, aki a tervező munkája során várt jelenségek és folyamatok valóságos képét a jóslattal egybe tudja vetni és helyesen tudja értékelni.

Az oktatás során kell kifejlesztenünk diákjainkban az ehhez szükséges kritika és önkritika szellemét. A kísérleti tudományokban az alapvető tapasztalati adatok kísérleti reprodukálásával, az elméleti tudományokban szabatos bizonyításokkal kell rászoktatnunk hallgatóinkat arra, hogy tudásuknak ne a hit, hanem a megfigyelés és gondolkodás következtében kikristályosodó meggyőződés legyen az alapja.

A kísérleti vagy elméleti tudományok területén egyaránt, az önállóan és felelősséggel végzett gyakorlati munka fejlesztheti legerőteljesebben a diákban az önkritika szellemét, amely arra fogja késztetni, hogy munkájának minden lépését következetesen ellenőrizze és bírálja.

A nevelésnek sem mások a szempontjai. Amikor a diák, mint a társadalom tagja, belép az egyetem kapuján, egy szűkebb közösség: az egyetemi közösség és ezen belül kisebb csoportok, pl. a tanulócsoport tagjává válik. Ha a természettudományokban megszokott igényességgel megismertetjük velük a társadalom, vagy kisebb közösségek életének objektív törvényeit, ha rászoktatjuk arra, hogy ezeket éles kritikával vesse össze a maga közvetlen tapasztalataival a közösség és ezen belül a saját életének megfigyeléseivel, sűrűn feltéve magával és másokkal szemben a miért kérdését, akkor ezzel hathatósan elősegíthetnők tudományos világnézetük kialakítását.

Az elmúlt években mindennek csak töredékét sikerült megvalósítanunk. A kísérleti bemutatás, az elmélyült gyakorlati foglalkozás feltételei nagyon sok esetben nem voltak biztosítva. Diákjaink jelentős részénél nem is firtattuk, vajon magukévá tették-e a tudományos gondolkodásmódot és szemléletet.

Önálló munka helyett gyakran megelégedtünk azzal is, ha egy-egy szabály mechanikus alkalmazása többé-kevésbé sikerült. A feladat nagyobbik része ezért még előttünk áll.

Megoldása a Központi Vezetőség értelmiségi határozata után soká már nem halogatható. A határozat nem hagy kétséget afelől, milyen nagyra értékeli a párt az értelmiség szerepét a szocializmus építésében. Az egyetemi oktatók fizetésének rendezéséről szóló most megjelent miniszertanácsi határozat, amely nálunk is osztatlan örömet keltett, azt bizonyítja, hogy ez a megbecsülés tettekben is érvényesül. De nyilvánvaló az is, hogy mind ez fokozottabb igényeket jelent az értelmiséggel, velünk is és különösen az egyetemről kikerülő új értelmiséggel szemben.

A műszaki felsőoktatás évek óta vajudó, de eddig egymástól elszigetelten felbukkanó kérdései most az értelmiségi határozat tükrében szerves egységgé fonódnak. Nem tagadható, hogy anyagi ellátottság, felszerelés, a gyakorlati oktatás és a tudományos munka lehetőségének tekintetében el vagyunk maradva a nagyhírű külföldi egyetemektől. Indokolt az az aggodalom is, hogy hasonló a helyzet az oktatás színvonala tekintetében is, az oklevélhez fűződő minimális tanulmányi követelményeket illetően. A mennyiség és minőség harcában a minőség térhódítása nagyon lassú. A beiskolázás évek óta nem megnyugtató. Úgy látszik, mintha sokkal több kiváló mérnököt akarnánk képezni, mint amennyi erre alkalmas ifjú a középiskolákból kikerül. Megoldatlan a műszaki középkáder képzés is. Iparunk műszaki színvonalát károsan befolyásolja, hogy a népgazdaságban dolgozó mérnökök jelentős része nem képes lépést tartani a műszaki tudományok rohamos fejlődésével. A műszaki egyetemek tanszékein pedig az oktatók túlterhelése miatt nem tud elég szélesen kibontakozni a tudományos kutató munka.

Mindezeket a nehézségeket a magunk erejéből aligha küzdhetnénk le. De kötelességünk és az új tanévben egyik legfontosabb feladatunk, hogy az egyetemen folyó munka minden területén, oktatók és diákok egyaránt, lényegesen igényesebbek legyünk a munkával, nem utolsó sorban a saját munkánkkal szemben és a minőségben jobb munka tudatában szilárdan és fáradhatatlanul harcoljunk mindazoknak az akadályoknak az elhárításáért, amelyek ma még az új értelmiség magas színvonalú képzésének útját állják.

KÉREM EGYETEMI KÖZÖSSÉGÜNK minden tagját, végezze ehhez a szellemben munkáját az egész tanév folyamán. Szívből kívánom, hogy ezt a munkát egyetemünk, hazánk és dolgozó népünk javára siker koronázza.«

Ezután felolvasta Czottner Sándor bánya- és energiaügyi miniszter üdvözlő táviratát.

Rektor elvtárs megnyitó szavai után Simon Sándor elvtárs, egyetemi docens, a pártbizottság titkára köszöntötte az ünnepély résztvevőit.

„Célratörő munkánk nyomán gyarapodjanak ifjúságunk ismeretei"

»Kedves Elvtársak!

Engedjék meg, hogy a tanév megnyitása alkalmából az egyetemi pártbizottság nevében meleg szeretettel köszöntsem kedves vendégeinket, tanárainkat, diákjainkat és az egyetem minden dolgozóját. Külön köszöntöm új munkatársainkat, elsőéves hallgatóinkat.

A nyári pihenés után egyetemünk immár nyolcadszor nyitja ki kapuit, hogy oktatók és hallgatók célratörő munkája nyomán gyarapodjanak ifjúságunk ismeretei, növekedjék felkészültsége szocializmust építő terveink megvalósításához.

A nyári hónapok nem csupán a pihenés hónapjai voltak számunkra. Ezekben a hónapokban olyan kiemelkedő jelentőségű határozatok láttak napvilágot, melyek úgy vélem — mindnyájunkat örömmel töltöttek el és egyben meghatározták további tennivalóinkat is. A párt Központi Vezetőségének július 18—21-i határozatára, a Központi Vezetőség értelmiségi politikájáról hozott határozatára és második ötéves tervünk irányelveire gondolok itt. A pártnak ezeket a rendkívül fontos határozatait azért fogadtuk kitörő örömmel, mert az igazi demokratizmus, a szocialista demokrácia kibontakozásához, népünk életszínvonalának jelentős emelkedéséhez, az értelmiség alkotó tevékenységének érvényesüléséhez és megbecsüléséhez mutatnak biztos utat, mert lezárják az ingadozás és útkeresés korszakát, mert választ adnak értelmiségünk és ifjúságunk számos, az előző időben felmerült kérdésére. Ezért kell a jövőben is tanulmányoznunk ezeket a határozatokat, keresni és megtalálni bennük a munkánkra, életünkre vonatkozó útmutatást.

A határozatok végrehajtásának kezdeti eredményeiről, jótékony voltáról, úgyhiszem, mindnyájan számos jelnek voltunk tanui a nyár folyamán, városok és falvak, gyárak és a mezőgazdaság életét vizsgálva. Hős munkásosztályunk úgy válaszolt és válaszol a párt határozataira, hogy rendszeresen teljesíti és túlteljesíti a terv adta feladatokat, biztosítja az életszínvonal emelkedésének legfontosabb feltételeit. Meg vagyunk arról is győződve, hogy tanáraink és diákjaink magasabbrendű tudományos és oktatómunkával, rendszeres és fegyelmezett tanulással válaszolnak a párt kitüntető bizalmára.

Voltak és talán vannak is közöttünk kétkedők, akik a határozatok célkitűzéseit szépnek mondják, de keveset hisznek megvalósításában. Ezek számára legméltóbb válasz az értelmiségi határozatban szeptemberre ígért és azóta törvényerejű rendeletté vált fizetésrendezés az egyetemi oktatók között, mely az egyetemeken végzett munka kitűnő megbecsülésének jele.

Befejezésül engedjék meg, hogy amikor erőt és egészséget kívánok mindnyájuknak az 1956—57-es tanév munkájához, biztosíthassam egyetemünk kollektíváját, a párt és a kormány vezetőit az egyetemi pártbizottság szilárd elhatározásáról, amellyel végre fogja hajtani a párt határozataiból reá váró feladatokat, növeli az egyetemi élet demokratizmusát, segíti az alkotó, tudományos, oktatói és tanulmányi munka feltételeinek növekedését.«

Ezután következett az elsőévesek fogadalomtétele: Milasovszky Béla a Bánya- és Földmérőmérnöki, dr. Horváth Zoltán a Kohómérnöki és dr. Petrich Géza a Gépészmérnöki Kar dékánjai üdvözölték az új elsőéveseket, fogadalmat vettek tőlük, és kézfogásukkal egyetemistákká avatták őket.

Poros Tamás főosztályvezető az Oktatásügyi Miniszter képviselője tolmácsolta Kónya Albert Oktatásügyi Miniszter elvtárs szavait, majd egyetemünk két oktatójának: dr. Horváth Zoltán, a Kohómérnöki Kar dékánjának és Horváth Aurél, a Kémia I. tanszék tanszékvezetőjének átadta az Oktatásügy kiváló dolgozója kitüntetést és a vele járó pénzjutalmat.

Rektor elvtárs felolvasta a Rákosi ösztöndíjjal kitüntetett 14 hallgató nevét:

Gönczi Pál IV., Fekete Simon IV., Brunner Mihály V., Cserhalmi György V. éves kohómérnökhallgatók.

Pomázy Lajos V., Váradi Sándor IV., Pirkó József V., Orosz László V., Kovács Endre V., Ajtay Aladár IV., Erdős Attila IV., Pintér Ernő II., Farkas Ferenc III., Hidasi Károly III. éves gépészmérnökhallgatók.

Végezetül Pomázi Lajos, a DISZ-bizottság nevében köszöntötte a hallgatókat, oktatókat, dolgozókat.

Az Internacionálé eléneklésével ért véget az ünnepély.

DISZ-ÉLET ★

Tanácskoznak az egyetemi DISZ-vezetők

Újra itt! Mondjuk sóhajtva, félig vidáman, vagy talán örömmel e kétségtelenül igaz szavakat. Baráti kézszorítások, megszokott, de mégis jóleső találkozások, sokszínű és hangos élménybeszámolók, visszaemlékezések festik elénk a képet, melyből kiolvasni az igazi mondanivalót, visszaadni az érzéseket igen nehéz. Mégis, akik látjuk, figyeljük és magunk is alkotjuk ezt a képet, érzünk, gondolunk valamit, amit mondatokban kifejezni ma még aligha tudunk. Tágabb előttünk a látóhatár, mint tegnap? Ma többre vágyunk, többről beszélünk, többet látunk és többet akarunk tenni, mint tegnap? Nőttünk emberileg ezen a nyáron? Kevesebb bennünk a talány, de több a bizalom? — Igen! S lám mennyit hoztunk magunkkal — ha észrevétlenül is — abból, ami országunkban ma jellemző, ami ma forr, pezseg és erősödik. Arra van most szükségünk, hogy szavakba, mondatokba és tettekbe öntsük ezeket a gondolatokat, érzéseket és vágyakat, mert ezeknek erősödni és eredményekben virulni kell.

Ezt lehet csak elmondani bevezetőnek és jellemzőnek, ha az egyetemi DISZ-vezetők most folyó háromnapos tanácskozásáról akarunk írni. Ők igyekeznek majd a mi nyelvünkön, a sajátos diáknyelven megfogalmazni azokat a mondatokat, amelyek valamennyiünk vágyát, akaratát kifejezik és amelyek hivatva vannak szélesebbre tárni a DISZ valamennyi tagja előtt a közös és egyéni tevékenység kapuit.

Hogyan mondják és fejezik ki majd a fentieket? Csak sejteni lehet ezt. Legjobban talán majd az bontakozik ki, hogy megteremteni egyetemi DISZ szervezeteinkben is a demokratikus szervezeti életet. Ez természetes és érthető, hiszen ez a demokratizálódási folyamat a legjellemzőbb egész országunk életére, ennek az elemeit hoztuk leginkább magunkkal. Egyszóval arról van szó, hogy a DISZ szervezetek életét, programját, a DISZ-tagok kívánságainak megfelelően, az ő véleményük legmesszebbmenő figyelembevételével — és ami a legdöntőbb — velük együtt alakítsuk ki és hajtsuk végre. A demokrácia és a demokratizmus fogalmát persze nem lehet egy oldalon értelmezni. Nem szabad csupán a szabad véleménynyilvánítás kibontakoztatására korlátozni. A demokrácia igazi lényegét az öntevékenység, a saját ügyeink megoldását való tevékeny, kollektív munkálkodás jelenti. Arra természetesen szükség van, hogy meghallgassuk a véleményeket, a konstruktív javaslatokat és minden tekintetben figyelembe vegyük azokat, de az már teljesen érthetetlen és a demokráciától idegen dolog lenne, ha öncéluan, a tárgyilagosságot mellőző, az érzelmek és indulatok alapján álló idézőjelek között vitakampányba kezdeni. Ez nem visz előre bennünket. Vitázzunk okosan, a párt iránti bizalom és a tenniakarás alapján. Erre nagy szükség van. Tegyük a DISZ alapszervezeteinket a demokrácia fórumaivá, ahol megtanuljuk gyakorolni az igazi demokráciát, a cselekvésen, a közös és egyéni ügyek intézésén, a tevékeny tanulmányi és DISZ-munkán, egymás nevelésén keresztül. Mert igenis meg kell tanulnunk a demokráciát, ha mi a magunk számára azt akarunk.

Sok mindent lehetne még ehhez fűzni, legtöbbször a hogyan és mit kérdő szavakat kell azonban kinek-kinek a maga módján feltenni. DISZ-vezetőink is ezt teszik, feleleteket keresve ezekre. Tegye velük ezt minden disziste, fűzze övék mellé a saját feleleteit, megoldásait, javaslatait, hogy mindenki örömmel olvashassa azokat következő számunkban is tettekre lelkesedve tőlük.

Csehszlovák—magyar műegyetemi cseretanulmányút

A kassai és a miskolci nehézipari műszaki egyetemek vezetői között lefolytatott megbeszélések során felmerült annak szükségessége, hogy országaink közti jóviszony ápolása és az egyetemi oktatók, valamint a hallgatók látókörének kibővítése céljából cseretanulmányutakat rendezzenek.

A szervezőmunkát már a mult évben elkezdtük, de az elgondolást anyagi nehézségek miatt nem tudtuk megvalósítani.

A kölcsönös tanulmányutak nagy jelentőségét és fontosságát megfelelően értékelve, a KGM nagyvonalú támogatásával lehetővé tette a kohómérnöki karok részére a cserelátogatás lebonyolítását.

Az egyetemi oktatókból és hallgatókból álló csehszlovák küldöttség f. év szeptember 13-án érkezik Miskolcra, majd a KGM által rendelkezésre bocsátott autóbusszal kéthetes körutat tesznek hazánkban.

A tanulmányút során meg akarjuk ismertetni csehszlovák barátainkkal a miskolci, budapesti és veszprémi műszaki egyetemeket, be akarjuk mutatni nekik nagyobb kohászati létesítményeinket.

A program összeállításánál arra törekedtünk, hogy a látogatók hű képet kapjanak a hazánkban folyó nagy munkákról.

Reméljük, hogy csehszlovák barátaink részére tanulságossá és kellemessé tehetjük a tanulmányutat és jó benyomásokkal térnek majd vissza hazájukba.

Fekete László
Dévényi György

Ellesett beszélgetés

A busz-megállónál állok és várok. A busz menetrendszerint pontosan késik. Két fiú beszélget a korlát mellett: egy felsőbbéves hallgató és egy „gólya". A felsőbbéves szavai ütik meg fülemet:

— Ne hidd, hogy csak te vagy így vele. Alig pár évvel ezelőtt bennem is igen vegyes érzelmeket keltett az egyetem. Akkor talán én is egy kicsit büszkén jártam, szerettem a kis logarlécet, mert azt zsebre lehetett tenni és a vége kilátszott a szivarzsebemből. Gyakran jártam az „Annába", a tapolcai strandra és én is azt hittem, hogy a tapolcai park az egyetem sétánya, s tulajdonképpen strandot is, táncheliységet is az egyetem részére építették. Lefeküdtem a medence mellé tanulni, s közben jeles vizsgáról álmodoztam, hiszen jeles érettségivel vettek fel az egyetemre. A nap meleg, símogató sugara és a langyos őszi szellő csakhamar álomba ringatott, s lassan rájöttem arra, hogy bár tanulás közben igen jól lehet aludni, de alvás közben tanulni — kissé körülményes.

Az első előadások aztán csakhamar lehűtöttek. A táblán egyre jobban kuszálódtak a fehér vonalak, diagrammok, matematikai képletek, síkok, döféspontok, egyre vadabb képet öltöttek. Egyszer aztán hallottam, hogy valaki kimaradt az egyetemről. Nekem is fájt a derekam, gondoltam, idegkimerültségtől van, de az orvos megállapította, hogy egyszerű rándulás.

Akkor még én is azt hittem, hogy csak egy magyaros szólásmondás a „folyamatos tanulásnak nincsen párja". Gondoltam, olyasmi mint pl. viszket a jobb szemem, sírni fogok. Nem az volt.

Vizsgaidőszakban érdekes könyv került a kezembe, még sosem olvastam. Mikor befejeztem, megnéztem a címét: Általános Géptan. Átolvastam, de megtanulni már nem volt időm.

A vizsgán a professzorral én is úgy álltam szemben, mint „ellenféllel". Később aztán megértettem, a vizsgáztató nem ellenfél, akivel mérkőzni kell, inkább versenybírónak lehetne nevezni.

Eleinte én is büszke voltam, hogy messze otthonomtól, a magam ura vagyok, magam lábán élek, hiszen több mint 400.— forint ösztöndíjat kaptam. Pedig este mikor lefeküdtem, az ablakon benéztek a csillagok, én is édesanyámra gondoltam, kis falumra és — nagyon elérzékenyültem. Ne, ne pirulj el, ezt én sem vallottam be mások előtt akkor.

Igen, akkor elsőéves koromban én is át akartam menni a pesti egyetemre.

— Miért, te is pesti vagy?

— Nem, csak akkor mások is át akartak menni Pestre. Miért pont én ne akarjak?

És tudod én is azt hittem, ha lejövök a megállóhoz, azonnal jön a busz, a menzán én is arra gondoltam, hogy mire negyedéves leszek, három tál ételt szolgálnak fel és eleinte még nagyon bíztam abban, hogy jelesen végzek — nem úgy lett.

Az elsőéves lassan felemelte tekintetét, társa szemébe nézett.

— Azért én mégis — kezdte kissé bizonytalan hangon, majd határozottan folytatta — azért én mégis bízom abban, hogy azonnal jön a busz, három tál ételt eszek a menzán negyedéves koromban és talán mégis jeles leszek...

Tapolca felől berregés hallatszott és a kanyarban feltűnt az autóbusz.

Makk Attila
G 406.

Az egyetemi oktatók fizetésrendezéséről

A Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa 26/1956. (IX. 2.) M. T. számú rendeletével felemelte a felsőoktatási intézmények oktatóinak fizetését.

Az alábbiakban közöljük az egyetemi oktatók új bértáblázatát.

Kulcsszám	Munkakör elnevezése:	Fokozat	Korcsoport: I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.	VIII.
			Munkaviszonyban töltött idő —5	6-10	11-15	16-20	21-25	26-30	31-35	36—
651	Egyetemi tanár		3300	3400	3500	3600	3700	3800	3900	4000
652	Egyetemi docens		2700	2800	2900	3000	3100	3200	3300	
653	Egyetemi adjunktus	1.	2300	2400	2500	2600	2700	2800		
		2.	2100	2200	2300	2400	2500	2600		
654	Egyetemi tanársegéd	1.	1900	2000	2100	2200	2300			
		2.	1700	1800	1900	2000	2100			
		3.	1500	1600	1700	1800	1900			
655	Egyetemi gyakornok		1200—1400							

Balatonalmádiban nyaraltam

Egyetemünk több mint 100 hallgatója pihent 10 napig ezen a nyáron is országunk legszebb üdülőhelyein. Itt közlünk egyet a sok közül, aki leírja eseményekben gazdag élményeit.

Nyári élményekben gazdagon, alig néhány napja, hogy megérkeztünk kedves Egyetemvárosunkba, hogy újult erővel, nagyobb lendülettel, kedvvel kezdjünk a komoly tanuláshoz. Ilyenkor mindenki örömmel újságolja barátainak nyári emlékeit. Nekem legkedvesebb emlékem a 10 napos balatoni üdülés volt, melyet egyetemünk vezetősége tett számomra lehetővé.

Alföldi születésű vagyok, érthető tehát, hogy nagy élményt jelentett a balatoni nyaralás. Különösen megragadott a Balaton-környéki festői környezet, mely szemet, lelket gyönyörködtet. Almádiban nagyon szépen berendezett üdülő várt bennünket, ahol szinte hazánk összes egyetemeiről voltak hallgatók, gépészek, kohászok, vegyészek, színművészeti főiskolások, akikkel hamar megbarátkoztunk. Sokat fürödtünk, borús időben odahaza szórakoztunk, pihentünk. Nem felejtkezek el megemlékezni a kitűnő ellátásról, amely minden üdülő egybehangzó véleménye szerint kitűnő volt. Csak „ízelítőként" említem meg, hogy pl. reggelire kaptunk vajat dzsemmet, vagy mézet és tetszés szerint ihattunk hozzá teát, kávét, kakaót, tejet, amennyit csak megbírtunk inni, ha úgy tetszett, vegyesen is. Az ebéd és vacsora úgy minőségileg, mint mennyiségileg kifogástalan volt. Általában négyféle menü közül tetszés szerint válogathattunk.

Kisebb kirándulásokat is tettünk a kiiátóba és környékére. Elég gyorsan rohant az idő. Kipihenve az elmúlt év fáradalmait, barnára sülve érkeztünk vissza. Végül az évfolyamtársaim és a magam nevében szeretném megköszönni a párt- és DISZ-bizottságnak, hogy lehetővé tették számunkra a nyári üdülést. Újult erővel, akarattal, a tanév megkezdésével azon leszünk, hogy jó munkánkkal segítsük elő egyetemünk eredményes munkáját.

Kovács Béla
V. é. gmh.

Üdvözöljük elsőéves hallgatóinkat!

KÖSZÖNTÜNK BENNETEKET, Egyetemünk új, elsőéves hallgatóit, akik beálltatok közénk a sorba és ezután velünk együtt dolgoztok a műszaki tudományok elsajátításáért!

A középiskolában eltöltött négy év munkája vezetett el Benneteket az egyetemig. Jól dolgoztatok ott is, mert hiszen azzal érdemeltétek ki, hogy az egyetemen tovább tanulhattok. Tudjátok jól, hogy a végzett középiskolások közül nagyon sokan akartak egyetemre jönni és ezek közül Ti nyertétek el ezt a megtiszteltetést. Népünk bizalmat kölcsönöz Nektek, amikor megnyitja előttetek a műszaki vezetők soraihoz vezető utat és elvárja Tőletek, hogy e bizalmat kiérdemelve, jó munkátokkal a megbecsülést is elnyerjétek.

Ha visszagondoltok a négy év előtti szeptemberre, amikor az első középiskolás évnyitóra mentetek, vajon élt-e már bennetek akkor is ez az elhatározás, hogy mérnökök legyetek? Lehet, hogy élt, lehet, hogy később érlelődött csak meg, de mindenesetre fiatal, kisdiákos gondolkozással még nem tudta annyira betölteni életeteket az elhatározás megvalósítása, mint most.

AZ EGYETEMI TANULMÁNYOK megkezdésével már közvetlenül e cél megvalósításához fogtok hozzá. A középiskolában jól tanultatok, de itt még többet és jobban kell tanulnotok. Szép pályát választottatok, de nehezet is. Kilenc félév komoly munkáján, sok vizsgán és szigorlaton keresztül vezet az út a mérnöki diplomáig. Nagy feladatokat kell megoldanotok, de nem megvalósíthatatlanokat. Nem álltok egyedül e feladatok megoldásában. Mellettetek áll az egyetem oktatói kara, a kölcsönös segítségnyújtás, valamint ifjúsági szervezetünk, a DISZ. Egyetemünk DISZ-szervezete a Ti érdekeiteket képviseli, a Ti munkátokhoz nyújt segítséget, nevel Benneteket, hogy jó szocialista mérnökökké váljatok. Nehézségeitek leküzdésében, problémáitok megoldásában forduljatok mindig bizalommal a DISZ-szervezethez, amelynek Ti is dolgos tagjai lesztek és segítségnyújtása megkönnyíti munkátokat.

ELŐTTETEK A CÉL, előttetek a hozzá vezető út. Az eredmény a Ti munkátoktól függ. Ugy vegyetek minden kis feladatot, mint egy-egy kő beépítését abba az alapba, amelynek tetején a diplomaterv elkészítése áll, s amelyre lényegében a saját jövőtöket építitek. Munkátokhoz sok sikert kíván az egyetemi DISZ VB.

Értelmiségi ankét Miskolcon

ELSŐ ÍZBEN gyűlt össze Miskolc értelmisége, hogy problémáiról, feladatairól együtt, őszintén beszélgessen. Már maga az a tény, hogy ez az értelmiségi ülés létrejött és a mindezideig egymástól elszigetelt, egymás munkájáról és viszonyairól keveset tudó értelmiségi csoportok megértették a szoros együttműködés szükségességét, mutatja, hogy a K. V. értelmiségre vonatkozó határozatában foglaltak nemcsak egyszerű meghallgatásra találtak, hanem mély gondolkodásra, jelenlegi helyzetének alapos elemzésére késztette az értelmiség minden tagját.

Éppen ezért Déri Ernő elvtárs, a Városi Párt VB. első titkára nem is szorítkozott a K. V. határozatainak szószerinti ismertetésére, hanem főleg helyi vonatkozású kérdéseken keresztül mutatott rá annak szellemére és az egyes intézkedések jelentőségére.

ŐSZINTESÉG és bizalom, az értelmiség nagyobb megbecsülése csendült ki a beszámoló minden szavából. Az őszinteség hangja szólalt meg akkor, mikor a párt eddigi értelmiségi politikájának hibáiról beszélt, de őszinte és tárgyilagos volt akkor is, amikor az értelmiség munkájának hibáit vetette fel.

Az elhangzott hozzászólások azt bizonyították, hogy a párt részéről megnyilvánuló bizalom és őszinteség nem lehet egyoldalú és hogy nekünk is ugyanolyan őszintén és bizalommal kell a párttal szemben viseltetnünk. Talán még szokatlan volt ily módon beszélgetni a 11 év óta vajudó kérdésekről, de az a felfogás, ahogy az egyes hozzászólók — akár személyes sérelmükről is — beszéltek, biztosíték arra, hogy az értelmiség az új értelmiségi politikát nem akarja szélsőséges módon kihasználni, és a párt bizalmából szabadabban kibontakozó alkotóerejét becsületesen és őszintén igyekszik az ország javára fordítani.

KÜLÖN kell szólnunk az új és régi értelmiség elszigetelődésének, az ankéton is felmerült problémájáról. Annál is inkább, mert e két réteg kölcsönös bizalmon alapuló gyümölcsöző együttműködését már az új értelmiség nevelésénél, itt, az egyetemen kell az egyik részről megalapozni. Oktató és nevelő munkánkból ezt az új szempontot semmiképp sem szabad kifelejtenünk.

IBOS IVÁN,
adjunktus.

EGYETEMI HÍREK

Egyetemünk tánccsoportja az egyetemek kultúrversenyében elért első helyezéséért jutalomüdülésben részesült. A csoport augusztus 13-tól 30-ig Miedzyzdrojeban, Lengyelországban, nemzetközi üdülőtáborban, a Balti tenger partján nyaralt. Útjuk közben több lengyel várost és a fővárost, Varsót is megtekintették.

*

A Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa Budinszky Tibor és Balsay István elvtársakat egyetemünk Vaskohászati tanszékére, egyetemi tanárrá nevezte ki.

*

A nyári szünet alkalmával több külföldi csoport látogatta meg egyetemünket. A Bukaresti Olajbányászati Egyetem rektora, több tanára, valamint diákjainak kb. 100 fős csoportja augusztus 13—14-én az Egyetem-városban tartózkodott. Kirándulást tettek Tapolcára, Lillafüredre.

Egyetemünk rektora augusztus 13-án este fogadást adott tiszteletükre a tanári, valamint a VI-os diákotthon klubjában. A csereakció keretében Magyarországon tartózkodó Bielsko-Biala-i tanítónőképző intézet tanárai és diákjai, valamint a lengyel Oktatásügyi Minisztérium kiküldöttje augusztus 13-án megtekintették egyetemünk több tanszékét és műhelyét.

A szegedi egyetem vendégeként a hazánkban járó francia Montpelier-i diákjai is megtekintették egyetemünket.

*

A Koreai Népköztársaság felszabadulásának 6. évfordulója alkalmából a koreai nagykövetség fogadásán megjelent dr. Sályi István, egyetemünk Kossuth-díjas rektora. Az egyetemen tanuló koreai diákok tanáraikat, az állami, párt- és DISZ-vezetőket ez alkalomból egy kedves, bensőséges összejövetel keretében vendégül látták.

*

A nyári szünet alatt elhelyezést nyertek a diákotthonokat díszítő domborművek. Befejeződtek a diákotthonok közötti tereprendezési és parkosítási munkálatok. Kezdetét vette a további tereprendezés, valamint az A/3. tanszéki szárnyhoz vezető út építése. Nagyrészben elkészült a főépület lábazat-kőburkolása is. A városi tanári lakások építéséhez a vállalat felvonult, megkezdődött az anyagszállítás, valamint az alapozási munkálatok.

*

A Gépészmérnöki Karon meghirdetett pótfelvételi vizsgára a rendelkezésre álló helyek betöltésére a jelentkezés több mint ötszörös volt.

*

Az elmúlt héten lezajlottak a levelező-tagozat felvételi vizsgái.

*

Az évnyitó ünnepség után kari, valamint egyetemi tanácsülés volt.

Néhány gondolat a miskolci II. Országos Képzőművészeti Kiállításról

A mai kulturember számára nem lehet közömbös az, hogy nyílt-e egyáltalán ilyen kiállítás Miskolcon vagy sem. Igy a műszaki tudományok iránt érdeklődő ember sem nézheti messziről ezt a kultureseményt, hiszen érdekkörében a tudomány ágának mélységes szeretete mellett ott kell legyen a művészet-, zene- és irodalomszeretet is, melyek életét széppé, változatossá, hangulatossá tudják varázsolni.

Ezért kell beszélnünk — hacsak pár sorban is — a II. Országos Miskolci Képzőművészeti Kiállításról, melyet szeptember 2-án nyitott meg a Herman Ottó múzeumban Darabos Iván népművelésügyi miniszterhelyettes.

Uj értelmiségünk, melyet középiskoláinkban az utóbbi években a művészeti oktatás terén — igaz, csak átmenetileg — elhanyagoltak, komoly hiányokat érez a valódi műalkotás felismerése és értékelése terén. Az ilyen kiállítások éppen ezért igen nagy művészi hatással lehetnek ránk mindnyájunkra, mert formálhatják lelkiségünket, szépérzékünket és hírt adnak arról, mik azok a problémák, amelyek fiatal és idősebb művészeinket foglalkoztatják, stb.

Ilyen szempontból nézve örömmel szemléltem a kiállítás megnyitásának alkalmából megjelent lelkes tömeg izgatott tekintetét, csak hiányoltam, hogy bizony még elég kevesen voltak jelen Miskolc széles dolgozó tömegéből, ami még annak a jele, hogy ezen a téren igen sok a tennivalónk! Akkor lesz majd nagy Miskolc, amikor a kultura és a művészet gyümölcseiből már sok-sok ezer munkás fog táplálkozni!

Számot vetve a látottakkal, röviden a következőkben foglalhatom össze a kiállításon szerzett tapasztalataimat:

Igenis, megnőtt az igény a jó művészeti alkotások iránt. A nézők — velem együtt — kritikai szemmel is vizsgálták egy év termését, az ország többi művészeinek az érdeklődését is e kiállítás iránt. Figyelték továbbá azt is, hogy művészeink lelki húrjait megpendítették-e a ma problémái, megyénk hatalmas ipari fellegvárainak élete; az új kort formáló izmos emberi akarat hősiessége, városunk múltjának, jelenének szépsége és varázsa, a Bükk csodálatosan szép és számunkra igen drága tájainak festői szépsége, stb. stb.

Ha ilyen szemszögből vizsgálom a kiállítás anyagát, megállapíthatom, hogy a tavalyi kiállításhoz képest vannak már biztató jelenségek, de hiányosságok is.

Biztató jelenségnek tartom azt, hogy Csabai Kálmán Déryné Miskolcon című nagyméretű olajfestménye emléket igyekszik állítani Miskolc egyik büszkeségének, ami — valóban — már régen hiányzott is. Az a kérdés azonban, hogy sikerült-e az, amit a fiatal művész lelkében érzett: az ihlet formába való öntése? A feladat nem volt könnyű. Déryné lenyűgöző lénye, hatalmas művészi énje méltán váltotta ki azt a határtalan szeretetet és vonzalmat, amit az egész ország érzett iránta. Ezt a kép is érzékelteti. De vajon az a jelenség, amely a képen a háta mögül áradó fényhatásban megjelenik, amit még fokozni tud a baloldalon álló sötét alak, betölti-e ezt a szerepet? Szerintem nem eléggé! A vele szemben álló és Munkácsy stílusban megfestett és megkomponált alakok — Miskolc népe — kedvesen és élethűen domborítják ki a művésznő iránti szeretetüket és rajongásukat. De talán jobb lett volna a beszűrődő rembrandti fényt inkább a főalak arcára vetíteni, nem pedig a kedves arcot homályba borítani. Legalább is ez az érzésem.

Sokan vették körül Domanovszky Endre Festőiskola c. képét és Szervánszky Jenő: Az illegális Szabad Nép című nagyobbméretű vásznát is. Megkapó a mély lélekábrázolás az előbbi és az illegális pártsajtó iránti szeretet féltő megnyilatkozása az utóbbi képen. A Festőiskola szereplői csupa mély érzést fejeznek ki: Tekintetük szinte odatapad a vásznon megjelenő új vonalakra, s az alakok feszült testhelyzete szépen párosul a belső lelki feszültséggel. Amott viszont müyen mély, szorongó érzés lüktethet a 3 pártmunkás lelkében, amikor neszt hallhatnak a jobboldali ajtóbejárat felől, amit oly egyszerűen, de számukra nagyon sokatmondóan jelez a kék ajtónyílás keskeny csíkja.

Lukovszky László Kertben c. üde olaja szép, megnyugtató színekkel, kedves kerti tájat varázsol elénk, Szegvári Károly Havas útja biztosan vezet minket a téli hangulatok világába. Burghardt Rezső tájképe, csendélete, Imreh Zsigmond pasztelljei, Konecsni György Partizánjai, Feledi Gyula Bányászai, stb., stb., bemutatják nekünk a művész lélek- és tájábrázolásait, azoknak mélységét.

Nem vitás, hogy még számos képről kellene beszélnem, de ilyen szűk keretek között erre nincs lehetőség. Amit azonban hiányoltam és velem együtt mások is, az az volt, hogy aránylag igen kevés még mindig a miskolci tárgyú kép. Nem tartom azt sem helyesnek, hogy nagy fővárosi művészeink egy ilyen kiállításra nem frissebb termékeikből küldtek ízelítőt.

Igen helyesen jegyezte meg nekem Földvári Rudolf elvtárs, a megyei pártbizottság első titkára, kár, hogy nincs tárlatvezetés az ilyen kiállításon, ahol a művészek közül egyesek vállalkoznának arra is, hogy elmondanák fontosabb műveik keletkezésének történetét és mondanivalóját. Ezzel bizony megoldhatnánk a helyes tárlatvezetésből fakadó, művészetszemlélet kibontakozásának kivirágzását és sokkal közelebb kerülhetne a néző a műalkotás belső világához, no meg a művész az emberhez is, kritikusához! Micsoda szép ez a feladat! És hogy milyen hálás tud lenni a ma embere a művésznek, mutatja az az anyagi megbecsülés is, amely egyre jobban kezdi ösztönözni művészeinket új és szebb feladatok elvégzésére. Hát nem ez a helyes út?

Deme Dezső
lektor

KATONÁK

Nyolcvanöt büszke, szép legény!
Szemükben pajkos, játszi fény,
Szívükben lelkes tűz lobog.
Katonák lettek! Boldogok.

Fényes a puska! Szép az ágy!
Alakul már a „Balra át!"
Szokatlan bár a csizma még,
Lábuk ütemre, frissen lép.

Szállhat naponta száz parancs,
Válaszuk hetykén szól: „Parancs!"
„Értettem!" „Kérem." Ugy van ám,
Nehéz a harci tudomány!

Villan a távcső! Száll a por.
„A cél leküzdve!" Nincs sehol
Az ellen, mely a népre ront!
Tanulják védeni e Hont.

Takarodó van, este már.
Álmuk szeretve, messze száll,
S idézve egy-egy szép nevet,
Mosolyognak szöszke lányfejek.

Nemzetközi tudományos kapcsolatok

A Kohómérnöki Kar levélben üdvözölte a tavasszal Frantisek Pisek professzort, a Brnói Műszaki Egyetem tanárát 70. születésnapja alkalmából.

Az említett professzor a Csehszlovák Tudományos Akadémia kohászainak legtekintélyesebb tagja, az Öntészeti Egyesület elnöke, Elméleti és gyakorlati téren egyaránt nagy tekintélye van.

Gratuláló sorainkra most érkezett válasz. Alant közöljük mindkét levél tartalmát.

„A Kohómérnöki Kar nevében meleg szeretettel üdvözlöm a Csehszlovák Köztársaság vaskohászainak és öntészeinek nesztorát, Prof. Dr. Mont. Frantisek Pisek akadémikust 70. születésnapja alkalmából.

Külön öröm számunkra, hogy Pisek professzorban annak a velünk szomszédos baráti ország kohászainak kiváló képviselőjét ünnepelhetjük, amely sok tekintetben a mienkhez hasonló problémák között fejleszti kohászati iparát, s kohászatunkkal a legszorosabb együttműködést tartja fenn.

Kérjük Pisek professzort, engedje meg, hogy még hosszú ideig tartó egészséget, erőt, munkában, eredményekben gazdag éveket kívánjunk."

Jószerencsét!

Dr. Horváth Zoltán sk.
a Kohómérnöki Kar Dékánja

*

„Kedves sorai, melyeket Ön 70. születésnapom alkalmából hozzám intézett, sok örömet okoztak nekem.

Értékelem az Ön elismerését és kérem, tolmácsolja köszönetemet az egész egyetemi Karnak. Az Önök jókívánságát annál is inkább értékelem, mivel azt szomszédos, baráti állam kohászaitól kaptam, kiknek eredményes munkáját a műszaki irodalomból is jól ismerem és annak fejlődését érdeklődéssel figyelem.

Köszönöm mégegyszer megtisztelésüket és maradok szívélyes üdvözlettel."

Jószerencsét!

Pisek sk.

Miskolc ifjúsága nagygyűlésen tiltakozott a Német Kommunista Párt betiltása ellen

A miskolci városi DISZ bizottság szervezésében Miskolc fiatalsága nagygyűlésen tiltakozott a Német Kommunista Párt betiltása ellen. A Lenin Kohászati Művek Művelődési Házában megtartott gyűlésen Kelen Jolán elvtársnő mondott beszédet, aki egy időben maga is dolgozott a német kommunista mozgalomban. Beszámolt a fiatalok előtt a párt ellen indított hajszáról, a NKP jelentőségéről a militarizmus elleni, a béke megvédéséért vívott harcban.

A nagygyűlés résztvevői táviratban is kifejezést adtak tiltakozásuknak. Táviratukban többek között a következőket írták:

»Mi, Miskolc város dolgozó és tanuló ifjúsága felháborodva értesültünk a nyugatnémet kormány jogtipró intézkedéséről, amellyel a Német Kommunista Párt betiltását elrendelte.

Tiltakozunk ez ellen, mert nem felejtünk! Még él emlékezetünkben a hitleri korszak minden borzalma. Ezért felemeljük tiltakozó szavunkat a Német Kommunista Párt betiltása ellen és követeljük e törvénytelen rendelkezés visszavonását. Mélységesen elítéljük a nyugatnémet kormány terrorintézkedését, mert tudjuk, hogy ezzel és hasonló intézkedéseivel akarja szabaddá tenni a maga számára azt az utat, amely újabb háború kirobbantásához vezet.

Mi, a város fiai, leányai, diszesei sok sikert kívánunk a most is élő Német Kommunista Pártnak, a békéért harcoló nyugatnémet dolgozóknak, hazájuk egyesítéséért és népük megmentéséért vívott harcukhoz. Az ő harcuk a mi harcunk is, ezért mi fiatalok a magunk munkahelyén még eredményesebben fogunk dolgozni, hogy ezzel is erősítsük barátainkat, elvtársainkat.«

F·I·L·M·K·O·C·K·Á·K

kultúrcsoportunk lengyelországi üdüléséről

MINT A HIVÓBAN ázó papíron lassan előjövő fénykép, úgy rajzolódnak ki emlékezetemben a két hét eseményei, élményei... Néhány filmkockát vázolok most fel abból, ami ötven magyarral történt két hét alatt Lengyelországban.

Az első filmkockán — amely sajnos a valóságban nem készülhetett el — augusztus 14-ére virradó éjjel a lengyel határállomáson, Zebrzydowicén rostokoló vonatunkat láthatjuk. Előtte a peronon két ismeretlen lengyel fiatalember álldogál. Az ismeretlenség sötétje vesz körül minket, s ők nem közeledhetnek, meg kell várniuk a vámvizsgálatot. A barátkozás lassan indul meg, sokan alszanak, s az a néhány türelmetlen magyar, aki lenn a peronon próbál csárdászni, csak a vasutasok furcsálló tekintetével találkozik... — Milyen más az a másik kép, amely a varsói állomáson mutat minket, augusztus 28-án este! Szivünkhöz nőtt drága lengyel barátainktól búcsúzunk forró kézszorításokkal, öleléssel, csókkal. Számtalanszor lelkére kötjük Tóninak, kedvenc tolmácsunknak, hogy ősszel feltétlenül jöjjön el Miskolcra. Amikor kigördül a vonat, sokáig integetünk és még sokáig beszélgetünk egymással a vonatablakokban élményeinkről...

HA TABLÓT CSINÁLNÁNK »Arpi« (Tóth Árpád tanársegéd, csoportunk vezetője) fényképeiből, keretként e két képzeletbeli fényképpel együtt egy nagy körbe fogódzott, csárdásozó lengyel, cseh, szlovák és magyar fiatalok képei szolgálhatnának. Ott lenne Tomek, a hangulatmester, Vitek, a remek táncszámokat zongorázó varsói építészmérnök, Adam, a krakkói orvoshallgató, Szlavo a magastermetű, örökvidám cseh gépészmérnökhallgató a brno-i egyetemről feleségével és még sokan, a százfőnyi üdülőtábor résztvevői...

A keretben pedig mindazok a tájak, városok, műemlékek, kikötők, hajók, amiket utunk során megcsodáltunk. Ott lenne a képe a négy egyemeletes villának Miedzyzdroje tengerparti üdülővárosában, amelyben táborunk lakott. Elhelyeznénk ott a legjobban sikerült tengerparti felvételeket: a tengerről, amely kb. 15 fok C hőmérsékletű sós hullámaival nemcsak a partot, hanem a bójákig beúszó néhány elszánt fürdőzőt is csapdossa, — a plázsáról (strand), melynek remek homokján vagy széltől védő kosaraiban lévő napozni vágyók lelkesen megtapsolják a napot, amikor az felhők mögötti hosszú vándorútja után végre kibukkan, — a mólóról, amelyen a bazárok sokféle árujától és borsos áraitól elkábult üdülők sétálnak, gyönyörködve a naplementében és etetve a sirályokat, — a tánctermekről, ahol oranzsádát (narancsszörp) iszogatva vagy anélkül táncoltunk, — a holdfényes sétányokról, melyeken összefogódzva, a Marseillaise-t és a Moszkva-keringőt dalolva mentünk haza...

Igen, a dalok voltak legjobb tolmácsaink, együtt dalolva éreztük magunkat egymáshoz legközelebb. Először mindegyik csoport csak a saját dalait énekelte, de nemsokára már mindenki dalolta a Kukulecskát, a Marysát. — A beszélgetés már nehezebben ment, orosz, francia, angol, német, sőt még latin szavak is röpködtek s végül is legtöbbször felhangzott a megértést kifejező »ahá«. Háziszótárak készültek — persze néha becsúszott egy-két hiba is. Például az egyik magyar rálépett egy lengyel lábára s azt mondta: szmacsnego (jó étvágyat)!

Teherautó száguld a tengerparti fenyvesek közt, rajta vidáman daloló fiatalok: látogatásra megyünk a szomszédos üdülőbe, egy lengyel úttörő-táborba. Foci- és röplabdameccs, tavi csónakázás után este egy étteremben tánccsoportunk népi ruhákban bemutatta műsorát, nagy sikert aratva. Második fellépésünk Miedzyzdrojéban, a központi tánceremben volt, táncmulatság közben, szintén nagy sikerrel. De a hajókirándulásokon sem vallottunk szégyent. A hosszú szczecini hajóúton a hajóban nagy csárdásozást és táncolást csaptunk. Újabb, megörökítésre érdemes kép: a tánc végén egy idegen, lengyel férfi süteménnyel kínálja végig a magyar leányokat...

SZCZECINBEN (olv. Scsecsin) láttuk az óriási kikötőt, a múzeumban a kőkorszakbeli csónakot és a szebbnél szebb modern hajómodelleket. Miedzyzdrojéban hallottuk Chopint játszani Lidia Grychtolównát, a Chopin-verseny hetedik helyezettjét. Augusztus 23-án este vidám jelmezes felvonulás és búcsú-tábortűz volt, másnap este vonatra ültünk s reggel már Gdanskban voltunk. Itt már zsúfolt volt a műsor, hisz két rövid nap alatt megnéztük Gdansk meseszép műemlékeit, Oliwa gyönyörű parkját, benne a most újjáépített hatalmas templommal, étkezni jártunk a gdanski műegyetem menzájára, Gdyniában voltunk, a modern kikötővárosban, hajóról megnéztük a kikötőt, — kimentünk a lengyelek legnagyobb tengerparti üdülőjének, Sopotnak a mólójára, ahol magyar zászló is leng és végül Sopotban megnéztük a szatirikus diákszínház szellemesen kritizáló műsorát.

Augusztus 27-én már Warszawában reggeliztünk s aztán két nap alatt igyekeztünk megnézni azt, amire két hét is kevés lenne. A kultúra és tudomány palotájának harmincadik emeletéről élveztük a pompás kilátást Varsó jellegzetes városára. Most még foghijasság jellemzi a városképet, hiszen Varsó a háborúban majdnem teljesen rommá vált. Teljes utcasorokat, templomokat építettek újjá, de még mindig vannak meredező romok. A legcsodálatosabb, hogy a műemlékeket, így a teljesen elpusztult óvárost eredeti formájában építették és építik újjá. A monumentális kultúrpalotában, melyben a Tudományos Akadémián kívül három színház, mozik, kiállítási termek, uszoda, olvasóterem és 3500 férőhelyes kongresszusi terem van, megnéztük a magyar plakátkiállítást és az indiai művészeti kiállítást.

HÁRMAN ELLÁTOGATTUNK a varsói Műegyetemre is, ahol a rektorhelyettes igen kedvesen fogadott és elmondta, hogy egyetemük 16 karán (mindenféle műszaki kar, a bányász- és kohászkart kivéve, az Krakkóban van) 12.000 hallgató tanul, 175 tanszék 1200 tanársegédje és adjunktusa, 220 docense és tanára oktat. Megígérte, hogy küld néhány jegyzetet és ismertetést az egyetem munkájáról. Lábazatig lerombolt épületeik már nagyrészt újjá vannak építve, hatalmas laboratóriumok, hőtechnikai intézet, aerodinamikai intézet épülettömbjeit láttuk körös-körül.

Az oktatásban most térnek át az egységes öt-, illetve öt és féléves időtartamra. Az aspirantura hasonló a mienkhez. — Nehéz volt ilyen rövid idő után is elbúcsúzni Varsótól és a magyarokhoz mindig és mindenütt barátian kedves lengyelektől...

Végül egy utolsó filmkocka: a búcsú-tábortűz Miedzyzdrojéban. A nagy máglya már elégett, már csak a parázs izzott, amikor a tábor vezetősége ünnepélyesen átadta ajándékait a csoportok vezetőinek és a tábor legjobb és legnépszerűbb tagjainak. Mi később, Varsóban átadtunk egy himzett férfi táncosköténytt a lengyel vezetőinknek, népszerű Tóninknak pedig egy üveg tokajit. Az üdülő aranykönyvébe pedig emlékül beírtuk dilettáns, alkalmi kis versemet:

Messzi magyar földről jöttünk mi közétek,
pár napig élveztünk kedves vendégséget.

Barátságot kötött cseh, lengyel és magyar,
bármily nagy volt is a bábeli nyelvzavar.

A nyelv helyett sokszor a szem többet mondo
és sok kipirult arc boldogan mosolygott.

Zengett a sok vig dal, — az erdő válaszolt,
táncos jókedvünktől mindenki vidám volt.

A sárga bóják is a százszínű tengeren
soha nem pihenve táncoltak részegen.

Tengeri sirályok ilyet még nem láttak:
az imbolygó hajón magyar csárdást jártak!

És még a felhők is kedveskedtek nékünk —
tanúskodhat erről fényképezőgépünk!

Üdezöld fenyvesek és tajtékzó tenger —
varázsos tájatok felejthetetlen!

— Drága barátaink! Az idő elrepült, —
ilyenkor szavakat hiába keresünk.

Felcsendül már a dal: »Akék tengeren...«
— s a búcsúkönnyektől fényes lesz minden szem...

Megköszönjük nektek e néhány szép napot,
amely bennünk örök emlékeket hagyott.

Hisszük: barátságunk nemcsak emlék marad:
Gyertek el mihozzánk, de minél hamarabb!

F. L.

SPORT

Ismét elkezdtünk egy új tanévet. Ilyen alkalommal szokás megemlíteni, hogy mi az, amit ebben a tanévben el akarunk érni, milyen feladatokat szeretnénk megoldani, egyszóval mi a célunk.

A sport hozzátartozik az egyetem egészéhez. A sport is az egyetemmel együtt fejlődésben, kialakulóban van. Ez a fejlődés sportolóink elé mindig több és nagyobb feladatokat állít. Vannak már sporthagyományaink és a sport terén már sok dicsőséget szereztünk egyetemünknek. Legutóbb a Ságvári Megyei Emlékversenyben a sportkörök között az elsők voltunk.

Szakosztályaink a tavaszi fordulóban általában közepesen szerepeltek. Bár akadnak mentő körülmények, (sportfelszerelések elégtelensége, pályahiányok), mégsem szabad mindent ezek rovására írni. Megmutették labdarúgóink, hogy jó vezetés és erős sportmunka mellett, lehet szép eredményeket elérni. Minden szakosztálynak, minden sportolónak arra kell törekedni, hogy az optimálisat tudják nyújtani. Erre pedig a lehetőségeink meg vannak. Csupán sportolóinkon múlik, hogy az adott körülmények között milyen eredményeket érnek el.

A sportkör célja, hogy az idén is meg tudja tartani a „Miskolc város legjobb sportkörének" elnevezésű vándorzászlót, amelyet jelenleg a mi sportkörünk, a Miskolci Haladás őriz.

Szakosztályaink előtt is vannak szép célok. Röplabdásaink és kosarasaink szeretnének bekerülni a jövőre meginduló Országos Bajnokság II. osztályába. Labdarúgóink jövőre a megerősített megyei bajnokságban akarják a labdát rúgni. Asztaliteniszezőink az O. B. II. élcsoportjában szeretnének végezni. A többi szakosztályaink is szép célokat tűztek maguk elé. Mindezen célok megvalósítására sportolóinknak meg vannak a képességeik. Ezek mellé csak a szakosztályvezetőségek és a sportolók egy akarata és a Haladás szív szükséges, s akkor minden bizonnyal a célokból tények lesznek.

Elsőéveseink felé szólva azt kérjük tőlük, hogy jöjjenek minél többen sportolni. A szellemi munka, a tanulás mellett szüksége van minden egyes fiatalnak sportolásra. A szakosztályok szívesen látnak minden elsőéves sportolót. Azok az elsőéves hallgatók, akik sportolnak, valamely szakosztály kollektívájába kerülnek, sokkal hamarabb otthon érzik magukat az Egyetemvárosban, gyorsabban megszeretik az egyetemi életet és tudnak harcolni az egyetemért, a sportkör színeiért.

RÖPLABDA:

A tavaszi forduló után a Területi Bajnokságban a Miskolci Haladás az 5. helyen áll.

A szakosztály az edzéseit a héten elkezdte és ezen több elsőéves hallgató is résztvett.

A Területi Bajnokság első mérkőzését a Törekvés pályán vasárnap 17 órakor a *M. Törekvés* ellen játssza az egyetem csapata.

LABDARUGÁS.

Csapatunk 15 tagú kerete már augusztus 15-én visszaérkezett az egyetemre, hogy jól felkészüljön az őszi fordulóra. Augusztus 18-án az őszi forduló első mérkőzése Hejőcsabán került lejátszásra.

M. Haladás—Hejőcsabai Építők
3:3 (1:2)

A hejőcsabaiak 2:0-ra, majd 3:2-re vezettek. A 85. percben egyenlített csapatunk. Ezután a csabaiak durva játékot kezdtek és ez a 87. percben botrányt eredményezett. Előryt, valamint Ruczek edzőt bántalmazták, mire a játékvezető lefújta a mérkőzést.

Góllövők: Csapó, Takács, Poszpichál.

A mérkőzést a botrány miatt megóvtuk és a VTSB fegyelmi bizottsága a következő határozatot hozta: Hejőcsabát két bajnoki mérkőzés pályaválasztásától eltiltotta. Azt a szurkolót, aki tettleg bántalmazott, örökre eltiltotta a pálya látogatásától. A mérkőzést 3:3, a pályán elért eredménnyel igazolta.

Augusztus 25-én:

M. Haladás—Vasas Kossuth
6:2 (3:1)

Csapatunk szép játékkal győzött. A gólokat Csapó (4), Poszpichál 11-esből és Takács szerezte. Jók: Poszpichál (a mezőny legjobbja), Hujber és Takács.

Augusztus 28-án: edzőmérkőzésen vettünk részt a *Perecesi Bányász* csapata ellen. A fiúk itt is szépen játszottak, csupán rossz védés adott alkalmat a perecesieknek a győzelemhez.

Szeptember 2-án:

M. Haladás—M. Dózsa:
2:1 (2:0).

A mérkőzés előtt sokan nem gondoltak arra, hogy a bajnokjelölt Dózsa vereséggel hagyja el a népkerti sportpályát.

Összeállítás: Vörös, Hujber, Túry, Vasas, Modrovics, Előry, Takács, Poszpichál, Csapó, Párizs, Ocsay.

Az első félidőben olyan játékot mutatott be csapatunk a 600 főnyi közönségnek, ami „nagy csapatok" részére sem volna szégyen. Csapó fejes gólja, majd Poszpichál fordulásból lőtt gólja után 2:0-ra vezettünk.

A II. félidőben a 10 főre csökkent Dózsa játszott fölényben, amit durva játékukkal értek el. Jók: Poszpichál, Hujber, Túry.

Olimpiai hírek

Az olimpiai atlétikai pályák építéséhez Angliából 500 tonna különleges salakot szállítanak az olimpiai játékok színhelyére.

*

Az Olimpiai Szervező Bizottság 82 nemzetnek küldött meghívót a melbourni olimpiai játékokra. Már csak három olyan nemzet van, amelyik nem jelezte részvételét. A nevezők között szerepel Spanyolország is; a spanyol nemzeti olimpiai bizottság ugyanis visszavonta korábbi határozatát, hogy nem vesz részt a játékokon.

*

Érdekes összehasonlítani a helsinki és a melbournei olimpián résztvevő tornászcsapatok számát. Míg Helsinkiben 26 férficsapat vett részt, addig — a nemzetközi tornászszövetség eddigi értesülése szerint — a melbournei játékokra csak 9 csapat nevezett be. A női csapatok száma Helsinkiben 16 volt, ezzel szemben Melbourneben előreláthatólag csak 11 lesz.

*

A kosárlabda torna tervezett színhelye megváltozott. Eredetileg úgy volt, hogy Glaciarium nevű műjégpályán rendezik meg a tornát, a pálya igazgatósága azonban a bérletösszeget olyan mértékben felemelte, hogy a szervező bizottság elfekintett a bérbevételtől. A legújabb tervek szerint november elejéig új csarnokot építenek.

*

Dr. Rozgonyi György a nemzetközi vívószövetség technikai igazgatóságának tagja lesz az olimpián, dr. Hepp Ferencet pedig a kosárlabda technikai bizottság tagjai sorába választották be.

A HÚZÓTÜSKE szerkesztősége közli

A júniusban tett ígéretnek megfelelően a »HÚZÓTÜSKE 1956« tartalékolt példányait szeptember hónap folyamán kiárusítjuk.

A vásárlásnál előnyben részesülnek azok, akik júniusban igényüket előjegyeztették, továbbá a most első évre iratkozott hallgatók.

A vásárláshoz szükséges befizetési lapot a Rektori Hivatalban lehet beszerezni, s ugyanott vehető át a megvásárolt Húzótüske is.

A MI EGYETEMÜNK
A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.

Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Balos.

A városi tanács Miskolc lakói elé terjeszti a színházépítés kérdését

A Miskolc városi tanács végrehajtóbizottsága csütörtökön délelőtt végrehajtóbizottsági ülést tartott, amelyen a városi pártvégrehajtóbizottság javaslata alapján többek között megtárgyalta a színházépítés ügyét is.

A végrehajtóbizottság az Északmagyarországban megjelent cikkek, a dolgozók levelei, nyilatkozatai, valamint a különböző értekezleteken, megbeszéléseken elhangzott javaslatokból örömmel állapította meg, hogy a lakosság rendkívül nagy érdeklődést tanusít a város kultúréletének fejlesztése iránt, magáénak érzi a Déryné Színház átépítésének, az új színház építésének ügyét. Éppen ezért a végrehajtóbizottság elhatározta: lehetővé teszi, hogy a dolgozók nyilt fórumon mondják el javaslataikat, észrevételeiket a kérdésről. Szeptember 13-án, csütörtökön délután 5 órai kezdettel a városi tanács végrehajtóbizottsága és a Hazafias Népfront városi bizottsága a Déryné Színházban nyilvános nagygyűlést tart. Meghívják erre a Népművelési Minisztérium, az Országos Tervhivatal és a Minisztertanács képviselőit is.

A végrehajtó bizottság megbízott néhány kiváló szakembert, vizsgálják felül a Déryné Színház átépítésének tervét és terjesszenek a nagygyűlés elé javaslatot, hogyan lehetne a színházat minél rövidebb idő alatt, minél kevesebb költséggel megfelelő állapotba helyezni.

A városi tanács végrehajtóbizottsága és a Hazafias Népfront városi bizottsága ezuton is kéri a város lakosságát, hogy minél nagyobb számban jelenjen meg a nagygyűlésen, mondja el javaslatait, tanácsait, észrevételeit, járuljon hozzá azzal is az új színház építésének ügyéhez.

Téged is vár a könyvtár!

Kedves első éves Barátaink — elsősorban Hozzátok szólunk. Tudjuk, örömmel és bizakodással kezditek új életeteket Egyetemünkön és reményteljes várakozással néztek az egyelőre még ismeretlen útra.

Többéves egyetemi pályafutásotok során szinte állandóan szükségetek van a Könyvtárra, mely lehetőségeihez képest igyekszik minden látogatóját — Téged is — tanulmányaiban segíteni: azaz tan- és segédkönyvekkel ellátni, továbbá szabad idődben gazdag, változatos szak- és közművelődési folyóirataival és egyre szebben kibontakozó szépirodalmi anyagával szórakoztatni.

Nyiss be tehát bizalommal az E/3-ban lévő Könyvtár olvasó- és kölcsönzőtermébe (ezt reggel $^3/_4$8-tól este $^3/_4$8-ig, szombaton $^3/_4$1-ig bármely hétköznapon megteheted).

A keresett tankönyv rendszerint kevesebb, mint a keresők száma. (Ma nem Neked jutott, Holnap Neked jut.)

A kölcsönzési határidőt tartsd be, társad is szeretne könyvhöz jutni!

Meghosszabbításra pontosan hozd be a könyvet, több pénzed marad!

Ne rongáld a közösség könyvét, — csak egy könyvkötő van Egyetemünkön!

Ügyelj belső és külső tisztaságára!

Könyvtári könyvet kölcsön ne adj, mert ha elvész, meg kell venned, s ha nem kapható, kártérítésül háromszoros árat fizetsz!

Használd a katalógust! Ha a szerzőt nem ismered, kutass a tárgykörös katalógusban!

Vedd észre a könyvtári szemléltető ábrákat!

Olvasójegyet tölts ki minden alkalommal, ha tanulni vagy olvasni jössz!

Ha hiányolsz valamilyen szak- vagy közművelődési irányú könyvet, indokolva jegyezd be a »kívánságkönyv«-be!

Minden esetben fordulj bizalommal a könyvtároshoz felvilágosításért!

A KÖNYVTÁR VEZETŐSÉGE.

KÖNYVEKRŐL RÖVIDEN

Mörike: Mozart prágai utazása. (Új Magyar Kiadó.)

Kétszeresen jubileumi kiadásban adták közre Mörike híres elbeszélését: ebben az évben Mozart születésének kétszázadik évfordulóját ünnepli az emberiség és 1856-ban, 100 éve keletkezett a Mozart prágai utazása, amely alkotóját a goethei elbeszélő művészet magaslatára emelte.

*

Erenburg: A teremtés második napja. (Új Magyar Kiadó.)

A kiváló szovjet író három kisregénye lát magyar nyelven először napvilágot ebben a kötetben. »A teremtés második napja« és a »Lélek szakadva« a Szovjetunióban játszódik a harmincas évek első felében, a »Mi kell az embernek« a spanyol polgárháború kavargó eseményei közé viszi el az olvasót.

*

STENDHALNAK, a nagy francia kritikai realista írónak első ízben jelennek meg magyar nyelven novellái, amelyeket a Magvető ad ki 1957. folyamán. Ugyancsak jövőre jelenik meg világhírű regénye, a »Pármai kolostor« is az Új Magyar Kiadó gondozásában.

Az egyetemi mozi műsora

Szeptember 8—9, 7 órakor:
KÖRHINTA.
Színes magyar film.

Szeptember 18, 7 órakor:
LOMONOSZOV.
Szovjet film.

Szeptember 19, 5 és 7 órakor:
TRAVIATA.
Olasz operafilm.

Szeptember 22—23, 7 órakor:
GONOSZ FAVÁGÓ.
Jugoszláv film.

Szeptember 25—26, 7 órakor:
BEL AMI.
Francia-osztrák film.

Szeptember 29—30, 7 órakor:
ÖRDÖGI KÖR.
Német film.

Október 2—3, 7 órakor:
ANGYALLAL A HEGYEKBEN.
Csehszlovák film.

Üdvözöljük

kedves olvasóinkat. A MI EGYETEMÜNK szeptember 7-től újra megjelenik kéthetenként. Kérjük, az előfizetési díjakat szerkesztőségünkbe eljuttatni szíveskedjenek.

Vannak még kísértetek?

Felvettek az egyetemre. Beköltöztem a diákszállóba, felcipeltem bőröndjeimet a III. emeletre, kicsomagoltam, elfogyasztottam az első vacsorát a menzán és utána elindultam sétálni az esti homályba merülő kanyargós utak egyikén, hogy ismerkedjek az új környezettel. Kabátom kissé hanyagul lógott rajtam, mert a buszon való ideutazáskor valamennyi gombom leszakadt. Mégis vidám voltam, tele tervekkel és tudtam, hogyha meglennének a gombjaim, most úgy is lepattannának, reménytől duzzadó keblem feszítésétől.

Amint így derűsen sétálgattam, átengedve magam boldog és büszke érzéseimnek, hórihorgas sötét alak vált ki a homályból és egyenesen felém tartott. „Békesség a békétleneknek, enyhülés a szenvedőknek; honnan vetődött Ön ide, szerencsétlen fiatalember?" — üdvözölt kenetteljesen és száraz kóró alakja derékban szögletesen meghajolt, mintha ketté törték volna. Hátrahőköltem, mint aki kísértetet lát, és vegyes érzelmekkel, de érces hangon szóltam hozzá: „Uram, nem tudom kicsoda Ön, de ne vegye rossz néven, ha azt mondom, nem látom szavainak értelmét, és egyáltalán Önnek sem látom semmi értelmét. Én elsőéves gépészmérnökhallgató vagyok, telve élettel, tervekkel és reményekkel, mit kíván tőlem?" Megrándult, mint akibe töviset döftek és fájdalmas arcát a hold felé fordította. Fakó haja a szemébe lógott és látszott rajta, hogy nagyon vívódik önmagával. Well... mondta végül és látva értetlen arcomat, gyorsan hozzátette: „elnézését kérem, de ha nagyon kijövök a sodromból, mindig angolul beszélek. De térjünk vissza a tárgyra. Igen-igen, a tárgyra, kérem, ne csodálkozzék, mert tökéletesen a tárgynál vagyunk, az Ön jövőjéről van ugyanis szó. Ön boldog és szépnek látja jövőjét, örül a jelennek és azt hiszi, hogy minden fenékig tejfel. Ne is vitatkozzék, én nem akarok Önnel vitatkozni, a tények mindennél ékesebben beszélnek, s ha nem utasítja vissza az első segítő kezet, amely ebben az irdatlan kőrengetegben Ön felé nyúl, én hajlandó vagyok megmutatni itt Önnek egyet-mást. Kérem, legyen hozzám bizalommal és kövessen."

Bevallom, ez a rövidke szónoklat hatott rám. Kezdtem látni, hogy rendkívüli emberrel van dolgom, s bár ennek a hosszú alaknak a külseje nem sok jót ígért, a kíváncsiság győzött bennem és követtem különös ismerősömet.

Beléptünk egy nagy, sötét épületbe és sok lépcső megmászása után egy végtelenül hosszú, kihalt folyosóra jutottunk. Vezetőm intett, hogy figyeljek és fülünket hegyezve mentünk végig a folyosón. A folyosóból, olykor egymáshoz közelebb, olykor távolabb, ajtók nyiltak, melyek nehéz vasalással voltak ellátva. Az ajtókon túlról különös hangok szűrődtek át. Lánccsörgés, nyögés, sóhajtás, időnként ostorcsattanások és fájdalmas kiáltások voltak hallhatók. Mindez rám igen kellemetlenül hatott, mert emlékezetembe idézte az Othelló című film gályarab jelenetét. Vezetőm sápadt arcomat látva, megragadta kezemet és gyorsan magával húzott. „Kiállhatatlan helyek ezek a tankörök", — morogta közben a foga között.

A folyosó végén gyorsan jobbra fordultunk és egy másik folyosóra jutottunk, ahol különböző feliratú helyiségek voltak. „Ide bemegyünk" — mondta vezetőm és az egyik ajtón benyitott. Kövé meredtem a látványtól, amely bennünket fogadott. A szobában néhány fiú ült asztalhoz láncolva, közöttük egy feketeruhás hóhér járkált. Teremtőm! Hogyan néztek ki ezek a szegény fiúk! Az egyiknek feszített síkok közé szorították a fejét és úgy kellett neki egy folyton elboruló széken ülve rajzolni tussal. A szerkezet ördögien volt kiagyalva. Valahányszor a fiú egy vonalat készült húzni, a szék kiugrott alóla és ő a földre pottyant. Közben a tuskihúzó pacákat ejtett a papiron. A hóhér időnként hozzálépett és feszített egyet a síkokon. Pokoli látvány volt, mondhatom! A többiekkel hasonló kegyetlenséggel bántak el. Az egyiknek, aki egy torz felületen kuporgott, az orra előtt pontok sűrű raja röpködött, mint szemtelen darazsak, s amikor el akarta őket kapni, mindig eltávolodtak a végtelenbe. Ő pedig szegény folyton kapkodott, már szinte eszelősen. Időnként kinzója hozzálépett és egy dobozból marokkal szórta orra alá a pontokat és torzított egyet a felületen. Egy másik, hegyükkel felfelé állított egyeneseken állott mezitláb, s állandóan csepegett a tus a feje búbjára: Kopp, kopp, kopp. Ez lehetett a legrettenetesebb.

„Szörnyűséges", — rebegtem halálraváltan. Vezetőm fájdalmas arccal nézett rám, oldalvást lefelé és szavai meleg könnycseppekként húlltak: „bizony, ez maga a pokol. Ez a sorsa annak, aki ábrisból uvét szerez."

„De menjünk tovább", — szólott szokatlanul érces hangon és megragadta csuklómat. Mire magamhoz tértem, már egy másik teremben voltunk és én biztos voltam immár benne, hogy vezetőm rendkívüli lény.

Az új terem is különös hely volt. Terített asztalok mellett meglánccolt foglyok ültek és ettek. De mit ettek? Az egyik pl. sinust meg cosinust! Tessék elképzelni egy púpozott tál sinust meg cosinust és azt mind meg kell enni, ha tetszik, ha nem. Ráadásul sohasem fogy el. A másiknak integrált és differenciált kellett ennie, kanállal, mint a menzán, s folyton enni kellett, nem volt szabad abbahagyni. Szegény foglyok, már szuszogni sem bírtak, csak nyeltek kidülledt szemekkel, arcukon a kárhozat fásultságával. Aki rosszul lett, azt a hóhérok gyorsan a fejére állították és gyököt vontak belőle. Utána ennie kellett tovább.

„Hát ez ördögi" — lihegtem verejtékezve. „Bizony — bólintott az én szomorú vezetőm — és a legnagyobb baj, hogy nem lehet ellenük tenni semmit, olyan sokan vannak".

„De tovább!" — kiáltott ismét, s mielőtt tiltakozhattam volna, már egy harmadik teremben voltunk. Ez a terem tele volt halmozva szörnyűségesen nagy, selejtes vasdarabokkal. Ezeket kellett a raboknak ide-oda cipelni és megmérni rajtuk olyan méreteket, amelyek nem is voltak ott. Az egyik szerencsétlen pl. állandóan ki-be bújkált egy hatalmas öntvény tátongó üregébe, valami mérőléccel a kezében, hogy ott valamit megmérjen. Mire azonban kibújt, mindig elfelejtette azt, amit mért és kezdhette előlről. A másiknak egy olyan cső méreteit kellett ellenőrizni, amelynek a belső átmérője nagyobb volt, mint a külső. A harmadik egy borzalmasan tagolt tengellyel vesződött, amelynek sehogyan sem adódott ki az összmérete. Ki tudná felsorolni azt a sok raffinált, észbontó kínzást, amit itt kitaláltak! Az embernek az idegeit gyötörték halálra.

Nem is bírtam tovább nézni és kihasználva vezetőm figyelmetlenségét, aki mérhetetlen nagy együttérzéssel szemlélte ezt a gyászos képet, egy éles kiáltással elrohantam.

Arra eszméltem fel, hogy valaki a fülemet csavargatja. Lakótársam, egy mindig vídám kecskeméti fiú állott az ágyamnál és harsányan kiabált. „Öregem, mi a fene van veled, — szólt közvetlen modorban — kivel viaskodtál álmodban? Ugy nyögtél, úgy dobáltad magad, mint akinek valami szellem ült a hasára" — mondotta és hangosat nevetett hozzá.

„Ne is nevess — mondtam, hogy zavaromat leplezzem —, szellem volt valóban, az egyetem rossz szelleme. De jó, hogy mindez csak álom volt!"

Barátom hátbavágott és azt mondta: „na jól van, majd mindjárt felébredsz egészen. Gyere mosakodni, mert a végén el találunk késni az óráról."

E. P.

A MI EGYETEMÜNK

A RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 14. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc, 1956. szeptember 21

A párt az értelmiségi határozat végrehajtását fontos feladatának látja

Ismerjük meg a nemzetközi diákmozgalmat

Kiegészítő gondolatok a miskolci színházi vita után

Szimfóniaismertetés — vetítéssel

2 LEVÉL

A DISZ felhívására egyetemük hallgatói közül összesen 135-en vettek részt Mohács sziget újjáépítésében. Jó munkájuk eredményeképpen alant közöljük az ottani táborparancsnokságtól érkezett két levél tartalmát.

»RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM TANULMÁNYI OSZTÁLYÁNAK MISKOLC

Értesítjük a Tanulmányi Osztály vezetőségét, hogy a hozzánk küldött két koreai fiú, Pák-Jen-Mik és Kim-Hjang-Dzsun derekasan kivette részét az újjáépítésből Mohács szigetén. Kérjük e tényt DISZ-taggyűlésen ismertetni, s például felhozni őket arra, hogy a jövőben a DISZ ilyennemű felhívása még jobban ihlesse tömeges megmozdulásra az ottani egyetemistákat.

Dunafalva, 1956 VIII. 13.

Dr. HOROS JENŐ, táborparancsnok.«

»RÁKOSI MÁTYÁS NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM DISZ-BIZOTTSÁGÁNAK, MISKOLC

Köszönetet mondunk az elvtársaknak a 85 fiú beszervezéséért, akik derekasan megállták helyüket a Mohács szigeti újjáépítésnél.

Mindannyiukat dicséret illeti meg, de különösen Tóth Ferenc, Jakó József, Lakárdy Zsolt, Schoffer Sándor, Dombi Kálmán, Bécser Péter, Fejes László, Groszmann Kálmán, Dudás János, Karsay László, László István, Lipták Pál, Romvári Béla, Gajdosi Lajos, Váradi Sándor, Szentiványi István és Debrődi László tüntette ki magát a kiválók közül is. Reméljük, hogy a DISZ jövőbeni felhivása épp ilyen tömegmozgalmat eredményez az elvtársak jó munkája után.

Dunafalva, 1956. IX. 3.

Dr. HOROS JENŐ, táborparancsnok.«

Matematika szigorlatról

A mérnökképzés alaptárgyai között fontos szerepe van a matematikának. Az előadások és gyakorlatok óraszámán kívül ez abban is kifejezésre jut, hogy a félévenkénti vizsgakötelezettségen felül most ebből a tárgyból visszaállították a negyedik félév után a szigorlatot.

A szigorlati írásbelin 4 óra alatt 4 példát kell megoldani, a szóbelin kb. fél óra alatt 2 feladat megoldásában és egy elméleti jellegű kérdésben való jártasságát kell bemutatni a hallgatónak. Az oktatók azt remélik ettől a szigorlattól, hogy a hallgatók tudása négy félév matematika anyagának összefoglaló áttekintése révén átfogóbb, érettebb, elmélyültebb lesz.

A szorosabb értelemben vett szigorlati előkészület érdekében az elmúlt félévben sokszorosított lapokon átadtuk minden hallgatónak a négy félév matematika anyagának rövid összefoglaló áttekintését és negyedik félévükben hetenként egy-egy példa keretében még külön ismételtük az előző félévek anyagát.

Mindössze 3 hallgató jelentkezett június végéig szigorlatra és tette azt le sikeresen (2 jeles, 1 elégséges).

Augusztus végén az egyetemen ösztöndíjtámogatással, konzultációval segítve készülhetett fel hallgatóságunk a szigorlatra. Szeptember elején Miskolcon 58 hallgató (3 jeles, 10 jó, 22 közepes, 15 elégséges, 8 elégtelen), Sopronban 30 hallgató (1 jeles, 5 jó, 10 közepes, 11 elégséges, 3 elégtelen) szigorlatozott.

Már az írásbeli komoly erőfeszítést igényelt a hallgatók részéről. Egyesek 10—12 oldalas számításokat végeztek 4 óra alatt. Több hallgató munkáját nyugodt megfontoltság helyett ideges kapkodás jellemezte. Sok dolgozat külalakja nem méltó egy leendő mérnökhöz.

A szóbeli vizsgák a dolog természetéből folyólag általában jobban sikerültek, mint az írásbeliek. Kiemelkedő szépen vizsgázott *Debreczeni Elemér* bányagépész hallgató. Az elméleti vonatkozású kérdések a soproni bányász szigorlatokon gyengébben mentek, mint a miskolciaknál. Általában bányászoknál érezhető volt a negyedik félévi vizsga elmaradásának hátránya.

Súlyos hiba, hogy az ifjúság nagyobbik része nem használta fel kellően a szigorlatra való készülés lehetőségeit. Aránylag kevesen jelentkeztek a szeptember elején tartott szigorlatokra, így a szigorlatok széthúzása zavarja a félévi munkát, lazítja a fegyelmet.

A jövőben legkésőbb a 4. félév elején közölni kell a hallgatókkal a pontos vizsga- és szigorlati követelményeket, feltételeket, időpontokat.

Befejezésül még kívánatosnak látszik hangsúlyozni, hogy a későbbi félévek során az egyes tárgyak keretében még jobban alkalmazzák a matematikai ismereteiket leszigorlatozott hallgatóink.

Raisz Iván
docens

Kép a Művészeti Együttesünk Lengyelországi útjáról

A gdanszk-i Műszaki Egyetem bejáratánál.

Elsőévesek között...

Mint már több éven át, az idén is új gólyák raktak fészket egyetemünk fiatal falai között, hogy elődeik, a már végzett hallgatók nyomában felkészüljenek a mérnöki pálya egész embert követelő, felelősségteljes feladatára. Komoly munka előtt állnak idei elsőéveseink. Fejlődő, épülő szocialista hazánknak jól képzett, magas szakmai tudással rendelkező mérnökökre van szüksége, ezért fokozatosan növekvő követelményeket állít hallgatóink elé. S hogy valóban befutnak-e a célba, az már csak Tőlük, munkájuktól függ. A »rajt« megvolt. Elmaradtak az első méterek, s hisszük, hogy fiatalos lendületük újabb és újabb előnyöket szerez.

Bizony szokatlan még a rajzolás

Szombat délután van. A szeptemberi nap erőtlen sugarai fáradtan verődnek vissza a főépület bezárt folyosóablakairól, s a hegyek felől hűvös szellő borzolja a sétálók haját. Ám mindez kevéssé befolyásolja a megrögzött strandolókat, és a szállók felől kis csoportok indulnak rövid útjukra, hogy egy-két órácskával adózzanak Tapolca üdítő hullámainak. Másik csoport a Bükkbe kirándul és néhányan pedig a városba mennek »terepszemlét« tartani. Vajon ki marad ilyenkor a tanulócsoportban? Erre is azonnal választ adunk.

Ezuttal az elsőéves tanulócsoportokba látogattunk el.

A G 102-es tanulócsoportban a fiúk buzgón vonalazzák a fehér rajzlapot, s többen már az első betűsorokat is berajzolták az első gépraj feladatra. Kissé nehézkesen mozognak még a ceruzák, gyakran kerül használatba a törlőgumi, de hát minden kezdet nehéz.

— Bizony, szokatlan még a rajzolás és nem kis időt vesz igénybe a javítgatás sem, — adj igazat Kovács Gábor, a tanulókör DISZ-titkára. — Otthon a gimnáziumban nem volt alkalmunk rajzokat készíteni, no, de itt majd pótoljuk az elmulasztottakat — teszi hozzá jókedvűen, s a 75°-os dőlésszögű és vízszintes egyenesekkel beosztott lapra szorgosan rójja a »műszaki ABC«-t.

Kovács elvtárs Zalaegerszegről jött közénk. A középiskolát kitűnő eredménnyel végezte és iskolájában szakköri titkár volt. Szép eredményeket ért el a tanulmányi versenyeken is matematikából és fizikából. Boldog, hogy egyetemünk falai között tanulhat és tetszését máris megnyerte a mi életünk.

— Már az első napokban kellemes órákat töltöttünk el a barátságosan berendezett klubban, csak azt nem tartom megfelelőnek, hogy különféle alkalmak miatt oly gyakran van zárva a hallgatók szélesebb körei előtt.

— Igazat adunk Kovács elvtársnak és reméljük, a jövőben szabadidejében többször nyílik alkalma szórakozásra az egyetemi klubban.

Már kezdem megszokni az új életet

Csendes, néptelen a G. 105-ös tanulócsoport helyisége, azaz, hogy mégsem. Az első sor második asztalánál szőke kislány hajol rajza fölé és készíti az első rajz vonalhálózatát.

— Csikós Margit vagyok, — mutatkozik be, majd az első szavak után készségesen válaszol kérdéseinkre.

— Kiskunfélegyházán végeztem az általános gimnáziumban, jó eredménnyel és a miskolci egyetemre jelentkeztem továbbtanulásra. Felvettek... Hogyan érzem magam az egyetemen? — Őszintén megmondom, nehéz volt hazulról eljönnöm, de már kezdem megszokni az új társakat, az új életet.

Csikós Margit az első előadástól kezdve rendszeresen tanulja az anyagot. Úgy érzi, sok pótolnivalója van és nem akar lemaradni. Elhatározta, hogy mérnök lesz, megszerzi a diplomát s bizony, az elhatározás, az egyetemi eskü, kötelez.

Mérnök akarok lenni!

Azt írták hazulról, hogy nagyon elcsendesedett a ház, mióta eljöttünk, — mondja beszélgetés során Tarcsay László, a G 109. tanulócsoport dékáni megbízottja. — Öcsém az idén került a győri gimnáziumba, én még távolabbra jöttem el a szülői házból. Mérnök akarok lenni.

Barna szemei tűzesen csillognak, szavaiból akaraterő csendül s az előtte lévő füzetek — jogosnak látszó remény — mérnök lesz Tarcsay Lászlóból.

— Úgy látom, nem lesz könnyű az anyag, de sokat jelent, hogy az előadások jól érthetők, jegyzetelhetők, s ezáltal az egyéni tanulás alkalmával nem kell újat tanulni, mint inkább csak a már hallottakat átismételni.

Tarcsay elvtárs szeret kirándulni is és elhatározta, hogy színházbérletet is vesz. Sokat olvas, vidám természetű, de nem lelkesedik különösebben a táncmulatságokért. Elmondja, hogy Pintér Vendel évismétlő példaként áll a tanulókör tagjai előtt. Segíti, buzdítja őket, nem engedi, hogy egyesek hanyagságból lemaradjanak.

A G 109-es tanulócsoportban jó szellem alakult ki, erre törekedjék a többi elsőéves tanulócsoport is.

Nagyon jól érzem magam a Miskolci Egyetemen

A B. 101-es tanulócsoport egyik asztalánál feketehajú koreai fiú, Pak-Csan-U olvas. Kabáthajtókáját a »Haza szolgálatáért« kitüntetés díszíti, arról tanúskodván, hogy viselője egysorban küzdött Korea hős fiaival hazája szabadságáért, 1951-ben jött el hazulról és Budapesten a Petőfi-gimnáziumban végezte középiskolai tanulmányait.

— Nagyon jól érzem magam a miskolci egyetemen. Naponta rendszeresen tanulok és rajzolok, — mondja, majd mosolyogva teszi hozzá, — csak ahol beszélni kell, ott mutatkozik nehézség. Szeretek moziba járni, kirándulni és olvasni is. Pak-Csan-U hazájától távol készül arra, hogy néhány év múlva jólképzett mérnökként vehessen részt Korea építésében.

EGYETEMI HÍREK

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa Bolemann Gézának, a Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem nyugalmazott egyetemi tanárának 80. születésnapja alkalmából több évtizedes fáradhatatlan oktató és nevelőmunkája elismeréséül a Munka Érdemrend kitüntetést adományozta.

*

A Pozsonyi Egyetem 28 főnyi hallgatókból és oktatókból álló csoportja az Eötvös Lóránd Tudományegyetem vendégeként folyó hó 20-án egyetemünk diákotthonaiban szállnak meg, s 21-én megtekintik egyetemünket.

*

A Kassai Műszaki Egyetem vezetői folyó hó 21-én 4 napos látogatásra egyetemünkre érkeznek. Látogatásaik során több tanszéket meglátogatnak és több előadást meghallgatnak.

*

Rektor Elvtárs meglátogatta a Mohács-szigeti DISZ-táborban az árvízkárok helyreállításán dolgozó hallgatóinkat. A tábor vezetősége igen elismerően nyilatkozott hallgatóink munkájáról és fegyelméről. Külön is kiemelte a homokbányában dolgozó II. éves bányászbrigádot, akik napi 10 köbméter homok kitermelésével 280 százalékos teljesítményt értek el.

*

Egyetemünk Fizikai tanszékének vezetőjét, Nagy Elemér tanszékvezető egyetemi tanárt a Minisztertanács 1956. szeptember 1-i hatállyal az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Kísérleti fizikai tanszékére tanszékvezető egyetemi tanárrá nevezte ki.

Magyar kormányküldöttség vesz részt a nemzetközi atomerő-ügynökség létesítésére összehívott newyorki konferencián

Szeptember 20-án nyílt meg New-Yorkban, az ENSZ palotájában a nemzetközi atomerőügynökség alapszabálytervezetének megvitatására összehívott konferencia. A létesítendő nemzetközi atomerőügynökség célja a nemzetközi együttműködés előmozdítása az atomenergia békés célokra történő felhasználása területén.

Az alapszabálytervezetet megvitató értekezleten az ENSZ és a szakosított intézmények tagállamai vesznek részt. A magyar küldöttség vezetője Kós Péter, rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter, a Magyar Népköztársaságnak az ENSZ mellett működő állandó megbízottja, a küldöttség tagjai: Szigeti György, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja és Réczei László, a közgazdaságtudományi egyetem jogi tanszékének vezetője.

5 év alatt ötszörösére emelkedett a zeneoktatásban résztvevők száma Miskolcon

Az 1956—57-es tanévben Miskolc két zeneiskolájában — a megengedett keretszámon felül — több mint ötszázan jelentkeztek felvételre. Az engedélyezett létszámon felül — a tantermek zsúfoltsága és egyéb okok miatt — csak százzal tudták növelni a felveendők számát. Így ezt a tanévet mintegy 950 tanulóval kezdték a város zeneiskolái.

Rendkívül megnövekedett a zenepedagógusok munkacsoportjainál tanuló előképzősök száma is. A tavalyi nyolcszázzal szemben az idén 1400-al többen jelentkeztek zenei előképzésre. Ötven év statisztikájának a tükrében még szembetűnőbb a zenetanulás iránti érdeklődés növekedése. Ugyanis 1900-tól 1950-ig a zenetanulók száma alig haladta meg évenként a 400-at, míg az utóbbi öt év alatt — főként az általános iskolákban bevezetett tehetségkutatás eredményeként — évenként mintegy ötszázzal emelkedett. Így ma már Miskolcon 2500-an vesznek részt zeneoktatásban ebben az évben.

A párt az értelmiségi határozat végrehajtását fontos feladatának látja

A pártbizottság üléséről

Az egyetemi pártbizottság 1956. szeptember 19-én, szerdán délután ülést tartott. A pártbizottság a pártszervezetek politikai feladatait beszélte meg.

Simon Sándor elvtárs docens, az egyetemi pártbizotság titkára, bevezető szavai után az augusztusi párthatározattal foglalkozott és a következőket mondotta:

»Az augusztusi párthatározat pártszervezetünk és egyetemünk életében jelentős eredményeket hozott. Ilyen eredmény az a tény, hogy

megszilárdult a pártszervezet befolyása az egyetem életében,

nőtt a tekintélye állami szervek, dolgozók és diákok között egyaránt. Ugyanezt mondhatjuk el a DISZ-szervezetre vonatkozóan is. Jelentős eredmény, hogy csaknem teljesen felszámolódott az 1954—55-ös tanévben tapasztalható perspektívátlanság tanárok és diákok között. Oktatóink, párt- és DISZ-szervezetünk több gondot fordított a gyengébb hallgatók segítésére eredményesebben foglalkozott a tanulmányi fegyelem megszilárdításával. Ez tükröződik az évvégi tanulmányi eredményekben, lemorzsolódási és mulasztási statisztikákban is.

Az augusztusi határozatnak az ezekre a kérdésekre vonatkozó utalásai ma is megállják helyüket. Hibája a határozatnak, hogy az okok keresésében egyoldalú, csupán az oktatók és egyetemek felelősséget veti fel, nem beszél — abban az időben még nem is beszélhet — a hibák országos politikában lévő gyökereiről, a felsőbb szervek hibáiról. Az augusztusi határozat és az elmúlt ősszel megjelenő miniszteri utasítás kiinduló pontja lett a hallgatók és oktatók között elterjedő bizonyos fokú bizonytalanságnak, félelemnek is. Az oktatók a káderfejlesztési tervvel kapcsolatban főleg a leváltások és áthelyezések kérdéséről beszéltek, a szakmai és politikai továbbképzés biztosítását a pártszervezetek nem tudták eléggé hangsúlyozni agitációs munkájukban. A hallgatók között lefolyó fegyelmi eljárások nyugtalanságot keltettek, s jól lehet, a XX. kongresszus előtti vagy abban az időben született határozatok között ma hibásakat is fedezhetünk fel. Ugy látszik, felülvizsgálásra szorul a DISZ-vb., párt-vb., előbb jóváhagyott, és a lapban is részben megjelent »Kispolgári jelenségekről« szóló anyaga is, mely a hallgatók között nyugtalanságot eredményezett.«

A párt osztálypolitikája kérdéseinek elemzése után a párt értelmiségi határozatával foglalkozott:

»Az értelmiségi határozat megjelenését igen lényeges okok tették szükségessé. Elsősorban az, hogy a párt az értelmiség között követte el a szektáns politika leglényegesebb hibáit, amelyeket most orvosolni kellett. Másodsorban az, hogy a II. kongresszus különösen az értelmiség között, az értelmiségi munka területén nyitott nagyszerű lehetőségeket, hiszen az értelmiségi munka hatásfoka meghatványozódásának, ezzel egész népünk életkörülményei javulásának lehet alapja. Végül: szükségessége jelentkezett a határozatnak abban is, hogy várta, kérte ezt a határozatot az értelmiség.

A párt az értelmiségi határozat végrehajtását igen fontos feladatának látja,

ezért fogják megvitatni ezt a határozatot széleskörűen a párt minden szervezetében, nem csupán az értelmiségi pártszervezetekben. A pártnak az a véleménye, hogy hozzánk a végrehajtással kapcsolatban szó sem lehet.

Milyen tények szólnak amellett, hogy az értelmiségi határozat valósággá válik?

Megszületett szeptember 1-i hatállyal az egyetemi oktatók fizetésrendezése, amely 15—30 százalékos tényleges fizetésemelést jelent majd oktatóinknak az október 2-án esedékes fizetésektől kezdve.

A második ötéves terv előirányzatával szemben az egyetemek fejlesztésére fordítandó összeget 50 millió forinttal emelték fel.

A felvételek elbírálásánál az értelmiség gyermekei jelentősen jobb helyzetben voltak, mint az elmúlt évben. A tavalyi 66 százalék munkás-paraszt arány helyett most kb. 50 százalékos munkás-paraszt arányt biztosítottunk, a fennmaradó százaléknál, különösen a pótfelvétel és fellebbezések elbírálása alkalmával az értelmiség gyermekeit vettük elsősorban számításba. A levelező felvételek elbírálásánál betartottuk, a jelentkezők létszáma adta lehetőségeknek megfelelően, a 80 százalék munkás-paraszt-értelmiségi arányt.

Az értelmiségi határozat óta lehetőség született a következő évtől kezdve országos viszonylatban 35 fiatal egyetemi oktató 1 éves külföldi tanulmányútjára.

Most van a Minisztertanács előtt további publikációval, nyugati folyóiratok beszerzésével, kiutazásokkal kapcsolatos határozat. Természetesen, ennek ellenére a határozat végrehajtása nem fog simán menni. Funkcionáriusok, munkások és parasztok között további legfontosabb feladat az értelmiség szerepének megértetése, az értelmiséggel, különösen a régi értelmiséggel szemben tapasztalható bizalmatlanság felszámolása.

Amilyen mértékben helytelen azonban az értelmiségi határozat meg nem értése, ugyanolyan helytelen lenne — ahogyan azt az országos sajtó most nem egyszer teszi — megfeledkezni az értelmiség kötelességeiről,

csak a jogokról beszélve. Küzdeni kell az értelmiség csoportjaiban megtalálható munkásokkal és parasztokkal szembeni bizalmatlanság ellen is.

Milyen jelenségeket lehet tapasztalni most az értelmiségi határozattal kapcsolatban?

Elsősorban arról kell megemlékezni, hogy van bizonyos fokú bizalmatlanság oktatóink között a végrehajtást illetően. A határozat osztatlan örömöt okozott, de egyesek kétkednek a megvalósulás realitásában. A bizalmatlanságot igen súlyos hiba lenne pártellenségnek minősíteni, hiszen valljuk meg őszintén, a múltat tekintve, van némi alapja.

A bizalmatlanságot nevelőmunkával, az ígéretek valóraváltásának megmutatásával, türelmes meggyőzéssel kell leküzdenünk.

Lehet tapasztalni egészen elszórtan az egyetemen is olyan megjegyzéseket, főleg funkcionáriusok között, hogy nem jelent-e túlságos udvarlást az értelmiség felé ez a határozat, nem kelt-e ellenszenvet a munkásokban? A határozat szükségességét már az előzőekben indokoltuk, s végrehajtása a munkásosztálynak is elsőrendű érdeke hiszen az értelmiségi munka színvonalának emelkedése az egész nép életszínvonalának emelkedésé eredményezi.

Felvetik, főleg fiatal oktatóink hogy a határozat miért foglalkozik szűken az új értelmiséggel? Talán feladjuk az új értelmiség megteremtésére vonatkozó célkitűzéseinket? A határozat ténylegesen elsősorban a régi értelmiségre irányítja a fő figyelmet, mert ennek volt meg az elsődleges szüksége azonban utalásokat tartalmaz a fiatal értelmiségre vonatkozóan is. A párt széleskörű előkészítő munka alapján a jövőben kíván foglalkozni a fiatal értelmiség kérdésével.«

A beszámoló foglalkozott az egyetemi élet demokratizálásának kérdésével, majd így folytatta:

»Az osztályharc éleződéséről szóló tanítással kapcsolatban el kell mondanunk, hogy az, egyetemünkön is károkhoz vezetett. A szociális származással kapcsolatos kategorizálás misztifikációt eredményezett, a bizalmatlanság légkörét segítette kialakítani. Volt bizalmatlanság az egyetemi párt-vb., vagy egyes tagjai részéről a párton belüli elvtársakkal szemben is. Ezt a bizalmatlanságot gyökeresen fel kell számolni. Fel kell számolni a párttag osztályidegen fogalmát is. Meg kell szüntetni a párton belül a származás szerinti megkülönböztetést.

Itt az ideje, hogy oktatóinkat ne elsősorban származásuk, múltjuk alapján ítéljük meg, hanem a 11 év alatt végzett tényleges munkájuk alapján. Saját erőnket, a párt emberformáló erejét becsülnénk le, ha nem ezt tennénk.«

AXX. kongresszus előtti, személyekkel kapcsolatos határozatok és álláspontok felülvizsgálásáról a következőket mondotta:

»A párt-vb. több hallgatót, közöttük az orosz nyelvkönyvégetők és az elmúlt tanévben kizárt hallgatók (Ivanics, Szíj, Font stb.) ügyét felülvizsgálta és részben módosította álláspontját. Foglalkozott két kitelepített egyetemi dolgozó ügyével és még a Minisztertanács határozata előtt letelepedési engedélyt szerzett számukra. Felülvizsgálta Gáspár Gyula elvtárs pártból való kizárásának ügyét és javasolta felsőbb szervek felé tagsági könyvének visszaadását. Megnyugtatóan zárta le osztályidegennek minősített dolgozók problémáit (Iván Tiborné, Obádovics Gyuláné elvtársnők, Szabó Miklós, Horváth Aurél elvtársak). Lezárta az elvtársakkal szembeni bizalmatlanságból adódó elzárkózást, s közülük néhányat funkciók betöltésére javasolt. Javasolta Fehér László elvtárs pártba történő visszavételét. Hatálytalanította Csömöri és Horváth elvtársak fegyelmi büntetését. A VB-nek ezt a ténykedését, mindazokkal szemben, akik ezt kérik, a továbbiakban is folytatni kell.«

A párt vb. beszámolója elemezte az osztályharc helyzetét egyetemünkön és megállapította, hogy az osztályharc eszközei elsősorban szellemi eszközök, az emberek tudatában meglévő hibás nézetek felszámolására való törekvés lehet. Foglalkozott a beszámoló az osztálypolitika, egyetemi felvételekkel és az oktatói utánpótlással kapcsolatos kérdéseivel, továbbá a káderfejlesztési tervvel.

A pártbizottsági ülés megtárgyalta az ifjúsági egység és az ideológiai munka kérdéseit, majd az agitációs munka feladataira tért rá:

»Agitációs munkánkban nem hanyagolhatjuk el a továbbiakban sem az apró kérdésekkel való foglalkozást. A különböző népnevelő csoportok szervezése helyett ez, az emberek kérdéseinek megismerése és lehetőség szerinti megválaszolása a legfőbb kötelessége minden kommunistának és pártvezetőnek. Nagy súlyt kell fektetni az agitációs munka múlt évben bevált módszerére, kiváló előadások és időszakos konzultációk szervezésére.

Minden erővel fel kell elevéníteni azt a veszendőbe ment igen jó szokást és módszert, hogy a pártbizottság tagjai, aktívák szoros, baráti, családi kapcsolatot alakítsanak ki a tanárok, dolgozók és diákok legkülönbözőbb elemeivel és így segítsék elő nevelésüket.«

A párt vb. beszámolója végül a pártépítés kérdéseire, majd a pártszervezet és az egyetem vezetői kapcsolatának elemzésére tért rá. A beszámolót vita követte.

Ismerjük meg a nemzetközi diákmozgalmat!

Beszámoló a prágai IV. Diák-világkongresszusról

Irta: NAGY ISTVÁN

A NEMZETKÖZI DIÁKSZÖVETSÉG Végrehajtó Bizottsága határozatának értelmében a IV. Diák Világkongresszus színhelye a gyönyörű csehszlovák főváros, Prága volt. A kongresszus augusztus 26 és szeptember 3 között tanácskozott, több mint 60 nemzet diákszervezete képviselőinek részvételével.

Mielőtt a kongresszus eseményeinek, a tanácskozás anyagának, kongresszusi élményeimnek ismertetéséhez, leírásához hozzákezdenék, szeretném röviden vázolni a nemzetközi diákmozgalom jelenlegi helyzetét és a nemzetközi diákszervezetek egymással való kapcsolatát. Ezt azért tartanám szükségesnek, mert a kongresszuson tapasztaltam, hogy más, a legkülönbözőbb nemzetekhez tartozó diákok milyen szenvedélyesen érdeklődnek a nemzetközi diákproblémák iránt és mennyire mélyrehatóan ismerik is azokat. Sajnos, a magyar diákok ezzel nem dicsekedhetnek és elsősorban azért nem, mert — szinte teljesen — tájékozatlanok a nemzetközi diákkérdésekben. Ugy gondolom, értelmetlen lenne most azon rágódnunk, hogy kinek, vagy a DISZ melyik szervezetének hibájául róható fel a tájékozatlanság és az ebből fakadó közöny. Inkább arra kell törekednünk, hogy az eddigi mulasztásainkat pótoljuk! Ismerje meg a legsürgősebben minden magyar diákvezető és a közeljövőben minden magyar diák is azokat a tényeket, problémákat, amelyek — nemzetközi szinten — a diákság érdeklődésének középpontjában állnak!

Ugy vélem, a szószaporítás helyett helyesebb lesz, ha megpróbálok ténylegesen valamit segíteni — ezzel a rövid írással is — a tájékozódásban.

JELENLEG A VILÁG DIÁKSÁGÁNAK több nemzetközi szervezete létezik. Néhány kisebb, jelentéktelenebb nemzetközi szervezettől eltekintve, mint pl. a Keresztény Diák-világszövetség, a Zsidó Diákok Világszövetsége, A Pax Romána... stb., a világ diákságát két nagy nemzetközi szervezet fogja át. Az NDSZ (Nemzetközi Diákszövetség) és a Nemzetközi Diákkonferencia, illetve ennek technikai összehangoló (koordinációs) titkársága; a COSEC (Coordinating Secretary).

Az NDSZ 1946. augusztusában tartotta első alakuló kongresszusát Prágában. Az NDSZ-t 10 évvel ezelőtt a diákszervezetek többsége azért hozta létre — ahogyan ezt az akkor elfogadott alkotmányban is kifejezték, — „hogy megvédje a diákok jogait és érdekeit, elősegítse jólétük és oktatási színvonaluk emelkedését és hogy előkészítse őket azokra a feladatokra, melyek mint demokratikus állampolgárokra várnak rájuk."

Az NDSZ a második világháború alatti közös antifasiszta harc talaján jött létre. Az I. kongresszus elfogadott alkotmánya is jellegében antifasiszta okmány. Harcot hirdet a fasizmus minden megnyilvánulása ellen. Antiimperialista okmány, mert kimondja, hogy nem lehet tagja az a szervezet, amely imperialista ideológiát hirdet. Az alkotmány célul tűzi ki az NDSZ elé, hogy harcoljon a béke megőrzéséért, a tudománynak a béke szolgálatába való állításáért, harcoljon a világ diákságának közös követeléseiért. Ezek a közös követelések a következők voltak: gyarmatosítás-ellenesség, és teljes nemzeti függetlenség, az oktatás demokratizálása, a diákság egyetemi jogainak védelme (egyetemi autonómia), oktatási reform, valamint a kultúr-, sport-, segély- és egyéb tevékenységek fejlesztése.

AZ NDSZ A LEGKÜLÖNBÖZŐBB VILÁGNÉZETŰ, politikai meggyőződésű, véleményű diákokat tömöríti soraiba. Az NDSZ-nek vannak kommunista és nem kommunista világnézetű tagjai egyaránt. Érthető tehát, hogy olyan feladatok megvalósításáért kell harcolnia, amelyek közösek a világ diákjai szempontjából.

Az eddigiekből láthatjuk, hogy az NDSZ kifejezésre juttatta a világ diákságának közös törekvéseit, és ezzel bebizonyította az egységes diákképviselet biztosításának fontosságát és lehetőségeit, mely jobban meg tudja védeni a diákság jogait és érdekeit egy olyan világban, ahol különböző társadalmi rendszerek és nemzeti hagyományok uralkodnak.

Az első kongresszus utáni időszakot — napjainkig — a nemzeti és nemzetközi diákszervezetek fejlődése és tevékenységeik növekedése jellemezte.

Csak néhány tényt említek:

— Sok országban létrejött a közös programmal rendelkező, egységes képviseleti diákszervezet.

— AKTIV DIÁKMOZGALOM LÉTREHOZÁSA a gyarmati és függő országokban, az egyre növekvő támogatás részükre a nemzetközi szolidaritás útján.

— A diákszervezetek regionális — területi szintű — együttműködése abból a célból, hogy kifejezésre juttassák közös követeléseiket és érdekeiket. (Ázsiai, latinamerikai regionális találkozók, konferenciák).

— A nemzetközi diákszervezetek növekvő részvétele a nemzetközi tevékenységek egyre bővülő programjában.

Az NDSZ jelentősen hozzájárult ehhez a fejlődéshez kongresszusaival és tanácskozásaival, szakkonferenciáival és szemináriumaival, segélyterveivel és gazdasági kampányaival, sporttevékenységével és táboraival, kiadványaival, cserészolgálataival, küldöttségével és nemzetközi kultúrünnepélyeivel.

Az NDSZ szilárd, következetes álláspontját a gyarmatosítás ellen, a teljes nemzeti függetlenségért harcoló diákok feltétlen támogatását, a gyarmati országok diákszervezeteinek nemzeti képviseletként való elismerését és ezeknek a diákoknak nyújtott gyakorlati segítségét ma már helyesnek, érvényesnek és a tevékenységek elvi vonalának ismeri el számos olyan diákszervezet, amely korábban nem értett egyet ezzel az álláspontal. (Ezt a jelenlegi IV. kongresszus is erőteljesen kifejezésre juttatta.)

AZ NDSZ MINDIG OLYAN NEMZETKÖZI találkozóhely szerepét töltötte be, ahol össze lehetett gyűjteni a diákmozgalom tapasztalatait és ismertetni lehetett a különböző eszméket és véleményeket. Bár időnként gyengülések következtek be, az NDSZ volt az a legfontosabb nemzetközi szervezet, amely összehozta a legkülönbözőbb alapokra és hagyományokra támaszkodó szervezetek diákjait. A jelenlegi helyzetben, amikor a világ diáksága egyre inkább kívánja az együttműködést és az egységet, az NDSZ vezető szerepet tölt be a nemzetközi diák-együttműködés és egység megvalósítására való törekvésben.

AZ 1946 ÓTA EL TELT 10 ÉV számos jelentős eredményének elle-nére, a nemzetközi diákmozgalom nem tudta fenntartani az akkor elért egységet. Néhány szervezet kilépett az NDSZ-ből és így jött létre a diákvilág jelenlegi megosztottsága.

Mivel magyarázható a jelenlegi helyzet?

— *A hidegháború légköre hatással volt a diákmozgalomra is.*

— A 10 év folyamán új diákgeneráció nőtt fel, amelynek körében nem talált megértésre és támogatásra a közös antifasiszta harc szelleme, mely eszme köré tömörült az egység a háború utáni időszakban. Ezen az alapon egyes szervezetek visszavonultak attól az álláspontól, amelyet az NDSZ megalapításakor már elfogadtak.

— Néhány szervezet vonakodott — az NDSZ tagjaként — hivatalosan elismerni az NDSZ-nek az alkotmányban lefektetett gyarmatosítás elleni álláspontját.

— Az NDSZ által elkövetett olyan hibák, amikor pl.: nem ismerve fel a diákmozgalmak eltérő jellegzetességeit és nem cselekedett ennek megfelelően, az NDSZ a múltban egyideig nem eléggé rugalmasan, hajlékonyan politizált, amelyet pedig a szervezet, nemzetközi jellege megkívánt volna. — Azokkal a szervezetekkel szemben, amelyek más álláspontot fogadtak el, mint a hivatalos NDSZ álláspont, az NDSZ részéről a múltban türelmetlenség és meg nem értés mutatkozott.

EZEK A FŐOKOK azt a helyzetet eredményezték a nemzetközi diákmozgalomban, hogy az NDSZ-en kívül diákszervezetek csoportosultak az Internacional Student Conference (ISC: Nemzetközi Diákkonferencia) és ennek titkársága a COSEC körül az 1949—50-es évben.

(Folytatjuk.)

Kiegészítő gondolatok a miskolci szinházi vita után

1956. szeptember 13-án délután öt órakor csaknem teljesen megtöltötték a tanácstagok és érdeklődők a miskolci Déryné Színház nézőterét, hogy nyilvánosan megvitassák, vajon a régi színház átépítése helyett ne építsenek-e inkább új színházat. E nyilvános tanácsülés előtt több cikk jelent meg az Északmagyarország hasábjain, amelyek az új színház gondolatát támogatták. Az ülés után eddig az Északmagyarországban és a Magyar Nemzetben olvashattunk a kérdésről. Természetes, hogy mindkét cikkíró a maga álláspontját domborítja ki.

E kérdés természetesen az egyetem közvéleményét is megbolygatta. Tanszékeken, hivatalokban, diákotthoni lakószobákban és a rajztermekben ugyancsak élénk viták hangzottak el, amelyek általában azt a megoldást javasolták, amely lényegében a közgyűlésen is *Szinvavölgyi József tanácselnök összefoglalójában hallható volt*, legfeljebb az újabb felülvizsgálatnak nincs sok híve. Ez természetes is, hiszen az 1700-as létszámú hallgatóság a mai egyetemvárosi közlekedés miatt minél előbb akar ismét a Déryné Színházba járni a diósgyőri kultúrház helyett.

Mivel az Egyetem Miskolc város életében fiatal intézmény, az egyetem dolgozói közül senki sem szólalt fel, annak ellenére, hogy a nyilvános tanácsülés vendégei között tőlünk is sokan jelen voltak. A már említett általános közvéleményen kívül volna néhány kiegészítő gondolatunk.

1. Sem a sajtón át, sem a helyszínen nem kapott a közönség teljes képet a kérdés *előzményeiről, előrehaladásáról* és esetleges *következményeiről*. Pl. a tanács tagjai e kérdésről még soha sehol nem tárgyaltak, nem is igen szóltak tehát hozzá.

Érdekes lett volna bevezetőben tájékoztatást adni, mikor, ki és miért adott megbízást a Déryné Színház átépítésére? Pontosan körül volt-e írva a megbízásban, mit kell a tervezőnek elkészítenie, vagy meg volt-e vonva a terv költségvetésének felső határa? Esetleg teljesen szabad keze volt-e az átvervezést illetően? Ki és hányszor hagyta jóvá a tervet és melyek jelenleg a terv jóváhagyásának jogszabályai? Mindezekre a kérdésekre a szakemberek vitájában itt-ott fény derült ugyan, de nem teljesen. Viszont, ha egy ülésnek döntenie kell, akkor teljes tájékozottság szükséges a kérdés összes részleteiről.

2. Az egyetemen sokan úgy látják Miskolc építésének problémáját, hogy az az építőipari vállalat teljesítőképességén áll vagy bukik. A színház átépítése kb. olyan bonyolult, mint pl. az egyetem műhelycsarnokát megépíteni. Sokkal egyszerűbb lakóházat építeni. Nem örültünk tehát a nyilvános tanácsülésen annak, hogy az építőipari vállalat vezetői oly lelkesen támogatták a tervek újra felülvizsgálatát, vagyis az átépítés megkezdésének halasztását. Pontosan hasonló az álláspontjuk, ha az egyetem egyáltalán nem könnyű épületeinek építéséről van szó, amelyek méghozzá egyelőre nem is örvendenek oly nagy közérdeklődésnek, mint pl. Thália székháza. Meg kell tehát erősíteni az építőipari vállalatot, mert különben más város épül előbb ki, mint Miskolc, más város egyetemét bővítik, mint a Miskolcét befejezik, más város főutcája szépül és nem a miskolci Széchenyi út és más város műemlékei rekonstruálódnak, nem az a kevés, amely Miskolcon egyáltalán található.

3. Both Béla a Népművelésügyi Minisztérium részéről felhívta a figyelmet arra, hogy Miskolc lakossága tegyen meg mindent, *nehogy az egyelőre lelkes színtársulat szétszéledjen.* Sokan nem helyeslik az egyetemen azt, hogy hazánk lakosság-számra második városában, csak az egyetem 7 éves múltja alatt, oly neves színészek hagyták el a várost, mint Agárdy, Pethes, Beszterczey, Hacser, Bozóky, Pálos, stb., stb. A fejlődő, de be nem fejezett egyetem is sok jó erőtől volt kénytelen megválni. Félő, hogy e nyilvános vitán elhangzottak a Városi Tervező Iroda munkatársaira is kihatnak és lassan majd a tervező intézettől más városba távozottak is gazdagítják a veszteséglistát.

4. Nagyon sokan tettek a nyilvános tanácsülésen maguk, vagy intézményük nevében felajánlásokat (ki szerényet, ki szélsőségesen sokat). Vannak az egyetemen sokan akik *szívesen áldoznak az új színházért is*, ha előbb látják az eddig támogatott különböző mozgalmak eredményeit (pl. felállítják a négy szoborból legalább az elsőt, vagy az Avas-mozgalom gyorsabb eredményeket mutat, stb.).

Összefoglalva tehát azt kérjük, hogy adott probléma megvitatása előtt *teljes legyen a tájékoztatás; erősítsék meg a miskolci építőipari vállalatot* (sok-sok vita helyett látunk akkor eredményt); *tartsák meg a város személyi értékeit;* új cél érdekében tervezett mozgalom indítása előtt vizsgálják meg, hogy *az előző mozgalmak ügye hogyan áll*, lezártnak tekinthető-e a lakosság hangulata szempontjából?

T. Z.

MŰSZAKI HÍRADÓ

Földünk tőzegtelepeinek több mint 60 százaléka a Szovjetunióban van. A szovjet tőzegtelepek terjedelme 71 millió hektár, a tőzeget 153 milliárd tonnára becsülik. A Szovjetunióban a tőzeget nemcsak üzemanyagként használják fel erőművekben és ipari üzemekben, hanem benzint, viaszt, ecetsavat és sok egyebet készítenek belőle.

●

A leningrádi turbinagyárakban a hatodik ötéves terv idején olyan turbinák készülnek, amelyeknek teljesítőképessége két-háromszorosával meghaladja a meglévőket. Így például a bratszki vízierőműhöz egyenként 200—250 000 kilowattos turbinák kellenek. Öt ilyen óriásgép három és félszer annyi áramot fog szolgáltatni, mint a cári Oroszország valamennyi centrálája. Rögtön világossá válik, hogy milyen bonyolult feladat az, ha eszünkbe idézzük, hogy a világ legnagyobb vízturbináinak teljesítménye 120 000 kilowatt és a szovjet gyáraknak mostanáig legfeljebb 105 000 kilowattos vízturbinákkal volt dolguk. Már elkészült a 250—300 000 kWó Francis-turbina (radikális átömlésű függőleges tengelyű) modellje, melynél 100 méteres esést vettek számításba. A közeljövőben előállítják az úgynevezett kanalas, vagy Pelton-turbinát, amely hegyi folyamokon működhet 1300—1400 méteres esési magasságoknál.

A Szovjetunióban olyan gyors ütemben fejlődik az erőművek építése, hogy az ilyen hatalmas turbinákat sorozatban lehet gyártani. Az óriás vízturbinák megszerkesztésében a gépgyári dolgozók mellett résztvesznek a különböző intézmények tudósai is.

*

Néhány szót még a gázturbinákról. A leningrádi gyár elkészítette az első szovjet gyártmányú 12 000 kilowattos gázturbinát. Már Mengyelejev, a nagy orosz tudós felvetette, hogy lent a bányában égessék el a fűtőanyagot. Ilyen módon a szén gázzá alakul át, amely könnyen elvezethető ezután a fogyasztóhoz. Az ország egyes vidékein az utóbbi években már üzembehelyezték a földalatti gázgenerátorokat.

A gázturbinák tervezésénél sok bonyolult problémát kellett megoldani, a rendkívül nagy hőmérséklet (650 fok) miatt. A feladattal megbirkóztak és a közeljövőben elkészül a 25 000 kilowattos kísérleti gázturbina. Ennek a gépnek a berendezésén dolgoznak most a gyárak munkásaival, mérnökeivel vállvetve a tudományos intézmények munkatársai.

ÚJ SEBESSÉGI VILÁGREKORD A VIZEN

Donald Campbell ismert angol versenyző új sebességi világrekordot állított fel vizen. »Kék madár« nevű gépe a Wiliswater-tavon 346,13 kilométeres legnagyobb sebességet ért el, óránként 325,6 kilométeres átlagsebesség mellett. A teljesen fémből készült motorcsónaknak hőlégsugaras hajtóműve van, súlya 2,5 tonna.

RÁDIÓLÁMPÁK GYÉMÁNTBÓL

Délafrikai mérnökök egy csoportja érdekes kísérleteket végzett bizonyos gyémántkristály-fajtákkal. Mint ismeretes, a legtöbb fajtájú gyémánt nem bocsátja át a villamosáramot és csak néhány olyan fajta van, amely jelentéktelen melegítés esetén félvezetővé válik.

A tudósok arra a következtetésre jutottak, hogy egyes gyémántfajták, köztük a kékgyémántok felhasználhatók egyenirányítóként. — Már elkészítették az első félvezető gyémánt rádiócsöveket.

Hallgatóink nyári kiképzéséről

Fiatal egyetemünk hallgatói az elmúlt nyáron hatodszor öltötték magukra néphadseregünk katonáink egyenruháját, hogy a tízhónapos elméleti kiképzés után, a nyári gyakorlatokon gyarapítsák katonai tudásukat, s — különösen elsőéves hallgatóink — behatóbban megismerkedjenek néphadseregünk belső életével.

Ha visszapillantunk a nyári gyakorlatok lefolyására, megállapíthatjuk hogy hallgatóink tulnyomó többsége becsülettel végezte a rá kirótt feladatokat, elsajátította a katonai ismeretek gyakorlati részének alapjait, s — ahogyan ezt el is vártuk hallgatóinktól — a hadsereg személyi állománya előtt öregbítette a miskolci egyetem jó hírnevét.

A bevonulási parancsnak hallgatóink pontosan eleget tettek. Mindössze 3—4 hallgató késett a meghatározott időponthoz képest 2—3 órát, többé-kevésbé elfogadható indokkal. A bevonulás alatt példás volt a magatartásuk. Az előírt programot így időre, pontosan végre tudtuk hajtani. Külön ki kell emelni azt az örvendetes tényt, hogy hallgatóink szívesen lelkesen indultak az egyáltalán nem könnyű gyakorlatra, amit az is bizonyít, hogy a bevonulást megelőző orvosi vizsgálatra a hallgatóknak mindössze kb. 5 százaléka jelentkezett, s olyan is volt, aki megállapított betegsége ellenére is kérte bevonultatását.

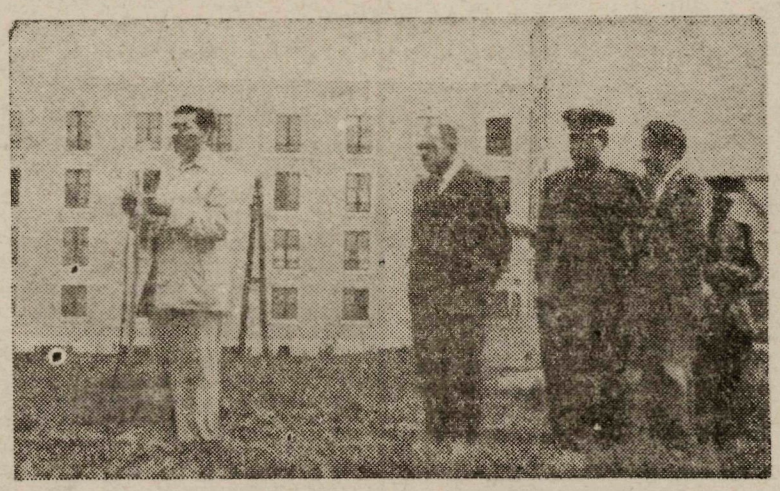

Simon Sándor elvtárs, egyetemi docens, a pártbizottság titkára, búcsúztatja a bevonuló másodéves hallgatókat.

A szállítás is rendben, zavartalanul történt. Nagy része volt ebben a helyi Vasúti Katonai Kommendásnak, aki kényelmes elhelyezést, megfelelő lehetőséget biztosított az utazáshoz. Hallgatóink fegyelme az utazás alatt is példás volt.

Az utazás céljához érkezve, hallgatóink tapasztalhatták, — s ez általános jelenség volt — hogy a bevonulók kiképzésének sikere érdekében a helyi és magasabb parancsnokságok mindent elkövettek. A kiképzés megszervezése, anyagi biztosítása a hallgatók elhelyezése, az előző évekhez viszonyítva, minőségben sokat javult, jóval szervezettebb volt.

Hallgatóink — nagy „örömükre" — most kaptak elsőízben teljes katonai felszerelést, mely a csajkától kezdve a gázvédő lepelig a katona „házát és minden bútorát" magába foglalta.

A katona örök problémája, az élelmezés is általában jó volt. Kiskunhalason és Orosházán kiváló. Ebben a tekintetben egyedül a Kiskunmajsán szolgálatot teljesítő hallgatóink részéről érkezett panasz, mely jogosan bírálta az élelmezés minőségét és mennyiségét. Meg kell jegyezni, hogy a nem teljesen kielégítő élelmezésért a helybeli alakulat parancsnokságát terhelte a felelősség, a kellő ellenőrzés elmulasztása miatt.

Szadló József II. é. gmh. szögtáv csővel figyeli a lövések becsapódását.

Ami hallgatóink végzett munkáját illeti, általános az a vélemény, hogy egy-két esettől eltekintve, igen lelkesen, szorgalommal végezték a legnehezebb gyakorlatokat is.

Az óvhatatlanul előforduló lábfeltörésektől eltekintve, gyengélkedő alig volt.

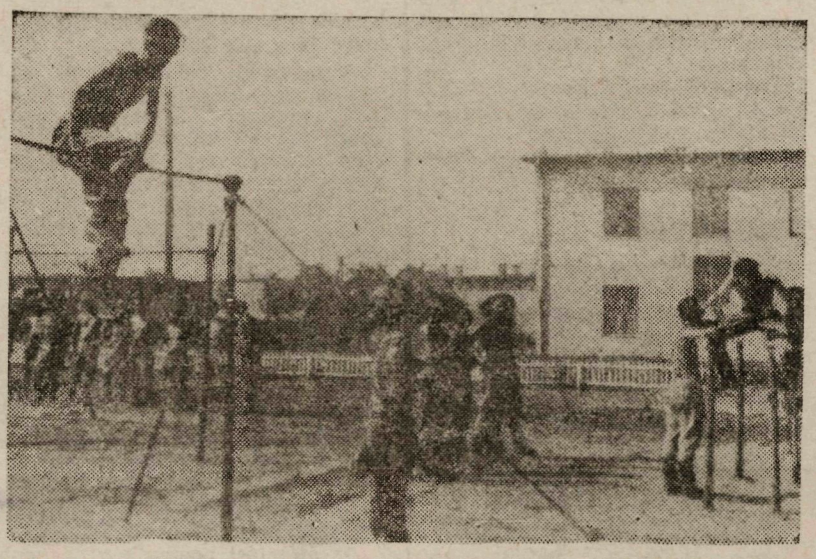

A táborban sportolási lehetőségekben sem volt hiány.

Bár az idei nyári hőség, — amely legfeljebb a Balaton partján volt kellemesnek mondható — alaposan próbára tette a fiatal katonák fizikai, s nem utolsó sorban erkölcsi álóképességét, ők dacolva a tűző nappal, a tengelyig érő homokkal, a tikkasztó hőségben, fáradtan, szomjasan, de jó kedvvel és tréfálva, s csak nagyon ritkán „elkenődve" tolták a löveget, számították az elemeket és hajtották végre a tűzfeladatokat, vagy éppen a gyalogsági lőtéren bizonyították be, hogy kemény legények és jó katonák.

Nem volt kevés és könnyű az elsajátítandó kiképzési anyag. Mégis nyugodtan állíthatjuk, hogy hallgatóink 90 százaléka megfelelt a követelményeknek, amint ezt a gyakorlatvégi előléptetési parancsok is bizonyítják. Bizonyítja ezt az a tény is, hogy például a Szeged Pf. 3793. sz. alakulatnál, ahol a G 105, 106, 107 és 110 tanulócsoportok voltak, az alakulat parancsnoka merte vállalni, hogy négynapos, a háborús viszonyokat legjobban megközelítő, korszerű összfegyvernemű gyakorlatra a hallgatókból állítsa ki az elvonuló létszám 60 százalékát.

Hallgatóink becsületére válik, hogy a négy nap alatt, éjjel-nappali megfeszített munkával, az igen nehéz gyakorlaton helytálltak, s kivívták a magasabb parancsnok elvtársak elismerését is.

Egyetlen komolyabb hiányosság volt általánosan tapasztalható: Hallgatóink nehezen tanultak meg helyesen parancsot adni, illetőleg — a saját maguk közül kijelölt — alparancsnokoknak, vagy szolgálati előljáróknak a parancsait gyorsan, pontosan végrehajtani. Ez arra int bennünket, hogy már itt az egyetemen, az elméleti kiképzés időszakában, fokozottabban törődjünk az alparancsnokok — szakaszparancsnokok — ilyenirányú nevelésével, nekik nagyobb lehetőséget, több feladatot adjunk ilyen vonatkozásban, hogy megszokják a parancsolás egyáltalán nem könnyű feladatát. Másrészt hallgatóságunkat arra neveljük, hogy a maguk közül kijelölt parancsnok parancsa is éppen olyan súlyú, mintha azt a tiszti rendfokozatú parancsnok adta volna ki. Hallgatóink ilyen irányú nevelésével a következő időben többet fogunk törődni s minden törvényes eszközzel érvényt fogunk szerezni a katonai szabályzatok ide vonatkozó meghatározásainak.

Összegezve a nyári gyakorlatok tapasztalatait:

büszkén állapíthatjuk meg, hogy hallgatóink derék, becsületes munkát végeztek.

Alapot szereztek arra, hogy a további elméleti kiképzés bonyolultabb tárgyköreit sikerrel sajátítsák el, s a tartalékos tiszti tanfolyam elvégzésével a magyar néphez, a párthoz hű, szakképzett tartalékos tisztjei legyenek néphadseregünknek.

Liptai László szds.,
tanszékvezető h.

Néphadsereg napjára

Harc dörgött Pákozd dombja alatt:
Honvédek védték a Nép honát.
Jellasich rabló, gyűlölt hadát
Véres csatában földre alázta,
Űzte és vágta az ifjúi had!

Lengett a zászló vérben és lángban,
Vitte előre száz ifjú kéz!
Hős volt a harc és szörnyű nehéz!
Elhullott népünk szine-virága,
S tort ült a zsarnok dermedt hazánkban.

Egy század múlt el sötét igában,
S ma? Ujra zászló bomlik, tűzvörös,
Átragyog fénye penészes, ködös
Múltat és boldog, szines jövőt!
Friss szellők fújják, lobog vidáman.

Ifjú had őrzi most féltve honát:
Hadsereg, ismét a Nép serege!
Bármi vész jönne, ez áll elibe!
Rabló seregtől, dúló hadaktól
Vérével védi — ha kell — e Hazát!

Fegyvere fényén táncol a nap,
Mikor a szemlén lépte dobog.
Zászlaja büszkén az égre lobog!
Lányka, ha köztük kedvesét látja,
Bíborra gyúltan rámosolyog,
Mert tudja: megóvja hű katonája!

Liptai László

Művészeti jegyzetek

Szimfóniaismertetés — vetítéssel

Izgalmas és nehéz feladat szimfóniát ismertetni. Egy műalkotás olyan csodálatos egységet alkot, hogy szavakkal igen nehéz leírni, elemezni. Van, aki nem is szereti, ha sokat írnak, beszélnek, magyaráznak a zenéről. Elmondhatjuk a mű keletkezésének történetét, a zeneszerző életével kapcsolatos adatokat, a mű formai felépítését, de lehet találó szubjektív megjegyzéseket is tenni. A zene annyira sokféleképpen hat az emberre, hogy nem tudja, mit emeljen ki e sok momentumból, mire hívja fel a figyelmet, mi fog legjobban tetszeni.

Lehet, hogy egy mű első hallásra tetszik meg, és talán később hiába keressük benne azt, ami első alkalommal megragadott. Lehet viszont az is, hogy először nem nagyon tetszik, és később fokozatosan új és új szépségeket tár elénk, megbarátkozunk vele, megszeretjük. Egyszer az jelent nagyobb élményt, ha szemünket bezárva, csak a hangokat isszuk be, — máskor az jelent élvezetet, ha a partitúrát figyelve követjük a hangszerek remek összjátékát, a dallamok, szólamok felelgetéseit, vagy drámai összecsapásait. »Élő« hangversenyen megfigyelhetjük a különböző hangszereket kezelő zenészek művészetét, az egész zenekart irányító, a művet mozdulatokkal is kifejező karmestert, — lemezhangversenyen csak a fülünkre vagyunk utalva.

A partitúrát kedvelők talán azt vennék szívesen, ha lemezhangversenyen a filmrevett folyamatosan haladó partitúrát vetítenénk ki és a főtémákat esetleg piros színnel emelnénk ki. Mások talán azt tartanák jónak, ha inkább élőszóval konferálnánk be az egyes témák felbukkanását, úgy, mint Szepesi a labdarúgómérkőzésen a gólokat. Ez viszont sokakat zavarna. Elmúlt télen a TTIT-ben Beethoven VIII. szimfóniáját új módszerrel ismertettem. A szimfónia legfontosabb témáit egy hosszú rajzlapcsikra kottáztam le és a mű lejátszása közben a rajzlapcsikról mindig a megfelelő témát vetítettem ki. Ezzel a módszerrel a szimfónia formai vázát sikerült csak rögzíteni, ami persze nem adja vissza maradéktalanul az egész művet. A többi formarészt szavakkal jelöltem meg (átvezető rész, zárlat, stb.), ezek éppen olyan lényeges részei a műnek, mint a témák, összefogó, egységbefoglaló erejük, a témákhoz való illeszkedésük adja az igazi mestermű szétbonthatatlanul egységes, gazdagon hömpölygő formaszövetét. — Ha ehhez hozzávesszük még a mű lejátszása előtt a témák zongorán való bemutatását főleg azok részére, akik kevésbé jártasak, a kottaolvasásban, azt hiszem, hogy az ismertető, amit tehetett — megtett, a többit a hallgatóságra kell bíznia. Ez a »többi«: hangulati, érzésbeli momentumok, — öröm, küzdelem, mélyérzésű vallomás, vidám tánc, fájdalom, szenvedély, győzelem — végeredményben a mű szavakba nem foglalható lényege. Amit az értelemnek mondhatunk, elmondjuk, levetítjük — a többi a szív dolga...

Aki kíváncsi rá, hogyan történik egy ilyen vetítéses szimfóniaismertetés, jöjjön el az első Beethoven-hanglemezestre, amikor is az I. szimfóniát fogjuk ezzel a módszerrel ismertetni. F. J.

KULTURÁLIS ÉLETÜNK

1956. SZEPTEMBER 14-én este 9 órakor az egyetem kultúrbizottságának tagjai kibővített ülésen vitatták meg az 1956—57-es tanév kultúrális problémáit.

Első kérdésként a hallgatók kultúrális igényeinek kielégítését, majd a Központi Kultúregyüttes művészeti és globális szerepeltetési programját tárgyalták.

Az első kérdésre a következő tervek születtek: A kultúrbizottság rendezésében: 1. Festészeti előadások lesznek a klubban az elmúlt félévhez hasonlóan. 2. Kéthetenként lemezhangversenyek lesznek a klubban. 3. Irodalmi előadások a Déryné Színház és a Miskolci Irószövetség részvételével a klubban, vagy az I-es sz. előadóban. 4. Élő zenével kísért zenei ismertető előadások és hangversenyek a miskolci Zeneművészeti Szakiskola közreműködésével a klubban, vagy az I-es sz. előadóban.

A KÖZPONTI KULTUREGYÜTTES műsorával és szervezésével kapcsolatban a következő problémák merültek fel: 1. Az énekkart legalább 90 tagúvá kell fejleszteni, amelyből jelenleg 60 tag van meg és az utánpótlást az első évfolyamoknak kell biztositaniuk. Ez a 90 tagú férfikar, kooperálva a Járműjavító férfikarával, egy 150 tagú együttes lesz, s mint ilyen, december első felében Budapesten a Kodály ünnepségen vesz részt. Műsorában többek között: Kodály: Hári János c. daljátékából a Toborzó, Kodály: Karádi nóták és Kodály: Huszt c. műveivel. Ezek közül a Toborzót a múlt évi országos kultúrversenyen I. helyezést elért tánccsoportunkkal együtt adjuk elő. Ez a teljesítmény talán kissé meghaladja tánccsoportunk jelenlegi színvonalát, de a kultúrbizottság ennek ellenére a tánc betanulása mellett foglalt állást, s bízik abban, hogy mire előadásra kerül a toborzó, táncosaink nemcsak elérik, de túl is haladják a minimálisan szükséges színvonalat, s művészi módon egészítik ki az énekkar műsorát.

A „Toborzó" vita után egy újabb táncos-énekes közös produkció gondolata merült fel, egy eredeti borsodi ballada-feldolgozás megtanulása, mely még ebben az évben megszületik a két művészeti vezető: dr. Bellák Józsefné és dr. Schandl Vilmosné közös munkájának eredményeként, s mindkét csoport elkezdi ennek tanulását is. Ezzel a számmal az 1957-es egyetemi kultúrversenyre készülnek csoportjaink.

EZUTÁN KERÜLT SOR a színjátszók problémájára, melynek tárgyalása közben a legszínesebb ötletek merültek fel, s a következő terv született: 1. A Gdanszki Műszaki Egyetem szatirikus színjátszó csoportjának mintájára a mi egyetemünkön is alakítanak egy ilyen jellegű színjátszócsoportot. 2. A műsort egyetemünk életéből vett szatirikus jelenetek alkotják, melyeket egyetemünk tagjai közül bárki megírhat s ezek közül a legsikerültebbek kerülnek bemutatásra. 3. Az egyes darabok rendezői maguk a szerzők lesznek. 4. A szükséges technikai segítséget egy erre a célra alakított csoport végzi. 5. November 6-ra legalább két szatirikus számnak előadásra késznek kell állnia.

Dióhéjban ennyi volt ennek a végig lelkes hangulatú ülésnek az eredménye. Mint az elmondottakból kitűnik, egyetemünk tagjainak kultúrális fejlődése biztosítva lesz.

KÖZPONTI KULTUREGYÜTTESÜNK előtt pedig nagy feladat, ragyogó művészi program áll. Probléma csupán az énekkar bővítése és a színjátszócsoport megalakítása. Kérünk tehát minden énekelni vágyó, illetve színész-hajlamú hallgatónkat, hogy támogassa terveinket, lépjen be a Központi Kultúregyüttesbe, mert ezzel egyetemünket segíti elsősorban, együttal kultúrforradalmunk harcosává válik, továbbá (s ez egyáltalán nem megvetendő dolog), egyéni műveltségét emeli magasabb színvonalra.

Következő tudósításomat kultúrális életünkkel kapcsolatban egy hónap múlva ismét közlöm.

— ács — án —

Lemezhangversenyek

Egyetemünk Kultúrbizottsága ebben az évben is megrendezi csütörtök esténként negyed 8 órai kezdettel a VI. szálló klubtermében a lemezhangversenyeket. Első alkalommal szeptember 20-án *Őszi versek — őszi muzsika* címmel verses zenés összeállítás lesz. Szeptember 27-én indítjuk be a 10 hangversenyre tervezett és általában 4 hetenként sorakerülő *Beethoven-hangverseny-sorozatot.* A sorozatban lejátsszuk a legnépszerűbb nyitányokat, kamaraműveket, szimfóniákat, zongoraversenyeket, a hegedűversenyt és a karfantáziát. *Az első Bethoven-est műsora:* Prometheus-nyitány, B-dur trio, I. szimfónia. Általában minden második héten lesz lemezhangverseny, a Beethoven-sorozaton kívül a legnépszerűbb zeneműveket, zenés irodalmi összeállításokat, zenés fejtörőt, operarészleteket kívánunk műsorra tűzni. Úgy a Beethoven-sorozat műveit, mint a többi nagyobb zeneművet röviden ismertetni fogjuk a mű lejátszása előtt. Minden zenekedvelőt szeretettel vár a

KULTÚRBIZOTTSÁG

A MI EGYETEMÜNK

A Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem Lapja.
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.

Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Áslos.

SPORT

KOSÁRLABDA

Most kezdődik a területi kosárlabda bajnokság őszi fordulója. A lezárult tavaszi fordulóban csapatunk a negyedik helyen végzett. Ez előkelő helyezésnek számít, különösen, ha tekintetbe vesszük, hogy csupán a Haladásnak sikerült az éllovas Di. Vasast legyőzni. Az őszi idényre való felkészülésben zavart jelentett, hogy az edző, valamint *Mészáros Pál,* katonai szolgálatra vonult be és *Bácsfalvi Viktor* III. éves bányász Sopronba távozott. Ennek ellenére remélhetjük, hogy ha a Di. Vasas elleni szerdai mérkőzésen még nem is, de rövid időn belül ismét formába lendülnek a fiúk és megőrzik előkelő helyezésüket. Az egyetemvárosi pályán az ősz folyamán jó mérkőzésekre van kilátás, ahol *Renn V. G., Marosi IV. G., Csák IV. K., Marton III. G., Vaszary III. G., Székely II. G., Bús IV. G., Tordas II. G.* és a többiek számot adhatnak tudásukról.

Az utánpótlással sincs baj, mert az elsőévesek között több jóképességű játékos van.

KÉZILABDA

Kézilabda-csapatunk a megyei elsőosztály küzdelmeiben vesz részt. A tavaszi fordulóban csapatunk a középcsoportban az 5. helyet foglalta el. Ezzel a helyezéssel nem lehetünk elégedettek. A csapatnak tudása alapján az első három között van a helye. Az őszi forduló előtt a játékosok egyhetes edzőtáborban voltak. Az őszi fordulóban már 5 mérkőzést játszottunk. Ezekből kettőt megnyertünk, egy döntetlent értünk el, és két vereséget szenvedtünk. Ebből látható, hogy az edzőtáborban megtanult taktikai fogások még nem idegződtek be eléggé. Azonban feltétlenül érezhetni fogja kedvező hatását.

Máris jó formában vannak: *Kósa V. G., Jávorcsik V. K., Voith V. K., Kovács V. G., Bertóti I. K.* A csapat többi tagjának is jól megy a játék, csupán a kapuralövéssel van még baj. Az utánpótlás azonban nagyon gyenge. Az első csapat majdnem kizárólag ötödévesekből áll. A kézilabda szakosztály várja az elsőéveseket!

ASZTALITENISZ

A Haladás első asztalitenisz csapata a területi bajnokságban játszik. Jelenleg a 6. helyen van csapatunk a 12 csapatos mezőnyben. Sopronba ment *Kővári,* azonkívül *Sárdi* kimaradt, akik a csapat erősségei voltak. Szombaton este 7 órakor az egyetemvárosi tornateremben Gödöllő csapatával mérkőzünk.

Ebbe a szakosztályba se jelentkezett sok elsőéves — csak kettő!

RÖPLABDA

Csapatunk jelenleg a területi bajnokság első osztályában játszik. Eddig mindkét őszi mérkőzését elvesztette a csapat. Ennek ellenére is a csapat a középcsoportban foglal helyet. A játékosok a harmadik helyet szeretnék megszerezni és erre tudásuk alapján van is reményük. Itt is baj van az utánpótlással. A csapat nagy része felsőéves.

ÚSZÁS

Az úszószakosztály szeptember 8-án tartotta évnyitó gyűlését. Jelenleg 20 tagja van a szakosztálynak. Edzés-lehetőség télen nem lesz, mivel a fedett-uszoda költségei meghaladják az úszószakosztály anyagi erőit. A tapolcai uszoda használata a hideg beköszöntése után szintén nem lehetséges, mert a tagokat nem tudjuk megfelelő számú köpennyel ellátni. Az ősz folyamán vagy Egerbe, vagy Ózdra megyünk el versenyezni.

Reméljük, hogy ezen a versenyen több tagunk eléri a minősítési szintet.

VÍVÁS

A Haladás országos versenyeken, ezenkívül az országos bajnokság és Haladás bajnokság küzdelmeiben vesz részt. Csapatunkban 3 másod- és 8 harmadosztályú versenyző van. Október 7-én országos III. osztályú tőrversenyt rendez a Haladás. Az elsőévesek közül sokan jelentkeztek a vívószakosztályba. Összel eddig egy versenyen vettünk részt, a Diósgyőr által rendezett III. osztályú kard- és tőrversenyen. Kardban: *Várnai Tibor V. G.* győzött, a második *Radimeczki Lajos III. G.* lett. Mindhárom indulónk bejutott a kilences döntőbe. Tőrben *Magyar György V. G.* második, *Várnai Tibor V. G.* harmadik, *Erdős Dénes IV. K.* ötödik lett. Jól szerepelt még *Szilvási József III. K.,* aki mindkét fegyvernemben hetedik lett.

ATLÉTIKA

Több év után első eset, hogy több jó erővel gyarapodott szakosztályunk, mint amennyit a Sopronba távozottakkal, illetve végzett hallgatókkal veszített. A számszerű eredményeket az elkövetkező versenyek mutatják majd. Annyit azonban már látunk, hogy rövidtávon és ugrószámokban lényegesen erősödtünk, középtávon tartjuk jó közepes színvonalunkat megyei viszonylatban. Dobószámok közül gerelyben erősek vagyunk, ellenben változatlanul nincs megfelelő súlylökőnk, diszkoszvetőnk. — A szakosztály komoly feladatának tekinti ennek a hiányosságnak felszámolását.

SPORTHÍR

Di. Kohászat — Haladás Egyetemváros

a megyei kosárlabda bajnokságért: 45:34 (23:19). A hat játékossal rendelkező egyetemvárosi csapat hamar kifulladt, és ezt a Kohászat csapata eredményesen kihasználta. *Pogány II. G. és Horváth II. F. bejelentés nélkül nem jelent meg a mérkőzésen.*

Di. Kohászat—Haladás női

39:11 (17:5). A női csapat már időnként a lelkesedésnél többet is nyújtott.

Kosárdobók: *Kovács Zsuzsa V. K. 4, Neupor Magda II. F. 4, Hoffmann Irén I. B. 3.*

Játszik a kétgépes normál mozi

FOLYÓ HÓ 1-ÉN egyetemi mozink megnyitó díszelőadást tartott. Rövid tájékoztatóval ismertetem mozink eddigi történetét és fejlődését.

A mozi megszervezésének gondolata egyetemünk megindításával egyidős.

HALLGATÓSÁGUNK mozilátogatási igényeit csak Miskolcon tudta kielégíteni, ami az egyetemtől 5 km-re van. Ez a távolság pl. Budapesten, sem pénzben, sem időben, sem fáradságban nem jelentős. A mi körülményeink között azonban igen fáradságos, időtrabló és költséges. Gondoljunk pl. a közlekedési nehézségekre, kimaradt játékokra, hideg, esős időkre és nem utolsó sorban az autóbusz viteldíjára.

Egyetemünk vezetősége megértette hallgatóságunk jogos mozigényét, s az akkori lehetőségekhez képest igyekezett segíteni.

Első lépését a mozi létesítésére 1952-ben tette, amikor 1 db használt, 35 mm-es vetítőgépet vásárolt. Üzemeltetés közben bebizonyosodott, hogy hallgatóságunk szereti a mozit.

EGYETEMÜNK FEJLŐDÉSÉVEL mozink nem tudott lépést tartani. A használt gép, a nem korszerű berendezés mind nagyobb nehézségek elé állították a mozi dolgozóit. Az egygépes jelleg miatt a gyakori leállások, fűzési idők bevárása, az erősítő berendezése stb. jogos panaszokat váltott ki a mozi látogatói körében.

A műszaki nehézségeknél nagyobb jelentőségű volt, hogy használt, egygépes rendszerrel játszó mozinkat a filmkölcsönző szervek sem tartották más városi mozival egyenrangúnak, ami műsorunk összeállításában erősen meglátszott. Műsorellátásban a hejőcsabai utánjátszó mozi utánjátszói voltunk.

EZT A BESOROLÁST a Megyei Moziüzemi Vállalattól sem lehetett rossznéven venni, mivel a mozink technikai berendezése az említett hejőcsabai utánjátszó berendezése mögött maradt.

Egyetemünk vezetősége, párt- és DISZ-szervezete 1954-ben foglalkozott a mozi fejlesztésének szükségességével és kilátásba helyezte 1955—56-os évben annak kibővítését.

Az átépítést nemcsak a nagyobb igények kielégítése tette szükségessé, hanem az 1955-ben megjelent új tűzrendészeti előírások is.

A MOZI BŐVITÉSÉNEK tervezése még 1955-ben elkezdődött, kivitelezése azonban ez évre húzódott. 1955. őszén a meglévő berendezéssel, a hatósági szabályoknak megfelelő biztonságos üzemet tovább tartani nem lehetett. Az új berendezés elkészítéséig, — hallgatóságunk kívánságára, a nem éppen szórakoztatónak mondható — keskenyfilmes vetítésre tértünk át.

Ilyen előzmények után került sor Miskolc városának jelenlegi legkorszerűbb berendezéssel ellátott mozigépház megépítésére. Az építés nem volt zökkenőmentes: kétszeri tervezés, tűzrendészeti határozatlanságok, kivitelezési nehézségek és nem utolsó sorban pénzügyi nehézségek akadályozták.

AZ AVATÁSRA KERÜLT GÉPHÁZUNK technikailag korszerű vetítés mellett alkalmas mind az előadóteremben, mind az aulában történő erősítésekre, közvetítésekre, hangfelvételekre.

A röviden vázolt új berendezés megépítése a szükségesség felismerésén, az erkölcsi támogatáson kívül komoly anyagi erőfeszítéseket is követelt egyetemünktől. A gépi berendezés, építés, tervezés és a többi felmerült költségek mintegy 400 000 forintot jelentettek.

Ezen erkölcsi és anyagi támogatásért egyetemi ifjúságunk nevében köszönetet mondok egyetemünk vezetőségének, párt- és DISZ-szervezetének, valamint az Oktatásügyi Minisztériumnak, akik szem előtt tartották hallgatóságunk kultúrális igényeit és ilyen nagy áldozatot hoztak.

A BERENDEZÉS MEGÉPITÉSE még nem oldott meg minden problémát, hátra volt még a mozi besorolása és helyár megállapítása. Az új besorolás szerint mozinkból, mely a hejőcsabai utánjátszója volt, ma már bemutató filmszínház lett, a miskolci Béke és Kossuth mozival egyenrangú.

Az új helyár-megállapítás kérelmezésénél hallgatóságunk anyagi érdekeit tartottuk szem előtt. Egyetemünk pártbizottsága ez ügyben felettes szerveknél eljárt és így tudunk a 2.70, 4,— és 5,30 forintos helyárak helyett 2,— és 3,50 forintos helyárakat biztosítani.

ÁTTEKINTVE MOZINK FEJLŐDÉSÉT, láthatjuk, hogy egyetemünk vezetősége komoly anyagi és erkölcsi áldozatot hozott ifjúságunk nevelése és szórakozása érdekében. Ránk, a moziüzem dolgozóira vár a feladat, hogy jó munkával biztosítsuk ifjúságunk szórakozását és egyben öntudatos nevelését. Ha a kezdet nehéz is, moziüzemünk dolgozói helyt fognak állni, mint már azt eddigi munkájukkal is bebizonyították.

KÉREM AZ IFJUSÁGOT, hogy építőjellegű bírálataival segítse egyetemi mozink működését. Közöljék, milyen filmeket szeretnének látni. Az előadásokon fegyelmezett magatartással becsüljék meg üzemünket és dolgozóit.

Csernyi József
mozi-üzemvezető.
egyetemi tanársegéd

SZÍNHÁZBÉRLET

egyetemünk hallgatói részére.

Az előző évekhez hasonlóan az idén is lehetővé vált egyetemünkön, hogy a hallgatóság kedvezményes feltételek között a Déryné és a Kamara színházak bemutató előadásait megnézze. A Déryné Színház 3 bemutató előadására 40 forintos bérlet, a Kamara Színház 6 bemutató előadására 30 forintos bérlet kapható.

A bérletek havi 10 forintos részletre is igényelhetők.

Jelentkezni lehet a tanköri kultúrosoknál szeptember 25-ig.

EGYETEMI
KÖZÖNSÉGSZERVEZŐ IRODA

A Déryné Színház közleménye

A közönség általános kívánságának tesz eleget a színház igazgatósága, amikor az idei színi évadra ismét bevezeti az évekkel előbb abbahagyott bérletrendszert. Az új bérlet célja, hogy kényelmesebbé tegye a színházlátogatást, egész évre biztosítsa a bérlők által kiválasztott helyeket és elejét vegye a jegypénztárak előtti sorbanállásnak. Ezek érdekében a bérlet kedvező feltételekkel kerül kibocsátásra. A nyolc nagy színházi bemutatóra szóló bérlet 15 százalékos kedvezményt biztosít és 6 havi részletre fizethető. A Kamaraszínház előadásaira kedvezményes jegy váltására jogosítja fel a bérlettulajdonost. A bérleti előadások a hét legkedvezőbb színházi napjaira — csütörtök, péntek, szombat és vasárnapra — esnek.

A bérletárusítás szeptember 20-án kezdődött meg a színház szervezési osztályán. A bérlettel kapcsolatos részletes felvilágosítást az üzemek közönségszervezői és kultúrosztályai adnak.

MÁTHÉ LÁSZLÓ,
szervező-titkár.

AMI EGYETEMÜNK

A NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 15. szám | ÁRA 40 FILLÉR | Miskolc, 1956. október 5

Egy kedves vendég!

Pattantyús Á. Géza 1885—1956.

Kedves elsőéves hallgatótársam

A Liszt-verseny margójára

Hallgatóink érdekvédelméért

A DIÁK-KOLLÉGIUMOKRÓL

(VITÁRA BOCSÁJTJUK)

Közel egy éve folyik országunkban vita — értekezleten és sajtóban egyaránt — a kollégiumok megteremtésének szükségességéről és útjairól. Napjainkban már az ügy érdekében megtett első lépésekről is hallhatunk hírt. Szükségesnek látszik egyetemünkön is minél szélesebb méretekben megbeszélni a diákszállók kollégiumokká való átalakításának kérdését és megvitatni azt az újságban, taggyűléseken.

Mi tette szükségessé a kollégiumi kérdés megvitatását?

A Szovjetunió K. P.-nak XX. kongresszusa óta hazánkban is egyre erőteljesebb a törekvés arra, hogy kialakítsuk a szocializmus építésének olyan útját, amely megfelel nemzeti sajátosságainknak és amely épít országunk dolgozóinak, ifjúságának öntevékenységére, amely biztosítja és fejleszti a szocialista demokráciát.

Ez a törekvés csak akkor járhat teljes sikerrel ha ifjúságunkat felkészítjük erre,

ha szaporítjuk körében a demokratikus szervezeti formákat, ahol megtanulja gyakorolni a demokráciát, ahol kibontakoztathatja öntevékenységét és képességeit.

A kollégiumi mozgalom gyökerei és lényege

Hazánkban már igen régi hagyományai vannak a kollégiumi nevelésnek. Nemzeti nagyjaink többsége a sárospataki, debreceni, pápai, nagyenyedi kollégiumokban nevelkedett. Ezeknek a kollégiumoknak legjobb hagyományait ápolta az 1895-ben alakult Eötvös kollégium és az 1930-as években létrejött Győrffy kollégium. Ez utóbbi kollégium szeleskörű viták színhelye, a demokratikus politikai áramlatok gyűjtőmedencéje volt. A kollégium egyben a többnyire szegénysorsú egyetemi hallgatók politikai testülete, érdekvédelmi szervezete is volt, a reakciós oktatásügyi politikával szemben. A felszabadulás után minden egyes Győrffy kollégista ott állt a földreform nagy ügye mellett, legtöbbjük a földosztó bizottságok élén.

A Győrffy kollégium 1946. évi záróvizsgáján hirdették meg a Népi Kollégiumok Országos Szövetségének (NÉKOSZ) létrehozását. Ez az országos méretű kollégiumi mozgalom tette lehetővé azt, hogy a Magyar Kommunista Párt még a fordulat éve előtt harcot indíthatott a műveltségi monopólium felszámolásáért, az oktatásügy demokratizálásáért. Így vált lehetővé az, hogy a munkás, paraszt és szegénysorsú értelmiségi szülők gyermekei még a proletárdiktatúra megteremtése előtt megindulhattak a tudomány felé.

Ezerkilencszáznegyvennyolcban a párt határozatot hozott a NÉKOSZ hibáiról. Ezt a határozatot rövidesen követte a NÉKOSZ felszámolása, elsősorban annak következtében, hogy a pártban is egyre jobban kezdett érvényesülni a dogmatizmus, valamint azért, mert Rajk elvtársnak a NÉKOSZ-szal való jó kapcsolatából egyesek arra a következtetésre jutottak, hogy a NÉKOSZ Rajkék kezében államellenes mozgalom magját képezheti.

A NÉKOSZ jelenleg folyó újraértékeléséből már eddig is megállapítható, hogy a NÉKOSZ-ban elzártan valóban fellelhetők voltak a párt által felvetett hibák, de a mérce nem egészen volt reális és így kovácsolhattak egyesek vádat a NÉKOSZ néhány hibájából.

Ma, nyolc év távlatában éppen a volt nékoszisták élete és munkája ad példát arra,

hogy a népi kollégiumok nevelési rendszere igen egészséges és pozitív hatású volt.

Mik voltak a nevelési rendszer alapjai?

1. A kollégium ifjúsága saját önkormányzattal rendelkezett. Maga szabta meg a kollégium életének tartalmát, a tennivalókat, a kollégiumi életformát biztosító szabályokat és saját választott vezetői segítségével gondoskodott ezek megvalósításáról, betartásáról.

Ily módon a kollégium közössége tagjait egyéni és kollektív felelősségre nevelte, megnyitotta előttük a demokratikus cselekvés lehetőségét. A közösség (ott nyilvános népbíróság) vonta felelősségre azokat, akik a kollektívával szemben álltak cselekedeteikkel, vagy magatartásukkal. (Nem a paragrafusok).

Mindenki munkájától függött az, hogy jó-e a kollégiumi élet, vagy nem és ezt mindenki saját bőrén tapasztalta. Ilyen felelősséggel végzett tevékenység mindenkit felkészített a közéletben való szereplésre és edzette, faragta a kollektívát alkotó egyéneket.

2. A népi kollégistákban szenvedélyes igény volt a közéletben való részvétel iránt. Százával jelentkeztek földet osztani. Fiatal, 19—20 éves kollegisták mentek vidékre új kollégiumokat szervezni, járták a falut és terjesztették a népi kultúrát, a párt szavát. Ott voltak a jugoszláviai vasútépítő brigádokban is. Tömegével mentek az utcára, ha a demokrácia érdekeit kellett védelmezni.

Ezek a nagyszerű megmozdulások a kollégiumok tagjaiban élültették azt a hitet, hogy együttesen, közösen mindent meg lehet oldani és ezek eredményei egy forradalmi lelkesedést, pátoszt hagytak a fiatal kollégistákban, ami a mai napig is él bennük.

3. A kollégiumokban igen szenvedélyes viták folytak, mind politikai, mind pedig a tudomány és művészet, de az élet egyéb kérdéseiről is. Ez elmélyítette a tudományos érdeklődést, kialakította az önálló gondolkodást az emberekben. Nem utolsó sorban sokat tanultak, edződtek a viták hevében.

Az kétségtelenül igaz, hogy a NÉKOSZ nevelő munkáját segítették az akkori társadalmi körülmények: a diákok sok anyagi gonddal küzdöttek és ezek megoldása a kollégiumi tagságot összekovácsolta. Az akkori időket a polgári demokratikus követelések megvalósítása és a reakció elleni harc jellemezte és ezekben minden kollégista egységesen kiállt a párt mellett, mely igen sok romantikát vitt a kollégiumi mozgalomba.

Ma már viszonylag más körülmények határozzák meg a kollégiumok helyzetét. Nem lehet tehát fellépni egy új NÉKOSZ, egy hasonlóan intenzív belső élettel bíró kollégiumi rendszer megteremtésének igényeivel. A cél éppen az, hogy az új követelményeknek megfelelően, a NÉKOSZ jó tapasztalatainak alapján teremtsük meg saját kollégiumainkat.

Arról van szó ugyanis, hogy ifjúságunkat a politika végrehajtóiból annak kialakítóivá kell tenni. Fel kell készíteni őket arra a politikai felelősségre, amely az életben reájuk hárul. Politikai felelősséget megtanulni viszont csak eleven közösségben lehet. Ezt a közösséget viszont csak a kollégiumokban tudjuk megteremteni, de nem tudjuk kialakítani a diákszállókban. A kollégiumokat pedig éppen annak demokratizmusa teszi majd kollégiummá, amely a közösségek kialakításában ki tudja használni azt, hogy tagjait összeköti a közös jellegű munka, az együttélés minden élménye, a vélemények, ismeretek kicserélődése és a feladatok közös megoldása.

Ezekben a közösségekben a diákok nevelődése és nevelése sokkal hatékonyobb lesz, mert nemcsak halljuk az új embertípus jellemzőit, kritériumait, hanem maguk is közösségi életet élnek, amely ilyen embereket követel és alakít ki.

Ez a másik alapvető fontosságú kérdés a kollégium demokratizmusának kérdése mellett.

Ebből tehát az következik, hogy a most megteremtendő kollégiumokban a diákönkormányzatot és a NÉKOSZ-ban kialakult elsődleges közösségen alapuló közösségi rendszert (ott szövetkezetet!) célszerű elsősorban létrehozni! Ebben a keretben pedig fokozatosan lehet kialakítani azokat a formákat, melyek a nevelést hatékonnyá teszik.

Milyen módon lehetne ezt megoldani a mi sajátos viszonyaink között?

A sajátosságot nálunk az adja, hogy egy diákszálló épületében kb. 300 ember lakik, ami igen nagy szám és az, hogy a hallgatók viszonylag kevés időt töltenek lakószobáikban, mivel tanulócsoporti helyiségekben tanulnak többnyire. Kötelező érvényű séma helyett álljon itt egy elképzelés a lehetséges módok közül.

Egy diákszálló épületben egy kollégium lenne (tehát kb. 300 fővel). Ennek a kollégiumnak az élén az igazgató állna, akit a fiatal tanársegédek közül a kollégiumi tagság választana meg. Az igazgató a kollégiumi tanács segítségével irányítaná a kollégium életét. A kollégiumi tanácsnak tagjai lennének a szintenként megválasztott ifjúsági kollégiumi titkárok (összesen 4 fő) és minden szintről 2 szoba-felelős, akiket a szint tagja választ, (összesen 8 fő). Ez a kollégiumi tanács hetenként ülésezne és a kollégiumi taggyűlések közötti időben döntene a kollégiumot érintő minden kérdésben. A hivatalosan kinevezett kollégiumi gondnok, aki a kollégium gazdasági ügyeit intézné, a kollégiumi tanácsnak lenne alárendelve. A kollégiumi tanács fegyelmi jogkörrel és az egyetem vezetősége felé beszámolási kötelezettséggel bírna. Az egész kollégium életét meghatározó kérdésekről, a kollégiumból való kizárásról csak a kollégiumi taggyűlés dönthetne, melyet egy félévben kétszer lehetne összehívni (esetleg rendkívüli esetben!) A kollégiumi taggyűlés, vagy a kollégiumi tanács olyan határozatait, melyek szembenállnak az egyetem általános rendjével, a nevelésével, a Rektori Tanács hatálytalaníthatja.

A szobafelelősöket a szoba tagsága választaná és ezeket minden szinten egy ifjúsági kollégiumi titkár irányítaná. Ezek kéthetenként tarthatnának rövid megbeszéléseket.

A kollégium kultúrális-, sportéletét havonként felváltva, egy-két szoba tagsága szervezné. A kollégium belső rendjét a kollégiumi rendszabályzat rögzítené, amit a Kollégiumi Tanács dolgozna ki és a taggyűlésen vitatnák meg, illetőleg hagynák jóvá a kollégium lakói. Ezek a rendszabályzatok kollégiumonként különbözőek is lehetnek. Lehet, hogy az egyik kollégiumban előírnák a reggeli felkelést, vagy az esti kimaradást, a másikban, nem. Az ilyen szabályok mindig attól függően születnének, vagy halnának el, hogy a kollégium lakóinak az eredményes munkáját biztosítják-e vagy sem. Ha az ébresztő és kimaradás eltörlésével járó nagyobb „kötetlenséget" a szobakollektívák nevelőhatása tudja ellensúlyozni, annyira, hogy nem következik be a tanulmányi eredmény romlása, a tanulmányi fegyelem lazulása, az erkölcsi hanyatlás egyes embereknél, akkor nincs szükség ezek előírására, de ellenkező esetben igen.

A kollégiumi élet tartalmát természetesen csak fokozatosan lehet biztosítani (egyrészt az anyagi feltételek biztosításától függően) főként olyan módon, hogy a DISZ-élet, a DISZ-munka egyes ágait a kollégiumokban élnénk, fejlesztenénk.

A kollégiumokban természetesen évfolyamonként és tanulócsoportonként, egymás mellett kellene elhelyezni a hallgatókat.

Az I-II. éves kollégiumokban a szinteken meglévő kollégiumi ifjúsági titkárok szobatársaikként egy felsőéves hallgatót lehetne választani, aki tanácsadó és segítő szerepet töltene be.

Sokan persze első benyomásra „szabadságuk" elvesztését vélik bekövetkezni a kollégiumi rendszer megteremtésével. Egyáltalában nem ez a kollégiumok megszervezésének lényege. A kollégiumok megteremtése nem a „szabadság" korlátozását jelenti, hanem azt, hogy a diákotthonok életét eddig szabályozó, központilag megalkotott és kötelező érvényűnek nyilvánított rendelkezéseket felcseréljük olyanokkal, amelyeket a kollégium tagsága maga alkot meg és ismer el kötelező érvényűnek és őrködik ezek betartása felett. Ilyen szabályokra mindig szükség van ott, ahol több ember él és dolgozik együtt. Nem a „szabadság" korlátozása, hanem a közös jellegű munka eredményességének biztosítása érdekében.

A kollégiumi rendszer nem a diákok „belső világába" való beavatkozást jelenti a nevelés intenzívebbé tételének hangoztatásával, hanem olyan formák megteremtését, amelyek lehetővé teszik és segítik a kollégiumban élők nevelődését abban a helyes irányban, amelyet végső fokon kinek-kinek a jövendő tevékenysége, a társadalomban elfoglalt helye és érvényesülésének lehetősége szab meg.

*

A fenti cikket a DISZ-vb. megvitatta. Kérjük egyetemünk oktatóit, hallgatóit, dolgozóit, hogy a cikkhez szóljanak hozzá, mondják el véleményeiket, javaslataikat. Hozzászólásaikat a szerkesztőséghez juttassák el.

EGYETEMI HÍREK

Egyetemünk oktatói és hallgatói mély fájdalommal értesültek dr. Pattantyús Á. Géza akadémikus, Kossuth-díjas egyetemi tanár haláláról. A nálunk is jól ismert és nagyrabecsült tudósról, pedagógusról, kiváló gépészmérnökről egyetemünk gépész évfolyamain rövid megemlékezést tartottak. Az I. évfolyamon Lendvay Pál adjunktus, a II. évfolyamon dr. Sályi István, a III. évfolyamon dr. Terplán Zénó, a IV. évfolyamon Lancsarics Alajos professzor, az V. évfolyamon Bálint Lajos docens ismertette dr. Pattantyús Á. Géza életét és munkásságát, utána pedig az évfolyamok egy perces néma felállással adóztak emlékének.

*

Egyetemünk professzorai, oktatói közül az elmúlt hetekben többen részesültek kormány, illetve miniszteri kitüntetésben. Kiváló oktató munkájukért dr. Verő József akadémikus, Kossuth-díjas egyetemi tanár a »Munka Érdemrend«, dr. Geleji Sándor akadémikus, Kossuth-díjas egyetemi tanár az »Oktatásügy Kiváló dolgozója« kitüntetésben részesült. Jankó Konrád főhadnagy, egyetemünk katonai tanszékének előadója a Néphadsereg Napja alkalmából a »Szolgálati Érdemérem« kitüntetést nyerte el. Tudományos, illetve társadalmi egyesületben kifejtett kiváló munkásságáért Szele Mihály egyetemi tanár, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület elnökét »Munkaérdemrenddel«, Bíró Antal adjunktust, a METESZ miskolci csoportjának titkárát a »Szocialista Munkáért« érdeméremmel tüntették ki.

*

Egyetemünk professzorai közül többen vettek részt külföldi konferenciákon.

Dr. Geleji Sándor akadémikus, Kossuth-díjas egyetemi tanár a Leobenben 1956. szeptember 18—23-ig tartott nemzetközi hengerészkonferencián, dr. Verő József akadémikus Kossuth-díjas egyetemi tanár az 1956. szept. 17—20-ig a Deutsche Gesellschaft für Metallkunde és a londoni Institut of Metall együttesen Stuttgartban tartott kongresszusán.

Zorkóczy Béla Kossuth-díjas egyetemi tanár a kapfenbergi Boehler Hegesztő Kutató és Oktató Intézet fennállásának 25 éves jubileumára rendezett hegesztőkonferencián, továbbá a Magyar Tudományos Akadémia képviseletében a Smolenicében rendezett hegesztési konferencián, Budinszky Tibor egyetemi tanár az acheni egyetem meghívására az egyetem öntészeti tanszékét (volt Piwowarski tanszék), valamint az egyetemen lévő kiállítást tekintette meg.

A Kohómérnöki Kar oktatókból és hallgatókból álló 18 főnyi csoportja, Horváth Zoltán dékán, Simon Sándor docens, a pb. titkára és Kiss Ervin docens vezetésével a kassai Műszaki Egyetem vendégeként Csehszlovákiában tartózkodik.

*

A kassai egyetem vezetőinek küldöttsége szeptember 21—25-ig tartózkodott egyetemünkön. A küldöttség látogatásának ismertetésére lapunk következő számában részletesen visszatérünk.

*

Szeptember 28-án a budapesti Műszaki Egyetem újjáépített díszermében rektori-dékáni értekezlet volt, melyen egyetemünk rektora, rektorhelyettesei, dékánjai és a pártbizottság titkára is résztvettek.

*

A Minisztertanács egyetemünk nevét megváltoztatta. Egyetemünk új neve: Nehézipari Műszaki Egyetem.

DISZ-ÉLET ★

Miről vitáznak negyedéveseink

Mint az ország területén mindenütt, úgy egyetemünk életében is új szelek fujdogálnak. Az így megélénkült életnek egyik jele az is, hogy az egyetem ifjúsága egyre többet foglalkozik nemcsak személyes problémákkal, hanem a tanulmányi munka általános kérdéseivel is. Eddig általában csak a szobák mélyén, a tanulókörök sarkaiban, kis csoportok között folytak a viták és beszélgetések. Itt az ideje, hogy ezek a mindnyájunkat érintő problémák a felszínre kerüljenek és közösen széles körben vitassuk meg azokat.

Ennek az új hangulatnak a megnyilvánulása volt a negyedévesek első ilyen tárgyú tematikus gyűlés formájában megtartott megbeszélése is. Ezt a G 403-as tanulócsoport rendezte meg az elmúlt hét péntek délutánján. A megbeszélésre Darin elvtársat, a tanulmányi osztály előadóját is meghivtuk, hogy helyben választ tudjunk kapni a felvetett kérdésekre. Legelőször az elmúlt hetekben annyira aktuálissá vált fakultatív előadáslátogatás került szóba. A tanulócsoport egységes álláspontot foglalt, hogy ezt műszaki egyetemen bevezetni nem lehet és valószínűleg a jövőben sem fog erre sor kerülni. Az egyik hallgató ezzel kapcsolatban szóbahozta, hogy a gyakorlatok nem kötelező látogatása bizonyos mértékig indokolt volna. A vélemények ezen a téren megoszlottak, végül is Darin elvtárs megjegyzése döntötte el végleg a vitát, megerősítve azoknak a véleményét, akik az ifjúság öntudatának bizonyos hiányára hivatkoztak. A gyakorlatokkal kapcsolatban merült fel az egyes tanszékek által kiadott hosszúlejáratú feladatok problémája. Egyesek véleménye az volt, hogy ilyen hosszúlejáratú feladatok kiadása megnöveli a hallgatók önállóságát és jobb időbeosztást tesz lehetővé. A többség szerint ez mégsem volna célszerű, mert erősen megnehezítené a folyamatos tanulást, és kampánymunkára vezetne. Az ezekkel a feladatokkal kapcsolatos hozzászólások foglalkoztak a gyakorlati élettel való hiányos összefüggéssel. Ennek megoldására az üzemek látogatásának gyakrabbá tételét és jobb megszervezését javasolták. Erre nyújtana lehetőséget az az órarendi változtatás is, amelyet a tanulócsoport tagjai egységesen szeretnének és mint a felszólalásokból kitűnt, ennek különösebb akadálya nincsen.

Többen is szóvátették, hogy milyen komoly hiányosságaink vannak a gyakorlati élettel való kapcsolat terén. Az üzemlátogatásokon kívül nem tudtunk ezek kiküszöbölésére megfelelő módot találni, talán majd ha az egész évfolyam körében vitatjuk meg, akkor erre is találunk valamilyen megoldást.

Ezek voltak azok a főbb kérdések, amelyeket a tanulócsoport a pénteki gyűlésen megbeszélt. Bár határozatok nem születtek, mégis jelentősnek kell tekinteni ezt a megbeszélést, mert első példa volt arra, hogy az egyetemi tanulmányi munka problémái tematikus gyűlés formájában kerültek megvitatásra. Ha minél többen követik ezt a példát, akkor minden lehetőség megvan arra, hogy a tanulmányi színvonal emelésében komoly javulást érjünk el. A lehetőségek kihasználása pedig már csak rajtunk, az egyéni tanuláson múlik.

G. K.

Ötödéves gépészmérnökhallgatóink nyári termelési gyakorlatáról

A NYÁRI ÜZEMI termelési gyakorlatok a műszaki egyetemi oktatás szerves részét képezik. Itt ismerkednek meg a hallgatók az üzemek életével, jövő munkaterületükkel. Az egyetem padjai között szerzett elméleti ismereteiket gyakorlati tapasztalatokkal gazdagíthatják.

ÖTÖDÉVES gépgyártástechnológus hallgatóink — egyetemi tanulmányi idejük során sajnos, csak ezen egy alkalommal — ez év nyarán hat hetet töltöttek az ország modern nagy üzemeiben. Kilenc budapesti üzem, a DIMÁVAG Gépgyár, a Debreceni Gördülőcsapágygyár és a győri Wilhelm Pieck Vagon- és Gépgyár közül választhatták meg termelési gyakorlatuk helyét.

A HATHETES GYAKORLAT idejére pontosan körvonalazott feladatokat kaptak a hallgatók. A feladatok első része egy alkatrészcsoport, vagy egy bonyolultabb alkatrész gyártását foglalta magába. A feladat előírta, hogy a kijelölt munkadarab üzemben történő megmunkálási folyamatát figyeljék meg, s ennek gondos tanulmányozása során tapasztalt hiányosságokat, hibákat feltárva, tegyenek javaslatot esetleges jobb megoldásokra. Tanulmányozni kellett az alkatrész megmunkálása során alkalmazott szerszámgépeket, szerszámokat, készülékeket és mérőberendezéseket. Több hallgató kérését teljesítettük, amikor hőkezelési, illetőleg hegesztési folyamatok tanulmányozását is előírtuk. A feladatok második része már szerteágazóbb, általánosabb volt. A gyakorlat tartama alatt szerzett szervezési, gazdasági, műszaki, vagy egyéb vonatkozású észrevételeket, tapasztalatokat kellett összegyűjteni.

MINDEN ÜZEMBEN egy-egy csoport vezetésére és munkájának ellenőrzésére műszaki vezetőket kértünk fel. Ezeknek az üzemfelelősöknek az volt a feladatuk, hogy a hallgatók üzemben végzett munkáját irányítsák, s gyakorlati tanácsokkal segítsék őket. A gyár és a tanszék közötti kapcsolatot egyetemi oktatók tartották, akik a felmerülő problémák megoldásánál igyekeztek összhangba hozni a kiadott feladatokat az üzemi lehetőségekkel.

A KIADOTT FELADATOK új, hallgatóink előtt eddig még kevéssé ismert területek megismerését, új témák megoldását jelentették. Talán az újszerű témák, az új környezet, leendő munkaterületük, az üzemi élet megismerése segítette elő, hogy nagy érdeklődést tanusítottak az üzemi problémák iránt. Többen újítási javaslatot is adtak be. Az üzemfelelősök egybehangzó véleménye alapján megállapítható volt, hogy hallgatóink jól beilleszkedtek az üzemek életébe. Sokat tartózkodtak a műhelyekben a gépek között. Helyes magatartásuk, fegyelmezett viselkedésük nem kismértékben járult hozzá, hogy mind a fizikai, mind a szellemi dolgozók részéről minden segítséget megkaptak. A Fémáru és Szerszámgépgyárban igen nagy elismeréssel nyilatkoztak azokról a hallgatóinkról, akik fizikai munkájukkal elősegítették a szerelde júniusi terveljesítését.

A KIADOTT FELADATOKRÓL beszámolót kellett készíteni. Ezekben a dolgozatokban az üzemben látottakat rögzítették, s többen helyes bírálatot is gyakoroltak helytelen technológiai eljárások, szervezési kérdések stb. felett. Voltak viszont, akik bíráltak ugyan, de helyes, építő javaslatot nem tettek a felfedezett hibákkal kapcsolatban, pedig csak így lehetett volna a tapasztalt hibákat kijavítani.

MEGÁLLAPITHATÓ, hogy ez a néhány hetes termelési gyakorlat is jelentős mértékben gazdagította hallgatóink gyakorlati ismereteit, s figyelmeztetésül is szolgál, hogy több alkalmat, több lehetőséget biztosítsunk hallgatóink üzemi tapasztalatai megszerzésére és bővítésére.

Ludvig László

KÖZÉRDEKŰ KÖZLEMÉNYEK

Az egyetemi pártbizottság rendkívüli ülésen vitatta meg a Szabad Nép 1956. szeptember 27-i számában megjelent, Czottner Sándor bánya- és energiaügyi miniszter elvtárs sajtótájékoztatójáról adott közleményt. A sajtótájékoztató egyetemünket érintő vonatkozásaival kapcsolatban a pártbizottság állást foglalt. A pártbizottság nem ért egyet Czottner Sándor bánya- és energiaügyi miniszter elvtárs azon véleményével, mely szerint a bányamérnökképzés egységesítését a miskolci részleg Sopronba történő áttelepítésével kell megvalósítani.

A pártbizottság álláspontjáról levélben tájékoztatta a Központi Vezetőséget és kérte, hogy a fenti kérdést a Politikai Bizottság az egyetem vezetőinek bevonásával vitassa meg. A pártbizottság Olasz József és Molnár László elvtársakat, a pártbizottság tagjait bízta meg azzal, hogy álláspontjáról Czottner Sándor elvtársat tájékoztassa. A pártbizottság küldötteit Czottner elvtárs október 4-én fogadta.

* * *

Az oktatók fizetésrendezéséről elterjedt téves hírekkel kapcsolatban a következőket közli a Szerkesztőség:

Az országos rektori, dékáni értekezleten maga a miniszter elvtárs is bejelentette, hogy pénzügyi, illetve adminisztratív nehézségek miatt nem volt lehetséges a szeptember 1-től már esedékes bérek kifizetése. A visszamenőleges kifizetésre előreláthatólag csak október első felében pótjegyzéken kerülhet sor.

Az Oktatásügyi Minisztérium az egyetemek által felvetett problémákra csak október 3-án adott választ. Az erre vonatkozó kiegészítő rendelet még készítés alatt áll és néhány napon belül fog megjelenni. A Minisztériumtól, illetve a budapesti Műszaki Egyetemtől nyert értesülések szerint országos viszonylatban, a többi egyetemeknél és főiskoláknál is azonos a helyzet.

* * *

Értesítjük az érdekelt hallgatókat, hogy a vizsgaszabályzat értelmében Rektor elvtárs módot adott arra, hogy az utóvizsgaidőszakot október hónapra meghosszabbítsuk. Októberi utóvizsgára engedélyt kell kérni és indokolt esetben a Dékán arra engedélyt ad. Általánosságban az alábbiakban foglaljuk össze az utóvizsgára vonatkozókat:

1. Az október elsejével a három, vagy ennél több tárggyal elmaradt hallgató további utóvizsgázási jogát elveszítette.
2. Az október elseje után három utóvizsgával elmaradt hallgató indokolt esetben csak akkor kaphat további utóvizsgázásra engedélyt, ha szeptember hónapban legalább egy tárgyból van eredményes utóvizsgája, illetőleg elmaradt utóvizsgáit egyszer már megkísérelte.
3. Október elsején két tárgyból utóvizsgára maradt hallgatók október 15-ig kérhetnek utóvizsgára engedélyt.
4. Azok a hallgatók, akik további utóvizsga letételére engedélyt nem kapnak, kérvényben nyújtsák be kérelmüket, mely évismétlés, vagy elbocsátás lehet.
5. Október hónapban az utóvizsgajegy kiváltásánál a hallgató legfeljebb egy felkészülési szünnapot kérhet. Rendes esetben csak a vizsga napját igazolja a Dékán.
6. Az utóvizsgák időpontját a tanszékek határozzák meg. A tanszéken utóvizsgára megfelelő időben kell jelentkezni.
7. Felhívjuk az érdekelt hallgatók figyelmét, hogy egy-egy tárgyból másodszori sikertelen utóvizsga után továbbvizsgázásra lehetőség nincsen. Ilyen esetben, a fennálló szabályzat értelmében, a hallgató évismétlésre kap engedélyt, esetleg elbocsátásban részesül.
8. Október hónapban utóvizsgázó hallgatók sem ösztöndíjban, sem szociális támogatásban nem részesülhetnek. Eredményes utóvizsga esetén november 1-től kap a hallgató — szociális támogatást. Október hónapra csak igen méltányos esetben kérhet a hallgató rendkívüli segélyt.
9. Minden olyan kérdésben, amire a fentiek választ nem adnak, haladéktalanul a dékáni hivatalban kell felvilágosítást kérni.

Bánya-, Kohó- és Földmérőmérnöki Kar Dékáni Hivatala
Gépészmérnöki Kar Dékáni Hivatala

* * *

Október 3-án, szerda este 7 órakor megnyitotta kapuit a Déryné Színház a vasgyári Művelődés Házában Jacobi: Leányvásár című operettjével. Október 5-én, pénteken ismét premierre készülnek a színház művészei. A Kamaraszínházban bemutatásra kerül Karinthy Ferenc: Ezer év című drámája. Mindkét előadáshoz a jegyeket a Művelődés Háza, illetve a Kamaraszínház pénztára árusítja. Hétfő kivételével mindennap 1—7 óráig, vasárnap 10 órától este 7 óráig. Jegyelőjegyzéseket felvesznek az üzemi közönségszervezők és a színház közönségszervező irodája. (Telefon 16-049)

Egy kedves vendég

Ez év májusában ellátogatott Magyarországra Sz. Bojadzsiev professzor, a szófiai műszaki egyetem gépelemek és géprajz tanszékének tanára.

Magyarországi tartózkodása alatt hosszabb időt töltött egyetemünkön is, ahol miskolci kollégája, Terplán Zénó professzor tanszékét tanulmányozta főként.

Az alábbiakban részleteket közlünk Bojadzsiev professzor cikkéből, melyet hazatérése után a szófiai lapok számára írt.

»Köszönöm a meleg és szívélyes fogadtatást, amelyben tanár-kartársaim és a többé-kevésbé hivatalos személyek mind részesítettek, akikkel volt szerencsém találkozni. Elragadtatással beszélhetek mindazoknak a magyaroknak iránt tanúsított baráti magatartásáról, akikkel adott alkalmakkor érintkeztem.

Igazán otthon éreztem magam, mint testvéri országban.

Mindenütt tapasztaltam, hogy rövid idő alatt nagyon sokat tettek a bolgár és a magyar nép közeledése, a két nép sokoldalú kulturális együttműködése terén. Lefektették egy igazi barátság alapjait és létrehozták a feltételeket az egyre nagyobb és teljesebb együttműködéshez.

A testvéri Magyarországon vendégként töltött időmről a legjobb benyomásokkal térek hazámba és el fogom mondani bolgár kollégáimnak, milyen nagy lelkesedéssel töltenek el a magyar műszaki tudományok eredménye, a magyar oktatói kar, a magyar egyetemi hallgatók és a magyar ipari dolgozók elért eredményei.«

Miskolci élményeiről, az ittleni egyetemen szerzett benyomásairól a következőket írja:

»Lépten-nyomon találkozik az ember azokkal a nagy erőfeszítésekkel, amelyeket azért fejtenek ki, hogy — ha nem is teljesen egységesen —, de azért rövid idő alatt egy teljesen korszerű és mintaszerű egyetemet építsenek és rendezzenek be.

Az az érzése az embernek, hogy a budapesti Műszaki Egyetem majdnem évszázados hagyományait ültették át ebbe az egyetembe és úgy tűnik, hogy csak azért fiatal és új ez az egyetem, mert nemrég szervezték meg. Egyébként alapjaiban a gazdag tapasztalatok kincsestára rejlik, a budapesti Műszaki Egyetem sok régi, közöttük még most is dolgozó professzorának, a tudomány sok hűséges dolgozójának, a tudományos kutató intézetek dolgozóinak és végül a több évtizedes műszaki gyakorlattal rendelkező ipari szakembereknek munkája nyomán.

A kiváló tanári kollekttiva sok gonddal és fáradsággal törekszik egy magas színvonalra emelt célszerű műszaki tudomány létrehozására, a fiatal oktatók és a jövő műszaki felső káderek kifogástalan és rendszeres előkészítésére.

Lássuk hát ki vezérli ezt a sokrétű gyakorlati oktató és nevelő munkát, honnan irányítják ezt a bonyolult és sokoldalú tevékenységet?! Mindezt a műszaki egyetem alapvető oktató és nevelő egysége a megfelelő tanszékek végzik. Mintaszerűen dolgozik egy-egy tanszék kollektívája. Tegyük fel a kérdést, hogy jutottak el idáig? A válasz egyszerű.

Egyöntetű tudományos szemlélettel és igazi alkotói elmélyüléssel. Vegyük példának a szakmámhoz legközelebb álló miskolci gépelemek tanszéke munkaszervezését. Mint vendég jelen lehettem a tanszék vezetőjének, Terplán professzornak néhány előadásán és volt alkalmam alapvetően tanulmányozni az egész tanszék munkáját. Itt az oktató személyzet minden tagja egy-egy felelősségteljes feladatot teljesít a tanszéken. Azt a feladatkört választja magának, amelyhez a legjobban vonzódik és ami a számára legjobban megfelel. Ilyen jellegű munkamegosztással joggal várhatunk nagy eredményeket a tanszéktől. Meg is vannak már ezek az eredmények. A fiatal tanszék több feladatot lát el egyszerre: előkészíti a szükséges műszaki vezető káderek az ipar számára, fokozza az oktatók önképzését és ugyanakkor még az ipar által támasztott feladatokat is teljesíti.

A RM Nehézipari Műszaki Egyetem második Mérnöknapja alkalmával rendezett kiállításon szerényen, de szemléltetően mutatták be a tanszékek munkájának és eredményeinek egy részét. Ez a kiállítás világos képet adott a tanárok tudományos kutató munkájáról is.

A Mérnöknap tudományos ülésszakán elhangzott 85 beszámoló lehetővé tette annak a nagy tudományos kutató munkának felmérését, amit az oktatói kar a fiatal műszaki egyetem sokrétű felépítése, fenntartása és megszilárdítása terén kifejtett, nagymérvű elfoglaltsága mellett végzett.

Közel 400 fiatal mérnök jött a Mérnöknapra az ország különböző tájáról, hogy újra láthassa és hallhassa tanárait és megbeszélje velük problémáit, eljött elmondani tanárainak, hogy milyen nehézségeket kellett leküzdenie munkája során, de leginkább azért jött, hogy megossza tanáraival azt az örömet, amit a leküzdött nehézségek kiváltottak belőle. Újra jött meríteni a gazdag tapasztalatok forrásából, hogy az értékes útmutatásokat következő munkájánál alkalmazni tudja, mert tisztában van azzal, hogy milyen nagy érték a tapasztalatcsere és mennyire záloga a további sikernek. Így fejlődnek a nagy tettek.

Irigylésreméltó az oktatók és hallgatók viszonya. Különösen kitűnik ez az egyetemi hallgatók fegyelmezettségéből és abból a komolyságból, amellyel a reájuk bízott feladatokat teljesítik.

Ha jó eredményeket akarunk elérni, előbb meg kell tenni a szükséges intézkedéseket. És a RM Nehézipari Műszaki Egyetem tanárai jól értenek ehhez. Több éves tapasztalattal rendelkeznek ezen a téren. Megismerkedtem a hallgatók gyakorlati és konstrukciós feladataival. El is kértem a feladatoknak szövegét, hogy a bolgár egyetemi hallgatóinknak tudomására hozhassam. A mi egyetemi hallgatóink nagy érdeklődéssel várják e mintafeladatokat, mert nagyon érdekli őket, hogy hogyan dolgoznak magyar kollégáik.«

Sz. Bojadzsiev professzor meglátogatta az egyetemen folyó vizsgákat is, sőt egy alkalommal maga is tett fel kérdéseket a gépelemekből vizsgázó hallgatóknak. Erről az élményről ezt írja:

»Nem állhatok tovább ellent a kísértésnek és meg kell osztanom olvasóimmal azt az élvezetet, amit nekem Terplán professzor nyújtott iránt tanúsított figyelmével, amikor június 11-én felkért engem, hogy tegyek fel néhány kérdést az általa vizsgáztatott hallgatóknak. Ugyanakkor felajánlotta, hogy saját maga fogja fordítani a szöveget. Terplán professzor figyelme meghatott és most megragadom az alkalmat, hogy neki ismét soraimmal újra köszönetet mondjak. Köszönöm ezen kívül Kertész Barnabás és Takács Ernő III. é. gépészmérnökhallgatóknak helyes és tömör feleletét, amivel engem teljesen kielégítettek.

Végül az ember nem közömbös a két díszkötéses humoros kiadvánnyal szemben sem. A HÚZÓTÜSKE 1954-es és 1956-os kiadványa nagyszerű ötlet, amely a humor útján tükrözi a miskolci műszaki egyetem életét. A tanárok és az egyetemi hallgatók e kezdeményezését nem szabad elszigetelni és kell, hogy a többi műszaki egyetem is megragadja ezt az alkalmat. Egy nép, egy társadalom humorérzéke határozza meg legjobban kritikai szemléletét, életképességét és éleslátását. Humorérzékével képes meglátni a rosszat, a hibát és humor útján idejében képes helyes útra téríteni a káros törekvéseket és az igazság felé fordítani szekere rúdját.

Fájó szívvel búcsúzom a miskolci Egyetemvárostól. Sokoldalú, nagyszerű élményt szereztem ott és jó érzéssel, sok emlékkel távozom. Ottartózkodásom egész ideje alatt dr. Sályi István rektor és az egyetem több professzorának szívélyes vendéglátása és figyelme kísért végig.

A meleg testvéri fogadtatás szép emlékével és azzal az érzéssel térek vissza hazámba, hogy megadtak nekem minden lehetőséget arra, hogy megismerkedjek a RM Nehézipari Műszaki Egyetem szervezeti felépítésével és az oktatók oktató, nevelő és tudományos munkájának módszereivel.

Elismerés és tisztelet mindazoknak, akik a fiatal szocialista Egyetemváros felépítésében kiveszik részüket. Elismerés és tisztelet az egyetem szerény, szorgalmas törekvő neveltjeinek.«

SZ. BOJADZSIEV
Gépészeti és Elektrotechnikai Intézet Szófia.

PATTANTYÚS Á. GÉZA
1885—1956.

1956. szeptember 29-én, munka közben hirtelen elhúnyt dr. Pattantyus Á. Géza, a budapesti Műszaki Egyetem vizgépek tanszékének professzora.

A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem gépészmérnöki kara, rövid 7 éves története alatt sokat köszönhet dr. Pattantyus Á. Géza professzornak. 1950 decemberében az első budapesti gépészmérnök professzor volt, aki ellátogatott egyetemünkre és a világ legnagyobb vizerőműveiről magasszínvonalú előadást tartott. 1954-ben a Magyar Tudományos Akadémia Gépészeti Főbizottsága tagjaként a Főbizottság miskolci ülésén, majd 1955-ben a városi vízművek egyik problémájának szakértőjeként járt még egyetemünkön. A miskolci gépészmérnöki kar tanszékeinek tudományos és oktatói tevékenységét állandó figyelemmel kísérte és amikor mód volt rá, hathatósan támogatta, hiszen egyetemünk gépészmérnök professzorai és a gépészmérnöki oklevéllel rendelkező oktatók zöme az ő tanítványai közül kerültek ki.

Nehéz feladat rövid pár mondatban összefoglalni azt a nagy munkát, amelyet Pattantyus Á. Géza életében végzett. Közel ötven éves gazdag, sokoldalú alkotó tevékenységre tekinthetett vissza. Az egyetemi oktatás, a műszaki irodalom fejlesztése, gépészeti berendezések tervezése és gyártása, társadalmi tevékenység, munkatársak nevelése, folytonos kutatás és továbbképzés azok a fő munkaterületek, amelyekben kimagasló eredményeket ért el.

Gépészmérnöki oklevelet 1907-ben szerzett, azóta az egyetemi oktatásban megszakítás nélkül vett részt. E tevékenységét a sokoldalúság (elektrotechnika, gépelemek, általános géptan, műszaki mérések, emelő- és szállítóberendezések, áramlástani vízgépek, vízierőművek tantárgyak előadása), a teljes szabatosságra törekvés, a szabadon előadott és logikusan felépített, nagyon izléses ábrák rajzolásával kísért előadások, a jó jegyzetek kiadása és az alaposan előkészített gyakorlatok tartása jellemzik.

A műszaki irodalom fejlesztése terén is nagyon sokat tett. Közismertebb tankönyvei: Emelőgépek erőtana; Gépek üzemtana; Gyakorlati áramlástan; Lengéstan stb. Évtizedeken át főszerkesztője volt a Technika, majd a felszabadulás után a Magyar Technika c. folyóiratnak. Szerkesztette a Mérnöki Továbbképző Intézet gépészeti kiadványsorozatát. Szerkesztése alatt jelent meg 1938-ban a még ma is egyetlen magyarnyelvű Gépészeti Zsebkönyv, amelynek második, bővített kiadása Gépészeti Kézikönyv címen ugyancsak Pattantyus professzor főszerkesztősége alatt készült.

Több tudományos pályaművet nyert el dolgozataival. Eddig kb. 100 szakcikk és szakvélemény került ki tollából. Több szakcikke idegen nyelven is megjelent és élénk külföldi visszhangra talált.

Alkotó tevékenysége közben hosszabb időt töltött az iparban. Olyan vállalatnál dolgozott, amely egyrészt a legkülönbözőbb gépeket gyártotta, másrészt a kis vállalat megkövetelte, hogy a mérnök mindennel, tervezéssel, gyártással, méréssel, helyszíni szereléssel és kereskedelmi kérdésekkel is foglalkozzék. A kisebb fajta különleges gépek tervezése mellett kiemelkedőbb ipari tevékenysége pl. Sümeg város villamosítása, Budapest felvonó problémáinak megoldása stb. 1930-ban tanszékvezető egyetemi tanárrá történt kinevezése óta az ipar problémáinak elvi és tudományos kérdéseivel foglalkozott. Több szabadalma mellett különösen kiemelkedett a hazai vízenergia-gazdálkodás részproblémáinak megoldása.

Társadalmi tevékenysége úgy jellemezhető, hogy állandóan az ifjúság között, az ifjúságért élt.

Az 1940-es évek gazdasági válsága idején több cikke jelent meg a mérnökképzés és nevelés problémáiról, amelyek előremutató irányelvei ma is időszerűek. Mint a műegyetemi zenekarnak hosszú időn át tanárelnöke a zenekar működését magas színvonalon tartotta. Fiatalos lendülettel vett részt a műegyetemi sportrepülők munkájában. A felszabadulás után szinte nem volt olyan egyetemi probléma, amelyben felsőbb szervek ne kérték volna véleményét.

A Felsőoktatási Szemle egyik számában megkérdezték tőle, hogyan lehetséges az, hogy tanszéke a legjobb tanszéki együttes hírében áll, annak ellenére, hogy volt munkatársai csaknem valamennyien a műszaki élet egy-egy vezetőhelyén dolgoznak, s közülük kettő már önállóan vezet egyetemi tanszéket? Válaszában a magyarázatot egyrészt a munkatársak helyes kiválasztásában, másrészt a munkatársak fokozatos önálló feladattal való ellátásában jelölte meg. A gyakorlat — szerinte — azt mutatta, hogy rövid idő alatt eldőlt, ki alkalmas valóban tanszéki munkatársnak. Így önmagától kialakult a jó tanszéki kollektíva. Mi még hozzá tehetjük, hogy nagy szerepet játszott a »tanszéki nagycsalád« létrejöttében, az Ő személyes példamutatása. Egyéniségének köszönhető, hogy tanszékén már régen megvalósult az a légkör, amelynek általános megvalósításáért ma oly sok ankétot rendezünk. Nem tekinthető véletlennek, hogy az Ő nevelési módszere példamutató lett, s azt volt munkatársai és tanítványai is jó eredménnyel akalmazzák az élet különböző területein.

Pattantyus professzor ötven éves műszaki, tudományos és oktatói tevékenységét e cikk keretében csak nagyvonalakban lehet ismertetni. Munkáját kormányunk Kossuth-díjjal, több állami kitüntetéssel, az oktatásügyi miniszter a Felsőoktatás kiváló dolgozó jelvénnyel ismerte el, a Tudományos Minősítő Bizottság a Műszaki tudományok doktora tudományos fokozatot adományozta számára 1953-ban, a Magyar Tudományos Akadémia pedig 1954-ben levelező tagjai közé választotta. Halála előtt két nappal Ő is megjelent az Országházban, hogy átvegye kormányunk újabb elismerését a Munka Vörös Zászló Érdemrend kitüntetést. E kitüntetés újabb lendületet adott munkájának, közvetlen munkatársai szerint telve volt munkakedvvel, tervekkel és tanszéki munkája közben érte utól a halál.

Amikor mint volt tanítvány és volt munkatárs, a miskolci gépészmérnöktársaim nevében elbúcsúzom dr. Pattantyus Á. Géza professzortól, legméltóbban úgy őrizhetjük meg emlékét, ha igyekszünk az általa belénk oltott tudást, nevelést az Ő szellemében továbbfejleszteni és ha e tudást évről évre hozzá hasonlóan adjuk át a felnövő új gépészmérnök-jelölteknek.

Dr. TERPLÁN ZÉNÓ

Tanszékeink elnevezéséről

A művelt magyar embernek — legyen az mérnök, orvos, vagy tanár — kötelessége, hogy a maga területén őrködjék nyelvünk tisztasága felett. Ez a feladat nemcsak abban áll, hogy kerüljük azokat az idegen szavakat, amelyek helyett számunkra szebb és érthetőbb magyar kifejezéseket használhatunk, hanem abban is, hogy mindig, minden körülmények között nyelvtani szempontból is helyesen beszéljünk.

Ez a feladat nem minden esetben könnyű. Előfordul az is, hogy amit valaki helyesnek, magyarosnak érez, azt már valaki helytelennek, magyartalannak tartja.

Ilyen problémából támadt egyetemünkön az a vita, hogy tanszékeink elnevezése helyes-e úgy, ahogyan használjuk, vagy nem? Helyes-e pl. ha azt mondjuk: az egyetem **Matematikai tanszékén** történt, vagy az egyetem **Matematika tanszékén** történt alak a helyesebb?

Egyetemünk, mindenki megnyugtatására felvilágosítást kért a Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Intézetétől a kérdést illetően. A választ dr. Lőrincze Lajos, az intézet igazgatóhelyettese személyesen adta meg. Levelének erre a kérdésre vonatkozó részletét az alábbiakban közöljük.

»A tanszékek elnevezésével kapcsolatban először abban kell állást foglalnunk, hogy intézményeknek tekintsük-e a tanszékeket, vagy ne. Ha nem külön intézménynek fogjuk fel a tanszéket, hanem csak egy intézmény kisebb részének, osztályának, akkor nem is vonatkozik rá helyesírási szabályzatunk legújabb kiadásának az a pontja (261), amely a hivatalok, intézmények stb. elnevezéséről szól, tehát nem vonatkozik rá a nagy kezdőbetűs írás szabálya. Tehát e szerint nem így írjuk: Matematika Tanszék, se nem így: Matematikai tanszék (így a könyvcímeket írjuk), hanem csak egyszerűen így: matematikai tanszék. (Mondat elején természetesen: Matematikai tanszék.) Mondatba ágyazva: »Az egyetem matematikai tanszékén történt...«

Ami már most a **matematikai tanszék**, vagy **matematika tanszék**, vagy **matematika tanszéke** elnevezést illeti, egyik sem helytelen. Mégis az a javaslatunk, hogy elsősorban az **-i** képzős melléknéveket alkalmazzák. (Ez különösen akkor lehetséges, ha a tanszéket valamely tudományágról neveztek el: matematikai, technológiai, elektrotechnikai, áramlástani stb. tanszék.) A többesszámú szóra végződő tanszékelnevezések után nem tehetünk **-i képzőt**, ezek után a **tanszéke** szót ajánljuk, birtokos szerkezetnek fogva fel a szókapcsolatot: a villamosgépek tanszéke, a gőzgépek és automobilok tanszéke, az emelőgépek és szállítóberendezések tanszéke stb. Néha birtokosszerkezetet kell alkalmaznunk olyankor is, amikor nem többesszámú szó áll a **tanszék előtt:** a villamosgépek üzemtanának tanszéke, a villamosipari anyagok technológiájának tanszéke stb. Meg kell jegyeznünk azonban, hogy a **tanszéke** szót csak ilyen esetekben alkalmazzuk, a fentebb felsorolt elnevezések esetében ne; ott még a főnévi tulajdonságjelzős szerkezet is jobb (matematika tanszék, kémia tanszék), mint a birtokosjelzős (matematika tanszéke, fizika tanszéke stb.)

A számozott tanszék megnevezésekor a számot előre kell tennünk: **az 1.** sz. mechanikai technológiai tanszék, **a 2. sz.** matematikai tanszék stb.

Mondatba ágyazáskor úgy alkalmazzunk, hogy a birtokosszerkezettel kifejezett tanszéknévnek ne legyen birtokosjelzője, mert a birtokszó **(tanszéke)** ilyenkor az egész elnevezés birtokosához tartozik (»Az egyetem villamosgépek **tanszékén** történt...«) és így létrejön az előbb nem ajánlott szerkezet (villamosgépek tanszék). Ilyen esetben így fogalmazzunk: »Egyetemünkön a villamosgépek tanszékén történt«, vagy egyáltalán hagyjuk el a birtokost, hiszen úgyis tudjuk, hogy »mi« egyetemünkről van szó, a határozott névelő ezt kifejezi: »A villamosgépek tanszékén történt...«

dr. Lőrincze Lajos
igazgatóhelyettes.

ÚJ RENESZÁNSZOT!

Az Ember, a Föld ura, csodás dolgokat művel századunkban!
Mint új Prometheus,
az atomok őstüzű lelkét; erejét, melegét békés munkára fogja.
A kibernatika naponta teremt új csodákat!
Az ember alkotja, szépíti jövőd és könnyíti mádat.
»Mindent tudunk már!« — harsan a szólam az égre!
— De az alkotóval, az érző emberrel,
Megértésre vágyó, szomjazó lelkével
Mit úgy elhanyagoltunk =
is törődjünk végre!

Az Ember: csodás, százhúrú zongora!
Benne zúg, viharzik, tombol a
Világmindenség szent szimfóniája!
Felcsendül benne a vizek lágy esése,
A gyermek édes, csengő kacagása,
Ifjú szív szerelme, forró vágya
S az anyaméhnek titkos rezdülése!
Mégis e zongorán — Oh, mert nem ismerjük!
korlátoltan, sután
erőlködve, csak a C dur skálát verjük!

Százszínű, csodás paletta az Ember!
Színeibe rejtve ott izzik a tenger
gyöngyházfényű fodra, az ég selymes kékje!
Szél-borzolta tájak ezer-hímű rétje,
Árnyas erdeinknek mély, haragos zöldje,
Termő rónáinknak dús, fekete földje
S a lenyugvó Napnak bibor lángolása!
S mi e pallettával — mivel nem ismerjük —
szürke unalommal
a fétis — Technika cégtábláját festjük!

Az Ember csodás, nagy tornyot alkotott,
milyet bábel-őse megálmodni sem mert!
Tornya árnyékából lépjen ki a fényre,
— Fedezzük fel újra —
s tanuljuk meg jobban becsülni az Embert!

LIPTAI LÁSZLÓ

Hallgatóink érdekvédelméért!

HALLGATÓINK KÖZÜL talán sokan nem is tudják, hogy a közétkeztetés és a büfék ellenőrzésére a DISZ-vb. és a szakszervezeti bizottság társadalmi ellenőröket bízott meg.

E bizottság ellenőrzi a menzán az ételek mennyiségét és minőségét, a konyha és az éttermek tisztaságát, az élelmiszer nyersanyagok kezelését és tárolását, az ételek felszolgálását. Bármilyen hiányosság esetén felhívja arra a menzavezető, vagy telepvezető figyelmét és javaslatot tesz a hiányosság megszüntetésére. Ellenőrzi továbbá (legalábbis ezután ellenőrizni fogja) 10 napra előre az étrend összeállítását és azt, hogy megkapják-e a hallgatók a megállapított forintnormának megfelelő élelmiszermennyiséget.

A FENTIEKEN KÍVÜL jogosultak az egyetem területén lévő boltok ellenőrzésére is. Ezekben a boltokban szintén az a cél, hogy kielégítsék a hallgatóság igényeit. Olyan árukat rendeljenek, amelyekre a hallgatók mindenkor igényt tartanak, főleg az élelmiszerek minőségét illetően. Friss kenyér, sütemény, tej, felvágottak, zsír, szalonna, lekvár, vaj, tojás, száraz tepertő, gyümölcsök, paprika, fűszerek stb. legyen állandóan ezekben a boltokban.

Ezeken kívül a DISZ-vb. egy tagja fogalkozik még a fel nem sorolt szociális és érdekvédelmi kérdésekkel is.

AMENNYIBEN HALLGATÓINKNAK az étkeztetésnél, vagy az élelmiszerboltoknál akad problémájuk, vagy sérelmeznek valamit, keressék fel a társadalmi ellenőröket, akik az észrevételeket közlik az üzletek, vagy a menza vezetőivel és tárgyilagos vizsgálás után javaslatot tesznek a hibák kijavítására. Ez persze nem érinti a panaszkönyvet, oda bárki bejegyezheti észrevételeit.

A társadalmi ellenőrök egyben a »Menzabizottság« tagjai is.

Dala Zoltán B 101, E/2. 107, Kocsó Gyula G 503 E/2. 220. (esetleg E/5. 11.,) Mudra László K 302, E/1. 207, a Menzabizottság vezetője, Tábori Károly K 201, E/1. 211, Vétek György III. Bg. E/1. 204.

Minden más érdekvédelmi kérdésben **Mudra Lászlóhoz**, a DISZ-vb. diákotthon és szociális érdekvédelmi felelőséhez kell fordulni.

A DISZ-vb. majd rendszeresen tájékoztatja hallgatóinkat a társadalmi ellenőrök munkájáról.

A beruházási osztály hírei

A beruházási osztály a szegélykő felszedésével kapcsolatban kérésünkre az alábbi választ adta:

A kollégiumi épületek előtt végighúzódó, s az E/2 és A/2 épületeket összekötő belső utak eredeti tervek szerint gyalogos és legfeljebb személygépkocsi közlekedésre szolgáltak. Ennek megfelelően könnyű burkolattal épültek meg.

Az Egyetem ideiglenes berendezkedése és a még be nem fejezett építkezés miatt nehéz teherautók és autóbuszok átkelése is elkerülhetetlenné vált. A súlyos járművek a vékony aszfaltréteget több helyen összetörték, s emiatt nagyobbmérvű javítás vált szükségessé. A javítás elvégzésével kapcsolatban a beruházási osztály a burkolat megerősítését is tervbevette. Ez a legcélszerűbben úgy oldható meg, hogy a szegélykőnek 2,5 cm-es felemelésével a kijavított régi burkolatra még egy új, 2,5 cm-es aszfaltréteget fektetünk, ami által teherforgalomra is alkalmas, 5 cm vastag, öntött aszfaltburkolatot nyerünk. Ezt az eljárást indokolja az, hogy a jelenlegi helyzet még huzamosabb ideig fennmarad, bár terelőutakkal igyekszünk a teherforgalmat eltéríteni. Nem felesleges megemlíteni, hogy ez a korszerű, tökéletes burkolat nem került többe, mint az eredetileg tervezett kötőzúzalékos burkolat.

Beruházási osztály.

A Bánya-, Kohó- és Földmérnöki Karok hírei:

Matematika szigorlatok állása f. hó 2-án:

A III. éves kohómérnöki évfolyamon vizsgára jelentkezett 9 hallgató.

Jeles eredménnyel tett szigorlatot **Kim In Guk.** Két hallgató vizsgázott eredménytelenül. 11 hallgató és a 2 pótszigorlatos a most folyó vizsgákra jelentkezett.

A III. éves bányagépészmérnöki évfolyamon vizsgára jelentkezett 9 hallgató. Jeles eredménnyel vizsgáztak **Debreczeni Elemér** és **Li Gun Thek.** Három hallgató vizsgázott eredménytelenül. 8 hallgató és a 3 pótszigorlatos a most folyó vizsgára jelentkezett.

Óramulasztások:

A tanév kezdetétől f. hó 1-ig a mulasztott órák száma így alakult:

Bányamérnöki Kar
446 igazolt, 35 igazolatlan
Kohómérnöki Kar
689 igazolt, 22 igazolatlan
Földmérőmérnöki Kar
31 igazolt, 14 igazolatlan órát mulasztott.

A fenti számadatok nyugtalanítók. A mulasztó hallgatók gondolkodjanak többet a munkafegyelemről és a félévi vizsgák várható eredményeiről, — az igazolatlanul mulasztó hallgatók cselekedetéhez kommentárt fűzni nem kell.

Utóvizsgák állása f. hó 2-án:

A II. éves bányamérnöki karon	14
III. éves bányagépészmérnöki karon	1
II. éves földmérőmérnöki karon	6
II. éves kohómérnöki karon	6
III. éves kohómérnöki karon	1
IV. éves kohómérnöki karon	3
V. éves kohómérnöki karon	5
összesen:	36

fő hallgató nem tett még eleget utóvizsga kötelezettségének. Ezek közül 4 hallgató végleg elbukott, részükre csak a félévismétlésre, vagy az elbocsátásra van lehetőség.

Fehér László

Köszönet a felejthetetlen élményekért

Tanszékünknek a szlovákiai túrán résztvett tagjai ezúton is hálás köszönetüket fejezik ki a szakszervezetnek és titkárának, Ivanics János elvtársnak a túra mintaszerű rendezéséért. Tisztában vagyunk azzal, hogy a siker teljes mértékben Ivanics elvtárs lelkiismeretes, odaadó munkájának eredménye. Megköszönjük Titkár elvtárs önzetlen munkáját és arra kérjük, hogy a jövőben is a lehetőségekhez képest minden alkalmat ragadjon meg, hogy dolgozótársainak ehhez hasonló, egész életre szóló felejthetetlen élményeket szerezzen.

Egyben nem feledkezhetünk meg Tóthova Márta dékáni titkár és Lichý János adjunktus elvtársak fáradságot nem ismerő munkájáról, akik feláldozva vasárnapi pihenő napjukat, végigkísértek bennünket csehszlovákiai utunkon, hogy minden gondolatunkat ellesve, kellemessé tegyék az ott töltött három napunkat.

Nagy Ilona
Szarka Zoltán
Dömötör Ferenc
Obádovics J. Gyula
Hoffmann Andor
Rakaczky Jánosné

MŰVÉSZETI JEGYZETEK

A Liszt-verseny margójára

Múlt évben jelent meg újságunkban egy kis cikk Liszt Ferenc muzsikájáról a »Viták a művészetben« sorozatban. A vitatkozók akkor sajnálták, hogy mennyire ismeretlenek Liszt művei a közönség széles rétegei előtt. Szóvátették, hogy Liszt muzsikájának népszerűsítésére Liszt-versenyt kellene rendezni a lengyelek Chopin-versenyének mintájára. Nagy örömmel fogadtuk ezért az eleinte igen gyér, majd sűrűsödő újsághíreket arról, hogy ezévben megtartják a várva-várt Liszt-versenyt.

Mi vidékiek sajnos csak a rádió és újságok révén kaphattunk kis ízelítőt a versenyről és eredményeiről, de még így is nagy élményt jelentett számunkra. Sok országból gyűltek össze a fiatal művészek, de mindegyikük egy, közös nyelven beszélt: a zene nyelvén, Liszt nyelvén keresztül szólt hozzánk. Aki érti Liszt zenéjét, az megértette őket és büszke lehet arra, hogy az egész világon beszélik ezt a nyelvet.

Kérdés azonban, hogy mindenki érti-e nálunk Liszt zenéjét? Amikor a h-moll szonátát hallgatja, érti-e, mit akar Liszt e csodálatos művével kifejezni, vagy csak futamokat, akkordokat; pianókat és fortissimókat, technikai bravúrokat és lágy dallamokat hall? — Bizony, bár nemzetközi a zene nyelve, mégis a művész zenei nyelvét meg kell tanulni. S ha azt kérdezzük, hogy lehetőséget adott-e a Liszt-verseny arra, hogy Liszt zenéjét a közönség ne csak megismerje, hanem meg is értse, sajnos, azt kell mondanunk, hogy vajmi kevéssé.

Liszt legtöbb műve programzene, ami azt jelenti, hogy határozott — irodalmi vagy művészeti — téma ihlette. Persze Liszt zenéjében nem követte szolgai módon, szószerint ezeket a témákat, hanem témaihlette érzéseit fejezte ki zenéjében. Így csak akkor értjük meg igazán Liszt zenéjét, ha művei formai felépítése mellett ismerjük programját is. Kár, hogy olyan kevés ember ismeri és még kevesebb ember mondja el ezeket a programokat. Az újságcikkek a riport nívófelületén mozognak és a rádió sem él azzal a kiváló alkalommal, hogy a h-moll szonátát két este négyszer is közvetítve legalább néhány szót szóljon magáról a műről. Pedig ez a h-moll szonáta megértés szempontjából talán nem is olyan könnyű. Bizonyítja ezt Ungár Imre Kossuth-díjas zongoraművészünknek az Irodalmi Újság hasábjain megjelent cikke, melyben megjegyzi, hogy nem is lenne jó, ha a zseniális 17 éves Liu Si-kun teljesen megértené a h-moll szonátát, mert túl fiatal hozzá. — Viszont azt hiszem, hogy a 16 éven felüliek szívesen megismerkednének vele... Vagy a zeneszerzők talán titkolták, mi ihlette őket? Ennek az ellenkezőjét bizonyítják a mostanában mind sűrűbben kiadásra kerülő levelezések, vagy éppen Liszt irodalmi munkássága, ami sajnos szintén eléggé ismeretlen. Az igazi nagy művészektől mi sem áll távolabb, mint elefántcsont-toronyba zárkózni, ők az egész emberiség számára írnak. Ezt fejezi ki Liszt is egyik író-barátjához 1838-ban írt levelében: »A zeneszerzők elég sokáig voltak udvaroncok és ingyenélők a palotákban, elég sokáig dicsőítették a nagyok szerelmeit és a gazdagok élvezeteit, — ütött az óra: most már a gyöngékbe öntsenek bátorságot s az elnyomottak szenvedéseit csillapítsák. A művészet emlékeztesse az embert sorstársainak hősi elhatározásaira, erejére, emberségére... Főképp az kell, hogy a világosság leszálljon az emberek szellemébe, hogy a művészet édes örömei odaüljenek tűzhelyéhez, hogy megismerje az élet értékét...«

Ezt a művészi végrendeletet megszívlelhetné a Rádió, s akkor nem fog megelégedni olyan riportokkal, amikből csak azt tudjuk meg, hogy France Clidat mindig a mamájával sétál a városban, hanem arról is fogunk hallani néhány szót, hogy mi is a témája a Haláltáncnak, amit France Clidat játszik...

Röviden: nem lehetünk elégedettek a Liszt-verseny eredményeivel addig, amíg minél több Liszt-művet nem népszerűsítünk. Csak akkor mondhatjuk igazán, hogy ezen a versenyen nemcsak Lev Vlaszenko, Bächer Mihály, Lazarij Berman és Liu Si-kun győzött, hanem Liszt muzsikája is és mi is, akik ezt a nagyszerű zenét megértve maradéktalanul a szívünkbe zártuk.

Lemezhangversenyeinken és lapunk hasábjain igyekszünk majd küzdeni ezért a győzelemért.

Versmondó estek Miskolcon

Ez évi első lemezhangversenyünkön közvéleménykutatást rendeztünk és ennek kiértékelése során megállapítottuk, hogy ifjúságunk élénken érdeklődik az irodalom, a versek iránt, szeretne minél több szépen elszavalt költeményt hallani. Azonkívül, hogy ezt az igényt igyekszünk klubestjeink keretén belül is kielégíteni, most örömmel üdvözölhetjük a miskolci Déryné Színház színművészeinek kezdeményezését versmondó estek megrendezésére. **A sorozat**, melyre remélhetőleg olcsó bérleteket is lehet majd váltani, **október 15-én indul. Kéthetenkint, hétfő este 6 órakor a Kamaraszínházban** rendezik meg ezeket az esteket, melyeken a verseket szavaló színművészeken kívül énekművészek és zeneművészek is fellépnek. A Budapesten »Szállj, költemény...« címmel megrendezett esteknek óriási közönség sikerük volt. Reméljük, hogy a miskolci »kultúrközöny« babonáját meghazudtolva, Miskolcon is népszerűvé válnak ezek az estek. Szeretnénk, ha ifjúságunk is minél nagyobb számban látogatná ezeket az esteket, ha nem is kellemes a közlekedés... A részletes műsorról plakátok és a Hangos Híradó útján adunk tájékoztatást.

F. J.

Gondolatok az első Beethoven-est után

Beethoven műveit előadni és befogadni egyaránt ünnep az előadónak és a közönségnek. Művészetét megszólaltatni nem könnyű, csak az igazán elhivatottak képesek a nagy mester gondolatait hűen interpretálni. Beethoven a szellem óriásai közé tartozott, akikről Victor Hugo azt a megállapítást tette, hogy nincs köztük legnagyobb, mert mindegyik a maga nemében az. »Mindegyikük a maga egészében testesíti meg azt az abszolút valamit, amit ember elérhet.« Aki csak valamennyire is ismeri Beethoven művészetét, természetesnek veszi ezt a megállapítást.

Belső tartalmában nagy célt tűzött ki az egyetemi kultúrbizottság: Beethoven leggyakrabban előadott műveinek ismertetését. Az első hangverseny után elmondhatjuk, hogy a kezdet biztató. A bevezető lépést várakozáson felüli érdeklődés kísérte és az előadás utólag igazolta is az érdeklődést. Farkas József ismertetési módszere egyaránt hasznos volt a kezdőnek és a műveket már jobban ismerő hallgatóságnak is. Az előbbieknél a formai felépítés ismertetésével megkönnyítette a zene lényegéhez való behatolás első lépéseit és — minthogy a lényeg megismerésének folyamata nem fejeződik be — az utóbbiak részére is új szépségek megismerését segítette elő.

A lejátszott művek Beethoven fiatakori kompozíciói közül valók voltak, teljes egészében még nem az igazi beethoveni hang ez, de már látszanak »az oroszlánkörmök«, feltűnik a későbbi mindent átalakító forradalmár, akiről Romain Roland azt írja, hogy »...mondhatatlanul jólesik belemerülni az akaratnak és hitnek ebbe az óceánjába. Átárad belőle ránk a bátorság, a küzdés boldogsága...«

A rokokó zenéjének zárt formái már kezdenek kitágulni. Hangjában még ott van a nagy elődök, Haydn és Mozart nyoma, de érezzük, hogy a prometheusi szikra rövidesen hatalmas lángra loban, mely az Eroicában már teljesen szétrepeszti a régi formavilágot és ezzel együtt új hősi tartalommal tölti meg a XIX. század elejének művészetét. Elég csak a B-dur Trió lassú tételére, vagy az I. Szimfónia témafelépítéseire gondolnunk.

Persze nem szabad elfelejtenünk, hogy a művekhez fűzött szavak vagy a forma megismerése még nem vezet el a zenei élményhez, csak legfeljebb simábbá teszi az utat odáig. A zenei élmény feltárása mindenkinek a legszemélyesebb és legbensőbb ügye, nem lezárt folyamat, mert az életkor emelkedésével elfinomodnak, átszellemülnek a zenei szükségletek és ezzel együtt belső érzékeink is. Mindig közelebb jutunk nagy mestereink lényéből sugárzó humánumhoz, mely nem egy kiváltságos osztályhoz, nem csak muzsikusokhoz, hanem az emberi közösséghez szól. Beethoven művészetét minden idők embere a magáénak érzi, mert az emberi élet igazi értékeinek feltárásával, mondanivalóját a legtökéletesebb művészi formába öntve, a legmélyebb humánum hangján szól hozzánk.

H. A.

Szinházi évadnyitás

Bár a Kamaraszínház **Machiavelli: Mandragora**-jával már megkezdte a miskolci színiévadot, a Déryné Színház ünnepélyes évadnyitása október 3-án volt a diósgyőrvasgyári Művelődés Házában. A Himnusz eljátszása után Mészöly Tibor igazgató mondott pár szavas köszöntőt, majd felcsendültek **Jacobi: Leányvásár** című operettjének szebbnél-szebb dallamai. A jó színészi játék, a dallamos muzsika meghódította a közönséget. A sok jó színészi teljesítményből (Komlóssy Teri, Simor Ottó, Galambos Erzsi, Lombi Jenő és még sokan mások) legjobban tetszett a mindenkit ellenállhatatlanul megnevettető Fehér Tibor. Az első felvonás ízléstelen díszletei viszont nem tetszettek. És ismét a közönségről: úgy látszott, hogy a miskolci közönségnek még az operett is magas, mert nem a legszebb lírai kettős kapott vastapsot, hanem a klasszikusnak mondható operettbe nem túlságosan beleillő revűjelenet, a meztelenségben bővelkedő »indiántánc«. Eszembe jutott Shaw mondása: »Aki meztelen combokat akar látni, ne színházba menjen, hanem annál rosszabb hírű helyre.« Ezt sem a miskolciaknak mondta...

Végül tolmácsolom a színház hívását, hogy ne fázzon a miskolci közönség Diósgyőrvasgyárba kimenni. Talán oda fog találni, csak annyit kell megjegyeznie, hogy nem az a Művelődés Háza, ahol ki van írva, hogy Művelődés Háza, hanem az, ahol az van kiírva, hogy Filmszínház, ahol a legsötétebb az utca és ahol az autóbusz nem áll meg. A szűk ruhatár sem sok jóval biztat, bár most — hála a jó időjárásnak — még nem kellett kipróbálni. Az előadás 11-kor ért véget, külön autóbuszjáratnak nyoma sem volt, villamossal kellett bedöcögni a városba. Ennek ellenére egy-egy jó darab, különösen majd az Ember tragédiája kedvéért szívesen vállaljuk ezeket az átmeneti nehézségeket is. —sj—

»Ismerjük meg a nemzetközi diákmozgalmat« című cikket a következő lapban folytatjuk.

MOZIMŰSOR

5—6-án, 7 órakor
7-én, 8 órakor

OTHELLO
Szovjet film
9—10-én, fél 7 órakor

UJ EMBER KOVÁCSA
Szovjet film
13-án, fél 7 és fél 9 órakor
14-én, fél 7 órakor

VISSZAÉLÉS
Lengyel film
16-án, 7 órakor
17-én, 7 órakor

SAS FIA
Jugoszláv film

LEMEZHANGVERSENY

Október 18-án, csütörtökön este negyed 8 órakor a **Beethoven-sorozat** második hangversenye lesz. Műsor: Tavaszi szonáta, c-moll zongoraverseny, II. szimfónia.

ZENEKARI HANGVERSENY

Annie Petit, a Liszt-verseny különdíjasának közreműködésével a most megszervezett miskolci Filharmonikusok hangversenyt rendeznek október 8-án, hétfőn este 8 órakor a Kossuth moziban. Műsor: Wagner: A bolygó hollandi, nyitány, Liszt: Esz-dur zongoraverseny, Mendelssohn: Olasz szimfónia. Kedvezményes jegyek az egyetemi közönségszervezőknél rendelhetők.

A MI EGYETEMÜNK
A Nehézipari Műszaki Egyetem lapja
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.

Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Lajos.

SPORT

RÖPLABDA csapatunk szép győzelmet szerzett. 3:2 arányban győzték le a Salgótarjáni Bástya együttesét.

A következő játékosok játszottak: Farnadi V. G., Farkas II. G., Bartók IV. K., Csisztu II. G., Halász III. K., Lőrinci IV. G.

Játékukkal kitüntek: **Farkas, Lőrinci.**

Nem játszottak: Árpádi, Szarka, Rácz.

*

MODELLEZŐINK szép eredményt értek el vasárnap. Egy első, két második és egy csoport minőségi helyezést szereztek.

*

Szeptember hó 30-án rendezték meg Borsod megye II—III. o. birkozó bajnokságát. A Miskolci Haladás öt versenyzővel vett részt.

57 kg II. **Ülkei István III. Bg.**
67 kg I. **Kopcsek Imre V. G.**
79 kg II. **Mucs Béla II. B.**

Az egésznapos versenyen a Haladás együttese várakozáson felül szerepelt.

*

LABDARUGÓ csapatunk 7:0 arányú csúfos vereséget szenvedett a Miskolci Honvéd együttesétől.

A Haladás a következő összeállításban lépett pályára: Csabai — Hujber, Bándi, Vasas — Modrovics, Túri — Párizs, Pataki, Csapó, Takács, Előrő.

A játékidő kilencven percében mindvégig szív nélküli, érdektelen játékot mutatott a Haladás csapata. A gólok jórésze a kapus hibájából esett. Nem a M. Honvéd volt a klasszis, hanem a Haladás együttes mutatott osztályon aluli játékot.

Helyes lenne, ha az illetékesek tanulságot vonnának le a mérkőzésből és a következőkben minden játékost a megfelelő helyen játszatnának.

ASZTALITENISZEZŐINK f. hó 21-én fognak játszani a Cegledi Törekvés csapata ellen.

Szeptember 29-én folytak le Miskolcon az országos I., II. o. egyéni bajnokság küzdelmei. Sok meglepetés született. Sidó elsők között kiesett. A döntőben a tavalyi országos bajnok, Európa ranglista helyezettje Gyetvai, vereséget szenvedett Bubonyitól, aki ezzel megszerezte az elsőséget.

*

VIVÓINK e hó 7-én fognak játszani egy III. o. országos meghívásos rendezvényen.

CÉLLÖVÉSZET

A sportkör megalakítja a céllövő szakosztályt. A napokban már jelentős beruházást is eszközöltek, 10 darab kispuskát vásároltak. A szakosztály munkája iránt érdeklődők jelentkezzenek Ruhmann Imrénél, K 401.

TURISZTIKA

Pár évvel ezelőtt szép eredményeket értek el a Miskolci Haladás túristái. Jelenleg a szakosztály nem működik. Amennyiben kellő létszámú érdeklődő van egyetemünkön e sportág iránt, a sportkör megalakítja ismét a szakosztályt. Érdeklődni és a szakosztályba jelentkezni a Haladás sportirodán lehet. (É/III. II. 16.)

*

A Haladás SK legutóbbi elnökségi értekezletén a következő főbb határozatok születtek.

A félév folyamán több háziversenyt kell rendezni. Tehetségkutató (gólya) versenyek lesznek az elsőévesek számára atlétikából, úszásból és tornából. Egyetemi Bajnokságot rendeznek a szakosztályok atlétikából, kosárlabdából és kézilabdából.

A sportkör a félév folyamán »Modern olimpiai játékok« címmel filmvetítéssel egybekötött előadást tart a nagyelőadóban.

Kedves Elsőéves Hallgatótársam!

A Művelt Népben jelent meg nemrég egy cikk egy elsőéves egyetemi hallgató tollából. A hallgató a szakmai oktatás fejlesztése céljából azt javasolja, hogy tegyék fakultatívvá az orosz nyelv oktatását és töröljék el a testnevelési órát; ezzel is heti három órát nyerne a szakmai oktatás.

Nem értettem egyet ezzel a javaslattal, és szeretném a véleményemet Neked is elmondani, elsőéves hallgatótársam, ha van türelmed meghallgatni.

Miért van szükség az egyetemen tornaórákra, testnevelésre? — Erre szeretnék részben egyéni tapasztalatomon okulva választ adni.

Megérkeztél Te, elsőéves kollégám, ebbe a számodra még idegen, valószínűleg szokatlan környezetbe, az Egyetemvárosba, ahol 9 félévet szándékozol komoly munkával eltölteni. Kavarognak benned a mindig mély nyomot hagyó első benyomások. Emlékezel az első néhány matematika órára, ahol — a középiskolai iramhoz mérten — rohamléptekben foglalták össze a már megismert anyagot és tértek át ismeretlen területekre. Látod, a tanítás gyorsabb ütemét, magasabb nívóját, és ha lelkiismeretes ember vagy, időd és energiád nagy részét az előtted tornyosuló akadályok leküzdésére fordítod, de közben — lehet, hogy megfeledkeztél valamiről! — Megfeledkeztél arról, hogy középiskolás korodban esetleg voltak egyéni foglalkozási területeid, amiket itt jelenleg — a megnövekedett munka miatt — egészen elhanyagolsz. Jártál szakkörbe, vagy zeneórára, szépirodalmat olvastál, sportoltál — s mindezt egyidőre félre akarod tenni. A felsoroltak közül én most csak az utolsóval kívánok foglalkozni.

Tegyük fel, hogy mint elsőéves, erős ambícióval veted bele magad a tanulásba. Kikapcsolódásod mindössze annyi, hogy beszélgetni, vitatkozni szoktál barátaiddal, néha elmész moziba, vagy hétvégén bemész a városba szórakozni. Mindezt kevésnek találod; a tankörben töltött órák után fáradtságot, kedvetlenséget érzel. Tegyük fel ráadásul, hogy érzékeny idegrendszerű ember vagy: ez esetben előbb-utóbb meglep az álmatlanság, fejfájás. — Mondd, nem volna jó valami természetes gyógyszert használni a jó közérzet érdekében?

Ajánlom, sportolj! — Talán mentél már el este a kivilágított tornaterem előtt, s be is kukkantottál: valamelyik szakosztály edzést tartott. Lehetetlen, hogy első pillantásra észre ne vedd: ezek az emberek egységet alkotnak, kedélyes, vidám társaságot, a barátság egyik legszintébb formáját. Nem volna kedved közéjük állni?

— Hja, — mondod, — én erről már lekéstem. Egyik sportágban sincsenek kiemelkedő eredményeim.

Ne felejtsd el, hogy a Haladás szakosztályai nemcsak az »érdemes sportolók« számára alakultak. Hidd el, szívesen látnak ott Téged is, ha rendszeresen eljársz közéjük és nemcsak a szerelés érdekében kéred a felvételedet.

De mondjuk, Te mégsem találod a magad számára testhezállónak a szakosztályon belüli sportolást.

— Egyrészt pótolhatatlan hiányaim vannak az edzés terén, — mondod, — be sem kerülnék az »első csapatba«, meg aztán heti két délutánom elmegy az edzéssel, beleszámítva, hogy utána már nem tanulok.

— Ne félj, a Te ügyed sem reménytelen! — Gyakran láthatsz a tornateremben apróbb csoportokat, 2—3 embert mozogni. Egyéni edzést tartanak: súlyzót emelnek, szeren vagy szőnyegen tornásznak. Ha tetszik Neked a testnevelésnek ez a módszere, ha a sportban csak magad szeretsz feladatot adni magadnak, inkább, minthogy azt edzőtől kapjad, — itt is szerencsét próbálhatsz. — Igaz. A terem kulcsát csak igazolványra adják ki, de ha megkéred tornatanárodat, bizonyára szívesen megadja neked az írásbeli engedélyt.

Az egyetem parkosítatlan, füves területein, a hejőparti tisztáson gyakran láthatsz hallgatókat futballozni, sőt még tanárokat is. Mit gondolsz, ez utóbbiak csak a »hecc« kedvéért rendezik a tanszék-bajnokságokat? Én úgy gondolom, néha nekik is jól esik megmozgatni berozsdásodott izmaikat. Hiszen ez természetes: emberi alkatunk, izmaink, csontrendszerünk több mozgást kívánnak, mint amit mi, szellemi munkások nyújtunk nekik. De ha szellemi frisseségünket is előmozdítja, miért ne áldozzunk heti néhány órát a testmozgásnak is?

Mondjuk, meg vagy győződve a testedzés szükségéről, és elhatároztad, hogy sportolni fogsz. Edzett, fejlett, jó idegzetű emberré akarsz válni, vagy ezeket a tulajdonságokat akarod magadban tovább fejleszteni. Felhívom a figyelmedet egy fontos tényezőre, a rendszerességre. Ne lógd el a tornaórák felét, vagy ne légy lusta este felhúzni a tornacipődet. Nem is annyira az erős akaratra fog munkád épülni, — hiszen szervezeted érzi a mozgás szükségét, — inkább a szívósságra, a következetességre.

Munkádhoz sok sikert és jó eredményt kíván egy negyedéves hallgatótársad.

— h. o. —

A MI EGYETEMÜNK

A NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 16. szám ÁRA 40 FILLÉR Miskolc, 1956. október 19

A diák-kollégiumokról

Külföldi vendégek az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület egyetemi csoportjának ülésén

Ismerjük meg a Nemzetközi Diákmozgalmat

Irodalmi Kör Egyetemünkön

Megalakult az egyetemi hallgatók Tudományos Egyesülete

Október 10-én tartotta alakuló közgyülését az egyetemi hallgatók Tudományos Egyesülete. Az alakuló közgyülésen egyetemünk oktatói közül is többen megjelentek.

Terplán Zénó rektorhelyettes, az egyetem rektora, vezetősége és a maga nevében üdvözölte a megjelenteket, majd megállapitotta — annak ellenére, hogy Tudományos Diákköreink a multban pályadijakat is nyertek — szükséges a tudományos diákköri munkának szervezettebb formát biztositani.

Darin Sándor ismertette ezután a szervező bizottság beszámolóját. Többek között a következőket mondotta: „Eddig hiba volt az, hogy az egyetemen legjobban tanuló hallgatókkal személyenként szervezetten nem foglalkoztunk. A most megalakuló Tudományos Egyesület a jótanuló hallgatókkal kiván foglalkozni."

Beszámolója végén felolvasta az Egyesület alapszabályzatát.

1. Az Egyesület neve: A Nehézipari Műszaki Egyetem hallgatóinak Tudományos Egyesülete.

2. Az Egyesület egyetemi hallgatóinak önkéntes, az önálló tudományos munka módszereinek elsajátítására alakult, tudományos tevékenységre előkészitő szervezete.

„Az Egyesület célja, hogy

a) az egyetemi nevelő oktatómunkát támassza alá a tantervben előirt foglalkozásokon túlmenően, tegye lehetővé a hallgatók minél jobb szakmai felkészitését, mozditsa elő a hallgatók politikai fejlődését, általános müveltségének növelését.

b) A marxizmus-leninizmus elvei alapján szélesitse a hallgatók tudományos látókörét, nevelje a hallgatókat a tudományos munka iránti igényességre, a tudományos igazság pártos elsajátitására és a tudományos kérdésekben való önálló állásfoglalásra ... stb."

Az egyesület tagjainak legfontosabb kötelességei a következők:

a) tevékenyen résztvesznek a marxizmus-leninizmus elvei alapján folyó tudományos munkában, megjelennek a diákkör és az Egyesület ülésein és ott kutatási eredményeikről beszámolnak;

b) munkájukat az Egyesület határozatai és alapszabálya alapján végzik, hallgatótársaikban fejlesztik a tudományos munka iránti érdeklődést és népszerüsitik a tudományos munkát;

c) munkájukat a diákkör tudományos tanácsadója által jóváhagyott munkaterv alapján végzik;

d) állandóan emelik politikai és szakmai tudásukat, valamint általános müveltségüket;

e) példamutató magatartásukkal megbecsülést szereznek a hallgatók tudományos munkájának.

Az egyesület tagjainak jogai különösen a következők:

a) tanácsadási és szavazati joguk van az Egyesület rendes és rendkivüli ülésein, választók és választhatók az Egyesület Tanácsába;

b) abban a diákkörben, ahol dolgoznak, a diákkör üléseinek tanácskozási és szavazati joguk van;

c) választók és választhatók a diákkör vezetőségébe;

d) Az Egyesület valamennyi tagjának joga, hogy dolgozataival pályázatokon részt vegyen, az Egyesület ülésein felszólaljon, a megvitatásra, a tanszékek, a diákkörök és az Egyesület birálatát, segitségét tudományos munkájában és szakdolgozatának elkészitésében felhasználja".

(Az alapszabályzat elolvasható a Tudományos Egyesület hirdetőtábláján.)

A közgyülés az alapszabályt egyhangulag elfogadta, majd az Egyesület költségvetését következőképpen állapitotta meg:

A legjobb munkát végzők jutalmazására 8000 Ft-ot forditanak.

Kiküldetésre, kutatóintézetekkel való kapcsolat fejlesztésére 7000 Ft-ot.

A kisérletezéshez szükséges anyagok biztositására 14.000 Ft-ot.

Az egyetemen el nem készithető műszaki berendezések beszerzésére 6000 Ft-ot.

A költségvetési vitában Shey János docens javasolta, hogy 3—4 ember külföldi útjára biztositsanak 4000—6000 Ft-ot, mivel a tudományos diákegyesületek nemzetközi konferenciáján is képviselni kell egyetemünket.

Shey János docens javaslatát a közgyülés elfogadta és 6000 Ft-ot szavazott meg a külföldi utak költségeire.

A közgyülés az Egyesület tanácsát titkos szavazással választotta meg. A tanács tagjai a következők:

Elnök: Shey János docens, titkárok: Tajnafői József és Nagy Lajos tanársegédek.

A hallgatók közül a következőket választották a tanácsba: Ajtay Aladár IV. G., Salánki József V. G., Debreceni Elemér III. Bg., Voith Márton V. K., Ferenc József V. K., Limpár István IV. K., Szarka János III. K.

A tagfelvétel tovább tart. Éppen ezért felhivjuk hallgatóink figyelmét, hogy aki tudományos diákköri munkára rátermettséget és tehetséget érez, jelentkezzen az Egyesület tanácsánál.

Bizunk abban, hogy a fiatal Egyesület az első lépések után egyre jobban megerősödik és tudományos munkáival elismerést és megbecsülést szerez egyetemünknek.

Köszöntjük az Egyesület minden tagját, munkájukhoz sok sikert kivánunk.

— p —

EGYETEMI HÍREK

Az elmúlt napokban a Rektori Tanács határozatának megfelelően a főépület és a kollégiumokat összekötő út mentén egy szép kis fenyőfát ültettek el Pattantyús Á. Imre professzor, egyetemünk volt dékánjának emlékezetére. Valamennyi diákunk és dolgozónk szerető gondoskodásába ajánljuk e kis fát.

Zorkóczy Béla egyetemi tanár, Kossuth-dijas, résztvesz a Szófiában tartandó nemzetközi hegesztési konferencián október 15-től.

★

Budinszky Tibornak, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület szakosztály vezetőségi tagjának a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a »Szocialista Munkáért Érdemérem« kitüntetést adományozta.

★

Dr. Sályi István, egyetemi tanár, Kossuth-dijas rektor és dr. Horváth Zoltán egyetemi tanár, a Kohómérnöki Kar dékánja résztvesznek a freibergi Bányászati Akadémia Fémkohászati Intézetének avatási ünnepségén.

★

Miskolc város IV. kerületi Hazafias Népfrontbizottsága 1956. október 18-án fél 6 órai kezdettel egyetemünk E/VI-os klubhelyiségében értelmiségi ankétot rendezett.

★

Visszaérkezett csehszlovákiai tanulmányútjáról a kohómérnöki kar 3 oktatóból és 15 hallgatóból álló csoportja. A kéthetes tanulmányút alatt autóbusszal 2025 km utat tettek meg. Megtekintették Selmecbányát, Pozsonyt, Brünt, ahol elmentek a gépipari kiállitásra is. Megnézték Prágát, majd az Osztrava környéki vasipari kombinátot látogatták meg. Utjukról lapunk következő számában részletesen beszámolunk.

★

Az egyetem vezetőségének küldöttsége október 11—15-ig tartózkodott Csehszlovákiában. Utjukról részletes tájékoztatást a későbbiekben adunk.

Nyilt levél

a DISZ Végrehajtó Bizottsághoz

Az egyetemi dolgozók DISZ-alapszervezetének vezetősége ezúton kérdezi meg a DISZ-VB.-től, hogy miben támogatják ők ezt az alapszervezetet, hogy a DISZ-VB. tudna-e dolgozni, ha a felső fórumoktól nem kapná meg a feladatokat?

Azt hisszük, hogy nem. Tehát vonják le a következtetést. A mi alapszervezetünk sem tud dolgozni, mert egyáltalán nem ismerjük az előttünk álló feladatokat, és azt hiszem ez világos, ha valamit nem ismerünk, akkor nem is tudjuk megvalósitani.

Több esetben fordultunk már a DISZ-VB.-hoz problémáinkkal, névszerint Nagy István elvtárshoz (azért hozzá, mert a VB.-titkárt nem ismerjük), aki minden esetben megigérte, hogy kérésünket továbbitja, s intézkedni fognak, ez azonban minden esetben csak igéret maradt.

Azzal tisztában vagyunk, hogy a hallgatók alapszervezetében más problémák vannak, más a témakörük a DISZ-ben is, mint nekünk dolgozóknak, de ez nem indokolja azt, hogy semmi útmutatást ne adjanak nekünk.

Amíg a IV. kerületi DISZ-bizottsághoz tartoztunk, addig valamennyire tájékozódtunk, tudtuk feladatainkat, pedig az ottani DISZ-bizottságnak is nehéz volt velünk foglalkozni, mert oda többségben üzemek fiataljai tartoztak, mégis kéthetenként tájékoztattak a feladatokról.

Több példát hozhatnánk fel igazunk bizonyitására, azonban csak kettőt említünk meg:

A tanév elején megszervezték a DISZ-tanfolyamot, melyre alapszervezetünkből két elvtársnőt hivtak meg. Mi úgy gondoltuk, hogy utána a két elvtársnő beszámol az ott elhangzottakról, s nagyot csalódtunk, mikor kiderült, hogy egy szó — az nem sok — sem hangzott el alapszervezetünkről, pedig a DISZ-VB. is elismeri, hogy alapszervezetünk a legnépesebb alapszervezet az egyetemen.

Nem utolsó sorban említendő a fiatalasszonyok és lányok találkozója. Ugyanis a mi alapszervezetünk 90 százalékát lányok teszik ki, de ennek a találkozónak a küldötteit — mondhatjuk azt — titokban választották meg, senki nem tudott róla semmit, csak amennyit az újságok közöltek.

Nem igaz, hogy a DISZ-VB. ha akar, nem tud törődni alapszervezetünkkel, mert amikor Berkes elvtárs pártfogolta szervezetünket, tájékozottabbak voltunk.

Most a közelmúltban Mudra elvtárs volt megbizva azzal a feladattal, hogy irányitsa, illetve segitse szervezetünket, de ő sok munkája miatt nem tudta ezt tovább vállalni. Miért nem gondoskodik már rólunk a DISZ-VB? Mire vár?

A kérésünk az, hogy jelöljenek ki egy elvtársat, aki nemcsak kényszerűségből, hanem kedvvel is végzi a reábizott feladatot, s nem húzódik vissza, ha látja a nehézségeket.

Kérjük, hogy a DISZ-VB. titkára néha-néha beszélgessen el titkárunkkal a szervezet problémáiról, mert anélkül nem lehet dolgozni, ha nem látja szervezetünk az előtte álló feladatokat. Tekintse végre a DISZ-VB. édesgyermekének a mi alapszervezetünket is, s minket is tájékoztasson a KV. által meghatározott feladatokról.

Dolgozók DISZ-alapszervezetének vezetősége.

Diplomatervek kiosztása és a termelési gyakorlat feladatainak értékelése

AZ ÖTÖDÉVES gépészmérnök-hallgatók október 12-én megkapták diplomaterveiket a VI. sz. előadóban. Ezt megelőzően kiértékelték a hallgatók nyári termelési gyakorlatok feladatainak eredményét. Kordoss professzor elvtárs ismertette az üzemek jelentéseit a gyakorlatot végző hallgatókról. Valamennyi üzemből hozzánk érkezett egyöntetű vélemény az, hogy hallgatóink a hathetes gyakorlati idejüket fegyelmezetten, szorgalmas munkával töltötték el. Többen a kiadott feladatokon kívül, más üzemi problémával is foglalkoztak. A MÁVAG-ból küldött levél kiemeli Benedek István nevét, aki feladatán kívül újitást is adott be.

A FELADATOK eredményeinek számszerű értékelését nézve, örömmel tapasztaljuk, hogy azok zöme jeles és jó osztályzatot mutat, kevés az elégséges, nyolc hallgató feladata nem érte el az elégséges osztályzatot. A 34 jeles feladat közül árnyalati különbséggel, első helyre sorolhatjuk: Pomázi Lajos, Kovács Endre, Orosz László, Pirkó József, Salánki József, Kórán Gyula, Tavaszi Miklós és Kósa György feladatát. Ezek az elvtársak könyvjutalomban részesültek.

A DIPLOMATERVEK kiosztása előtt Kordoss professzor elvtárs ismertette a diplomaterv elkészitésére vonatkozóan a hallgatók előtt álló feladatokat. A most kiosztásra került diplomaterv feladatok terjedelemben nem haladják meg az elmúlt évben kiadott feladatok terjedelmét, de minőségileg nagyobb követelményt állitanak a hallgatók elé. A feladatok nagy része, kb. 50 százaléka gépgyártás-technológiai tárgyú.

A PROFESSZOR ELVTÁRS azon reményének adott kifejezést, hogy az évfolyam a diplomatervek elkészitésével 100 százalékos „tervteljesitést" fog végezni és határidőre, 1957. március 20-ra minden hallgató elkészitve beadja diplomatervét birálatra. Az évfolyam nevében Pomázi Lajos, az évfolyam DISZ-titkára válaszolt a professzor elvtárs hozzánk intézett szavaira.

— ZEPHYR —

Miért hallgatunk?

Egyetemünk soproni részlegének átköltözésével kapcsolatban immáron megszűntek a két intézmény és az Oktatásügyi Minisztérium belső ügye lenni, amennyiben a sajtóban több cikk jelent meg a bányamérnök képzésre vonatkozóan. Az ország közvéleményét ezek a cikkek csak a soproniak — dolgok természetéből kifolyó elfogult — álláspontjáról tájékoztatják.

A közvélemény helyes tájékoztatása és egyetemünk érdeke is megköveteli, hogy a több éve vitatott kérdésről, amelyet az Elnöki Tanács 1955. évi törvényerejü rendeletével lezártnak véltünk, az egyetem ugyancsak az országos sajtóban ismertesse véleményét, sorolja fel indokait és a döntő jelentőségü körülményeket az egységes bányamérnök képzés Miskolcon való megvalósitásáról.

Tegyen többet az egyetem saját érdekében, hiszen még az egyetem hallgatói — nem is beszélve Miskolc város lakosságáról — sem tájékozottak az egyetem sorsát is befolyásoló fontos kérdésről.

KOZÁK IMRE

DIÁKPARLAMENT!

Láttad-e már a fényszórót? Ha igen, úgy olvashattad, hogy egyetemünkön működik a diákparlament. Ha nem tudnád, tudd meg most, mert a Te érdekedben jött létre. Mi a feladata és mi a célja? Az, hogy képviselje a hallgatók érdekeit, hogy megszólaltassa problémáikat, hogy kéréseiket és kérdéseiket eljuttassa oda, ahova azok szólnak és választ hozzon rájuk. A diákparlament meg van és működik. Olvasd csak: két hallgatónak nem sikerült a második utóvizsgája, ez egy év veszteség lett volna számukra. Évfolyamtársaik úgy látták, hogy hét féléven át bebizonyitották ezek a hallgatók, hogy nem a hanyagság, nemtörődömség jellemző rájuk, és úgy látták, hogy veszteség lenne, ha kimaradna a két hallgató, ezért kérték a diákparlamenten keresztül, hogy ittmaradhassanak, s vizsgájukat a következő félévben tehessék le. A kérés meghallgatásra talált, s a két hallgató itt van köztünk.

A VI-os szállóban laknak a lányok. Sok fiú van, aki gyakran ellátogat oda. De csak a földszint egy ping-pong asztallal és egy kuporgásra használható lócával berendezett csarnokába léphet, de tovább nem, mert igy mondja a rendelet. Társalgó nincs, ahol a lányok és fiúk találkozhatnának, szórakozhatnának. Ha nincs, hát legyen, mondja a diákparlament és bizunk benne, hogy lesz is, mert ez kell, mert ez szükséges.

Ime két példa a diákparlament működéséről. Tudj róla Te is, mert neked is segit minden igazságos és jogos kérés megoldásában. Töprengő kérdéseidre megadja a választ a diákparlament.

— ZEPHYR —

A DIÁK-KOLLÉGIUMOKRÓL

(VITA)

Hozzászólás a kollégiumi vitához

NÉHÁNY DOLOGBAN nem értek egyet a DISZ VB. javaslatával, illetve vitaindító cikkével.

A kollégiumi mozgalom leglényegesebb célkitüzése, hogy megtanítsa a kollégium tagjait az önállóságra, arra, hogy önállóan formálják életüket, részt kérjenek saját életük irányításából. Ez pedig csak úgy valósulhat meg, ha az önállóság nem jelképes, hanem valóság és teljes. Ezért ellenzem, hogy a kollégiumi taggyülés határozatait a Rektori Tanács megváltoztathassa, vagy törölhesse, mert ez a kollégiumot megfosztaná önállóságától. A mi fiataljaink már számtalanszor bebizonyították, hogy tudnak felnőtt fejjel gondolkozni és meg tudják ítélni mi a jó és mi a rossz? A kollégiumi taggyűlésen vegyen részt a Rektori Tanács képviselője és a határozat meghozatala előtti vitában fejtse ki álláspontját és győzze meg a taggyűlés résztvevőit. Csak így kerülhető el, hogy az ifjúság érdekeire való hivatkozással ne szülessenek olyan határozatok, amivel maguk a fiatalok, és sok esetben a végrehajtásra hivatott szervek sem értenek egyet. Ugy gondolom, elég biztositék a taggyűlésen résztvevő kommunisták és DISZ-vezetők jelenléte, hogy ne hozzanak olyan határozatot, ami nem egyeztethető össze nevelési elveinkkel.

A VITAINDÍTÓ CIKK utolsó és utolsó előtti bekezdésének elolvasása után az volt az érzésem, hogy mézesmadzagnak készült, ami kedveltté teszi a kollégiumi mozgalmat,leszereli az esetleges ellenállást.

Ha elfogadjuk az említett részben leirtakat, akkor az egész átalakítás formális, hiábavaló munka lenne.

Az eddig megtartott lakógyűlések azt bizonyították, hogy a jelenlegi diákszálló szabályzaton lényeges változtatnivaló nincs, egyedül a kötelező 7 órai felkelés körül alakult ki vita. Ha most a taggyűlés kis változtatással a jelenlegi szabályzatot elfogadja, attól még nem lesz kollégium a szállóból és nem lesz hatékonyabb a nevelés.

Véleményem az, hogy éppen akkor töltené be hivatását a kollégium, ha a sokszor rosszul értelmezett „szabadságot" korlátozná és nevelőmunkáján keresztül igen is beavatkozna a tagok „belső világába". Ha erről a beavatkozásról lemondanánk, azzal lemondanánk az ifjúság neveléséről, ami a DISZ feladata és amit a kollégium is szolgálni hivatott. Nem adminisztratív beavatkozásra, normák, sémák előírására gondolok, hanem arra, hogy a szoba, esetleg a taggyűlés vitassa meg tagjai magatartását, munkához való viszonyát, magánéletét.

VESZÉLYESNEK TARTOM az idézett részben meghirdetett elveket azért is, mert az azt a látszatot kelti, hogy a tartalom marad, a forma változik, ilyen „átalakításokból" pedig nem kérünk. Az átalakitás erőszakoltságának látszata kelti azt a közönyt, ami a kollégiumi vitával kapcsolatban az érdekeltek körében megnyilvánult.

Természetesnek tartom, hogy egyesek a fentemlített „beavatkozástól" félnek. Javaslom, ne is erőszakoljuk rájuk. Legyen önkéntes a kollégiumi tagság, a jelentkezők létszámának megfelelően csak egy vagy két szállót alakítsunk át. A kollégiumok feladata legyen, hogy olyan vonzó életet teremtsenek, hogy úgy kívánjon élni minden hallgató, általánossá váljon a kollégiumi rendszer. Javasolnám például, hogy a lépcsőházi tereket minden szinten rendezzék be kényelmes társalgónak, jó világítással, ujsággal, rádióval szereljék fel, ahol szórakozni, beszélgetni lehet. Az igy felszabaduló társalgó és az utóbbi időben vészesen elszaporodó raktárak, takarítónői szobák, jó néhány évre kihasználatlanságra itélt teakonyhák helyiségeinek felhasználásával csökkentsék a 8-as szobák túlzsúfoltságát. Ilyen javaslata biztosan sok mindenkinek van, ezeket mind meg kellene hallgatni és felhasználni.

MEG KELLENE VITATNI, hogy az intenzívebb nevelés érdekében nem volna-e jobb rendszer, ha a különböző évfolyamok hallgatói a szobákban együtt laknának, önkéntes alapon. Ez megkönnyítené az elsőévesek beilleszkedését. Közvetlen lehetőséget adna a felsőévesek tanulmányi segítségére az elsőévesek felé. A nevelőmunkában, a kollégiumi életben jártas tag állandó maradna a kollégiumban, óráról-órára nevelhetné, segithetné a fiatalabb tagokat. Nem tudom elképzelni a hathatós nevelést, ha a kollégium tagjai évről évre költöznek, változnak. Ez a rendszer a közösségi vagyon fokozottabb védelmére buzdítana, a megrongált berendezés, elpiszkolt fal nem maradna másokra.

IGEN LÉNYEGESNEK tartom a nevelés szempontjából, hogy a megfelelő környezet biztositva legyen. A következő gazdasági évben áldozni kellene a kollégiumok berendezésének kiegészítésére, megjavítására, mert ha a kollégium továbbra is „éjjeli menedékhely" marad, a hallgatók nem fognak benne élni, a kollégium és minden jószándék medő marad.

Dobi Imre
V. é. gmh.

Mit várunk a kollégiumi rendszertől?

Sohasem laktam Népi Kollégiumban. Ezt az intézményt csak kívülről ismertem meg azokon az osztálytársaimon keresztül, akik kollégisták voltak. Ha visszaemlékezünk középiskolás éveinkre, ha visszaidézzük a régi emlékeket, a régi osztálytársakat, közülük ma is úgy látjuk — mint ahogy akkor mondtuk — a kollégisták voltak a legöntudatosabbak. A kollégisták mindig összetartottak, közösen vettek részt rendezvényeken és közösen szerveztek rendezvényeket. De nemcsak az összetartozásra, a közösségi életre tanított a kollégium, hanem mindenekelőtt a politikai nevelés által nyújtott fejlődés volt az, ami a többiek fölé emelte a kollégistákat. Szélesebb látókör, határozott kiállás jellemezte őket. De a tanulás is jobban ment nekik, mert ezen a téren is törődött velük a kollégium, a gyengék nem voltak magukra hagyatva.

Haladó intézmény volt a kollégiumi rendszer és nagyon helyes létrehozni újra. Mit várunk mi a kollégiumi rendszertől? Elsősorban azt, hogy olyan nevelést nyújtson az egyéni és közösségi jellem kialakításában, amelyet — valljuk meg őszintén — nem tudott nyújtani megfelelő mértékben ifjúsági tömegszervezetünk. Nem tudott nyújtani azért, mert a DISZ csak a »tanulmányi életben« működött, de a diákszállók falain belül nagyon sokszor megszűnt létezni. Nyújtott-e valami nevelést a diákszálló? Kétségbe vonható. Uralkodott egy diktált szállórend, amelynek nem minden pontját tartották helyesnek a lakók és sok esetben nem is tartották be. Most azt várjuk, hogy a kollégiumi rendszer bevezetésével a hallgatók maguk öntevékenyen kormányozhassák kollégiumi életüket. Saját maguk állitsák fel azt a »rendet«, amelyet helyesnek látnak és alakítsák ki azt a szellemet, hogy mindenki megtartsa azt, amit a közösség elfogadott. Azt várjuk a kollégiumtól, hogy mind politikai, mind szakmai téren nyújtson lehetőséget a fejlődéshez, olyan közösség kialakításával, ahol az erősek magukkal viszik a gyengébbeket, ahol nem lehetnek lemaradók. Egy mondatban összefoglalva: Öntevékeny irányítás, közösségi élet, fejlődési lehetőség, jellemformáló nevelés; ez az, amit várunk a felállítandó kollégiumtól.

— ZEPHYR —

Népi kollégista voltam,

s mint ilyennek, engedjék meg tisztelt olvasók, hogy diákmozgalmunk egyik legfőbb kérdéséhez én is szóljak néhány szót.

1947 NYARÁN, amikor először léptem be a rozsadombi, Vásárhelyi Pálról elnevezett mérnökkollégium gyönyörű kertjébe — és meg kell vallanom, hogy vegyes érzelmekkel —, bizony nem gondoltam még azokra a kedves emlékekre, amelyek sokszor eszembe jutnak, kiváltképpen, ha kollégiumokról hallok vagy olvasok. Egy szobában körülbelül nyolcan laktunk és enynyien egy közösséget: a szövetkezetet képeztük. Együtt voltunk felelősek a rendért, a tisztaságért, kollégiumi fegyelemért, a közösségi társadalmi és politikai munkáért, az egyes tagok szakmai fejlődéséért és még sok másért. Kissé nehezen szoktuk ugyan meg a hazulról érkezett csomagok közös szétosztását, de végül együtt örültünk ennek is. Megtanultuk egymást segíteni és bírálni, s mi több, megértéssel fogadni az építő bírálatokat. Időnként taggyűléseket tartottunk. Volt saját könyvtárunk és részt vehettünk különböző szakkörök munkáiban. Együtt jártunk be az egyetemre legtöbbször együtt mentünk színházba és együtt szórakoztunk a saját magunk rendezte sport- és kulturális összejöveteleken. Mert volt ám röplabdacsapatunk, énekkarunk, kultúr- és népi tánccsoportunk is.

EMLÉKSZEM, egyszer az MNDSZ egyik kerületi összejövetelén hirtelen egy kis kultúrműsorra volt szükség. Nem volt más választásuk minket hívtak meg. Olyan sikert arattunk, hogy arra egy kis színházi együttes is büszke lehetett volna. Ezen felbuzdulva, még több időt fordítottunk kulturális foglalkozásainkra; egyre többet, sokszor a hajnali órákig táncoltunk. Tanulmányi eredményeink általánosságban gyengülni kezdtek. Közben választási agitációs munkára jártunk vidékre, szabad időnkben pedig a Margit-híd újjáépítési munkálataiban vettünk részt. Vezetőink között nem volt pedagógus, aki tapasztaltságával meghúzhatta volna a mértéket. Pedig erre de nagy szükség lett volna! A kollégium igazgatója is velünk együtt tanuló diáktársunk volt.

PEDAGÓGUS SZEMMEL persze másként lehetett volna a helyzetet megítélni. Az a jelszó, amelyet oly sokat olvashattam ágyamról lefekvéskor és felkelés előtt („Kardos neveletlenek nevelnek neveletleneket"), meglehetősen káros volt. A kollégiumi vizsgákon — mert ilyenek is voltak — a jó politikust állították elénk a jó kollégista mintaképéül, függetlenül a szakmai fejlődésétől és erkölcsi életétől. De ez utóbbival aztán nem is nagyon törődött a vezetőség. Az volt a fő, hogy ne legyünk »szakbarbárok«. A közösségi életről is kezdett ferde felfogás kialakulni. Nem egy hallgató nyert „önző" minősítést csupán azért, mert vasárnap délutáni sétája alkalmával a Gellérhegy egyik padjára leült — egyedül — tanulni. Érthető volt, hogy ilyen körülmények között egyre többen — s ezek között jómagam is — hagytuk el a kollégiumot. Ezt a jelenséget csak elősegítette az a tény, hogy az SZDP kezelése alatt lévő kollégiumok ugyancsak munkásszármazású hallgatói ellen botokkal felfegyverezve vezényeltek ki bennünket verekedni — éjszaka. A párt azonban nem hagyta el a lényegében egészséges népi kollégiumi mozgalmat, s a hibákat a Központi Vezetőség bírálatának formájában feltárta, elősegítve ezzel azt, hogy a népi kollégiumok élete ismét egyenesbe terelődjön. Ebben a bírálatban csak az volt a hiba, hogy Rajk elvtársnak a népi kollégiumokban tapasztalt népszerűségét nem kívánatos kapcsolatnak, félreértve, a népi kollégiumi mozgalom nemhogy erősödött, hanem egyre inkább gyengült, míg végül is annak teljes megszűnése következett be.

A MAI KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT, amikor a népi kollégiumok nevelő erejének tudata már tisztán élt bennünk, csak örömmel fogadhattuk a pártnak a népi kollégiumi mozgalom visszaállítására vonatkozó határozatát. Természetes, hogy a volt hibák kijavítása — amelyeket éppen ennek érdekében kíséreltem meg röviden kifejteni — elengedhetetlen. Meg kell és meg is lehet találni azt a helyes utat, amely biztosíthatja a magas szakképzettségű, politikailag tisztán látó, dolgozó népünkhöz hű műszaki értelmiség nevelését. Ez pedig szerintem elképzelhetetlen anélkül, hogy a kollégiumok vezetésébe be ne vonjanak szakképzett, politikailag fejlett pedagógusokat (pl. tanársegédeket). Ezzel részben egy hallgató túlterhelése kerülhető el, (mert a régi népi kollégiumi igazgatók egy része „örökös hallgató" volt), másrészt tapasztaltságával és higgadtságával meg tudja állapítani a helyes arányt a szakmai, tanulmányi és egyéb elfoglaltságok között. Ezenkívül nem szabad megengedni, hogy kollégiumi és egyéb vezetők mindenkor kijáró tisztelete és megbecsülése — e kereteken túlmenve — belső vagy külső személyi kultusz melegágya legyen.

Szombathy Emil

Gazdasági szerveink az anyagi lehetőség határáig minden támogatást megadnak

Azt hiszem sokan várták már, hogy vajon mikép vélekednek hallgatóink vezető szervei arról a problémáról, mely ma már nem csupán azokat érdekli, akiket közvetlenül érint, hanem elég széles körben tárgyalnak róla.

Igaz, diákotthonaink különleges helyet foglalnak el az egyetemi életben, nehezebb is tehát véleményt mondani, hogy milyen módon lehetne és milyen feltételei vannak a diákotthonok kollégiummá való átalakításának.

Diákotthonaink egyetemünktől nem távoleső helyen vannak, hanem azt mondhatnánk, tartozékai az egyetemnek, értem ez alatt, hogy diákotthoni épületet, különböző helyiségeket foglal el az egyetem saját céljaira, gazdasági hivatalok, tanszékek, ide sorolhatom az étkező helyiségeket is, ami természetesen az elhelyezés rovására megy.

Hallgatóink nem élnek mai értelemben vett kollégiumi életet, egyrészt a fent említett hiányosságok folytán és ezen változtatni sem lehet addig, amig a tanulmányi épületek el nem készülnek. Ez azonban azt hiszem nem lehet elsődleges kérdés a kollégiumok megvalósításánál, mert úgy gondolom, a régi kollégiumokban sem voltak az igények teljesen kielégítve, mégis nagy eredményeket értek el nem egy fontos kérdésben.

Azt, hogy az igényeket anyagi helyzetünk adottságainál fogva nem tudjuk úgy kielégíteni, ahogy azt állítom, mindenki szeretné, nem jelentheti hallgatóinknál, hogy a többi őket érintő és bizonyára érdeklő kérdésekben, vagy eseményekkel szemben közömbösek legyenek, passzivan viselkedjenek, vagy legjobb esetben egymás között tárgyaljanak.

Persze a közömbösség diákotthonainkban, ahová csak aludni járnak hallgatóink, még csak érthető, de ha már kollégiummá alakul át és úgy látszik, ez az általános óhaj, ott más szellemnek kell érvényesülnie.

A fent elmondott hiányosságok dacára is, kollégiumainkban olyan helyzetet kell teremteni, ahol meg lesz a lehetősége a kollektiv megnyilatkozásoknak, társadalmi, politikai, kultúrális kérdésekben egyaránt. Egyetemi ifjúságunk szavát hallatná országot érintő kérdésekben is, ami által tényezővé válna Miskolc város társadalmi életében.

Nem hiszem, hogy ez a tanulmányi eredmény rovására menne, sőt talán még elő is segítené azt, mert a megnyilatkozásoknak nemcsak társadalmi, politikai céljai lennének, hanem a tudomány, különösen a műszaki tudományt magába foglaló témát is fel fog ölelni, ez pedig feltétlen nagyobb tudást, felkészültséget igényel, ami serkenteni fog a több ismeret elsajátítására.

Hogy ez igy is legyen, én is azt kérdezem, milyen módon lehetne ezt megvalósitani? Bizonyára ilyenféle elgondolásuk volt abban az időben azoknak is, akik diákotthoni igazgatókat, nevelő tanárokat, szintfelelősöket állitottak be diákotthonainkba. De a túlzott centralizáció itt is megmutatkozott, mert vajon kit kérdeztek meg, hogy jó-e a választás, elfogadják-e azokat, akiket a különböző funkciókba helyeztek. Nem kérdeztek meg senkit, aminek azután meg is lett az eredménye.

Diákotthoni igazgatóink csak a lefekvés, felkelés, kimaradás kérdéseivel foglalkoztak, lehet, hogy nincs igazam, de nem tudok róla, hogy hallgatóink egyéni problémáiról érdeklődtek volna, vagy a hallgatók ilyen problémával hozzájuk fordultak volna. Ugy gondolom, az egésznek az volt az oka, hogy igazgatóink feladatukat csak aban látták, hogy fegyelmezés céljából van megbizatásuk, hallgatóink pedig nem érezték magukhoz közelállónak, hiszen nagy részük nem is ismerte a diákotthoni igazgatókat.

Nevelő tanárainkról még annyit sem tudok, hogy a cimükbe foglalt feladatukat csak részben is ellátták volna. Szintfelelőseink, akiknek nagyon szép és komoly feladatuk lett volna hallgatótársaik előtt jó példával előljárni, nevelni, vezetni, hibáikra rámutatni, a jó kollektiv életet kialakitani a diákotthonokban. Őszintén meg kell mondani, a nagyon kevés kivételtől eltekintve, nem sokat láttunk tőlük ezeknek megvalósításáért fáradozva. Azt hitték, hogyha már különleges berendezésű szobára igényt tartanak, ez megadja diáktársaik előtt a tekintélyt is.

Miért irtam mindezeket le? Azért, mert a Mi Egyetemünkben javasolt kollégiumi rendtartás belső felépítésének jó megvalósitása csak úgy jöhet létre, ha az elmondottakból levonják a következtetést. Szükséges a mai tespedt diákotthoni életnek a megváltoztatása. Helyesnek tartom a javasolt belső szervezeti felépitést, csak az kell hozzá, hogy olyan elvtársakat válasszanak meg a jelzett funkciókra, akikben meg van a képesség, akarat, kötelességtudás, szocialista öntudat és tisztában lesznek vele, milyen feladatot vállalnak a szocialista közösségi ember kinevelésében, a tanulmányi eredmény állandó növelésében, olyan emberek nevelésében, akik élenjárói lesznek a szocialista társadalom formálásában.

Tudom, hogy vannak diákotthonainkban ilyen elvtársak. Bizzuk hallgatóinkra a kiválasztásukat, akkor meg lesz a tekintélyük és hallgatótársaiktól meg fogják kapni a segitséget munkájukhoz.

Még csak annyit, hogy az anyagi lehetőség határáig minden támogatást meg fognak adni gazdasági szerveink is ahhoz, hogy a kollégiumainkban egyetemi hallgatóink szükségletei a legmesszebbmenően ki legyenek elégítve és mindazok, akik a diákotthonokban ma is felelős munkát végeznek a társadalmi tulajdon megőrzésében, a rend, az otthonosság megvalósításában — sokszor minden támogatás nélkül — a kollégiumi élet kialakításában, kölcsönös támogatás mellett, még odaadóbban fognak dolgozni.

Nagy Dániel,
diákotthoni csoportvezető.

A
Mi Egyetemünk
A TE LAPOD,
IRD,
OLVASD,
TERJESZD !

Hallgatóink érdekvédelméért!

A menzabizottság az elmúlt napokban eszmecserét folytatott a konyha és az étterem vezetőivel, miként lehetne az adott lehetőségek maximális kihasználásával a megfelelő színvonalon tartani az étkeztetést.

A megbeszélések során meggyőződtünk arról, hogy a menza vezetői is a lehető legjobban igyekeznek ezt a célt megvalósítani. Kölcsönösen előadtuk a félév kezdete óta összegyűlt panaszokat, kívánságokat, javaslatokat.

Ennek eredményeképpen rövid időn belül újra megjelenik majd az ebédlők bejáratán a napi étlap, amely az élelmiszeradagokat súlyban vagy darabszámban is feltünteti. Emellett mintaadagokat is kitesznek a tálaló asztalra. Ezért, ha a hallgatók a felszolgált adagot kevesebbnek találják az előírt mennyiségnél, akkor a menzabizottság tagjait keressék fel. Reklamációval csak a menzabizottság tagjaihoz lehet fordulni, akik a megfelelő tárgyilagos vizsgálat után gondoskodnak a sérelem orvoslásáról. Helytelen tehát az étterem személyzetével meddő vitába bocsátkozni.

A konyhán az engedélyezett forintnorma figyelembevételével javaslatot teszünk a soronkövetkező 10 napi étrend összeállítására. Hogy a hallgatóság igényeit figyelembevehessük, minden étteremben elhelyezünk egy állandó közvéleménykutató füzetet. Ebbe bárki beírhatja, hogy milyen ételeket fogyasztana szívesebben a megengedett forintnorma határain belül.

A menza vezetői intézkedtek hogy megfőzhetetlen, kemény hüvelyeseket, valamint a rossz minőségű nyersanyagokat (az október 2-án felszolgált ehetetlen székelykáposztáról és a pár nappal azelőtti kemény borsólevesről van szó) a vállalat ne küldje ki az egyetemre. Rövidesen biztosítják rizsből is az egész téli készletet.

Várjuk hallgatóink részéről az ésszerű javaslatokat, amelyek eredményesebbé tehetik munkánkat.

Menzabizottság

A kassai Műszaki Főiskola kohászküldöttségének magyarországi tanulmányútja

Beszámoltunk már arról, hogy a kassai Műszaki Főiskola és a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Kara között csere-tanulmányutak rendezésére vonatkozó megállapodás jött létre. A valutáris kérdések leegyszerűsítése végett a két intézmény vezetősége úgy határozott, hogy azonos létszámú — 18 főből álló — csoportokat küldenek ki és a tanulmányút költségeit a vendéglátó intézmény fedezi.

Minthogy egyetemünk nem rendelkezett megfelelő pénzügyi kerettel, a nagyjelentőségű kezdeményezés csak a KGM nagylelkű támogatásával volt megvalósítható. Ez a minisztérium nemcsak pénzt adott a költségek fedezésére, hanem kétheti időtartamra az üzemköltség megtérítése ellenében egy autóbuszt is rendelkezésünkre bocsájtott.

A két egyetem között létrejött megállapodás szerint a kassaiak f. év szeptember 14-től 28-ig tartózkodtak hazánkban, míg a mi csoportunk látogatása szeptember 30-tól október 14-ig terjedő időben volt esedékes.

A kassai küldöttséget prof. ing. Eduard Kozina, a Kohómérnöki Kar akkori dékánja vezette. A küldöttségben prof. ing. Svatopluk Cernoch egyetemi tanáron kívül 4 tanársegéd és 10 hallgató vett részt. Az eredetileg tervezett létszámot nem tudták betölteni, mert a szaktanszékek oktatóinak és az ötödéves hallgatóknak fennmaradó része németországi tanulmányútra ment.

A Kohómérnöki Kar dékánjától kapott megbízás alapján a kassai kohászok magyarországi tanulmányútját Dévényi György adjunktus kartársammal ketten szerveztük meg.

Elkészítettük a tanulmányút részletes programját, megszereztük az üzemlátogatásokhoz szükséges engedélyeket, biztosítottuk a szállásokat és az étkezéseket. Szerettük volna, ha a tanulmányútra egy gazdasági szakember is elkísért volna bennünket, hogy mi ketten a gazdasági problémáktól és főleg a pénzkezelés gondjától tehermentesítve, többet foglalkozhassunk szakmai vonalon a vendégekkel. Ez a kívánságunk nem teljesülhetett, mivel a feltorlódott munkák miatt a Gazdasági Igazgatóság ilyen hosszú időre senkit nem tudott nélkülözni.

A tanulmányút programjának az összeállításánál az a cél vezetett bennünket, hogy bemutassuk vendégeinknek nagyobb kohászati létesítményeinket (érdeklődési körüknek megfelelően, súllyal a fémkohászat és technológia vonalán) és lehetőséget teremtsünk a két ország kiváló szakemberei között szakmai megbeszélésekre. Arra is súlyt helyeztünk, hogy a tanulmányutat a szakmai jelleg kidomborítása mellett kultúrális szempontból is értékessé tegyük.

A tanulmányút során az alábbi tudományos intézményeket látogattuk meg:

Nehézipari Műszaki Egyetem, Miskolc
Vasipari Kutató Intézet, Budapest
Fémipari Kutató Intézet, Budapest.

A meglátogatott üzemek a következők voltak:

Lenin Kohászati Művek, Miskolc
Csepeli Vas- és Fémművek, Budapest
Metallochemia, Nagytétény
Sztálin Vasmű, Sztálinváros
Almásfüzitői Timföldgyár
Aluminiumkohó és Timföldgyár, Ajka
Inotai Aluminiumkohó
Ajkai Üveggyár
Herendi Porcelángyár.

A Bányászati és Kohászati Egyesület két alkalommal rendezett nagysikerű tudományos összejövetelt a vendégek tiszteletére: Budapesten az egyesület helyiségében és Miskolcon a mi egyetemünkön.

A szakmai megbeszélést mindkét alkalommal Cernoch professzor vezette be egy-egy nagy érdeklődéssel kísért előadással.

Kultúrális programunk kiemelkedő pontjai Budapesten a »Figaró házassága« című Mozart-opera előadásán való részvétel és a Szépművészeti Múzeumban tett látogatás voltak. Megnéztük a Fővárosi Nagycirkusz előadását is. Budapesten kívül megtekintettük Eger, Veszprém és Tihany nevezetességeit. Fürödtünk a miskolc-tapolcai, az egri, a mezőkövesdi és a hévízi melegvízű strandokon, de belemerészkedtünk a Balatonba is. Balatonfüreden kellemes hajókiránduláson vettünk részt.

A kéthetes tanulmányutat azzal az érzéssel zártuk le, hogy sikerült a kirándulást szakmai vonalon eredményessé és általában kellemessé tennünk. Reméljük, hogy vendégeink szép emlékekkel távoztak.

Fekete László
a műszaki tudományok kandidátusa.

A sznob

A kényszerhelyzetben színháznak használt diósgyőri Művelődés Házában történt vasárnap a Don Juan előadás után, a ruhatár előtt. Az általános zsivaj egyszerre csak egy meglehetősen harsány, gúnyos kijelentés szakította meg: »Már egész elől álltam, de sokkal inkább sznob vagyok, semhogy tolakodjam.« Mindnyájan kissé megütközve, de egyúttal kíváncsian fordultunk hátra, hogy lássuk a »sznob 1956. Magyarország«-ot. Egy fiatalember volt, aki valószínűleg a társaságában lévő hölgyhöz intézte szavait. Láttam a megbotránkozást az emberek arcán és éreztem, hogy egy kissé elpirulok. A »sznob 1956. Magyarország« negyedéves gépészmérnökhallgató volt.

Otthon megnéztem a szótáramat (Országh: Angol-Magyar Kéziszótár. Kiadta a Franklin Társulat.) A »snob« jelentése: »az, aki a felsőosztálybelieket imádja s majmolja és az alsókat megveti«.

Vajon csakugyan ilyenne képzeli magát egy magyar egyetemi hallgató 1956-ban, vagy csak nem ismeri a sznob szó jelentését? De akkor ne használjon idegen szavakat még hölgyek előtt sem.

— ki —

A III. éves gépész-évfolyam tanulmányi helyzete a szigorlatok után

Évfolyamun nagy nehézségekkel kezdte meg az ötödik félévet. Előttünk állt a szigorlat és a sok utóvizsga (különösen fizikából). Az első szigorlati lehetőséget nem használta ki minden hallgató, akinek meg lett volna rá a lehetősége. Ez nem azt jelenti, hogy ezek nem készültek a szigorlatra. Sokan arra vártak, hogy értesítést kapjanak a dékáni hivataltól a szigorlat pontos időpontjáról, s a félévkezdésről, mint ahogy ez eddig szokás volt. Igy aztán csak negyven hallgató szigorlatozott szeptemberben.

Ez a helyzet nagy nehézség elé állította vezetőségünket. Az volt a feladatunk, hogy az októberi szigorlatra a lehető legtöbben jelentkezzenek és azt eredményesen le is tegyék.

A hallgatók egy része, akiknek egy vagy két utóvizsgájuk volt s azt kb. szeptember 15-ig letették. Utána megfeszített munkával felkészültek a négy félév anyagából szigorlatra s emellett lépést kellett tartani az idei tananyaggal is. Készülni kellett a gyakorlatokra és meg kellett oldani a rajzfeladatokat is.

Akik utóvizsgáikat csak a hónap vége felé tudták letenni, természetesen nem tudtak megbirkózni a rendelkezésükre álló rövid idő alatt a matematikával.

A hónap közepén megjelent a dékáni hivatal rendelete, amely minden hallgatót, aki szeptemberben megszerezte a szigorlatra bocsátás feltételeit, kötelezett a szigorlat letételére még októberben. Igy a rendelkezés szerint olyanokat is, akik a szigorlat előtt 3—4 nappal tették le utolsó utóvizsgájukat. Mondanom sem kell, hogy így ez a rendelet nem volt teljesen átgondolt. Természetesen a hiba nem csak a rendeletben kereshető. Sok hallgató valóban súlyos mulasztást követett el akkor, amikor nem tette le utóvizsgáit augusztusban, vagy szeptember elején, s így nem biztosított magának időt a matematikára. A vezetőséget is felelősség terheli, mert nem beszélt ezekkel a hallgatókkal és nem mozgósította őket. Az alapszervi titkárok nem mérték föl azt, hogy kinek lehetett volna felkészülni és kinek nem. Igy történt, hogy egyes tanulócsoportokban meglehetősen gyenge eredmény született. Ennek ellenére a matematika tanszék általában nem tartja rossznak az átlageredményt.

Évfolyamunk nehéz problémája még a lemorzsolódás. Sajnos, több hallgatónknak sikertelen vizsgája miatt el kellett hagynia az egyetemet, s ezek között igen sok a munkás- és parasztszármazású.

A tanulócsoportokban megindult az ilyen veszélyes helyzetben lévő hallgatók segítése. Minden alapszervbe, ahol nem volt párttag, a pártcsoportunk küldött egy-egy elvtársat. A gyengébb mellé egy jobb tanulót állítottak az alapszervek. Igy igen sok becsületes munkás- és paraszthallgatót sikerült megmenteni. A továbbiakban mindent meg fogunk tenni annak érdekében, hogy ezek az elvtársak be tudják hozni az anyagban észlelt elmaradásukat. Ez nehéz feladat elé állít bennünket, de felkérünk minden alapszervi titkárt és vezetőségi tagot, hogy szívvel-lélekkel segítsék ezután is az utóvizsgák miatt lemaradt elvtársakat. A tanulócsoportokban több jó tanuló hallgató segíti az említett elvtársakat s ennek meg is van az eredménye. Azt akarjuk, ha az utóvizsgákat felszámoltuk, mindenki letegye sikeresen szigorlatait, s bekapcsolódva az idei tananyagba, pótolja mulasztásait.

Ehhez aktív támogatást kérünk minden alapszervi titkártól és DISZ funkcionáriusainktól.

Kovács Károly
G 304

Külföldi vendégek az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület egyetemi csoportjának ülésén

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület egyetemi csoportja 1956. szeptember 27-én ülést tartott. Az ülésen jelen voltak kedves vendégeink, úgymint Kozina elvtárs, a Kassai Műszaki Egyetem kohómérnöki karának dékánja, Cernoch elvtárs, a Kassai Műszaki Egyetem üzeléstani tanszékének vezetője és Affoinaszjev elvtárs, szovjet tanácsadó.

A nagy számban jelenlévő kohókari oktatók és hallgatók mellett — külön örömünkre — megjelentek a Lenin Kohászati Művek és az Ózdi Kohászati Üzemek műszaki dolgozóinak tagjai is.

Az ülés két napirendi pontjaként Affoinaszjev és Cernoch elvtársak tartottak előadást.

Dr. Horváth Zoltán, kohókari dékán üdvözlő és bevezető szavai után először Affoinaszjev elvtárs tartotta meg előadását, a Szovjetunióban alkalmazott újrendszerű acélöntvények formázásához használt, vízüveggel kötött mintahomokokról.

Az ismertetett eljárás alkalmazása az eddigi módszerekhez viszonyítva több előnnyel jár. Növekvő termelés, anyagmegtakarítás, az öntvénytisztítók fáradságos munkájának csökkenése mellett, javult az öntvény minősége.

Ismertette az előadó a vízüveggel kötött mintahomok elkészítésének módját, az így készült mintahomok fizikai-kémiai tulajdonságait, s azokat az eredményeket, melyeket a Lenin Kohászati Művek acélöntödéjében az új eljárással elértek.

Cernoch professzor a nagyolvasztók adagolásának általuk kidolgozott új rendszerét, — a gumiszalagos adagolást ismertette vetítőképes, igen színvonalas előadásban.

Előljáróban tárgyalta a jelenleg uralkodó buktatóvedres (skip) adagolási rendszernek azokat a hátrányait, melyeket a gumiszalagos adagolással teljesen ki lehet küszöbölni. A buktatóvedres adagolás hiányosságai közé tartozik, — mint mondta —, hogy egyrészt nincs mód az elegy és koksz együttes adagolására, másrészt azáltal, hogy a bukóveder egyszer a tölcsér egyik, máskor a másik oldalára üríti az anyagot, az olvasztóban egyenetlen anyageloszlás keletkezik. — Mindez a redukáló gáz egyenlőtlen áramlását vonja maga után, mely végül is a kokszfogyasztás növekedését eredményezi. További hátránya a buktatóvedres adagolásnak, hogy a nagyméretű olvasztók kiszolgálására hatalmas felvonóberendezésre van szükség, s ez mind a beruházási, mind az üzemi kiadásokat károsan befolyásolja.

A gumiszalagos adagolási rendszer az említett fogyatékosságokat nem hordja magában.

Az adagoló rendszerhez külön érc-, mészkő- és koksz-mérlegek tartoznak, ahonnan a lemért elegy és koksz továbbító szalagokon kerül a főszállítószalagra, melyen az elegy a kokszra rétegeződik, s így kerül a torokszintre. A szalagról az adag ferdecsőrű forgótölcsérbe kerül, amely azt egyenletesen teríti el a nagy kúpon. A kúp nyitása után az anyag az olvasztó aknájába zuhan. Az adagolást természetesen úgy is lehet végezni, hogy külön kerüljön az olvasztóba a koksz és külön az elegy.

Az anyagoszlop süllyedését méretre beállított mérőrúd (szonda) méri, s ha a beállított értéket az anyag süllyedése eléri, az adagolóberendezés meghajtóműje impulzust kap, s ennek következtében az adagolás ismét megindul. Az ismertetett adagolási rendszer teljesen automatikus, mindössze egy ember irányítása alatt működik.

A nagy érdeklődéssel kísért előadás után több kérdés hangzott el, részben az előadás anyagával, részben pedig a vékonyfalú olvasztóval kapcsolatban. A feltett kérdésekre Cernoch professzor második előadásnak is beillő terjedelemben nagyon értékes válaszokat adott.

Az előadások után dr. Horváth Zoltán dékán mondta el záró szavait. Hálás köszönetet mondott az előadó elvtársaknak a megtartott tanulságos előadásaikért, megköszönte az üzemi szakembereknek, hogy az ülésen megjelentek, s annak a reményének adott kifejezést, hogy a jövőben sikerül még szorosabbra fűzni az egyetem és az üzemek közötti kapcsolatot.

Ezúton is köszönet illeti Affoinaszjev és Cernoch elvtársakat, hogy előadásaikkal egyetemünk oktatóit és hallgatóit közelebb vitték a szovjet és cseh kohászat újabb eredményeinek megismeréséhez, de külön köszönetet kell mondani Balsay professzornak is, aki Cernoch professzor német nyelven megtartott előadását nagy szakértelemmel fordította magyarra, s ezzel minden érdeklődő számára érthetővé tette.

Annak a reményünknek adunk kifejezést, hogy kedves vendégeinkkel nemcsak hazánkban, de majd a Szovjetunióban és Csehszlovákiában is újra találkozhatunk.

FARKAS OTTÓ
tanársegéd.

Ismerjük meg a Nemzetközi Diákmozgalmat

Irta: NAGY ISTVÁN

— Folytatás —

A COSEC — az NDSZ ellenszervezete — egy meglehetősen furcsa szervezet, világos neve még — amint látható — ma sincsen. Tagjai főként a nyugati északamerikai diákszervezetekből kerülnek ki, de elszórtan a világ más részein is találhatók burzsoá diákszervezetek, amelyek a »Nemzeti Diákszövetségek Koordinációs Titkárságához« tartozónak vallják magukat. Minden évben konferencián jönnek össze ezek a diákszervezetek. A konferenciát a Leydenben, Hollandiában székelő titkárság hívja össze. Az ötödik ilyen konferencia, amelynek anyagát ismerjük, tavaly júliusban volt Birmingham-ban. Azóta már egy újabb konferenciára gyültek össze Ceylonban, ez év szeptemberében, közvetlenül az NDSZ IV. kongresszusa után. Birmingham-ban résztvevő diákszervezetek száma kb. 50—55 volt. Tulajdonképpen az NDSZ tagjait is magukhoz tartozónak tekintik és meghívják minden konferenciájukra, természetesen az NDSZ tagok a meghívást nem fogadják el.

A COSEC diákszervezeteink tekintélyes része — az ötödik konferencia előtt — azzal érvelt, hogy az NDSZ túl sokat foglalkozik politikai kérdésekkel és ők »politikamentes« szervezetet akarnak.

Birmingham-ban a nem-politizálás álarcát levéve, kifejezetten politikai kérdésekkel is foglalkoztak. Támogatták a nyugati kormányok különböző lépéseit, állást foglaltak a gyarmatosítás kérdésében is.

A birminghami konferencia felszínre hozta a nyugati diákszövetségek között is a nemzetközi diákegység kérdését. Az NDSZ kezdeményezése alapján ma már egyre több nyugati diákszövetség kezdi belátni a diákok két szembenálló csoportra történő nemzetközi megosztásának helytelen, káros voltát. A maguk módján ők is kezdik keresni az egység, az együttműködés útját. A birminghami konferencia ugyan — angol javaslatra — elfogadott egy olyan határozatot, hogy az NDSZ tagjait hívják fel; hagyják el az NDSZ-t és csatlakozzanak a COSEC-hez, azonban a konferencián résztvevő nyugati diákszövetségek többsége célszerűtlennek, az egység ellen irányulónak tekintette ezt és azóta megvalósíthatóbb javaslatokat tett.

Miért van szükség az egységre? — úgy gondolom ezzel kell a következőkben foglalkozni.

A nemzetközi egység szükségessége közvetlenül abból az alapvető elgondolásból és annak növekvő megértéséből ered, hogy a világ diákközössége, mint egész, sikeresen hozzájárulhat a legfontosabb követelések kielégítéséhez. A gyarmati rendszer ellen harcoló diákok tapasztalatból ismerik a nemzetközi szolidaritás értékét. Az oktatás demokratizálásáért harcoló számos szervezet fel tudja használni a nemzetközi tapasztalatokat ezen a területen. A diákszervezetek önsegélyző tevékenységét erősíti a nemzetközi segélyakció. A világ közvéleménye jobban megérti a diákság problémáit az egységes nemzetközi népviselet útján. A diákság hozzájárulása a népek közötti barátsághoz és megértéshez jelentékenyen növekszik a kultúra, tudomány, sport stb. területén megnyilvánuló közös erőfeszítések által.

Ezekután felmerül a kérdés: Hogyan valósítható meg az egység?

(Folytatjuk.)

SPORT

A hét vége jelentős eseményt hozott a Haladás Sportkör életében. Sor került az első külföldi szereplésre. Küldöttségünket a kassai egyetem látta vendégül. Ezúttal három sportágban szerepeltek sportolóink: labdarúgás, kézilabda és kosárlabda. Küldöttségünk a határig autóbusszal utazott, majd vonattal érkezett Kassára. A csehszlovák sporttársak már a határon várták sportolóinkat. Ezt a kirándulást csereakció keretében bonyolították le. Remény van tehát, hogy nemsokára mi is vendégül láthatjuk csehszlovák barátainkat. Szombaton ismét három sportágból (asztalitenisz, atlétika, röplabda) álló küldöttségünk utazik Kassára.

Az ellátás, elszállásolás kifogástalan volt. A versenyek rendezése és körülményei körül már nem volt minden rendben. A labdarúgók és kézilabdások öltözői hiányosak voltak, a labdarúgómérkőzést előbb le kellett fújni. Csapatainknak az ugyancsak ott tartózkodó kohómérnökhallgatókból álló, tanulmányi útját éppen befejező küldöttség szurkolt. A körülmények ellenére is kassai kirándulásunk igen kellemes és hasznos volt.

VÍVÁS

Október 7-én az egyetemi tornateremben III. osztályú országos őrversenyt rendeztünk, melyen 19 induló vett részt. Versenyzőink értékes helyezéseket és minősítéseket szereztek.

1. Várnai Tibor V. G., 2. Juhász László Di. Vasas, 3. Szilvási József III. K., 4. Magyar György V. G., 5. Simon György M. Vörös Meteor, 6. Dopsi Endre M. Honvéd, 7. Erdős Dénes IV. K., 8. Zolnai Gábor I. G., 9. Bártfalvi Tamás III. K.

LABDARUGÁS

Okt. 12: M. Haladás—M. Postás 3:3.

Okt. 14: Kassai Egyetem—M. Haladás 2:1.

Okt. 14: Papírgyár—M. Haladás 3:1. Béke Kupa mérkőzés.

Okt. 10: Di. Bányász II.—Haladás II. 3:2. A csapat vereségének oka, hogy az ellenfél az első csapatával erősítette meg együttesét.

BIRKÓZÁS

Okt. 14-én Debrecenben rendezték meg az Északmagyarország II.—III. osztályú birkozóbajnokságát, melyen sportkörünk színeiben az alábbi sportolók vettek részt és értek el helyezéseket:

Lepkesúly: III. Ülkei István bg/301.

Könnyűsúly: III. Kopcsek Imre G/404.

Középsúly: IV. Mucs Béla B/201.

KÉZILABDA

Okt. 14: Kassai Egyetem—M. Haladás 9:9.

Annak ellenére, hogy csapatunk kispályás, pálya miatt csak nagy pályán tudtak fogadni bennünket, ami szokatlan volt a játékosoknak, azonban így is szép játékot mutattak be, elhúztunk 7:4-re, de játékidőn túl az ellenfél egyenlíteni tudott.

KOSÁRLABDA

Okt. 13: Kassai Egyetem—M. Haladás 85:63.

ATLÉTIKA

Okt. 3-án és 10-én a diósgyőri stadionban rendezte meg a sportkör újonc tehetségkutató versenyét. Az eddig lebonyolított számok eredményei:

100 m síkfutás:

1. Jugovits György	11,8 mp
2. Bornemissza Imre	11,9 mp
3. Sikter Ferenc	12,0 mp

800 m síkfutás:

1. Sikter Ferenc	2:10,2 p
2. Aszódi András	2:24,6 p

1500 m (nem újonc):

1. Makk Attila	4:30,8 p
2. Zsarnai Szilárd	4:35 p
3. Sóbér Miklós	4:38 p

3000 m síkfutás:

1. Makk Attila	9:27,4 p

Távolugrás:

1. Pozsik	556 cm

Versenyen kívül:

2. Csomor József	555 cm
3. Hajnal András	524 cm

Magasugrás:

1. Aszódi András	115 cm
2. Hajnal (vers. kívül)	160 cm

Hármasugrás:

1. Stein Mihály	11,39 m
2. Pozsik János	11,24 m

Rúdugrás:

1. Dorogi	2,90 m
2. Stein Mihály	2,80 m
3. Pozsik János	2,80 m

A versenyt okt. 17-én folytatjuk a dobószámokkal.

TORNA

Okt. 13: Diósgyőrben zajlott le a városi tornászbajnokság. A verseny egyéni jellegű volt. Szakosztályunk ifjúsági II. osztályban és férfi felnőtt III. osztályban indult.

Ifjúsági II. osztályban Merő László I. G. a 4. helyen végzett. Sajnos, az ifjúsági verseny esélyese az első szer után megsérült, s így a diósgyőriek elfoglalták az 1—3. helyet.

A férfi III. osztályban sikeresebben szerepeltünk.

Vorhy István III. G. 2., Dorogi Dénes I. G. 3., Bruchner Sándor I. K. 4. és Kerekes István I. G. az 5. helyen végzett.

Kosárlabda női mérkőzések:

Diósgyőri Vörös Csillag—M. Haladás 43:24 (19:7).

Haladás: Kovács Zsuzsa V. K., Dér Éva II. K. — Szabó Mária II. G., Neupor Magda II. F. Hoffmann Irén I. B. Csere: Szabó Gizi I. K., Molnár Anna III. G., Tóth Anna II. G.

A bajnokság első helyezettje ellen a csapat várakozáson felüli játékot nyújtott és meglepően jól megállta helyét. Különösen fegyelmezett védekezésük érdemel elismerést.

Kosárdobók: Hoffmann Irén 12, Neupor Magda 6, Szabó Mária 4, Dér Éva 2.

Miskolci Vörös Meteor—Haladás 29:22 (14:12).

Haladás: Kovács Zsuzsa — Dér Éva, Szabó Mária, Neupor Magda, Hoffmann Irén. Csere: Szabó Gizella.

Ezen a mérkőzésen bebizonyították a lányok, hogy meg tudják ismételni előző játékukat, s szépen fejlődnek. Sokáig vezettek is a harmadik helyen álló Meteor csapata ellen, de sajnos éppen a döntő pillanatot nem bírták idegileg és ekkor a befejezés előtt 2 perccel, amikor már csak 2 pont hátrányuk volt, több eladott labdával húzott el és győzött ilyen arányban a Meteor. Ennek ellenére ismét jól játszott a csapat, s a közönség örömmel szurkolt a lelkesen, harcos felfogásban és már helyenként eredményesen küzdő lányoknak.

Kosárdobók: Hoffmann Irén 11, Szabó Mária 9, Kovács Zsuzsa 2.

Sízők, jön a tél!!!

Az öreg Bükk vadregényes ormai még őszi színpompában állnak. A fák lassan levetik nyári ruhájukat és egyre több rozsdavörös folt jelenik meg a fehérkőlápai hegyoldalon. S ha olykor-olykor végigsüvít a gerinceken a hűvösödő őszi szél, itt-ott már halk zizzenéssel hull a földre a sárga levél.

A felületes szemlélő erre azt mondja: itt az ősz.

A sízők pedig így biztatják egymást: jön a tél. — S már el is tünt szemük elől a rozsdavörös őszi táj, s lelkiszemeikkel már csupasz fákat látnak, s a nagy lesikló zöld mohaszőnyegén vastag fehér hótakaró csillog a téli napsütésben.

Az ilyen csendes őszi délutánokon felvetődik a kérdés: milyen is lesz a tél? Lesz-e jó hó?... A sízők 90 százaléka azt állítja és hiszi, hogy lesz. Ennek pedig így is kell lenni, mert ez az erkölcsi alapja a téli idényre való felkészülésnek.

Tavaly sízakosztályunk elég jól szerepelt. Több versenyen vettünk részt és szép eredményeket értünk el. Akadtak hibák is, amiket most ki kell javítanunk. Ilyen alapvető hiba volt a rendszeres edzések elhanyagolása.

Az igaz, hogy kényelmesebb megvárni, míg leesik az első hó és akkor mindjárt lécen kezdeni az idényt, de állítom, hogy ez az eredménytelenebb megoldás.

Az idei edzések már meg is kezdődtek. Hetenként kétszer meg lehet találni a sízőket az egyetem körüli hegyekben, ahol a 2—3 km-es bemelegítő futás után gimnasztikaképpen a lesiklás, futás, ugrás alapvető mozdulatait gyakorolják. A futók ezután lefutják a maguk 8—10 km-ét, és a szakosztály minden tréning után egyre nagyobb önbiztonsággal tér vissza az egyetem padjai közé.

A tavalyi téli háromtusabajnokságon futásban és lesiklásban magasan lehagytuk ellenfeleinket, de sajnos, a sportpisztolylövésben nagyon gyenge eredményeket értünk el. Ezen javítani kell.

A nyári háromtusázóknak már van pisztolyuk. Remélem, hogy meg tudunk velük egyezni, annál is inkább, mert 50 százalékuk síző. Csak egy a hiba, nekik sincs lőszerük. Azt hiszem, ez nem egy megoldhatatlan probléma és remélem, a HSE vezetősége megtalálja a kellő eszközöket, amelyek hozzásegítik úgy a téli, mint a nyári tusázóinkat a jobb eredmények eléréséhez.

Jól sikerült a múlt idényben az Egyetemi Bajnokság. Kb. 50 fő vett részt a Kisdélen és környékén tartott lesikló, műlesikló és futó számokban. Különösen jól szerepeltek a tavalyi harmadévesek, akik az évfolyamok-közti csapatbajnokságot elhozták. Az idén is sor kerül e verseny megrendezésére. Ezen megnövekedett létszámra, sportszerű, színvonalas küzdelemre számítunk.

Van egy nagy problémája szakosztályunknak, mégpedig a magyar síviaszok nem alkalmasak versenyzésre. A külföldi — üzletben nem kapható — síviaszokat felsőbb szervek osztják szét és ebből a Haladás síszakosztálya mindig kimarad. Remélem, illetékesek ezen is tudnak változtatni és az első versenyen a többi egyesület versenyzőivel egyenlő eséllyel állhatunk rajthoz.

Az idei télre nagy reményekkel indulunk. Ez egyáltalán nem alaptalan, mert a rendszeres munka mindig meghozza a maga eredményét. Igy reméljük, hogy a lillafüredi hegyek között lévő nagylesiklón éppúgy, mint a Bánkúton, Szentléleken tartandó síversenyek után, mindig ott lesz a győztesek között egy-két sízónk, akik éremmel a nyakukban, boldogan mosolyognak majd a téli napsütésben színpompázó sínyomok fölött.

Simonváros Gyula
IV. gmh.

Irodalmi Kör Egyetemünkön

Október 15-én 22 lelkes oktató, dolgozó és hallgató összeült a tanári klubban és megalakította az irodalmi kört. Hosszú vita után lerögzítettük a kör idei rendezvényeit: Hoffmann Andor előadást tart Madách »Az ember tragédiája«-ról, szavalóversenyt rendezünk, felkérünk egy írót, tartson előadást irodalmunk felszabadulás utáni helyzetéről. — Felmerült egy irodalmi est terve is, melynek keretében az irodalmi kör tagjai mutatkoznának be műveikkel.

Megválasztották az irodalmi kör vezetőségét. A vezetőség tagjai: szervezőtitkár: Liptai László, művészeti lektorok: Dr. Nikodémusz Antalné és Hoffmann Andor, az ifjúság köréből Makk Attila.

Üdvözöljük az irodalmi kör megalakulását, mint az irodalmi élet első megnyilvánulását egyetemünkön. — Ugyanakkor nagy várakozással tekintünk munkája elé, hogy tud-e eleven irodalmi légkört teremteni, meg tudja-e mozgatni az irodalommal foglalkozókat, hogy a nyilvánosság elé lépjenek műveikkel, melyek eddig az asztalfiókban hevertek, mert nem volt alkalom bemutatásukra.

Az irodalmi kör legközelebbi ülését november 5-én, hétfőn 16 órakor tartja a tanári klubban.

Azokat az oktatókat és érdeklődőket, akik az alakuló ülésen nem jelentek meg, örömmel várják a kör tagjai, jöjjenek el és legyenek az ott folyó munkának tevékeny részvevői és támogatói.

Sz. G.

Felhívás!

Az egyetemi Irodalmi Kör 1956. november 21-re

szavaló-versenyt

hirdet a hallgatók részére. A versenyen József Attila: »Hazám« című versét és egy szabadon választott verset kell előadni.

Az első 3 helyezett díjazásban részesül.

A verseny helye és időpontja: VI-os diákszálló klubja, 1956. november 21-én, szerdán délután 5 óra. Nevezéseket a helyszínen a verseny megkezdése előtt kell leadni a bírálóbizottságnak.

Irodalmi Kör.

Kép a csehszlovákiai szakszervezeti kirándulásról

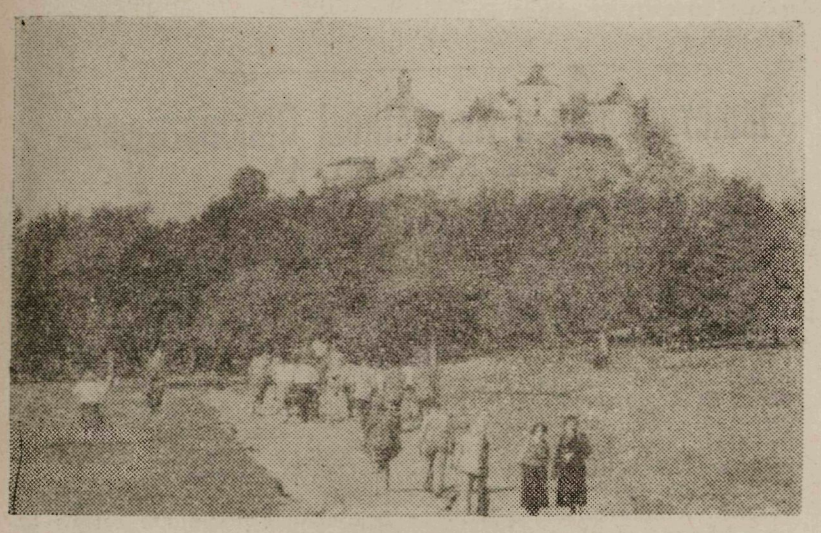

Utban Krasznahorka vára felé

A Klub (VI. szálló) műsora:

október 19-én, pénteken este
negyed 8 órakor
a Beethoven-sorozat
II. hangversenye
Műsor:

1. F-dur hegedű zongora szonáta (Tavaszi szonáta)
2. G-moll zongoraverseny
3. II. szimfónia (ismertetés vetítéssel).

*

október 25-én:
csütörtökön este negyed 8 órakor
Irodalmi vita-est
Madách: Az ember tragédiája című művéről.
»Gondolatok Madách Tragédiájáról« címmel bevezető előadást tart:
Hoffmann Andor tanársegéd, az Egyetemi Kultúrbizottság tagja, az egyetemi Irodalmi Kör művészeti patronálója. (Az előadás feltételezi a Tragédia ismeretét, tehát ismertetéssel nem foglalkozik.)
Szemelvények előadásával közreműködnek
Takács Anna, Győrffy György és Nagy Attila,
a miskolci Déryné Színház művészei.

A MI EGYETEMÜNK
A Nehézipari Műszaki Egyetem lapja
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.

HÚZÓTÜSKE

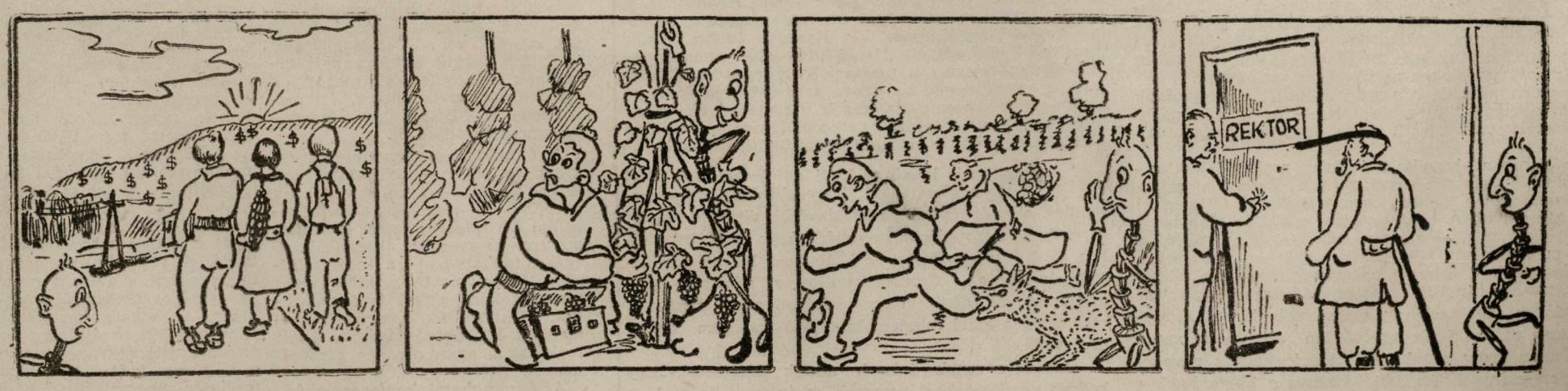

Így szólt Rosszcsont.
Barátom, ha szőlőre éheztek,
A Nagyapa szőlőjében
Vendégeim lesztek.

Szüret, fiúk! Kiált Rosszcsont.
De pompás az íze!
(Nagyapának aranyból van
Biztosan a szive.)

De jön ám két bőszült gazda,
Megállj, az apátok...!
Hű, hát ilyen mérges ember
A tí »Nagyapátok«?

A kárvallott gazdák is csak
Megsokallták végre,
Aki kárt tesz a máséban,
Büntessék meg érte!

A MI EGYETEMÜNK

A NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM LAPJA

IV. évfolyam — 17. szám | ÁRA 10 FILLÉR | Miskolc, 1956. október 24

Okt. 23-án este újra összeült a diákparlament és eddigi követelései mellett szigorúan kitartva, — határozottan állást foglalt minden burzsoá restaurációs kísérlet ellen!

IGAZAT!

Részt akarunk venni abban a demokratikus folyamatban, amely a XX. kongresszus szellemében megindult hazánkban, és mint a magyar ipar leendő mérnökei szót kérünk. Megteremtettük magunknak azt a vitafórumot, ahol szavunkat hallathatjuk: a diákparlamentet. Szükségesnek tartjuk kijelenteni, hogy nem célunk az elmúlt idők eseményei fölött meddően vitázni, hanem az ifjúság véleményét összegyűjteni, helyes következtetéseket leszűrni, a politikai, valamint az egyetemi élet területén. Sajátos helyzetben jutottunk el mi idáig — miskolci egyetemisták. A mi egyetemünk magán viselte az elmúlt politikai korszak minden rosszának bélyegét. Ebből következik, hogy vitánk hangja a felszabadult ember hangja, néhol még nem mentes sallangoktól, a jó mellett még sok a salak. De meggyőződésünk, hogy véleményünk kinyilvánítása előreviszi az ország ügyét. Állásfoglalásunk hosszú órákig tartó faragó viták után is lelkes. Rövidnek találjuk most az időt, sürgetőnek minden kérdést.

Egyetemünk ifjúsága, DISZ-szervezetünk mindig igyekezett élenjárni az ifjúsági munkában. Részt kértünk minden országos méretű megmozdulásban, és ezt a jövőben is kötelességünknek tartjuk megtenni. Az utóbbi években, minden erőfeszítésünk ellenére, a DISZ-munka elszürkült. A tartalmi munka rovására egyre inkább szervezési munkával kellett foglalkozni, mert a tartalmatlan, uniformizált ifjúsági munka közönyt szült az ifjúság körében. Nem kértünk részt a DISZ ilyen munkájából, az apparátus is sokszor olyan határozatokat eröltetett, amikkel maga sem értett egyet. Ezt az időszakot lezártnak tekintjük.

Megújhodóban van országos méretekben a DISZ-munka. Megújhodóban van egyetemünkön is. Egymást követték a DISZ-taggyülések, amelyeken a hozzászólók az ifjúság féltésének, a tettvágynak adnak kifejezést.

Nehézzé teszi a helyzet tisztánlátását a belpolitikai helyzet. Az elmúlt évek és a közelmúlt eseményei megrendítették bennünk a párt vezető szerveibe és vezető személyeibe vetett bizalmat. Az a huza-vona, ami a rehabilitáció és a Rajk-perben felelős egyének felelősségrevonása körül megnyilvánul, arra enged következtetni, hogy ma is vannak szép számmal a vezetőszervekben, akik fékjei a haladásnak, akik nem tudják a múlt hibáit leküzdeni magukban. Jelenleg nincs határozott pártvezetés. Mi tisztán akarjuk látni a dolgokat. Ehhez szükséges, hogy a Központi Vezetőség tárja a párt tagjai és az egész nép elé azokat a dokumentumokat, tényeket, amik alapján meg tudjuk ítélni, kit miért és milyen mértékben terhel felelősség. Mi az igazság!

Úgy gondoljuk, többet árt a proletár internacionalizmusnak, ha az emberek suttognak, mintha az igazságot tudják. Azt várjuk, hogy a párt úgy, ahogy azt Lenin tette, indítson nyilvános vitát olyan elméleti kérdésekben, mint Nagy Imre elvtárs elvei.

A párt tekintélyét azzal állíthatják vissza, ha a demokratizálódási folyamat élére állnak. Tudjuk, hogy pártunk erre képes és megteszi.

Nem értünk egyet a mindent felforgató anarchikus eszmékkel, de követeljük hibáik gyors és következetes felszámolását. Nem értünk egyet az ifjúsági egység megbontásával, de követeljük a DISZ munkájának gyökeres megváltoztatását, a hibákkal szembefordulni nem tudó vezetők távozását. A megújhodó DISZ-munkában arra törekszünk, hogy kapcsolatunk a munkás- és parasztifjúsággal közvetlenebb és mélyebb legyen!

Egyetemisták! Munkás- és parasztfiatalok! Álljatok mellénk a demokratikus eszmék diadalraviteléért vivott harcban, de ne engedjétek, hogy harcunk és törekvéseink félremagyarázásával bárki is a polgári restauráció, a nagyhatalmi imperializmus malmára próbálja hajtani a vizet.

Együtt a munkásifjúsággal

Mintha fordult volna velünk a világ, úgy érezzük magunkat az utóbbi napokban. Nem tartozom a könnyen lelkesedő emberek közé, de az, ami a hétfői diákparlamenti ülésünkön történt, magával ragadott. Azt hiszem, a legszebb élményeink közé fog tartozni az a lelkes ovváció, ami Bihari Sándor miskolci író befejező szavait követte: „Ahol magyarok laknak, az legyen a magyaroké!" Vagy az olyan szívetdobogtató javaslat, — a száz év előtti idők és Kossuth Lajos, akinek a fejében született meg ez az ötlet, képe merül fel előttünk, — amely a Dunai Konfederáció létrehozását javasolja. Hányszor hallottunk eddig már kijelentéseket, hiába volt a tehetséges magyar emberek küzdelme, — hangú nyilatkozatokat — és itt, éppen itt, a mi egyetemünkön, gépészmérnökök között derült ki, mennyire nem volt igazuk, mennyire nem volt hiába az olyan ember, mint Ady Endre harca és szavai:

„Hiszen magyar, oláh, szláv bánat mindigre egy bánat marad!"

Mert a Dunai Konfederáció államszerű terve, minden fantasztikussága ellenére igazán tanúskodik arról, mennyire érti és érzi minden hallgatónk, mit jelentettek ezek a szavak. A kis népek összefogását, egységét.

Igen, szép volt ez, nagyon szép volt. Nem volt dolog, ami olyan jellemzően mutatta meg a mi arcunkat, mint a hétfői gyülés és a távoli messzemesszeső terv, a Dunai Konfederáció. Én nem tudom, hogy hogyan kell megnevezni azt, ami olyan jellemző, az legyen az írók és filozófusok dolga. De szép volt és sokan ugy érezzük, mintha előttünk tárult volna ki a világ!

De — elhangzott már hétfőn este is — legyünk a földön! Amit mi csinálunk, nemcsak itt, Miskolcon, hanem mindenütt az egyetemeken, az hangadás az egész nyilvánosság előtt. Ez a hangadás arról tanúskodik, hogy egyetemi ifjúságunkat mélységes felelősségérzés tölti el népi demokráciánk iránt. Az elhangzott javaslatok politikai érettségről, széles látókörről tesznek tanuságot. Ez az érettség nemcsak a bátorságban nyilvánul meg, amivel a kényes kérdésekhez nyúlunk, hanem abban is, hogy keressük a kivezető, előrevivő utat.

Azok a javaslatok és követelések, amelyek nálunk elhangzottak, az egész magyar népben visszhangra kell, hogy találjanak. Ezeknél a kérdéseknél nem az a lényeges, hogy ki veti fel őket először, hanem, hogy kinek az érdeke a megvalósulásuk. A mienké, az egész népünké. Ahhoz, hogy a visszahúzó erők fölött végleges győzelmet arassunk, hogy a magyar élet tisztultabb szellemű legyen, nem elég csak a mi küzdelmünk, egyetemistáké. Álljunk a magyar munkás és paraszt mellé, az ő érdekük egyezik a mienkével. Ne tűrjük, hogy bárki is éket verjen közénk. Csak akkor érünk célhoz,, ha az egész magyar dolgozó néppel haladunk.

Nekünk, miskolci egyetemistáknak első kötelességünk ezt az egységfrontot megteremteni. Megteremteni a diósgyőri és miskolci ifjúmunkásokkal a kapcsolatot, tudjanak rólunk, hogy mi mit akarunk, s mi, hogy ők mit akarnak. Igazán jól dolgozni, jól küzdeni csak akkor tudunk, ha nem magunkrahagyatva, hanem együtt a munkás- és parasztfiatalokkal harcolunk. És nekünk, miskolciakkal együtt a diósgyőri és miskolci fiatalokkal.

Az ő harcuk a mi harcunk is és az ő céljuk a mi célunk is!

Ungvári Rudolf
II. G.

Diákparlament

1956. október 22-én délután 3 órakor gyűlt össze az egyetem ifjúsága tanácskozni, vitatkozni. A lelkesedés, az öröm, hogy végre szabadon nyilatkozhatunk, megkezdésig Kossuth-nótákban jutott kifejezésre. Az ötödéves gépész évfolyam egyik tagja üdvözli a parlamentet és javaslatot tesz elnökválasztásra. A párlament Dobi Imrét egyhangúlag elfogadta elnökéül. Az elnök a következő szavakkal nyitotta meg az ülést:

Tisztelt Diákparlament!

Mai tanácskozásunkat azért hívtuk össze, hogy oktatóinkkal együtt, véleményt nyilvánítsunk kül- és belpolitikai, a DISZ megújhódásával kapcsolatos és az egyetemi reform kérdésében. Ma igen sok múlik az ifjúságon, és az egész dolgozó nép érdeklődéssel néz felénk. Ez a tény megnöveli felelősségünket. Egyéni érdekeket félretéve, az egész nép érdekeit szem előtt tartva, kell nézeteinket összeegyeztetni és állástfoglalni.

Ha a vita hevében elveszítjük a realista talajt, azzal a veszéllyel jár, hogy jogos követeléseink sem találnak megtalálásra.

Javaslatot tett az ülés programjára, amelyet az ifjúság egyhangúlag elfogadott. Ezután került sor a Megyei Pártbizottság határozati javaslatának ismertetésere, melyet a parlament egyes pontokban nem tartott határozottnak. Majd megtörtént az évfolyamok határozatainak ismertetése, melyek általában az ország problémáival foglalkoztak. A negyedéves gépész évfolyam határozata képezték a magvát a későbbi vita kibontakozásának.

A vita megindulásakor csatlakozás a határozatok végrehajtása mellé és hangsúlyozták a mögöttünk élő 9 millió ember követeléseit, amit eddig nem mertek megmondani. Minden helyi problémát mellőzni kell, és az országos érdeket kell előtérbe helyezni.

A megújhódás folyamatának legfontosabb feltétele a rehabilitáció teljes végrehajtása, valamint az akkori kormányban részvevő és még ma is vezető pozíciót betöltő személyek bűnösségének felülvizsgálata. Ezt helyi szerveken belül is végre kell hajtani, gondolt itt a felszólaló Juhász és Hess elvtársakra, mivel ezek túlzásokat követtek el a hallgatókkal szemben.

Ezután Esztó professzor elvtárs emelkedett szólásra és a mérnökök megbecsüléséről szólt. Példát hozott fel, hogy még ma is 35—40 mérnök ül börtönben és ezeknek rehabilitációjáról szó sincs. Említette a magyar olajbányászat súlyos helyzetét, melyet a vezetők »ki mer ma egy mérnökben megbízni« gondolkozásmódjának köszönhető. Ezután a bányászkar Sopronba való áthelyezéséről beszélt.

Az ifjúság kérte az egyetem professzorainak véleményét.

Dr. Terplán Zénó professzor tanulmányi kérdésekben adott választ az ifjúságnak. Nem értett egyet azokkal a függetlenségi törekvésekkel, melyek az ifjúság hangjából kitüntek. Véleménye szerint egy-egy nép nem függetlenítheti magát szomszédaitól, és a világpolitikától. Szükségszerűen az államok egy bizonyos előtérben mozognak. Az egyetemi autonómiai törekvéseket támogatja, amit az Oktatásügyi Minisztérium is jóváhagyott. A másodéves gépészek részéről felszólaló elvtárs a negyedéves gépészek határozatai mellett foglalt állást, javasolta, hogy a követeléseket pontról-pontra vitassuk meg.

Felszólalások egyes vezetők helytelen magatartását kifogásolták, pl. Czottner elvtárs mást jelent ki Miskolcon, mint Sopronban, vagy Berei elvtárs, csak hímezett-hámozott a miskolci pártaktíva ülésen. Ne fejbólogatók vezessék az országot! Közbeszólásokkal javasolták a követelmények összeállítását. Az ifjúság véleménye, hogy a sztalinizmus, rákosizmus egyetemünkön erősen érezttette hatását, mely a jogtalan kizárásokban jutott kifejezésre. Követelik a kizárt hallgatók nyilvános rehabilitálását, a túlkapásokat elkövető vezetőknek, Keszler, Orosz, Csépányi és Nagy Miklós ügyének kivizsgálását.

Következő hozzászólások szenvedélyesen hangoztatták, hogy a kormány ne csak önkritikát gyakoroljon, hanem a nép érdekeit képviselő intézkedéseket léptessék életbe, és minden eddigi sötét dologról tájékoztassák a magyar népet. Egyik hallgató túlzást talált Rajk rehabilitációjában, ne létesítsünk személyi kultuszt körülötte, vagy Rákosi elvtárs, vagy Rajk elvtárs, ne így döntsük el a kérdést.

A parlament követelte az Egyetem DISZ Végrehajtó Bizottságának újraválasztását. Erdélyi elvtárs felszólalásában ismertette a délelőtt folyamán a DISZ Központi Vezetőségben lezajlott értekezlet eseményeit és egyben lemondott titkári tisztségéről.

Fekete adjunktus elvtárs támogatta függetlenségi harcunkat.

A továbbiakban követeltük a határozati pontok letárgyalását. Kérték »A Mi Egyetemünk«. rendkívüli kiadását, melyben tájékoztatni tudjuk a megye ifjúságát. A Megyei Pártbizottság agit. prop. titkára. Grósz elvtárs vállalta a felelősséget, hogy elgördíti az akadályt az újság kiadatása elől.

A felszólalások hiányolták, hogy az értekezleten munkásfiatalok nem vesznek részt.

A Megyei Pártbizottság pozitíven értékelte az értekezletet. Feltételezi, hogy senki nem akarja visszaállítani a Horthy-restaurációs régi rendszerét. Hangsúlyozza, hogy mit köszönhetünk a Szovjetuniónak.

Ezután sorbavettük a határozati pontokat és a harmadik pont megtárgyalása közben egyetemünk párttitkára, Simon elvtárs szólalt fel. Elemzi, hogy megrendült a nép bizalma, de nemcsak a hibákat kell megátni, hanem az építést is. Ésszel kell gondolkodni és kevesebbet kell adni a szívre adott esetekben. Félt, hogy forrongáshoz vezet az ifjúság hangulata. Nem ért egyet a varsói szerződéssel kapcsolatos kérdésekben. Fél a régi nagy urak restaurációs törekvéseitől. A felszólalások bizonyítják, hogy nem restaurációs törekvésről van szó. Közbekiáltások, ovációk akadályozzák a gyülés menetét.

Felhivás

Mi, a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem hallgatói, teljes mértékben egyetértünk és támogatjuk a Budapesti Műszaki Egyetem hallgatóinak jogos követelését, de ezek reális megvalósulásának alapját az egész magyar népet érdekiő kérdések megoldásában látjuk.

Ezért követeljük:

1. Önálló szocialista kül- és belpolitikát folytató független új magyar kormányt.

2. Az új független Magyarország lépjen ki a varsói szerződésből és ne vegyen részt semmiféle katonai tömbben.

3. A Békeszerződés értelmében 1957. január 1-ig a szovjet csapatok vonuljanak ki Magyarország területéről.

4. Egyenrangú kereskedelmi kapcsolatokat keleti és nyugati államokkal.

5. Az egész mezőgazdasági politika felülvizsgálását, az adó, valamint a begyűjtési rendszer új reális alapokra való helyezését.

6. A sztalinizmus és rákosizmus felszámolásának tisztázását, a per nyilvánosságra való hozatalát.

7. Alkotmányunk betartását.

8. Az országunkban lévő összes természeti kincsek (urán, bauxit) feltáró és feldolgozó ipara kerüljön magyar kézbe minden ellenszolgáltatás nélkül.

9. Március 15-nek nemzeti ünneppé és munkaszüneti nappá, október 6-át pedig nemzeti gyásznappá nyilvánítsák.

10. Az új kormány kezdjen tárgyalásokat a dunai államokkal egy konföderáció érdekében.

11. Az új magyar kormány kezdjen tárgyalásokat a Szovjetunióval a hadi és politikai foglyok hazaszállítása érdekében.

Határozottan elkülönítjük magunkat a néptől idegen, ellenséges elemektől. Nem fogjuk tűrni soha, hogy harcos állásfoglalásunkat, saját restaurációs, provokációs céljaikra használják fel.

Szocializmust akarunk, de önálló nemzeti államban.

Nem tűrhetjük a jelenlegi kormány halogató politikáját. Felszólítjuk a kormányt, hogy fenti követeléseinkre válaszoljon az egész nemzet nyilvánossága előtt.

Felszólítjuk az egész dolgozó magyar népet, csatlakozzon felhívásunkhoz.

Diákparlament.

Határozati pontok elfogadása után kijelölték, hogy évfolyamonként hány fő megy a Budapesten megtartandó Diákparlamentbe. Sajtó szerkesztőségi bizottságot és diákparlamenti elnökséget választottunk.

Az éjszakába nyúló parlamenti vita a Himnusz hangjával fejeződött be. A gyűlés hangulata az egyetemi ifjúság szilárd elszántságát bizonyítja a magyar nép jogos követelései mellett.

Mindenki egyetért?

Nagy hatalom a tömeg, és lelke van, és ilyenkor nincs az egyénnek! Mikor eltávozunk a mi diákparlamentünkről, rádöbbentünk arra, hogy milyen nagyot is tettünk, de mindent jól is csináltunk? Vajon a mi hazafiasságunk, amelyik a legszebb, hozzánk legméltóbb érzelem, borotvaélen táncolt Önmaga és a nacionalizmus között, tényleg helyes és időszerű követeléseket adott a szánkba? Igen, a legnagyobb részben! De van néhány olyan pont, mellyel én nem értek egyet. Lépjünk ki a varsói szerződésből? Ezt nemcsak mi kötöttük, hanem más népek nevében is kötötték, ebből kilépni azok és magunk becsapása lenne. Nem vitatom, hogy a varsói szerződésben lehetséges, hogy szovjet kényszer is volt, mégis azt mondom, egyelőre, hogy helyes és szükséges. Megértem és osztom azoknak a dunántúliaknak a felháborodását, akik látják, hogy a szovjet tisztek százasokkal fizetnek, látják, hogy öreg iskolájuk évek óta laktanya, mégis azt mondom: gondolkodjunk!

De nem lehet úgy érvelni amellett, hogy mi mindent köszönhetünk a szovjetnek, mint Simon elvtárs tette. Ő azt mondta, ha nem lett volna XX. kongresszus, akkor most nem beszélhetnénk így, mert már rég eljött volna az ÁVH. Ez az az eset, mint mikor egy embert börtönbe zárnak, és kivégzik apját, anyját, elvtársait, — és mikor megmondják, hogy börtöne kulcsai kezében voltak, akkor még hálálkodást várnak tőle. Ha nem lett volna XX. kongresszus, akkor talán még kétezerben is rabságban élnénk és öntödéink nem győznének Rákosi- és Sztálin-szobrot önteni? Simon elvtárs, ez a kötelező szovjet imádat idejének bélyegét viseli magán, de igazat kell neki adnom, mikor azt mondja, a szovjet csapatoknak maradni kell. Nem láttam volna, hogy eddig a szovjet csapatok befolyásolni, vagy ha úgy tetszik, kényszeríteni próbáltak volna bennünket arra, hogy ne tegyük ezt vagy azt. És most már a legnagyobbakat megtettük, de a tettek csak ezután jönnek. Most kell csak igazán a nagy hazafiasság, mely nemcsak szavakban és fütyölésben puffogtatja el az erejét! Ha eddig nem volt beavatkozás, okunk azt hinni, hogy lesz. — Amennyiben a Szovjetunió viseli itt tartózkodó honvédségének ellátási gondjait, — amíg szükségesek, maradjanak.

Most még szükség van rá, de nem kell, hogy félistennek higgyük őket, — éppúgy gyarló és kevésbé gyarló emberek, mint mi.

Nem is ismerjük pontosan, mik a pontjai a varsói szerződésnek, nem tudhatjuk megítélni előre, hogy milyen bonyodalmakkal jár, lehet, hogy új vérfolyamot fakaszt. Meg vagyok győződve arról, hogy rövidesen meg lehet ezt oldani, — mert jogos. Kétségtelen, hogy megkötése óta enyhült a nemzetközi helyzet, de még ma is van Ciprus! Oly nehéz népgazdasági helyzetben, mint vagyunk, — nyilvánvalóan szükségünk lenne honvédségünk további erősítése, a kilépés miatt — és kérdem, miből? Nem érdemes súlyosbítani amúgy is nehéz helyzetünket ezzel. Minden függetlenségnek alapvető feltétele a megalapozott gazdasági helyzet és ennek az útjai közé pillanatnyilag ez nem tartozik. Várni kell tudni! és látni kell mindig, melyik a következő lépés. Ez pedig, az, amit mi követelünk, és tartsunk ki mellette, mert csak ez a jövő útja. Mindezzel az volt a szándékom, hogy megmondjam, amíg nem látom, mit jelent a varsói szerződés a maga teljességében, mik a kilépés következményei, mi erről a többi fél véleménye, addig nem lehet követelni! De ha megtettük, tartsunk ki mellette, mert nem a szavakon való lovaglás a lényeg, és kérésünk biztos, jogos, a helyesebb szó pedig: felülvizsgálás lett volna!

KÉRI ZOLTÁN

Az elnök mégegyszer szót kér!

Tisztelt Diákparlament! Engedje meg, hogy a vita közbeni lemondásom ellenére, mégegyszer szót kérjek. Közvetlenül a vita után és ma többen számokérték tőlem, hogy miért mondtam le és miben nem értettem egyet a parlament menetével. Hangsúlyozom: menetével, mert a vita lendületével, jogos és reális politikai követeléseivel teljes mértékben azonosítom magam. A lemondásom indoklásául vizsgáljuk meg, hogy a demokratizmus légkörében, a demokratizmus jelszava alatt létrejött parlamenti vita lefolyásában demokratikus volt-e?

Véleményem szerint nem volt, mert a szólásszabadságot a lehető legsúlyosabban sértő módon nem volt lehetőség arra, hogy mindenki kifejtse álláspontját. Néhányan, akik miatt szégyenkezem, és szégyenkezik minden diák, minden művelt, gondolkodó ember, közbekiáltásokkal, füttyel megakadályozták a vélemények szabad kifejtését. A magam részéről és még biztosan jónéhányan a gyűlés részvevői közül pont a határozat utolsó cikkelyének szellemében: »Határozottan elkülönítjük magunkat a néptől idegen ellenséges elemektől, nem fogjuk tűrni soha, hogy harcos állásfoglalásunkat, saját restaurációs, provokációs céljaikra használják fel«, de elkülönítjük magunkat azoktól az elemektől is, akik legszentebb elvünkkel, a demkoratizmussal visszaéltek.

A demokratizmus sárbatiprásának legfényesebb példája volt, hogy az a tömeg, mely az egyik pillanatban a sajtószabadságot követelte, a másik pillanatban nemcsak a szólásszabadságot, hanem a gondolatszabadságot is elvetette. Vagy minek minősíthető az a megnyilvánulás, amivel egyesek az övékkel egyező véleménynyilvánításra akarták — nem kérni, hanem — kényszeríteni oktatóinkat és vendégeinket.

A fenti megnyilvánulások bírtak engem arra, hogy lemondjak az elnökségről. Nem tartottam elveimmel, a demokratizmusról bennem kialakult fogalommal összeegyeztethetőnek a gyűlés menetét. Nem volt demokratikus a gyűlés menete a későbbiekben sem. A kéttagú elnökség viselkedésével és véleményével befolyásolta a vitát és nem vette figyelembe a szavazatok számlálásánál az olykor elég nagyszámú tartózkodást. Demokratikusnak mondható-e az olyan küldöttválasztás, ahol egyenlő szavazati joggal rendelkező választók különböző arányban küldhetnek képviselőt még akkor is, ha a felsőbb évesek tapasztaltabbak?

A tömeghangulatot felhasználó, az ifjúság érdekeinek sokat ártó elemek diktatúrája volt ez a gondolkodásra érett emberek felett.

Ezt a tanulságot le kell vonnunk, soha többet ne engedjük a legszentebb elveinket így félredobni, akik pedig a saját érdekükben az ifjúság igazi érdekeivel meg akarják ezt tenni, meg kell fosztani őket ettől a lehetőségtől.

Dobi Imre
V. gmh.

Kohómérnökhallgatóink csehszlovákiai tanulmányútja

Egyetemünk 15 hallgatója és három oktatója szeptember 20 és október 15 között tanulmányi kiránduláson vett részt Csehszlovákiában a kassai testvéregyetemünk vendégeként.

Nehéz lenne ilyen röviden érzékeltetni azt a sok élményt, amiben részünk volt. A két hét alatt több mint 2000 kilométert tettünk meg Csehszlovákia legszebb tájain keresztül.

Az útvonal a következő volt: Kassa, Selmecbánya, Pozsony, Bruno, Prága, Ósztrava, Csirnyec, Tátra-Lomnic, Lőcse, Kassa. Útközben láttuk Kraszna-Horka várát, a betléni kastélymúzeumot, a selmeci vármúzeumot és a volt Akadémiát. Felejthetetlen élmény volt a brunoi technikai kiállítás, ahol a csehszlovák ipar megszámlálhatatlan termékét nézhettük meg. A repülőgéptől a mosógépig, vízturbinától az elektrolikus számológépig, a különféle szerkezeteknek, berendezéseknek olyan sokaságát láttuk, mely méltán keltett csodálatot a csehszlovák ipar iránt.

Prágában a város történelmi nevezetességű helyeit, műemlékeit tekintettük meg. Ostravában üzemekbe és az egyetemre látogattunk el.

Ezután következett útunk legszebb szakasza: a Vág völgyében utaztunk a Tátra felé. Egy pillanatra megálltunk a Csorba-tónál, majd tovább siettünk, hogy minél előbb elérjük Lomnicot, kevéssel délután érkeztünk oda, s függővasúton azonnal felfelé indultunk a csúcsra. Sajnos, a függővasút nem közlekedett végig, s így csak a csillagvizsgálóig mehettünk. A gyönyörű kilátás, az elénk táruló táj hamar elfeledtette a függővasút okozta kis csalódást. Másnap délelőtt a vízeséshez kirándultunk, hazafelé parázs hógolyócsatát rendeztünk.

Délben fájó szívvel indultunk vissza Lőcsén keresztül Kassára. Itt szombat este vídám hangulatú szakestélyen vettünk részt. A szakestély szép befejezése volt tanulmányútunknak.

A kirándulás során 5 üzemet, két egyetemet és két kutatóintézetet látogattunk meg. Sok tapasztalattal, szélesebb látókörrel tértünk vissza hazánkba azzal a gondolattal, hogy ezeket a tapasztalatokat itthon hasznosítjuk majd a magyar ipar felvirágoztatására.

H. Cs.

Kép a szakszervezet csehszlovákiai kirándulásáról

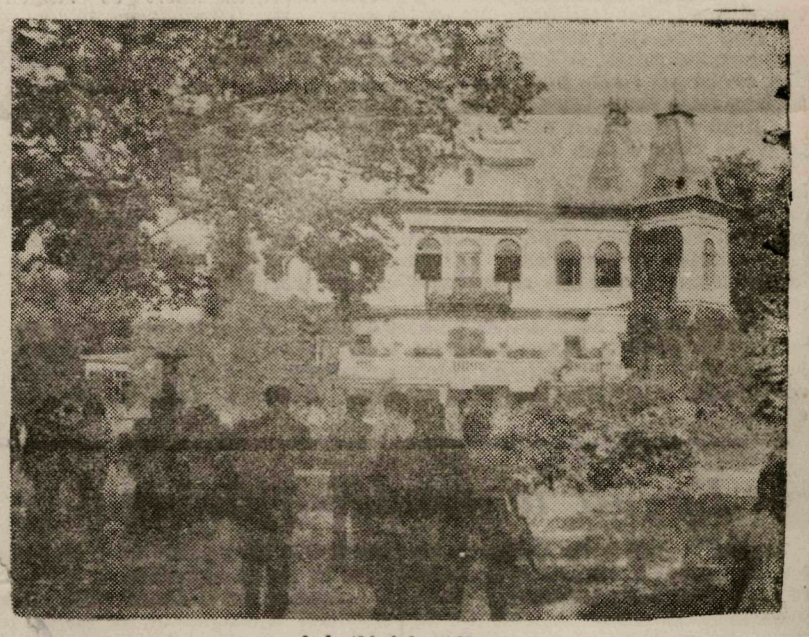

A betléni kastély

SZÓT KÉREK...

Résztvettem a diákparlamenten. Én is szerettem volna hozzászólni, nekem is volt véleményem, de láttam, hogy tőlem jóval erősebb hangú embereket is leültetett a tömegzsivaj — az ordítozás — és miután körülbelül 20—25 perces szókérés után sem jutottam szóhoz, elhagytam a termet.

Ha úgy érezném, hogy kizárólag egyéni véleményem az, amit közlök, nem közölném, de láttam és tudom, hogy mások is vannak, akik egyetértenek velem.

Először a Kilátó szerkesztőjének ahhoz a véleményéhez szeretnék hozzászólni, hogy örül a lelkes hangnak, a közbekiabálásoknak. Ez a buzdítás lelkes visszhangra talált, mert ettől kezdve igazán csak az kapott szót, aki közbekiabált — kivéve a tanári kar hozzászólóit. Szerintem kívánságokkal, követelésekkel csak higgadt, kellően meggondolt állásfoglalással lehet előállni, — hogy Petrich Dékán Elvtársat idézzem, — melyek a művelt ember színvonaláról indulnak ki. Egy diákparlamentnek — ha már parlamentnek nevezi magát — kötelessége tisztelettel meghallgatni a javaslatokkal kapcsolatos pro és kontra véleményeket. Nem értek egyet a Kilátó szerkesztőjével — mert anarchiával — fegyelem nélkül nem lehet eredményeket elérni. Nem értek egyet azzal a kohász adjunktus elvtárssal, aki az ország függetlenségével kapcsolatban azt mondta, hogy két nagyhatalom áll egymással szemben, vívják ki a maguk harcát és hagyjanak minket magunkra. Itt ő a szocialista és kapitalista tábor harcáról beszélt. Azt hiszem, nem közömbös nekünk, hogy a két tábor közül melyik eszméje győzedelmeskedik, illetve nálunk kapitalista, vagy szocialista rend van. Azt hiszem, az ordításban berekedt hallgatók közül sokan el sem jutottak a gondolatsorban eddig. De fel tudom tételezni azt, hogy olyanok is vannak köztünk, akik éppen innen kiindulva távolabbi célkitűzésként a kapitalizmus visszaállításáért harcolnak. Hiányzott az, hogy ennek cáfolata csak a pártvezetők részéről jött ki és úgy talált helyes visszhangra a diáksággnál.

Nem értek egyet azzal az V. éves kohász hozzászólóval, aki Hess és Juhász elvtársak leváltását kérte s legkevésbé értek egyet a diákparlamenttel akkor, amikor nem ismerve az említett elvtársakat, helyeselte a hozzászólást. Őket ugyanis csak az V. évesek ismerték, a helyeslés pedig zömmel alsó évekről hangzott el. Tudtommal Hess és Juhász elvtársak nem terrorizálták a becsületes, rendesen dolgozó diáktársaikat, de terrorizálták a lógókat és az Egyetem rendjét, fegyelmét megbontókat, amivel csak egyetérthetünk, ha módszereiben nem is mindig!

Az Erdélyi és Nagy Miklós felé elhangzott kritikával kapcsolatban is az a véleményem, hogy nem tárgyilagos hangnemben történt. Az ő célkitűzésük a szocialista diáktípus kialakítása volt és jelenleg is az. Lehet, hogy felső nyomásokra követtek el hibákat, de több pozitívummal vettek részt az ifjúság nevelésében, mint negatívummal.

Egyetértek a diákparlamenttel abban, hogy az elhangzott követeléseikért lehet lelkesedni, de nem értek egyet azzal, hogy ezt a lelkesedést, tetszés és nemtetszés nyilvánítást ne jellemezze a művelt ember megnyilvánulása. Javaslom, hogy a diákparlament résztvevői a következő üléseken nagyobb fegyelemmel és több higgadtsággal fejezzék ki aktivitásukat.

Vitályos Katalin
G—502.

KONFÖDERÁCIÓ!

Az egyetemen megrendezett nagygyűlésünk parázs hangulatban zajlott le. A hazafias lelkesedéstől átfűtött ifjúság sok helyes, megvalósítandó kérdést vetett fel.

Ezekből a hozzászólásokból kitűnt ifjúságunk aggódása népünkért, hazánkért. Felvetődött a népi demokráciákban élő magyar testvéreink sorsán való aggódás is.

De egyesek forrófejűséggel helytelen útra terelték a problémákat. Nacionalista, soviniszta, revanzsiszta követeléseket hangoztattak.

A gyűlés e helytelen, a szomszéd baráti országoktól való elszigetelődés, sőt ellenségeskedés útjára tévedt volna. Ezzel nem értünk egyet.

Ekkor szólt hozzá Fekete László tanár, a népszerű »Laci bácsi«. Az Ő hozzászólása adott új fordulatot az egész gyűlésnek. Az Ő érdeme volt e problémáknak a nacionalista posványból való kiemelése, a helyes úton való megoldásának orvoslása.

»Kedves Barátaim!

Elhangzott itt néhány megjegyzés, amely arra késztet, hogy én is szót kérjek.

Megértem a lelkesedést, amellyel elítélitek azt az állapotot, hogy a magyarlakta területeket határok választják el tőlünk. Megértem a vágyat, amelyet aziránt éreztek, hogy minden magyart keblünkre ölelhessünk.

Mégis azt kell mondanom, hogy helytelen irányban haladtok, ha a régi soviniszta jelszavakat magatokévá teszitek, mert ezzel nem viszitek előre a történelem szekerét, hanem visszamentek oda, ahol a Horthy-Magyarország abbahagyta.

A magyar imperializmus elvesztette reális talaját, és soha meg nem valósítható ábrándképet kerget az, aki Nagy-Magyarországot a régi alapon akarná visszaállítani. Nekünk tudomásul kell vennünk, hogy Erdélyben a magyarok mellett és között románok is élnek, akik azt a földet ugyanúgy hazájuknak érzik, mint a magyarok. Nekünk tisztában kell lennünk azzal, hogy az átcsatolt területeken élő nem magyar lakosságnak éppen úgy joga van a függetlenséghez és a szabadsághoz, mint nekünk.

Mielőtt ezt a gondolatot továbbvinném, foglalkozni akarok a külpolitikára vonatkozó követeléseitekkel. Megkapó egyöntetűséggel foglaltatok állást amellett, hogy hazánk független, nemzeti politikát folytathasson. Követeltétek, hogy az új Magyarország lépjen ki a varsói paktumból és ne csatlakozzon semmiféle hatalmi tömörüléshez.

Meg kell mondanom, hogy a történelem tanulsága szerint a kis államok önállósága, függetlensége csak abban az esetben tekinthető kézzelfogható valóságnak, ha az illető állam semleges marad, és ezt a semlegességet a környező — esetleg vetélkedő — nagyhatalmak kölcsönösen garantálják.

Minden más esetben kikerülhetetlenül belekerül egyik, vagy másik nagy szomszéd vonzókörébe, és ezzel függetlensége gyakorlatilag megszűnik.

A fasiszta Németország nyomasztó fölénye eredményezte, hogy a kis Magyarország belesodródott az uszályába és résztvett sok olyan rémtettben is, amitől egyébként minden jóérzésű ember irtózott.

A felszabadulás után az ellentétes pólus vonzásába kerültünk, és a helyzet csak annyiban változott, hogy a nyilasok terrorját a sztálinista terror váltotta fel.

Meggyőződésem szerint ez a politika többet ártott a szocializmus ügyének, mint az imperialisták valamennyi próbálkozása.

Hála az SZKP XX. kongresszusának és Tító elvtárs határozott, soha meg nem alkuvó állásfoglalásának, ezt a korszakot örökre lezártuk, és most hozzáfoghatunk a szocializmushoz vezető út magyarországi változatának megkereséséhez.

Szabad, független, önálló Magyarországot követeltek, de ki tudja megmondani, hogy meddig sikerül lebegnünk e két pólus között. Valamilyen kis lökés előbb-utóbb ismét beletaszít bennünket egyik vagy másik pólus vonzásába, mert az egyensúlyunk nem lenne stabilis, e soviniszta, revizionista eszmék terhe miatt.

Itt kanyarodok vissza első gondolatomhoz. A mi sajátos földrajzi és történelmi helyzetünknél fogva én egyetlen utat látok csak, amelyen népünk a boldogabb jövő felé haladhat: a dunai államok konföderáció létrehozását.

Ha ezt az államszövetséget olyan államokból hoznánk létre, amelyek mind közel egyenlő erősek, nem fenyegetne az a veszély, hogy valamelyik nemzet elnyomhassa a többieket. Valamennyi nemzet boldogulását biztosítani lehetne alkotmányos formák között. Az egyesülés óriási gazdasági jelentőségéről felesleges beszélnem. Politikailag viszont olyan stabil és erős tömböt alkothatnánk, hogy bizton szembenézhetnénk minden veszéllyel.

Ezek természetesen csak távlati tervek.

A független, új magyar parlament és kormány feladata lenne, hogy ennek a gondolatnak megnyerje az érdekelt nemzeteket.

Fekete László
adjunktus,
a Műszaki Tudományok
Kandidátusa.«

A diákparlament ülését pozitívnak értékeljük

Az egyetemi párt-végrehajtóbizottság október 23-án rendkívüli, kibővített ülésen vitatta meg a Diákparlament előző napi ülését és határozatait. Örömmel üdvözli az egyetem ifjúságának kibontakozását, őszinte lelkesedéstől áthatott véleménynyilvánítását és követeléseit. Az egyetemi párt-végrehajtóbizottság a Diákparlament ülését összességében értékesnek, pozitívnak véli, hiszen a múlt bűneivel és káros hibáival való bátor szembenézés, a boldogabb, jobb szocialista magyar jövőbe vezető út keresése csendült ki a hozzászólók szavaiból, tükröződik hozzászólásaikban. Egyetértünk a múlt hibáinak nyílt és őszinte feltárására vonatkozó követeléssel. Egyetértünk azokkal a követelésekkel, melyek országunk vezetésének megoldását sürgetik és gazdasági életének javítására vonatkoznak. Egyetértünk a nemzeti ünnepre és a nemzeti gyászünnepre vonatkozó javaslattal. Értékesnek véljük a dunai konföderációra vonatkozó tárgyalások felvetését.

Őszinte örömünket fejezzük ki afelett, hogy a parlament részvevői elkülönítik magukat a néptől idegen, ellenséges elemektől, s határozatilag mondják, hogy nem adnak helyt restaurációs, provokatív törekvéseknek. Helyesnek véljük, hogy a parlament nem foglalt állást nacionalista, területkövetéssel kapcsolatos kérdésekben, külpolitikai kérdéseink megoldását az egyenrangúság, a kölcsönös megbecsülés szellemében vetette fel ifjúságunk.

A párt vb. egyetért a varsói szerződéssel és a szovjet csapatokkal kapcsolatos felvetésekkel is.

Helyeseljük a Diákparlamenten az egyetemi oktatás reformjával kapcsolatos kérdések nyílt és őszinte felvetését. A végrehajtó bizottság sürgős és fontos feladatnak látja tanáraink részéről ezeknek a javaslatoknak alapos megvizsgálását, a gyors állásfoglalást. Egyetértünk a diákok szociális követeléseivel kapcsolatban is, jogosnak véljük azokat s a megoldható kérdések (pl. diákotthoni elhelyezések javítása) megoldásában segítségünkről biztosítjuk ifjúságunkat.

Helyesnek tartjuk ifjúságunknak törekvését az ifjúsági szövetség vezetésének és munkájának megjavításával kapcsolatban. Javasoljuk, hogy szabad vita alapján történjen állásfoglalás a DISZ-MEFESZ kérdésében, minél rövidebb időn belül.

Bízunk abban, hogy ifjúságunk körültekintően, igényesen választja meg a szervezeti demokrácia alapján vezetőit, akik részére a párt-végrehajtóbizottság munkájuk közben minden lehető segítséget megad.

A rendkívüli párttaggyűlés a Diákparlament határozatával az első szótól az utolsóig egyetért.

A NEHÉZIPARI MŰSZAKI EGYETEM
Párt-Végrehajtóbizottsága.

A Rektori Tanács határozatai

A Rektori Tanács a Diákparlament kérésével kapcsolatban az alábbi határozatokat hozta október 23-i ülésén.

1. Figyelembevéve azt, hogy a diákotthonban lakó hallgatóság felelősségének tudatában önkormányzatot kíván megvalósítani a diákotthonokban, a Rektori Tanács ezt a kezdeményezést nem ellenzi. Diákotthononként külön várja a reformjavaslatokat. Az előterjesztett javaslatok jóváhagyását kizárólag attól teszi függővé, hogy a javaslatokban a diákotthon vagyontárgyai állagának biztosítása bennfoglaltatik-e. A II-es diákotthon földszintjének felhasználása diákotthoni célokra, az — e félévben már lekötött diákcsere-akciók miatt — nem lehetséges. A Rektori Tanács más külön szempontot nem köt ki.

2. A minisztérium szóbeli intenciójának megfelelően meg kell szüntetni az előadások és gyakorlatok jelenléti ellenőrzésének eddigi adminisztratív módját és az ellenőrzést a tanszékekre kell bízni. Mivel a tanszéki ellenőrzés összefüggésben áll a vizsgafeltételek megszabásával, a tanszékek ezirányú hirdetményeinek közzétételét mindkét kar tanácsülésén tárgyalják meg. A végrehajtás az őszi szünet után lép életbe.

3. A Rektori Tanács felkéri az idegennyelvi lektorátust, hogy a hallgatói kívánságoknak megfelelően a fakultatív nyelvi vizsgákra a hallgatósággal történt megállapodás alapján a lehetőséget teremtse meg.

4. A Rektori Tanács magáévá teszi a minisztériumnak azt a javaslatát, hogy a hallgatóság lehetőség szerint az orosz nyelvi tanulásba befektetett munkáját záróvizsgával fejezze be.

5. Az ötödéves gépészmérnökhallgatóknak a Diákparlamentben felvetett javaslatait a gépészmérnöki kar ötödéven oktató tanárai az október 24-én tartandó kari tanácsülés után külön tárgyalják meg.

6. A Rektori Tanács egyetért az ötödéves gépészmérnökhallgatóknak az elosztás kérdésében hozott határozatával és azt — tekintve, hogy nem saját hatáskörébe tartozik — a minisztériumnak javaslatként azonnal előterjeszti.

7. A Rektori Tanács helyesnek tartja a kádernyilvántartásnak revizió alá vételét.

8. A Rektori Tanács egyetért az ifjúságnak azon kérésével, hogy az ösztöndíj ne függjön a szociális helyzettől.

9. Az egyetemről eltávozott minden dolgozó és hallgató eltávozásának körülményeit felül kell vizsgálni, hogy nem áll-e fenn a rehabilitáció szükségessége?

„IGEN" *vagy* „NEM"

Sohasem tudtam azt megérteni, hogy a külföldről hazatért emberek spontán visszaemlékezései miért olyan szertelenek, kapkodóak. Vagy azt különösen nem értettem, hogy amikor olyan gazdag élmények birtokosai, miért nehéz erről beszélni?

No, de megpróbálom. Néhánynapos romániai tartózkodásunk után Constanzából egy nagy tengeri hajóval Várnába utaztunk. Itt már másfajta ember, új ország tárult elénk: Bulgária. Most nem beszélek az ország gyönyörű tengeri kikötőiről, többszázéves művészettörténeti emlékeiről, a Balkán-hegység erdőborította ormairól, (amelyről a tengerészek azt állítják, hogy még a zord, kegyetlen Fekete-tengert is járomba, kordába kényszeríti a bourgassi öbölben). Inkább az emberről, egyik emberi szokásról írok néhány gondolatot.

Ismeretes, hogy külföldön a társalgás eszközét a nyelv helyett, a különböző fej- és kézmozdulatokkal helyettesítik sok esetben. Igy volt ez velünk is. Gondolok itt elsősorban a fej-bólogató (igenlő) és a fejrázó (tiltakozó) mozgásra. Igen ám, ha ez olyan nemzetközi érvényű cselekvés lenne, nem is okozott volna semmi problémát! De a bulgár ember ismeri ugyan ezt a fejmozgást, azonban az előre bólogató mozgás a „nem"-et jelenti és a vízszintes fejrázás az „igent". Mondanom sem kell, hogy ebből mennyi kedves, humoros jelenet, félreértés származott. Hányszor kifordultunk üres kézzel az áruházból, bár láttunk a kirakatban citromot, fügét, de mivel kérdezésünkre az elárusító mosolyogva, fejét vízszintesen mozgatta, mi bizony vásárlás nélkül eltávoztunk. Akkor csodálkoztunk csak igazán, amikor egy kis ácsorgás után az ajtóból visszahívott a pénztárkezelő, kezében papirt lobogtatva, melyen a fizetendő pénzösszeg volt ráírva. Alig fizettem ki, már a csomagolóból a kért cikket nyujtotta felém a szokatlanul udvarias kiszolgáló.

Szófiába a késő esti órákba érkeztünk meg. Első utunk a szállásszerzés volt. Persze nem volt olyan egyszerű dolgunk, ugyanis a szállásnoz jutás Szófiában is legalább olyan problématikus, mint Budapesten. Mondanom sem kell, hogy a fejmozgásnak ez a fordított jelentése igen kellemetlenül érintett bennünket itt is. Már kb. az ötödik szállodában voltunk, amikor a portás fejbólogatására felcsillant a szemünk, arra gondolva: „Végre helyet kaptunk!" Természetesen éppen az ellenkezőjéről volt szó, vagyis a portás fejbólogatásával csak a szavait erősítette meg: „Nincs hely, kérem, sajnos!"

Három-négy nap múlva, a rendszeres edzés folytán meg is tanultuk volna a bolgár szokást. Csak akkor keletkezett újabb zavar, mikor a tengerparti városokban cseh, német, görög származású emberekkel találkoztunk, akiknél a fej előre bólogatása magyar értelmet kapott — vagyis „igen"-t, az ellenkezője pedig „nem"-et jelentett. Sokszor tettük fel a kérdést: „Most „igen"-ről vagy „nem"-ről van szó?" Persze nem volt veszélyes, időnk volt arra, hogy eldöntsük az igazságot.

U. M.

Ötödéves gépészek 1956 október 19-én megtartott DISZ-gyűlésének határozata

I. Gazdasági követeléseink feltárásánál az a cél lebegett szemünk előtt, hogy egyéni problémáinkat népgazdasági érdekekkel szorosan összefűzve oldjuk meg.

1. Felemelkedésünk útja csak az ipar technikai színvonalának állandó emelésén keresztül vihet. Ennek a fejlődésnek a hordozói, mi, az új értelmiség lehetünk és kell, hogy legyünk. Ennek érdekében valósítsák meg a kikerülő mérnökök bérezésénél anyagi érdekeltség mindannyionk által helyesnek tartott lenini elvét. Tegyék érdekeltté a mérnököt az új, fejlettebb technika bevezetésében.

2. Rendezzék a kezdő mérnöki fizetéseket! Kétségtelen, hogy ez a népgazdaság számára forintban nagyobb megterhelést jelentene, de a kérdés lényege az, hogy pillanatnyilag 900—1100 forintot fizetnek kedvetlen, ambíciótlan munkáért. Szerintünk a népgazdaság többletráfordítása sokszorosan megtérülne az értelmiség alkotásvágyának felébresztésével.

3. A kötelező szakmai gyakorlat időtartamát mérsékeljék egy évre és ezen túlmenően adjanak lehetőséget arra, hogyha az illető már korábban bebizonyítja felkészültségét bizonyos munkakör betöltésére, úgy az üzemnek módjában álljon őt oda helyezni. Úgy véljük, hogy ez igen aktív hajtóerőt jelentene a gyakorlati tudás minél gyorsabb és alaposabb elsajátítása szempontjából.

4. Valósítsák meg azt az elvet, hogy bizonyos állások betöltését bizonyos iskolai végzettséghez kötik. Ne történhessen meg az, hogy mérnököt sokkal kisebb szakképzettséget kívánó állásokba helyezzenek, mert ezzel nemcsak az egyén, de a népgazdaság is károsodik.

5. A kikerülő mérnökök égető anyagi gondjainak enyhítésére a szakszervezet teremtsen alapot hosszúlejáratú kölcsönök folyósítására.

6. A lakáskérdés területén időleges megoldást jelenthetne »értelmiségi penzió« létrehozása, amely a kikerülő értelmiség céljára biztosítana a lakás problémáinak albérleti uzsorától mentes megoldását.

II. Az új és friss demokratikus szellemet, amely napjainkban áthatja a cselekedeteket; a régi, nehéz egyetemi oktatásunkat is fel kell, hogy frissítse. Javaslatainkkal és követeléseinkkel azt kívánjuk, sőt akarjuk elérni, hogy egyetemünkről kikerülő fiatal mérnökgárda az élet forgatagában magabiztosan forogjon és megállja helyét. Javaslataink nem azt a célt szolgálják, hogy most mindent megváltoztassunk, s most mindent felborítsunk, ami eddig egyetemi oktatásunkban volt. Számos jó és helyes forma és módszer van, amivel egyetértünk. Igy például helytelenítjük azt az állásfoglalást, hogy a katonai oktatás jelenlegi rendje rossz. Viszont véleményünk egyezik azzal, hogy az óraszámot heti 3 óráról csökkentsék le 2 órára. Úgy gondoljuk, senki előtt sem kétséges, hogy a katonai kiképzésre szükség van, és jelenlegi formája úgy időben, mint gazdaságilag a legkedvezőbb. Vagy talán ezek a mindent megváltoztatni akarók úgy gondolják, hogy az egyetem utáni egy vagy kétéves katonai szolgálat jobb lenne? Nem, nem ilyesmiről van szó. Olyan égető és igazságos kérdésekre kívánunk választ adni, ami nemcsak egyetemünk ügye, hanem országunk, népgazdaságunk felemelkedését célozza. Nem túlzások és nem anarchista eszméket hirdetünk, amikor orvoslást kérünk a következő pontjainkra:

1. Tapasztalatunk az volt, hogy az egyetemi tanulmányi időszak alatt »kísérleti malacok« voltunk. Mindenféle és fajta dolgot megtanultunk, de a modern technikáról, pl.: félvezetők fizikája, gőzturbina, automatizálás stb...., egy szót sem hallottunk. Követeljük, hogy revidiálják az eddigi tantervet, frissítsék fel az új technikával. Többet és alaposabban foglalkozzanak a szaktárgyakkal.

2. Az új tanterv kidolgozásánál kérjék ki a már végző, vagy felső évfolyamok véleményét, hogy melyek azok a tantárgyak, amelyeknek hasznát látják, és melyek azok, amelyekre nincsen szükség. Teljesen helytelen, hogy egyetemünk vezetősége a hallgatóságtól elszigetelten, sokszor mereven, csak az óraszám növelésére, illetve az óraszám bürokratikus kitöltésére feleslegesen és már többször hallott tárgyakat iktattak be a tantervünkbe (pl. gyártervezés).

Az egyetemi vezetés merevségét bizonyítja az a jelenség, amely egyetemünkön az V. éves gépészek Öntés és Hegesztés c. tantárgya körül fennáll. Az előadást tartó professzorunk már az év elején bejelentette, hogy fakultatívvá teszi az óralátogatást és nem vizsgáztat bennünket, mivel ezekből a témakörökből már vizsgáztunk. Azonban a dékáni hivatal és a rektori tanács követeli, hogy vizsgáztassanak le bennünket, ugyanis az előírt vizsgaszámnak meg kell lenni. Mindegy, hogy milyen vizsga és óra van, csak darab legyen. Úgy látszik, ez az egyetemi vezetőség álláspontja. Itt szeretnénk megemlíteni, hogy ezeken az előadásokon, annak ellenére, hogy fakultatívak voltak, a hallgatóságunk éppen olyan létszámmal járt el és jár el, mint amikor ösztöndíjmegvonással fenyegettek és büntettek.

3. Javasoljuk olyan tárgy bevezetését az alsóbb évfolyamokon, amelyek a konstrukciós képességet növelik. Felsőbb évfolyamunk a gazdasági tárgyak keretén belül jogi kérdésekről is halljon, hogy az üzemben, a nyers életben ne érjen váratlanul bennünket a munka törvénykönyvében, vagy a jogszabályokban leírt és közölt jogok és kötelességek.

4. Az egyetemi oktatás színvonalának emelése érdekében, hogy az egyes előadók az előadásokat színessé, érdekessé, lebilincselővé tegyék, némely tárgyat felsőbb évfolyamokon, IV., V. éven tegyék fakultatívvá. Véleményünk az, hogy az emberek ezeken az évfolyamokon már elég érettek arra, hogy elbírálják, milyen és mennyi segítségre van szükségük a tanuláshoz. Akik pedig nem értik meg, hogy mi az élettel szemben a kötelességük, azoknak akár kötelezővé, akár fakultatívvá tesszük az oktatást, úgyis kihullanak sorainkból.

5. A gyártervezés és Öntés-Hegesztés c. tárgyakból a zárthelyiket és vizsgákat töröljék el, s az órák látogatását tegyék fakultatívvá.

6. Javaslataink és követeléseink a fentnevezett tantárgyak hallgatása és a vizsga eltörlése érdekében a folyó diplomatervezés ügyét is szolgálják. Megítélésünk szerint a kiadott diplomaterv feladatok érdemi elkészítéséhez kevés időt kaptunk. Amint az órarend ütemezéséből kitűnik, a december 20-ig tartó előadások után a vizsgaidőszak január 20—25-ig is eltart. Ez az időszak a februári hónapra is meghosszabbodhat, az elkerülhetetlen utóvizsgák leteltével. Igy félő, hogy diplomatervünket jó minőségben a kitűzött határidőre elkészíteni nem tudjuk. Mi teljes egységben azon vagyunk, hogy példamutatóan és jól elkészítsük és megvédjük tervünket, ennek érdekében a következőket javasoljuk:

a) A fennálló miniszteri rendelet értelmében, a kért órák fakultatívvá tételével, az egymást átfedő tananyagok kihagyásával, valamint egy kissé erőltetett előadási ütemmel a félévet december 10-ig fejezzék be.

b) A vizsgaidőszak számunkra december 10-től január 10-ig tartson.

c) A diplomaterv beadásánál két határidőt tűzzenek ki: a meglévő március 20-át és április 4-ét.

d) Biztosítson az egyetem gazdaságilag lehetőséget arra, hogy a diplomatervezés közben felmerülő kérdések megoldásában ne csak a szakirodalomra támaszkodhassunk, hanem üzemeket is látogathassunk. E kérdésünk teljesítése nem tűr halasztást, mert a novemberi szünetet is fel akarjuk használni ilyen munkára, s ezt anyagi lehetőségeink nem engedik meg.

7. Az elosztás körül az elmúlt években tapasztalt huzavonák, s az utolsó pillanatban összevágott embertelen, az egyén érdekeit jóformán figyelembe se vevő munkahely elosztás ellen időben felemeljük szavunkat. Az eddig helytelenül hangoztatott népgazdasági érdek mögött meghúzódó káros karrierista politika megismétlődése helyett az évfolyam nyilvánossága előtt történő, az állam és az egyén érdekeit megfontoltan figyelembevevő elosztást követelünk. A helyes megvalósítás érdekében a következőket kérjük:

a) Az illetékes minisztériumok legkésőbb január végére gyűjtsék össze az egyes vállalatok mérnökigényeit.

b) A munkahelyek listáit, az egyes üzemek követelményeit az alkalmazandó mérnökkel szemben, a betöltendő munkakör és a fennálló szociális körülményeket függesszék ki az egyetem hirdetőtábláján, illetve közöljék az évfolyammal.

c) Az állások betöltését a hallgatók pályázzák meg, s az ilymódon összegyűlt kérvényeket az évfolyam jelenlétében koordinálják a minisztériumok és az egyetem érdekeihez.

d) Tegyék lehetővé, hogy azok a gépészmérnök-jelöltek, akiket valamilyen üzem kér, mivel számukra állást tud biztosítani, minden bürokratikus huza-vona nélkül elfoglalhassák azt.

Ismételten hangsúlyozzuk, hogy *idejében* szólunk!

Ifjúságunk hallatja szavát

„Éljen a magyar szabadság, éljen a haza." A Kossuth-nóta szívet, leiket melegítő sorai megadták a hétfői nagygyűlés alaphangulatát.

Nem véletlen, hogy az ifjúság mai küzdelmei során erőt, biztatást, bátorságot merít az 1848-as évek hős fiatalságának harcaiból.

Az sem véletlen, hogy a harc élén a munkás fiatalsággal szövetséges, nagyrészt munkás-paraszt sarjakból álló értelmiségi ifjúság áll. Elődeink: 1848 hős márciusi ifjai az 1919-es forradalom eszmei előkészítését szolgáló Galilei-kör tettrekész értelmiségi fiatalságra, példaként ragyognak a hagyományt tisztelő utódok megnyilatkozásaiban.

Ma megváltozott körülmények között az ország sorsáért való aggódás áthatja, fűti fiatalságunkat. Az ifjúság meg nem alkudva, vitatkozik, bírál, meggyőz, elveti, ami rossz, elavult, és helyesli, támogatja, ami új, előre mutató és a szocializmust erősíti.

Mi tette lehetővé és mi tette szükségessé ifjúságunk harcos, egységes állásfoglalását a sorsdöntő kérdésekben?

Lehetővé tették az SZKP XX. kongresszusának fényénél meghozott júliusi határozatok. Szükségessé tették az egész országban megnyilvánuló többirányú nehézségek és a nép hangulatkövetelései. Úgy véljük, a szükséges szűk kört érintő egyetemi kérdések rendezésén kívül hallatni kell szavunkat az országot érintő problémákban is.

Mikor bontakozott ki az ifjúság harcos állásfoglalása?

Ez év tavaszán, a DISZ Petőfi Köre létrehozásával az ifjúság fontos vitafórumot kapott. Az ott lezajlott hasznos viták a dolgok jelenlegi állását nagymértékben elősegítették. A júliusi rákosista restaurációs kísérlet rövid időre eltompította a fiatalság hangját. Azonban az idő a Petőfi Köri ülések tisztult légkörét, szellemét igazolta. Ma a Petőfi Kör újra működik, alkot.

A Petőfi Kör csak kis gyökér volt, amely a jelenlegi viták és követelések közepette, izmos hajtássá duzzadt. Az elmúlt két hét alatt teljes egyetértésben megmozdult az egyetemi ifjúság. Az elnémított vitaszellem felébredt Csipke Rózsika álmából.

Melyek az újabb viták és állásfoglalások láncszemei?

„A DISZ megújhodásáért" című cikkel október 11-én Hollós elvtárs megnyitotta a vitát, a DISZ eddigi munkájáról és soronkövetkező feladatairól. Megindult a kollégiumi vita és döntő határozatok születtek. — Az egész magyar ifjúság mély részvéte mellett temették el a párt mártírjait. Megalakult a budapesti egyetemisták Vasvári Köre, s a jogászok Hajnóczi Köre. A Szabad Ifjúság elvi síkon megvizsgálta Rákosi Mátyás szerepét és súlyos hibáit az elmúlt időszakban. Az elmúlt héten a DISZ KV. állást foglalt az egyetemisták követelései mellett. A minimális követeléseket az oktatásügyi miniszter és a minisztérium teljesítette. A középiskolás Diákparlament budapesti ülésén a diákság a megújhodást írta fel zászlajára. Szegeden a forrongó ifjúság kifejezve a hallgatóság elégedetlenségét, kilépett a DISZ-ből és MEFESZ néven új ifjúsági szervezetet alakított. Vasárnap és hétfőn a soproni és egri egyetemisták is megalakították a MEFESZ-t. Jelen pillanatban ezen lépést nem tartom helyesnek, mivel az összes ifjúság harcos egységét megbontaná. Azonban rövid időn belül meg kell vizsgálni az önálló egyetemista diákszervezet létrehozását a DISZ keretében. A múlt hét végén a Budapesti Műszaki Egyetem lépett fel nagyrészt jogos követelésekkel. A budapesti műegyetemistákkal teljes szolidaritást vállaltunk.

A szocializmus építése és az ifjúság egymástól elválaszthatatlanok. Ezért küzdünk az önálló szocialista demokrácia megvalósításáért.

J. E.

Egyetemünk sportjához...

A mi Egyetemünkön súlyos helyzetben van — sajnos — a sport. Annak ellenére, hogy például nekünk van a megyében a legjobb és országos viszonylatban is jó sportolóanyagunk, nem tudtunk olyan eredményeket elérni, melyekben tükröződött volna játékosaink ereje. Közrejátszott ebben az is, hogy például edzőink száma kevés stb., de ennél döntőbb okaink is vannak. Ilyen ok az, hogy az Egyetemen gyakorlatilag nincs tornaterem! Itt él 1600 18—23 év közötti életerős fiatal, akinek nem biztosítottak tornatermet! Máshol ma már a 3—400 tanulóval rendelkező általános és középiskola mellé hozzátartozik mindenütt a tornaterem, nálunk 1600 hallgatónak egy szűk konyhahelyiséget tudnak csak biztosítani. Ilyen körülmények között mikor érhetnénk el azt, hogy az egyetemi sport a — fejlett országokhoz hasonlóan — az ország sportjának erejét adja. Mi kosarasok jártunk ki másfél évig a Kilián gimnáziumba 10—12 km távolságra heti három alkalommal télen és tavasszal, jártunk az elmúlt évben a Sztálin úti jéghideg terembe edzeni, hogy méltóképp szerepelhessünk a Haladás színeihez, még sok kudarc ért bennünket, s ma ott tart a csapat, hogy belefáradtunk. Edzéseink nincsenek biztosítva az elkövetkezendő időnyre sem! Ismét csak a fenti két terem között áll módunkban választani, ha ugyan módunkban áll! Ugy látjuk, kevés gondot fordítottak napjainkig ennek az egyetem sportjának szempontjából döntő kérdésnek. Több alkalommal fölvetődött a tornaterem kérdése, de a hangok hamar el is csitultak! Többször felajánlottuk, hogy társadalmi munkában segítjük a tornaterem építését, de még biztatást sem kaptunk rá, hogy belátható időn belül erre sor kerül.

Most, amikor előtérbe került az egyetem építésének kérdése, mi, sportolók kérjük az illetékeseket, vizsgálják felül egyetemünkön ezt a kérdést. Egyetemünk kulturális lehetőségek szempontjából szegénységben szenved, döntő e tekintetben a tornaterem kérdése. Tegyenek lépéseket az illetékesek abban az irányban, hogy a legrövidebb időn belül megismerhessük az egyetem fejlesztésének teljes tervét, és ha ez nem történt volna még meg, vegyék bele a tornaterem kérdését! Én ma is biztosítom arról az illetékeseket, álljuk szavunkat: a tornaterem építése nem fog munkaerőhiány miatt megakadni, társadalmi munkában is, de fel akarjuk építeni minél előbb, hogy azok, akik majd utánunk következnek az egyetemen, tehetségüket valóban kifejezhessék a sport területén is.

Szeretnénk, ha egyetemünkről szellemileg és fizikailag erős szakemberek kerülnének ki és műszaki eredményeikkel párhuzamosan sporteredményekkel is kivívnák az ország elismerését. Ezért kérünk 1600 ember nevében tornatermet!

Bús M.
IV. é. G.

Anyagmegmunkálás ultrahanggal

Kemény és rideg anyagokat, mint például a wolframkarbid alapú ötvözeteket, pobegyitet, germániumot, edzett acélt, továbbá üveget, kerámiai anyagokat, gyémántot és egyéb drágaköveket igen nehéz a rendelkezésünkre álló mechanikai eljárásokkal megmunkálni. Az Össz-szövetségi Tudományos Vasbetonkutató Intézet fizikai kutatólaboratóriumában készült különleges ultrahangberendezés ennek a feladatnak eredményesebb megoldását teszi lehetővé. A berendezés megtervezése I. Sz. Vajnstoknak, a laboratórium vezetőjének, továbbá Ju. N. Mizrohi és B. F. Oresnyikov mérnököknek, valamint Sz. Bezzubov és L. Vinogradov technikusoknak nevéhez fűződik.

A berendezés részei a készülékfej és egy nagyteljesítményű villamos áramfejlesztő. A készülékfejben egy áramátalakító van elhelyezve, amely az áramfejlesztő villamosrezgéseit rugalmas mechanikai hullámokká alakítja át. Az áramátalakító a rugalmas mechanikai hullámokat egy cserélhető fémkúpra viszi át, amelynek szelvénye a szóbanforgó gyártmány megmunkálásához szükséges alakú. A megmunkálandó nyers munkadarabot előzőleg vízzel megnedvesített bórkarbid vagy sziliciumkarbid csiszolóporral vonjuk be. A megmunkáláshoz gyenge nyomás szükséges. Minthogy a kúp alternáló mozgást végez és nem forog, segítségével bármilyen tetszés szerinti, bonyolult alakú, négyzet, háromszög, rombusz, csillag stb. alakú fúratot munkálhatunk ki. Ha a készülékfejre vékony kést erősítünk, akkor az anyagot vághatjuk is.

Az ultrahanggal működő gépek alkalmazása számos iparágban a munkatermelékenység fokozásának és értékes anyagok megtakarításának nagyszerű, új lehetőségeit tárja fel. Ismeretes, hogy 1 kg germánium ára többezer rubel. A germánium mechanikai úton való darabolása (szétvágása) nagymenyiségű hulladékkal jár, mert a fűrész éle eléggé vastag. Ehhez járul még az is, hogy egy 18—20 mm átmérőjű germániumhenger elvágása 20—50 percig tart. Az ultrahanggal működő gépen az egész művelet csak másfél-két percig tart, emellett az anyagveszteség igen jelentéktelen, mert a műveletet önborotvapengével hajtjuk végre, amelynek éle mindössze 0,08 mm vastag. Ez utóbbi eljárással mindjárt a kívánt méretű, például 0,5 mm vastag lemezeket, illetve tárcsákat állíthatjuk elő, míg a régebbi eljárás alkalmazásakor ezek lényegesen vastagabbak voltak és külön köszörülő művelettel kellett őket a kellő méretre lemunkálni. Wolframkarbidban egy 4 mm mély bonyolult alakú hornyot 10 perc alatt munkálhatunk ki, amit a régi szokványos berendezéssel gyakorlatilag meg sem lehetne valósítani. 0,1—10 mm vastag üveg, kerámiai és porcelán munkadarabokban 0,1—10 mm átmérőjű bonyolult alakú fúratok fúrása 15 másodperctől 3 percig tart.

Az ultrahanggal való megmunkálás fontos előnye, hogy a szerszám elkészítése igen egyszerű és a szerszám kopása jelentéktelen. Ultrahang segítségével nemcsak a legkeményebb, vagy a legridegebb anyagokba fúrhatunk gyorsan és pontosan tetszésszerinti alakú fúratot, hanem elkészíthetünk keményfém matricákat, kerámiai korongokat, ötvöstárgyakat, menetet vághatunk, késeket élezhetünk stb. Hangsúlyoznunk kell, hogy az ultrahanggal való megmunkálás haladó módszerének alkalmazási területe nem naprólnapra, hanem valósággal óráról-órára bővül.

Ezidőszerint a gyárak és intézmények ezrei foglalkoznak az ultrahanggal működő megmunkálógépek működésének tanulmányozásával. Körülbelül 250 gépgyár és egyéb üzem kapta meg a berendezés rajzait és műszaki leírását. Az ultrahanggal való megmunkálásnak az iparba való bevezetése nagymértékben fog hozzájárulni a műszaki haladás ügyéhez.

KASSAI ÉLMÉNYEINK

Öt óra 35 perc. A teherauto motorja hangosan felbúg és végiggördülünk az Egyetemváros szeszélyesen kanyargó útjain. Kelet felől megvilágosodik az ég alja, hajnalodik. Álmos, borús idő, az eget vigasztalatlan, szürke felhő borítja, nedves, hideg szél vág be a ponyva alá egy jókora résen, melyet állítólag azért hagytak, hogy a szél kivigye a kocsiból a port. Felhajtott kabátgallérral, szorosan összebújva kuporgunk a padokon. Sapkámat mélyen fejemre húzom, s most az egyszer hálás vagyok húgomnak azért, hogy annakidején két számmal nagyobbat vett. Mellettem, éppen a rés alatt Csomor Jóska előrehajol, hogy ne érje a metsző levegő. Zsarnai Sziszi fülére húzza „bűvös" sapkáját, merészen szembenéz a széllel. Ő megszokta, sielő. Nagyot zökken a kocsi, két-három fej összekoccan, — a Miskolci Haladás reprezentatív külföldi turnéja — jegyzi meg valaki enyhe iróniával. Saranko Pista az előttem lévő padon ábrándozik, hogy Csehszlovákiában vásárol egy bőrkabátot, meg három melegítőt, tiszta devizából, cserébe viszont el fog adni három delinkendőt. Halvány fogalmunk sincs, hogy mi az, sose hordtam delinkendőt, de én is szeretnék valamit hozni Kassáról, mondjuk banánt, bőröndöt, vagy egy-két dómot, mert ott állítólag minden olcsóbb.

Hangos zsivaj vegyül a motor berregésébe, a fiúk kedélyesen tréfálkoznak, valaki énekel, lehet, hogy én, de ilyen hangzavarban nem lehet kivenni egészen tisztán. Közben elhagyjuk Miskolcot, valahol az országúton robogunk már. Köröskörül gyönyörű a táj, hervadó mezők, kopár tarlók, pirostetejű tanyák váltakoznak, én azonban ezt mind nem látom, hanem behúzom a fejem, minél távolabb húzódok a réstől, a beáradó hideg levegőtől, egészen Szente Laci nyakára, aki már úgy a sarokba szorult, hogy alig van térfogata. A fiúk vigasztalnak: — futó vagy, megszoktad a nagy sebességet. — Persze, ez igaz, csak a hangsúly, a hangsúly, ahogy mondják. . . Zsarnai még mindig az utat kémleli, dacolva a széllel. — Forró — mondja be a falu nevét, melyen áthaladtunk. Itt is hideg van. Valaki előttem melegítőjét kotorássza elő, belebugyolálja a fejét. Motorzúgás, összefüggéstelen szavak, egy hosszú kohász hosszú viccet mesél, nem hallom ugyan, de jó vicc lehet, mert mindenki nevet. Én is.

A határon állunk meg. Fent a domboldalon öreg paraszt bácsi szánt, lent már meg van forgatva a föld, keskeny, barna barázdák nyúlnak el hosszan egymás mellett. Csehszlovákiában békés tehenek legelésznek a határon és nagy, mélabús szemekkel bámulnak a sorompók tövében topogó tömegre. Igen, két sorompó és egy emeletes épület jelzi a határt, hiába is keresnénk mást, mondjuk szaggatott vonalat a szántáson, vagy a legelőkön zegzugos piros csíkot.

Csehek jönnek át a határon. Egy bőrkabátos, vállas ember becsukja az átvizsgált bőröndöt és elmegy mellettünk. — Mi van testvérek? — veti oda vídáman.

— Szombat.

— Nálunk is...

— Akkor nem érdemes átmenni, — jegyzi meg Sikter, a társaság derülésére.

Aztán a kassai Slavia női röplabda csapata jön át a határon. Versenyzőink körében igen nagy az érdeklődés. A lányok többnyire tudnak magyarul, de aki nem tud, azzal is jól el lehet társalogni.

*

Sena... Kis határmenti szlovák falu. Gondozott házak, udvarukon akácok, fenyőfák váltakoznak. Érdekes, hogy együtt találni ezt a két merőben más éghajlatot igénylő fát. Az iskola nagyablakos, emeletes, korszerű épület, Miskolc is megirigyelhetné. A gyerekek éppen most jönnek ki hangos lármával, utcán kergetőzve, táskával verekedve, mint nálunk. Minket alaposan megnéznek, egyik oda is merészkedik.

— Te vagy a Jankó? — kérdi meg tőle egyik atlétánk.

— Nem, te vagy a Jankó — felel szégyenlősen a fiucska. Tisztán beszél magyarul. Általában a faluban mindenki tud magyarul. Derűs, vidám parasztemberek. A férfiak többnyire a mezőn dolgoznak, az asszonyok igen vendégszeretők, egyik meg is jegyzi:

— Ej, behívnám mindnyájukat egy kis ebédre, dehát a falu másik végén lakom...

A villanyoszlop tetején felcsendül a hangszóró, valami szlovák népdalt várok cseh nyelven, ezzel szemben rázendítenek az ismert magyar nótára:

»Házunk előtt, kedves édesanyám,
Áll egy magas eperfa...«

Aztán bemondanak valamit szlovákul, majd utána magyarul: ma este regruta-bál lesz Senán.

Ej, de kár, hogy nem lehettünk ott. Minket egy óra múlva már a »Tátra« Művek kényelmes motorkocsija repít Kassa felé. Ütemesen zakatolnak a kerekek, derékig süppedek a puha bőrülésbe, elálmosodom. Szemben velem Csomor Jóska »nyelvleckét« vesz egy szlovák bácsitól, odakint dombos táj suhan tova, az ég még mindig szürke, egyhangú. Az eső szinte a levegőben lóg.

Kassa. A vidéki nagyvárosok levegője csapja meg az érkezőt. A pályaudvaron rohangálás, szlovák és magyar szavak keverednek, hosszan, elnyújtva sípol egy mozdony, szuszog, elindul. Valaki a lábamra lép — pardon. Harsány tülköléssel kígyózik a tömeg között egy kis hordárkocsi. A hangszóró szlovákul beszél valamit, nem értem, de sejtem: »A vágány mellett vigyázzunk!«

Kérünk a pályaudvarról, megszámoljuk egymást, mindenki megvan. Zaitalanul, legalábbis egész minimális zajjal piros villamoskocsi gördül elénk. Oh, ha a miskolci villamos csak ennyi zajjal közlekedne. Felszállunk, végigmegyünk a városon, szemünk mohón issza az új képet, sokféle épületet, egy idegen város forgatagát. A diákszállónál szállunk le. Hatalmas, szürke, stílusos épület, apró, függönyzött ablakok. Innen irányítanak a menzára, majd megtudjuk, hol lesz a szállásunk. Nyolcan — köztük én is — a Bristol szállóba kerülünk. Gyalog jövünk vissza, hogy minél többet lássunk, no meg nem tudjuk, hogy hol a Bristol szálló. Egyik társunk megnyerő külsejű férfihez fordult, s összeszedve minden tudását — kissé gyanús —, de szerinte orosz nyelven érdeklődött szállásunk után. Azt mondják, a szlovákok jól értik az orosz nyelvet... Ez a szlovák elvtárs nem értette. Hosszas magyarázkodás, mutogatás után kifakadt, legnagyobb meglepetésünkre tiszta magyar nyelven:

»Hát nem értem, az Istennek sem értem, hogy mit akarnak.«

Magyarul már könnyebben boldogultunk. Hiába, jó, ha az ember egy külföldi nyelvet tud.

Hotel Bristol, inkább vad, romantikus, mint szépnek nevezhető épület. A kapualjban pereg le a vakolat, kopott betűkkel a kapun ez áll: Park Hotel, a szálló régi neve. Keskeny gangon megyünk végig. Szemben magas, fehér, legalábbis valamikor fehér tűzfal emelkedik, azóta már öt-hat ablakot is vágtak rá. Alattunk szűk, betonozott udvaron krumplit tisztítanak és egy csatornába két konyhalány moslékot önt ki. Valami gép szüntelenül csattog, nyikorog, zakatol. Először azt hittem, kávédaráló, de mondták, hogy hűtőgép.

Balatoni Pityuval kerülök egy szobába. Kis kétágyas szoba, asztal, két szék, ízléses mosdó van benne. Tiszta, rendes, barátságos helyiség. Lepakoljuk csomagjainkat, kitöltjük a bejelentőt. Szlovákul van írva, a szállodás néni fordítja le a nyomtatványt. Sok szót azonban meg lehet érteni. Itt van pl. rodeny.

— Ugye, ebbe a rovatba a születés helyét kell írni?

— Nem kérem, ide a leánykori nevét kellene írni, ha asszony lenne.

Istenem, egyszer én is tévedhetek.

*

— Bocsánat, nem tetszik tudni, hol van a Gogolova ulica? — kérdeztük szombat este.

— Nyeruzimes po madjarszki...

De aztán mégis megtaláltuk a Gogolova ulicát. Itt pingpongoztak a fiuk. A tornaterem keskeny, de jól felszerelt, rugalmas parkettel borított, a mennyezete hatalmas fémernyőből, két kétszázas izzó ontja fényét a zöld asztalokra. Mikor beléptünk, éppen Békési küzdött az első asztalnál, benne lehetett a játékban, mert telt alakjáról bőségesen patakzott a víz, trikóján itt-ott nedves foltok bizonyították, hogy ellenfelét is kemény fából faragták. Még egy ütés... az ellenfél hibáz, 21:16, Békési a második szettet is megnyerte.

Csősz lép az asztalhoz. Már az elején igen támadóan játszik. Egymást érik a lecsapások, legelhetetlenebb helyzetből üti vissza a labdát és a közönség lelkesen megtapsol minden szép akciót.

Nem várjuk végig a mérkőzést, mely belenyúlik az éjszakába, korán kell lefeküdni, holnap mi versenyzünk.

A Hotel Bristol 9-es számú szobájában kialszik a villany, csak a roletta csíkos vásznán szűrődik be halvány derengés. Még egy néhány szót váltok Pityuval, aztán csend lesz, s lent a konyhán dolgozó hűtőgép egyhangú zötyögése lassan álomba ringat.

*

»Pazor! Bumm!«

Még szerencse, hogy a pisztolylövés minden nyelven egyértelmű, így tudtam, hogy indulni kell. Megjegyzem, azt is sejtettem, hogy a »pazor« vigyázz-t jelent. Na, de most nem érek rá ezen filozófálni, mert menni kell, ellenfeleim ott lihegnek a nyomomban. Bemondták a részidőt. Lefordítom, nem nehéz, ugyanaz, mint oroszul. Most ki kell vonni az előző kör részidejét, akkor megkapom, hány másodperces volt ez a kör. Nem nehéz, de közben futni kell, futni, le kell rázni ellenfelemet. Ez a kör gyengébb volt két másodperccel. Erősítek az iramon, már csak 3000 méter van hátra. Látom, az egyenes végén Zsarnai fényképez, megpróbálok barátságos arcot vágni, nem tudom, hogy sikerül. Kattan a gép, ismét bemondják a részidőt, megint rosszabb. Körről-körre esik az iram. Lábaim elmerevednek, nehezemre esik vezetni. Ellenfelem azonban — jó taktikai érzékkel — nem vállalkozik a vezetésre. Másik ellenfelemet leköröztem. Beállok a hátam mögé, egy darabig pihenek, de aztán tovább, tovább kell gyúrni az iramot, mert a kassai fiú már nagyon szorít. Végre, az utolsó 800 m-en előz. El akar menni, nem hagyom, szívósan ragadok rá. Légzésem elnehezedik, nagyon fáradt vagyok már, egyetlen vígaszom, hogy ellenfelem sem mozog már frissen.

Befordulunk az egyenesbe, egyegyet méterrel lemaradok. Utolsó kör következik, ez az utolsó ütőkártyám. Eddig minden versenyen bevált, a hosszú, 400 méteres hajrá. Most is belevágok... Elsuhanok ellenfelem mellett, mire észbekap, már 8—10 méter előnyöm van. Ekkor következnek a legkínosabb másodpercek. Nem tudom, a kassai fiú finisel-e, vagy lemarad teljesen. Hátranézni nem szabad, mert azzal elárulom fáradtságom. A lelátón felzúg a közönség. Egy összefüggéstelen vad morajt hallok, néhány élesen kicsengő szót, amit nem értek, csak azt sejtem, érzem, ellenfelem nem járhat messze, talán 8—10 méterre, talán csak fél méterre mögöttem. A kanyarban még figyelem az árnyékát, mely előrevetődik, nem látom. A célegyenesbe fordulva ez a tájékozódási lehetőségem is elvész. A lelátón pedig kiabál, üvölt a tömeg... nem — nem, az utolsó métereken már nem szabad kikapni... Szaporán kapkodom a levegőt... lábaim mintha ólomból lennének, lidérces álmokra emlékszem, mikor kergetnek és nem tudok futni... mégis menni kell... előre... Már nem látok semmit, csak még annyit, hogy Zsarnai újra fényképez — ennek is ilyenkor kell fényképezni — ne haragudj Sziszikém, de most már nem tudok barátságos képet vágni... és cél...

Kezetfogok ellenfelemmel.

— Szívósan küzdöttél.

— Szépen versenyeztél.

— Jössz levezetni?

— Megyek.

Jólesik mezítláb futni a friss, talpcsiklandozó fűvön. Közben beszélgetünk. Megtudom, hogy a Kassai Egyetem »Slávia« egyesületében több országoshírű sportoló van. 4x400-as váltójuk legjobb az országban, több atlétájuk a válogatott keret tagja. Ezekután nem csodálkozom, hogy bár a fiuk önmagukat múlták felül, mégis csak két számban sikerült megszerezni az első helyet.

Ugyanígy jártak röplabdásaink, nem tudtak megbirkózni az erős ellenféllel, óriási küzdelemben 3:2-re kikaptak, csak az asztaliteniszezőknek sikerült kivívni a győzelmet 13:3 arányban.

*

Október végén korán sötétedik. Kassa tágas főutcáján fények gyúlnak sorra, csillogó kirakatok ragadják meg az idegent, s a Dóm órája lassan hatot kondul. Sűrű embertömeg hömpölyög a széles járdán, úttesten, egyetemista diákok, diáklányok, hármasnégyes csoportban, jólöltözött munkások, sokszoknyás parasztlányok — nylon-harisnyában. Az emberáradat nagyrésze moziba, színházba tart, nagy a forgalom a »Hornad« áruházban. Útmentén egy néni gesztenyét süt, szemben babakocsit tol egy fiatalasszony, egész Kassán ezt az egy típusú babakocsit látni.

Hétfő délelőtt: apró Skodák, formás Wartburg-ok suhannak el mellettünk. Szerényen, kevés csöngetéssel közlekednek a villamosok. Az emberek nagyrésze munkában van. A város közepén a Dóm magas, karcsú alakja tör az ég felé. Karcsú ívei alatt a gótikus művészet minden szépsége megtalálható. Egy hosszú percet töltünk Rákóczi sírjánál, kegyelettel adózunk a szabadság nagy alakjának. Szemben a színház épülete hirdeti, hogy a Dóm nem egyedüli alkotása az építőművészetnek, s ha jól megnézzük, a városnak nem egy lakóháza igényt tarthat a művészi jelzőre.

Lassan, unottan hömpölyög a Hernád, keresztül a városon, egy széles híd után megtorpan, feldagad, erőmű állja a víz útját.

Sárgulnak a gesztenyefák, száraz avar hull az útra. Késő délután van, kiballagunk a vonathoz. Még egy utolsó pillantás a városra, aztán kocsiba szállunk, s lassan eltűnik mögöttünk a város ezernyi fénye.

Makk Attila
IV. G.

A MI EGYETEMÜNK

A Nehézipari Műszaki Egyetem lapja
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: ifj. Pókos István
Miskolc, Egyetemváros
Felelős kiadó: Simon Sándor.

Borsodmegyei Nyomdaipari Vállalat, Miskolc
Felelős nyomdavezető: Koszti Lajos

Nehézipari Műszaki Egyetem Könyvtár